

ಕರ್ನಾಟಕ ಸರ್ಕಾರ

ದೀನ್ ದಯಾಳ್ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಅವರ ಸಮಗ್ರ ಬರೆಹಗಳು ಸಂಪುಟ-೮

ಲೇಖಕರು

ಪಂ. ದೀನ್ ದಯಾಳ್ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ

ಕುವೆಂಪು ಭಾಷಾ ಭಾರತಿ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ

ಬೆಂಗಳೂರು, ಕಲಾಗ್ರಾಮ, ಜ್ಞಾನಭಾರತಿ, ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಆವರಣ ಹಿಂಭಾಗ
ಮಲ್ಲತ್ತಹಳ್ಳಿ, ಬೆಂಗಳೂರು-೫೬೦ ೦೫೬

ಕುವೆಂಪು ಭಾಷಾ ಭಾರತಿ ಪ್ರಾಧಿಕಾರದ ಪ್ರಕಟಣೆ - ೧೩೩
ವಿಚಾರ ಸಾಹಿತ್ಯಮಾಲೆ - ೪೯

ಪ್ರಧಾನ ಸಂಪಾದಕರು
ಡಾ. ಪ್ರಧಾನ್ ಗುರುದತ್ತ

ದೀನ್ ದಯಾಳ್ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ
ಅವರ ಸಮಗ್ರ ಬರಹಗಳು
ಸಂಪುಟ ೪

ದೀನ್ ದಯಾಳ್ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ
ಅವರ ಸಮಗ್ರ ಬರಹಗಳು
ಸಂಪುಟ ೪

ಸಂಪಾದಕ ಮಂಡಳಿ

ಡಾ. ಪ್ರಧಾನ್ ಗುರುದತ್ತ (ಅಧ್ಯಕ್ಷ)
ಶ್ರೀ ಎಸ್.ಆರ್. ರಾಮಸ್ವಾಮಿ (ಸದಸ್ಯರು)
ಡಾ. ಜಿ.ಬಿ. ಹರೀಶ್ (ಸದಸ್ಯರು)
ಡಾ. ಮಂಗಳಾ ಶ್ರೀಧರ್ (ಸದಸ್ಯರು)
ಶ್ರೀ ಪಿ.ಎಂ. ರಮೇಶ್ (ಸದಸ್ಯರು)

ಪಂ|| ದೀನ್ ದಯಾಳ್ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ

ಕುವೆಂಪು ಭಾಷಾ ಭಾರತಿ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ

ಕಲಾಗ್ರಾಮ, ಜ್ಞಾನಭಾರತಿ

ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಆವರಣದ ಹಿಂಭಾಗ, ಮಲ್ಲತ್ತಹಳ್ಳಿ
ಬೆಂಗಳೂರು - ೫೬೦ ೦೫೬

DĪN DAYĀL UPĀDHYĀYA AVARA SAMAGRA BAREHAGAḶU
(Samputa 4) (Complete Works of Pandit Deendayal Upadhaya
Vol. 4) Consisting of the Kannada translation of **Two Five Year Plans**;
 Editor-in-Chief : **Dr. Pradhan Gurudatta**; Published by **Sri P. Narayana**
Swamy, Registrar, Kuvempu Bhasha Bharathi Pradhikara;
 Kalagrama, Jnana Bharathi, Behind Bangalore University Campus,
 Mallattahalli, Bangalore - 560 056 ; 2012 ; Pp. xviii + 338 ;
 Price : Rs. 125/-

© : ಕುವೆಂಪು ಭಾಷಾ ಭಾರತಿ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ, ಬೆಂಗಳೂರು

ಪ್ರಥಮ ಮುದ್ರಣ : ೨೦೧೨
 ಪುಟಗಳು : xviii + ೩೩೮
 ಬೆಲೆ : ರೂ. ೧೨೫/-

ಪ್ರಕಾಶಕರು :
 ಪಿ. ನಾರಾಯಣಸ್ವಾಮಿ
 ರಿಜಿಸ್ಟ್ರಾರ್
 ಕುವೆಂಪು ಭಾಷಾ ಭಾರತಿ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ
 ಕಲಾಗ್ರಾಮ, ಜ್ಞಾನಭಾರತಿ
 ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಆವರಣದ ಹಿಂಭಾಗ
 ಮಲ್ಲತ್ತಹಳ್ಳಿ, ಬೆಂಗಳೂರು - ೫೬೦ ೦೫೬

ಮುಖಪುಟ ವಿನ್ಯಾಸ ಮತ್ತು ಚಿತ್ರ : ಶ್ರೀ ವಿಶ್ವನಾಥ್ ಶೆಟ್ಟಿಗಾರ್

ISBN : 978-93-80415-19-2

ಮುದ್ರಕರು :
 ಮೆ|| ಮಯೂರ ಪ್ರಿಂಟ್ ಆಡ್ಸ್
 ನಂ. ೬೯, ಸುಭೇದಾರ್ ಭದ್ರಂ ರೋಡ್
 ಬೆಂಗಳೂರು - ೫೬೦೦೨೦. ದೂ : ೨೩೩೪೨೨೪

ದೀನ್ ದಯಾಳ್ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ
ಅವರ ಸಮಗ್ರ ಬರೆಹಗಳು
ಸಂಪುಟ ೪

ಎರಡು ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳು
 (ಭರವಸೆಗಳು, ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಣೆ ಹಾಗೂ ನಿರೀಕ್ಷೆಗಳು)

Blank Page

ಪರಿವಿಡಿ

ಸಂಪುಟ ಳ

ಪೀಠಿಕೆ	೧೧
ಎರಡು ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳು (ಭರವಸೆಗಳು, ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಣೆ ಹಾಗೂ ನಿರೀಕ್ಷೆಗಳು) ಅನು. : ವಿ. ಕೃಷ್ಣ	
ಭಾಗ ೧ : ಯೋಜನೆಯತ್ತ	
೧. ಯೋಜನೆ: ಸ್ವರೂಪ ಮತ್ತು ಉದ್ದೇಶ	೩
೨. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಯೋಜನೆಗಳ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ನೋಟ	೧೩
೩. ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗ : ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಸಿದ್ಧತೆ	೨೦ ೨೩
ಭಾಗ ೨ : ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ	
೪. ವಿಧಾನ ಮತ್ತು ಉದ್ದೇಶಗಳು	೨೯
೫. ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ರೂಪರೇಷೆಗಳು	೩೪
ಭಾಗ ೩ : ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಅಪಧಿಯತ್ತ ಒಂದು ಹಿನ್ನೋಟ	
೬. ಸಾಮಾನ್ಯ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ : ಉತ್ಪಾದನೆ ಬೆಲೆಗಳು ಜೀವನ ಮಟ್ಟ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನ	೪೩ ೪೬ ೪೯ ೬೧
೭. ಹಣಕಾಸು : ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚ	೬೭ ೬೮

ಆಂತರಿಕ ಸಾಧನ ಸಂಪತ್ತುಗಳ ಕ್ರೋಢೀಕರಣ	೭೨
ವಿದೇಶೀ ನೆರವು	೯೨
ಕೊರತೆ ಆಯವ್ಯಯ	೯೮
೮. ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು :	೧೦೩
ಕೃಷಿ	೧೦೪
ಸಮುದಾಯದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಯೋಜನೆಗಳು	೧೧೦
ಪ್ರಮುಖ ನೀರಾವರಿ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯುತ್ ಯೋಜನೆಗಳು	೧೧೬
೯. ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು	೧೨೦
ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು	೧೩೦
೧೦. ಸಾರಿಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ	೧೩೨
ರೈಲ್ವೆ	೧೩೩
ರಸ್ತೆಗಳು ಮತ್ತು ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆ	೧೪೨
ಜಲಸಾರಿಗೆ	೧೪೭
ನಾಗರಿಕ ವಿಮಾನಯಾನ	೧೫೧
೧೧. ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಮತ್ತು ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ	೧೫೪
ಸಿಬ್ಬಂದಿ	೧೫೪
ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ	೧೫೬

ಭಾಗ ೪ : ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ

೧೨. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಗೆ ಪ್ರವೇಶ :	೧೬೧
ಯೋಜನೆಯ ಚೌಕಟ್ಟು	೧೬೧
ಉದ್ದೇಶ ಮತ್ತು ಅನುಸರಿಸಿದ ವಿಧಾನಗಳು	೧೬೩
೧೩. ಯೋಜನೆಯ ರೂಪರೇಷೆಗಳು :	೧೬೭
ಯೋಜನಾವೆಚ್ಚ	೧೬೭
ಉತ್ಪಾದನೆ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಗುರಿಗಳು	೧೭೧
ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು	೧೭೪
ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳು	೧೭೭

ಭಾಗ ೫ : ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ವಿಮರ್ಶೆ

೧೪. ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಗಳು	೧೮೩
ಸೈದ್ಧಾಂತಿಕ ನೆಲೆಗಟ್ಟು - ಸಮಾಜವಾದ	೧೮೩
ರಾಜನಿಕ ಯೋಜನೆ	೧೮೯
ಪ್ರಮಾಣ	೧೯೦
೧೫. ತಾಂತ್ರಿಕ ನ್ಯೂನತೆಗಳು	೧೯೨

ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆಗಳು	
ಸಮತೋಲನದ ಅಭಾವ	
ವೈಧಾನಿಕತೆಯ ಅಭಾವ	
೧೬. ಸಾಧನ ಸಂಪತ್ತುಗಳ ವೈಫಲ್ಯ - ಆಂತರಿಕ	೨೦೫
ಆದಾಯದ ಹೆಚ್ಚುವರಿ	
ಕೊರತೆ ಆಯವ್ಯಯ	
ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಾಲಗಳು	
೧೭. ಸಾಧನ ಸಂಪತ್ತುಗಳ ವೈಫಲ್ಯ - ವಿದೇಶಿ	೨೧೭
ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಸಂಕಷ್ಟ	
ವಿದೇಶೀ ನೆರವು	
ವಿದೇಶೀ ಬಂಡವಾಳ	
ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದಲ್ಲಿನ ಅಂತರ	
೧೮. ಖಾಸಗಿ ಬಂಡವಾಳ	೨೩೯
ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯಲ್ಲಿನ ಇಳಿಕೆ	
ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಹಣಕಾಸು	
ಸರ್ಕಾರದ ನೀತಿಗಳು ಮತ್ತು ಹಣದ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ	
೧೯. ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಮತ್ತು ಆದ್ಯತೆಗಳು	೨೪೮
ಕೃಷಿ	
ಆದ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಪುನಾರೂಪಿಸುವಿಕೆ	
ಭೂಸುಧಾರಣೆ	
ಸಹಕಾರಿ ಕೃಷಿ	
ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು	
೨೦. ತೀರ್ಮಾನಗಳು ಮತ್ತು ಸಲಹೆಗಳು	೨೭೩
ಮರುರೂಪಿಸುವಿಕೆ ಮತ್ತು ಅವಧಿಯ ವಿಸ್ತರಣೆ	
ಕೊರತೆ ಆಯವ್ಯಯ	
ಯೋಜನಾ ಯಂತ್ರ	
೨೧. ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದ ಅವ್ಯವಹಾರಿಕ ಮತ್ತು	
ನಿರಾಶಾದಾಯಕ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ	೨೮೮
ಪರಿಮಾಣಾತ್ಮಕ ಗುರಿಗಳು	
ವಾಸ್ತವತೆಯನ್ನು ಎದುರಿಸುವಲ್ಲಿನ ಪಲಾಯನವಾದ	

Blank Page

ಪೀಠಿಕೆ

ಭಾರತವು ಆರ್ಥಿಕ ಸಂಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಿದೆ. ನಮ್ಮ ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಯವರ ಪ್ರಕಾರ ಇದು ಕ್ರಿಯಾತ್ಮಕ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿನ ಸಂಕಷ್ಟವೇ ಹೊರತು ಆರ್ಥಿಕತೆಯ ಜಡತೆಯಿಂದಾದ ಸಂಕಷ್ಟವಲ್ಲ. ನೀವು ಇದನ್ನು ಯಾವುದೇ ಹೆಸರಿನಿಂದ ನಿರ್ದೇಶಿಸಿರಿ, ಅದರ ಒತ್ತಡವನ್ನು ಮತ್ತು ಹೊರೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಸುಲಭವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಬಲ್ಲರು. ಈ ಹಿಂದೆ ಈ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಅನುಭವಿಸಿಲ್ಲದ ಈ ಸ್ಥಿತಿಯ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳು, ಉದ್ಯಮಿದಾರರು, ವ್ಯಾಪಾರಗಾರರು, ಕಾರ್ಮಿಕರು, ಕೃಷಿಕರು – ಎಲ್ಲರೂ ಆವರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಸರ್ಕಾರವೇ ಇರಲಿ, ಕುಟುಂಬವೇ ಇರಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯೂ ಖೋತಾ ಆಯವ್ಯಯವೇ. ಈ ಕೊರತೆಯನ್ನು ತುಂಬಲು ಬೇರೆಯವರನ್ನು, ಬೇರೆಯ ಮೂಲಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹಣಕಾಸು ಸಚಿವರು ತಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ವ್ಯಯಿಸಿ ತೆರಿಗೆಗಳು, ಸಾಲಗಳು, ಸಣ್ಣ ಉಳಿತಾಯ, ಕಡ್ಡಾಯ ಶೇವಣಿ, ಹಿಂಪಡೆಯಲಾಗದ ಖಜಾನೆ ಹುಂಡಿಗಳು ಮುಂತಾದವುಗಳ ಮೂಲಕ ಹಣ ಸಂಗ್ರಹಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸಂಕಷ್ಟಕ್ಕೊಳಗಾದ ಜನತೆ ತಮ್ಮ ಆಯವ್ಯಯಗಳನ್ನು ಸರಿದೂಗಿಸಲು ವೇತನ ಮತ್ತು ಭತ್ಯೆಗಳ ಹೆಚ್ಚುವರಿ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಭದ್ರತಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು, ಸಾಲಗಳು- ಇವುಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ತಾವು ತೆರಬೇಕಾದ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಮುಂದೂಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಅಥವಾ ತೆರಿಗೆ ಕೊಡುವುದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆರ್ಥಿಕ ಸಮತೋಲನವು ಕೆಟ್ಟುಹೋಗಿದ್ದು, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ತನ್ನಂತೆಯೇ ಸಂಕಷ್ಟಕ್ಕೊಳಗಾದ ಇತರರ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಲು ಹವಣಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಪಂಡಿತ್ ನೆಹರೂರವರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, 'ಯಾವುದಾದರೂ ಕಷ್ಟಗಳು ಬಂದೆರಗಿದರೆ, ಜನರು ಸರ್ಕಾರದ ಬಳಿಗೆ ಓಡುತ್ತಾರೆ, ರಾಜ್ಯಸರ್ಕಾರಗಳು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಬಳಿಗೆ ಓಡಿದರೆ, ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರವು ವಿದೇಶೀ ನೆರವಿನತ್ತ ಧಾವಿಸುತ್ತವೆ.' ಅಲ್ಲಿಯೂ ವೈಫಲ್ಯವನ್ನು ಕಂಡರೆ, ಮತ್ತೆ ಜನಗಳ ಬಳಿಗೆ ಕೇಂದ್ರಸರ್ಕಾರವು ಓಡುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಈ ವಿಷವರ್ತುವು ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ಇದನ್ನು ಕೊನೆಗಾಣಿಸಬೇಕು. ಇದರ ನಿವಾರಣೆಗಾಗಿ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಕೆಲವು ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಗತ್ಯ.

ಆದರೆ, ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಸರಿಯಾದ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯನ್ನು ಮಾಡದೆ, ಸರಿಯಾದ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದೆ, ನಮ್ಮ ನೀತಿನಿಯಮಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಕೇವಲ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ, ಅದರಿಂದ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಕಷ್ಟಗಳ ಸರಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಸಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು

ಹೊತ್ತಿರುವವರು ನೀತಿಯನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಚಿಂತನಾಶೀಲತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಯೋಜಕರ, ಆರ್ಥಿಕ ತಜ್ಞರ ಹಾಗೂ ರಾಜಕೀಯ ಧುರೀಣರ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದು, ಅಷ್ಟೊಂದು ಶ್ರಮವಹಿಸಿ ತಯಾರಿಸಲಾದ ಯೋಜನೆಯು, ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಒಂದು ವರ್ಷದೊಳಗೇ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕುಸಿದು ಬೀಳುವ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಲುಪುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗುವಂತಹ ಟೊಳ್ಳು ನೆಲೆಗಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ಕಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು ಎಂಬುದು ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ, ದೇಶದಲ್ಲಿನ ಬುದ್ಧಿವಂತರೂ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಚಿಂತಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಅಥವಾ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿರುವವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿ, ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಮುಕ್ತವಾಗಿ ಹೇಳುವ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ವಾಸ್ತವಾಂಶಗಳು ಬೆರಳುಮಾಡಿ ತೋರಿಸುತ್ತವೆ.

ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯು ನಿಂತಲ್ಲೇ ನಿಂತ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಹೆಚ್ಚಿನ ಜನರು ಅದರ ಗಾತ್ರವನ್ನು ಕಡಿತಗೊಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಅದನ್ನು ಇನ್ನೂ ಬೆಳಸುವಂತೆ, ಪುನರ್ನಿರೂಪಿಸುವಂತೆ ಸಲಹೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇದೇ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ನಮ್ಮ ಎಲ್ಲಾ ಆರ್ಥಿಕ ಅನಾರೋಗ್ಯಕ್ಕೆ ರಾಮಬಾಣ ಎಂದು ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ವರ್ಣಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಆರ್ಥಿಕತಜ್ಞರ ತಂಡ, ಸಚಿವ ಸಂಪುಟ, ಕೇಂದ್ರೀಯ ಶಾಸನ ಸಭೆ, ರಾಜ್ಯಗಳ ಶಾಸನ ಸಭೆಗಳು, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಳಿ, ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಕಾರ್ಯಕಾರಿ ಸಮಿತಿ, ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಅಧಿವೇಶನ, ಅಲ್ಲದೆ ಸಮಾಜವಾದವರನ್ನು ತಮ್ಮ ಪ್ರಣಾಲಿಯನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಇತರ ಪಕ್ಷಗಳು ಈ ಯೋಜನೆಯು ನಾವು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದ ಕನಿಷ್ಠ ಹೆಜ್ಜೆ ಎಂದು ಒಕ್ಕೂರಲಿನಲ್ಲಿ ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಈ ಯೋಜನೆಗೆ ವಿರೋಧವಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಈ ಯೋಜನೆಯ ಗಾತ್ರ ಹಾಗೂ ಸ್ವರೂಪದ ಬಗ್ಗೆ ದನಿಯೆತ್ತಿದವರನ್ನು ಜನ್ಮತಃ ನಿರಾಶಾವಾದಿಗಳೆಂದೋ ಅಥವಾ ಪ್ರತಿಗಾಮಿಗಳೆಂದೋ ಹೆಸರಿಸಿ, ಅವರ ಎಚ್ಚರಿಕೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಲಾಯಿತು. ಆಯೋಗದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರ ಜೊತೆ ದನಿಗೂಡಿಸದಿದ್ದುಕೂಗಿ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದ ೨೧ ಸದಸ್ಯರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಾದ ಶ್ರೀ ಕೆ.ಸಿ. ನಿಯೋಗಿ ಮತ್ತು ನಾಲ್ಕು ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳ ಪೈಕಿ ಭಾರತೀಯ ಜನಸಂಘ ಮಾತ್ರ ಪಾಷಂಡಿಗಳಾಗಬೇಕಾಯಿತು.

ಕಲ್ಪನೆಯ ಮಟ್ಟದಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭದ ಹಂತದ ವರೆಗೆ ಇದು (ಈ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು) ಸಾಧನ ಸಂಪತ್ತುಗಳ ಊಹೆ, ಅಂದಾಜುಗಳ ಮೇಲೆಯೇ ಕಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದು, ಅದಕ್ಕೂ ವಾಸ್ತವತೆಗೂ ಯಾವುದೇ ಸಂಬಂಧವಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಈಗ ಮನವರಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ಯೋಜನೆಯು ಆಸೆಯ ಬಿಸಿಲ್ಲದುದರೆಯ ಮೇಲೆ ಸವಾರಿಮಾಡುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ. ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಮೇಲಿನ ಚರ್ಚೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಲೋಕಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮಾಡಿದ ಭಾಷಣದಿಂದ ಉದ್ಧರಿಸಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಈ ಭಾಗದಿಂದ, ಗುರಿಗಳನ್ನು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸುವಾಗ ಸಾಧನ ಸಂಪತ್ತುಗಳ ಸಂಗ್ರಹಣೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿದ್ದರು ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. “ಭಾರತವು ಅತ್ಯಂತ ದುಬಾರಿ ದರಗಳಲ್ಲಿ ವಿದೇಶಗಳಿಂದ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು

ಆಯಾತಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ, ನಮ್ಮ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಸ್ಥಿತಿ ಅತಿಯಾದ ಆಘಾತವನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿತು. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ರೂಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಉತ್ಪಾದನೆಯು ಹತ್ತು ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್‌ಗಳಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಬೇಕೆಂಬ ಗುರಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದ್ದವು. ಆದರೆ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಳಿಯೊಂದಿಗಿನ ಚರ್ಚೆಯ ನಂತರ ಈ ಗುರಿಯನ್ನು ಹದಿನೈದು ಮಿಲಿಯನ್‌ಗೆ ಏರಿಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯ ಕಂಡುಬಂದಿತು. ನನಗೆ ತಿಳಿದ ಮಟ್ಟಿಗೆ, ಅಶೋಕ ಮಹಾ ಸಮಿತಿಯು ೧೦.೩ ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್ ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಶಿಫಾರಸು ಮಾಡಿತ್ತು. ನನಗೆ ಈ ಗುರಿಯನ್ನು ಕನಿಷ್ಠ ೧೫ ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್‌ಗಳಷ್ಟು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಅದು ೧೫ ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್‌ಗಳನ್ನೂ ಮೀರುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಹೀಗೆ ಹೇಳುವಲ್ಲಿ ನಾನು ಕಲ್ಪನಾಲೋಕದಲ್ಲಿ ವಿಹರಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ದರ ಅತಿ ಕಡಿಮೆ, ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿಯೇ ಅತಿ ಕಡಿಮೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿನ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ದರವು ಅತಿ ಕಡಿಮೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ಈ ದರವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಸಹಾಯಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಪ್ರಯತ್ನವು ನಡೆದಿರುವ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದನಾ ದರವು ಕೇವಲ ಶೇ. ೧೦ ಅಥವಾ ೧೫ ರಷ್ಟು ಅಲ್ಲ, ೩೦, ೪೦, ೫೦ರಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಸಾಮುದಾಯಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯು ಜಾರಿಯಿರುವಲ್ಲಿ ಅದು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ದರದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದಿದೆ.”* ನಾವು ಇನ್ನೂ ರಾಜಕೀಯ ಚಳವಳಿಗಾರರ ಮಾನಸಿಕ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದೇವೆ ಮತ್ತು ಕೇವಲ ಕಾಲ್ಪನಿಕ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆಯೇ ಹೊರತು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಿಗೆ ರಾಚುವಂತಹ ವಾಸ್ತವಾಂಶಗಳನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸದಂತಹ, ವ್ಯಾವಹಾರಿಕವಾಗಿ ಕಾರ್ಯಸಾಧುವಾದ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲಂತಹ ಯೋಜಕರ ಮಟ್ಟವನ್ನು ತಲುಪಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಇದರಿಂದ ನಮಗೆ ಕಾಣಬರುತ್ತದೆ.

ನಮ್ಮ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಮಹಲುಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಬಿರುಕುಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ, ಅದರ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದು ಅಗತ್ಯ ಪರಿಹಾರಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಹಲವಾರು ಸಮಿತಿ, ಆಯೋಗಗಳನ್ನು ರಚಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇಂತಹ ಸಮಿತಿಗಳು, ಆಯೋಗಗಳು ಅನೇಕ ಅಮೂಲ್ಯ ಶಿಫಾರಸುಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಒಂದು ಸಮಿತಿಯ ಶಿಫಾರಸುಗಳು ಇನ್ನೊಂದು ಸಮಿತಿಯ ಶಿಫಾರಸಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತವೆ ಇಲ್ಲವೆ ಅವನ್ನು ನಿಸ್ತಿಯಗೊಳಿಸುತ್ತವೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ನೋಡಿದಾಗ ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳ ವಿಚಾರಣಾ ಸಮಿತಿ, ರಫ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸಮಿತಿ, ಬಲವಂತ್ ರಾಯ್ ಮಹತಾ ಸಮಿತಿ, ಆರ್ಥಿಕ ಆಯೋಗ, ಇವೇ ಮೊದಲಾದ ಸಮಿತಿಗಳು ಅಪಾರ ಶ್ರಮ ಮತ್ತು ವಿದ್ವತ್ ಚರ್ಚೆಯ ನಂತರ ಮಹತ್ವದ ಶಿಫಾರಸುಗಳನ್ನು ನೀಡಿವೆ. ಆದರೆ, ಎಲ್ಲಾ ಸಮಿತಿಗಳ ಶಿಫಾರಸುಗಳನ್ನೂ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸಿ ನೋಡಿದಾಗ

* ೨೦.೧೧.೧೯೫೭ ರಂದು ಪಂ. ನೆಹರೂ ಅವರು ಲೋಕಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಭಾಷಣದಿಂದ (The Hindu 21.11.1957)

ನಿರಾಶೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ದೇಶದ ಒಟ್ಟಾರೆ ಅಗತ್ಯದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಸಮಿತಿಗಳ ಶಿಫಾರಸುಗಳನ್ನೂ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ತನ್ನ ಶಿಫಾರಸುಗಳನ್ನು ನೀಡುವಂತಹ ಒಂದು ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟದ ಸಮಿತಿಯ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ. ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಅದು ಶೋಚನೀಯವಾಗಿ ಸೋತಿದೆ.

ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸುಸಂಘಟಿತವಾದ ನೀತಿಯಿಲ್ಲದಿರುವುದು ಹಾಗೂ ಸಂಯೋಜಿತ ಕ್ರಮಗಳ ಅಭಾವವು ಎದ್ದುಕಾಣುತ್ತವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಪ್ರಾಧಿಕಾರಗಳೆಂದರೆ - ಗುರಿಗಳನ್ನು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸುವ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗ, ಆಮದು ನೀತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ನಿರ್ಧಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಸಂಪುಟದ ಹಣಕಾಸು ಸಮಿತಿ, ವಿವಿಧ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಅನುಮತಿ ನೀಡುವ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸಚಿವಾಲಯಗಳ ಲೈಸೆನ್ಸಿಂಗ್ ಸಮಿತಿ, ಅಗತ್ಯವಾದ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯವನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ಆರ್ಥಿಕ ಸಚಿವಾಲಯ ಮತ್ತು ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕ್. ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಯವರೇ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗ ಹಾಗೂ ಸಂಪುಟದ ಹಣಕಾಸು ಸಮಿತಿಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿದ್ದರೂ ಸಹ, ಸಂಪುಟದ ಕೆಲವು ಪ್ರಮುಖ ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳು ಆಯೋಗದ ಸದಸ್ಯರಾಗಿದ್ದರೂ ಕೂಡ, ಈ ಎರಡು ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ನಡುವೆ ನೀತಿಯ ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಕಾಣಿಸಿಗದು.

ನಿರ್ವಹಣೆಯಲ್ಲಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ನೀತಿನಿಯಮಗಳನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುವ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಆದ್ಯತೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವಲ್ಲಿ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ಎಲ್ಲಾ ಆರ್ಥಿಕ ವಲಯ ಹಾಗೂ ರಾಜಕೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸಮಗ್ರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವುದು ಕಾಣಬರದು. ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯೆಂದರೆ ಅದು ಕೇವಲ ಕೆಲವು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಕಟ್ಟಿಟ್ಟು ಹೊರೆಯಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಬೇಡಿಕೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ, ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ೧೫,೦೦೦ ಕೋಟಿಯ ಮೊತ್ತವನ್ನು ಮೀರಿದ, ಯೋಜನೆಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ಅದು ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗಕ್ಕೆ ಅಗಾಧವಾದ ಮೊತ್ತವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳ ನಡುವೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಚೌಕಾಸಿ-ಕೊಸರಾಟ ನಡೆದಿದ್ದರೂ, ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಚುನಾವಣೆಗೆ ಮೊದಲು ಆಯೋಗವು ಈ ಮೊತ್ತವನ್ನು ೪,೮೦೦ ಕೋಟಿಗಿಂತ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಲು ಅಸಮರ್ಥವಾಗಿತ್ತು. ಈ ಜಗ್ಗುಟ-ಚೌಕಾಸಿಗಳಿಂದಾಗಿ ಯೋಜನೆಯು ಅಸಮಗ್ರವಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯಿತು. ಸಂಪತ್ತಿನ ಕೊರತೆಯ ವಿಷಯವನ್ನು ಕ್ಷಣಕಾಲ ಮರೆತು, ಈ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಶ್ರದ್ಧಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಜಾರಿಗೆ ತರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೆ ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ತಿಕ್ಕಾಟವುಂಟಾಗಿ, ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಗೊಳಿಸುವಷ್ಟು ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತತೆಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ಆತ್ಮನಿರೀಕ್ಷಣೆಯು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಮತ್ತು ಇಡೀ ಯೋಜನೆಯೇ ಆಮೂಲಾಗ್ರವಾಗಿ ಬದಲಾಗಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ - ಅದನ್ನು ಪುನರ್ನಿರೂಪಣೆ, ಗಾತ್ರದಲ್ಲಿನ ಕಡಿತ, ಇತ್ಯಾದಿ ಯಾವುದೇ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕರೆದರೂ - ನಾವು ಯೋಜನೆಯ ಬಗೆಗಿನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಪುನರ್ವಿಮರ್ಶಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯವಾಗಿದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ, ನಾವು ಯಾವಾಗಲೂ ಯೋಜನೆಗಳ, ಅದರಲ್ಲೂ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ, ಸಮಾಜವಾದದ ಅಡಿಪಾಯವನ್ನು ಟೀಕಿಸುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ಜನತೆಯ ಜೀವನದ ರೀತಿನೀತಿಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು

ರೂಪಿಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯದತ್ತ ಮತ್ತು ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಲೋಪಗಳತ್ತ ಜನರ ಹಾಗೂ ಸರ್ಕಾರದ ಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆಯುತ್ತಲೇ ಇದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ, ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ನಾವು ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರಾಗಿಯೇ ಇದ್ದೇವೆ.

ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ನಿಲುವು, ದೃಷ್ಟಿಗಳೇ ಹೆಚ್ಚು ಸೂಕ್ತವಾಗಿರುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಇತ್ತೀಚಿನ ಘಟನೆಗಳು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿರುವುದು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತಿರುವವರಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯನ್ನು ತಂದಿರಲಾರದು. ನಮ್ಮ ಈ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪುವವರು ಅನೇಕರು ಇದ್ದಾರೆ, ಆದರೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಸಾರ್ವಜನಿಕವಾಗಿ ಪ್ರಕಟಿಸಲಾರರು. ಪ್ರಸಕ್ತ ಸಮಯವು ಬೇರೆಯವರ ಮೇಲೆ ಗೂಬೆ ಕೂರಿಸಲಾಗಲೀ, ಮಾಡಿರುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಪ್ರಶಂಸೆಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಲಾಗಲೀ ಸೂಕ್ತವಲ್ಲ. ಇಡೀ ರಾಷ್ಟ್ರವೇ ಇಂದು ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದೆ. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಅಗತ್ಯವಾದ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಭವಿಷ್ಯವು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಈಡಾಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಮೊದಲನೆಯ ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಗಳ ಕಾರ್ಯವಿಧಾನ, ಸದ್ಯದ ಆರ್ಥಿಕ ದುಸ್ಥಿತಿ ಇವುಗಳನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸುವುದು, ಹಾಗೂ ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸುವುದು - ಇವುಗಳಿಗೆ ಸೂಕ್ತ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಜನತೆಯ ಹಾಗೂ ಅಧಿಕಾರಸ್ಥರ ಮುಂದಿಡುವುದು ನಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿದೆ.

ಈ ಹೊತ್ತಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನೀಡಿರುವ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು, ವಿಮರ್ಶೆಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಸರಕಾರೀ ಪ್ರಕಟಣೆಗಳಿಂದ ಹಾಗೂ ವೃತ್ತಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ನಿಯತಕಾಲಿಕಗಳಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ಅವುಗಳಿಗೆ ನಮ್ಮ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳು.

ಈ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಬರೆಯುವಲ್ಲಿ ನೀಡಿದ ಅಮೂಲ್ಯ ಸಹಕಾರಕ್ಕಾಗಿ ನನ್ನ ಅನೇಕ ಸ್ನೇಹಿತರಿಗೆ ನಾನು ಆಭಾರಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಾನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿರುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿದ್ದು, ಅವು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ನಾನು ಪ್ರಧಾನ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯಾಗಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿರುವ ಸಂಘಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದವುಗಳಲ್ಲ.

ದೀನ್ ದಯಾಳ್ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ

Blank Page

ಎರಡು ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳು
(ಭರವಸೆಗಳು, ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಣೆ ಹಾಗೂ ನಿರೀಕ್ಷೆಗಳು)

ಅನು. : ವಿ. ಕೃಷ್ಣ

ಭಾಗ ೧
ಯೋಜನೆಯತ್ತ

BLANK PAGE

ಅಧ್ಯಾಯ ೧

ಯೋಜನೆ: ಅದರ ಸ್ವರೂಪ ಮತ್ತು ಉದ್ದೇಶ

ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಹೊಂದಿದ ಬಹಳಷ್ಟು ದೇಶಗಳು ತಮ್ಮ ಈಗಿನ ಆರ್ಥಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ಯಾವುದೇ ಯೋಜನೆಯ ಸಹಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಸಾಧಿಸಿವೆ, ಆದ್ದರಿಂದ 'ಯೋಜನೆ'ಯ ಅವಶ್ಯಕತೆಯು ಇಲ್ಲವಷ್ಟೆ ಅಲ್ಲ, ಅದು ಅನಪೇಕ್ಷಣೀಯವೂ ಹೌದು ಎಂದು ಕೆಲವರು ವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೂ, ಶತಮಾನಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಅವಧಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಿದ ದೇಶಗಳು ಮಾಡಿದ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಹಿಂದುಳಿದ ದೇಶಗಳು ಅಲ್ಪಾವಧಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಸಾಧಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಯೋಜನೆಯು ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕ ಮತ್ತು ಈ ಸಾಧನೆಗೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿಕಾಸವಾದವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಹಲವಾರು ಜನರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯತ್ತ ಮೊದಲ ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನಿಡಲೂ ಹೊರಗಿನ ಪ್ರೇರಣೆಯೊಂದು ಅಗತ್ಯ. ಅದು ಯೋಜನಾಬದ್ಧವಾಗಿರಬೇಕು.

ಅವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಅಸಂಘಟನೆ, ದಿಕ್ಕು-ಗುರಿಗಳಿಲ್ಲದ ಅಡ್ಡಾಡಿದ್ಡಿಯ ಪ್ರಯತ್ನ, ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಆಸಕ್ತಿಗಳ ಪರಸ್ಪರ ತಿಕ್ಕಾಟ, ಅನಗತ್ಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಅಡೆತಡೆಯಿಲ್ಲದ ಸಮಾಜವಿರೋಧಿ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು - ಇವುಗಳು ಯೋಜನೆಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಅನುಸರಿಸದೆ ಇದ್ದುದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗುವುದಾದರೆ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಒಂದು ಸಾಧನವನ್ನಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಆಯ್ಕೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ, ಯೋಜನೆ ಎಂದರೆ ಸೋವಿಯತ್ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಅನುಭೋಗದಲ್ಲಿ, ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ವಿನಿಮಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ತುಳಿಯುವುದು, ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಸಂಘಟನೆಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶ ನೀಡದಿರುವುದು, ನಿಷ್ಕರುಣವಾದ ಹತೋಟಿ, ಪಡಿತರದ ಜಾರಿ, ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ಎಂದಾದರೆ, ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟರನ್ನು ಹೊರತು ಪಡಿಸಿ ಬಹಳಷ್ಟು ಜನರು ಯೋಜಿತ ಯೋಜನಾ ಪದ್ಧತಿಯ ಬದಲಾಗಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿರುವ ಬಡತನವನ್ನೇ ಆಯ್ದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಯೋಜನೆಗೆ ಎದುರಾಗುವ ವಿರೋಧವಾಗಲೀ, ಅದಕ್ಕೆ ಸಿಗುವ ಬೆಂಬಲವಾಗಲೀ ಯೋಜನೆಯು ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ವಿಷಯ, ಆದ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು ಅದರ ಮೂಲಭೂತ ನೀತಿಯನ್ನಲ್ಲ.

ಯೋಜನೆಯೆಂದರೆ ಏನು? - ಯೋಜನೆಯೆಂದರೆ ಏನು ಎಂಬುದರ ಅರ್ಥವಿವರಣೆಯನ್ನು ಸರಳವಾಗಿ ಮತ್ತು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ಯಾರೂ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಹಿಂದಿಳಿದ ದೇಶಗಳ ಆರ್ಥಿಕಾಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ನೇಮಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಷ್ಟ್ರ ಸಂಘದ ಪರಿಣತರ ಸಮಿತಿಗೆ ಕೂಡ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟವು ಎದುರಾಯಿತು. ಅದು ತನ್ನ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿತು - ಯೋಜನೆ ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ವಿವಿಧ ಅರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ನಾಲ್ಕು ಬಗೆಗಳನ್ನು ನಾವು ಗುರುತಿಸುತ್ತೇವೆ. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ಕೆಲವು ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ವರ್ಷದಿಂದ ಸುಮಾರು ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳವರೆಗಿನ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವೆಚ್ಚಗಳನ್ನು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸುವ ಒಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಎಂಬ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಥೈಸುತ್ತಾರೆ. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಕೆಲವು ಬಾರಿ, ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಮತ್ತು ಖಾಸಗೀ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿನ ಉತ್ಪಾದನೆಗಾಗಿ, ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಗಾಗಿ ಮತ್ತು ಉದ್ಯೋಗ ಸೃಷ್ಟಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಗುರಿಗಳನ್ನು ನಿರ್ದಿಷ್ಟಪಡಿಸುವುದು ಎಂಬ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ 'ಯೋಜನೆ'ಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮೂರನೆಯದಾಗಿ, ವಿರಳ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳೂ ಸೇರಿದಂತೆ ಆರ್ಥಿಕ ವಲಯದ ಎಲ್ಲಾ ಶಾಖೆಗಳಿಗೂ ಗುರಿಯನ್ನು ನಿಗದಿಪಡಿಸುವ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಾರೆ. ನಾಲ್ಕನೆಯದಾಗಿ, ಪೂರ್ವನಿಗದಿತ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಖಾಸಗೀ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಮೇಲೆ ಹೇರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸರಕಾರವು ಬಳಸುವ ಒಂದು ವಿಧಾನವೆಂದೂ ಬಗೆಯುತ್ತಾರೆ.

ಯೋಜನೆ ಎಂಬ ಪದವು ಇನ್ನಿತರ ಅರ್ಥಗಳನ್ನೂ ಒಳಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಕೆಲವು ಬಗೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ, ಇದನ್ನು ಭೌಗೋಳಿಕ ವಿಂಗಡಣೆ ಎಂಬರ್ಥದಲ್ಲಿ (ಉದಾ. ನಗರಯೋಜನೆ) ಬಳಸುತ್ತಾರೆ. ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಪಾರಿಭಾಷಿಕವಾಗಿ ಇದನ್ನು ಉತ್ಪಾದನಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು ತಮಗೆ ವಿತರಿಸಲಾದ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡುವ ಮತ್ತು ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ವಿತರಣೆ ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸರಕಾರೀ ನಿರ್ದೇಶನದ ಪ್ರಕಾರ ಮಾಡುವುದು ಎಂಬರ್ಥದಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ.*

ಸೋವಿಯತ್ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಂಕುರಿಸಿ, ಅಲ್ಲಿಯ ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟರು ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಮೇಲೆ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ರೂಪವನ್ನು ತಳೆದ ಈ ಯೋಜನೆಯು ಇಂದು ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟರ ಏಕಸ್ವಾಮ್ಯವಾಗಿಯೇನೂ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ದೇಶಗಳೂ ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿವೆ. ಸೋವಿಯತ್‌ನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದೆಂಬ ಕಾರಣದಿಂದ ಅಮೆರಿಕಾ ಸಂಯುಕ್ತ

* U.N. Experts Committee Report, p.63

ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಾಗಲೀ, ಬ್ರಿಟನ್ನಿನಲ್ಲಾಗಲೀ ಅದನ್ನು ಮಡಿವಂತಿಕೆಯಿಂದ ದೂರವಿಟ್ಟಿಲ್ಲ. ೧೯೪೫ರಷ್ಟು ಹಿಂದೆಯೇ ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಸ್ಪೆಟ್ ಸೆಕ್ರೆಟರಿಯಾಗಿದ್ದ ಸ್ಟೆಟಿಸನ್ ಅವರು ತಮ್ಮ 'ಶಾಶ್ವತ ಶಾಂತಿಗೆ ಆರ್ಥಿಕ ನೆಲೆಗಟ್ಟು' ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಯೋಜನೆಗಳ ಆವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದರು - "ಅಗತ್ಯವಾದ ಎಲ್ಲಾ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನೂ ಒಂದು ಕಡೆ ಸೇರಿಸಿ, ಅವನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿ, ಮುಂದಿನ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವುದು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಸಾಮಾನ್ಯಜ್ಞಾನದ ಭಾಗವಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಯೋಜನೆಗಳ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತಿರುವ ನಮ್ಮಂತಹವರು ಅದನ್ನು ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಅದು ಅತ್ಯಂತ ನಿಂದನಾರ್ಹ ಅಪರಾಧವಾಗುತ್ತದೆ."

ಬ್ರಿಟನ್ ಕೂಡ ೧೯೪೮ರ ಡಿಸೆಂಬರ್‌ನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ೧೯೪೯-೫೩ರ ಅವಧಿಗಾಗಿ ಚಾತುರ್ವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯೊಂದನ್ನು ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸಿತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಲಾಗಿತ್ತು. "ಬ್ರಿಟನ್ನಿನ ಆರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಗಳು ಈ ಮೂಲಭೂತ ಅಂಶಗಳ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿತವಾಗಿದೆ - ಬ್ರಿಟನ್ನಿನ ಆರ್ಥಿಕತೆಯು ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವ್ಯಾಪಾರದ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿದೆ; ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ, ಬ್ರಿಟನ್ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮಾಡುವ ಒಂದು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ದೇಶವಾಗಿದೆ; ಯಾವುದೇ ಯೋಜನಾ ಸಂಸ್ಥೆಯೂ ಆರ್ಥಿಕತೆಯು ಸಾಗುತ್ತಿರುವ ದಿಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯ ರೀತಿಯನ್ನುಳಿದಂತೆ ಮುಂದೆ ಸಂಭವಿಸಬಹುದಾದುದನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ಅಂತಹ ಅರಿವು ಎಂದೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ"*

ಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ನೀತಿ: ಈ ದೇಶಗಳು 'ಯೋಜನೆ' ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ವಿವಿಧಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸುತ್ತಿರುವುದು ಇದರಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿನ ಬಳಕೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ನೀತಿ ಇವೆರಡರ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ, ಆಯವ್ಯಯದ ಮಂಡನೆಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದ ನಂತರ ಈ ಎಲ್ಲಾ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ 'ಒಂದು ವರ್ಷದ ಯೋಜನೆ' ತಾನಾಗಿಯೇ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಿದೆ. ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕ ಜೀವನವು ಇನ್ನೂ ಪ್ರಾರಂಭಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿರುವಾಗ 'ಆಯವ್ಯಯ' ಎಂದರೆ ಜನತೆಯ ಮೇಲೆ ಕರಗಳನ್ನು ಹೇರುವುದು ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಜನಪ್ರಿಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಂದ (ಉದಾ. ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಗಳಿಂದ) ಅನುಮೋದನೆ ಪಡೆಯುವುದು ಎಂದಷ್ಟೇ ಅರ್ಥವಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಆರ್ಥಿಕ ಜೀವನವು ಸಂಕೀರ್ಣಗೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೋದಂತೆ, 'ಆಯವ್ಯಯ'ವು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ದೇಶದ ಸಮಗ್ರ ಆರ್ಥಿಕ ವಲಯವನ್ನು ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿಡುವ, ಕೇಂದ್ರೀಯ ಬ್ಯಾಂಕ್‌ಗೆ ದೇಶದಲ್ಲಿನ ಸಾಲ ಮತ್ತು ಹಣದ ಚಲಾವಣೆಯನ್ನು ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿಡುವ

* European Co-operation

ಒಂದು ಪ್ರಭಾವೀ ಸಾಧನವಾಗಿ, ಜನತೆಯ ಆರ್ಥಿಕ ನಡವಳಿಕೆಯನ್ನೇ ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ. ಆರ್ಥಿಕತೆಯು ತನ್ನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸ್ಪಂದಿಸುವಂತಹ, ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿನ ಆರ್ಥಿಕ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನಗಳ ಮೂಲಕ ಜನತೆಯ ದೈನಂದಿನ ಜೀವನದ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುವಂತಹ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಆಯವ್ಯಯವು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದೆ.

ಇಂತಹ ನೀತಿಯು, ಅದನ್ನು ಒಂದು ಭ್ರಮೆಯೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿದರೂ ಕೂಡ, ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಇದು ಕೆಲವು ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನೂ ಒದಗಿಸುತ್ತದೆ. 'ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಅವನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಾತ್ಮಕ ಬಗ್ಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾದಷ್ಟೂ ಅವನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವು ಶಕ್ತಿಯುತವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅವನು ತನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಹೊಂದಲು ಸಹಾಯಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಒಂದು ಭ್ರಮೆ ಎಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿದರೂ, ಈ ಭ್ರಮೆಯು ಜೀವನದ ಎಲ್ಲಾ ದುಃಖದಾಯಕ ವಾಸ್ತವಾಂಶಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಆವಶ್ಯಕವಾದ ಮತ್ತು ಉಪಕಾರಿಯಾದ ಭ್ರಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ.*

ಆದರೆ, ಹಿಂದುಳಿದ ದೇಶಗಳ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಈ 'ಯೋಜನೆ' ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಇಂತಹ ಸಾಮಾನ್ಯಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿನ ಸರಕಾರಗಳು ಕೇವಲ ನೀತಿ ನಿರೂಪಣೆಯ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮಾಡದೆ, ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವ, ಜಾರಿಗೆ ತರುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನೂ ಹೊರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯ ಮಟ್ಟ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಸರಕಾರಗಳು ಮೂಕಪ್ರೇಕ್ಷಕನಾಗಿ ಅಥವಾ ಆರ್ಥಿಕ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡುತ್ತ, ಕೆಲವೊಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಇಲ್ಲ. ವಾಹನ ದಟ್ಟಣೆಯಿರುವ ಚೌಕಗಳಲ್ಲಿ ನಿಂತು ವಾಹನಗಳನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುವ, ಪರಸ್ಪರ ಡಿಕ್ಕಿ ಹೊಡೆಯದ ಹಾಗೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ, ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸಿದವರ ವಿರುದ್ಧ ಕ್ರಮತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಸಂಚಾರಿ ಪೊಲೀಸರ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ತೃಪ್ತರಾಗುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅದು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಅಥವಾ ಇನ್ನಿತರ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಜೊತೆಗೂಡಿ ಕೆಲಸಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸಂಚಾರಿ ನಿಯಂತ್ರಕನಾದರೂ ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾದರೂ, ಸರಕಾರಿ ವಾಹನಗಳಿಗೆ ಆದ್ಯತೆಯನ್ನು ನೀಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ರೀತಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಸರಕಾರದ ಪಾತ್ರವನ್ನು ತತ್ತ್ವದ, ಸಮಾಜವಾದದ

ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಕೆಲವು ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ವರ್ತನೆ ಸಮಾಜವಾದದ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದವು. ಪ್ರೊ. ಡಬ್ಲ್ಯು.ಡಬ್ಲ್ಯು. ರೊಸ್ತೌವ್ ಹೀಗೆ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ: "ಅಮೆರಿಕದ ಆಸಕ್ತಿಗಳು ಇದ್ದಂತಹ ಯೂರೋಪ್ ಮತ್ತು ಹಿಂದುಳಿದ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿನ ಆರ್ಥಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಾಗಿ ಯೋಜಿಸಿದ್ದ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ತಮಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಹತ್ವವಿರಬೇಕೆಂದು ಅಮೆರಿಕದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದುದು ಒಂದು ರೀತಿಯ ವಿರೋಧಾಭಾಸವಾಗಿತ್ತು. ಇದು ವಿಮೋಹದ ನಡೆಯೇನೂ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅಮೆರಿಕದ ಆಸಕ್ತಿಗಳು ಇದ್ದ ಎಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಯು ನಿರಂತರವಾಗಿರಬೇಕೆಂಬ ನೈಜ ಭಾವನೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಇತ್ತು."*

ಅಮೇರಿಕಾದ ಉದ್ದೇಶ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವ ಬದಲು ತಮ್ಮ ಪಟ್ಟಭದ್ರ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಆಗಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಅವರು ಸಾಕಷ್ಟು ತೀವ್ರತೆಯಿಂದಲೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಭಾರತದ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರಿ ಧೋರಣೆಯನ್ನು, ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದಿ ವಿಚಾರಧಾರೆಯ ಬೀಜಗಳನ್ನು, ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟರ ತಂತ್ರಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಇಂದು ಕಾಣುವವರೇ ಯೋಜನೆಗಳ ಹುಟ್ಟಿಗೂ ಮತ್ತು ಯೋಜನೆ ಹಾಗೂ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಎರಡೂ ಒಟ್ಟಿಟ್ಟಿಗೇ ಸಾಗುತ್ತವೆ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಗೂ ಕಾರಣರಾಗಿದ್ದರು ಎಂದರೆ ಅದು ವಿಚಿತ್ರವೆನಿಸುವುದಿಲ್ಲವೇ? 'ಹಿಂದುಳಿದ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಬಂದು ಅಲ್ಲಿನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಲು ತಮ್ಮ ಸಮಯವನ್ನು ಮೀಸಲಿಟ್ಟು, ಶ್ರಮವಹಿಸಿದ ಎಲ್ಲಾ ವಿಶೇಷ ಸಲಹೆಗಾರರೂ - ಅವರು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದವರೇ ಇರಲಿ, ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಬ್ಯಾಂಕಿನವರು, ಕೊಲೊಂಬೋ ಯೋಜನೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದವರು, ಖಾಸಗಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾನದವರು, ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವ ಸಮಾಜವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು, ಪತ್ರಕರ್ತರು, ಹೊರದೇಶಗಳಿಂದ ಬರುವ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು, ಯಾರೇ ಇರಲಿ - ಎಲ್ಲರೂ ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಶಿಫಾರಸು ಮಾಡುವುದು ಕೇಂದ್ರೀಯ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನೇ.'** ತಾವು ವ್ಯಾವಹಾರಿಕವಾಗಿ ಈ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂಬುದು ಅವರ ಹೇಳಿಕೆ. ಅವರ ಪ್ರಕಾರ 'ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನತೆ ಬಹಳ ಬಡವರು, ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯಿಲ್ಲದವರು, ಅಲ್ಲದೆ, ಪರಂಪರಾಗತವಾಗಿ ಬಂದ ನಂಬಿಕೆಗಳಿಗೇ ಜೋತುಬಿದ್ದವರು. ಆದ್ದರಿಂದ, ಅವರ ಆರ್ಥಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವುದು ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.'***

* W.W. Rostow : The Process of Economic Growth, p. 257

** Gunnar Myrdal : An International Economy p. 201

*** Jacob Viner : American Aims and the Progress of Underdeveloped Counties, p. 119.

ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನತೆಯಲ್ಲಿರಬಹುದಾದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಬಗೆಗಿನ ಇವರಿಗಿದ್ದ ಅಪನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಇದು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಬಗೆಗಿನ ನಂಬಿಕೆಯೇ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿನ ಆರ್ಥಿಕ ಉದಾರವಾದದ ಅಡಿಗಲ್ಲು ಎಂಬುದನ್ನು ಇವರು ಮರೆತಿದ್ದಾರೆ. ಇಂತಹ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ತೊಡೆದುಹಾಕುವುದರಿಂದ ಇಡೀ ರಚನಾ ವಿನ್ಯಾಸವೇ ಕುಸಿದು ಬೀಳುತ್ತದೆ, ಅದನ್ನು ತಡೆಯಲು ಅವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆರ್ಥಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ಮೇಲಿನಿಂದ ನಿಯಂತ್ರಿಸಬೇಕಾದರೆ, ಅಂತಹ ನಿಯಂತ್ರಣವು ಕನಿಷ್ಠ ಅವಧಿಯವರೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಇರುತ್ತದೆಯೇ? ಸೋವಿಯತ್ ರಷ್ಯಾದ ಅನುಭವದಿಂದ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಅದು ನಿರಂತರವಾಗಿ ನಡೆಯುವಂತಹುದೇ ಎನ್ನಬಹುದು. ವ್ಯಕ್ತಿಗತವಾದ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಯಾವ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾ ಆರ್ಥಿಕತಜ್ಞರೂ ಬರುತ್ತಾರೆ. “ಹತ್ತೊಂಬತ್ತನೆಯ ಶತಮಾನದ ಅನುಕ್ರಮಣಿಕೆಯು ಮತ್ತೆ ಸಂಭವಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಲಾಭದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮುನ್ನುಗ್ಗುವ ಖಾಸಗೀ ವಲಯವು ಕಡಿಮೆ ವರಮಾನದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಮುಖ್ಯ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತದೆ. ಕೈಗಾರಿಕೀಕರಣದ ಮೂಲಕ ಹೆಚ್ಚಿನ ವರಮಾನಕ್ಕಾಗಿ, ಸರಕಾರವು ನೇರವಾಗಿ ಆಂತರಿಕ ಉಳಿತಾಯ, ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆ, ಕಾರ್ಮಿಕರ ತರಬೇತಿ ಮತ್ತು ಚಲನಶೀಲತೆ, ಆಮದು, ರಫ್ತು, ವಿದೇಶೀ ಸಾಲಗಳು ಮತ್ತು ದೇಶದ ಹಣಕಾಸು ಇವುಗಳನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಪ್ರೊ. ನಾರ್ಮನ್ ಎಸ್. ಬುಚನಾನ್ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.*

ತಾವು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ತತ್ವದಲ್ಲಿನ ತಮಗೇ ನಂಬಿಕೆಯ ಅಭಾವ, ಹತ್ತೊಂಬತ್ತನೆಯ ಶತಮಾನದ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿರುವ ಅಚಲ ವಿಶ್ವಾಸ ಮತ್ತು ಆಧುನಿಕ ಆರ್ಥಿಕಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿನ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ - ಇವುಗಳಿಂದಾಗಿ ಈ ನಿರ್ಣಯಗಳಿಗೆ ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ತಜ್ಞರು ಬಲವಂತವಾಗಿ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಮುಂದುವರಿದ ದೇಶಗಳ ಸ್ಥೂಲ ಚಿತ್ರಣ ಅವರ ಕಣ್ಣಿನ ಮುಂದೆ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನೆಲೆಸಿದೆ. ಅಮೆರಿಕಾದಲ್ಲಿಯೇ ಆಗಲೀ, ಯೂರೋಪಿನಲ್ಲಿಯೇ ಆಗಲಿ ಈ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಯಾವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಬಣ್ಣವನ್ನಷ್ಟೇ ತುಂಬಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಮಹಾ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸರಕಾರವು ಮಾತ್ರ ಮಾಡಬಲ್ಲದು ಎಂದು ಅವರು ನಂಬುತ್ತಾರೆ. ‘ನಾವು ಯೋಜನೆ ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇವೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ, ಜಗತ್ತಿನ ಸಮತೋಲನ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಯೋಜನೆಯೇ.

Norman S. Buchanan : 'Deliberate Industrialisation for High Incomes', The Economic Journal, December 1946, p. 552

ಅದಿಲ್ಲದೆ ನಾವು ಸಮನ್ವಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಎಂದು ದುರ್ಭಾಗ್ಯವಶಾತ್ ಪ್ರೊ. ಜಾನ್. ಎಚ್. ವಿಲಿಯಮ್ಸ್ ಅಸಹಾಯಕತೆಯಿಂದ ಕೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಹಿಂದುಳಿದ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ, ಸರಕಾರಗಳು ಆರ್ಥಿಕ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಹೊರತಾಗಿ, ರಾಜಕೀಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ವಿದೇಶೀ ಹಿಡಿತದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ರಾಜಕೀಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡ ಈ ದೇಶಗಳು ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಮತ್ತು ಸ್ವಾವಲಂಬನೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತವೆ. ಆರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಗಳು ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿರುವ ಪಕ್ಷಗಳ ಪಣಾಳಿಕೆಗಳಾಗುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಅವುಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು, ಒಂದೇ ಪಕ್ಷವು ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯಲು ಸಹಾಯಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಿಂದಿನ ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಶಕ್ತಿಗಳು ತಮ್ಮ ಹಿತವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು, ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಇಂತಹ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತವೆ. ತಾವು ಯಾವ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಟ್ಟರೋ ಆ ಪಕ್ಷದ ಸಂಗಡ ವ್ಯವಹರಿಸುವುದು ಈ ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಶಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಈ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಸದಾಗಿ ಬರುವ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳಿಗಿಂತ ಹಳೆಯ ಪಕ್ಷಗಳೇ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿದರೆ ತಮ್ಮ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ಅವು ಭಾವಿಸುತ್ತವೆ.

ಮಹಾಯುದ್ಧದ ನಂತರದ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳೂ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತ ಆರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾದವು. ರಾಷ್ಟ್ರ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ನಡುವಿನ ಗಡಿಗಳೂ ಮೊದಲಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಬಲವಾಗುತ್ತಾ ಬಂದವು. ಕಾರ್ಮಿಕರ ಚಲನಶೀಲತೆ, ಬಂಡವಾಳ, ಕೈಗಾರಿಕಾ ವ್ಯವಸ್ಥಾಪನೆ ಇವು ಹೆಚ್ಚಿನ ನಿರ್ಬಂಧಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿವೆ ಮತ್ತು ಸರಕಾರದ ಪರವಾನಗಿಯಿಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೆ ಅವು ನಿಶ್ಚೇಷ್ಟಿತವಾಗಿಬಿಡುತ್ತವೆ. ವಿವಿಧ ವಿಷಯಗಳ ಮೇಲೆ ಸರಕಾರಗಳು ನಿರ್ಬಂಧ ಹೇರಿ, ಅವುಗಳ ಮುಕ್ತ ಚಲನಶೀಲತೆಗೆ ಭಂಗತರುತ್ತವೆ ಮತ್ತು, ಇದರಿಂದಾಗಿ ಇತರರೊಡನೆ ಇರಬಹುದಾದ ಎಲ್ಲ ವ್ಯವಹಾರಗಳ ನಡುವೆ ಸರಕಾರವು ತನ್ನ ಮೂಗನ್ನು ತೂರಿಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಿಕ ಸಂಘಟನೆಗಳು ಹೆಚ್ಚಾದಂತೆ, ಹಾಗೂ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಈ ಸಂಘಟನೆಗಳ ವೈಫಲ್ಯವು ಹೆಚ್ಚಾದಂತೆ, ಸರಕಾರಗಳು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಆರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಗಳು, ಆರ್ಥಿಕವಲಯದಲ್ಲಿ ಸರಕಾರದ ಹಿಡಿತ ಇವೂ ಕೂಡ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತವೆ.

ಕಾರಣಗಳು ಏನೇ ಇದ್ದರೂ, ನಮ್ಮ ಚಿಂತನೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರೀ ಬದಲಾವಣೆಗಳಾಗದೆ ಇರುವವರೆಗೆ, ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ವಿಶ್ವದ ಎಲ್ಲಾ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಯೋಜನೆಗಳು ನೆಲೆನಿಂತಿರುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳ ಸ್ವರೂಪ ಹೇಗಿರಬೇಕು ಮತ್ತು ಎಷ್ಟರ

ಒಳಗೆ ಅವುಗಳ ವಿಷಯವ್ಯಾಪ್ತಿ ಅಡಕವಾಗಿರಬೇಕು ಎಂಬುದು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಬೇಕಾದ ವಿಷಯ. ಯೋಜನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡುವುದರ ಬದಲು, ನಾವು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಯೋಜನೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯತೆ ಮತ್ತು ವ್ಯಾವಹಾರಿಕವಾಗಿ ಅದರ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಬೇಕು.

ಆರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಗಳು ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಅನುವರ್ತಿಗಳಾಗಿರಬೇಕೇ ಅಥವಾ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ಮೌಲ್ಯಗಳು ಆರ್ಥಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಅನುಸಾರಿಯಾಗಿರಬೇಕೇ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಆಲೋಚಿಸಿ ತೀರ್ಮಾನಿಸಬೇಕು. ಆರ್ಥಿಕ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ನಮ್ಮ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಮಾನವಿಕ ಹಾಗೂ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ಬಲಿ ಕೊಡಬೇಕೆ?

ಕೇಂದ್ರೀಕೃತ ಆರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಗಳು ಮತ್ತು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವಗಳು ಎಣ್ಣೆ ಸೀಗೇಕಾಯಿ ಇದ್ದಹಾಗೆ ಎಂಬುದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ನಂಬಿಕೆ. ಸೋವಿಯತ್ ರಷ್ಯಾ ಮತ್ತು ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟ್ ಚೈನಾಗಳು ಈ ನಂಬಿಕೆಯ ಬೇರಿಗೆ ನೀರೆರೆಯುತ್ತಿವೆ. ತಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿ ನೋಡಿದರೂ ಸಹ, ತನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾಗರಿಕರ ಆರ್ಥಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿಡಲು ಬಯಸುವ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತ ಯೋಜನಾ ಪದ್ಧತಿಯು ಇತರ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಅವರ ಮುಕ್ತ ಚಿಂತನೆಗಳಿಗೆ ಏನೇನೂ ಅವಕಾಶಮಾಡಿ ಕೊಡದು. ಅಮೂರ್ತವಾದ ಸರಕಾರವು ತನ್ನ ಸರಕಾರೀ ಯಂತ್ರದ ಮೂಲಕ, ಆಳುವ ಪಕ್ಷದ ಮೂಲಕ ಮತ್ತು ಆಡಳಿತವನ್ನು ತಮ್ಮ ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಮಂದಿಯ ಕೂಟದ ಮೂಲಕ ಮೂರ್ತಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಾಳುತ್ತದೆ.

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಕೆಲವರು ಸರ್ವಾಧಿಕಾರೀ ಯೋಜನಾ ಪದ್ಧತಿಯ ಚೊತೆಚೊತೆಗೆ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಸಂಭಾಳಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬಹುದು ಎಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಗುನ್ನರ್ ಮಿರ್ಡಲ್ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ - 'ಒಂದು ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ನನ್ನ ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳಿಗಿಂತ ಕಡಿಮೆ ನಿರಾಶಾವಾದಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಹಾಗೂ ಮುಕ್ತ ಸಮಾಜದೊಡನೆ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತ ಯೋಜನಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಸರಕಾರದ ಅಧಿಕಾರ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬಹುದೆಂದು ನಾನು ನಂಬುತ್ತೇನೆ. ಮುಂದುವರಿದ ದೇಶಗಳು ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಸರಕಾರದ ಅಧಿಕಾರದ ಮೂಲಕ ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವನ್ನು ನೀಡುವುದರಿಂದ, ಆ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ಹಾಗೂ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿ ಜನತೆ ಪಾಲುಗೊಳ್ಳುವಿಕೆಗೆ ಹಾನಿಯುಂಟಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾನು ನಂಬುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಯೋಜಿತ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಒತ್ತುಕೊಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದಾಗಿ ಅಥವಾ ಸರಕಾರದ ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪದಿಂದಾಗಿ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಹಾಳಾದಂತಹ ಪ್ರಸಂಗವನ್ನು ನಾನು

ಇದುವರೆಗೂ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ, ಅದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾದಂತಹ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ಹೇರಳವಾಗಿ ಸಿಗುತ್ತವೆ.* ಇಂತಹವರು 'ಕೇಂದ್ರೀಕೃತ ಆರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಗಳಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅದರಿಂದ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ಅಪಾಯವಿರುತ್ತದೆ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನತೆಯ ಆರ್ಥಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯೇ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ, ಅಲ್ಲದೆ, ರಾಜಕೀಯ ಏಳುಬೀಳುಗಳನ್ನು ತಡೆಯಲೂ ಯೋಜನೆಗಳು ಅಗತ್ಯ' ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಈ ಮೊದಲು ಹೇಳಿದಂತೆ, ಆಧುನಿಕ ಆರ್ಥಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಅಚಲ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವ ಇವರು ವಿಷಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಬಡದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಉಳಿಸಲು ಆರ್ಥಿಕ ಹಿಂದುಳಿದಿರುವಿಕೆಯಿಂದಾಗುವ ರಾಜಕೀಯ ಏಳುಬೀಳುಗಳನ್ನು ತಡೆಯಲೇ ಬೇಕು ಎಂದು ಇವರು ವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಬಡತನವನ್ನು ನಿರ್ಮೂಲ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ, ಈ ದೇಶಗಳು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಂತೆ ಕೈಗಾರಿಕೀಕರಣಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಬೇಕು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ, ಕಾರಣ ಇವರಿಗೆ ಈ ಹಾದಿಯಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ದಾರಿಗಳ ಪರಿಚಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಸರಕಾರದ ಮಧ್ಯಪ್ರವೇಶವಿಲ್ಲದೆ, ಅದರ ನಿರ್ದೇಶನದ ಅಡಿಯಲ್ಲದೆ ಅಂತಹ ಕೈಗಾರಿಕೀಕರಣವು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಸರಕಾರ ತಾನೇ ತನ್ನ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.** ಜನತೆಯ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಹಕಾರವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಅಗತ್ಯವಾದ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು ದೊರಕದಿದ್ದರೆ ಹಾಗೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಉಳಿತಾಯ ಮತ್ತು ಬಂಡವಾಳವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಯೋಜನೆಗಳು ತಮ್ಮ ಗುರಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರಕಾರವು ಅನುಭೋಗದ ಮೇಲೆ, ಉತ್ಪಾದನೆ, ವಿತರಣೆಯ ಮೇಲೆ ಗರಿಷ್ಠ ಹತೋಟಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿರಬೇಕು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ತಾನು ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದಂತೆ ಅನುಭೋಗದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಿತಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮತ್ತು ತಾನು ವಹಿಸಿದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಜನತೆಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಮಾಡಲು ಬೇಕಾದ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಸರಕಾರವು ಸೃಷ್ಟಿಸಬೇಕು. ಇದರ ಅರ್ಥವೆಂದರೆ, ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಮಿತಿಗೊಳಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ಕಡಿವಾಣವನ್ನು ಹಾಕುವುದು. ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಉಳಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಅದರ ಕತ್ತನ್ನು ಹಿಡಿಸಬೇಕು.

ಒಂದು ದೇಶದ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಸರಕಾರದ ಪಾತ್ರ, ಅದರ ನಿರ್ದೇಶನದ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಎಷ್ಟರವರೆಗೆ ಇರಬೇಕೆಂಬುದು, ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವು ಎಷ್ಟರ

* Gunnar Myrdal : An International Economy, p. 211

**ಹಿಂದುಳಿದ ದೇಶಗಳ ಆರ್ಥಿಕಾಭಿವೃದ್ಧಿಯು ಸರಕಾರವು ಈ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರ ಮೇಲೆ, ಈ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ನಿರ್ದೇಶಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದರ ಮೇಲೆ ಹಾಗೂ ಉತ್ಪಾದನೆಗಾಗಿ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಹೂಡುವುದರ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ - Gunnar Myrdal : Op. Cit, p. 210.

ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬೇರುಬಿಟ್ಟಿದೆ ಎಂಬುದರ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವು ಆಳವಾಗಿ ಬೇರುಬಿಟ್ಟಿರುವಂತಹ ಮುಂದುವರಿದ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ, ಜನತೆಯ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಹಕ್ಕುಗಳಿಗೆ ಬಾಧೆ ಬರದಂತೆ ಸರಕಾರದ ಮಧ್ಯಪ್ರವೇಶ ಹಾಗೂ ನಿರ್ದೇಶನ ಸಾಕಷ್ಟು ದೂರದವರೆಗೂ ಹೋಗಬಹುದು. ಆದರೆ, ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವು ಈಗತಾನೇ ಬೇರುಬಿಡುತ್ತಿರುವ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸರಕಾರದ ಅತಿಯಾದ ಮಧ್ಯಪ್ರವೇಶ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಮೊಳಕೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಚಿವುಟಿಹಾಕಬಹುದು.

ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಿದ್ಧಾಂತಿಗಳು, ಅವರು ಮಾರ್ಕ್ಸಿಸ್ಟ್ ಪಂಥಕ್ಕೆ ಸೇರಿದರಲ್ಲಿ, ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವವರೇ ಆಗಿರಲಿ, ಎಲ್ಲರೂ ಈ ಮೂಲಭೂತ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವಲ್ಲಿ ಸೋತಿದ್ದಾರೆ, ಅಂತಹ ಪರಿಹಾರ ಯಾವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಮುಂದಿನ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಭಾರತದಲ್ಲಿನ ಯೋಜನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರಮಾಡುವಾಗ ಚರ್ಚಿಸೋಣ.

* * * *

ಅಧ್ಯಾಯ ೨

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಯೋಜನೆಗಳು: ಒಂದು ಚಾರಿತ್ರಿಕ ನೋಟ

ಮೊದಲ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯು ಅಧಿಕೃತವಾಗಿ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನ ಮುಂದೆ ೧೯೫೨ರ ಡಿಸೆಂಬರ್ ೮ರಂದು ಇಡಲಾಯಿತಾದರೂ, ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಯತ್ನ ಅದಕ್ಕೂ ಹಿಂದೆ ನಡೆದಿತ್ತು. ೧೯೫೨ರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಎಂ. ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯನವರು ತಮ್ಮ *Planned Economy for India* (ಭಾರತಕ್ಕೆ ಯೋಜಿತ ಆರ್ಥಿಕತೆ) ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದರು. ಉತ್ಕೃಷ್ಟ ಆಡಳಿತಗಾರರು ಮತ್ತು ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಆಗಿದ್ದ ಶ್ರೀ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯನವರು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸಂಘಟಿತ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಸಿದರೆ ಹತ್ತುವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನವು ದುಪ್ಪಟ್ಟಾಗುವುದು ಎಂದು ನಂಬಿದ್ದರು. ಇಡೀ ವಿಶ್ವ ಆರ್ಥಿಕ ಕುಸಿತದಿಂದಾಗಿ ಕಂಗೆಟ್ಟಿತ್ತು ಮತ್ತು ಜಗತ್ತಿನ ಎಲ್ಲಾ ಆರ್ಥಿಕತಜ್ಞರು ಮತ್ತು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಆಡಳಿತಗಾರರು ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಹಾಗೂ ಖಾಸಗೀ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಸರಕಾರಗಳ ತಾಟಸ್ಥ್ಯ ಧೋರಣೆ ವಿಫಲವಾಗುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದಕ್ಕೂ ಮೊದಲೇ ಸೋವಿಯತ್ ರಷ್ಯಾವು ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿತ್ತಾದರೂ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಆಕರ್ಷಕ ಬದಲಾವಣೆಯೇನೂ ಕಂಡುಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ದೇಶ ವಿದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಅಂದಿನ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ದೆಸೆಯಿಂದ ಸೂಕ್ತ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತಕ್ಷಣ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಆಗ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ರೂಸ್‌ವೆಲ್ಟರು ತಮ್ಮ ಹೊಸ ನೀತಿಯೊಂದನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟರು. ಅವರ ನೀತಿಯೆಂದರೆ, ಉತ್ಪಾದನಾ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಕ್ರೋಢೀಕರಿಸುವ ಮತ್ತು ಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿಯ ವ್ಯಾಪ್ತ ವಿಸ್ತರಣೆಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ವಿಶಾಲ ತಳಹದಿಯೊಂದನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಸಮಗ್ರ ಆರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಯೊಂದನ್ನು ರೂಪಿಸುವುದು. ಆರ್ಥಿಕ ಕುಸಿತಕ್ಕೆ ಜನತೆಯ ಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿಯು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿರುವುದೇ ಮೂಲಕಾರಣವಾದದ್ದರಿಂದ, ಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿಯ ಪುನರುತ್ಥಾನವೇ ಆರ್ಥಿಕತಜ್ಞರ ಗುರಿಯಾಗಿತ್ತು. ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಬ್ರಿಟನ್ನಿನ ಜೆ.ಎಮ್. ಕೀನ್ಸ್‌ನವರು ತಮ್ಮ ವಾದಗಳನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟರು. 'ಸರಕಾರದ ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕ ಹಣಕಾಸಿನ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ನೀತಿಗಳು ಗ್ರಾಹಕರ ವಸ್ತುಗಳಿಗೆ,

ಮನೆಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸವಲತ್ತುಗಳಿಗೆ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನೂ ಮತ್ತು ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ಸದ್ಭವನೆಯನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟರು.* ಜಗತ್ತಿನ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳೆಲ್ಲವೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಉತ್ಪಾದನಾ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಮತ್ತು ಬಳಕೆಯ ಒಲವನ್ನು ಪುನರ್ ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡರೆ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಆರ್ಥಿಕತೆಯನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಬಹುದು ಎಂದು ಶ್ರೀ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯನವರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದರು. 'ಕೈಗಾರಿಕಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಿದ ದೇಶಗಳ ಪ್ರಸಕ್ತ ಉತ್ಪಾದನಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಜಗತ್ತಿನ ಜನತೆಯ ಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿಗಿಂತ ಶೇ. ೫೦ರಷ್ಟು ಅಧಿಕವಾಗಿದೆ. ಉತ್ಪಾದನಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಹಾಗೂ ಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿಗಳ ನಡುವೆ ಒಂದು ಸುಸಂಬಂಧ ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರ ಜೀವನ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಆಮೂಲಾಗ್ರ ಬದಲಾವಣೆಗಳಾಗುತ್ತವೆ' ಎಂದು ಅವರು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಸಂಘಟಿತ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಈ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಸಮತೋಲನವನ್ನು ಸಾಧಿಸಬಹುದು ಮತ್ತು ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು ಪೋಲಾಗುವುದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬಹುದು ಎಂಬುದು ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಾಗಿತ್ತು. 'ಅಮೆರಿಕಾ ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಶೇ. ೬೦ರಷ್ಟು ಕೈಗಾರಿಕಾ ಘಟಕಗಳು ಮಾತ್ರ ವರ್ಷ ತುಂಬಿದ ಮೇಲೂ ನಡೆಯುತ್ತಿರುತ್ತವೆ' ಎಂದು ಅವರು ದಾಖಲಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ, ನಾವು ಭಾರತದಂತಹ ಹಿಂದುಳಿದ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅನವಧಾನದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಬಾಲಾರಿಷ್ಟದಿಂದ ಮರಣವನ್ನಪ್ಪುವ ಘಟಕಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಎಂದು ಸುಲಭವಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದು. ಕೈಗಾರಿಕಾ ಉದ್ಯಮಗಳ ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಯಾವುದೇ ಬಡದೇಶಗಳೂ ತಡೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಮರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಯೋಜನಾ ಪದ್ಧತಿಯು ನಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದಿಂದ ದೂರಮಾಡುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಅರಿವು ಶ್ರೀ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯನವರಿಗೆ ಇತ್ತು. ಅವರ ಸಲಹೆ ಈ ರೀತಿ ಇತ್ತು - 'ಭಾರತದ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟ್ ರೀತಿಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿರಬಾರದು. ವೈಯಕ್ತಿಕ ಪ್ರವರ್ತನಾಶಕ್ತಿಗಳು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿರಬೇಕು ಮತ್ತು ಸಾಮೂಹಿಕ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ನಾವು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಬೇಕು'.

ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಲು ಅಗತ್ಯವಾದ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳು ತಮಗೆ ದೊರೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಶ್ರೀ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯನವರ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಿತು (ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇಂದೂ ಕೂಡ ಹಾಗೆಯೇ ಇದೆ). 'ಕೇವಲ ಅಂದಾಜು, ಊಹೆಗಳ ಮೇಲಲ್ಲದೆ, ವಾಸ್ತವಾಂಶಗಳ ಅಡಿಪಾಯದ ಮೇಲೆ ನಿರ್ಮಿಸಿದ ಯೋಜನೆಗಳು ಮಾತ್ರ ಆರ್ಥಿಕ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಬಲ್ಲವು' ಎಂದು ಅವರು ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ.

Bhabatosh Datta : The Economics of Industrialisation, p. 145

ಅವರು ತಮ್ಮ ನಿರ್ಣಯಗಳಿಗೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ಕೋಡಿ ಕರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟರು. ಆದರೆ ಅವರ ಕೃತಿಗಳ ಮೌಲ್ಯ ನಿಂತಿರುವುದು ಅವರು ಅನುಸರಿಸಿದ ನಿಗಮನ ಪದ್ಧತಿಯ ಮೇಲಲ್ಲ, ಬದಲಿಗೆ ಆಳವಾದ ಆಲೋಚನೆ ಹಾಗೂ ಹಲವಾರು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಸ್ವತಃ ನಿರ್ಮಿಸಿ ಸಾಧಿಸಿ ಗಳಿಸಿಕೊಂಡ ಅನುಭವದಿಂದ.

ಜನತೆಯ ಗಮನವನ್ನು ಯೋಜನೆಗಳ ಆವಶ್ಯಕತೆಯತ್ತ ಸೆಳೆಯುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನದೇನನ್ನೂ ನಾವು ಶ್ರೀ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯನವರ ಚಿಂತನೆಗಳಿಂದ ಬಯಸಬಾರದು. ಆಗ ಇದ್ದದ್ದು ವಿದೇಶೀ ಸರಕಾರ. ಆ ಸರಕಾರದ ಆಸಕ್ತಿ ಇಲ್ಲಿನ ಜನತೆಯ ಹಿತಕ್ಕಿಂತ ಲಂಡನ್ನಿನ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವುದರಲ್ಲಿತ್ತು. ಹೀಗಿದ್ದರೂ, ೧೯೩೭ರಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸಚಿವ ಸಂಪುಟವು ರಚಿತವಾದಾಗ ಅಲ್ಪಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿಯಾದರೂ, ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನು ಕಟ್ಟುವ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಘಟಿತ ಪ್ರಯತ್ನಗಳತ್ತ ಗಮನ ಹರಿಸಲಾಯಿತು. ೧೯೩೮ರ ಅಕ್ಟೋಬರ್‌ನಲ್ಲಿ ಅಂದಿನ ಭಾರತ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿದ್ದ ಶ್ರೀ ಸುಭಾಷ್ ಚಂದ್ರ ಬೋಸರ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಸಚಿವರ ಸಮ್ಮೇಳನವೊಂದು ನಡೆಯಿತು. ಅದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ ಗೊತ್ತುವಳಿಯು ಹೀಗಿತ್ತು - '...ಬಡತನದ ಮತ್ತು ನಿರುದ್ಯೋಗದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ನಿವಾರಣೆ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಪ್ರಗತಿ ಇವುಗಳನ್ನು ಕೈಗಾರಿಕೀಕರಣವಿಲ್ಲದೆ ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕೈಗಾರಿಕೀಕರಣದ ದಿಕ್ಕಿನತ್ತ ಇಡುವ ಮೊದಲ ಹೆಜ್ಜೆಯಾಗಿ ಸಮಗ್ರ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಯೋಜನೆಯೊಂದನ್ನು ರೂಪಿಸಬೇಕು'.

ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಯೋಜನಾ ಸಮಿತಿಯನ್ನು ಪಂ. ಜವಹರ್ ಲಾಲ್ ನೆಹರೂ ಅವರ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿ ರಚಿಸಲಾಯಿತು. ಈ ಸಮಿತಿಯ ಕಾರ್ಯಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ ಆಗ ಸಂಭವಿಸಿದ ಯುದ್ಧ ಮತ್ತು ಇತರ ಘಟನೆಗಳು ಅಡ್ಡಿಯಾದವು. ಈ ಸಮಿತಿಯು ೧೯೫೦ರಲ್ಲಿ ಪಂ. ಜವಹರ್ ಲಾಲ್ ನೆಹರೂ ಅವರ ಮುಂದಾಳತ್ವದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದ ರಚನೆಯಾದ ನಂತರ, ಯೋಜನಾ ಸಮಿತಿಯು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗಕ್ಕೆ ತನ್ನ ವರದಿಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿತು. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಮುಂದಾಳುಗಳ ನಿಲವಿನಲ್ಲಿ ಯೋಜನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಆದ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ದಾಖಲಿಸುವುದರ ಹೊರತಾಗಿ ಈ ವರದಿಯು ಅಷ್ಟೇನೂ ಉಪಯುಕ್ತವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು 'ನಮ್ಮ ವಿವಿಧ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತಗೊಳಿಸಲು ರಾಷ್ಟ್ರದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಅದಿಲ್ಲದೆ ನಾವು ಒಂದೇ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಲೂ ಅಸಮರ್ಥರಾಗಿದ್ದೇವೆ, ನಮ್ಮ ಕೈಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಹಾಕಲಾಗಿದೆ. ಹಲವಾರು ಇತಿಮಿತಿಗಳು, ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳು ನಮ್ಮನ್ನು ಸುತ್ತುವರೆದಿವೆ ಮತ್ತು ಯೋಜನೆಯ ಹಾಗೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯತ್ತ ಇಡುವ ನಮ್ಮ ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನು ತಡೆಯುತ್ತಿವೆ' ಎಂಬ

ಅಂಶಗಳತ್ತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಒತ್ತನ್ನು ನೀಡಿದ್ದರು. ಆದರೆ, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಾನಂತರವೂ ಇತಿಮಿತಿಗಳ ಸಂಕಲೆಯಿಂದ ಬಂಧಿತವಾಗಿರುವ ನಮ್ಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಹಾಗೆಯೇ ಇದೆ.

ಎರಡನೆಯ ಮಹಾಯುದ್ಧದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಜಪಾನಿನಿಂದ ಆಕ್ರಮಣಗಳು ನಡೆದ ನಂತರ, ಭಾರತದಲ್ಲಿದ್ದ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸರ್ಕಾರವು ಇಲ್ಲಿನ ಜನತೆಯ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಆಲೋಚಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಿದೆಯೆಂಬ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ಬಿತ್ತರಿಸಿಕಾದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ಮನಗಂಡಿತ್ತು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ೧೯೪೧ರಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ವಾಣಿಜ್ಯ ಸದಸ್ಯರ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿ ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟದ ಸಮಿತಿಯೊಂದನ್ನು ರಚಿಸಿದರು. ನಿಷ್ಪ್ರಿಯವಾಗಿದ್ದ ಈ ಸಮಿತಿಯ ಬದಲಿಗೆ ೧೯೪೩ರಲ್ಲಿ ವೈಸರಾಯ್ ಅವರ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿ ಸಚಿವ ಸಂಪುಟದ ಪುನಾರಚನಾ ಸಮಿತಿಯೊಂದನ್ನು ರಚಿಸಲಾಯಿತು. ಈ ಸಮಿತಿಯ ಸಾಧನೆಯೂ ಶೂನ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಒಂದು ವರ್ಷದ ನಂತರ ಸರ್ ಆರ್ಥರ್ ದಲಾಲ್ ಅವರ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಯೋಜನಾ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಇಲಾಖೆಯು ಇದರ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿತು. ಪುನಾರಚನಾ ಸಮಿತಿಯು ಈ ಮೊದಲು ತನ್ನ ಎರಡು ವರದಿಗಳಲ್ಲಿ ಜನತೆಯ ಜೀವನ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಉತ್ತಮಗೊಳಿಸುವ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಉದ್ಯೋಗ ನೀಡುವ ಯೋಜನೆಯ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿತ್ತು.

ಯೋಜನಾ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಇಲಾಖೆಯ ಮುಖ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ ಸೇನೆಯಿಂದ ನಿವೃತ್ತರಾದ ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಪುನರ್ವಸತಿಯನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸುವುದಾಗಿತ್ತು. ಯುದ್ಧಾನಂತರದಲ್ಲಿ ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಸೈನಿಕರು ಮತ್ತು ನಾಗರಿಕ ಉದ್ಯೋಗಿಗಳು ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳಾಗುವುದರ ಅರಿವು ಅಂದಿನ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಇದ್ದಿತು. ಯುದ್ಧ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ನಿಲುಗಡೆಯಿಂದಾಗಿ ಆರ್ಥಿಕ ಹಿಂಜರಿತವಾಗುವುದೆಂಬ ಮುಂದಾಲೋಚನೆಯು ಇದ್ದಿತು. ಭಾರತದ ಸ್ಟರ್ಲಿಂಗ್ ವಿನಿಮಯದ ಶಿಲ್ಕನ್ನು ಯೋಜಿತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬ್ರಿಟನ್ನಿನ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸಂಭಾಳಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದೂ ಅವರ ಆಲೋಚನೆಯಾಗಿತ್ತು. ಬ್ರಿಟನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದಿಸಿದ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಗೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ತೆರೆಯಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಯುದ್ಧಾನಂತರದಲ್ಲಿ, ಬ್ರಿಟನ್ ಯುದ್ಧ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ಬದಲಿಗೆ ಗ್ರಾಹಕವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಉತ್ಪಾದಿಸಲು ತೊಡಗಿದಾಗ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಸ್ಟರ್ಲಿಂಗ್ ಬಾಕಿಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನೂ ರೂಪಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು.*

*Gurmar Myrdal : 'ಹಿಂದಿನ ವಸಾಹತುಶಾಹಿಯ ಆಸಕ್ತಿ ವಸಾಹತು ಇರುವ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ತರುವುದರಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಉದ್ಯಮಗಳನ್ನು ವಿವಿಧ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳತ್ತ ನಡೆಸುವುದರಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಆ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಉತ್ಪಾದನೆಗಳಿಗೆ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸುವುದು

ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಂತ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಹಲವಾರು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿದವು. ಆದರೆ, ಮುಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿನ ರಾಜಕೀಯ ತಿರುವುಗಳಿಂದಾಗಿ ಭಾರತದಿಂದ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸರ್ಕಾರವು ಕಾಲ್ತೆಗೆಯುವುದು ನಿಶ್ಚಿತವೆಂದು ಕಂಡುಬಂದ ಮೇಲೆ, ಯೋಜನಾ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಇಲಾಖೆಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಲಾಯಿತು ಮತ್ತು ಅದರ ಎಲ್ಲಾ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನೂ ಗಂಟುಕಟ್ಟಿ ಉಗ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಲಾಯಿತು.

೧೯೪೬ರ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್‌ನಲ್ಲಿ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಸಂಪುಟದ ಉಪಾಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ ಪಂ. ಜವಹರ್ ಲಾಲ್ ನೆಹರೂ ಅವರು ನೇಮಕಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟರು ಮತ್ತು ಆಡಳಿತದ ವರ್ಗಾವಣೆಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಯೋಜನೆಗಳ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಅರಿತಿದ್ದ ಹಾಗೂ ಕನಸುಗಾರರಾಗಿದ್ದ ಅವರು ಈ ವಿಷಯದ ಪುನರುತ್ಥಾನಕ್ಕಾಗಿ ಶ್ರೀ ಕೆ.ಸಿ. ನಿಯೋಗಿಯವರ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಯೋಜನಾ ಸಲಹಾಮಂಡಳಿಯನ್ನು ರಚಿಸಿದರು. ಈವರೆಗೆ ನಡೆದಿದ್ದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಪರಿವೀಕ್ಷಿಸಿ ಈಗ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಸುಸಂಘಟಿತ ಯೋಜನೆಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಶಿಫಾರಸು ಮಾಡುವುದು ಈ ಮಂಡಳಿಯ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಮಂಡಳಿಯ ಕರ್ತವ್ಯವು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವುದಾಗಿರದೆ, ಯೋಜನೆಗಳ ನೀತಿನಿಯಮಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಮೂಲಭೂತ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವುದಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಮಂಡಳಿಯು ೧೯೪೬ರ ಡಿಸೆಂಬರ್‌ನಲ್ಲಿ ಸಲ್ಲಿಸಿದ ತನ್ನ ವರದಿಯಲ್ಲಿ 'ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲವನ್ನು ವ್ಯಯಮಾಡದೆ, ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಜಾರಿಮಾಡುವುದು ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯ' ಎಂದು ತಿಳಿಸಿತ್ತು. ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಭಾರತವು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಜಾರಿಗೆ ತಂದು ಸಫಲತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಸಜ್ಜಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದೂ ಅದು ಹೇಳಿತ್ತು. 'ತಮ್ಮ ಸಂಘಟಿತ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಪೂರ್ವನಿಗದಿತವಾದ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ತಲಾ ಆದಾಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಮಾಡುವ ಉದ್ದೇಶವಿರುವ ಈ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಲು ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯಗತಗೊಳಿಸಲು ಅಗತ್ಯವಾದ ವಿಶಾಲ ಜ್ಞಾನವಾಗಲೀ, ಅಂಕಿಅಂಶಗಳಾಗಲೀ, ಆರ್ಥಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳ ಮೇಲೆ ವ್ಯಾಪಕವಾದ ಹಿತೋಟಿಯಾಗಲೀ ಸದ್ಯದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ನೇರವಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು' ಎಂದು ತನ್ನ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿತ್ತು.

ಜನತೆ ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಯಕ್ಷಮತೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಸಹಾಯವಾಗಲು ಅದ್ಭುತವಾದುದೇನನ್ನಾದರೂ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದು ಆಗ ಹೊಸದಾಗಿ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ

ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದ್ದವರ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಕಾಯುವುದೇ ಆಗಿತ್ತು. ಶಾಂತಿ ಮತ್ತು ಸ್ಥಿರತೆಯನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಹಾಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಆಂದೋಲನಗಳನ್ನು ತಡೆಯುವುದು ಅವರ ರಾಜಕೀಯ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿತ್ತು.' ಯುದ್ಧೋತ್ತರದಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಪುನಾರಚನೆಗಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಬ್ರಿಟಿಷರ ಯೋಜನೆಯ ಹಿಂದೆ ಈ ಎರಡು ಉದ್ದೇಶಗಳು ಅಡಗಿದ್ದವು.

ಬಂದ ಜನಪ್ರಿಯ ಸಚಿವಸಂಪುಟಗಳ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಾಗಿತ್ತು. ಜನತೆಯ ಆರ್ಥಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸುತ್ತಾ ನಿಷ್ಕ್ರಿಯವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಟೀಕಿಸುತ್ತಿದ್ದವರು ಅಂದಿನ ಸಂಪುಟದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದರು. ಅಂತಹವರು ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಂಡಾಗ, ತಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರವು ಜನತೆಗಾಗಿರುವ, ಜನತೆಯ ಸರ್ಕಾರ ಎಂಬಂತೆ ಕೆಲಸಮಾಡುವುದು ಅವರಿಗೆ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಅಗತ್ಯವಾಗಿದ್ದಿತು. ಅಧಿಕಾರ ವರ್ಗಾವಣೆಯು ಶಾಂತಿಯುತವಾಗಿಯೇ ಇತ್ತೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ, ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ವಿಭಜನೆಯಿಂದ ಉಂಟಾದ ಅಗಾಧವಾದ ಹಿಂಸೆ ಮತ್ತು ಕೋಟಲೆಗಳಿಗೆ ಅದು ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು. ಸಾವಿರಾರು ಜನರು ತಮ್ಮ ಮನೆ, ಮಠಗಳನ್ನು ಹಿಂದೆ ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿ ಬರಬೇಕಾಗಿಬಂದಿತ್ತು. ಗಳಿಸಿದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಸಂಭ್ರಮವನ್ನು ತಂದುಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ವಿಭಜನೆಯು ತಂದ ನೋವು ಈ ಸಂಭ್ರಮವನ್ನು ಮಸುಕುಗೊಳಿಸಿತ್ತು. ಜನತೆಯನ್ನು ಈ ದುಃಖಸಾಗರದಿಂದ ಪಾರುಮಾಡಲು ಏನನ್ನಾದರೂ ಮಾಡಬೇಕಿತ್ತು. ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಯುದ್ಧೋತ್ತರದ ಯೋಜನೆಗಳು ಸರ್ಕಾರಗಳಿಗೆ ಸಹಕಾರಿಯಾಗಿ ಬಂದವು. ಸಾಕಷ್ಟು ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿದ್ದರೂ ಮತ್ತು ಬೇಕಾದ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯಿದ್ದರೂ, ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಸಚಿವಾಲಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಷಣವೇ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ ಮೂಲೆಗೆ ತಳ್ಳಿದ್ದ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನೇ ಪುನಾರಚನೆಯ ಯೋಜನೆಗಳೆಂದು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಶೀಲ ಭಾರತದ ಮುಂದಿಡಲಾಯಿತು.

ನಾವು ಹಿಂದೆ ನೋಡಿದಂತೆ, ಈ ಯೋಜನೆಗಳು ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವು ಅರೆಬರೆಯಾಗಿದ್ದು ಅಸಮಗ್ರವಾಗಿದ್ದವು. ಅವು ಸರಿಯಾಗಿ ಸಂಘಟಿತವಾಗಿ ರೂಪಿಸಲ್ಪಡದಿದ್ದರಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಅವುಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಲು ಅಗತ್ಯವಾಗಿದ್ದ ಆಡಳಿತ ಯಂತ್ರವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬ್ರಿಟಿಷರಿಂದ ಬಳುವಳಿಯಾಗಿ ಬಂದ ಅಧಿಕಾರಶಾಹಿಯು ಈ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಹೊರಲು ಸಮರ್ಥವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಇವುಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದುದರ ಫಲವಾಗಿ, ಹಲವಾರು ಯೋಜನೆಗಳು ವಿಫಲವಾದವು. ಹಣದ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಅದರ ಪರಿಣಾಮಗಳು ಮಾತ್ರ ಶೂನ್ಯವಾಗಿದ್ದವು. ಸಾಂವಿಧಾನಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಂದಾಗಿ ಹಲವು ಜಲಯೋಜನೆಗಳು ಮುಂದುವರಿಯಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾಂತಗಳ ಗಡಿರೇಖೆಗಳಿಗೂ ನದಿಗಳ ಪಾತ್ರಗಳಿಗೂ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸರ್ಕಾರಗಳ ನಡುವೆ ಮತ್ತು ಒಂದೇ ಸರ್ಕಾರದ ವಿವಿಧ ಇಲಾಖೆಗಳ ನಡುವೆ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯನ್ನು ತರಬಲ್ಲಂತಹ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಎಲ್ಲಕಡೆಯೂ ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತತೆ ಇದ್ದು, ವ್ಯಯಮಾಡಿದ ಹಣ ಮತ್ತು ಶ್ರಮ ನಿರರ್ಥಕವಾದವು. ಕೆಲವು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕೈಬಿಡಲಾಯಿತು ಮತ್ತು ಕೆಲವು ತಮ್ಮ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗೆ ಎರವಾದವು. ಉಳಿದವಕ್ಕೆ ಹಣದ ಮತ್ತು ಜನದ

ಬೆಂಬಲ ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ, ದೇಶದ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಉಪಯೋಗ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಸಮತೋಲನವನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡು ಹಾಗೂ ಸಂಘಟಿತವಾಗಿ ಸಾಗುವುದು ಅಗತ್ಯವಾಗಿದ್ದಿತು. ಇವೆಲ್ಲವುಗಳ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರವು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿತು.

೧೯೪೪-೪೬ರ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಅನಧಿಕೃತ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಲಾಯಿತು. 'ಬಾಂಬೆ ಪ್ಲಾನ್' ಎಂದೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಈ ಪ್ರಕಟಣೆಯು ದೇಶದ ಹತ್ತು ವಿಖ್ಯಾತ ಉದ್ಯಮಿಗಳಿಂದ ಪ್ರಕಟಿಸಲ್ಪಟ್ಟು, ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ಶ್ರೀಕಾರ ಹಾಡಲಾಯಿತು. ನಂತರ ಇವುಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ 'ಜನತೆಯ ಯೋಜನೆ' ಹಾಗೂ 'ಗಾಂಧಿ ಯೋಜನೆ'ಗಳು ಬಂದವು. ಜನತೆಯ ಅಥವಾ ಸರ್ಕಾರದ ಆರ್ಥಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಬೀರದಿದ್ದರಿಂದ ಇವುಗಳ ವಿಷಯವನ್ನು ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸುವುದು ಅನಾವಶ್ಯಕ. ಅವುಗಳು ಆರ್ಥಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಯಾವ ಪೂರ್ವಸಿದ್ಧಾಂತಗಳನ್ನೂ ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳ ಗುರಿಗಳು ಮತ್ತು ಇರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಗ್ರಹಿಕೆಗಳು ಸ್ವೇಚ್ಛಾನುಸಾರವಾಗಿ ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದವು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಭದ್ರ ನೆಲಗಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿದ್ದು, ಸಫಲವಾಗುವ ಸೂಚನೆಗಳು ಇದ್ದವು ಎಂಬುದು ನಿಜವಾದರೂ, ಈ ಎಲ್ಲಾ ಯೋಜನೆಗಳು ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಚಿತ್ರಣವನ್ನು ಸಂಯೋಜಿತವಾಗಿ ಕೊಡುವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ, ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸುವಲ್ಲಿ ಇವುಗಳು ಯಾವ ಸಹಾಯವನ್ನೂ ನೀಡಲಿಲ್ಲ.

ನಾವಿಲ್ಲಿ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಬೇಕೆಂದಿರುವುದು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನಷ್ಟೇ. ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದ ಕಾರ್ಯವೈಖರಿಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಬೀರಲಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯನ್ನು ನಾವು ವಿವರವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ತಾನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದ ಪೂರ್ವಾರ್ಜಿತದಿಂದ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪ, ನಿಲವುಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಇವುಗಳನ್ನು ಮುಂದಿನ ಅಧ್ಯಾಯಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಚರ್ಚಿಸಲಿದ್ದೇವೆ.

* * * *

ಅಧ್ಯಾಯ ೩

ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗ

ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ೧೯೪೯ರಲ್ಲಿ ರಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ೧೯೫೦ರ ಮಾರ್ಚ್‌ನ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರದ ಗೊತ್ತುವಳಿಯಲ್ಲಿ ಅದರ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಗೊತ್ತುವಳಿ ಹೀಗಿದೆ :

“ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು

೧. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಲಭ್ಯವಿರುವ ಬಂಡವಾಳ, ಮಾನವ ಸಂಪನ್ಮೂಲ ವೊದಲಾದವುಗಳ ಅಂದಾಜನ್ನು ಮಾಡುವುದು, ಅವುಗಳ ಅಭಾವವಿದ್ದೆಡೆಯಲ್ಲಿ, ಬೇಡಿಕೆಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳತ್ತ ಗಮನ ಹರಿಸುವುದು;
೨. ದೇಶದ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸೂಕ್ತ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವುದು;
೩. ಆದ್ಯತೆಗಳನ್ನು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸುವಲ್ಲಿ, ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೊಳಿಸಬೇಕಾದ ವಿವಿಧ ಹಂತಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸುವುದು, ಮತ್ತು ಪ್ರತಿ ಹಂತವನ್ನು ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸಲು ಅಗತ್ಯವಾದ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ವಿತರಣೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದು;
೪. ಆರ್ಥಿಕ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ನಿಧಾನಗೊಳಿಸುವ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಹಾಲಿ ಇರುವ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಯೋಜನೆಗಳ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವುದು;
೫. ಯೋಜನೆಗಳ ವಿವಿಧ ಹಂತಗಳನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರಲು ಅಗತ್ಯವಾದ ಆಡಳಿತ ಯಂತ್ರಗಳ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವುದು;
೬. ಯೋಜನೆಗಳ ಪ್ರತಿಹಂತದಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಧಿಸಲಾದ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ

ವಿಚಾರಮಾಡುವುದು ಮತ್ತು ಅವುಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಸರ್ಕಾರದ ನೀತಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದು;

೭. ತನಗೆ ವಹಿಸಿದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಅಥವಾ ಸದ್ಯದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ, ಹಾಲಿ ಇರುವ ನೀತಿಗಳು ಹಾಗೂ ಪೂರೈಸಬೇಕಾದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಅಥವಾ ತನ್ನ ಸಲಹೆಗಾಗಿ ಬಂದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ, ಅವಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಮಧ್ಯಂತರ ಅಥವಾ ಉಪವರದಿಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಫಾರಸು ಮಾಡುವುದು;

ಪಂ. ನೆಹರೂ ಅವರು ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿದ್ದ ಆಯೋಗವು, ಅವರನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ಒಟ್ಟು ಐದು ಸದಸ್ಯರುಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿತ್ತು.

ಆಯೋಗವು ತನ್ನ ಯೋಜನೆಗಳ ಕೆಲಸವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವ ಮೊದಲೇ ಅದನ್ನು ಕೊಲಂಬೋ ಯೋಜನೆಯ ಸಲಹಾ ಸಮಿತಿಯು ದಕ್ಷಿಣ ಮತ್ತು ಆಗ್ನೇಯ ಏಷಿಯ ದೇಶಗಳ ಸಹಕಾರಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಕೊಲಂಬೋ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಲು ಆರುವರ್ಷಗಳ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಲು ಕೇಳಿಕೊಂಡಿತು. ಕಾಮನ್ವೆಲ್ತ್ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜಕೀಯ ಅಸ್ಥಿರತೆಯುಂಟಾಗಬಹುದೆಂಬುದನ್ನು ಮುಂಗಂಡ ಬ್ರಿಟನ್ ಮತ್ತು ಇತರ ದೇಶಗಳು ಈ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಸಂಯುಕ್ತಯೋಜನೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದವು. ಕೊಲಂಬೋನಲ್ಲಿ ೧೯೫೦ರಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಕಾಮನ್ವೆಲ್ತ್ ವಿದೇಶ ಸಚಿವರ ಸಮ್ಮೇಳನದಲ್ಲಿ ಆರು ವರ್ಷಗಳ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಒಪ್ಪಲಾಯಿತು. ಈ ಯೋಜನೆಯು ೧೯೫೧ರಿಂದ ೧೯೫೭ರ ನಡುವಿನ ಆರುವರ್ಷಗಳಿಗೆ ಅನ್ವಯವಾಗುವಂತೆ ಇತ್ತು. ಅದು ಉತ್ಪಾದನಾ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಹಣಕಾಸಿನ ವೆಚ್ಚದ ಅಂದಾಜನ್ನು ಕೆಳಕಂಡಂತೆ ನಿಗದಿಪಡಿಸಿತ್ತು:

(ಅ) ೧೯೫೭ರ ಗುರಿಗಳು:

	ಅಧಿಕ ಮಾನಗಳು ಶೇಕಡಾವಾರು ಏರಿಕೆ	
ಸಾಗುವಳಿ ಜಮೀನು (ದಶಲಕ್ಷ ಎಕರೆಗಳಲ್ಲಿ)	೧೩.೦	೩.೫
ನೀರಾವರಿ ಜಮೀನು (ದಶಲಕ್ಷ ಎಕರೆಗಳಲ್ಲಿ)	೧೩.೦	೧೭.೦
ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳು (ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳಲ್ಲಿ)	೬.೦	೧೦.೦
ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ (ದಶಲಕ್ಷ ಕಿಲೋ ವ್ಯಾಟುಗಳಲ್ಲಿ)	೧.೧	೬೭.೦

(ಆ) ಒಟ್ಟು ಅಂದಾಜು ವೆಚ್ಚ

ದೇಶ	ಅಧಿಕ ಮಾನಗಳು (ದಶಲಕ್ಷ ಪೌಂಡುಗಳಲ್ಲಿ)	ಶೇಕಡಾವಾರು ಏರಿಕೆ
ಭಾರತ	೧,೭೩೯	೭%
ಪಾಕಿಸ್ತಾನ	೨೮೦	೧%
ಸಿರೋನ್	೧೦೪	೫%
ಮಲಯಾಸ್ ಬೋರ್ನಿಯೊ	೧೦೪	೫%
ಒಟ್ಟು	೧,೮೩೭	

ಕೆಳಗಿನ ಸಹಾಯಗಳನ್ನು ನೀಡಲು ಯೋಜನೆಯು ನಿರ್ಧರಿಸಿತ್ತು -

೧. ಸಿವಿಲ್, ಮೆಕ್ಯಾನಿಕಲ್, ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕ್ ಮತ್ತು ಹೈಡ್ರಾಲಿಕ್ ಇಂಜಿನಿಯರುಗಳನ್ನು, ಕೃಷಿ ತಜ್ಞರನ್ನು ಪರಿಸರ ತಜ್ಞರನ್ನು ಹಾಗೂ ಬೆಳೆಗಾರರನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು;
೨. ೮೩ ದಶಲಕ್ಷ ಪೌಂಡ್‌ಗಳ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಕಾಮನ್ವೆಲ್ತ್ ದೇಶಗಳಿಂದಲೂ, ೨೪೫ ದಶಲಕ್ಷ ಪೌಂಡ್‌ಗಳನ್ನು ಸ್ವರ್ಲಿಂಗ್ ಶಿಲ್ಪಗಳ ಮೂಲಕವಾಗಿಯೂ ಒದಗಿಸುವುದು.

ವಿವಿಧ ದೇಶಗಳು ಆಂತರಿಕವಾಗಿ ೭೮೪ ದಶಲಕ್ಷ ಪೌಂಡ್‌ಗಳನ್ನು ಕ್ರೋಢೀಕರಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ೨೨ ದಶಲಕ್ಷ ಪೌಂಡ್‌ಗಳನ್ನು ಐ.ಬಿ.ಆರ್.ಡಿ.ಯಿಂದ ಮತ್ತು ಉಳಿದ ಹಣವನ್ನು ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನ ಹಾಗೂ ಖಾಸಗೀ ಹೂಡಿಕೆದಾರರಿಂದ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಲಾಗಿತ್ತು.

ಭಾರತದ ಒಟ್ಟು ವೆಚ್ಚ ರೂ. ೧೮೪೦ ಕೋಟಿಗಳಾಗಿದ್ದು, ಅದರಲ್ಲಿ ರೂ. ೧೦೩೦ ಕೋಟಿಗಳನ್ನು ಆಂತರಿಕವಾಗಿ ಕ್ರೋಢೀಕರಿಸಬೇಕಾಗಿದ್ದು ಉಳಿದ ರೂ. ೮೧೦ ಕೋಟಿಗಳಿಗಾಗಿ ಹೊರದೇಶಗಳ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

ಯೋಜನೆಯು ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷಿಯದಾಗಿದ್ದರೂ, ಅದರಲ್ಲಿನ ಸದಾಶಯ ಮತ್ತು ಸಂಘಟಿತ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ಮುಖ್ಯವಾಗಿದ್ದವು. ಭಾರತದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕೆಳಕಂಡ ಎರಡು ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಯೋಜನೆಯು ಮುಖ್ಯವಾಗಿದ್ದಿತು.

೧. ಇದು ನಮ್ಮ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿತ್ತು ಮತ್ತು ಹೀಗಾಗಿ, ನಮ್ಮ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಆದ್ಯತೆ ಹಾಗೂ ದಿಕ್ಕನ್ನು ಸೂಚಿಸಿತು.
೨. ಸ್ವರ್ಲಿಂಗ್ ಶಿಲ್ಪಿನಿಂದ ಹಿಂಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಮಿತಿಯನ್ನು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಿ, ವಿದೇಶೀ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸಿದ್ದ ನಮ್ಮ

ಕೈಗಾರಿಕಾಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಹದಕ್ಕೆ ತಂದಿತು.

ಅಲ್ಲದೇಚೆಗೆ ಕೊಲಂಬೋ ಯೋಜನೆಯಡಿ ಯಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಪುನರ್ ರೂಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟವು. ವ್ಯಯದ ಉದ್ದೇಶಿತ ಮಟ್ಟವು ರೂ. ೧೮೪೦ ಕೋಟಿಗಳಿಂದ ರೂ. ೨,೩೦೦ ಕೋಟಿಗಳಿಗೆ ಏರಿತು. ಜಲ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಮತ್ತೆ ರೂ. ೫೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಅಧಿಕವಾಗಿ ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಲಾಯಿತು. ಆದರೆ, ಯೋಜನೆಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಯಾವ ಬದಲಾವಣೆಯೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ.

ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಸಿದ್ಧತೆ:

ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಚುನಾವಣೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೊದಲು, ೧೯೫೧ರ ಜುಲೈನಲ್ಲಿ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಐದುವರ್ಷಗಳಿಗಾಗಿ ಒಂದು ಕರಡು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿತು. ಈ ಪ್ರಕಟಣೆ ಸಕಾಲಿಕವಾದದ್ದಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಚುನಾವಣೆಯ ಬಿಸಿ ಏರಿದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಕರಡು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ವಸ್ತುನಿಷ್ಠವಾಗಿ ನೋಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಚುನಾವಣಾ ಪ್ರಣಾಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿಸಿತ್ತು ಮತ್ತು ಯೋಜಿತ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯು ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಅದು ಮುಂದುವರಿಯಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿತ್ತು. ಪ್ರಣಾಳಿಕೆಯು ಆರ್ಥಿಕ ಪ್ರಗತಿಯ ಸ್ಥೂಲ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿತ್ತು ಮತ್ತು ಮುಂದೆ ಕರಡು ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಸೇರಿಸಲಾಯಿತು.

ಯೋಜನೆಯು ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವಾದಂತೆ, ಇತರ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳನ್ನು ವಿಶ್ವಾಸಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹೊರಗಿಡಲಾಯಿತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಇತರ ಪಕ್ಷಗಳವರು ಯೋಜನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಟೀಕೆ ಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದರು ಅಥವಾ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯ ತೋರಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಯಾವುದು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಯೋಜನೆಯಾಗಬೇಕೆತ್ತೋ ಅದು, ಪಕ್ಷದ ಯೋಜನೆಯಾಗಿತ್ತು.

ಹೊಸ ಸಚಿವ ಸಂಪುಟಗಳು ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದ ನಂತರ, ೧೯೫೨ರ ನವೆಂಬರ್ ೯ರಂದು, ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದ ಸದಸ್ಯರು, ಕೇಂದ್ರ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲದ ಸದಸ್ಯರು ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯಗಳ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದ್ದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಲಿಯು ಕೆಳಕಂಡ ಗೊತ್ತುವಳಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿತು:

“ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಲಿಯು ಅದರಲ್ಲಿನ ಉದ್ದೇಶ, ಆದ್ಯತೆಗಳು ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ಅನುಮೋದನೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಾ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಮತ್ತು ಕೇಂದ್ರ

ಸರಕಾರವು ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿನ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಹಾಗೂ ತಮ್ಮ ಜನತೆಯ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ನೀಡುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರದ ಜನತೆಗೆ ಈ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಸಫಲಗೊಳಿಸಲು ಕಾರ್ಯೋನ್ಮುಖರಾಗಬೇಕೆಂದು ವಿನಂತಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ”.

ಇದನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ೧೯೫೨ರ ಡಿಸೆಂಬರ್ ೨೨ರಂದು ಸಲ್ಲಿಸಲಾಯಿತು ಮತ್ತು ಅದೇ ವರ್ಷದ ಡಿಸೆಂಬರ್ ೨೨ರಂದು ಸಂಸತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸಲಾಯಿತು. ಇದನ್ನು ಡಿಸೆಂಬರ್ ೧೫ ಮತ್ತು ನಂತರದ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿಸಿ ಅಂಗೀಕರಿಸಲಾಯಿತು. ಇದನ್ನು ಈ ದಿನಾಂಕಗಳ ಸಮೇತ ಇಲ್ಲಿ ಕೊಡುವ ಉದ್ದೇಶವೆಂದರೆ, ಮುಂದಿನ ಐದುವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಜನತೆಯ ಬದುಕನ್ನು ಬದಲಿಸಬಲ್ಲಂತಹ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಲು ಬಳಸಿದ ವಿಚಿತ್ರಗೊಳಿಸಿದ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸುವುದೇ ಆಗಿದೆ. ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಇದೇ ವಿಧಾನವನ್ನು ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸುವಲ್ಲಿಯೂ ಅನುಸರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವೆಂದರೆ, ಸಂಸತ್ತಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನೂ ಕೊಡದೆ, ಸಾರ್ವಭೌಮ ಸಂಸ್ಥೆಯಾದ ಅದರ ಸದಸ್ಯರುಗಳಿಗೆ ಕೇವಲ ಯೋಜನೆಯ ಗುಣಾವಗುಣಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅಥವಾ ಅದರ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ತಮ್ಮ ವಾಕ್ಯಪತ್ರವನ್ನು ಮೆರೆಯುವ ಅವಕಾಶವನ್ನಷ್ಟೇ ನೀಡಿದುದು.

ಇಲ್ಲಿನ ಆಸಕ್ತಿದಾಯಕ ಅಂಶವೆಂದರೆ, ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಕರಡು ಪ್ರತಿಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸದೆ ಅದನ್ನು ೧೯೫೧ರ ಏಪ್ರಿಲ್‌ನಿಂದ ಜಾರಿಗೆ ತರಲಾಯಿತು. ೧೯೫೨ರ ಏಪ್ರಿಲ್ ೧ರಂದು ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯು ಮುಕ್ತಾಯಗೊಂಡು ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯು ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಆದರೆ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಕರಡು ಪ್ರತಿಯನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಲಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ತನ್ನ ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದ್ದು ೧೯೫೨ರ ಮೇ ೨೨ರಂದು. ಅದನ್ನು ಆ ತಿಂಗಳ ಅಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿಟ್ಟು ಚರ್ಚಿಸಲಾಯಿತು.

ಈ ಯೋಜನೆಯು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳ ಎಲ್ಲಾ ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಹಣಕಾಸು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದರೂ, ಇದಕ್ಕೆ ಸಾಂವಿಧಾನಿಕವಾದ ಯಾವ ಸ್ಥಾನವೂ ಇಲ್ಲ. ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ ಕಾರ್ಯಕಾರಿ ಕರ್ತವ್ಯಗಳು ಇಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅದು ಯಾರಿಗೂ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಾಗಿರಬೇಕಾಗಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಅದು ಯೋಜನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಎಲ್ಲಾ ತೀರ್ಮಾನಗಳನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ರೂಪಿಸುತ್ತದೆ. ಅದಾದ ನಂತರ ಕೇಂದ್ರ ಸಚಿವ ಸಂಪುಟ, ಸಂಸತ್ತು, ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳು, ಶಾಸಕಾಂಗಗಳು

ಚರ್ಚಿಸಿ ಅದರ ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಸಾಧನಾನುಕೂಲಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತವೆ. ವಿವಿಧ ಸರಕಾರಗಳು ತನ್ನ ಮುಂದಿಟ್ಟ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಆಯೋಗವು ಸಂಘಟಿಸಿ, ಅವುಗಳಿಗೆ ಆದ್ಯತೆಗಳನ್ನು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸುತ್ತವೆ ಎಂಬುದು ನಿಜ. ಈ ಯೋಜನೆಗಳ ಫಲಾಫಲಗಳನ್ನು ಭೋಗಿಸುವ ಮತ್ತು ಇವುಗಳ ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕಾಗಿ ತ್ಯಾಗಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುವ ಹಾಗೂ ಶ್ರಮವನ್ನು ಪಡಬೇಕಾಗಿರುವ ಜನತೆಯ ಮುಂದೆ ಈ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಇಡಬೇಕಾದದ್ದು ಅವಶ್ಯಕ. ಆಯವ್ಯಯಗಳು ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳ ಹೆಸರಿನಡಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತುತಗೊಳಿಸಲ್ಪಡುತ್ತವೆ, ಈ ಯೋಜನೆಗಳ ಬೆಂಬಲಕ್ಕಾಗಿ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ಇಂತಹ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಸಂವಿಧಾನದ ಅಧಿಕೃತ ಮುದ್ರೆಯಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಯೋಜನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಸತ್ತಿನಲ್ಲಿ, ವಿವಿಧ ಶಾಸನ ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಲಿಯಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿಸಲಾಗುತ್ತಾದರೂ, ಅವುಗಳನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಲು ಸಾಂವಿಧಾನಿಕವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದಾದ ಯಾವುದೇ ವಿಧಾನಗಳಿಲ್ಲ.

ಯೋಜನೆಗಳು ಅಖಿಲ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ನಮ್ಮ ಸಂಯುಕ್ತರಾಜ್ಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಅವುಗಳ ರೂಪಣೆ ಮತ್ತು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯವಾದುದಲ್ಲ. ಬೊಕ್ಕಸದ ಮೇಲಿರುವ ತನ್ನ ಅಧಿಕಾರದ ದೆಸೆಯಿಂದಾಗಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರವು ಯೋಜನೆಗಳ ಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಡಿತವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಆದರೆ, ಎರಡನೆಯ ವಿತ್ತ ಸಮಿತಿಯ ಶಿಫಾರಸಿನ ಪ್ರಕಾರ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳು ಉತ್ತಮ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ ಎಂದು ಆಶಿಸಬಹುದು. ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪಕ್ಷಗಳು ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತಿಕ್ಕಾಟಗಳು ಆರಂಭವಾಗುತ್ತವೆ. ತನ್ನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಪಾಲಿಸದೆ ಇರುವ ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ಹಾದಿಗೆ ತರುವ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಸಂವಿಧಾನವು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗಕ್ಕೆ ನೀಡಿದೆ. 'ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಯೋಜನೆ'ಯು ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನದ ಏಳನೆಯ ಅನುಬಂಧದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಈ ದ್ವಿಮುಖಿ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಶಾಸನಬದ್ಧವಾಗಿರುವವರೆಗೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ನಿರ್ಣಯಗಳಿಗೆ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳು ಬದ್ಧವಾಗಿರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ದೇಶದ ಐಕ್ಯದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಹಾಗೂ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತ ಯೋಜನೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಕೇಂದ್ರದ ಪಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸಬೇಕು. ಅಲ್ಲದೆ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಕೇಂದ್ರ ಸಂಸತ್ತಿಗೆ ಜವಾಬ್ದಾರವಾಗಿರಬೇಕು ಮತ್ತು ಅದರ ಪೂರ್ವಾನುಮತಿಯಿಂದ ಮಾತ್ರ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಬೇಕು.

* * * *

~~೩೬~~

ದೀನ್ ದಯ್ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಅವರ ಸಮಗ್ರ ಬರಹಗಳು ಸಂಪುಟ ೪

~~೩೭~~

BLANK PAGE

ಭಾಗ ೨
ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ
ಯೋಜನೆ

BLANK PAGE

ಅಧ್ಯಾಯ ೪

ವಿಧಾನ ಮತ್ತು ಉದ್ದೇಶ

ಮೊದಲನೆಯ ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳು ೬೦೦ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಪುಟಗಳಿರುವ ಬೃಹತ್ ದಸ್ತಾವೇಜುಗಳು. ಈ ಬೃಹತ್ ದಸ್ತಾವೇಜುಗಳಿಗೆ ಅನುಬಂಧವಾಗಿ ಕೇಂದ್ರ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳ ಯೋಜನೆಗಳು, ಕೈಗಾರಿಕಾಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಮತ್ತು ಸಮಾಜಸೇವೆಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು, ಮೊದಲಾಗಿ ನೂರಾರು ಪುಟಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ದಸ್ತಾವೇಜುಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಅವುಗಳ ಬೃಹತ್ ಗಾತ್ರವು ಆಯೋಗದ ಬಗ್ಗೆ ಗೌರವವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತವೆ. ಅದನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಮತ್ತು ಅದರ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವುದು ಬೇರೆಯ ವಿಷಯ. ಶ್ರೀಸಾಮಾನ್ಯನಿಗೆ ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಜೊಳ್ಳು ಮತ್ತು ಕಾಳುಗಳನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸುವುದು ದುಸ್ಸಾಧ್ಯವಾದ ಕೆಲಸವೇ ಸರಿ.

ಇದರಲ್ಲಿನ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕೆಳಕಂಡ ಮೂರು ತಲೆಬರಹದಡಿ ವಿಂಗಡಿಸಬಹುದು -

೧. ಯೋಜನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿಷಯಗಳು ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ಯೋಜನೆಗೆ ಅನುಸರಿಸಿರುವ ವಿಧಾನಗಳು;
೨. ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಮತ್ತು ನಿಗದಿಪಡಿಸಿದ ಆದ್ಯತೆಗಳು ಹಾಗೂ ವೆಚ್ಚದ ಅಂದಾಜು ಮತ್ತು ಆದಾಯದ ಮೂಲಗಳು;
೩. ಹಲವಾರು ಶ್ರದ್ಧಾಪೂರ್ವಕ ನಿರ್ಣಯಗಳು, ವಿವಿಧ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾದ ನಿಯಮಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸಲಹೆಗಳು ಮತ್ತು ಶಿಫಾರಸುಗಳು. ಇವುಗಳು ಸರ್ಕಾರದ ನೀತಿಯನ್ನುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರಾಸಂಗಿಕ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳಂತಿದ್ದು ಚುನಾವಣಾ ಪ್ರಣಾಳಿಕೆಯಂತಿವೆ.

ಇಲ್ಲಿ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ವಿವರಿಸಿರುವ ಯೋಜನಾ ವಿಧಾನಗಳು ಹಾವೊಡ್-ದೋಮರ್ ವಿಧಾನಗಳು. ಈ ವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಗುರಿಗಳನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅಗತ್ಯವಾದ ಹೂಡಿಕೆಯನ್ನು ಬಂಡವಾಳದ ಒಂದು

ಗುಣಾಂಕದ ಸಹಾಯದಿಂದ ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ಈ ದರವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಅನ್ವೇಷಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ನೀತಿ ಹಾಗೂ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಬೇಕು. ಈ ವಿಧಾನವು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಅನ್ವಯವಾಗಬಲ್ಲದು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯ ಉತ್ತರವು ಮೊದಲನೆಯ ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳ ಯುಕ್ತತೆಯನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ವಿವರವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸುವ ಮೊದಲು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ರೂಪಿಸಿದ ಎರಡು ಯೋಜನೆಗಳ ಉದ್ದೇಶ ಮತ್ತು ಅವುಗಳಿಗಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಮೂಲಭೂತವಾದ ಊಹೆಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸೋಣ.

“ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಯೋಜನೆಯ ಮುಖ್ಯ ಗುರಿ ಎಂದರೆ ಜನತೆಯ ಜೀವನದ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಏರಿಕೆಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚು ಶ್ರೀಮಂತವಾದ ಬದುಕನ್ನು ಮತ್ತು ಬದುಕಿನ ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಮಾನವ ಹಾಗೂ ಇತರ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಇನ್ನೂ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಹಾಗೆ ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಹೆಚ್ಚಿನ ಉತ್ಪಾದನೆ ಹಾಗೂ ಸೇವೆಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು, ಈಗ ವರಮಾನ, ಸಂಪತ್ತು ಮತ್ತು ಅವಕಾಶಗಳಲ್ಲಿರುವ ಅಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬೇಕು” ಎಂಬುದು ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಮೊದಲ ಪುಟದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಮಾತುಗಳು.

ಮತ್ತೂ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಾ ಆಯೋಗವು ಬಂಡವಾಳದ ವಿನಿಯೋಗವಿಲ್ಲದೆ ಸಂಪತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಳವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದು ಅಸಾಧ್ಯ ಎಂದು ವಾದಿಸುತ್ತದೆ. “ಆರ್ಥಿಕಾಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಬಂಡವಾಳದ ಕ್ರೋಢೀಕರಣವೇ ಕೀಲಿಕೈ. ಆದರೆ ಬಡದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ವರಮಾನ ಮತ್ತು ಜೀವನ ಮಟ್ಟಗಳು ತೀರ ಕೆಳಗಿರುವುದರಿಂದ, ಈ ಕ್ರೋಢೀಕರಣದ ಸಾಧ್ಯತೆಯೂ ಕಡಿಮೆಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಅವಕಾಶಗಳು ಕಡಿಮೆಯಿರುವುದರಿಂದ ವರಮಾನವೂ ಕಡಿಮೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಇವುಗಳ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲು, ನಮಗೆ ಬಂಡವಾಳದ ಆವಶ್ಯಕತೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಉತ್ಪಾದಕತೆಯ ದರ ಕಡಿಮೆಯಿರುವುದರಿಂದ ಬಂಡವಾಳ ಸಿಗುವುದೂ ಕಷ್ಟಕರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಈ ವಿಷಯವು ಸುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ.” ಉತ್ಪಾದಕತೆಯ ಉಳಿತಾಯದ ಮತ್ತು ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ದರಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿ ಒಮ್ಮೆ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ನಾವು ಭೇದಿಸಿದವಾದರೆ, ಆರ್ಥಿಕತೆಯ ಬೆಳವಣಿಗೆಯು ಮೇಲ್ಮುಖವಾಗುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಎರಡು ಬಗೆಹರಿಯದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿವೆ. ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಕಾಲಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ತಲಾ ವರಮಾನ ಯಾವ ದರದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುವುದು ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯವಾಗುತ್ತದೆ? ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ಯಾವ ದರದಿಂದ ನಾವು ಇದನ್ನು ಸಾಧಿಸಬಹುದು?

ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಶೇ. ೧.೨೫ ಇರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಗುರುತಿಸಿದ ಆಯೋಗವು, ಈ ದರವನ್ನು ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿನ ದರವು ಮೀರಿದರೆ, ೧೯೭೮ನೇ ವರ್ಷದ ಒಳಗೆ ಜನತೆಯ ತಲಾ ವರಮಾನ ಎರಡರಷ್ಟಾಗುವುದು ಎಂದೂ ಲೆಕ್ಕಹಾಕಿತ್ತು. ಅಲ್ಲದೆ, ೧೯೫೧ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವ ಮೊದಲ ದಶಕದಲ್ಲಿ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆ ಮತ್ತು ಉತ್ಪಾದನೆಯ ನಡುವಿನ ಅನುಪಾತವು ೩:೧ ಇರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ೧೯೭೦ರಿಂದ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಅದು ೪:೧ ಇರುತ್ತದೆ ಎಂದೂ ಅಂದಾಜುಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು. ತಲಾ ವರಮಾನವು ೧೯೭೮ರ ವೇಳೆಗೆ ದುಪ್ಪಟ್ಟಾಗಬೇಕಾದರೆ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನದ ಶೇ.೪ ರಷ್ಟಿದ್ದ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ಪ್ರಮಾಣವು ೧೯೬೭-೬೮ರ ವೇಳೆಗೆ ಕನಿಷ್ಠ ಶೇ. ೨೦ರಷ್ಟು ಆಗಬೇಕೆಂಬುದು ಆಯೋಗದ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರವಾಗಿತ್ತು.

ಎರಡನೆಯ ಉದ್ದೇಶವಾದ ವರಮಾನದಲ್ಲಿನ ತಾರತಮ್ಯವನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ, ಈ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಾಗುವ ಕ್ರಮಗಳಿಂದ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ತಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಪರಿಣಾಮವಾಗಬಹುದು ಎಂದು ಆಯೋಗವು ಭಾವಿಸಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಇದಕ್ಕಾಗಿ ದೀರ್ಘಾವಧಿಯ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಲಾಯಿತು. ‘ದೂರದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದಾಗ, ಇಡೀ ಆರ್ಥಿಕ ವಲಯದಲ್ಲಿನ ಉತ್ಪಾದನಾ ಶಕ್ತಿಗಳ ಪುನರ್ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಗಾಗಿ, ಸರಕಾರದ ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳನ್ನು ಕೂಡಲೇ ವಿಸ್ತರಿಸಬೇಕಾದ ಅನಿವಾರ್ಯತೆಯಿದೆ. ಹಾಗೆಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಉತ್ಪಾದನಾ ವಲಯ ಮತ್ತು ವಿತರಣಾ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣಗೊಳಿಸಬೇಕೆಂಬುದಾಗಲೀ, ಕೃಷಿ, ಕೈಗಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಷೇತ್ರಗಳು ಖಾಸಗಿಯವರಿಂದ ಮುಕ್ತವಾಗಿರಬೇಕೆಂಬುದಾಗಲೀ ಇದರ ಉದ್ದೇಶವಲ್ಲ. ಇದರ ಉದ್ದೇಶ, ಯೋಜಿತ ಆರ್ಥಿಕತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕೆ, ಹಂತಹಂತವಾಗಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ವಿಸ್ತರಣೆ, ಸರಕಾರದ ನಿರ್ದೇಶನದ ವಿಸ್ತರಣೆ ಮತ್ತು ಖಾಸಗೀ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಮೇಲೆ ಹಿಡಿತವನ್ನು ಹೊಂದುವುದು.* ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ವಿವರಿಸುತ್ತಾ ಆಯೋಗವು ತನ್ನ ವರದಿಯ ಅಂತಿಮ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತದೆ: “ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ವಿಸ್ತರಣೆ ಮತ್ತು ಖಾಸಗೀ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಮೇಲಿನ ಹಿಡಿತದಿಂದ ವರಮಾನದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸಂಪತ್ತಿನ ಒಡತನದಲ್ಲಿ ಈಗ ಇರುವ ತಾರತಮ್ಯವು ನಿವಾರಣೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಹಾಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ಥಿರತೆಯನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಾಧಿಸಬಹುದು”.

ಇಡೀ ಆರ್ಥಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿನ ಅಧಿಕಾರವು ಸರಕಾರದ ಕೈಯಲ್ಲಿರಬೇಕೆಂಬುದು ಯೋಜಕರ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿದ್ದಿತು ಎಂಬುದು ಇದರಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

* First Five Year Plan (Peoples' Edition), p. 18

ಯೋಜನೆಯ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಆದ್ಯತೆಗಳನ್ನು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿನ ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ಆಯೋಗದ ಚಿತ್ತವು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ನಿಯಂತ್ರಣದತ್ತಲೇ ಇದ್ದಿತು. ಖಾಸಗೀ ಉಳಿತಾಯಗಳು ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳತ್ತ ಹರಿಯುವಂತೆ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಿಕ ಕ್ರಮಗಳ, ಸಾಲ ಮತ್ತು ವಾಣಿಜ್ಯ ನೀತಿಗಳ ಪಾತ್ರ ದೊಡ್ಡದು. “ಆದರೆ ಖಾಸಗೀ ಉಳಿತಾಯಗಳ ಹೂಡಿಕೆ ಸದ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಬೆಲೆಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುವುದರಿಂದ, ಬೆಲೆಗಳ ಹತೋಟಿಯು ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಿದ ಆದ್ಯತೆಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಏರುಪೇರಾಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಆರ್ಥಿಕ ನೀತಿಯ ಅಚಲವಾದ ಗುರಿಯಾಗಿರಬೇಕು. ಇದು ಬೆಲೆ ನಿಯಂತ್ರಣವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಬೆಲೆ ನಿಯಂತ್ರಣವನ್ನು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿಸಬೇಕಾದರೆ, ಕೆಲವೊಂದು ಪ್ರಮುಖ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆ, ವಿತರಣೆ ಇವುಗಳ ಮೇಲೆಯೂ ನಿಯಂತ್ರಣವಿರಬೇಕಾದುದು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಆಯೋಗವು ಹೇಳುತ್ತದೆ. “ಇಂತಹ ನಿಯಂತ್ರಣದ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸರಕಾರವು ಕೆಲವು ಪದಾರ್ಥಗಳ ಸಗಟು ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಆರ್ಥಿಕ ನಿಯಂತ್ರಣದ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಸಮಂಜಸವಾದ ವಿಧಾನವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ದೇಶದ ಬಹು ಪಾಲು ಜನರ ಜೀವನ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯ, ಬಟ್ಟೆ, ಸೀಮೆಯಣ್ಣೆ, ಉಪ್ಪುಗಳಂತಹ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಬೆಲೆಯೇ ನಿರ್ಧಾರಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸರಕಾರವು ವ್ಯಾಪಾರ ಮತ್ತು ವಿತರಣೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡರೆ ಬೆಲೆಗಳ ನಿಯಂತ್ರಣದೊಂದಿಗೆ ಅಪೇಕ್ಷಿತ ವಿತರಣೆಯನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಬಹುದು ಮತ್ತು ಜನತೆಯ ಜೀವನ ವೆಚ್ಚವನ್ನೂ ನಿಯಂತ್ರಿಸಬಹುದು” ಎಂಬುದು ಆಯೋಗದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ.

“ಹೀಗೆ ವಿವೇಚನೆಯಿಂದ ಯೋಜಿಸಿದರೆ ಮತ್ತು ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸಿದರೆ, ನಿಯಂತ್ರಣದ ಪದ್ಧತಿಯು ಯೋಜಿತ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಒಂದು ಅಗತ್ಯವಾದ ಸಹಚರಿಯಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ನಿಯಂತ್ರಣಗಳನ್ನು ಇಡಿಯಾಗಿ ತೆಗೆದುಹಾಕುವುದು ಆರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಗೆ ಹೊಂದುವಂತಹುದಲ್ಲ” -ಇದು ನಿಯಂತ್ರಣಗಳನ್ನು ಕುರಿತಾದ ಯೋಜನೆಯ ನುಡಿ.

ಇಂತಹ ಯೋಜನೆಗಳಿಂದ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಲಕ್ಷಣಗಳಿಗೆ ಗ್ರಹಣಹಿಡಿಯುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ದೇಶದಲ್ಲಿ ರಾಜಕೀಯ ಶಕ್ತಿಗಳು ತಾವೇ ತಾವಾಗಿ ವಿಜೃಂಭಿಸುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು, ನಿಸ್ಸಂದಿಗ್ಧವಾಗಿಯಲ್ಲವಾದರೂ, ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದೆ. ಯೋಜನೆಗಳು ಸಫಲವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಇರಬೇಕಾದ ರಾಜಕೀಯ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳು ಹೇಗೆ ಇರಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಕೆಳಗೆ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ.

೧. ನೀತಿ-ನಿಯಮಗಳ ಗುರಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಇರಬೇಕು;

೨. ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಜನತೆಯ ಸಹಕಾರದ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿರುವಂತಹ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಅಧಿಕಾರವಿರಬೇಕು ಮತ್ತು ಅಂತಹ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಶ್ರದ್ಧಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಹಾಗೂ ದೃಢ ನಿಶ್ಚಯದಿಂದ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕು; ಮತ್ತು
೩. ಇದನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಅರ್ಹರಾದ ಮತ್ತು ಸಮರ್ಥರಾದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಕಾರಿ ಆಡಳಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇರಬೇಕು.

‘ಆಡಳಿತಾಧಿಕಾರಿಗಳ ಸುಧಾರಣೆ’ ಮತ್ತು ‘ಸಮುದಾಯದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಒಮ್ಮತ’ ಎಂಬ ಪದಗುಚ್ಚಗಳು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹಿತವಾದವುಗಳು. ಈಗಾಗಲೇ ತೀರ್ಮಾನವಾಗಿರುವ ವಿಷಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಒಮ್ಮತವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ವಿಧಾನವನ್ನು ಈ ಯೋಜನೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೇ ಸಂಸತ್ತಿನ ಅನುಮೋದನೆ ಪಡೆದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ದೇವೆ. ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಕೊರತೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯ ಅಭಾವವನ್ನು ತುಂಬಲು, ಸರಕಾರವು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತದೆ.

ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಕ್ಷವು ಸಮಾಜವಾದವನ್ನು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡ ನಂತರ ಸಾಕಷ್ಟು ಬದಲಾವಣೆಗಳಾಗಿವೆ ಎಂದು ನಂಬಿದವರಿಗೆ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ವಿಷಯಗಳು ಜ್ಞಾನೋದಯವನ್ನು ತಂದುಕೊಡುತ್ತವೆ. ಮಾತಿನ ಧಾಟಿಯಲ್ಲಿನ, ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿನ ಬದಲಾವಣೆಯ ಹೊರತಾಗಿ, ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಘೋಷಿಸಿರುವ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬದಲಾವಣೆಯೂ ಆಗಿಲ್ಲ. ಮೊದಲನೆಯ ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಬದಲಾವಣೆಯಿದ್ದರೆ ಅದು, ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಲಾಗಿದೆ, ಅಷ್ಟೆ.

* * * *

ಅಧ್ಯಾಯ ೫

ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ರೂಪರೇಷೆಗಳು

ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಹಲವಾರು ಯೋಜನೆಗಳು ಹಿಂದಿನ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ಬರುವುದರಲ್ಲಿದ್ದವು. ಅವುಗಳನ್ನು ಒಂದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಉದ್ದೇಶದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದುಗೂಡಿಸಲು ಆಯೋಗಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹಿಂದಿನ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು 'ಅಂಕಿಅಂಶಗಳ ಕಲಸುಮೇಲೋಗರ' ಎಂದು ಕರೆಯಬಹುದಾದರೆ, ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನು 'ಹಲವು ಯೋಜನೆಗಳ ಕಲಸುಮೇಲೋಗರ' ಎಂದು ಹೆಸರಿಸಬಹುದು. ಹೊಸದಾಗಿ ಆರಂಭವಾದ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಆದ್ಯತೆಯನ್ನು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸುವುದರ ಹೊರತು, ಆಯೋಗವು ಹಿಂದಿನ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಜಾರಿಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಬದಲಾವಣೆಮಾಡದೆ ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡುಹೋಯಿತು. ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ, ಆಯೋಗವು ತಾನು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದ ಆರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಗಳ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಅಗತ್ಯವಾದ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲೂ ಅಸಮರ್ಥವಾಗಿದ್ದಿತು.

ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯದ ವೆಚ್ಚಕ್ಕಾಗಿ ರೂ. ೨,೦೬೯ ಕೋಟಿಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತು ಖಾಸಗೀ ವಲಯದಲ್ಲಿನ ಉತ್ಪಾದನೆಗೆ ಗುರಿಗಳನ್ನೂ ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಿತು. ತಾನು ಹಾಗೆ ಮಾಡುವಾಗ ಈ ಕೆಳಕಂಡ ಮುಖ್ಯ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದುದಾಗಿ ಆಯೋಗವು ತಿಳಿಸಿತ್ತು.

೧. ಭವಿಷ್ಯತ್ತಿನಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಶ್ರಮ/ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಆಧಾರವಾಗಿ ಉಳ್ಳಂತಹ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವ ಅಗತ್ಯ;
೨. ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ದೊರಕಬಹುದಾದ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು;
೩. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಾಗೂ ಖಾಸಗೀ ವಲಯಗಳಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ದರ-ಇವುಗಳ ಹೊಂದಾಣಿಕೆ;

೪. ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳ ಪ್ರಾರಂಭಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಕೇಂದ್ರ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಜಾರಿಗೊಳಿಸಿದ್ದ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯ;
೫. ಯುದ್ಧ ಹಾಗೂ ವಿಭಜನೆಗಳಿಂದ ಆರ್ಥಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಅಸಾಮಂಜಸ್ಯವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸುವ ಅಗತ್ಯ;

ದೇಶವು ಆಹಾರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಗಂಭೀರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯುವ ಸಲುವಾಗಿ ಹಲವಾರು ಯೋಜನೆಗಳು ಕಳೆದ ಒಂದು ದಶಕದಿಂದ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿದ್ದವು, ಕೃಷಿ, ನೀರಾವರಿ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯುತ್ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ವಿಶೇಷ ಆದ್ಯತೆಯನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿತ್ತು.

ಮೊದಲು ನಿಗದಿಪಡಿಸಿದ್ದ ರೂ. ೨೦೬೯ ಕೋಟಿಗಳ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಪುನರ್ವಿಮರ್ಶಿಸಿ ರೂ. ೨,೩೫೬ ಕೋಟಿಗಳಿಗೆ ಏರಿಸಲಾಯಿತು. ಕೆಳಗಿನ ಕೋಷ್ಟಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿನ ಪ್ರಮುಖ ಬಾಬುಗಳ ವೆಚ್ಚ ಹಾಗೂ ಆದ್ಯತೆಗಳನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿದೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ

ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚ	(ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ)		
	ಕೇಂದ್ರ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯಗಳು(ಒಟ್ಟು)	ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ	ರಾಜ್ಯ
ಯೋಜನೆಯ ಒಟ್ಟು ವೆಚ್ಚ	೨,೩೫೬.೮	೧,೩೬೪.೬	೯೮೨.೨
ಯೋಜಿತ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು			
೧. ಜಾಲ್ಡಿ ಖಾತೆಯಲ್ಲಿನ ಉಳಿತಾಯ	೫೯೯.೦	೧೬೦.೦	೪೩೯.೦
೨. ರೈಲ್ವೆ	೧೨೦.೦	೧೨೦.೦	-
೩. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಾಲಗಳು	೧೧೫.೦	೩೬.೦	೭೯.೦
೪. ಸಣ್ಣ ಉಳಿತಾಯ ಮತ್ತು ಇತರ ಸಾಲಗಳು	೨೨೦.೦	೨೨೦.೦	-
೫. ಶೇವಣಿಗಳು, ನಿಧಿ ಮತ್ತು ಇತರ ಮೂಲಗಳು	೧೩೨.೮	೯೦.೦	೪೨.೮
೬. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ರಾಜ್ಯಸರ್ಕಾರಗಳಿಗೆ ನೆರವು	೦.೦೦	(-) ೩೬೦.೦	೩೬೦.೦
೭. ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳಲ್ಲಿನ ಕೊರತೆ	೧,೦೨೦.೦	೧,೦೦೮.೬	೬೧.೪
ಒಟ್ಟು	೨,೩೫೬.೮	೧,೩೬೪.೬	೯೮೨.೨

ಕೋಷ್ಟಕ

	ಹಣದ ಒಟ್ಟು ವಿತರಣೆ ೧೯೫೧-೫೬ರ ಒಟ್ಟು ವೆಚ್ಚ (ಮಾರ್ಪಾಟುಗಳನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಂತೆ)			
	ಕೋಟಿ ರೂಗಳಲ್ಲಿ	ಶೇಕಡಾ-ವಾರು	ಕೋಟಿ ರೂಗಳಲ್ಲಿ	ಶೇಕಡಾವಾರು
೧. ಕೃಷಿ ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ	೩೫೪	೧೪.೯	೨೯೯	೧೪.೮
ಅ. ಕೃಷಿ	೨೪೯	೧೦.೫	೨೨೭	೧೦.೩
ಆ. ಸಮುದಾಯದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ	೯೦	೩.೮	೫೭	೨.೮
ಇ. ಸ್ಥಳೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕೆಲಸಗಳು	೧೫	೦.೬	೧೫	೦.೭
೨. ನೀರಾವರಿ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯುತ್	೬೪೭	೨೭.೨	೫೮೫	೨೯.೧
ಅ. ವಿವಿಧೋದ್ದೇಶ ಯೋಜನೆಗಳು	೨೫೬	೧೦.೮	೨೪೧	೧೨.೦
ಆ. ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳು	೨೧೩	೯.೦	೧೯೧	೯.೫
ಇ. ವಿದ್ಯುತ್ ಯೋಜನೆಗಳು	೧೭೮	೭.೪	೧೫೩	೭.೬
೩. ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಗಣಿ	೧೮೮	೭.೯	೧೦೦	೫.೦
ಅ. ಗ್ರಾಮ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು	೪೯	೨.೧	೪೪	೨.೨
ಆ. ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು, ಗಣಿಗಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಸಂಶೋಧನೆ	೧೩೯	೫.೮	೫೬	೨.೮
೪. ಸಾರಿಗೆ ಮತ್ತು ಸಂಪರ್ಕ	೫೭೧	೨೪.೦	೫೩೨	೨೬.೪
ಅ. ರೈಲ್ವೆ	೨೬೭	೧೧.೨	೨೬೭	೧೩.೩
ಆ. ರಸ್ತೆ ಮತ್ತು ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆ ಮತ್ತು ಇತರ ಸಾರಿಗೆ	೧೪೭	೬.೨	೧೪೭	೭.೩
ಈ. ಅಂಚೆ, ತಂತಿ, ಸಂವಹನ ಮತ್ತು ಪ್ರಸಾರ	೬೦	೨.೫	೪೭	೨.೩
೫. ಸಮಾಜ ಸೇವೆಗಳು	೫೩೨	೨೨.೪	೪೨೩	೨೧.೦
ಅ. ಶಿಕ್ಷಣ	೧೭೦	೭.೨	೧೫೩	೭.೬
ಆ. ಆರೋಗ್ಯ	೧೩೮	೫.೮	೧೦೧	೫.೦
ಇ. ಗೃಹನಿರ್ಮಾಣ	೪೯	೨.೧	೩೫	೧.೭
ಈ. ಕಾರ್ಮಿಕ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಮಿಕ ಕಲ್ಯಾಣ, ಮತ್ತು ಹಿಂದುಳಿದ ವರ್ಗಗಳ ಕಲ್ಯಾಣ	೩೯	೧.೬	೩೭	೧.೮
ಉ. ಪುನರ್ವಸತಿ	೧೩೬	೫.೭	೯೭	೪.೮
೬. ಇತರೆ ಒಟ್ಟು	೮೬	೩.೬	೭೪	೩.೭
	೨,೩೭೮	೧೦೦.೦	೨,೦೧೩*	೧೦೦.೦

*೫ನೆಯ ವರ್ಷದ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳು ಪರಿಷ್ಕೃತ ಅಂದಾಜನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯ ನಿಜವಾದ ಖರ್ಚನ್ನು ೧೯೬೦ ಕೋಟಿ ರೂಗಳು ಎಂದು ಅಂದಾಜಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳಲ್ಲಿನ ರೂ. ೧೦೭೦ ಕೋಟಿಗಳ ಕೊರತೆಯನ್ನು ವಿದೇಶೀ ಮೂಲಗಳಿಂದ ಅಥವಾ ಆಂತರಿಕ ತೆರಿಗೆ ಹಾಗೂ ಸಾಲಗಳ ಮೂಲಕ ಅಥವಾ ಕೊರತೆ ಆಯವ್ಯಯದ ಮೂಲಕ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳಲು ಉದ್ದೇಶಿಸಲಾಗಿತ್ತು.

ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಗುರಿಗಳನ್ನೂ ನಿರ್ಧರಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಅದರ ಕೋಷ್ಟಕವು ಬಹಳ ದೊಡ್ಡದಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕೊಡಲಾಗಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಕ್ಷೇತ್ರವಾರು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಬಗ್ಗೆ, ಆಡಳಿತ, ಕೃಷಿ, ಭೂ ಹಿಡುವಳಿ, ಕೈಗಾರಿಕಾ ಸಂಬಂಧ, ಸಮಾಜಕಲ್ಯಾಣ, ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಆಯೋಗವು ಸಲಹೆಮಾಡಿದ ಸುಧಾರಣೆ ಮತ್ತು ಬದಲಾವಣೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಇಲ್ಲಿ ವಿವರವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸುವುದು ಅನಗತ್ಯ.

ಆಯೋಗವು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಆಹಾರದ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವತ್ತ ತನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿತ್ತು ಮತ್ತು ಬೆಲೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಮನ್ವಯ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡುಹೋಗುವ ಪ್ರಸ್ತಾವವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿತ್ತು. ಕೈಗಾರಿಕಾಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಬಹುತೇಕವಾಗಿ ಖಾಸಗೀ ವಲಯಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟಿತ್ತು ಮತ್ತು, ಯೋಜಕರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಯಾವುದೇ ಯೋಜನೆಗಳಿದ್ದರೂ, ಸದ್ಯದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಖಾಸಗೀ ಮತ್ತು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯಗಳ ಪಾಲು ೫೦:೫೦ ಆಗಿತ್ತು.

ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಹಕಾರವನ್ನು ಗಳಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಭಾರತ್ ಸೇವಕ್ ಸಮಾಜವನ್ನು ಒಂದು ರಾಜಕೀಯೇತರ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಅದರ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶಗಳು ಹೀಗಿದ್ದವು:

೧. ಭಾರತದ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗಾಗಿ ಸ್ವಯಂಸೇವಾ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸುವುದು -
 - ಅ. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸ್ವಾವಲಂಬನೆಯನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುವುದು ಮತ್ತು ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕತೆಯನ್ನು ಬಲಪಡಿಸುವುದು,
 - ಆ. ಸಮುದಾಯದ ಕಲ್ಯಾಣ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಡುವುದು ಮತ್ತು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿನ ಹಿಂದುಳಿದ ವರ್ಗಗಳವರ ದಾರಿದ್ರ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವುದು; ಮತ್ತು
೨. ಜನತೆಯ ಬಳಿ ಇರುವ ಅತಿರಿಕ್ತ ಸಮಯ, ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಇತರ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು.

ಈ ಉದ್ದೇಶಗಳು ಶ್ಲಾಘ್ಯವಾಗಿದ್ದರೂ, ಎಲ್ಲಾ ಅಧಿಕಾರಗಳೂ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತವಾಗಿರುವ ಸರಕಾರಗಳು ಕೂಡ ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಾಧಿಸುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗ ಮತ್ತು ಜನತೆಯ ನಡುವೆ ಸಂಪರ್ಕಸಾಧನವಾಗಿ ರಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಮತ್ತೊಂದು ಸಂಸ್ಥೆಯೆಂದರೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಹಕಾರದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಲಹಾ ಸಮಿತಿ. ಈ ಸಮಿತಿಯು ೧೯೫೨ರ ಆಗಸ್ಟಿನಲ್ಲಿ ರಚಿತವಾಯಿತು ಮತ್ತು ಸವಾಜದಲ್ಲಿನ ವಿವಿಧ ಸ್ತರದ ಜನತೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗೊಳಿಸಬಲ್ಲಂತಹವರನ್ನು ಈ ಸಮಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಉದ್ದೇಶಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಈ ಸಮಿತಿಯ ಕಾರ್ಯಕ್ಷೇತ್ರವು ಹೀಗಿದ್ದಿತು - (೧) ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಹಕಾರಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಮಾಡುವುದು ಮತ್ತು ಪುನರ್ವಿಮರ್ಶಿಸುವುದು, (೨) ಯೋಜನೆಗಳ ಆಶಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಹಕಾರದಲ್ಲಿನ ಪ್ರಗತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗಕ್ಕೆ ಆಗಿಂದಾಗ್ಗೆ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ನೀಡುವುದು, (೩) ಭಾರತ್ ಸೇವಕ್ ಸವಾಜದ ಸಲಹಾ ಮಂಡಲಿಯಂತೆ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸುವುದು.

ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ, ಇದು ರಾಜಕೀಯೇತರ ಸಂಸ್ಥೆಯೆಂಬ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳ ಮುಖಂಡರೂ ಇದಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ನೀಡಿದರು. ಆದರೆ, ಶೀಘ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಈ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸೇತರ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದಿರುವುದನ್ನು ಅರಿತು ಅವರು ನಿರಾಶರಾಗಬೇಕಾಯಿತು. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಅವರು ಇವುಗಳಿಂದ ಹಿಂದೆ ಸರಿದರು. ಈಗ ಇವುಗಳ ಮೂಲಕ ದೊರಕುತ್ತಿರುವ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಹಕಾರವು ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಪ್ರಚಾರಕ್ಕಾಗಿ ನಡೆಯುವ ಶ್ರಮದಾನಗಳಿಗೆ ಹಾಗೂ ಇವುಗಳ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಮತ್ತು ಖಜಾನೆಗಳ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವವರ ಬಗ್ಗೆ ಪರಸ್ಪರ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿರುವ ಹೇಳಿಕೆಗಳನ್ನು ನೀಡುವುದಕ್ಕಷ್ಟೇ ಸೀಮಿತವಾಗಿವೆ.

ಸಮುದಾಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಯೋಜನೆಗಳು ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಿಸ್ತರಣಾ ಬ್ಲಾಕುಗಳು ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖವಾದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದಿವೆ. ಅವುಗಳ ಮೂಲಕ ಗ್ರಾಮೀಣ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಿ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಜಾರಿಯಾಗಬೇಕು. ಈ ಯೋಜನೆಗೆ ಭಾರತ-ಅಮೆರಿಕಾ ತಾಂತ್ರಿಕ ಸಹಕಾರೀ ನಿಧಿ ಹಾಗೂ ಫೋರ್ಡ್ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾನಗಳು ಆರ್ಥಿಕ ಸಹಾಯವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿವೆ. ಸಮುದಾಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಯೋಜನೆಗಳು ಹಳ್ಳಿಗಳ ಸಮಗ್ರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತವೆ. ಹೀಗಾಗಿ, ಇದರಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿರುವ ಗ್ರಾಮೀಣ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿನ ನೌಕರರು, ಬ್ಲಾಕ್ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಕೃಷಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ಮಲೇರಿಯಾ ನಿಯಂತ್ರಣ, ಅರಣ್ಯ ಸಂಶೋಧನೆ, ಮರಳುಗಾಡುಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ತಡೆಯುವುದು ಮೊದಲಾದ ಎಲ್ಲಾ ಯೋಜನೆಗಳವರೆಗೆ

ತಿಳಿವಳಿಕೆಯುಳ್ಳವರಾಗಿರಬೇಕು.

ಮೂಲಭೂತ ಸಮುದಾಯದ ಯೋಜನೆಯೊಂದರ ಅಂದಾಜು ವೆಚ್ಚ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಿಗೆ ರೂ. ೬೫ ಲಕ್ಷ. ಇದರ ಪೈಕಿ ರೂ. ೫೮.೪೨ ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಯ ಲೆಕ್ಕದಲ್ಲಿಯೂ ಮತ್ತೆ ಉಳಿದ ಹಣ ಡಾಲರ್ ಲೆಕ್ಕದಲ್ಲಿಯೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದರಂತೆಯೇ ನಗರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಯೋಜನೆಗಳ ತಲಾ ವೆಚ್ಚ ರೂ ೧೧೧ ಲಕ್ಷ. ಈ ಯೋಜನೆಗಳಿಗಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಒಪ್ಪಂದದಲ್ಲಿ, ಭಾರತ-ಅಮೆರಿಕಾ ತಾಂತ್ರಿಕ ಸಹಕಾರೀ ನಿಧಿಯಿಂದ ಕೊಳವೆ ಬಾವಿ, ರಾಸಾಯನಿಕ ಗೊಬ್ಬರ, ಕಬ್ಬಿಣ ಮತ್ತು ಸ್ಪೀಲ್, ಕೃಷಿ ಉಪಕರಣ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮೀಣ ಮಟ್ಟದ ನೌಕರರು ಮತ್ತು ಯೋಜನಾ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಕರ ತರಬೇತಿ - ಇವುಗಳಿಗೆ ಸಹಾಯವು ದೊರಕಬೇಕಿತ್ತು. ಜನತೆಯ ಚಳವಳಿಯೊಂದು ಹೀಗೆ ಅಮೆರಿಕದ ಉತ್ತೇಜನ, ಮತ್ತು ಆ ದೇಶದ ಪರಿಣತರ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನದೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಬೇಕಿತ್ತು. ಆದರೆ ಭಾರತದ ಜಡ್ಡುಗಟ್ಟಿದ ಜನರ ಮಧ್ಯೆ ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಫಲವಾಗದಿದ್ದು ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವೇನೂ ಅಲ್ಲ.

* * * *

✘

ದೀನ್ ದಯ್ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಅವರ ಸಮಗ್ರ ಬರಹಗಳು ಸಂಪುಟ ೪

✘

BLANK PAGE

ಭಾಗ ೨
ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ
ಅವಧಿಯತ್ತ ಒಂದು ಹಿನ್ನೋಟ

BLANK PAGE

ಅಧ್ಯಾಯ ೬

ಸಾಮಾನ್ಯ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ

ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಯಶಸ್ವಿಯಾಯಿತು ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಕಷ್ಟ. ತನ್ನ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಇದು ಬಹಳಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಯಶಸ್ವಿಯಾಯಿತು ಎಂದು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಘೋಷಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಕೆಲವು ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯಾದರೂ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಆಂತರಿಕವಾಗಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಯನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತಡೆಗಟ್ಟಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿದ್ದರೂ, ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ತಡೆಹಿಡಿಯುವಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆದರೆ ನಿರುದ್ಯೋಗವನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಬೆಲೆಗಳ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡುಹೋಗುವಲ್ಲಿನ ಅಸಫಲತೆಯೂ ಅಷ್ಟೇ ಧಾಳಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಸಾಧಿಸಿದ ಯಶಸ್ಸು ಮತ್ತು ಅನುಭವಿಸಿದ ಅಸಫಲತೆಗಳು ಆಕಸ್ಮಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳ ಪರಿಣಾಮವೋ ಅಥವಾ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಸರಕಾರಗಳು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತಂದ ಪರಿಣಾಮವೋ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಉತ್ತರಿಸಲು ಅತ್ಯಂತ ಕ್ಲಿಷ್ಟವಾದುದು. ರಾಷ್ಟ್ರದ ಆರ್ಥಿಕತೆಯ ಮೇಲಿದ್ದ ಭಾರವನ್ನು ಹಗುರಗೊಳಿಸಿದ ಕೆಲವು ಯೋಜನೆಗಳ, ಅದರಲ್ಲೂ ಕೃಷಿ ಮತ್ತು ಖಾಸಗಿ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಕೆಲವು ಯೋಜನೆಗಳ ಯಶಸ್ಸಿನ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ತನ್ನದಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಾಗ, ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಮೂಲಭೂತವಾಗಿ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿರಲೇ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಕೆಲವರು ಆಪಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಿಯಂತ್ರಣಗಳಿಲ್ಲದೆ ಯೋಜನೆಗಳು ಸಾಧ್ಯವೇ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಆಯೋಗವು ಈ ಮೊದಲು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿತ್ತು. ಆದರೂ, ಶ್ರೀ ರಫಿ ಅಹ್ಮದ್ ಕಿಡ್ವಾಯಿಯವರ ಸೂಚನೆಯಂತೆ, ಸರಕಾರಗಳು ನಿಯಂತ್ರಣಗಳ ರದ್ದತಿಯ ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದವು. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನದಲ್ಲಿನ ಹೆಚ್ಚಳವು ಆಯೋಗವು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದಿತು ಮತ್ತು ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಲಭ್ಯತೆ ನಿರೀಕ್ಷೆಗಿಂತ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದ್ದಿತು. ಈ ದ್ವಿಮುಖ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಕಾರಣಗಳು ಏನಿರಬಹುದು?

ಮಾಹಿತಿಗಳ ಕೊರತೆ: ನಾವೀಗಾಗಲೇ ಹೇಳಿದಂತೆ, ಈ ಯೋಜನೆಯು ಸಮಗ್ರವಾದದ್ದೇನೂ ಅಲ್ಲ. ವಿಖ್ಯಾತ ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರಾದ ಶ್ರೀ ಡಿ.ಆರ್. ಗಾಡ್ಗಿಲ್ ಅವರು 'ಇದು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವೆಚ್ಚದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವೇ ಹೊರತು (ಅದರಲ್ಲೂ ಲೋಕೋಪಯೋಗಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವೇ ಹೊರತು) ಬೇರೇನೂ ಅಲ್ಲ' ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯ ಮೇಲೆ ಯೋಜನೆಯ ವಿಧಾನದ ಸರಿತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಬೆರಳಿಟ್ಟು ತೋರಿಸುವುದು ಸಮರ್ಪಕವಾದ ಕೆಲಸವಲ್ಲ. ವಿವಿಧ ವಿಷಯಗಳಿಗಾಗಿ ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಿದ್ದ ವೆಚ್ಚವಾಗಲೀ, ಉದ್ದೇಶಿತ ಮೊತ್ತಕ್ಕಿಂತ ವೆಚ್ಚ ಕಡಿಮೆಯಾದದ್ದಾಗಲೀ ಯೋಜನೆಯು ಸಾಧಿಸಿದ ಯಶಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಬೆಳಕನ್ನು ಚೆಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲ. ಆರ್ಥಿಕ ವೆಚ್ಚದೊಂದಿಗೆ ವಾಸ್ತವಿಕ ಯಶಸ್ಸನ್ನು ತಾಳೆಹಚ್ಚಿ ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಇರುವ ಸಹ-ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವ ಯಾವ ಸಾಧನಗಳೂ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ದೊರೆತಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದಾಗಿ, ವಿವಿಧ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿನ ಪ್ರತಿ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಯೋಜಿಸುವ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನವೂ ದೊರಕುವುದಿಲ್ಲ.

ಕೆಲವು ಸಾಧನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸರಕಾರವನ್ನು ಶ್ಲಾಘಿಸಲೇಬೇಕು. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಬೆಸೆಯುವುದು ವೈಜ್ಞಾನಿಕವಾಗಿ ಸರಿಯಲ್ಲ. ಉತ್ಪಾದನೆಗಳ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸಿದಾಗ ಇನ್ನೊಂದು ಸಮಸ್ಯೆ ಎದುರಾಗುತ್ತದೆ. ಸಂಘಟಿತ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಂದ ಮಾತ್ರ ನಮಗೆ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳು ದೊರಕುತ್ತವೆ. ಸ್ವ-ಉದ್ಯೋಗನಿರತರಾದ ಹಲವರು ಇರುವ ವಿಶಾಲವಾದ ಅಸಂಘಟಿತ ಕ್ಷೇತ್ರ, ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ, ಗ್ರಾಮೀಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ನಮ್ಮ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸುತ್ತಿವೆ, ಆದರೆ ಅವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸರಿಯಾದ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳು ದೊರಕುವುದಿಲ್ಲ. 'ತನ್ನ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಅಥವಾ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ಕಾಣದಿರುವ ಕರಚಾಲಿತ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು, ವಿಸ್ತೃತಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಯಂತ್ರಚಾಲಿತ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳೊಡನೆ ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಹೊಂದಿರಬಹುದು*'. ಬೆಲ್ಲ ಮತ್ತು ಖಂಡಸಾರಿಯ ಬಳಕೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿ ಕೇವಲ ಸಕ್ಕರೆಯ ಬಳಕೆಯ ತಲಾವಾರು ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಅದು ನಮ್ಮ ಆಹಾರ ಪದ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಸರಿಯಾದ ಚಿತ್ರಣವನ್ನು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಜವಳಿ ಗಿರಣಿಗಳ ಬಗೆಗಿನ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳು ಬಡಜನತೆಗೆ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹೊದಿಸಲಾರವು. ಉದ್ಯೋಗ, ನಿರುದ್ಯೋಗ ಅಥವಾ ಅರೆಕಾಲಿಕ ಉದ್ಯೋಗ ಇವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ವರಮಾನವು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವರ್ಗಗಳ ಜನರ ನಡುವೆ ಹೇಗೆ ವಿತರಣೆಯಾಗಿದೆ ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಕೂಡ

* D.R. Gadgil : Prospects for the Second Five Year plan period, India Quarterly, vol: XIII, No. 1. p. 9. Indian Council of World Affairs, New Delhi.

ನಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಮಾಹಿತಿ ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಮಾಹಿತಿಯ ಕೊರತೆಯಿಂದಾಗಿ ಯೋಜನೆಗಳ ಅವಳಿ ದೈಯುಗಳಾದ ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿನ ಹೆಚ್ಚಳ ಮತ್ತು ಜನತೆಯ ನಡುವೆ ಇರುವ ಅಸಮಾನತೆಯನ್ನು ತೊಡೆದುಹಾಕುವುದು - ಇವುಗಳನ್ನು ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಾಧಿಸಿತು ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಅಸಾಧ್ಯ. ಹಾಗೆಯೇ, ಈ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಲಾಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ಯೋಜನೆಗಳು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ತಮ್ಮ ಅನುದಾನವನ್ನು ನೀಡಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಹೇಳಲಾಗದು.

೧೯೫೭ರ ಮೇ ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ, ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಅಂತ್ಯಗೊಂಡ ಒಂದು ವರ್ಷದ ನಂತರ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಆ ಯೋಜನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಹಿನ್ನೋಟವೊಂದನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿತು. ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿನ ಆರ್ಥಿಕ ಪ್ರಗತಿ ಮತ್ತು ಈ ಯೋಜನೆಯ ಅನುಭವಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಪ್ರಕಟಣೆಯನ್ನು ವಿಮರ್ಶಿಸುವುದು ಅಗತ್ಯ.

ಯೋಜನೆಯ ಪೂರ್ವದ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ: ಆಯೋಗದ ಪ್ರಕಾರ ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಾರಂಭದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯಲ್ಲಿನ ಮುನ್ನಡೆಗೆ ಅನುಕೂಲಕರವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಆಹಾರ ಮತ್ತು ಕಚ್ಚಾವಸ್ತುಗಳ ತೀವ್ರ ಅಭಾವವಿತ್ತು. ಕೈಗಾರಿಕಾವಲಯದಲ್ಲಿನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಅತಿ ಕಡಿಮೆ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ವಿದೇಶೀ ವಹಿವಾಟಿನ ಶಿಲ್ಕು ಪ್ರತಿಕೂಲಕರವಾಗಿತ್ತು ಮತ್ತು ಇಡೀ ಆರ್ಥಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರವು ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಯ ಕಾವಿನಲ್ಲಿ ನಂದಿಹೋಗಿತ್ತು. ಬೆಲೆಗಳು ಏರುತ್ತಲೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ, ಯುದ್ಯೋತ್ತರದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು ಸರಕಾರಗಳಿಗೆ ಕಷ್ಟಕರವಾಗಿತ್ತು. ಆಡಳಿತದ ಅಧಿಕಾರದ ಹೊಣೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತವರು ತಮ್ಮ ಹೆಗಲಮೇಲೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಬಿದ್ದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸಲು ಅಸಮರ್ಥರಾಗಿದ್ದರು*.

ಪ್ರಸ್ತುತ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ವಿವರಿಸಲು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿರುವ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದ ನುಡಿಗಳಿಗಿಂತ ಯುಕ್ತವಾದ ನುಡಿಗಳು ಸಿಗುವುದು ಕಷ್ಟ. ಆಯೋಗದ ನಿಲವು ಈಗ ಬೇರೆಯಾಗಿರಬಹುದು. 'ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಸಂಘಟಿತವಾಗದೆ ಇದ್ದ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಂಘಟಿಸಿ ಅವುಗಳ ಆದ್ಯತೆಯನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಆರ್ಥಿಕತೆಯನ್ನು ಸಮತೋಲನದಲ್ಲಿರಿಸುವುದು ಮತ್ತು ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಅಡಿಪಾಯವನ್ನು ಹಾಕುವುದು ಇವುಗಳು ಯೋಜನೆಗಳ ಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿದ್ದವು'.**

* Review of the First Five Year plan, p. 1
** Ibid, p. 2

ಎರಡು ಹಂತಗಳು : ಯೋಜನೆಯ ಐದು ವರ್ಷಗಳನ್ನು ಎರಡು ಹಂತಗಳನ್ನಾಗಿ ವಿಭಜಿಸಬಹುದು. ಮೊದಲನೆಯದು ಯೋಜನೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ವರ್ಷ ಮೊದಲೇ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ ೧೯೫೩-೫೪ರಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಆಗ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಎರಡನೆಯ ಹಂತವು ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಅಂತ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಅಂತ್ಯಗೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಆರ್ಥಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು ಒಂದು ನಿರಂತರವಾದ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಪಕವಾದ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಾದುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಒಂದು ಕಾಲಾವಧಿಗೆ ಸೀಮಿತಗೊಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಈ ಎರಡು ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ, ಉತ್ಪಾದನೆ, ಬೆಲೆಗಳು, ಬಂಡವಾಳ ವಿನಿಯೋಜನೆ ಹಾಗೂ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಣಕಾಸುಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ನಾವು ಯೋಜನಾ ಕಾಲದ ಈ ಎರಡು ಹಂತಗಳನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಅನುಸರಿಸಲಾದ ವಿವಿಧ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ನೀತಿಗಳ ಯಶಸ್ಸು ಮತ್ತು ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯತೆಯನ್ನು ಅಥವಾ ಅಪಯಶಸ್ಸು ಹಾಗೂ ಅನಪೇಕ್ಷಣೀಯತೆಯನ್ನು ವಿಮರ್ಶಿಸಲು ಸಹಾಯಕವಾಗುತ್ತದೆ.

ಉತ್ಪಾದನೆ

ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿ - ಕೃಷಿ: ಕೈಗಾರಿಕೆಗೆ, ಅವುಗಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯಕ್ಕೆ ರಾಜಕೀಯ ಒಲವು ಇದ್ದರೂ, ಭಾರತದ ಆರ್ಥಿಕತೆಯು ಕೃಷಿಯನ್ನೇ ಇನ್ನೂ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಕೃಷಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯು ಅಧಿಕವಾದರೆ ಆರ್ಥಿಕತೆಗೆ ವರದಾನವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಯಾವುದೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಆಗುವ ಬೆಲೆಯ ಹಾನಿ ಆರ್ಥಿಕ ಹಿಂಜರಿತವನ್ನೇ ಕರುಣಿಸುತ್ತದೆ. ಅದೃಷ್ಟವಶದಿಂದ ಸತತ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಬೆಳೆ ಸಮೃದ್ಧಿಯಾಗಿತ್ತು. ೧೯೫೩-೫೪ರಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆಂದಿಗಿಂತಲೂ ಅಧಿಕವಾದ ೬೮.೮ ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳ ಆಹಾರ ಉತ್ಪಾದನೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅದರ ನಂತರದ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಅದು ೬೬.೬ ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳಿತ್ತು. ವಾಣಿಜ್ಯ ಬೆಳೆಗಳ ಉತ್ಪನ್ನವೂ ಅಧಿಕವಾಗಿತ್ತು. ಈ ಉತ್ಪಾದನಾ ಮಟ್ಟವನ್ನು ನಾವು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗದಿದ್ದುದರಿಂದ ಈ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆಗೆ ಕಾರಣವಾದದ್ದು ವರುಣನ ಕೃಪೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಕೃತಿಯ ಕರುಣೆಯಲ್ಲದೆ, 'ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯಿರಿ' ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಅಡಿಯಲ್ಲಿನ ನಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನವಲ್ಲ. ಕೆಳಗಿನ ಕೋಷ್ಟಕದಲ್ಲಿ ಈ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿನ ಕೃಷಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಕೊಡಲಾಗಿದೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ ಕೃಷಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಸೂಚ್ಯಂಕ

(೧೯೫೦ರ ಕೃಷಿ ವರ್ಷ = ೧೦೦)

	೧೯೫೧-೫೨	೫೨-೫೩	೫೩-೫೪	೫೪-೫೫	೫೫-೫೬
ಅಕ್ಕಿ	೯೦.೧	೯೬.೮	೧೧೮.೬	೧೦೫.೬	೧೦೯.೬
ಗೋಧಿ	೯೩.೯	೧೧೨.೨	೧೨೦.೦	೧೩೩.೨	೧೨೭.೧
ಜೋಳ	೯೬.೪	೧೦೬.೬	೧೧೭.೦	೧೩೩.೪	೧೦೧.೮
ಬಾಜ್ರಾ ಜೋಳ	೭೫.೮	೯೪.೮	೧೩೫.೦	೧೦೬.೩	೧೦೫.೭
ಮೆಕ್ಕೆಜೋಳ	೧೦೧.೩	೧೨೩.೩	೧೩೦.೨	೧೨೭.೯	೧೦೯.೬
ಧಾನ್ಯಗಳು - ಒಟ್ಟು	೯೧.೨	೧೦೧.೪	೧೨೦.೧	೧೧೪.೦	೧೧೧.೭
ಬೆಳೆಕಾಳುಗಳು	೮೮.೨	೧೦೯.೨	೧೨೫.೪	೧೪೨.೨	೧೨೮.೩
ದ್ವಿದಳ ಧಾನ್ಯಗಳು ಒಟ್ಟು	೯೦.೩	೯೮.೮	೧೧೨.೦	೧೧೭.೩	೧೦೮.೯
ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳು -ಒಟ್ಟು	೯೧.೧	೧೦೧.೧	೧೧೯.೧	೧೧೪.೪	೧೧೧.೩
ಶೇಂಗಾ	೯೩.೦	೮೫.೩	೧೦೦.೩	೧೨೨.೧	೧೧೨.೫
ಎಣ್ಣೆಕಾಳುಗಳು - ಒಟ್ಟು	೯೭.೪	೯೧.೯	೧೦೩.೭	೧೨೧.೭	೧೦೭.೭
ಹತ್ತಿ	೧೧೯.೨	೧೨೧.೦	೧೫೧.೮	೧೬೩.೧	೧೫೪.೩
ಸೆಣಬು	೧೫೧.೪	೧೪೮.೬	೧೦೦.೦	೯೪.೭	೧೩೩.೮
ಮೆಸ್ಸಾ	೧೦೪.೮	೧೦೩.೩	೯೮.೫	೧೫೪.೩	೧೮೨.೦
ನಾರಿನ ಪದಾರ್ಥಗಳು - ಒಟ್ಟು	೧೨೮.೩	೧೨೮.೪	೧೩೨.೧	೧೪೧.೨	೧೪೯.೮
ಚಹಾ	೧೦೯.೩	೧೧೫.೪	೧೦೦.೬	೧೧೦.೭	೧೧೪.೨
ಕಾಫಿ	೧೧೨.೭	೧೨೫.೯	೧೪೬.೫	೧೪೮.೧	೧೬೯.೯
ರಬ್ಬರ್	೯೪.೪	೧೦೬.೧	೧೩೧.೮	೧೨೭.೬	೧೩೩.೫
ತೋಟದ ಬೆಳೆಗಳು - ಒಟ್ಟು	೧೦೯.೪	೧೧೫.೭	೧೦೪.೦	೧೧೩.೨	೧೧೭.೮
ಕಬ್ಬು	೧೨೨.೮	೧೦೧.೬	೮೯.೫	೧೧೬.೭	೧೧೮.೭
ತಂಬಾಕು	೭೮.೦	೯೧.೩	೧೦೧.೫	೯೩.೯	೯೯.೫
ಇತರೆ ಬೆಳೆಗಳು - ಒಟ್ಟು	೧೧೪.೦	೧೦೧.೫	೯೭.೪	೧೧೫.೦	೧೧೬.೯
ಆಹಾರೇತರ ಬೆಳೆಗಳು - ಒಟ್ಟು	೧೧೦.೫	೧೦೩.೮	೧೦೪.೭	೧೨೦.೪	೧೧೮.೭
ಎಲ್ಲಾ ಬೆಳೆಗಳು	೯೭.೫	೧೦೨.೦	೧೧೪.೩	೧೧೬.೪	೧೧೩.೭

ಟಿಪ್ಪಣಿ : ೧೯೫೪-೫೫ರ ಸೂಚಿಯ ಭಾಗಶಃ ಪರಿಷ್ಕೃತ ಅಂದಾಜನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ; ಅದೇ ರೀತಿ, ೧೯೫೫-೫೬ ರದ್ದು ಅಂತಿಮ ಅಂದಾಜು; ಹೀಗಾಗಿ ಪರಿಷ್ಕರಣೆಗೆ ಒಳಪಟ್ಟಿದೆ.
ಆಕರ : Ministry of Agriculture, Government of India

ಕೈಗಾರಿಕೋತ್ಪನ್ನಗಳು: ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಉತ್ಪನ್ನವೂ ಸಾಕಷ್ಟು ವೃದ್ಧಿಗೊಂಡಿತು. ನಿಗದಿತ ಗುರಿಯನ್ನೂ ಕೆಲವೆಡೆ ಅದು ಮೀರಿತು. ಆರ್ಥಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಈ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಆದ ವೃದ್ಧಿಗೆ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಖಾಸಗೀಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದ ಪ್ರಯತ್ನಕೃಂತ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಖಾಸಗಿಯವರ ಪ್ರಯತ್ನವೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಗಿರಣಿಗಳಲ್ಲಿನ ಬಟ್ಟೆಯ ಉತ್ಪಾದನೆ ೧೯೫೦-೫೧ ರಲ್ಲಿ ೩,೭೧೮ ದಶಲಕ್ಷ ಗಜಗಳಷ್ಟಿದ್ದರೆ, ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ಅದು ೫,೧೦೨ ದಶಲಕ್ಷ ಗಜಗಳ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿತು. ಇದು ನಿಗದಿತ ಗುರಿಗಿಂತ ೪೦೦ ದಶಲಕ್ಷ ಗಜಗಳಷ್ಟು ಅಧಿಕವಾಗಿದ್ದಿತು. ಸಕ್ಕರೆ, ಹೊಲಿಗೆ ಯಂತ್ರ, ಕಾಗದದ ಬೋರ್ಡ್ ಮತ್ತು ಸೈಕಲ್ಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಗಮನಾರ್ಹ ಹೆಜ್ಜೆ ಕಂಡುಬಂದಿತು. ಸಿಮೆಂಟ್ ಉತ್ಪಾದನೆಯು ೧೯೫೦-೫೧ರ ೨.೭ ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳಿಂದ ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ೪.೬ ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳಿಗೆ ಏರಿತರೂ, ಉತ್ಪಾದನೆಯು ಬೇಡಿಕೆಗಿಂತ ಹಲವು ಪಟ್ಟು ಕಡಿಮೆಯಾದುದರಿಂದ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಿಮೆಂಟನ್ನು ಆಮದುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಯಿತು. ಹಲವು ಹೊಸ ವಸ್ತುಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆಯೂ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ನೋಡಿದಾಗ, ಖಾಸಗೀ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು ನಿಗದಿತ ಗುರಿಯನ್ನು ದಾಟಿ ಮುನ್ನಡೆದರೆ, ಸರ್ಕಾರಿ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿನ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ ಅಥವಾ ಅವುಗಳ ಪ್ರಾರಂಭದ ದಿನಾಂಕಗಳು ನಿಗದಿಪಡಿಸಿದ್ದ ವೇಳಾಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಮೀರಿದ್ದವು. ಆಯೋಗವು ಖಾಸಗೀ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಲೆಕ್ಕಹಾಕಿತ್ತು. ಆಯೋಗದ ಪ್ರಕಾರ ಕಚ್ಚಾವಸ್ತುಗಳು ಸಾಕಷ್ಟು ದೊರಕಿದ್ದು, ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳದಿದ್ದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಹಾಗೂ ಉತ್ಪಾದನಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಅಧಿಕ ಉತ್ಪಾದನೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು.

ಕೈಗಾರಿಕೋತ್ಪಾದನೆಗಳ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಅಳೆಯುವ ಬಗ್ಗೆ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಯಾವುದೇ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಮಾಪನಗಳಿಲ್ಲ. ಕೈಗಾರಿಕಾ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳ ನಿರ್ದೇಶಕರ ಕಛೇರಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಸಿದ್ಧ ಸೂತ್ರದ ಪ್ರಕಾರ ಅದನ್ನು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಕೆಲವು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ಪಾಳಿಗಳನ್ನು ಗಣಿಸಿದ್ದರೆ, ಇನ್ನಿತರ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಪಾಳಿಯನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಕೆಲಸದ ದಿನಗಳನ್ನು ನಿಗದಿಪಡಿಸುವಲ್ಲಿ ಕೂಡ ವಿವಿಧ ವಾನದಂಡಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ರಾಸಾಯನಿಕ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಲ್ಲಿ ೩೩೦ ದಿನಗಳು ಮತ್ತು ಮೂರು ಪಾಳಿಗಳನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸಿ ಉತ್ಪಾದನಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಿದ್ದರೆ, ಉಳಿದ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಲ್ಲಿ ಅದು ೩೦೦ ದಿನಗಳು ಮತ್ತು ಒಂದು ಪಾಳಿಗೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿತ್ತು. ಇಂತಹ ಮೂಲಮಾನಗಳನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದುದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಕೆಲವು ಉದ್ಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯು ಗುರಿಗಿಂತ ಅಧಿಕವಾಗಿತ್ತು. ಯೋಜನಾ

ಆಯೋಗವು ಕೈಗಾರಿಕಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಕರಾರುವಾಕ್ಕಾಗಿ ಕಂಡುಹಿಡಿದು ಅದನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ, ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಅದು ಹೇಗೆ ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅಗತ್ಯವಾದ ಬಂಡವಾಳವು ಅದಕ್ಕೆ ಹರಿದು ಬರುವಂತೆ ಹೇಗೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ?*

ಆಧಿಕ್ಯದ ನಡುವೆಯೂ ಕೊರತೆ: ಕೈಗಾರಿಕಾ ಉತ್ಪನ್ನಗಳಲ್ಲಿನ ಉತ್ಪನ್ನಗಳ ಆಧಿಕ್ಯ ಹಾಗೂ ಪ್ರಥಮಬಾರಿಗೆ ಕೆಲವು ವಸ್ತುಗಳ ಉತ್ಪನ್ನಗಳ ನಡುವೆಯೂ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಉತ್ಪನ್ನಗಳ ನಿರಂತರ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ನೆಲಗಟ್ಟನ್ನು ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಗೆ ಒದಗಿಸಿ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಸಿಮೆಂಟ್, ಕಬ್ಬಿಣ ಮತ್ತು ಸ್ಟೀಲ್‌ಗಳ ತೀವ್ರ ಕೊರತೆಯಿತ್ತು. ರೈಲ್ವೆ, ಬಂದರು ಮತ್ತು ಜಲಸಾಗಣೆಗಳಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಗಮನವನ್ನು ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣವನ್ನು ಈ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗಾಗಿ ವೆಚ್ಚಮಾಡಿದ್ದರೂ, ಸಾಗಾಣಿಕೆಗೆ ಇದ್ದ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಯೋಜನೆಯ ಆದ್ಯತೆ ಈ ಅಡಚಣೆಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವುದಾಗಿರಬೇಕು. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಸೋಲು ಎದುರಿಸುವಂತಹುದು.

ಬೆಲೆಗಳು

೧೯೩೯ರ ಬೆಲೆಗಳ ಸೂಚ್ಯಂಕವನ್ನು ೧೦೦ ಎಂದು ಗಣಿಸಿದರೆ, ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ, ಅಂದರೆ ೧೯೫೧ರ ಮಧ್ಯಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅದು ಹಿಂದೆಂದೂ ಕಂಡಿರದ ೪೬೨ರ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿತ್ತು. ಇದು ಕೊರಿಯಾ ಯುದ್ಧದ ಪರಿಣಾಮ. ಜಗತ್ತಿನಾದ್ಯಂತ ಬೆಲೆಗಳು ತೀವ್ರ ಗತಿಯಿಂದ ಏರುತ್ತಿದ್ದವು. ಯೋಜನೆಯ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಲೆಗಳು ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿದ್ದುದಕ್ಕಿಂತ ಶೇ. ೧೩ರಷ್ಟು ಕಡಿಮೆಯಿದ್ದವು ಎಂದು ಆಯೋಗವು ತನ್ನ ತೃಪ್ತಿಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಬೆಲೆಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಲ್ಲದ ಎತ್ತರದಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪಮಾತ್ರ ಕೆಳಗಿಳಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ನಿಯಂತ್ರಣಕ್ಕೆ ಬಂದವೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಆಯೋಗವು ಮರೆಯುತ್ತದೆ.

ನಿಜಕ್ಕೂ, ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಲೆಗಳ ಸೂಚ್ಯಂಕವು ಕೆಳಗಿಳಿಯುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ತೋರುತ್ತಿದ್ದು, ಸರ್ಕಾರವು ಬೆಂಬಲ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಘೋಷಿಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವು ಸೃಷ್ಟಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ, ಇಂತಹ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತ ಏರಿಳಿತಗಳು ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕ ಸಮತೋಲನವನ್ನು ಕೆಡಿಸುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಸಮಾಜದ ಕೆಲವು ವರ್ಗಗಳಿಗೆ ಸಂಕಷ್ಟವನ್ನು ತಂದೊಡ್ಡುತ್ತವೆ. ಯೋಜನೆಯು ಬೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಅಸ್ಥಿರತೆಯನ್ನು ತಡೆಯುವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೂ, ಹಾಗೆ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಅದು

* Economic Weekly, August 10, 1957

ಅಯಶಸ್ವಿಯಾಯಿತು. ಕೃಷಿ ಉತ್ಪನ್ನಗಳ ಹಾಗೂ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಉತ್ಪನ್ನಗಳ ನಡುವೆ ಇದ್ದ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಅಸಮಾನತೆ ಮೂಲ ಉತ್ಪಾದಕರಿಗೆ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೆ ಕಷ್ಟದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಂದೊಡ್ಡಿತು.

ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕೋಷ್ಟಕದಿಂದ, ಬೆಲೆಗಳ ಮಟ್ಟವು ಎಂತಹ ಏರಿಳಿತಗಳಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗಿತ್ತೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡಬಹುದು:

ಕೋಷ್ಟಕ

ಕೆಲವೊಂದು ಮುಖ್ಯ ದಿನಾಂಕಗಳಂದು ಇದ್ದ ಸಗಟು ಬೆಲೆಯ ಸೂಚ್ಯಂಕಗಳು

(ಆಧಾರ: ೧೯೩೯ರ ಆಗಸ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತಾಯವಾದ ವರ್ಷ = ೧೦೦)

ದಿನಾಂಕ	ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳು	ಮೂಲ ಕಚ್ಚಾವಸ್ತುಗಳು	ಉತ್ಪಾದಿತ ಕಚ್ಚಾವಸ್ತುಗಳು	ಉತ್ಪಾದನೆಗಳು	ಸಾಮಾನ್ಯ ಸೂಚ್ಯಂಕ
ಕೊರಿಯಾ ಯುದ್ಧದ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ					
ಜೂನ್ ೨೪, ೧೯೫೦	೪೦೭.೧	೪೯೪.೨	೩೩೫.೫	೩೪೬.೯	೩೯೭.೧
ಕೊರಿಯಾ ಯುದ್ಧದ ಅನಂತರದಲ್ಲಿ					
ಏಪ್ರಿಲ್ ೧೪, ೧೯೫೧	೪೧೪.೩	೬೯೯.೮	೩೯೦.೧	೪೧೩.೧	೪೬೨.೪
ಮಾರ್ಚ್ ೨೯, ೧೯೫೨	೩೩೯.೩	೪೪೭.೧	೩೪೦.೬	೩೮೨.೪	೩೭೮.೨
ಆಗಸ್ಟ್, ೧೯೫೩	೪೦೭.೦	೪೮೮.೭	೩೬೪.೭	೩೭೦.೮	೪೧೦.೪
ಮಾರ್ಚ್ ೨೭, ೧೯೫೪	೩೭೮.೦	೪೬೧.೪	೩೫೭.೨	೩೭೫.೮	೩೯೬.೮
ಏಪ್ರಿಲ್ ೧೦, ೧೯೫೪	೩೮೯.೦	೪೭೨.೨	೩೫೯.೯	೩೮೦.೬	೪೦೪.೪
ಜೂನ್ ೨೬, ೧೯೫೪	೩೩೮.೦	೪೩೧.೦	೩೫೦.೭	೩೭೮.೭	೩೭೮.೪
ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೨೫, ೧೯೫೪	೩೬೨.೩	೪೨೮.೨	೩೫೨.೨	೩೭೮.೬	೩೮೪.೩
ಮಾರ್ಚ್ ೨೬, ೧೯೫೫	೨೯೩.೦	೪೦೦.೧	೩೩೨.೦	೩೭೬.೧	೩೪೯.೭
ಜೂನ್ ೪, ೧೯೫೫	೨೭೬.೭	೩೮೬.೨	೩೩೦.೯	೩೭೧.೦	೩೪೦.೬
ಮಾರ್ಚ್ ೩೧, ೧೯೫೬	೩೫೮.೮	೪೭೭.೯	೩೭೫.೫	೩೭೩.೭	೩೯೦.೪

ಆಕರ: ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರದ ಆರ್ಥಿಕ ಸಲಹೆಗಾರರ ಕಛೇರಿಯು ಪ್ರಕಟಿಸಿರುವ ಮಾಹಿತಿಯಿಂದ ಸಂಕಲಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ (೧೯೫೧ರ ಏಪ್ರಿಲ್‌ನಿಂದ ೧೯೫೬ರ ಮಾರ್ಚ್ ವರೆಗಿನ) ಅವಧಿಯನ್ನು ಬೆಲೆಗಳ ಏರಿಳಿತದ ಸ್ಪಷ್ಟ ಹಂತಗಳನ್ನಾಗಿ ಕೆಳಕಂಡಂತೆ ವಿಭಾಗಿಸಬಹುದು:

೧. ೧೯೫೧ರ ಏಪ್ರಿಲ್ ೧೫ರಿಂದ ೧೯೫೨ರ ಮಾರ್ಚ್ ೨೯ರ ವರೆಗೆ - ಕೊರಿಯಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಉಚ್ಚಾಯದಿಂದ ಹಿಂಜರಿತದ ಅವಧಿ;
೨. ೧೯೫೨ರ ಮಾರ್ಚ್ ೨೯ರಿಂದ ೧೯೫೩ರ ಆಗಸ್ಟ್ ವರೆಗೆ -

ಸುಧಾರಣೆಯತ್ತ ಮತ್ತು ಉತ್ತಮಸ್ಥಿತಿಯತ್ತ ನಡೆದ ಅವಧಿ

೩. ೧೯೫೩ರ ಆಗಸ್ಟ್‌ನಿಂದ ೧೯೫೪ರ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ವರೆಗೆ - ಬೆಲೆಗಳ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಟ್ಟದ, ಮತ್ತು ಅತಿಯಾದ ಏರಿಳಿತಗಳು ಇಲ್ಲದ, ಅವಧಿ
೪. ೧೯೫೪ರ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್‌ನಿಂದ ೧೯೫೫ರ ಜೂನ್ ವರೆಗೆ - ಕೃಷಿ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಹಿಂಜರಿತದ ಅವಧಿ
೫. ೧೯೫೫ರ ಜೂನ್‌ನಿಂದ ಮುಂದಕ್ಕೆ - ಬೆಲೆಗಳ ನಿರಂತರ ಏರಿಕೆಯ ಅವಧಿ.

ಬೆಲೆ ಏರಿಳಿತಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚಿಸುವ ಮೊದಲು ಈ ಏರಿಳಿತಗಳು ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಕೃಷಿ ಉತ್ಪನ್ನಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಸೀಮಿತವಾಗಿತ್ತೆಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಕೈಗಾರಿಕಾ ಉತ್ಪಾದನೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಈ ಏರಿಳಿತಗಳು ಅಷ್ಟಾಗಿ ಕಾಣಿಸದು. ಉತ್ಪಾದನೆಗಳ ಬೆಲೆಗಳ ಸೂಚ್ಯಂಕಗಳ ಗರಿಷ್ಠ ಮತ್ತು ಕನಿಷ್ಠ ಮಿತಿಗಳು ೪೧೩.೧ ಮತ್ತು ೩೭೦.೮ ಆಗಿದ್ದವು. ಉತ್ಪಾದಿತ ಕಚ್ಚಾವಸ್ತುಗಳ ಬೆಲೆಗಳ ಗರಿಷ್ಠ ಮತ್ತು ಕನಿಷ್ಠ ಸೂಚ್ಯಂಕಗಳು ೩೯೦.೧ ಮತ್ತು ೩೩೦.೯ ಆಗಿದ್ದವು. ಈ ಏರಿಳಿತಗಳು ಕೃಷಿಕರಲ್ಲಿ ಅಭದ್ರತೆಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿದವು ಎಂದು ನಾವು ಹೇಳಬಹುದು. ಈ ಏರಿಳಿತಗಳ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಮೂಲ ಉತ್ಪಾದಕರು ಬೆಲೆ ಏರಿಳಿತದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆದಾಯವನ್ನು ಗಳಿಸಿದರು ಮತ್ತು ಬೆಲೆ ಇಳಿದಾಗ ನಷ್ಟವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದರು ಎಂದು ತೀರ್ಮಾನಮಾಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅವರು ತಾವು ಕೊಳ್ಳುವ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆಲೆಯನ್ನು ನೀಡಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಅದು ಅವರ ಉತ್ಪನ್ನಗಳ ಮಾರಾಟದಿಂದ ಗಳಿಸಿದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆದಾಯವನ್ನು ತಿಂದುಹಾಕುತ್ತದೆ. ಅವನ್ನು ಮಾರಬೇಕಾದಾಗ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಳ್ಳುವವರ ಪ್ರಭಾವವೇ ಮೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದಾಗ ಮಾರುವವರ ಪ್ರಭಾವವು ಮೆರೆಯುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ವಿವಿಧ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಬೆಲೆಗಳ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ನೋಡೋಣ.

ಮೊದಲ ಹಂತ: ಕೊರಿಯಾ ಯುದ್ಧವು ೧೯೫೦ರ ಜೂನ್‌ನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ವದ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಹಠಾತ್ತಾಗಿ ಏರಿಕೆಯನ್ನು ಕಂಡಿತು. ಪ್ರಥಮ ಯೋಜನೆ ಆರಂಭಿಕ ಕಾಲವಾದ ೧೯೫೧ರ ಏಪ್ರಿಲ್ ೧೪ರಂದು ಈ ಏರಿಕೆ ಆಕಾಶದೆತ್ತರಕ್ಕೆ ಏರಿತು. ಸರ್ಕಾರವು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಹಣಕಾಸಿನ ನಿಯಂತ್ರಣದಿಂದಾಗಿ ಮತ್ತು ೧೯೫೧ರ ಜೂನ್‌ನಲ್ಲಿ ಕೊರಿಯಾ ಸಮರವು ಕೊನೆಗೊಂಡದ್ದರಿಂದ, ಬೆಲೆಗಳ ಏರಿಕೆಯು ನಿಂತು ಕೆಳಮುಖವಾಗಿ ಚಲಿಸಲಾರಂಭಿಸಿತು.

ಕೊರಿಯಾ ಯುದ್ಧಪೂರ್ವದ ಹಾಗೂ ಯುದ್ಧಾನಂತರದ ಬೆಲೆಗಳನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿದರೆ, ಉತ್ಪಾದನಾ ವಸ್ತುಗಳ ಬೆಲೆಗಳಲ್ಲಿನ ಏರಿಳಿತಗಳು ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳ ಬೆಲೆಗಳ ಏರಿಳಿತಗಳಿಗಿಂತ ಅಧಿಕವಾಗಿದ್ದವು ಎಂಬುದು ಕಾಣಬರುತ್ತದೆ. ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿನ ಬೆಲೆಯ ಸೂಚ್ಯಂಕವು ೪೦೭.೧ ರಿಂದ ೪೧೪.೩ಕ್ಕೆ ಏರಿ ಕೇವಲ ಶೇ ೧.೭ರ ಏರಿಕೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದರೆ ಉತ್ಪಾದನಾ ವಸ್ತುಗಳ ಬೆಲೆಯ ಸೂಚ್ಯಂಕವು ೩೪೬.೯ರಿಂದ ೪೧೩.೧ಕ್ಕೆ ಏರಿ ಶೇ ೧೮.೫ರ ಏರಿಕೆಯನ್ನು ದಾಖಲಿಸಿತು. ಜವಳಿಯ ಬೆಲೆಯಲ್ಲಿನ ಏರಿಕೆ ಶೇ ೨೬ರಷ್ಟು ಇತ್ತು. ಸೆಣಬು ಮತ್ತು ಸೆಣಬಿನ ಉತ್ಪನ್ನಗಳ ತಯಾರಕರು ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಯನ್ನು ಕಂಡರು. ಸೆಣಬು ಅಥವಾ ಸೆಣಬಿನ ಉತ್ಪನ್ನಗಳು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ಬಂದಾದ ಮೇಲೆ ಏರಿಕೆ ಬೆಲೆಗಳಿಂದ ಅವುಗಳ ಉತ್ಪಾದಕರಿಗೆ ಲಾಭವೇನೂ ಬರಲಿಲ್ಲ.* ಇತರ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಉತ್ಪನ್ನಗಳ ಬೆಲೆಗಳೂ ಏರಿಕೆಯಾದವು. ಕಚ್ಚಾ ಹತ್ತಿಯ ಬೆಲೆಯು ಮಾತ್ರ ಕೇವಲ ಶೇ ೧೧.೫ರ ಏರಿಕೆಯನ್ನು ದಾಖಲಿಸಿತು. ಹತ್ತಿ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆಗಳು ಕಂಡ ಶೇ ೧೭.೧ರ ಏರಿಕೆಯನ್ನು ಇದರೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿ.

ಯೋಜನೆಯ ಆರಂಭದೊಂದಿಗೆ ಆರಂಭವಾದ ಇಳಿಮುಖದ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ತಲುಪಿದ ಮೇಲೆಯೂ ತನ್ನ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಇದರಿಂದ ತೀವ್ರ ಕುಸಿತವುಂಟಾಯಿತು. ೧೯೫೧ರ ಏಪ್ರಿಲ್‌ನಲ್ಲಿ ತಾನು ತಲುಪಿದ್ದ ಶೃಂಗದಿಂದ (೪೬೨ ರಿಂದ) ಇಳಿಮುಖವಾಗಿ ೧೯೫೨ರ ಜನವರಿಯಲ್ಲಿ ೪೩೦.೩ ಕ್ಕೆ ಬಂದು ನಂತರ ೧೯೫೨ರ ಮಾರ್ಚ್ ಮಧ್ಯದ ವೇಳೆಗೆ, ಹಿಂಗಾರು ಬೆಲೆಗಳು ಕಟಾವಿಗೆ ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ೩೬೫ರ ಪ್ರಪಾತವನ್ನು ತಲುಪಿತು. ಹೀಗೆ ಪ್ರಪಾತಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದ ಬೆಲೆಗಳು ಕಂಗಾಲಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಎದುರಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದವು. ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕಚ್ಚಾವಸ್ತುಗಳು ದೊರಕುವುದೂ ಗಮನಾರ್ಹವಾಗಿ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು. ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ೫೧ ಅಂಶಗಳಷ್ಟಿದ್ದ ಹತ್ತಿಯು ಕೊರಿಯಾ ಯುದ್ಧಪೂರ್ವದಲ್ಲಿದ್ದುದಕ್ಕಿಂತ ಕೆಳಕ್ಕೆ, ಅಂದರೆ ೭೬ ಅಂಶಗಳಿಗೆ ತಲುಪಿತು. ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಸೂಚ್ಯಂಕವು ೪೧೪.೩ರಿಂದ ೩೩೯.೩ಕ್ಕೆ ಕುಸಿದು ಶೇ.೧೮.೭ರಷ್ಟು ಕುಸಿತವನ್ನು ಕಂಡಿತು. ಈ ಹಿಂದೆ ಅದರ ಏರಿಕೆ ಶೇ ೧.೭ರಷ್ಟು ಮಾತ್ರವಾಗಿದ್ದಿತು. ಉತ್ಪಾದಿತ ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಯಾವುದೇ ಗಮನಾರ್ಹ ಕುಸಿತವಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೃಷಿ ಉತ್ಪಾದನೆಗಳ ಬೆಲೆಗಳು ಇಳಿಮುಖವಾಗುತ್ತಿದ್ದರೆ,

* ಸೆಣಬಿನ ಹಂಗಾಮು ಆರಂಭವಾಗುವುದು ಜುಲೈ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಆಗಿ ಅದು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ಬರುತ್ತದೆ.

ಕೊರಿಯಾದಲ್ಲಿನ ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಯಿಂದಾಗಿ ಹತ್ತಿಯ ಉತ್ಪಾದನೆಗಳು ತಾವು ಏರಿದ್ದ ೪೧೦ರ ಮಟ್ಟದಿಂದ ಕದಲದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದವು. ಕುತೂಹಲಕಾರಿ ಅಂಶವೆಂದರೆ, ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಲೆಗಳ ನಿಯಂತ್ರಣಕ್ಕೊಳಗಾದ ಕಬ್ಬಿಣ ಮತ್ತು ಸ್ಟೀಲ್‌ಗಳ ಸೂಚ್ಯಂಕವು ೨೧೦ರಿಂದ ೨೧೯ಕ್ಕೆ ಏರಿತ್ತು. ಮೂಲ ವಸ್ತುಗಳ ಬೆಲೆಗಳು ಇಳಿಯುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ, ಸರಕಾರವು ತಾನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಿದ್ದ ಕಬ್ಬಿಣ ಮತ್ತು ಸ್ಟೀಲ್‌ನ ಬೆಲೆಗಳನ್ನು ಏರಿಸಲು ಮತ್ತು ಅದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಕೃಷಿ ಉಪಕರಣಗಳ ಬೆಲೆಗಳನ್ನೂ ಏರಿಸಲು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ, ರಾಸಾಯನಿಕ ಗೊಬ್ಬರಗಳ ಬೆಲೆಗಳು ಏರಿಕೆಯಾದವು. ೧೯೫೧ರ ಏಪ್ರಿಲ್‌ನಲ್ಲಿ ೨೪೮ರಷ್ಟು ಇದ್ದ ಅದರ ಸೂಚ್ಯಂಕವು ೧೯೫೧ರ ಡಿಸೆಂಬರ್ ವೇಳೆಗೆ ೨೭೯ಕ್ಕೆ ಏರಿತು, ಮುಂದಿನ ಜನವರಿಯ ವೇಳೆಗೆ, ಅಂದರೆ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಚುನಾವಣೆಗಳ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಸ್ವಲ್ಪ ಇಳಿಕೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿತು. ಆದರೆ ಚುನಾವಣೆಯ ಫಲಿತಾಂಶ ಹೊರಬೀಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಮತ್ತೆ ಮೇಲಕ್ಕೆ ನೆಗೆದು ೨೯೫ಕ್ಕೆ ತಲುಪಿತು. ನಿಯಂತ್ರಣಕ್ಕೊಳಗಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಬೆಲೆಗಳು ಆರ್ಥಿಕ ಕಾರಣಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ರಾಜಕೀಯ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಆಳಲ್ಪಡುತ್ತವೆ.

ಸಾಲಗಳ ಮೇಲಿನ ನಿರ್ಬಂಧಗಳು, ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿನ ನೀತಿಯಮಗಳು - ಮೊದಲಾದ ಸರಕಾರೀ ಕ್ರಮಗಳಿಂದ ಈಗಾಗಲೇ ಇದ್ದ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು ಇನ್ನಷ್ಟು ಬಿಗಡಾಯಿಸಿತು. ಕೆಲವು ಕ್ರಮಗಳು ಕೊರಿಯಾದ ಉಚ್ಚಾಯಕಾಲದಲ್ಲಿನ ಬೆಲೆಗಳ ಮೇಲ್ಮುಖ ಓಟವನ್ನು ತಡೆಯಲು ತೆಗೆದುಕೊಂಡವಾಗಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಈ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಜಾರಿಯಲ್ಲಿ ತರಲಾರಂಭಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಬೆಲೆಗಳು ಇಳಿಮುಖವಾಗಿದ್ದವು. ಆದರೂ ಸರಕಾರವು ಹಿಂದಿನ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ರೂಪಿಸಿದ ತನ್ನ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಬದಲಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸದೆ ಮುಂದುವರಿಸಿತು. ಒಮ್ಮೆ ತನ್ನ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಬೀರಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ಈ ಕ್ರಮಗಳು ತಡೆಯಿಲ್ಲದಂತೆ ಮುಂದುವರಿದು ಅಗಾಧವಾದ ದುಷ್ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ತಂದೊಡ್ಡಿದವು. ಸೆಣಬು ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳು ಏರುಮುಖವಾದ ಬೆಲೆಗಳನ್ನು ತಡೆದು ಕೆಳಮುಖವಾಗುವಂತೆ ಅಥವಾ ತಿರುವುಮುರುವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವಂತೆ, ಸರಕಾರವು ತನ್ನ ಕ್ರಮಗಳಿಂದ ಇಂತಹುದೇ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ತಂದು ಬೆಲೆಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಬೆಲೆ ಇಳಿತದ ದುಷ್ಪರಿಣಾಮಗಳು ಅಷ್ಟರಲ್ಲಾಗಲೇ ಬಹುದೂರ ಕ್ರಮಿಸಿದ್ದವು. ತನ್ನ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡು ಈ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತಡೆಯಲು ಸರಕಾರೀ ಛಾನಸವು ಅನುವುಮಾಡಿಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಮುಂದೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸುತ್ತಾ ಹೋದಂತೆ ಇದು ಇನ್ನಷ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಎರಡನೆಯ ಹಂತ: ಹಿಂಜರಿತವು ಅಗಾಧವಾಗುತ್ತಾ ಸಾಗಿದಂತೆ ಸರಕಾರವು

ತನ್ನ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಪುನರ್ವಿಮರ್ಶಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಕೆಲವು ಪದಾರ್ಥಗಳ ಮೇಲಿನ ನಿಯಂತ್ರಣವನ್ನು ರದ್ದುಪಡಿಸುವುದು, ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಪದಾರ್ಥಗಳ ಮೇಲಿನ ಹಿಡಿತವನ್ನು ಸಡಿಲಿಸುವುದು, ಕೆಲವು ಪದಾರ್ಥಗಳ ಮೇಲಿನ ರಘುಸುಂಕವನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕುವುದು ಅಥವಾ ಕಡಿಮೆಮಾಡುವುದು, ಜವಳಿಯ ಮೇಲಿನ ರಘು ನಿಯಂತ್ರಣವನ್ನು ಸಡಿಲಿಸುವುದು, ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕಿನ ಉದಾರ ನೀತಿ - ಇವುಗಳು ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಬೆಲೆ ಇಳಿತವನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಿದವು. ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಲಾಭಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿಡುವ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳು ಮತ್ತೆ ಮುಂಚೂಣಿಗೆ ಬಂದರು. ಆಗ ಬೆಲೆಗಳು ಏರಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ ೧೯೫೩ರ ಆಗಸ್ಟ್ ವೇಳೆಗೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಬೆಲೆಗಳ ಸೂಚ್ಯಂಕವು ೪೧೦.೪ಕ್ಕೆ ತಲುಪಿತು. ಆದರೆ ಈ ಏರಿಕೆಯು ಅಲ್ಪಾಯುವಾಗಿದ್ದು, ಅದೇ ವರ್ಷದ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ವೇಳೆಗೆ ೭ ಅಂಕಗಳನ್ನು ಸೂಚ್ಯಂಕವು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿತು.

ಮೂರನೆಯ ಹಂತ: ೧೯೫೩ರ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್‌ನಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಇಳಿತದೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಈ ಹಂತವು ಒಂದು ವರ್ಷದ ವರೆಗೆ, ಅಂದರೆ ೧೯೫೪ರ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್‌ವರೆಗೆ ಮುಂದುವರಿಯಿತು. ಇದು ಬೆಲೆಗಳ ಮಟ್ಟವು ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಸ್ಥಿರವಾಗಿದ್ದ ಅವಧಿ. ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಯಾಗಲೀ ಇಳಿತವಾಗಲೀ ದೂರಗಾಮಿಯಾಗಿದ್ದರೆ, ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿದ್ದವು. ಉತ್ಪಾದನೆಯೂ ಏಕಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿತ್ತು. ೧೯೫೩ರಲ್ಲಿ ೧೦೫.೬ ರಷ್ಟು ಇದ್ದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸೂಚ್ಯಂಕವು ೧೯೫೪ರ ವೇಳೆಗೆ ೧೧೨ಕ್ಕೆ ಏರಿತು, ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಜವಳಿಯ ಸೂಚ್ಯಂಕವು ೧೦೭ರಿಂದ ೧೧೦ಕ್ಕೂ ಕಬ್ಬಿಣ ಮತ್ತು ಸ್ಟೀಲ್‌ನ ಸೂಚ್ಯಂಕವು ೯೫.೭ರಿಂದ ೧೧೩.೨ಕ್ಕೂ ಏರಿದವು.

ಕೈಗಾರಿಕಾ ಉತ್ಪಾದನೆಗಳು ಹೆಚ್ಚಾದರೂ, ಉತ್ಪಾದಿಸಿದ ವಸ್ತುಗಳ ಬೆಲೆಗಳು ಮಾತ್ರ ಕಡಿಮೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಬದಲಾಗಿ, ಇವು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಹೋದವು. ೧೯೫೩ರ ಆಗಸ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದಿಸಿದ ವಸ್ತುಗಳ ಬೆಲೆಗಳ ಸೂಚ್ಯಂಕವು ೩೭೦.೮ ಆಗಿತ್ತು. ಅದು ೧೯೫೪ರ ಏಪ್ರಿಲ್ ೧೦ರಂದು ೩೮೦.೬ನ್ನು ಮುಟ್ಟಿತು. ನಂತರ ಸ್ವಲ್ಪ ಇಳಿತವನ್ನು ಕಂಡರೂ, ೧೯೫೪ರ ಜೂನ್ ೨೬ರಿಂದ ಅದು ೩೭೮.೭ರ ಆಸುಪಾಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಇತ್ತು. ಹಿಂಗಾರು ಬೆಳೆಯ ಕಟಾವಿನ ನಂತರ ತೀವ್ರ ಇಳಿತವನ್ನು ಕಂಡ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಸೂಚ್ಯಂಕವು ೧೯೫೪ರ ಏಪ್ರಿಲ್ ೧೦ರ ಮಟ್ಟವಾದ ೩೮೯ರಿಂದ ಅದೇ ವರ್ಷದ ಜೂನ್ ೨೪ರ ವೇಳೆಗೆ ೩೩೮.೦ಕ್ಕೆ ಕುಸಿಯಿತು ನಂತರ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೨೫ರ ವೇಳೆಗೆ ೩೬೨.೩ ಕ್ಕೆ ಏರಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಚೇತರಿಕೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿತು.

ನಾಲ್ಕನೆಯ ಹಂತ: ಬೆಲೆಗಳ ಕುಸಿತದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಹಂತವು ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಅತ್ಯಂತ ದುರ್ಭರವಾಗಿದ್ದ ಹಂತ. ೧೯೫೪ರ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್‌ನಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಕುಸಿತವು ಮುಂದುವರಿದು,

ಕೃಷಿ ಉತ್ಪಾದನೆಗಳು ಬೆಲೆಗಳು ಪಾತಾಳವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದವು. ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಬೆಲೆಗಳ ಸೂಚ್ಯಂಕವು ೧೯೫೪ರ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೨೪ರಿಂದ ೧೯೫೫ರ ಮಾರ್ಚ್ ೨೬ರ ವೇಳೆಗೆ ೩೬೨.೩ರಿಂದ ೨೯೩.೦ಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ೧೯೫೫ರ ಜೂನ್ ೪ರಂದು ೨೭೬.೭ಕ್ಕೂ ಧುಮುಕಿತು. ಈ ಕುಸಿತವು ೧೯೫೪ರ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್‌ನಿಂದ ಶೇ. ೨೪ ಹಾಗೂ ೧೯೫೫ರ ಆಗಸ್ಟ್‌ನಿಂದ ಶೇ. ೨೮ರಷ್ಟು ಇದ್ದಿತು. ಆದರೆ, ಈ ಕುಸಿತವು ಉತ್ಪಾದಿತ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಮೇಲೆ ಯಾವ ಪ್ರಭಾವವನ್ನೂ ಬೀರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಕುಸಿತವು ೩೭೮.೬ ರಿಂದ ೩೭೧.೧ಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿದ್ದು, ಕೃಷಿ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಬೆಲೆಗಳ ಕುಸಿತದಿಂದ ಅಲಿಪ್ತವಾಗಿತ್ತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಕುಸಿತದ ಪರಿಣಾಮವು, ೧೯೫೦ರ ಕುಸಿತದಂತೆ ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿರದೆ ಸಮಾಜದ ಕೆಲವೊಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ವರ್ಗಗಳ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ಆಯಿತು. ಪ್ರಪಂಚದ ಇತರ ಯಾವ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕೃಷಿ ಉತ್ಪಾದನೆಗಳ ಬೆಲೆಯು ಕುಸಿಯಿತು. ಇದು (ಬೆಲೆಗಳ ಈ ಕುಸಿತವು) ಅಗಾಧವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಬೆಲೆಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಳವನ್ನು ಕಂಡರೂ, ಕೃಷಿಕರ ಆದಾಯ ಮಾತ್ರ ಕುಸಿಯುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು.

ಐದನೆಯ ಹಂತ: ಬೆಂಬಲ ಬೆಲೆಗೆ ಸತತವಾಗಿ ಬಂದ ಬೇಡಿಕೆಗಳಿಂದಾಗಿ ಎಚ್ಚತ್ತ ಸರಕಾರವು, ೧೯೫೪ರ ಡಿಸೆಂಬರ್‌ನಲ್ಲಿ ಜೋಳ, ಬಾಜ್ರ ಮತ್ತು ಮುಸುಕಿನ ಜೋಳಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ೧೯೫೫ ರ ಜೂನ್‌ನಲ್ಲಿ ಗೋಧಿಗೆ ಕನಿಷ್ಠ ಬೆಲೆಗಳನ್ನು ಗೊತ್ತುಪಡಿಸಿತು. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವೆಚ್ಚವನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚುಮಾಡಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿತು. ೧೯೫೪-೫೫ ಮತ್ತು ೧೯೫೫-೫೬ ರಲ್ಲಿನ ಬೆಲೆಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿನ ಕೊರತೆಯಿಂದ ಮತ್ತು ಸರಕಾರವು ಶೇಖರಿಸಿದ ಧಾನ್ಯಗಳ ವಿತರಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ ಕ್ರಮಗಳಿಂದ ಬೆಲೆಗಳು ಸ್ವಲ್ಪ ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರಂಭಿಸಿದವು. ೧೯೫೫ರ ಜೂನ್‌ನ ಮೊದಲ ವಾರದಿಂದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಹಿಂದುಮುಂದಾಗಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು. ೧೯೫೫ರ ಜೂನ್‌ನ ೪ರಂದು ಧಾನ್ಯಗಳ ಮತ್ತು ಬೆಳೆಕಾಳುಗಳ ಸಗಟು ಬೆಲೆಯ ಸೂಚ್ಯಂಕಗಳು ಕ್ರಮವಾಗಿ ೩೦೯ ಮತ್ತು ೨೧೦ ಇದ್ದವು. ಕಚ್ಚಾ ಹತ್ತಿಯ ಸೂಚ್ಯಂಕವು ೩೭೬ಕ್ಕೆ ಇಳಿದಿತ್ತು.

೧೯೫೫ರ ಜೂನ್‌ನ ನಂತರ ಬೆಲೆಗಳು ಹಠಾತ್ತಾಗಿ ಮೇಲೇರಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದವು. ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳಲ್ಲಿನ ಕೊರತೆಯು ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿದ್ದಿರಬಹುದು. ೧೯೫೫ರ ಜೂನ್‌ನಲ್ಲಿ ೨೮೧.೮ರಲ್ಲಿದ್ದ ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳ ಸೂಚ್ಯಂಕವು ಮುಂದಿನ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ೩೦೯.೭ನ್ನು ಮುಟ್ಟಿತು. ಆಗ ಮೇಲೇರಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ಬೆಲೆಗಳು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಇಳಿದು ಒಂದು ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರವಾಗುವ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಇನ್ನೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಅಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳ ಬೆಲೆಗಳ ಸೂಚ್ಯಂಕವು ೩೫೮.೮ನ್ನು ಮುಟ್ಟಿತು, ಅಂದರೆ ೧೯೫೫ರ ಜೂನ್ ೪ರಂದು ಇದ್ದುದರ ಶೇ. ೨೯.೭ರಷ್ಟು ಅಧಿಕವಾಗಿದ್ದಿತು. ಇದೇ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕಚ್ಚಾವಸ್ತುಗಳ ಬೆಲೆಗಳ ಸೂಚ್ಯಂಕವು ಶೇ. ೨೩.೭ರಷ್ಟು, ಅರೆ-ಉತ್ಪಾದಿತ ವಸ್ತುಗಳ ಸೂಚ್ಯಂಕವು ಶೇ. ೧೩.೪ರಷ್ಟು, ಎಣ್ಣೆಗಳು ಶೇ. ೪೯.೬ರಷ್ಟು, ಎಣ್ಣೆ ಹಿಂಡಿಗಳು ಶೇ. ೨೮.೨ರಷ್ಟು, ಕಬ್ಬಿಣ ಮತ್ತು ಸ್ಟೀಲ್ ಶೇ. ೧೬.೪ರಷ್ಟು, ವಸ್ತುತಿಯು ಶೇ. ೨೬.೪ರಷ್ಟು, ಜೋಳವು ಶೇ. ೧೨೦ರಷ್ಟು ಮತ್ತು ಬೇಳೆಕಾಳುಗಳು ಶೇ. ೫೬.೪ರಷ್ಟು ಏರಿತವು.

ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಬೆಲೆಗಳ ಈ ಓಟ ಮುಂದುವರಿದಿದ್ದರಿಂದ, ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಅಂತ್ಯದಲ್ಲಿನ ಬೆಲೆಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಯಾವುದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿದ್ದ ಬೆಲೆಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆರ್ಥಿಕ ಹಾಗೂ ಇತರ ಸಾಮಾಜಿಕ ಶಕ್ತಿಗಳು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಿದ ಕಾಲಮಾನಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಒಳಗಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬೆಲೆಗಳು ಇಳಿಮುಖವಾದಾಗ ಮಾತ್ರ ಇಂತಹ ಹೋಲಿಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಬೆಲೆಗಳ ಸಮಗ್ರವಾದ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯತ್ತ ತನ್ನ ಗಮನವನ್ನು ನೆಟ್ಟಿತ್ತು. ತನ್ನ ಈ ಗುರಿಗೆ ಒತ್ತನ್ನು ನೀಡುತ್ತಾ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಹೇಳಿದ್ದ ಮಾತುಗಳು ಇವು - “ಬೆಲೆಗಳ ವಿಷಯವಾಗಿ ಇರುವ ಸಮಸ್ಯೆಯೆಂದರೆ ಸಮಂಜಸವಾದ ಒಂದು ಮಟ್ಟವನ್ನು ಸದ್ಯದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಿಗದಿಗೊಳಿಸುವುದು ಮತ್ತು ನೇರ ನಿಯಂತ್ರಣದ ಮೂಲಕವಾಗಲೀ, ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಹಣಕಾಸು ನಿಯಂತ್ರಣಗಳ ಮೂಲಕವಾಗಲೀ, ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳ ಉತ್ಪಾದಕರಿಗೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಗದ ಹಾಗೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಬೆಲೆಗಳ ಸ್ಥಿರೀಕರಣಕ್ಕಾಗಿ ರೂಪಿಸುವ ನೀತಿಯು ಬೆಲೆಗಳ ಗರಿಷ್ಠ ಹಾಗೂ ಕನಿಷ್ಠ ಮಟ್ಟಗಳನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರಬೇಕು. ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಯೇ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿರುವಂತಹ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ, ಈ ದೃಷ್ಟಿ ಗರಿಷ್ಠ ಮಿತಿಯ ಮೇಲೆಯೇ ಇರಬೇಕು. ಬೆಲೆಗಳು ಇಳಿಮುಖವಾಗುತ್ತಿರುವ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ, ನಿಯಂತ್ರಣದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಬೆಲೆಗಾರರ, ಉತ್ಪಾದಕರ ಹಿತವನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬೆಲೆಗಳು ಅತಿಯಾಗಿ ಇಳಿಯುವುದನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟುವತ್ತ ಕಾರ್ಯೋನ್ಮುಖವಾಗಬೇಕು. ಸರ್ಕಾರದ ಖರೀದಿಯು ವಿವೇಕಯುತವಾಗಿ ನಿಗದಿತ ಬೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದರೆ, ಅದು ಬೆಲೆಗಳ ನಿಯಂತ್ರಣವನ್ನು ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಕೆಲವು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅಸಮಾನತೆಯನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಸಾಧನವಾಗುತ್ತದೆ.” ಆದರೆ ತನ್ನ ಈ

ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವಲ್ಲಿ ಯೋಜನೆಯು ಶೋಚನೀಯವಾಗಿ ವಿಫಲವಾಯಿತು ಮತ್ತು ಕಳೆದ ಎರಡು ದಶಕಗಳಲ್ಲಿ ಬೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿದಂತಹ ಅಸ್ಥಿರತೆಯು ಈ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬಂದಿತು.

ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನಾವು ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಬೆಲೆಗಳ ಏರಿಳಿತಗಳನ್ನು ನೋಡಿದೆವು. ೧೯೫೭ರ ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳ ವಿಚಾರಣಾ ಸಮಿತಿಯು ವಿವಿಧ ಕೇಂದ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ಉಂಟಾದ ಬೆಲೆಗಳ ಏರಿಳಿತದತ್ತ ನಮ್ಮ ಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆದಿದೆ. ಇಂತಹ ವ್ಯಾಪಕವಾದ ಏರಿಳಿತಗಳು ಉಂಟುಮಾಡಿದ ಸಂಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಈ ಮೊದಲು ಗಮನಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಬೆಲೆಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ತಾರತಮ್ಯಗಳನ್ನು ಅಭ್ಯಸಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ, ಸಮಿತಿಯು ನೀಡಿದ ಈ ತಃಖ್ತೆಯನ್ನು ಆದ್ಯಂತವಾಗಿ ಗಮನಿಸುವುದು ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ:

**ಕೋಷ್ಟಕ
ವರ್ಷದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ಕೇಂದ್ರಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಬೆಲೆಗಳು**

	೧೯೫೩ರ ಜೂನ್	೧೯೫೫ರ ಜೂನ್	೧೯೫೭ರ ಜೂನ್	೧೯೫೭ರ ಬೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಶೇಕಡಾವಾರು ಏರಿಳಿತ ೧೯೫೩ರ ೧೯೫೫ರ ಬೆಲೆಗಳ ಮೇಲೆ ಬೆಲೆಗಳ ಮೇಲೆ
--	---------------	---------------	---------------	---

(ಅ) ಅಕ್ಕಿ:

೧. ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಸೂಚ್ಯಂಕ (ಆಧಾರ: ೧೯೫೨-೫೩=೧೦೦)	೧೦೯	೭೭	೧೦೬	-೨.೮	೩೭.೬
೨. ಪಾಟ್ನಾ (ಬಿಹಾರ)	ರೂ. ೨೪.೦೦	೧೩.೦೦	೨೩.೦೦	-೪.೨	೭೬.೯
೩. ನಾಗರ್ (ಉತ್ತರ ಪ್ರದೇಶ- ಪೂರ್ವ)	೨೮.೦೦	೧೪.೬೨	೨೧.೭೫	-೨೨.೪	೪೮.೭
೪. ನಂದಗರ್ (ಮೈಸೂರು)	೨೦.೩೯	೧೧.೫೦	೨೦.೦೦	- ೨೦	೭೩.೯
೫. ಬಾಲೂರ್ ಘಾಟ್(ಪ. ಬಂಗಾಳ)	೨೧.೫೦	೧೪.೭೫	೨೨.೫೦	೪.೬	೫೨.೫
೬. ಕೋಜಿಕೋಡ್ (ಕೇರಳ)	೩೩.೦೦	೧೩.೫೦	೨೦.೫೫	-೩೭.೮	೫೨.೨
೭. ಇಂಫಾಲ್ (ಮಣಿಪುರ)	೧೪.೭೫	೫.೦೦	೭.೨೫	-೫೦.೯	೪೫.೦
೮. ಕಾಕಿನಾಡ (ಆಂಧ್ರ)	೨೫.೨೫	೧೩.೫೦	೨೦.೦೦	-೨೦.೮	೪೮.೧
೯. ಕಲ್ಯಾಣ್ (ಬಾಂಬೆ)	೨೬.೦೮	೧೪.೦೦	೨೧.೦೦	-೧೯.೫	೫೦.೦
೧೦.ಕಟಕ್ (ಒರಿಸ್ಸಾ)	೧೨.೦೦	೧೭.೮೭	೧೬.೭೫	೩೯.೬	೬.೩
೧೧.ಕಲ್ಕತ್ತಾ ನಗರ	೧೬.೭೫	೧೭.೫೦	೨೨.೫೦	೩೪.೩	೨೮.೫
೧೨.ಮದ್ರಾಸ್ ನಗರ	೨೧.೩೭	೧೩.೩೭	೧೯.೨೦	-೧೦.೨	೪೩.೬

(ಆ) ಜೋಳ:

೧. ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಸೂಚ್ಯಂಕ	೧೦೯	೫೭	೧೨೭	೧೬.೫	೧೨೨.೮
೨. ಅಮರಾವತಿ (ಬಾಂಬೆ) ರೂ.	೧೧.೫೦	೬.೦೦	೧೩.೨೫	೧೫.೨	೧೨೦.೮
೩. ಉಜ್ಜಯಿನಿ (ಮಧ್ಯ ಪ್ರದೇಶ)	೧೧.೦೦	೫.೦೦	೧೪.೦೦	೨೭.೩	೧೮೦.೦

೪. ನಂದ್ಯಾಲ್ (ಆಂಧ್ರ)	೧೩.೫೦	೫.೭೫	೧೬.೦೦	೧೮.೫	೧೭.೮೨
೫. ರುನ್ಸಿ (ಉತ್ತರ ಪ್ರದೇಶ)	೧೩.೨೫	೫.೩೧	೧೩.೫೬	೨.೩	೧೫.೫.೪
(ಇ) ಗೋಧಿ:					
೧. ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಸೂಚ್ಯಂಕ	೯೫	೬೨	೮೮	-೨.೪	೪೧.೯
೨. ಜಬ್ಬಲ್ಪುರ (ಮಧ್ಯ ಪ್ರದೇಶ)	೨೦.೬೨	೧೨.೫೦	೧೭.೭೫	-೧೩.೯	೪೨.೦
೩. ಕಾನ್ಪುರ (ಉತ್ತರ ಪ್ರದೇಶ)	೧೭.೭೫	೯.೫೦	೧೨.೮೧	೨೭.೮	೩೪.೮
೪. ಕೋಟಾ (ರಾಜಾಸ್ಥಾನ)	೧೪.೪೦	೯.೦೦	೧೪.೬೨	೧.೨	೬೨.೪
೫. ಅಬೊಹರ್ (ಪಂಜಾಬ್)	೧೩.೬೨	೧೧.೧೨	೧೩.೫೦	-೧.೯	೨೧.೪
೬. ದಂಡುಕ (ಬಾಂಬೆ)	೧೯.೪೨	೧೧.೦೦	೧೮.೫೦	-೪.೮	೬೮.೨
೭. ರೇವಾ (ಮಧ್ಯ ಪ್ರದೇಶ)	೨೦.೦೦	೧೦.೦೦	೧೫.೩೧	-೨೩.೫	೫೩.೧
೮. ದೆಹಲಿ ನಗರ	೧೫.೬೨	೧೦.೦೦	೧೫.೦೦	- ೪.೦	೫೦.೦
೯. ಬಾಂಬೆ ನಗರ	೧೯.೪೨	೧೨.೮೭	೧೯.೨೫	- ೦.೯	೪೯.೫

(ಆಕರ: Food-grains Enquiry Committee, 1957)

೧೯೫೩ರ ಜೂನ್‌ನಲ್ಲಿ, ಕೋಜಿಕೋಡ್‌ನಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕಿಯ ಬೆಲೆಯು ಮಣಕ್ಕೆ ರೂ. ೩೩ ಇದ್ದರೆ, ಕಟಕ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಣಕ್ಕೆ ರೂ. ೧೨ ಇದ್ದದ್ದು ಮೇಲಿನ ಕೋಷ್ಟಕದಿಂದ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಏರುಪೇರುಗಳು ಇತರ ದಿನಾಂಕಗಳಲ್ಲೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ. ಈ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ನೌಫರ್, ಕೋಜಿಕೋಡ್ ಮತ್ತು ಕಾಕಿನಾಡ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬಂದ ಏರುಪೇರುಗಳಿಗಿಂತ ಕಟಕ್, ಕಲ್ಕತ್ತಾ ಮತ್ತು ಮದರಾಸ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬಂದ ಏರುಪೇರುಗಳು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದ್ದವು.

ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಯನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸುವಾಗ, ಅಬೊಹರ್‌ನಲ್ಲಿ ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆ ಅಥವಾ ಇಳಿಕೆಯ ಸಮಸ್ಯೆ ಇರಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಇದ್ದಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಗಮನಾರ್ಹವಲ್ಲದವಾಗಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಜಬ್ಬಲ್ಪುರ, ಕಾನ್ಪುರ ಮತ್ತು ರೇವಾಗಳಲ್ಲಿ ಬೆಲೆಗಳ ಏರಿಳಿತಗಳು ಗಣನೀಯವಾಗಿದ್ದವು.

ಪ್ರಾಂತೀಯವಾಗಿ ಇಷ್ಟೊಂದು ಏರಿಳಿತಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದ ಬೆಲೆಗಳ ನಿಯಂತ್ರಣಕ್ಕಾಗಿ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ನೀತಿಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವುದು ಸಮಂಜಸವಾಗಲಾರದು. ಇದರೊಂದಿಗೆ ಸಮಾಜದ ವಿವಿಧ ವರ್ಗಗಳ ಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿಯಲ್ಲಿನ ತಾರತಮ್ಯವನ್ನೂ ಗಮನಿಸಿದರೆ ನಮಗೆ ಇಡೀ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಅನ್ವಯವಾಗುವ ನೀತಿಗಳಿಗಿಂತ ವಿಕೇಂದ್ರೀಕೃತವಾದ ನೀತಿಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವುದು ಅತ್ಯಗತ್ಯವೆಂದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಬೆಲೆಯ ನಿರ್ಣಾಯಕಾಂಶಗಳು: ಕಳೆದ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಷೇರುಪೇಟಿಯಲ್ಲಿನ ಗೊಳಿ ಮತ್ತು ಕರಡಿ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು ಪದೇಪದೇ ಕಂಡುಬರುತ್ತಿದ್ದವು. ಒಂದು ಅವಧಿಯಲ್ಲಿನ ಬೆಲೆಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಅಂಶಗಳೊಡನೆ ಸಾಮಂಜಸ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿರದ ಸರಕಾರೀ ಆರ್ಥಿಕ, ಹಣಕಾಸು ಮತ್ತು ಆಡಳಿತ ನೀತಿಗಳು ಕೂಡ ಮತ್ತೆಮತ್ತೆ ಬದಲಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ, ಉತ್ಪಾದನೆ, ವರಮಾನಗಳು,

ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶ, ಬೇಡಿಕೆ, ವೆಚ್ಚ, ಬೆಲೆಗಳು - ಇವೆಲ್ಲವೂ ಒಂದರೊಡನೊಂದು ಹಾಸುಹೊಕ್ಕಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ಬೇರೆಯವುಗಳ ಮೇಲೆ ಹಾಗೂ ಆರ್ಥಿಕ, ಹಣಕಾಸು ಮತ್ತು ಆಡಳಿತದ ನೀತಿಗಳ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ. ವಿವಿಧ ಮಟ್ಟಗಳಲ್ಲಿ ಇವುಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಒಂದು ಸಹಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಏರುಪೇರಾಗಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕ್ಷೋಭೆಗೊಳಿಸುವುದನ್ನು ತಡೆಯುವುದೇ ಆರ್ಥಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿರುವ ಸಮಸ್ಯೆ. ಆರ್ಥಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಪರಿಣಾಮಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಯಾವುದೇ ಅಧ್ಯಯನವು ನಡೆದಿಲ್ಲ.

ಇದರ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ನಮೂದಿಸುತ್ತಾ ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳ ವಿಚಾರಣಾ ಸಮಿತಿಯು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತದೆ, “ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಮತ್ತು ಸುಸಂಯೋಜಿತವಾಗಿ ರೂಪಿಸಿದ ಬೆಲೆನಿಯಂತ್ರಣ ನೀತಿ ಮತ್ತು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರಬಲ್ಲಂತಹ ಆಡಳಿತ ಯಂತ್ರದ ಕೊರತೆ - ಇವು ಈ ದೌರ್ಬಲ್ಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣ”. ಅಲ್ಲದೆ, “ಆರ್ಥಿಕತೆಯನ್ನು ಮೊದಲೇ ಅರಿಯುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಸಾಕಷ್ಟು ಬೆಳೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ಸರಕಾರವು ಪ್ರಸಕ್ತ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವತ್ತ ತನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸದೆ, ದೂರಗಾಮಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಲಕ್ಷಿಸದೆ ಇದ್ದುದು, ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನೀತಿಗಳ ಪರಸ್ಪರ ತಿಕ್ಕಾಟ ಇವು ಬೆಲೆ ನಿಯಂತ್ರಣದ ನೀತಿಯಲ್ಲಿನ ಒಂದು ಕೊರತೆಯಾಯಿತು”. ಎಂದೂ ಸಮಿತಿಯು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತದೆ.

ಸರಕಾರವು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಹೊರಗಿದ್ದು ೧೯೫೩-೫೪ರ ಆರ್ಥಿಕ ಹಿಂಜರಿತಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಅದು ಕಾಪು ದಾಸ್ತಾನನ್ನು ಶೇಖರಿಸಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರಬೇಕಿತ್ತು. ಹಾಗೆಯೇ, ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ಬೆಲೆಗಳು ಏರುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಯ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಅಂದಾಜುಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಸರಕಾರವು ಎಡವಿತು.

ಕೆಳಗಿನ ಅಂಶಗಳು ಬೆಲೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತವೆ ಎಂದು ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದು:

೧. ವಿವಿಧ ವಸ್ತುಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆ,
೨. ವಿವಿಧ ವಸ್ತುಗಳ ರಫ್ತು ಮತ್ತು ಆಮದು, ಮತ್ತು
೩. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದ ಉತ್ಪಾದಕರಲ್ಲಿರುವ ವಸ್ತುಗಳ ಸಂಗ್ರಹ ಹಾಗೂ ಅನುಭೋಗದ ಪ್ರವೃತ್ತಿ.

ಈ ಮೂರು ಅಂಶಗಳು ಪದಾರ್ಥಗಳು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ದೊರಕುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತವೆ.

೪. ಬೇಡಿಕೆಯಲ್ಲಿನ ಏರಿಕೆ ಅಥವಾ ಇಳಿಕೆ ವರಮಾನಗಳಲ್ಲಿನ

ಏರಿಳಿತಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಅನುಭೋಗದ ಒಲವನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತವೆ.

೫. ಪದಾರ್ಥಗಳ ಸಂಗ್ರಹ ಅಥವಾ ವಿತರಣೆಗಳನ್ನು ಸಟ್ಟಾ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳು ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಯ ಅಥವಾ ಇಳಿಕೆಯಿಂದ ಲಾಭಗಳಿಸುವ ಮನೋಭಾವ ಇವನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತವೆ.

೬. ಸಾಲ ನೀಡಿಕೆ ಮತ್ತು ಚಲಾವಣೆಯಲ್ಲಿರುವ ಹಣದ ಮೊತ್ತ - ಈ ಅಂಶಗಳು.

ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೊನೆಯದು ಈ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಬೆಲೆಗಳ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವವಿರಿದ ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖವಾದುದು. ಸರ್ಕಾರವು ಕೊರತೆ ಆಯವ್ಯಯಕ್ಕೆ ಮೊರೆಹೋದದ್ದು ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಗೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣವಾಗಿದ್ದಿತು. ಆರ್ಥಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ತಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶಿತ ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಸಮಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವಿಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಬೆಲೆಗಳಲ್ಲಿನ ಅಸಾಮಾನ್ಯ ಏರಿಳಿತಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರವು ತಕ್ಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿ ಜಾರಿಗೊಳಿಸದಿದ್ದುದೇ ಕಾರಣ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಕೃಷಿ ಉತ್ಪಾದನೆಗಳು ಈಗ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಕರುಣೆಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿವೆ ಮತ್ತು ಇನ್ನು ಮುಂದೆಯೂ ಹಾಗೆಯೇ ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತವೆ. ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಕರಾರುವಾಕಾಗಿ ಅಂದಾಜುಮಾಡುವುದರಿಂದ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಆಯವ್ಯಯವನ್ನು ರೂಪಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಬೆಲೆ ನಿಯಂತ್ರಣವನ್ನು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಬಹುದು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ ವರ್ಷವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುವುದು. ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ ವರ್ಷವು ದೀಪಾವಳಿಯ ಮರುದಿನದಿಂದ ಆರಂಭವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ, ಅದು ನಮ್ಮ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಪ್ರಕಾರ ಇರುವುದು ಮಾತ್ರವಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ಆಯವ್ಯಯದ ಸಿದ್ಧತೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ಸಹಾಯಕವಾಗುವುದು. ಇದು ಮುಂಗಾರು ಬೆಳೆಯ ಕಟಾವಿನ ಕಾಲ. ಈ ಬೆಳೆಯು ಮಳೆಯ ಪ್ರಮಾಣದ ಮೇಲೆ ನೇರವಾಗಿ ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ. (ಹಿಂಗಾರು ಬೆಳೆಯು ಮಳೆಯ ಮೇಲೆ ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ). ದೀಪಾವಳಿಯು ಮುಂಗಾರು ಬೆಳೆಯ ಕಟಾವು ಮತ್ತು ಹಿಂಗಾರು ಬೆಳೆಯ ಅಂದಾಜು ಮಾಡುವ ಸಂಧಿಕಾಲವಾಗಿದೆ.

ನಿರುದ್ಯೋಗ: ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ನಿರುದ್ಯೋಗವನ್ನು ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯೆಂದು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದು ಆಯೋಗವು ಮಾಡಿದ ಒಂದು ಪ್ರಮಾದವಾಗಿತ್ತು. ೧೯೫೩ರ ಹೊತ್ತಿಗಾಗಲೇ, ಅಂದರೆ ಕೊರಿಯನ್ ಆರ್ಥಿಕ ಉತ್ಕರ್ಷದ ನೀರುಗುಳ್ಳೆಯು ಒಡೆದಹೋದ ಮೇಲೆ, ನಿರುದ್ಯೋಗದ ಸಮಸ್ಯೆ ಗಂಭೀರವಾಯಿತು.

ಆಯೋಗವು ಕೆಲವೊಂದು ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತಕ್ಷಣದ ಫಲಪ್ರಾಪ್ತಿಗಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿತು. ಶಿಕ್ಷಿತರ ನಿರುದ್ಯೋಗದ ಕಾರಣ, ಗಂಭೀರತೆಯನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರೋಪಾಯಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಒಂದು ಅಧ್ಯಯನ ತಂಡವನ್ನು ರಚಿಸಲಾಯಿತು. ಯೋಜನಾವೆಚ್ಚವನ್ನು ರೂ. ೨೦೬೯ ಕೋಟಿಯಿಂದ ರೂ. ೨೩೭೮ ಕೋಟಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಲಾಯಿತು. (ಆದರೆ, ವಾಸ್ತವವಾಗಿ, ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚ ಮೊದಲಿನ ಗುರಿಯಾದ ರೂ. ೨೦೬೯ ಕೋಟಿಯನ್ನೂ ತಲುಪಲಿಲ್ಲ). ಇಂತಹ ಅಧ್ಯಯನಗಳ ಹೊರತಾಗಿಯೂ, ದೇಶದಲ್ಲಿನ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿನ ನಿರುದ್ಯೋಗದ ಪರಿಮಾಣವನ್ನು ನಿಖರವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮಾರ್ಚ್ ೧೯೫೧ರಿಂದ ಮಾರ್ಚ್ ೧೯೫೩ರ ವರೆಗಿನ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗ ವಿನಿಮಯ ಕೇಂದ್ರಗಳಲ್ಲಿ ನೋಂದಾಯಿಸಿದ ಉದ್ಯೋಗಾಕಾಂಕ್ಷಿಗಳ ಪ್ರಮಾಣವು ಮೂರು ಲಕ್ಷದಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಆಯೋಗವೇ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಂತೆ, 'ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಹೆಚ್ಚಳವು ದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದ ಉದ್ಯೋಗಾಕಾಂಕ್ಷಿಗಳ ಪ್ರಮಾಣಕ್ಕಿಂತ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿತ್ತು'.

ಜೀವನ ಮಟ್ಟ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನ

ಬೆಲೆಗಳ ಮಟ್ಟ ಮತ್ತು ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದಾಗ, ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿನ ಹೆಚ್ಚಳ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿನ ಹೆಚ್ಚಳದ ಹೊರತಾಗಿಯೂ, ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರ ಜೀವನಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸುಧಾರಣೆಯೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಅನಿವಾರ್ಯವೆಂದು ಶ್ರೀ ಸಿ.ಡಿ. ದೇಶಮುಖ್ ಅವರು ಹೇಳಿದ ಸಂಪತ್ತಿನ ಕೇಂದ್ರೀಕರಣವನ್ನೂ ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನೋಡಿದಾಗ, ಬಡ ಹಾಗೂ ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದವರ ಸ್ಥಿತಿಯು ಈ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಶೋಚನೀಯವಾಗುತ್ತಾ ಸಾಗಿತು ಎಂಬುದು ನಿಸ್ಸಂಶಯವಾಗಿ ತೋರುತ್ತದೆ. ಆಹಾರ ಮತ್ತು ವಸತಿಯ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ, ಜೀವನದ ಆವಶ್ಯಕ ವಸ್ತುಗಳ ಬೆಲೆಗಳ ಏರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಜನತೆಯ ಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿಯ ಸಂಕೋಚನದಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು.

ಆಯಾಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳು ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿನ ಅವುಗಳ ಕ್ರೋಢೀಕೃತ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳು ನಂಬಿಕೆಗೆ ಅರ್ಹವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ, ಕೇವಲ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳಿಂದಲೇ ಕಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ವರದಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವನ್ನು ನೀಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕೋಷ್ಟಕದಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನದಲ್ಲಿನ ಹೆಚ್ಚಳವು ಏಕಪ್ರಕಾರವಾಗಿರಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡಬಹುದು.

**ಕೋಷ್ಟಕ
೧೯೪೮-೪೯ರ ಬೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ನಿವ್ವಳ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಉತ್ಪಾದನೆ**

(ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ)

	೧೯೫೦-೫೧	೫೧-೫೨	೫೨-೫೩	೫೩-೫೪	೫೪-೫೫	೫೫-೫೬*	೫೦-೫೧ಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದಾಗ ೫೪-೫೫ರಲ್ಲಿ ಆದ ಶೇಕಡಾವಾರು ಏರಿಕೆ
೧. ಕೃಷಿ, ಪ್ರಾಣಿ ಸಾಕಾಣಿಕೆ, ಮತ್ತು ತತ್ಸಂಬಂಧಿ ಉದ್ಯಮಗಳು	೪೩೪೦	೪೪೪೦	೪೬೦೦	೪೯೮೦	೫೦೩೦	೪೯೮೦	೧೪.೭
೨. ಗಣಿಗಾರಿಕೆ, ಕೈಗಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಉದ್ಯಮಗಳು	೧೪೮೦	೧೫೨೦	೧೫೮೦	೧೬೫೦	೧೭೦೦	೧೭೫೦	೧೮.೨
೩. ವಾಣಿಜ್ಯ, ಸಾರಿಗೆ ಮತ್ತು ಸಂಪರ್ಕ	೧೬೬೦	೧೭೩೦	೧೭೯೦	೧೮೩೦	೧೯೧೦	೧೯೭೦	೧೮.೬
೪. ಇತರೆ ಸೇವೆಗಳು	೧೩೯೦	೧೪೩೦	೧೫೯೦	೧೫೭೦	೧೬೪೦	೧೭೨೦	೨೩.೭
೫. ಒಟ್ಟು ನಿವ್ವಳ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಉತ್ಪಾದನೆ	೮೮೭೦	೯೧೨೦	೯೪೭೦	೧೦೦೩೦	೧೦೨೮೦	೧೦೪೨೦	೧೭.೫
೬. ತಲಾ ನಿವ್ವಳ ಉತ್ಪಾದನೆ	೨೪೬.೩	೨೫೦.೧	೨೫೬.೬	೨೬೮.೭	೨೭೧.೯	೨೭೨.೧	೧೦.೫

*೧೯೫೫-೫೬ರ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಅಂದಾಜು

(ಆಕರ: 'Estimates of National Income - Published by the Central Statistical Organisation', Government of India.)

ಬೆಲೆಗಳ ಮೇಲ್ಮುಖ ಓಟಕ್ಕೆ ಒತ್ತುಕೊಡುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿದ್ದುದರಿಂದ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನದ ಹೆಚ್ಚಳದ ದರವು ಕುಂಠಿತಗೊಂಡಿತು ಮತ್ತು ಯೋಜನೆಯ ಮೊದಲ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬಂದ ಹೆಚ್ಚಳವು ಯೋಜನೆಯ ಫಲವಾಗಿರದೆ ಕೇವಲ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿತ್ತು. ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ಪ್ರಮಾಣ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಪ್ರಮಾಣ ಇವುಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನದ ಹೆಚ್ಚಳದ ದರವು ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ಪ್ರಮಾಣ ಹೆಚ್ಚಾದಂತೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಸಾಗಿದುದನ್ನು ನೋಡಬಹುದು. ಇವೆರಡರ ನಡುವೆ ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಅಷ್ಟಾಗಿ

ಕಾಣಬರದಿದ್ದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆಂದರೆ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯು ನಿರೀಕ್ಷೆಯಂತೆ ಫಲಕೊಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಸಮಯಾವಕಾಶ ಬೇಕು ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರದ ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಕೃಷಿಯ ಪಾತ್ರವು ಪ್ರಮುಖವಾಗಿದೆ. ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಲು ಸಾಲ ಹಾಗೂ ನಗದು ರೂಪದಲ್ಲಿ ನೀಡುವ ಸಹಾಯವು ಬೆಲೆಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರತಿಕೂಲ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಬೀರಿದವು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ವಾಸ್ತವ ನೆಲೆಗಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ತಲಾ ವರಮಾನವು ಅದನ್ನು ಈಗ ಸೂಚಿಸುತ್ತಿರುವ ಮಟ್ಟಕ್ಕಿಂತ ಬಹಳಷ್ಟು ಕಡಿಮೆಯಿದೆ. ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಪುನರ್ವಿಮರ್ಶಿಸಿದ ವರದಿಯ ಪ್ರಕಾರ, ಯೋಜನಾ ಅವಧಿಯ ಅಂತ್ಯದ ವೇಳೆಗೆ ಅನುಭೋಗದ ಪ್ರಮಾಣವು ಗಮನಾರ್ಹವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಲಿಲ್ಲ. ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಿದ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿನ ಅಗಾಧ ಹೆಚ್ಚಳ ಮತ್ತು ಯೋಜನೆಯ ಕಡೆಯ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಹೂಡಿದ ಬಂಡವಾಳದ ಪ್ರಮಾಣ - ಇವುಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದಾಗ, ೧೯೫೩-೫೪ರಿಂದ ಈಚೆಗಿನ ಅನುಭೋಗದ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿನ ಹೆಚ್ಚಳವು ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಾರದಷ್ಟು ಇತ್ತು ಎಂದು ಆಯೋಗದ ವರದಿಯ ಲೇಖನ ಪುಟದಲ್ಲಿ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ.

ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಶೇ ೧೭.೫ರಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಳವಾದದ್ದು ಮೇಲಿನ ಕೋಷ್ಟಕದಿಂದ ಕಾಣಬರುತ್ತದೆ. ಇದು ಯೋಜನೆಯ ಅಂದಾಜಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು. ಯೋಜನೆಯ ಅಂದಾಜು ಹೆಚ್ಚಳವು ಶೇ ೧೧ರಷ್ಟು ಇದ್ದರೆ, ವಾಸ್ತವ ಹೆಚ್ಚಳವು ಶೇ ೧೭.೫ ಆಗಿತ್ತು. ಆದರೆ, ನಾವು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನವನ್ನು ಇಂದಿನ ಬೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ತೂಗಿದಾಗ, ನಮಗೆ ಸಿಗುವ ಚಿತ್ರವು ಆಶಾವಾದಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟೇನೂ ಇಂಬುಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ ಸಬಲತೆಯನ್ನು ಪ್ರಸಕ್ತ ಬೆಲೆಗಳೇ ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತವೆ. ಅಂಕಿಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಹೆಚ್ಚಳದಿಂದ ಕೃಷಿಕರು ಕಾರ್ಮಿಕರು ಮೊದಲಾದವರು ಇರುವ ಸಮಾಜದ ವಿವಿಧ ವರ್ಗಗಳಿಗೆ ಈ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಅನುಕೂಲವಾಗಿಲ್ಲ. (ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕೋಷ್ಟಕವನ್ನು ನೋಡಿ):

ಕೋಷ್ಟಕ
ಪ್ರಸಕ್ತ ಬೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ನಿವ್ವಳ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಉತ್ಪಾದನೆ
(ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ)

	೧೯೫೦-೫೧	೫೧-೫೨	೫೨-೫೩	೫೩-೫೪	೫೪-೫೫	೫೫-೫೬	೫೬-೫೭	೫೭-೫೮
ಹೋಲಿಸಿದಾಗ								
೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ								
ಆದ ಶೇಕಡಾವಾರು								
ಏರಿಕೆ								

ಕೃಷಿ:

೧. ಕೃಷಿ, ಪ್ರಾಣಿ ಸಾಗಾಣಿಕೆ, ಮತ್ತು ತತ್ಸಂಬಂಧಿಕ್ಷೇತ್ರಗಳು	೪೭.೮	೪೯.೧	೪೭.೧	೫೨.೦	೪೨.೩	೪೧.೦	-೧೪.೨
೨. ಅರಣ್ಯ	೦.೭	೦.೭	೦.೬	೦.೬	೦.೭	೦.೭	-
೩. ಮೀನುಗಾರಿಕೆ	೦.೪	೦.೪	೦.೪	೦.೫	೦.೫	೦.೫	೨೫.೦
೪. ಕೃಷಿ - ಒಟ್ಟು	೪೮.೯	೫೦.೨	೪೮.೧	೫೩.೧	೪೩.೫	೪೨.೨	-೧೪.೧

ಗಣಿಗಾರಿಕೆ, ಕೈಗಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಉದ್ಯಮಗಳು:

೫. ಗಣಿಗಾರಿಕೆ	೦.೭	೦.೯	೦.೯	೧.೦	೧.೦	೧.೦	೪೨.೮
೬. ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು	೫.೫	೬.೪	೬.೪	೬.೯	೭.೫	೮.೧	೪೭.೩
೭. ಸಣ್ಣ ಉದ್ಯಮಗಳು	೯.೧	೯.೫	೯.೭	೯.೮	೯.೬	೯.೬	೫.೫
೮. ಒಟ್ಟು (೫+೬+೭)	೧೫.೩	೧೬.೮	೧೬.೦	೧೬.೭	೧೮.೧	೧೮.೭	೨೨.೨

ವಾಣಿಜ್ಯ, ಸಾರಿಗೆ ಮತ್ತು ಸಂಪರ್ಕ

೯. ಸಂಪರ್ಕ(ಅಂಚೆ, ತಂತಿ ಮತ್ತು ದೂರವಾಣಿ)	೦.೪	೦.೪	೦.೪	೦.೪	೦.೪	೦.೪	-
೧೦. ರೈಲ್ವೆ	೧.೮	೨.೧	೨.೦	೨.೦	೨.೨	೨.೪	೩೩.೩
೧೧. ಸಂಘಟಿತ ಬ್ಯಾಂಕಿಂಗ್ ಮತ್ತು ವಿಮಾ ವಲಯ	೦.೭	೦.೮	೦.೭	೦.೮	೦.೮	೦.೮	೧೪.೩
೧೨. ಇತರ ವಾಣಿಜ್ಯ ಮತ್ತು ಸಾರಿಗೆ	೧೪.೦	೧೪.೬	೧೪.೭	೧೪.೮	೧೪.೭	೧೪.೯	೬.೪
೧೩. ಒಟ್ಟು (೯+೧೦+೧೧)	೧೬.೯	೧೭.೯	೧೭.೮	೧೮.೦	೧೮.೧	೧೮.೫	೯.೪

ಇತರ ಸೇವೆಗಳು

೧೪. ವೃತ್ತಿಗಳು ಮತ್ತು ಸ್ವತಂತ್ರ ಕಲೆಗಳು	೪.೭	೫.೦	೫.೨	೫.೩	೫.೪	೫.೬	೧೯.೧
೧೫. ಸರಕಾರೀ ಸೇವೆಗಳು (ಆಡಳಿತ)	೪.೩	೪.೫	೪.೬	೪.೯	೫.೨	೫.೬	೩೦.೨
೧೬. ಆಂತರಿಕ ಸೇವೆಗಳು	೧.೩	೧.೪	೧.೩	೧.೪	೧.೪	೧.೪	೭.೭
೧೭. ಗೃಹ ಆಸ್ತಿಗಳು	೪.೧	೪.೧	೪.೩	೪.೪	೪.೫	೪.೫	೯.೭
೧೮. ಒಟ್ಟು (ಇತರ ಸೇವೆಗಳು)೧೪.೪	೧೫.೦	೧೫.೪	೧೬.೦	೧೬.೫	೧೬.೬	೧೬.೬	೧೮.೭
೧೯. ನಿವ್ವಳ ಆಂತರಿಕ ಉತ್ಪಾದನೆ	೯೫.೫	೯೯.೯	೯೮.೩	೧೦೪.೮	೯೬.೨	೯೬.೫	೧೦೪
೨೦. ವಿದೇಶಗಳಿಂದ ಬಂದ ನಿವ್ವಳ ಆದಾಯ	-೦.೨	-೦.೨	-೦.೧	೦.೦	೦.೦	೦.೦	-
೨೧. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನ	೯೫.೩	೯೯.೯	೯೮.೨	೧೦೪.೮	೯೬.೨	೯೬.೫	೧೦೪
೨೨. ತಲಾ ವರಮಾನ	೨೬೨.೨	೨೭೪.೦	೨೬೬.೪	೨೮೦.೭	೨೫೪.೪	೨೫೨.೦	-೪.೬

ಟಿಪ್ಪಣಿ : ೧೯೫೫-೫೬ರ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಅಂದಾಜುಗಳು

ತಲಾ ವರಮಾನವು ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ, ೧೯೫೦-೫೧ ರಲ್ಲಿದ್ದ ರೂ. ೨೬೨.೨ ಗಳಿಂದ ೧೯೫೩-೫೪ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೨೮೦.೭ಕ್ಕೆ ಏರಿತು. ಆದರೆ, ಅದು ೧೯೫೪-೫೫ರಲ್ಲಿ ೨೫೪.೪ಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ೨೫೨.೦ಕ್ಕೂ ಇಳಿಯಿತು. ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿದ್ದುದಕ್ಕಿಂತ ಯೋಜನೆಯ ಅಂತ್ಯದ ವೇಳೆಗೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಕೆಡುತ್ತಾ ಬಂದಿತು. ೧೯೫೪-೫೫ ಮತ್ತು ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಅಧಿಕಗೊಳಿಸಲಾದರೂ, ಬೆಲೆಗಳ ಪ್ರಸಕ್ತ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಾಗ, ತಲಾ ವರಮಾನವು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಕುಸಿದಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ೧೯೫೩-೫೪ರಲ್ಲಿ ನಿವ್ವಳ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಉತ್ಪಾದನೆ ಹಾಗೂ ತಲಾ ವರಮಾನಗಳು ಗರಿಷ್ಠ ಮಟ್ಟವನ್ನು ತಲುಪಿದ್ದವು. ಇವಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದಾಗ, ಯೋಜನೆಯ ಕೊನೆಯ ವರ್ಷವಾದ ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ಶೇ ೧೦ರ ಕುಸಿತವಿರುವುದು ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಮೇಲಿನ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ಕ್ಷೇತ್ರವಾರು ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದಾಗ, ದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಕೃಷಿಯದೇ ಪ್ರಧಾನ ಪಾತ್ರವಿರುವುದನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಬಹುದು. ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳು ಮತ್ತು ಕೃಷಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಯೋಜನೆಗಳ ಮೇಲೆ ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಅಪಾರ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚದ

ಹೊರತಾಗಿಯೂ, ಈ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು ಒಟ್ಟಾರೆ ಉತ್ಪಾದನೆಗೆ ಬೆಲೆಗಳ ಪ್ರಸಕ್ತ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ನೀಡಿದ ಕಾಣಿಕೆ ೧೯೫೦-೫೧ರಲ್ಲಿನ ಅವುಗಳ ಪಾಲಿಗಿಂತ ಕಡಿಮೆಯೇ. ಈ ಕುಸಿತವು ಶೇ ೧೪.೨ರಷ್ಟು ಇತ್ತು. ೧೯೫೩-೫೪ರಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ತನ್ನ ಮಟ್ಟದಿಂದ ಅದು ಶೇ. ೨೧.೧ರಷ್ಟು ಕುಸಿದಿದ್ದಿತು. ಯೋಜನಾ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಕೃಷಿಕರ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮಗೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಸಣ್ಣ ಉದ್ದಿಮೆದಾರರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಇದಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ೧೯೫೦-೫೧ ಮತ್ತು ೧೯೫೫-೫೬ರ ನಡುವಿನ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಇವರು ಶೇ ೫.೫ರ ಹೆಚ್ಚಳವನ್ನಷ್ಟೇ ದಾಖಲೆಮಾಡಿದರು. ಈ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಕೂಡ, ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಾಧನೆ ಕಂಡುಬಂದದ್ದು ೧೯೫೩-೫೪ರಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ. ೧೯೫೪-೫೫ ಮತ್ತು ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿದ್ದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಅನುಕೂಲಕರವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಕಾಣಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಇಳಿತವೇ ಸಂಭವಿಸಿತ್ತು.

ಗಣಿಗಾರಿಕೆ, ಕೈಗಾರಿಕೆ, ರೈಲ್ವೆ ಮತ್ತು ಸರಕಾರೀ ಸೇವೆಗಳಲ್ಲಿ ಗಮನಾರ್ಹವಾದ ಹೆಚ್ಚಳ ಕಂಡುಬಂದಿದೆ. ಈ ಹೆಚ್ಚಳದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಹೆಚ್ಚಳ ಹಾಗೂ ಬೆಲೆಗಳ ಹೆಚ್ಚಳ - ಇವುಗಳ ಪಾತ್ರವೇನೆಂಬುದನ್ನು ಇನ್ನೂ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸರಕಾರದ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳ ಹೆಚ್ಚಳದ ದರವು ತೀವ್ರವಾಗಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಸಂಪತ್ತು ಮತ್ತು ವರಮಾನಗಳಲ್ಲಿನ ಹೆಚ್ಚಳವು ಕೇಂದ್ರೀಕರಣದಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು ಎಂದೂ ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ಊಹಿಸಬಹುದು. ಅಂದರೆ, ಅಸಮಾನತೆಯ ಉಪಸ್ಥಿತಿಯು ಇಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಕೃಷಿ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಉದ್ದಿಮೆಗಳ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ಹೊರತು ಪಡಿಸಿದರೆ, ಎಲ್ಲಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳೂ ಏಕಪ್ರಕಾರವಾದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ದರವನ್ನು ದಾಖಲಿಸಿವೆ.

* * * *

ಅಧ್ಯಾಯ ೨

ಹಣಕಾಸು

ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಅನುಸರಿಸಿದ ಹಣಕಾಸಿನ ನೀತಿಗಳ ವಿವಿಧ ಮಗ್ಗುಲುಗಳನ್ನು ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಸಫಲತೆಯು ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ.

ಯೋಜನಾವೆಚ್ಚ

ಮೊದಲು ಮಾಡಿದ್ದ ರೂ ೨೦೬೮.೨ ಕೋಟಿಗಳ ಯೋಜನಾವೆಚ್ಚದ ಅಂದಾಜನ್ನು, ನಂತರ ಅದನ್ನು ೨೩೭೭.೨ ಕೋಟಿಗೆ ಏರಿಸಲಾಯಿತು. ಒಟ್ಟು ವೆಚ್ಚವು ೧೯೬೦ ಕೋಟಿಗಳಾಗಿದ್ದಿತು. ಈ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯಗಳ ಬಾಬು ಕೆಳಗಿನ ಕೋಷ್ಟಕದಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವಂತೆ ಇದ್ದಿತು.

**ಕೋಷ್ಟಕ
ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚ**

	ವಾಸ್ತವ ವೆಚ್ಚ		ಅಂದಾಜು		ಒಟ್ಟು		(ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ)	
	೫೧-೫೨	೫೨-೫೩	೫೩-೫೪	೫೪-೫೫	೫೫-೫೬	೫೬-೫೭	ಯೋಜನೆಯ ಗುರಿ	ಪರಿಷ್ಕೃತ
ಕೇಂದ್ರ	೧೩೨.೧	೧೨೫.೪	೧೮೧.೩	೩೮೩.೬	೩೯೨.೫	೧೧೧೪.೯	೧೨೩೩.೭	೧೩೮೯.೫
ರಾಜ್ಯಗಳು	೧೨೭.೩	೧೪೨.೨	೧೬೧.೭	೧೭೨.೩	೨೭೪.೦	೮೯೭.೫	೮೩೫.೦	೯೮೮.೨
ಒಟ್ಟು	೨೫೯.೪	೨೬೭.೬	೩೪೩.೦	೫೫೬.೯	೬೬೬.೫	೨೦೧೨.೪*	೨೦೬೮.೭	೨೩೭೭.೭
ಹಿಂದಿನ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಹೋಲಿ								
ಸಿದಾಗ ಹೆಚ್ಚಳ (ಶೇ.)	-	೩.೧	೨೮.೧	೩೮.೭	೪೦.೦	-	-	-
ಒಟ್ಟು ಮೊತ್ತದ ಶೇಕಡಾವಾರು	೧೨.೯	೧೩.೩	೧೭.೦	೨೩.೭	೩೩.೧	-	-	-

* ಇದು ಪರಿಷ್ಕೃತ ಅಂದಾಜು, ಮೂಲ ಅಂದಾಜು ರೂ. ೧೯೬೦ ಕೋಟಿಗಳಷ್ಟು ಮಾತ್ರವಿದ್ದಿತು

ಯೋಜನೆಯ ಅಂತಿಮ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ವೆಚ್ಚದ ಬಾಬು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದನ್ನು ಮೇಲಿನ ಕೋಷ್ಟಕದಿಂದ ಕಾಣಬಹುದು. ಅಂತಿಮ ವರ್ಷವಾದ ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿನ ವೆಚ್ಚವು ಮೊದಲ ವರ್ಷದ ವೆಚ್ಚದ ಮೂರರಷ್ಟಿತ್ತು. ಒಟ್ಟು ವೆಚ್ಚದ ಶೇ ೫೭ ಭಾಗ ಈ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಿಗಾಗಿಯೇ ಇದ್ದುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಆದರೆ ೧೯೫೨-೫೩ರ ವೆಚ್ಚ ಅದರ ಹಿಂದಿನ ವರ್ಷದ ವೆಚ್ಚಕ್ಕಿಂತ ಕೇವಲ ಶೇ. ೩.೧ರಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು. ೧೯೫೪-೫೫ ಮತ್ತು ೫೫-೫೬ ರ ವೆಚ್ಚಗಳು ಆಯಾಯ ವರ್ಷದ ಹಿಂದಿನ ವರ್ಷದ ವೆಚ್ಚಕ್ಕಿಂತ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಶೇ. ೩೮.೭ ಮತ್ತು ೪೦.೧ರಷ್ಟು ಇದ್ದವು. ಈ ತೀವ್ರತಿಯ ಏರಿಕೆಗೆ ಅಂದು ಇದ್ದ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಯಾವುದೇ ಸಮರ್ಥನೆ ದೊರಕುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದ ನಿರುದ್ಯೋಗದ ಸಮಸ್ಯೆಯು ಸರಕಾರವು ಕೀನ್ಸ್ ತತ್ವದ ಪ್ರಕಾರ ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚಕ್ಕಾಗಿ ಮೀಸಲಿಡುವಂತೆ ಪ್ರೇರೇಪಿಸಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಸರಕಾರದ ಯೋಜಕರು ಭಾರತದಲ್ಲಿದ್ದ ನಿರುದ್ಯೋಗದ ಸಮಸ್ಯೆಗೂ ಮತ್ತು ಕೈಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಹೊಂದಿದ ಪಶ್ಚಿಮದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿನ ಸಮಸ್ಯೆಗೂ ಇದ್ದ ಕಾರಣಗಳ ನಡುವಿನ ಅಂತರವನ್ನು ಅರಿಯಲಾರದೆಹೋದರು. ಮಿತಿಮೀರಿದ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವೆಚ್ಚ ಮತ್ತು ಕೊರತೆಯ ಆಯವ್ಯಯಗಳು ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಹಗುರಗೊಳಿಸುವ ಬದಲು ಅದನ್ನು ಇನ್ನೂ ಗಂಭೀರಸ್ಥಿತಿಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ದವು.

ಕಡೆಯ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ರಾಜಕೀಯ ಕಾರಣಗಳೂ ಇದ್ದವೆಂಬುದನ್ನು ನಂಬಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಚುನಾವಣೆಗಳು ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿದ್ದವು ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಚುನಾವಣಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಿಂದ ಗುರುತಿಸಬಹುದಾದಷ್ಟು ಪ್ರಗತಿಯಾಗಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಜನತೆಗೆ ತೋರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಆ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಿಂದ ಬೇಡಿಕೆ ಬಂದಿರಬೇಕು. ಎಲ್ಲಾ ಸರಕಾರೀ ಇಲಾಖೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆಯಾ ಆರ್ಥಿಕ ವರ್ಷದ ಅಂತಿಮ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ತಮಗೆ ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ವೆಚ್ಚದ ಮೊತ್ತವನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡುವುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದ ವಿಷಯವೇ ಆಗಿದೆ. ಇದೇ ಮಾನಸಿಕ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ಕೆಲಸಮಾಡಿರುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿದೆ. ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು 'ಐದು ವರ್ಷದ ಆಯವ್ಯಯ' ಎಂದು ಬಣ್ಣಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಆರ್ಥಿಕತೆ ಹಾಗೂ ವಿವಿಧ ಯೋಜನೆಗಳು ಗತಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದರಿಂದ ಈ ಮೊತ್ತದ ಹಣವನ್ನು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಬೇಕಾಯಿತು ಎಂಬುದು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದ ಸಮರ್ಥನೆ. ಆದರೆ, ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯು ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಮುಂದುವರಿದಿರುವುದರಿಂದ ಇದು ಸಮರ್ಥನೀಯವಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ.

ಯೋಜನಾವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ಗಣನೀಯ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಳವಾದರೂ, ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಎಲ್ಲಾ ಬಾಬುಗಳೂ ಕಳೆದ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಕೊರತೆಯನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದವು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖವಾದವುಗಳೆಂದರೆ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕ್ಷೇತ್ರ (೪೭%), ಸಮುದಾಯ ಯೋಜನೆಗಳು ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಿಸ್ತರಣಾ ಯೋಜನೆ(೩೬.೩%), ಸಾಮಾಜಿಕ ಸೇವೆಗಳು (೨೬.೮) ಮತ್ತು ಪುನರ್ವಸತಿ (೨೮.೨%). ವರದಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಈ ಕೊರತೆಗೆ ಕಾರಣ 'ಯೋಜನೆಗಳು ತಡವಾಗಿ ಆರಂಭವಾದದ್ದು ಅಥವಾ ಅವುಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೊಳಿಸಲು ಆಡಳಿತಾತ್ಮಕ ಮತ್ತು ಸಂಘಟಿತ ಪ್ರಯತ್ನಗಳ ಕೊರತೆ'.

ಖಾಸಗೀ ಕ್ಷೇತ್ರ: ಖಾಸಗೀ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿನ ಹೂಡಿಕೆಯ ಅಂದಾಜು ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ರೂ. ೨೩೩ ಕೋಟಿಗಳಿದ್ದರೆ, ವಾಸ್ತವ ಹೂಡಿಕೆ ರೂ. ೨೩೨ ಕೋಟಿಗಳಾಗಿದ್ದು ಸಮಾಧಾನಕರ ಸಂಗತಿ. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿದ್ದಂತೆಯೇ, ಇಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಮೂರನೆಯ ವರ್ಷದ ನಂತರವೇ ಹೂಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಗತಿವೃದ್ಧಿ ಕಂಡುಬಂದಿತು. ಮೊದಲ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಖಾಸಗೀ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ರೂ. ೨೬ ಕೋಟಿಗಳಷ್ಟಿದ್ದರೆ, ಕಡೆಯ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಅದು ಕ್ರಮವಾಗಿ ರೂ. ೪೪ ಕೋಟಿ, ರೂ. ೫೦ ಕೋಟಿ ಮತ್ತು ರೂ. ೮೫ ಕೋಟಿಗಳಾಗಿದ್ದಿತು. ಈ ಹೂಡಿಕೆಯಲ್ಲಿನ ಸಿಂಹಪಾಲನ್ನು (ಮೂರನೆಯ ಒಂದು ಭಾಗವನ್ನು) ಲೋಹಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಪೆಟ್ರೋಲಿಯಂ ರಿಫೈನಿಂಗ್ ಕಂಪನಿಗಳು ಪಡೆದಿದ್ದವು. ಹತ್ತಿ, ಸಕ್ಕರೆ, ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್, ಕಾಗದ ಮತ್ತು ಕಾಗದದ ಬೋರ್ಡ್ ಹಾಗೂ ವಿದ್ಯುತ್ ಉತ್ಪಾದನೆ ಮತ್ತು ವಿತರಣೆ - ಇವುಗಳನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿದರೆ ಉಳಿದ ಎಲ್ಲಾ ಕೈಗಾರಿಕಾ ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕೊರತೆ ಕಂಡುಬಂದಿತು. ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಅಂದಾಜುಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ೫೦೦ ಮಡಿ ಹೂಡಿಕೆ ಸಕ್ಕರೆಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬಂದರೆ, ಹತ್ತಿ ಬಟ್ಟೆಗಳ ಕ್ಷೇತ್ರವು ಅಂದಾಜಿಗಿಂತ ಎರಡರಷ್ಟು ಮೊತ್ತವನ್ನು ಹೂಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪಡೆಯಿತು. ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ವಿಸ್ತರಣೆ, ಪುನರ್ನಿರ್ಮಾಣ ಮತ್ತು ಆಧುನಿಕ ಯೋಜನೆ ಇವುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸಿದರೆ, ಈ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿನ ಹೂಡಿಕೆ ಯೋಜನೆಯ ಅಂದಾಜಾದ ರೂ. ೯ಕೋಟಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ರೂ. ೮೦ ಕೋಟಿಯಾಗಿದ್ದಿತು. ಆಧುನಿಕೀಕರಣ ಮತ್ತು ಯಂತ್ರಗಳ ಬದಲಾವಣೆಗಾಗಿ ಹೂಡಿದ ಬಂಡವಾಳ ರೂ. ೧೧೦ ಕೋಟಿಯಿದ್ದಿತು. ಇದು ಯೋಜನೆಯ ಅಂದಾಜಾದ ರೂ. ೧೫೦ ಕೋಟಿಗಿಂತ ರೂ. ೪೦ ಕೋಟಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿತ್ತು. ವಿದೇಶದಿಂದ ಯಂತ್ರಸಾಮಗ್ರಿಗಳು ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬರದಿರುವುದು ಮತ್ತು ಆಧುನಿಕೀಕರಣಕ್ಕೆ ಕಾರ್ಮಿಕರು ಒಡ್ಡಿದ ಸಂಘಟಿತ ವಿರೋಧಗಳು ಈ ಕೊರತೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಕೋಷ್ಟಕ
ಖಾಸಗಿ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ೧೯೫೧-೫೬ರ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿನ ಕ್ಷೇತ್ರವಾದ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆ

(ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ)		
	ಮೊದಲ ಯೋಜನೆಯ ೧೯೫೧-೫೬ರಲ್ಲಿ ಅಂದಾಜುಗಳು	ಆಗಿರಬಹುದಾದ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ಅಂದಾಜು
೧. ಲೋಹ ಸಂಬಂಧಿತ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು (ಕಬ್ಬಿಣ ಮತ್ತು ಸ್ಟೀಲ್, ಅಲ್ಯುಮಿನಿಯಮ್, ಸೀಸ ಇತ್ಯಾದಿ)	೫೨.೨	೪೯.೭
೨. ಪೆಟ್ರೋಲಿಯಂ ರಿಫೈನಿಂಗ್	೬೪.೦	೪೫.೦
೩. ರಾಸಾಯನಿಕ ವಸ್ತುಗಳ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು (ಭಾರಿ ರಾಸಾಯನಿಕಗಳು, ಗೊಬ್ಬರಗಳು, ಔಷಧಿಗಳು ಇತ್ಯಾದಿ)	೧೩.೫	೧೨.೭
೪. ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು	೧೮.೦	೨೨.೪
೫. ಹತ್ತಿ ಬಟ್ಟೆಗಳು	೯.೦	೨೦.೦*
೬. ಸಕ್ಕರೆ	೦.೧	೫.೦
೭. ರೇಯಾನ್ ಬಟ್ಟೆಗಳು	೧೪.೫	೮.೦
೮. ಸಿಮೆಂಟ್	೧೫.೪	೧೪.೩
೯. ಕಾಗದ ಮತ್ತು ಕಾಗದದ ಬೋರ್ಡ್	೫.೪	೯.೩
೧೦. ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಉತ್ಪಾದನೆ ಮತ್ತು ವಿತರಣೆ	೧೬.೦	೩೨.೬
೧೧. ಇತರೆ	೨೫.೨	೧೩.೯
	೬೬೬.೩	೬೬೬.೯

*ಒಟ್ಟು ಹೂಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ ವಿಸ್ತರಣೆಗಳು, ಯಂತ್ರಗಳ ಬದಲಾವಣೆ ಮತ್ತು ಆಧುನಿಕೀಕರಣಕ್ಕಾಗಿ ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಿದ್ದ ರೂ. ೮.೦ ಕೋಟಿಯೂ ಸೇರಿದೆ.

ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲದೆ ಇತರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು, ಉದಾ. ನಿರ್ಮಾಣ, ಭೂಮಿಯ ಮೇಲ್ಪಾಡು, ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಉದ್ಯಮಗಳು, ಗೃಹ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಸಾರಿಗೆ. ಇವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳು ಲಭ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕೆಲವೊಂದು ಅಂದಾಜುಗಳನ್ನು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. 'ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಆಂತರಿಕ

ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ (ಇಂಡಿಯಾ ನ್ಯೂಸ್ ಲಂಡನ್, ಆಗಸ್ಟ್ ೧೯೫೫) ಪ್ರಕಾರ ೧೯೫೧-೫೨, ೫೨-೫೩, ೫೩-೫೪ನೆಯ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಹೂಡಿಕೆಯು ರೂ. ೪೬೧ ಕೋಟಿ, ರೂ. ೪೪೧ ಕೋಟಿ ಮತ್ತು ರೂ. ೪೪೩ ಕೋಟಿ ಇದ್ದಿತು. ಅಂತಿಮ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬಂದ ಉತ್ಸಾಹ ಹೂಡಿಕೆಯನ್ನು ಬದಿಗಿರಿಸಿ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ರೂ. ೪೫೦ ಕೋಟಿಗಳ ಹೂಡಿಕೆಯನ್ನು ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೂ, ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಹೂಡಿದ ಬಂಡವಾಳ ಸುಮಾರು ರೂ. ೨,೨೫೦ ಕೋಟಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದ ಪ್ರಕಾರ ಹೂಡಿಕೆ ರೂ. ೧,೬೦೦ ಕೋಟಿ. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಆಗಿದ್ದ ಒಟ್ಟು ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆ ರೂ. ೧,೫೦೦ ಕೋಟಿ. ಈ ಎರಡೂ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಹೂಡಿಕೆಯನ್ನು ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸಿದರೆ ಅದು ಯೋಜನಾ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ರೂ. ೩,೧೦೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಇತರೆ ಅಂದಾಜುಗಳನ್ನು ನಾವು ಗಮನಿಸಿದರೆ, ಈ ಅಂಕಿಯು ಕನಿಷ್ಠ ರೂ. ೨೦೦ ಕೋಟಿಗಳಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ.

ಆಂತರಿಕ ಸಾಧನ ಸಂಪತ್ತುಗಳ ಕ್ರೋಢೀಕರಣ

ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಯೋಜನಾವೆಚ್ಚಕ್ಕಾಗಿ ನಡೆದ ಸಾಧನ ಸಂಪತ್ತುಗಳ ಕ್ರೋಢೀಕರಣವನ್ನು ಪರಿೀಕ್ಷಿಸಿದರೆ, ಯೋಜನೆಯ ಅಂತ್ಯದ ಹೊತ್ತಿಗೆ 'ಆರ್ಥಿಕತೆಯು ಹೆಚ್ಚೂ ಕಡಿಮೆ ವ್ಯಾಪ್ತವಾಗಿತ್ತು' ಎನ್ನಬಹುದು. ಮುಂದಿನ ತಃಖ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯಗಳ ೧೯೫೧-೫೬ರ ಅವಧಿಯ ಆಯವ್ಯಯಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಾಗಿದೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ

೧೯೫೧-೫೬ರ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಯೋಜನೆಗೆ ಹಣಕಾಸು ಪೂರೈಕೆ

(ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ)

	ವಾಸ್ತವ ವೆಚ್ಚ			ಅಂದಾಜು		ಒಟ್ಟು ಯೋಜನೆಯ ಗುರಿ ೫೧-೫೬ ಮೂಲ ಪರಿಷ್ಕೃತ	
	೫೧-೫೨	೫೨-೫೩	೫೩-೫೪	೫೪-೫೫	೫೫-೫೬		
ಯೋಜನೆಯ ಒಟ್ಟು ವೆಚ್ಚ	೨೫೯.೪	೨೬೭.೬	೩೪೩.೦	೪೭೫.೯	೬೬೬.೫	೨೦೧೨.೪	೨೦೬೯.೦
೧. ಆಯವ್ಯಯದ ಅಂದಾಜು							
ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು	೨೦೪.೮	೧೪೧.೩	೨೪೬.೧	೩೬೮.೬	೩೧೬.೫	೧೨೭೭.೩	೧೨೫೮.೦
೨. ವಿದೇಶೀ ನೆರವು	೬೪.೯	೪೫.೬	೧೮.೫	೧೬.೦	೫೮.೨	೨೦೩.೨	೫೨೧.೦
೩. ಕೊರತೆ	-೧೦.೩	೮೦.೭	೭೮.೪	೯೧.೩	೨೯೧.೮	೫೩೧.೯	೨೯೦.೦

ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿನ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಹೊರತಾಗಿ ಉಳಿದ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಅಂದಾಜುಗಳು ಕರಾರುವಾಕ್ಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೊರದೇಶಗಳ ನೆರವು ನಿರೀಕ್ಷಿತ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಮುಟ್ಟಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಸರ್ಕಾರವು ಕೊರತೆ ಆಯವ್ಯಯದ ಮೊರೆಹೋಗಬೇಕಾಯಿತು ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಕ್ಷೇಮಕರವಾದವುಗಳೆಂದು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಿದ್ದ ಮಿತಿಗಳನ್ನೂ ಮೀರಲಾಯಿತು. ಐದನೆಯ ವರ್ಷದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಯೋಜನಾವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ರೂ. ೫೩ ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಕೊರತೆ ಕಂಡುಬಂದಾಗ ವಾಸ್ತವ ಕೊರತೆಯು ರೂ. ೪೨೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿತು ಎಂದು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಒಟ್ಟು ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಇದು ಅದರ ಶೇ ೨೧ ರಷ್ಟು ಆಗುತ್ತದೆ. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಣಕಾಸು ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿನ ತಜ್ಞರು ಕೊರತೆ ಆಯವ್ಯಯದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತು ಎಷ್ಟರವರೆಗೆ ಕೊರತೆ ಆಯವ್ಯಯವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಬಹುದು ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೂ, ಈ ಶೇ ೨೧ರ ಕೊರತೆಯನ್ನು ಯಾರೂ ಕ್ಷೇಮಕರವೆಂದು ಭಾವಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಖಾಸಗೀ ಕ್ಷೇತ್ರವು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿರುವ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಸಾಲಗಳನ್ನು ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ, ಈ ಶೇ ೨೧ರ ಕೊರತೆ ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯಗಳ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಕ್ರೋಢೀಕರಣ ಮತ್ತು ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಅವುಗಳು ಸಾಧಿಸಿದ ಸಫಲತೆಗಳನ್ನು ಅಳೆಯಲು, ಅವುಗಳ ವಾರ್ಷಿಕ ಆಯವ್ಯಯಪತ್ರಗಳನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡಬೇಕು.

ಮುಂದೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಎರಡು ಕೋಷ್ಟಕಗಳು ಕೇಂದ್ರದ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚ ಹಾಗೂ ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ರಾಜ್ಯಗಳ ಆಯವ್ಯಯದ ಒಂದು ಮುಖವನ್ನು ನೀಡುತ್ತವೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ
೧೯೫೧-೫೬ರ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿನ ಹಣಕಾಸು ಪೂರೈಕೆ (ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ)

(ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ)

	ವಾಸ್ತವ ವೆಚ್ಚ		ಅಂದಾಜು ಒಟ್ಟು			ಯೋಜನೆಯ ಗುರಿ		
	೫೧-೫೨	೫೨-೫೩	೫೩-೫೪	೫೪-೫೫	೫೫-೫೬	೫೧-೫೬	ಮೂಲ	ಪರಿಷ್ಕೃತ
೧. ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚ	೧೩೨.೧	೧೨೫.೪	೧೮೧.೩	೨೮೩.೬	೩೯೨.೫	೧೧೧೪.೯	೧೨೩೩.೭	೧೩೮೯.೫
೧.೧ ವೆಚ್ಚದ ಬಾಬು	೪.೯	೭.೫	೧೬.೮	೩೦.೦	೫೮.೬	೧೧೭.೮	ದೊರಕಿಲ್ಲ	-
೧.೨ ಮೂಲಧನದ ಬಾಬು	೧೨೭.೨	೧೧೭.೯	೧೬೪.೫	೨೫೩.೬	೩೩೩.೯	೯೯೭.೧	-	-
೨. ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿನ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು	೧೫೧.೬	೮೪.೧	೯೩.೦	೨೨೨.೫	೨೨೬.೪	೭೭೭.೬	೭೨೬.೦	-
೨.೧ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಉಳಿತಾಯ								
೨.೧.೧ ಚಾಲ್ತಿ ವರಮಾನ	೧೧೯.೦	೪೨.೨	೨೦.೯	೬೩.೦	೫೯.೬	೩೦೪.೬	೧೬೦.೦	-
೨.೧.೨. ರೈಲ್ವೆಯಿಂದ	೩೭.೭	೨೩.೫	೧೨.೮	೧೯.೫	೯೩.೫	೧೧೫.೪	೧೭೦.೦	-
೨.೨ ಖಾಸಗಿ ಉಳಿತಾಯದ ಮೂಲಕ								
೨.೨.೧. ಸಾಲಗಳು	-೩೪.೨	-೦.೯	-೩೭.೨	೮೭.೦	೩೪.೩	೪೯.೦	೩೬.೦	-
೨.೨.೨. ಸಣ್ಣ ಉಳಿತಾಯ ಮತ್ತು ಅನನುದಾನಿತ ಸಾಲಗಳು	೪೮.೬	೪೮.೭	೫೩.೦	೭೦.೫	೮೨.೮	೩೦೩.೬	೨೭೦.೦	-

೭೪
ರೀನ ದಯಾಳ್ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಅವರ ಸಮ್ಮಗ ಬರೆಹಗಳು ಸಂಪುಟ ೪

	ವಾಸ್ತವ ವೆಚ್ಚ		ಅಂದಾಜು ಒಟ್ಟು			ಯೋಜನೆಯ ಗುರಿ		
	೫೧-೫೨	೫೨-೫೩	೫೩-೫೪	೫೪-೫೫	೫೫-೫೬	೫೧-೫೬	ಮೂಲ	ಪರಿಷ್ಕೃತ
೨.೨.೩. ಕೇವಲಿಗಳು, ನಿಧಿಗಳು ಮತ್ತು ಇತರ ಮೂಲಗಳು	-೧೯.೫	-೨೯.೩	೪೩.೫	-೧೬.೭	೨೮.೮	೬೮	೯೦.೦	-
೩. ಕೇಂದ್ರದ ಧನಸಹಾಯ	-೨೯.೧	-೩೫.೨	-೫೭.೪	-೧೦೦.೩	-೧೨೭.೭	-೩೪೯.೭	-೨೩೫.೬	-
೪. ಒಟ್ಟು ಮೂಲಗಳು (೨+೩)	೧೨೨.೫	೪೮.೯	೩೫.೬	೧೨೨.೨	೯೮.೭	೪೨೭.೯	೪೯೦.೪	-
೫. ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಕೊರತೆ	೯.೬	೭೬.೫	೧೪೫.೭	೧೬೧.೪	೨೯೩.೮	೬೮೭.೦	೭೪೩.೩	-
೬. ವಿದೇಶೀ ನೆರವು	೬೪.೯	೪೫.೬	೧೮.೫	೧೬.೧	೫೮.೨	೨೦೩.೨	-	-
೬.೧ ಕೊಡುಗೆಗಳು	೪.೦	೧೨.೦	೧೭.೦	೧೫.೩	೪೯.೦	೯೭.೩	-	-
೬.೨ ಸಾಲಗಳು	೬೦.೯	೩೩.೬	೧.೫	೦.೭	೯.೨	೧೦೫.೯	-	-
೭ ಕೊರತೆ	-೫೫.೩	೩೦.೯	೧೨೭.೨	೧೪೫.೪	೨೩೫.೬	೪೮೩.೮	-	-
೭.೧ ಸಾಲಗಳನ್ನು ಎತ್ತುವಿಕೆಯಲ್ಲಿನ ಹೆಚ್ಚಳ	-೩೨.೨	-೧೭.೧	೧೯.೪	೧೩೬.೮	೨೪೦.೦	೩೪೬.೯	-	-
೭.೨. ಭದ್ರತಾ ಪತ್ರಗಳ ಮಾರಾಟ	-೨೨.೨	೧೫.೬	೪೬.೨	೩.೧	೧೩.೭	೨೫.೨	-	-
೭.೩ ನಗದು ಶುಲ್ಕದಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡದ್ದು	- ೦.೯	೬೩.೬	೬೧.೬	೫.೫	-೧೮.೧	೧೧೧.೭	-	-

ಹಣಕಾಸು
೭೫

ಕೋಷ್ಟಕ
೧೯೫೧-೫೬ರ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿನ ಹಣಕಾಸು ಪೂರೈಕೆ (ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳು)

(ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ)

	ವಾಸ್ತವ ವೆಚ್ಚ				ಅಂದಾಜು ಒಟ್ಟು		ಯೋಜನೆಯ ಗುರಿ	
	೫೧-೫೨	೫೨-೫೩	೫೩-೫೪	೫೪-೫೫	೫೫-೫೬	೫೧-೫೬	ಮೂಲ	ಪರಿಷ್ಕೃತ
೧. ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚ	೧೨೭.೩	೧೪೨.೨	೧೬೧.೭	೧೯೨.೩	೨೭೪.೦	೮೯೭.೫	೮೩೫.೦	೯೮೨.೨
೧.೧ ವೆಚ್ಚದ ಬಾಬು	೬೮.೭	೭೨.೨	೮೦.೧	೮೪.೯	೧೧೮.೨	೪೨೪.೧		
೧.೨ ಮೂಲಧನದ ಬಾಬು	೫೮.೬	೭೦.೦	೮೧.೬	೧೦೭.೪	೧೫೫.೮	೪೭೩.೪		
೨. ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿನ								
ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು	೫೩.೨	೫೭.೨	೧೫೩.೧	೯೦.೧	೯೦.೧	೪೯೯.೭	೫೩೧.೫	
೨.೧ ವೆಚ್ಚದ ಬಾಬುನಿಂದ	೬೪.೦	೫೬.೭	೬೫.೮	೬೦.೭	೨೨.೫	೨೬೯.೭	೪೦೯.೭	
೨.೨ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಾಲ	೧೧.೪	೧೬.೬	೩೯.೬	೩೨.೭	೫೫.೦	೧೫೫.೪	೭೯.೦	
೨.೩ ಠೇವಣಿಗಳು ಮತ್ತು								
ಮೂಲಧನದ ಬಾಬು	-೨೨.೨	-೧೬.೧	೪೭.೭	೫೨.೭	೧೨.೫	೭೪.೬	೪೨.೮	
೩. ಕೇಂದ್ರದ ನೆರವು	೨೯.೧	೩೫.೨	೫೭.೪	೧೦೦.೩	೧೨೭.೭	೩೪೯.೭	೨೩೫.೬	
೪. ಒಟ್ಟು ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು								
(೨+೩)	೮೨.೩	೯೨.೪	೨೧೦.೫	೨೪೬.೪	೨೧೭.೮	೮೪೯.೪	೭೬೭.೧	

	ವಾಸ್ತವ ವೆಚ್ಚ				ಅಂದಾಜು ಒಟ್ಟು		ಯೋಜನೆಯ ಗುರಿ	
	೫೧-೫೨	೫೨-೫೩	೫೩-೫೪	೫೪-೫೫	೫೫-೫೬	೫೧-೫೬	ಮೂಲ	ಪರಿಷ್ಕೃತ
೫. ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಕೊರತೆ	೪೫.೦	೪೯.೮	-೪೮.೮	-೫೪.೧	೫೬.೨	೪೮.೧	೬೭.೯	
೬. ಕೊರತೆಯನ್ನು ತುಂಬುವುದು								
೬.೧ ಸಾಲಗಳನ್ನು ಎತ್ತುವಿಕೆ-								
ಯಲ್ಲಿನ ಹೆಚ್ಚಳ	-೦.೩	೨೧.೭	-೪.೨	-೩.೫	೭.೪	೨೧.೧		
೬.೨ ಭದ್ರತಾ ಪತ್ರಗಳ								
ಮಾರಾಟ	೩೦.೯	೩೪.೪	-೨೬.೦	-೩೫.೫	೬.೪	೧೦.೨		
೬.೩ ನಗದು ಶುಲ್ಕದಿಂದ							೬೭.೯	
ತೆಗೆದುಕೊಂಡದ್ದು	೧೪.೪	-೬.೩	-೧೮.೬	-೧೫.೧	೪೨.೪	೧೬.೮		

ಮೇಲಿನ ಎರಡು ಕೋಷ್ಟಕಗಳನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿದರೆ, ವರಮಾನದಲ್ಲಿನ ಹೆಚ್ಚಳ ಮತ್ತು ರೈಲ್ವೆಯಿಂದ ಬಂದ ವರಮಾನ - ಇವುಗಳಿಂದ ರೂ. ೪೨೦ ಕೋಟಿ, ಅಂದರೆ ಒಟ್ಟು ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚದ ಶೇ ೩೮ ರಷ್ಟನ್ನು ನೀಡಿರುವುದು ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಕೇಂದ್ರದ ನೆರವು ಮೂಲ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ನಿಗದಿಪಡಿಸಿದುದರ ಒಂದೊಂದರಷ್ಟು ಇದೆ. ಸಣ್ಣ ಉಳಿತಾಯವು ಅಂದಾಜಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ನೀಡಿದೆ. ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿದ ರೂ. ೭೭೮ ಕೋಟಿ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಪೈಕಿ ರೂ. ೩೫೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೆ ನೀಡಿ, ರೂ. ೨೦೩ ಕೋಟಿಯ ವಿದೇಶೀ ನೆರವನ್ನು ಪಡೆದ ಕೇಂದ್ರಸರ್ಕಾರವು ಕೊರತೆಯ ಆಯವ್ಯಯಕ್ಕೆ ಶರಣಾಗಬೇಕಾಯಿತು. ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿನ ಈ ಕೊರತೆಯು ರೂ. ೪೨೮ ಕೋಟಿಯಷ್ಟಾಗುತ್ತದೆ.

ರಾಜ್ಯಗಳ ಬಳಿ ಅವುಗಳ ವರಮಾನದಿಂದ ರೂ. ೨೬೯.೭ ಕೋಟಿಯ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಮಾತ್ರ ಇದ್ದಿತು. ನಿರೀಕ್ಷೆ ಹಾಗೂ ಸಾಧನೆಗಳ ನಡುವೆ ರೂ. ೧೪೦ ಕೋಟಿಯ ಅಗಾಧ ಕೊರತೆಯಿದೆ. ಕೇಂದ್ರದ ನೆರವು ಮತ್ತು ಸಾಲಗಳನ್ನು ಎತ್ತುವುದರ ಮೂಲಕ ಅವುಗಳು ತಮ್ಮ ಆಯವ್ಯಯವನ್ನು ಸರಿದೂಗಿಸಿಕೊಂಡವು. ಪರಿಷ್ಕೃತ ಕೊರತೆಯಾದ ರೂ. ೪೮ ಕೋಟಿಯು ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ತೊಡೆದುಹಾಕಲ್ಪಟ್ಟಿತು.

ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿನ ಕರಾಕರಣೆ: ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಮೊದಲ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ೧೯೫೧-೫೬ರ ಐದುವರ್ಷದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಚಾಲ್ತಿ ವರಮಾನದ ಬಾಬಿನಿಂದ ಮತ್ತು ರೈಲ್ವೆಯಿಂದ ಕ್ರಮವಾಗಿ ರೂ. ೫೬೮ ಕೋಟಿ ಮತ್ತು ರೂ. ೧೭೦ ಕೋಟಿ ಎಂದು ಅಂದಾಜುಮಾಡಿತ್ತು. ಕೇಂದ್ರದ ಪಾಲು ರೂ. ೧೬೦ ಕೋಟಿ ಎಂದೂ ಅಂದಾಜುಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು. ರಫ್ತುಸುಂಕದಿಂದ ಬಂದ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತ ವರಮಾನ ಮತ್ತು ಯೋಜನಾಪೂರ್ವದಲ್ಲಿನ ವರಮಾನ ತೆರಿಗೆ ಬಾಕಿಯಿಂದ ಬರುವ ವರಮಾನದಿಂದಾಗಿ ಕೇಂದ್ರವು ತನ್ನ ವರಮಾನದ ಹೆಚ್ಚುವರಿಯನ್ನು ಅಧಿಕಗೊಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಂಬಲಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಈ ನಂಬಿಕೆಗಳಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ, ಕೇಂದ್ರವು ತನ್ನ ನಿಗದಿತ ಗುರಿಯನ್ನು ರೂ. ೧೪೫ ಕೋಟಿಗಳಿಂದ ಮೀರಿತು.

ಯೋಜನೆಯು ಮುಂದುವರಿದಂತೆ ಒಟ್ಟು ತೆರಿಗೆಯ ಆದಾಯದಲ್ಲಿ ವಸ್ತುಗಳ ಮೇಲಿನ ತೆರಿಗೆಯ ಭಾಗವು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಬಂದದ್ದು ಕುತೂಹಲಕಾರಿಯಾಗಿದೆ. ಕೊರಿಯಾದ ಉತ್ಕರ್ಷದ ೧೯೫೧-೫೨ನೇ ವರ್ಷವು ಗಮನಾರ್ಹವಾದುದು ಮತ್ತು ಆ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ತೆರಿಗೆಯಿಂದ ಸಂಗ್ರಹವಾದ ಆದಾಯವು ರೂ. ೪೫೯.೯೯ ಕೋಟಿಗಳಾಗಿತ್ತು. ಇದರಲ್ಲಿ ರೂ. ೯೦.೭೪ ಕೋಟಿಯ ರಫ್ತುಸುಂಕ ಮತ್ತು ರೂ. ೧೪೧.೫೦ ಕೋಟಿಯ ಆಮದುಸುಂಕಗಳು ಸೇರಿವೆ. ಅದೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಗಳ ಪಾಲಾದ ರೂ. ೫೨.೮೬ ಕೋಟಿಯೂ ಸೇರಿದಂತೆ ಒಟ್ಟು ವರಮಾನ ತೆರಿಗೆಯು ೧೮೭.೬೦ ಕೋಟಿ, ವಸ್ತುಗಳ ಮೇಲಿನ ತೆರಿಗೆಯು ರೂ. ೩೨೦.೪೪ ಕೋಟಿಯಾಗಿದ್ದಿತು.

೧೯೫೨-೫೩ರಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ವರಮಾನದ ಶೇ ೩೩ರಷ್ಟು ಇದ್ದ ವರಮಾನ ತೆರಿಗೆಯು, ಯೋಜನಾವೆಚ್ಚವನ್ನು ಅಧಿಕಗೊಳಿಸಿದ ಯೋಜನೆಯ ಕಡೆಯ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಶೇ. ೨೫.೮ ಮತ್ತು ೨೬.೪ ಆದದ್ದು ಗಮನಿಸಬೇಕಾದ ಸಂಗತಿ. ವರಮಾನ ತೆರಿಗೆಯಿಂದ ಬಂದ ಆದಾಯವು ೧೯೫೧-೫೨ರ ರೂ. ೧೩೪.೭೪ ಕೋಟಿಯಿಂದ ೧೯೫೪-೫೫ ಮತ್ತು ೧೯೫೫-೫೬ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ರೂ. ೧೦೩.೬೪ ಕೋಟಿ ಹಾಗೂ ರೂ. ೧೧೩.೨೩ ಕೋಟಿಗೆ ಕುಸಿಯಿತು. ತದ್ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ, ವಸ್ತುಗಳ ಮೇಲಿನ ತೆರಿಗೆಯು ೧೯೫೩-೫೪ರಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ರೂ. ೨೫೩.೯೩ ಕೋಟಿಯಿಂದ ೧೯೫೪-೫೫ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೨೯೩.೩೧ ಕೋಟಿಗೂ ಮತ್ತು ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೩೧೨.೨೬ ಕೋಟಿಗೂ ಏರಿತು. ೧೯೫೧-೫೨ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೧೪೧.೫೯ ಕೋಟಿ ಇದ್ದ ರಫ್ತು ಸುಂಕವು ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೭.೭೬ ಕೋಟಿಗೂ, ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೩೭.೭೬ ಕೋಟಿಗೂ ಇಳಿದರೆ, ೧೯೫೧-೫೨ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೮೫.೭೮ ಕೋಟಿ ಇದ್ದ ಉತ್ಪಾದಿತ ವಸ್ತುಗಳ ಮೇಲಿನ ಸುಂಕವು

೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೧೪೫.೨೫ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿತು. ಉತ್ಪಾದಿತ ವಸ್ತುಗಳ ಮೇಲಿನ ಸುಂಕದ ದರವನ್ನು ೧೯೫೪-೫೫ರಲ್ಲಿ ಗಣನೀಯವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿಸಲಾಗಿತ್ತು. 'ಈ ವೇಳೆಗೆ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚ ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದ್ದು, ಯೋಜನೆಯ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು, ಈ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಪರಿಷ್ಕರಿಸಬೇಕಾದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿತ್ತು.' ೧೯೫೪-೫೫ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೧೧ ಕೋಟಿಯ ಹಾಗೂ ಅದರ ಮುಂದಿನ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ರೂ. ೧೭ ಕೋಟಿಯ ಅಧಿಕ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ವಿಧಿಸಲಾಯಿತು. ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ, ಈ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರವು ರೂ. ೧೭೫ ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಅಧಿಕ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸಿತು ಎಂಬುದು ಒಂದು ಅಂದಾಜು.

ರೈಲ್ವೆಯ ಕಾಣಿಕೆ: ದೇಶದ ವರಮಾನಕ್ಕೆ ರೈಲ್ವೆಯು ರೂ. ೧೭೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ತಂದುಕೊಡುತ್ತದೆ ಎಂದು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಲಾಗಿತ್ತಾದರೂ ಅದರ ಕಾಣಿಕೆ ರೂ. ೧೧೫ ಕೋಟಿಯಷ್ಟಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾಗಿದ್ದಿತು. ಇದಕ್ಕೆ ಸವಕಳಿ ನಿಧಿಯು ರೂ. ೧೬೫ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಸೇರಿಸಬಹುದು. ಯೋಜನಾ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ, ೧೯೫೧-೫೨ ಮತ್ತು ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಎರಡು ಬಾರಿ, ಪ್ರಯಾಣ ದರ ಹಾಗೂ ಸರಕು ಸಾಗಾಣಿಕೆ ದರವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲಾಯಿತು. ೧೯೫೨-೫೩ರಲ್ಲಿ ಸಹ ಸರಕು ಸಾಗಾಣಿಕೆಯ ದರಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಂದು ಹೊಂದಾಣಿಕೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಯೋಜನೆಯ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ, ಈ ಏರಿಕೆಗಳು ಸುಮಾರು ರೂ. ೧೦೦ ಕೋಟಿಯ ಆದಾಯವನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟವು.

೧೯೫೧-೫೨ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೨೫೯.೮೪ ಕೋಟಿಯಿದ್ದ ರೈಲ್ವೆಯ ಆದಾಯವು ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೩೧೬.೩೩ ಕೋಟಿಯಷ್ಟಾಯಿತು. ೧೯೫೨-೫೪ರ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿನ ಆರ್ಥಿಕ ಹಿಂಜರಿತದಿಂದ ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ವಿಭಾಗದಿಂದ ಬಂದ ಆದಾಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿನ ಕುಸಿತವುಂಟಾದರೂ, ಸರಕು ಸಾಗಣೆ ವಿಭಾಗದಿಂದ ಬಂದ ಅಧಿಕ ಲಾಭವು ಈ ಕುಸಿತವನ್ನು ಸರಿದೂಗಿಸಿತು. ರೈಲ್ವೆಯ ದೈನಂದಿನ ವೆಚ್ಚವು ೧೯೫೧-೫೨ರ ರೂ. ೧೯೮.೦೯ ಕೋಟಿಯಿಂದ ೧೯೫೫-೫೬ರ ವೇಳೆಗೆ ರೂ. ೨೬೫.೯೯ ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಆಯಿತು. ರೈಲ್ವೆಯು ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ಉಳಿತಾಯದ ಆಯವ್ಯಯವನ್ನು ರೂಪಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಒಮ್ಮೆ ಮುಟ್ಟಿದ್ದ ರೂ. ೨೮.೩೪ ಕೋಟಿಯ ಅಧಿಕತಮ ಮಟ್ಟವನ್ನು ತದನಂತರದ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಮುಟ್ಟಲು ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ರೈಲ್ವೆಯು ಏರಿಸಿದ ದರಗಳಿಂದಾಗಿ ಲಾಭವನ್ನು ಗಳಿಸುತ್ತಿದ್ದುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ರೈಲ್ವೆ ದರಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಹೊಂದಿರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆಯೋಗವು ಹೇಳಿದಂತೆ 'ತನ್ನ ನಿವ್ವಳ ಆದಾಯದಿಂದ ತನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ವೆಚ್ಚಗಳನ್ನು ಸರಿತೂಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ತನ್ನ ರಿಸರ್ವ್ ನಿಧಿಗಳಿಗೆ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸುವ

ಕೆಲವೇ ರೈಲ್ವೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ರೈಲ್ವೆಯು ಸಹ ಒಂದು. ಇದು ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ಸಂಖ್ಯೆ ಮತ್ತು ಸಾಗಿಸುತ್ತಿರುವ ಸರಕಿನ ಪ್ರಮಾಣದ ಆಧಿಕ್ಯದಿಂದ ಹಾಗೂ ೧೯೪೮ರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ದರಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸುಧಾರಣೆಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೊಳಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಬೆಲೆಗಳು ಇಳಿಮುಖವಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ರೈಲ್ವೆ ದರಗಳು ಹೆಚ್ಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟವು ಎಂಬುದೂ ಗಮನಿಸಬೇಕಾದ ಅಂಶ. ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಡ, ಲಾಭದೃಷ್ಟಿಯಿಲ್ಲದ ಲೋಕೋಪಯೋಗೀ ಸೇವೆಗಳ ದರವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಬಾರದು. ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ರೈಲ್ವೆಯ ದೈನಂದಿನ ವೆಚ್ಚಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವ ಉದ್ದೇಶವಿತ್ತು. ಅದರ ಪ್ರಕಾರ 'ಕಾರ್ಯದಕ್ಷತೆಗೆ ಹಾನಿಯಾಗದಂತೆ, ಯೋಜನಾ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ, ತನ್ನ ದೈನಂದಿನ ವೆಚ್ಚಗಳನ್ನು ಆದಷ್ಟು ಮಿತಗೊಳಿಸಿ, ವರಮಾನದಲ್ಲಿ ಉಳಿದ ಹಣವನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ವಿನಿಯೋಗಿಸುವುದು ರೈಲ್ವೆಯ ನೀತಿಯಾಗಿದೆ' (ಪು. ೪೬೭). ಆದರೆ, ದೈನಂದಿನ ವೆಚ್ಚಗಳು ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದರ ಬದಲು ಶೇ ೩೫ರಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾದುದನ್ನು ನಾವು ಈಗಾಗಲೇ ನೋಡಿದ್ದೇವೆ. ರೈಲ್ವೆಯನ್ನು ಪುನರ್ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೊಳಿಸಿದ ನಂತರ ಸಾಕಷ್ಟು ಕಡಿಮೆಯಾಗಬೇಕಿದ್ದ ಆಡಳಿತಾತ್ಮಕ ವೆಚ್ಚಗಳು ೧೯೫೧-೫೨ಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದಾಗ ಶೇ ೨೮ ರಷ್ಟು ಅಧಿಕವಾದವು.

ರಾಜ್ಯಗಳು: ವಿತ್ತೀಯ ಸಮಿತಿಯ ೧೯೫೧-೫೨ರ ಶಿಫಾರಿಸಿನ ಪ್ರಕಾರ ರೂ. ೮೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೆ ವರ್ಗಾಯಿಸಿದರೂ, ಅವುಗಳಿಂದ ಬರಬೇಕಾದ ಆದಾಯವು ಗಣನೀಯವಾಗಿ, ಅಂದರೆ ಶೇ ೩೪ರಷ್ಟು ಖೋತಾವನ್ನು ಕಂಡಿತು. ರಾಜ್ಯಗಳು ತೆರಿಗೆಗಳ ಮೂಲಕ ಸಂಗ್ರಹಿಸಬಹುದಾದ ಆದಾಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಪಡುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಆಯೋಗದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಗಳು ಸಂಗ್ರಹಿಸಬೇಕಾದ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ತೆರಿಗೆಯ ಗುರಿಯನ್ನು ರೂ. ೨೩೦ ಕೋಟಿ ಎಂದು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ, ವಾಸ್ತವಾಗಿ ಸಂಗ್ರಹವಾದ ಹಣ ರೂ. ೮೦.೪ ಕೋಟಿ ಮಾತ್ರ. ಕೆಳಗಿನ ತಃಖ್ತೆಯು ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೆ ನೀಡಿದ್ದ ಗುರಿ ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಸಾಧನೆಯ ಚಿತ್ರಣವನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ
ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಸಂಗ್ರಹಿಸಬೇಕಾದ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ತೆರಿಗೆಗಳು
(ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ)

	ಐದು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಲಾಗಿದ್ದ ಗುರಿ	೧೯೫೧-೫೨ರ ಸಂಗ್ರಹ	ಅವಧಿಯಲ್ಲಿನ ಸಂಗ್ರಹ ಗುರಿಯ ಶೇಕಡಾವಾರು
೧. ಅಸ್ಸಾಂ	೩.೫	೩.೩	೯೪.೩
೨. ಬಿಹಾರ	೭.೩	೩.೦	೪೧.೧
೩. ಬಾಂಬೆ	೨೩.೫	೨೪.೦	೧೦೨.೧
೪. ಮಧ್ಯ ಪ್ರದೇಶ	೧೦.೬	೨.೩	೨೧.೭
೫. ಮದರಾಸು (ಆಂಧ್ರವನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಂತೆ)	೩೯.೩	೮.೦	೨೦.೪
೬. ಬರಿಸ್ಸಾ	೯.೪	೨.೦	೨೧.೩
೭. ಪಂಜಾಬು	೫.೦	೪.೫	೯೦.೦
೮. ಪಶ್ಚಿಮ ಬಂಗಾಳ	೩೬.೯	೪.೫	೧೨.೨
೯. ಉತ್ತರ ಪ್ರದೇಶ	೫೦.೨	೧೧.೦	೨೧.೯
೧೦. ಹೈದರಾಬಾದು	೭.೪	೧.೦	೧೩.೫
೧೧. ಮಧ್ಯ ಭಾರತ	೪.೯	೨.೭	೫೫.೧
೧೨. ಮೈಸೂರು	೯.೨	೩.೦	೩೨.೬
೧೩. ಪೆಪ್ಪು	೪.೧	೦.೪	೯.೮
೧೪. ರಾಜಸ್ಥಾನ	೩.೩	೨.೬	೭೮.೮
೧೫. ಸೌರಾಷ್ಟ್ರ	೪.೭	೨.೧	೪೪.೭
೧೬. ತಿರುವಾಂಕೂರು, ಕೊಚ್ಚಿ ಒಟ್ಟು	೧೧.೦	೬.೦	೫೪.೫
	೨೩೦.೩	೮೦.೪	೩೪.೯

ಮೇಲಿನ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳಿಂದ ಬಾಂಬೆಯು ಗುರಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಗುರಿಗಿಂತ ೦.೫ ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಅಧಿಕ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿತು. ಅಸ್ಸಾಂ ಮತ್ತು ಪಂಜಾಬ್‌ಗಳು ಗುರಿಯ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದವು. ಉಳಿದ ರಾಜ್ಯಗಳ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಭಾರಿಯ ಕೊರತೆಯು ಕಂಡುಬಂದಿತು. ಹೆಚ್ಚುವರಿ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸುವಲ್ಲಿ ಪೆಪ್ಪು, ಪಶ್ಚಿಮ ಬಂಗಾಳ ಮತ್ತು ಹೈದರಾಬಾದ್ ರಾಜ್ಯಗಳ

ಸಾಧನೆ ಕಳಪೆಯಾಗಿತ್ತು. ಉತ್ತರ ಪ್ರದೇಶ, ಒರಿಸ್ಸಾ, ಮಧ್ಯ ಪ್ರದೇಶ ಮತ್ತು ಮದರಾಸು ರಾಜ್ಯಗಳ ಸಾಧನೆಯೂ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹದಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಿದ್ದ ಈ ಗುರಿಗಳು ತರ್ಕಬದ್ಧವಾಗಿರದಿದ್ದರಿಂದ ಈ ವೈಫಲ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳನ್ನು ನಾವು ನಿಂದಿಸುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ತೆರಿಗೆ ಸಂಗ್ರಹಿಸಬಲ್ಲ ರಾಜ್ಯಗಳ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿ ಅದರ ಮೇಲೆ ಈ ಗುರಿಗಳನ್ನು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಿರಲಿಲ್ಲ, ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಲಿ ಇರುವ ತೆರಿಗೆ ಪದ್ಧತಿಗಳನ್ನಾಗಲೀ, ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರಾಜ್ಯಗಳ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನಾಗಲೀ ಗಮನಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಲಿ ಇರುವ ತೆರಿಗೆಗಳಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದುದರಿಂದ, ಕೆಲವು ರಾಜ್ಯಗಳ ತೆರಿಗೆ ಸಂಗ್ರಹ ಅಧಿಕವಾಗಿತ್ತು, ಆದರೆ, ಯೋಜನೇತರ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯೇತರ ವೆಚ್ಚಗಳು ಈ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಆದಾಯದ ಫಲವನ್ನು ನುಂಗಿಹಾಕಿದವು.

ಯೋಜನಾಪೂರ್ವಕ ವರ್ಷವಾದ ೧೯೫೦-೫೧ರಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದ ತೆರಿಗೆ ಆದಾಯವು ರೂ. ೨೨೬.೮೪ ಕೋಟಿಯಾಗಿತ್ತು. ಅದು ನಿಧಾನವಾಗಿ ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೩೪೯.೫೩ ಕೋಟಿಗೆ (ಪರಿಷ್ಕೃತ ಅಂದಾಜು) ತಲುಪಿತು. ಅಂದರೆ, ಶೇ ೫೧.೪ರ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ಇದು ದಾಖಲಿಸಿತ್ತು. ಈ ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ, ತೆರಿಗೆ ಮತ್ತು ಇತರ ಬಾಬುಗಳ ಆದಾಯವನ್ನು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಗಮನಿಸಿದರೆ ಎಲ್ಲ ರಾಜ್ಯಗಳ ಒಟ್ಟು ಆದಾಯವು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ನಡೆಯಿತು. ಆದರೆ ಆದಾಯದಲ್ಲಿನ ಹೆಚ್ಚಳದ ಬಹುಭಾಗವು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯೇತರ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗಾಗಿಯೇ ವ್ಯಯವಾಯಿತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಜನತೆಯ ತ್ಯಾಗದ ಹೊರತಾಗಿಯೂ, ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ಆದಾಯದಲ್ಲಿನ ಈ ಹೆಚ್ಚಳ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೆ ಬಾರದಾಯಿತು. ಯೋಜನೆಯಿಂದ ಹೊರತಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗಾಗಿ ಮಾಡಿದ ವೆಚ್ಚ ೧೯೫೧-೫೨ರಲ್ಲಿದ್ದ ರೂ. ೧೯೬.೪೨ ಕೋಟಿಯಿಂದ ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೨೬೯.೯೨ ಕೋಟಿಗೆ (ಪರಿಷ್ಕೃತ ಅಂದಾಜು) ಏರಿತು. ಇದಲ್ಲದೆ, ಯೋಜನೇತರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗಾಗಿಯೂ ಅಪಾರ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗಾದ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿನ ಏರಿಕೆಯು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಮತ್ತು ಯೋಜನಾ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ನಡುವೆ ಇರುವ ಅಸಾಮಂಜಸ್ಯಕ್ಕೆ ತೋರುಬೆರಳಾಗಿದೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ
ಯೋಜನೇತರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ವೆಚ್ಚ

(ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ)

ವರ್ಷ	ಮೊತ್ತ
೧೯೫೧-೫೨	೧೩೨.೪
೧೯೫೨-೫೩	೧೪೨.೪
೧೯೫೩-೫೪	೧೫೬.೯
೧೯೫೪-೫೫	೧೯೦.೮
೧೯೫೫-೫೬	೨೪೯.೪
ಒಟ್ಟು	೮೨೧.೯

ಅದನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯಗಳ ಯೋಜನಾ ಅವಧಿಯ ಒಟ್ಟು ವೆಚ್ಚವಾದ ರೂ. ೩,೪೩೪ ಕೋಟಿಯೊಡನೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿ. ಯೋಜನೇತರ ವೆಚ್ಚವು ಒಟ್ಟು ವೆಚ್ಚದ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಶೇ ೨೫ರಷ್ಟು ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಾ ರಾಜ್ಯಗಳ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚವೇ ರೂ. ೮೯೭.೫ ಕೋಟಿಯಿತ್ತು. ಅಂದರೆ ರಾಜ್ಯಗಳು ನಿಗದಿತ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚದಷ್ಟೇ ಮೊತ್ತವನ್ನು ಯೋಜನೇತರ ವೆಚ್ಚಕ್ಕಾಗಿ ವ್ಯಯಿಸಿದವು. ಕೆಲವು ರಾಜ್ಯಗಳಂತೂ ಈ ದಿನೆಯಲ್ಲಿ ಅಪಾರ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಮಾಡಿದವು. ೧೯೫೧-೫೬ರಲ್ಲಿನ ಒಟ್ಟು ಯೋಜಿತ ವೆಚ್ಚವಾದ ರೂ. ೭೨ ಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯಪ್ರದೇಶವೊಂದೇ ರೂ. ೨೪.೮ ಕೋಟಿಯ ಪಾಲನ್ನು ಪಡೆದಿತ್ತು. ಒರಿಸ್ಸಾ ರಾಜ್ಯವು ೧೯೫೧-೫೨ರಲ್ಲಿ ಯೋಜನೆಯ ಪರಿಧಿಯ ಹೊರಗೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗಾಗಿ ರೂ. ೪.೪ ಕೋಟಿಯನ್ನು ವೆಚ್ಚಮಾಡಿತ್ತು. ಅದು ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೧೨.೫ ಕೋಟಿಗೆ ಕ್ರಮಕ್ರಮವಾಗಿ ಏರಿತು. ಪಂಜಾಬಿನಲ್ಲಿ ಇದೇ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಈ ವೆಚ್ಚ ರೂ. ೫.೫ ಕೋಟಿಯಿಂದ ರೂ. ೧೨.೨ ಕೋಟಿಗೆ ನೆಗೆಯಿತು. ಪಶ್ಚಿಮ ಬಂಗಾಳದಲ್ಲಿ ೧೯೫೧-೫೨ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೧೧ ಕೋಟಿಯಿದ್ದ ಇದು ೧೯೫೪-೫೫ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೧೭.೪ ಕೋಟಿಗೂ, ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೨೩ ಕೋಟಿಗೂ ಏರಿತು. ರಾಜಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ೧೯೫೧-೫೨ ಮತ್ತು ೧೯೫೫-೫೬ರ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಇದು ರೂ. ೬.೦ ಕೋಟಿಯಿಂದ ರೂ. ೧೧.೬ ಕೋಟಿಗೆ ಲಂಘಿಸಿತು.

ಹೆಚ್ಚುವರಿ ತೆರಿಗೆಯ ಹೇರಿಕೆ: ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯು ಯೋಜಿಸಿದ್ದ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ತೆರಿಗೆಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಮೊತ್ತ ಕೆಳಕಂಡಂತೆ ಇವೆ. ಒಟ್ಟು ರೂ. ೧೬೫.೦ ಕೋಟಿ ಹೆಚ್ಚುವರಿಗಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಯೋಜನೆಯನ್ನು

೮೪ ದೀನ್ ದಯಾಳ್ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಅವರ ಸಮಗ್ರ ಬರಹಗಳು ಸಂಪುಟ ೪ ರೂಪಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಉಳಿದ ರೂ. ೬೭ ಕೋಟಿಗೆ ರಾಜ್ಯಗಳು ಬೇರೆ ದಾರಿಯನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

ಕೋಷ್ಟಕ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ತೆರಿಗೆಗಳು

(ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ)

೧. ಭೂಮಿಯ ಮೇಲಿನ ಕಂದಾಯ (ಭೂಕಂದಾಯ ಮತ್ತು ಕೃಷಿ ಉತ್ಪನ್ನಗಳ ಮೇಲಿನ ಆದಾಯ ತೆರಿಗೆ ಇತ್ಯಾದಿ)	೩೪.೦
೨. ಸ್ಥಿರ ಆಸ್ತಿಗಳ ವರ್ಗಾವಣೆಯಿಂದ (ಸ್ಥಿರ ಆಸ್ತಿ ಕಂದಾಯ)	೨೧.೩
೩. ವಾಣಿಜ್ಯ ವ್ಯವಹಾರಗಳ ಮೇಲಿನ ತೆರಿಗೆಯಿಂದ (ಮಾರಾಟ ತೆರಿಗೆ)	೨೫.೫
೪. ಇತರ ತೆರಿಗೆಗಳು (ಭೋಗವಸ್ತುಗಳ ಮೇಲಿನ ತೆರಿಗೆಯೂ ಸೇರಿದಂತೆ)	೩೭.೫
೫. ನೀರಾವರಿಯಿಂದ ಆದಾಯ (ನೀರಾವರಿಗಾಗಿ ವಿಧಿಸುವ ತೆರಿಗೆಗಳು ಮತ್ತು ಭೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ತೆರಿಗೆಗಳು)	೨೯.೫
೬. ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳ ವಾಣಿಜ್ಯೋದ್ಯಮಗಳಿಂದ ಆದಾಯ (ಅರಣ್ಯ, ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ, ಖನಿಜಗಳು ಇತ್ಯಾದಿ)	೪.೮
೭. ಯೋಜನೇತರ ವೆಚ್ಚಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡಬಹುದಾದ ಉಳಿತಾಯಗಳಿಂದ	೧೨.೪
ಒಟ್ಟು	೧೬೫.೦

ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದಾಗ ಉಳಿದ ರೂ. ೬೭ ಕೋಟಿ ಆದಾಯಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಇನ್ನೂ ಯೋಚಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ರಾಜ್ಯಸರ್ಕಾರಗಳು ಈ ಮೊತ್ತದ ಆದಾಯಕ್ಕೆ ದಾರಿಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಳ್ಳಲು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡವು. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ರಾಜ್ಯಗಳ ಸಫಲತೆಯು ಕೆಳಕಂಡಂತೆ ಇದೆ.

ಹಣಕಾಸು

೮೫

ಕೋಷ್ಟಕ ರಾಜ್ಯದ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ತೆರಿಗೆಗಳು

(ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ)

೧. ಭೂಮಿಯ ಮೇಲಿನ ಕಂದಾಯ	೫.೪
೨. ಮೋಟಾರು ವಾಹನಗಳ ಮೇಲಿನ ತೆರಿಗೆ	೯.೩
೩. ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಾರಾಟ ತೆರಿಗೆ	೩೧.೮
೪. ಮೋಟಾರ್ ಸ್ಪರಿಟ್‌ನ ಮೇಲಿನ ತೆರಿಗೆ	೬.೦
೫. ತಂಬಾಕು, ಸಿಗರೇಟ್ ಮತ್ತು ಸಿಗಾರ್‌ಗಳ ಮೇಲಿನ ತೆರಿಗೆ	೧.೪
೬. ಸ್ಥಿರ ಆಸ್ತಿಗಳ (ವರ್ಗಾವಣೆಯ ಮೇಲಿನ) ತೆರಿಗೆ	೨.೦
೭. ನಗರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿನ ಆಸ್ತಿಗಳ ವರ್ಗಾವಣೆಗಳ ಮೇಲಿನ ತೆರಿಗೆ	೧.೧
೮. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಾರಿಗೆಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ಮೇಲಿನ ಅಧಿಕರದಿಂದ	೫.೩
೯. ಇತರೆ	೯.೧
೧೦. ನೀರಾವರಿಗಾಗಿ ವಿಧಿಸುವ ಕಂದಾಯ	೬.೦
೧೧. ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯ ಮೇಲಿನ ತೆರಿಗೆ	೩.೦
ಒಟ್ಟು	೮೦.೪

ಅಂತಿಮ ಲೆಕ್ಕದ ಪ್ರಕಾರ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜ್ಯಗಳ ವರಮಾನದಲ್ಲಿನ ಒಟ್ಟು ಕೊರತೆಯು ೧೯೫೦-೫೧ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೧.೭ ಕೋಟಿಯಾಗಿದ್ದಿತು* ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ, ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿರದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ, ಆರೋಗ್ಯ ಮೊದಲಾದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿನ ವೆಚ್ಚವು ಈ ಮೊದಲು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಲಾಗಿದ್ದ ಮಿತಿಯನ್ನು ಮೀರದಹಾಗೆ ನೋಡಿಕೊಂಡರೆ, ರಾಜ್ಯಗಳು ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಹುಡುಕುವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಬೇಕಾದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿತು. “ಆದರೆ, ತಾವಾಗಿಯೇ ಅವಶ್ಯಕ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಹುಡುಕುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದ ಮತ್ತು ನೆರವಿಗಾಗಿ ಕೇಂದ್ರವನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸುವ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳಾಗಲೀ, ಅಥವಾ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರವಾಗಲೀ ಪೂರ್ವನಿಗದಿತ ವೆಚ್ಚದ ಮಿತಿಯೊಳಗೇ ಇರುವತ್ತ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ತೆರಿಗೆ ಮತ್ತು ಇತರ ಮೂಲಗಳಿಂದ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ವರಮಾನವು

* India at a Glance, 1953, p. 383

೮೬ ದೀನ್ ದಯಾಳ್ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಅವರ ಸಮಗ್ರ ಬರಹಗಳು ಸಂಪುಟ ೪

ಏರುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಏರುತ್ತಲೇ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಆಡಳಿತ, ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಯೋಜನೇತರ ಬಾಬುಗಳ ಒಟ್ಟು ವೆಚ್ಚಗಳ ಸಂಗಡ ಸ್ಪರ್ಧಿಸಲಾರದೆ ಹೋಯಿತು.”+ ೧೯೫೧-೫೨ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೧೯೬.೪೨ ರಷ್ಟು ಇದ್ದ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜ್ಯಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯೇತರ ವೆಚ್ಚ ರೂ. ೨೬೯.೯೨ ಕೋಟಿಗೆ ಏರಿತು.++ ಕೆಲವು ಬಾಬುಗಳ ವೆಚ್ಚದ ಏರಿಕೆಯು ಸರಕಾರದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗೆ ಬೆರಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತವೆ. ೧೯೫೧-೫೨ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೨೬೯.೪ ಕೋಟಿ ವರಮಾನಕ್ಕಾಗಿ ಇದ್ದ ನೇರ ಬೇಡಿಕೆಯು ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೪೮.೫೦ ಕೋಟಿಗೆ (ಪರಿಷ್ಕೃತ ಅಂದಾಜು) - ಅಂದರೆ ಶೇ ೮೪.೬ರಷ್ಟು - ಏರಿತು. ೧೯೫೧-೫೨ರಲ್ಲಿ ಕ್ಷಾಮ ಪರಿಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಇದ್ದ ರೂ. ೩.೯೯ ಕೋಟಿ ಬೇಡಿಕೆಯು ಮುಂದಿನ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಮವಾಗಿ ರೂ. ೭.೩೨ ಕೋಟಿ, ರೂ. ೬.೪೫ ಕೋಟಿ, ರೂ. ೮.೮೫ ಕೋಟಿ ಮತ್ತು ರೂ. ೧೮.೩೧ ಕೋಟಿಗೆ ಏರಿತು ಎಂಬುದು ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿನ ಸಾಧನೆ ಮತ್ತು ತೀವ್ರವಾಗಿದ್ದ ಆಹಾರ ಕೊರತೆಯ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಿದ ಸಾಧನೆ ಇವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಬರೆದ ವಿಷಾದಪೂರ್ಣ ಭಾಷ್ಯದಂತೆ ಇದೆ. ಸಾಲದ ಮರುಪಾವತಿಯು ರೂ. ೮.೪೯ ಕೋಟಿಯಿಂದ ರೂ. ೨೩.೦೮ ಕೋಟಿಗೆ ಏರಿತು. ಮುಂದಿನ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಪ್ರಕರಣಗಳು ಮತ್ತೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ.

ರಾಜ್ಯಗಳು ಕೇಂದ್ರದ ನೆರವಿನ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಅವಲಂಬಿಸಿರುವುದು ಕುತೂಹಲಕಾರಿಯಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆ ಅವಲಂಬಿತವಾದ ಮೊತ್ತವು ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳ ಒಟ್ಟು ವೆಚ್ಚದ ದೊಡ್ಡ ಭಾಗವಾಗಿದೆ (ಮುಂದಿನ ಕೋಷ್ಟಕವನ್ನು ನೋಡಿ)

ಎರಡನೆಯ ಹಣಕಾಸು ಆಯೋಗದ ಶಿಫಾರಸಿನ ಪ್ರಕಾರ, ಕೇಂದ್ರವು ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೆ ನೀಡಬೇಕಾದ ನೆರವಿನ ಮೊತ್ತ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ವಿಕೇಂದ್ರೀಕರಣದ ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೆ ನೀಡುವ ಮೊತ್ತವು ರೂ. ೧೪೦ ಕೋಟಿಗಳಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಾಲಗಳು ಮತ್ತು ದೀರ್ಘಾವಧಿಯ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ನೀಡುವ ಕೊಡುಗೆಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿಲ್ಲ.

+ The First Five Year plan. p. 56.

++ Reserve Bank of India Bulletin, Aug. 1957, p. 746

ಹಣಕಾಸು

**ಕೋಷ್ಟಕ
ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೆ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ವರ್ಗಾವಣೆ**

ವರ್ಷ	ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ನೀಡಲ್ಪಟ್ಟ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು				ರಾಜ್ಯಗಳ ವೆಚ್ಚ				
	ಕಂಚಲ್ಪಟ್ಟ ಕೊಡುಗೆ ಗಳು	ಸಾಲಗಳು	ಒಟ್ಟು	ರವನ್ನು	ಮೂಲ	ಒಟ್ಟು	ಕಾಲಂ ೬ರ ಮೇಲೆ	ಕಾಲಂ ೮ರ ಮೇಲೆ	
(೧)	(೨)	(೩)	(೪)	(೫)	(೬)	(೭)	(೮)	(೯)	(೧೦)
೧೯೫೧-೫೨	೫೨.೯	೩೩.೯	೨೩.೩	೧೬೦.೧	೩೯೨.೨	೧೫೧.೩	೫೪೪.೦	೨೨೧	೨೯.೪
೧೯೫೨-೫೩	೭೩.೮	೩೬.೦	೧೧೧.೮	೨೨೧.೬	೪೧೭.೦	೧೫೫.೫	೫೭೨.೫	೨೬೩	೩೮.೭
೧೯೫೩-೫೪	೭೨.೮	೪೫.೩	೧೫೪.೨	೨೭೨.೮	೪೪೮.೨	೧೭೬.೮	೬೨೫.೦	೨೬೩	೪೩.೬
೧೯೫೪-೫೫	೭೨.೬	೫೧.೪	೨೨೦.೨	೩೪೩.೨	೪೯೫.೬	೨೦೫.೯	೭೦೧.೫	೨೪೮	೪೯.೦
೧೯೫೫-೫೬	೭೩.೬	೯೭.೨	೨೬೧.೨	೪೩೩.೦	೬೦೫.೧	೩೪೨.೩	೯೪೭.೪	೨೮೩	೪೫.೭

ಆಧಾರ : Reserve Bank of India, Bulletin Aug. 1957.

* ಸಾಧಿಲ್ಯಾರು ಮತ್ತು ಇತರ ನಿಧಿಗಳಿಗೆ ಮಾಡಲಾಗುವ ಮರುಹೊಂದಾಣಿಕೆಯನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ, ಇದು ರಾಜ್ಯ ವ್ಯಾಪಾರದ ವಹಿವಾಟುಗಳ ಮತ್ತು (ಸಾಲಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಮುಂಗಡಗಳನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ) ಉಳಿದ ಎಲ್ಲ ಸಾಲ ನಿಕ್ಷೇಪಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ.

ರಾಜ್ಯಗಳು ತಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ಕೊರತೆಯ ಆಯವ್ಯಯಗಳನ್ನು ಮಂಡಿಸುತ್ತಾ ಪದೇಪದೇ ನೆರವಿಗಾಗಿ ಕೇಂದ್ರದತ್ತ ಕೈಚಾಚುವುದರಲ್ಲಿ ಬೇಜವಾಬ್ದಾರಿಯಿಂದ ನಡೆದುಕೊಂಡಿವೆ ಎಂಬುದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ, ನಾವು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದಂತೆ, ರಾಜ್ಯಗಳು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿರುವ ತೆರಿಗೆಯತ್ತ ನೋಡಿದಾಗ ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸಾಧುವಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ತೆರಿಗೆಯಿಂದ ಗಳಿಸಿದ ವರಮಾನ ಮತ್ತು ಇತರ ವರಮಾನಗಳ ಸಂಗ್ರಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರದ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ರಾಜ್ಯಗಳ ಸಾಧನೆಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ, ರಾಜ್ಯಗಳು ಕೇಂದ್ರಕ್ಕಿಂತ ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ೧೯೫೧-೫೨ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೪೫೯.೯೯ ಕೋಟಿ ಇದ್ದ ಕೇಂದ್ರದ ತೆರಿಗೆ ವರಮಾನವು ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೪೨೮.೦೪ ಕೋಟಿಯಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೊರತೆಯು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಈ ಮೊದಲು ತೋರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಕೇಂದ್ರದ ಆದಾಯದಲ್ಲಿನ ಹೆಚ್ಚಳಕ್ಕೆ ಅಮದು ಸುಂಕವು ಕಾರಣವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಕೊರಿಯಾದ ಉತ್ಕರ್ಷದ ಗುಳ್ಳೆಯು ಒಡೆದ ನಂತರ, ಈ ಹೆಚ್ಚಳವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಇದು ೧೯೫೩-೫೪ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೩೬೩.೨೮ ಕೋಟಿಗೆ ಇಳಿದು ನಂತರದ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಮೇಲೇರಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು.* ಇದನ್ನು ಹಣಕಾಸು ಆಯೋಗವು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ರಾಜ್ಯಗಳ ತೆರಿಗೆ ಸಂಗ್ರಹಣದ ಚಿತ್ರದೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ. “ಕೇಂದ್ರದ ಕೊಡುಗೆ, ತೆರಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಪಡೆಯುವ ಪಾಲು, ಕಾಪು ನಿಧಿಯಿಂದ ಬರುವ ವರಮಾನ ಇವುಗಳನ್ನು ಹೊರತು ಪಡಿಸಿದ ರಾಜ್ಯಗಳ ಒಟ್ಟು ಆದಾಯವು ೧೯೫೧-೫೨ರಲ್ಲಿದ್ದ ರೂ. ೩೩೨ ಕೋಟಿಯಿಂದ ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೪೧೫ ಕೋಟಿಯನ್ನು ತಲುಪಿತು”. ಈ ಹೆಚ್ಚಳದಲ್ಲಿ ಭೂಕಂದಾಯದ ಪಾಲೇ ರೂ. ೩೦ ಕೋಟಿಗಳಷ್ಟಿದ್ದಿತು. ೧೯೫೧-೫೨ಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಈ ಬಾಬಿನ ಪಾಲು ಶೇ. ೨೦ಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆಯಿದ್ದು, ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ಇದು ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಮುಖ ಬಾಬುಗಳಿಂದ ಬಂದ ಆದಾಯದ ಶೇ. ೨೫ಕ್ಕೆ ಏರಿತು. ೧೯೫೧-೫೨ ಮತ್ತು ೧೯೫೫-೫೬ರ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಭೂಕಂದಾಯವು ರೂ. ೭.೫೮ ಕೋಟಿಯಿಂದ ರೂ. ೧೯.೬೧ ಕೋಟಿಗೆ ಲಂಘಿಸಿತು. ಅಂದರೆ, ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಭೂಕಂದಾಯವು ಶೇ. ೧೪.೭ರಿಂದ ೨೪.೫ಕ್ಕೆ ಏರಿತು. ೧೯೫೩-೫೪ರಲ್ಲಿ ಇದು ಶೇ. ೨೦.೧೨ರಷ್ಟರವರೆಗೂ ಏರಿದ್ದು, ಆ ವರ್ಷ ಒಟ್ಟು ೨೦.೧೭ ಕೋಟಿಯನ್ನು ತಲುಪಿದ್ದಿತು. ಇದರಲ್ಲಿ ರೂ. ೪೧.೫ ಕೋಟಿಯು ಜಮೀಂದಾರಿ ಪದ್ಧತಿಯ ರದ್ದತಿಯಿಂದಾಗಿ ಬಂದಿತ್ತು.

* Reserve Bank of India : Report on Currency & Finance, 1956-57, p. 175

ರಾಜ್ಯಗಳ ಪರವಾಗಿ ಅಥವಾ ವಿರೋಧವಾಗಿ ಯಾವುದೇ ವಾದವನ್ನು ಮಂಡಿಸಿದರೂ, ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ರೂಢಿಸುವಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯ ಹಾಗೂ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಗಳ ಜಂಟಿ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಮೊದಲ ಯೋಜನೆಯು ಕಾರ್ಯಗತವಾಗತೊಡಗಿದಾಗ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತ ಹಣಕಾಸು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂದವು. ಮೊದಲ ಹಣಕಾಸು ಆಯೋಗವು ತೆರಿಗೆಯಿಂದ ಬಂದ ಆದಾಯವನ್ನು ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೆ ಹಂಚುವುದರಲ್ಲಿ ಧಾರಾಳತನವನ್ನು ತೋರಿಸಿತ್ತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರವು ಹಂಚಿದ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಮೊತ್ತವು ರೂ. ೮೦ ಕೋಟಿಯಾಗಿತ್ತು. ಎರಡನೆಯ ಹಣಕಾಸು ಆಯೋಗವೂ ಇದೇ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದು, ರಾಜ್ಯಗಳು ತಮ್ಮ ಆಯವ್ಯಯವನ್ನು ಸರಿದೂಗಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮೊತ್ತವನ್ನು ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೆ ನೀಡುವಂತೆ ಸಲಹೆಯನ್ನು ನೀಡಿತು. ಆದರೆ ಇದರಿಂದ ಉದ್ದೇಶಿತ ಗುರಿಯನ್ನು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದು ಇನ್ನೂ ಕಾದು ನೋಡಬೇಕಾದ ವಿಷಯ. ಐದು ವರ್ಷಗಳಿಗೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿದ್ದರೂ, ಹಣಕಾಸು ಆಯೋಗದ ಶಿಫಾರಸ್ಸು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಹೊಂದುತ್ತಿರುವ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಶೀಲವಾಗಿರುವ ಆರ್ಥಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಅನುಕೂಲಕರವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಸಕ್ತ ಇರುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಸಮಾನತೆಯ ಬೇಡಿಕೆಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರಾಜ್ಯಗಳ ನಡುವೆ ತಲಾ ವರಮಾನ ಮತ್ತು ವೆಚ್ಚಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬಹಳಷ್ಟು ಅಂತರವಿದೆ (ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕೋಷ್ಟಕವನ್ನು ನೋಡಿ).

ಕೋಷ್ಟಕ

೧೯೫೧-೫೬ ರ ಪ್ರಥಮ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಗಳ ವರಮಾನ ಮತ್ತು ವೆಚ್ಚಗಳು

ರಾಜ್ಯ	ವರಮಾನ	ತಲಾ ವರಮಾನ	ವೆಚ್ಚಗಳು	ತಲಾ ವೆಚ್ಚಗಳು
೧. ಆಂಧ್ರ (*)	೫೪.೧೪	೧೦.೬	೬೫.೪೯	೧೨.೮
೨. ಅಸ್ಸಾಂ	೭೮.೧೮	೧೭.೪	೮೦.೮೪	೧೮.೦
೩. ಬಿಹಾರ	೧೬೫.೩೧	೮.೨	೧೮೪.೪೫	೯.೨
೪. ಬಾಂಬೆ	೩೫೩.೨೨	೧೯.೬	೩೩೨.೮೯	೧೮.೫
೫. ಹೈದರಾಬಾದು	೧೩೬.೩೪	೧೪.೬	೧೨೬.೯೪	೧೩.೬
೬. ಮಧ್ಯ ಭಾರತ	೬೮.೮೫	೧೭.೨	೬೮.೧೬	೧೭.೨
೭. ಮಧ್ಯ ಪ್ರದೇಶ	೧೨೪.೬೨	೧೧.೮	೧೧೯.೨೬	೧೧.೩
೮. ಮದರಾಸು	೨೩೪.೧೦+	೧೧.೫	೨೫೨.೬೯+	೧೨.೪

ರಾಜ್ಯ	ವರಮಾನ	ತಲಾ ವರಮಾನ	ವೆಚ್ಚಗಳು	ತಲಾ ವೆಚ್ಚಗಳು
೯. ಮೈಸೂರು	೮೧.೧೧	೧೭.೧	೭೮.೯೮	೧೬.೬
೧೦. ಒರಿಸ್ಸಾ	೬೬.೯೫	೯.೨	೭೨.೩೮	೯.೯
೧೧. ಪೆಪ್ಪು	೩೫.೯೫	೨೦.೫	೩೫.೩೮	೨೦.೦
೧೨. ಪಂಜಾಬು	೧೦೨.೩೦	೧೬.೨	೯೩.೬೯	೧೪.೯
೧೩. ರಾಜಸ್ಥಾನ	೯೮.೦೪	೧೨.೮	೯೨.೪೨	೧೨.೧
೧೪. ಸೌರಾಷ್ಟ್ರ	೫೩.೮೩	೨೬.೩	೫೬.೪೫	೨೬.೫
೧೫. ತಿರುವಾಂಕೂರು				
-ಕೊಚ್ಚಿ	೮೭.೫೬	೧೮.೮	೭೪.೪೬	೧೬.೦
೧೬. ಉತ್ತರ ಪ್ರದೇಶ	೩೩೬.೨೧	೧೦.೬	೩೦೯.೨೧	೯.೮
೧೭. ಪಶ್ಚಿಮ ಬಂಗಾಳ	೨೦೫.೬೨	೧೬.೬	೨೨೮.೩೩	೧೮.೪
೧೮. ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ	೨೫.೨೮	೧೧.೫	೨೪.೪೬	೧೧.೧
೧೯. ಅಜಮೀರ	೮.೨೯	೨೭.೭	೮.೮೦	೨೫.೧
೨೦. ಭೂಪಾಲ	೧೧.೫೩	೨೮.೮	೧೨.೧೬	೩೦.೪
೨೧. ಕೊಡಗು	೪.೮೩	೪೮.೩	೪.೯೪	೪೯.೪
೨೨. ವಿಂಧ್ಯ ಪ್ರದೇಶ	೧೯.೧೨	೧೦.೬	೧೯.೧೯	೧೦.೭
೨೩. ಕರ್ನಾಟಕ	೧.೯೬	೬.೫	೫.೪೯	೧೦.೩
ಒಟ್ಟು	೨,೩೫೩.೩೪	೧೩.೪	೨,೩೪೭.೦೬	೧೩.೪

ಏಕರೂಪದ ಹಣಕಾಸಿನ ನೀತಿಯ ಅವಶ್ಯಕತೆ : ಇತರ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸದೆ ಇದ್ದರೂ, ಹಣಕಾಸಿನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದಾಗ ಏಕೀಕೃತ ಸರ್ಕಾರದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ ಎಂದು ನಾವು ಭಾವಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಮದರಾಸು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಪ್ರೊ. ಆರ್. ಬಾಲಕೃಷ್ಣ ಅವರು ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯಗಳ ಹಣಕಾಸಿನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚಿಸುತ್ತಾ ಹೀಗೆ ಸಲಹೆಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

“ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯಗಳ ಹಣಕಾಸಿನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಬಗೆಹರಿದಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳನ್ನು

* ಈ ಸಂಖ್ಯೆಗಳು ೧೯೫೩ರ ಅಕ್ಟೋಬರ್‌ನಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವ ೨^೧/_೨ ವರ್ಷಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿವೆ // + ೧೯೫೧-೫೨ ಮತ್ತು ೧೯೫೨-೫೩ರ ಸಂಖ್ಯೆಗಳು ಅವಿಭಾಜಿತ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೂ, ೧೯೫೩-೫೪ರ ಸಂಖ್ಯೆಗಳು ಕಡೆಯ ಆರು ತಿಂಗಳಿಗೂ, ೧೯೫೪-೫೫ ಮತ್ತು ೧೯೫೫-೫೬ರ ಸಂಖ್ಯೆಗಳು. ಆಂಧ್ರವು ವಿಭಜಿತವಾದನಂತರದ ಮದರಾಸು ರಾಜ್ಯಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಿವೆ. (ಗಮನಿಸಿ: ತಲಾ ವರಮಾನ ಮತ್ತು ತಲಾ ವೆಚ್ಚಗಳು ಈ ಅವಧಿಯ ವಾರ್ಷಿಕ ಸರಾಸರಿಯಾಗಿವೆ)

ಆಧಾರ: Report of the Finance Commission, '57

ಬಗೆಹರಿಸುವುದು ಸುಲಭವೂ ಅಲ್ಲ. ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ವರ್ಗಾವಣೆಯನ್ನು ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಮಾಡದೆ ಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ವರ್ಗಾವಣೆಯೆಂದರೆ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ವಿನಿಯೋಗದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಮಾಡುವುದು ಎಂದಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ, ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಪುನರ್ವಿತರಣಾ ತತ್ವವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುವುದಕ್ಕೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಸುಲಭವಾದ ಅಥವಾ ಮೂಲಭೂತವಾಗಿ ಬದಲಾವಣೆ ತರುವ ಯಾವುದೇ ಪರಿಹಾರವು ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯ ಪದ್ಧತಿಗೆ ಆತಂಕಕಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಪರಿಹಾರವು ಕಾರ್ಯಸಾಧ್ಯವಲ್ಲವೆಂದು ತೋರಿದರೂ ಅದರ ಹಿಂದಿರುವ ತರ್ಕವು ಮಾನ್ಯವಾದುದೇ ಆಗಿದೆ. ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯಪದ್ಧತಿಯು ಪ್ರಗತಿಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ವೇಗವಾಗಿ ಸಾಗುತ್ತಿರುವಾಗ, ಸ್ವತಂತ್ರ ಆರ್ಥಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವುದು ತರ್ಕಹೀನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಸರ್ಕಾರದ ಕಾರ್ಯವ್ಯಾಪ್ತಿ, ಲಾಭರಹಿತ ತತ್ವದ ಮೇಲೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸೇವೆಗಳನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡು ವಿಸ್ತರಿಸುತ್ತಿದೆ.”

ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಾಲಗಳು: ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಾಲಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಮೊದಲ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ್ದ ಅಂದಾಜುಗಳು ವಾಸ್ತವದ ನೆಲೆಗಟ್ಟನ್ನು ಹೊಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಯೋಜನೆಯ ಫಲಿತಾಂಶವನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ, ನಿಗದಿತ ಗುರಿಯಿಂದ ಸಾಕಷ್ಟು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಆಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ಈ ಬಾಬಿನಲ್ಲಿ ನಿಗದಿತ ಗುರಿಗಳು ಮತ್ತು ಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ಕೆಳಗಿನ ಕೋಷ್ಟಕದಲ್ಲಿ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ -

	ಕೋಷ್ಟಕ	
	(ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ)	
	೧೯೫೧-೫೬(ಒಟ್ಟು)	ಯೋಜನೆಯ ಗುರಿ
೧. ಸಾಲಗಳು	೨೦೪.೪	೧೧೫.೦
೨. ಸಣ್ಣ ಉಳಿತಾಯಗಳು	೨೩೭.೨	೨೨೫.೦
೩. ಅನನುದಾನಿತ ಸಾಲಗಳು	೬೬.೪	೪೫.೦
೪. ಇತರೆ ಬಂಡಾಳದ ಸ್ವೀಕೃತಿಗಳು	೭೯.೬	೧೩೨.೮

ಸಣ್ಣ ಉಳಿತಾಯವು ಏಕಪ್ರಕಾರದ ಹೆಚ್ಚಳವನ್ನು ಕಂಡಿತು. ಗುರಿ ಹಾಗೂ ಸಾಧನೆಯ ನಡುವಿನ ಅಂತರವು ಅತ್ಯಲ್ಪವಾಗಿದೆ. ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಿಂದ ತೆಗೆದ ಸಾಲಗಳು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದದ್ದಷ್ಟು ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ತೋರಿವೆ. ಆದರೆ, ಕೇವಲ ಯೋಜನೆಯ ಮೂರನೆಯ ಮತ್ತು ನಾಲ್ಕನೆಯ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಸಾಲಗಳನ್ನು ಎತ್ತುವುದರತ್ತ ಸರ್ಕಾರವು ಯೋಚಿಸಿತು. ಮೊದಲ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ

ಹಿಂದಿರುಗಿಸಬೇಕಾದ ಸಾಲಗಳು ಹೊಸದಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಸಾಲಗಳಿಗಿಂತ ರೂ. ೫ ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದಿತು. ೧೯೫೪-೫೫ರಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರವು ರೂ. ೧೫೯ ಕೋಟಿಯ ಸಂಯುಕ್ತ ಸಾಲವನ್ನು ಎತ್ತಿತು. ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯಸರ್ಕಾರಗಳು ಒಟ್ಟಿಗೆ ರೂ. ೧೪೭.೫೦ ಕೋಟಿಯ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಾಲವನ್ನು ಪಡೆದವು. ಈ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಪಡೆದ ನಿವ್ವಳ ಸಾಲ ಕ್ರಮವಾಗಿ ರೂ. ೧೧೦.೬೧ ಕೋಟಿ ಮತ್ತು ರೂ. ೮೨.೦೩ ಕೋಟಿ ಆಗಿತ್ತು. ಯುದ್ಧಾನಂತರ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಸಾಲಗಳ ಮರುಪಾವತಿ ೧೯೫೩-೫೪ರ ವರೆಗೆ ನಡೆದೇ ಇತ್ತು. ಕೊರಿಯಾ ಯುದ್ಧದ ಪ್ರಾರಂಭ ಮತ್ತು ತತ್ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಬಂದ ಆರ್ಥಿಕ ಉತ್ಕರ್ಷವು ಸಮಾಜದ ಕೆಲವು ವರ್ಗಗಳು ಹಣವನ್ನು ಕೂಡಿಡುವುದರ ಬದಲಾಗಿ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಶೇಖರಿಸಿಡುವುದನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಿದವು. ಅಭಾವದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗೆ ಎಡೆಗೊಟ್ಟಿದ್ದ ನಿಯಂತ್ರಣಗಳು ಈಗ ಲಾಭಕ್ಕಾಗಿ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಶೇಖರಿಸುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರೇರೇಪಿಸಿದವು. ನಿಯಂತ್ರಣದ ರದ್ದತಿ ಮತ್ತು ವಸ್ತುಗಳ ದೊರಕುವಿಕೆ ಇವುಗಳಿಂದಾಗಿ ಹಣವು ವ್ಯಾಪಾರ ಕ್ಷೇತ್ರದಿಂದ ಉತ್ಪಾದನಾ ಕ್ಷೇತ್ರದತ್ತ ಹರಿಯಲು ತೊಡಗಿತು. ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರವು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಿಂದ ಸಾಲವನ್ನು ಎತ್ತಲು ಉದ್ಯುಕ್ತವಾಯಿತು ಮತ್ತು ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣವು ಖಾಸಗೀ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ವಿನಿಯೋಗವಾಯಿತು. ನಿಯಂತ್ರಣವು ಖಾಸಗೀ ಬಂಡವಾಳದ ಹೂಡಿಕೆಗಾಗಲೀ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಾಲಗಳಿಗಾಗಲೀ ಅನುಕೂಲಕರವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಹೇರಳವಾದ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವೆಚ್ಚಗಳು ಮತ್ತು ಕೊರತೆ ಆಯವ್ಯಯಗಳು ಹಣಕಾಸು ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಿಗುವಂತಾಗಲು ಕಾರಣಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಯುದ್ಧೋತ್ತರದಲ್ಲಿ ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಇರದಿದ್ದುದು ಮತ್ತು ಯೋಜನೆಯ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿರದ ಆರ್ಥಿಕ ನೀತಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರವು ಅನುಸರಿಸಿದುದು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಮತ್ತು ಖಾಸಗಿ ಸಾಲಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲಕರವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದವು.

ವಿದೇಶೀ ನೆರವು

ಆಂತರಿಕ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಕೊರತೆಯನ್ನು ತುಂಬಲು ಮತ್ತು ಯೋಜನೆಯ ಉದ್ದೇಶಿತ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಲು ವಿದೇಶೀ ನೆರವು ಅಗತ್ಯವೆಂಬುದನ್ನು ಮೊದಲ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯು ಗುರುತಿಸಿತ್ತು. ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಿದಾಗ ರೂ. ೧೫೬ ಕೋಟಿಯ ವಿದೇಶೀ ನೆರವನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿತ್ತು. ಮುಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ನೆರವಿಗಾಗಿ ಅನುಮತಿಯನ್ನು ಪಡೆದರೂ ಒಟ್ಟು ಅನುಮತಿ ಪಡೆದ ರೂ. ೨೯೬ ಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡದ್ದು ಕೇವಲ ರೂ. ೧೮೮.೧೧ ಕೋಟಿ ಮಾತ್ರ. 'ಅಲ್ಪ

ಪ್ರಮಾಣದ ನೆರವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡುದಕ್ಕೆ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವಲ್ಲಿ ಆದ ವಿಳಂಬ, ಅಗತ್ಯವಾದ ಉಪಕರಣ ಹಾಗೂ ಸಿಬ್ಬಂದಿಯ ಕೊರತೆ ಇತ್ಯಾದಿ ಅಂಶಗಳು ಕಾರಣವಾಗಿದ್ದವು' ಎಂಬುದು ಯೋಜನೆಯ ಮರುವಿಮರ್ಶೆಯಲ್ಲಿನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಆಯೋಗವು ರೂಪಿಸಿದ್ದ ಯೋಜನೆಗಳು ವಿದೇಶೀ ನೆರವಿಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಯೋಜನೆಗಳಾಗಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು.

ಕೋಷ್ಟಕ
ವಿದೇಶೀ ನೆರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಪಡೆದುಕೊಂಡ ಅನುಮತಿ ಮತ್ತು ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡ ನೆರವು (ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರ)

(ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ)

	೧೯೫೧-೫೬	ಬಳಸಿಕೊಂಡ ನೆರವು					೧೯೫೧-೫೬
	೧೯೫೧-೫೨	೫೨-೫೩	೫೩-೫೪	೫೪-೫೫	೫೫-೫೬	ಒಟ್ಟು	
ವರ್ಷಗಳಿಗಾಗಿ ಪಡೆದ ಅನುಮತಿ							
ಸಾಲಗಳು:							
ಅಮೆರಿಕಾ - ಗೋಧಿ ಸಾಲ	೯೦.೩೦	೫೯.೮೦	೩೦.೫೦	-	-	೯೦.೩೫	
ಭಾರತ-ಅಮೆರಿಕಾ ನೆರವು	೩೯.೩೦	-	-	-	-	೪.೫೦	
ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಬ್ಯಾಂಕು ಒಟ್ಟು ಸಾಲ	೧೨.೫೦	೧.೦೦	೩.೧೦	೧.೫೦	೦.೭೦	೧.೩೦	
	೧೪೨.೧೦	೬೦.೮೦	೩೩.೬೦	೧.೫೦	೦.೭೦	೫೮.೮೦	
ಅನುದಾನಗಳು:							
ಭಾರತ-ಅಮೆರಿಕಾ ನೆರವು	೧೦೨.೫೦	-	೪.೧೦	೧೪.೪೦	೧೨.೭೦	೨೭೦೦	
ಕೊಲಂಬೋ ಯೋಜನೆ:							
ಕೆನಡಾ	೨೨.೩೪	-	೭.೧೦	೨.೦೦	೨.೦೦	೮.೬೦	
ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯಾ	೧೧.೦೮	೩.೭೦	೦.೨೦	೦.೨೦	೦.೮೦	೦.೨೦	
ನ್ಯೂಜಿಲೆಂಡ್	೧.೭೦	೦.೩೦	-	-	-	೦.೩೦	
ಬ್ರಿಟನ್	೦.೪೦	-	-	-	೦.೦೧	೦.೦೩	
ಫೋರ್ಡ್ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾನ	೫.೬೦	-	೦.೬೦	೦.೪೦	೦.೫೦	೦.೬೦	
ಭಾರತ-ನಾರ್ವೇಜಿಯನ್ ನೆರವು	೦.೬೬	-	-	೦.೦೫	೦.೦೯	೦.೧೩	
ಒಟ್ಟು ಅನುದಾನಗಳು	೧೫೪.೨೮	೪.೦೦	೧೨.೦೦	೧೭.೦೫	೧೬.೧೦	೩೬.೫೬	
ಒಟ್ಟು	೨೯೬.೩೮	೬೪.೮೦	೪೫.೬೦	೧೮.೫೫	೧೬.೮೦	೪೨.೩೬	

ಅನುಮತಿ ಪಡೆದ ನೆರವಿನಲ್ಲಿ ಅಮೆರಿಕಾದ ಪಾಲು ಅತ್ಯಂತ ಅಧಿಕವಾಗಿದ್ದು, ಅದು ರೂ. ೨೩೧.೧ ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಆಗಿತ್ತು ಈ ಹಣದಲ್ಲಿನ ಹೆಚ್ಚಿನ ಭಾಗ ಗೋದಿ ಮತ್ತು ಸ್ವೀಲ್‌ನ್ನು ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಹಾಗೂ ಸಮುದಾಯದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಅನುದಾನಗಳ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಇತರ ದೇಶಗಳಿಂದಲೂ, ಸ್ವೀಲ್ ಮತ್ತು ಕೆಲವು ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು. ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಬ್ಯಾಂಕ್‌ನ ರೂ. ೭.೬ ಕೋಟಿ ಸಾಲವನ್ನು ಕೃಷಿ ಯಂತ್ರಗಳನ್ನು ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಮತ್ತು ಭೋಕಾರೊ-ಕೊನಾರ್ ಯೋಜನೆಗಳಿಗಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು, ಇವುಗಳನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿದರೆ, ಉಳಿದ ನೆರವನ್ನು ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಆಮದುಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು. ವರ್ಷದ ಮೊದಲ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅಪಾರ ಪ್ರಮಾಣದ ಆಹಾರವನ್ನು ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಅಂದು ಇದ್ದ ಆಹಾರದ ತೀವ್ರ ಅಭಾವದ ಸಮರ್ಥನೆ ಇತ್ತು. ಆದರೆ, ೧೯೫೨-೫೩ ಮತ್ತು ೧೯೫೩-೫೪ರಲ್ಲಿ ಬಂದ ಸಮೃದ್ಧ ಬೆಳೆಯಿಂದಾಗಿ, ಆಮದುಮಾಡಿಕೊಂಡ ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳ ಬಹುಭಾಗ ವ್ಯರ್ಥವಾಯಿತಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಅವಚ್ಛೇದಿಯಿಂದಾಗಿ ಭವಿಷ್ಯದ ಉಪಯೋಗಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಆಹಾರದ ಕಾಪು ದಾಸ್ತಾನಿನ ನಿರ್ಮಾಣವನ್ನು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಬ್ಯಾಂಕು ಖಾಸಗೀ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಕೆಳಕಂಡ ಮೂರು ಸಾಲಗಳನ್ನು ಮಂಜೂರು ಮಾಡಿತು.

(ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಲ್ಲಿ)

ಇಂಡಿಯನ್ ಐರನ್ & ಸ್ಟೀಲ್ ಕಂಪನಿ	೧೫.೦
ಟ್ರಾಂಬೆ ಯೋಜನೆ	೭.೭
ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಕ್ರೆಡಿಟ್ ಮತ್ತು ಇನವೆಸ್ಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯಾ	೪.೮
ಒಟ್ಟು	೨೭.೫

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ, ವಿದೇಶೀ ನೆರವನ್ನು ಆಂತರಿಕ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯನ್ನು ವೃದ್ಧಿಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಆಮದುಗಳ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿತವಾಗಿರುವ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಶೀಲ ದೇಶಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವ್ಯಾಪಾರದ ಶಿಲ್ಕುಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಲು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಮೊದಲ ಯೋಜನೆಯು ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಯೋಜನಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ರೂ. ೨೭೦೦-೨೮೦೦ಕೋಟಿಯ ಆಂತರಿಕ ಸಂಪನ್ಮೂಲಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ರೂ. ೮೦೦ ಕೋಟಿಯ ವಿದೇಶೀ ನೆರವನ್ನು ಅಂದಾಜುಮಾಡಿ, ಒಟ್ಟು ರೂ. ೩೫೦೦-೩೬೦೦ ಕೋಟಿಯ ಹೂಡಿಕೆಯ ಅಂದಾಜನ್ನು ಮಾಡಿತ್ತು.

ನಾವೀಗಾಗಲೇ ನೋಡಿದಂತೆ, ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಮತ್ತು ಖಾಸಗೀ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಯೋಜನಾವಧಿಯಲ್ಲಿನ ಒಟ್ಟು ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯು ರೂ. ೩,೧೦೦ ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಮಾತ್ರವಿತ್ತು. ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದ ಖಾಸಗೀ ವಿದೇಶೀ ಬಂಡವಾಳದ ಮೊತ್ತವನ್ನು ಊಹಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ. ಆದರೆ ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯಾದ ಸಮೀಕ್ಷೆಯ ಪ್ರಕಾರ ೧೯೫೩ ಮತ್ತು ೧೯೫೬ರ ಅಂತ್ಯದಲ್ಲಿ, ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಹೂಡಿದ್ದ ವಿದೇಶೀ ಬಂಡವಾಳವು ಕ್ರಮವಾಗಿ ರೂ. ೪೧೫.೫೩ ಕೋಟಿ ಹಾಗೂ ರೂ. ೪೭೭.೯೬ ಕೋಟಿಗಳಷ್ಟು ಇತ್ತು. ಈ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾದ ನಿವ್ವಳ ಬಂಡವಾಳವು ರೂ. ೬೨ ಕೋಟಿ. ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ಗತಿಯು ಮಂದವಾಗಿದ್ದ ಹಿಂದಿನ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಹೂಡಿಕೆಯ ವಾರ್ಷಿಕ ಸರಾಸರಿಯು ಅಧಿಕವಾಗುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೌಲ್ಯಮಾಪನದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಕೆಲವು ಬದಲಾವಣೆಗಳಿಂದಾಗಿ ಮತ್ತು ರೂ. ೪ ಕೋಟಿ ಬ್ಯಾಂಕಿಂಗ್ ಚರ ಬಂಡವಾಳಕ್ಕೆ ಅನುವುಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದಾಗಿ, ಈ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಹೂಡಿದ ಬಂಡವಾಳ ರೂ. ೩೫ ಕೋಟಿ ಎಂದು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

ಅನುದಾನ ಮತ್ತು ಸಾಲಗಳ ಬಹಳಷ್ಟು ಭಾಗ ಬಂಡವಾಳದ ಹೂಡಿಕೆಗಾಗಿ ಅಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ನೋಡಿದ್ದೇವೆ. ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವಿದೇಶೀ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಪಾಲು ಈ ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಗಣನೀಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದು. ಈ ಅಧಿಕೃತ ನೆರವು ನಮ್ಮ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸುವಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಹಾಯವಾದವು ಎಂಬುದನ್ನು ಈಗ ನೋಡೋಣ.

ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವ್ಯಾಪಾರದ ಶಿಲ್ಕು: ಪ್ರಥಮ ಯೋಜನೆಯು ಆರಂಭವಾದಾಗ ನಮ್ಮ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವ್ಯಾಪಾರದ ಶಿಲ್ಕು ನಮಗೆ ಅನುಕೂಲಕರವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ರಫ್ತು ಮತ್ತು ಆಮದುಗಳೆರಡೂ ಆಗ ಅತ್ಯುನ್ನತ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ್ದವು. ರಫ್ತು ರೂ. ೭೩೦.೧ ಕೋಟಿ ಹಾಗೂ ಆಮದು ರೂ. ೯೬೨.೯ ಕೋಟಿಗಳಾಗಿದ್ದು, ವ್ಯಾಪಾರದ ಶಿಲ್ಕು ರೂ. ೨೩೨.೮ ಕೋಟಿಯಾಗಿದ್ದಿತು. ಅಧಿಕೃತ ಸಾಲಗಳು, ಅನುದಾನಗಳು ಮತ್ತು ಬಂಡವಾಳದ ಹೂಡಿಕೆ ಇವುಗಳನ್ನು ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ, ಈ ಶಿಲ್ಕು ರೂ. ೧೬೮.೬ಕ್ಕೆ ಇಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಅಧಿಕವಾಗುತ್ತಿರುವ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಮತ್ತು ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳ ಆಮದಿನಿಂದಾಗಿ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಇನ್ನಷ್ಟು ಬಿಗಡಾಯಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಾಗಿತ್ತು. ವಿದೇಶೀ ನೆರವಿನ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವಾಗ ಆಯೋಗವು ಹೀಗೆ ತನ್ನ ಇಂಗಿತವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿತ್ತು - “ಅನುಭೋಗದ ಮೇಲೆ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಬೀರದೆ ಇರುವ ಹಾಗೆ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಮತ್ತು

ಖಾಸಗೀ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿನ ಆರ್ಥಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿರಿಸಿ, ನಾವು ರೂ. ೨೦೬೯ ಕೋಟಿಯ ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕೆಂದರೆ ಕೆಲವು ವಸ್ತುಗಳ ಆಮದನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ರಫ್ತನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಮಾಡಬೇಕು. ಆಹಾರ ಮತ್ತು ಕಚ್ಚಾ ವಸ್ತುಗಳ ಅಧಿಕ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸಲು ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರೊಂದಿಗೆ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳ ಪೂರೈಕೆಗೂ ಗಮನಕೊಡಬೇಕು”.

ಕೋಷ್ಟಕ

ಪ್ರಥಮ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವ್ಯಾಪಾರದ ಶಿಲ್ಕು

(ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಲ್ಲಿ)

	ಯೋಜನಾ- ಪೂರ್ವ(೫೦-೫೧)	೫೧-೫೨	೫೨-೫೩	೫೩-೫೪	೫೪-೫೫	೫೫-೫೬*	೧೯೫೧-೫೬
ಆಮದು	೬೫೦.೩	೯೬೨.೯	೬೩೩.೦	೫೯೧.೮	೬೮೧.೬	೭೪೭.೭	೩೬೧೭.೦
ರಫ್ತು	೬೪೬.೮	೭೩೦.೧	೬೦೧.೯	೫೩೯.೭	೫೯೬.೬	೬೪೨.೨	೩೧೧೦.೫
ವ್ಯಾಪಾರ ಶಿಲ್ಕು	-೩.೫	-೨೩೨.೮	-೩೧.೧	-೫೨.೧	-೮೫.೦	-೧೦೫.೫	-೫೦೬.೫
ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಬಾಬು	೪೦.೩	೬೪.೯	೮೦.೫	೮೦.೫	೭೭.೫	೮೦.೦	೩೮೩.೪
ಅಧಿಕೃತ ಅನುದಾನಗಳು	೨.೧	೫.೩	೧೦.೮	೧೯.೦	೧೫.೮	೪೬.೨	೯೭.೧
ಪ್ರಸಕ್ತ ಶಿಲ್ಕು	೩೮.೯	-೧೬೨.೬	೬೦.೨	೪೭.೪	೮೩.೩	೨೦.೭	-೨೬೦.೦
ತಪ್ಪು ಮತ್ತು ಒಪ್ಪುಗಳು	-೬.೭	-೪೫.೦	-೨೫.೭	೨.೩	-೧೨.೯	೨.೮	-೭೮.೫
ಅಧಿಕೃತ ಸಾಲಗಳು	೭೭	೫೯.೬	೩೫.೧	೧.೬	೦.೬	೨.೫	೯೯.೪
ಅಧಿಕೃತ ಬಂಡವಾಳ							
ವಹಿವಾಟುಗಳು	-೧೨.೭	-೨೦.೬	-೫೧.೧	-೨೦.೩	-೧೩.೨	-೧೧.೦	-೧೧೬.೨
ಮೀಸಲು ನಿಧಿಯಲ್ಲಿನ							
ಹೆಚ್ಚಳ(+)/ಕೊರತೆ(-)	೨೭೨	-೧೬೮.೬	೧೮.೫	೩೧.೦	-೧೭.೨	೧೫.೦	-೧೨೧.೩

* ೫೫-೫೬ರ ಸಂಖ್ಯೆಗಳು ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾದವು. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಅಂಕಿ-ಅಂಶಗಳ ಪ್ರಕಾರ ರಫ್ತು ಮತ್ತು ಆಮದು - ಎರಡೂ ಕಡಿಮೆ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿದ್ದವು. ಪ್ರಸಕ್ತ ಶಿಲ್ಕು ರೂ. ೧೬.೯ ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳು. ತಪ್ಪುಗಳು ಮತ್ತು ಒಪ್ಪುಗಳು (E&O) - ೫.೩ ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳ ಸನಿಹದಲ್ಲಿತ್ತು. ಹೀಗಾಗಿ, ಒಟ್ಟಾರೆ ಶಿಲ್ಕು ಇಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿರುವದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗುವ ಸಂಭವ ಇದೆ.

ಆಧಾರ : Reserve Bank of India Report of Currency & Finance 1955-56 Monthly Bulletin, Oct. 1957

ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ, ರೂ. ೧೮೦ರಿಂದ ೨೦೦ ಕೋಟಿಯ ವಾರ್ಷಿಕ ಕೊರತೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಯೋಜನೆಯ ಉಳಿದ ಅವಧಿಗೆ ಅಗತ್ಯವೂ ಆಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಆಯೋಗವು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿಯೂ ಆಯೋಗದ ಊಹೆ ನಿಜವಾಗಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಮುಂದಿನ ಕೋಷ್ಟಕದಿಂದ ಅರಿಯಬಹುದು. ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಮಾಡಿದ್ದ ರಫ್ತು ಮತ್ತು ಆಮದುಗಳ ಅಂದಾಜಿಗೆ ವಾಸ್ತವವು ಸಮರ್ಥನೆಯನ್ನು ನೀಡಲಿಲ್ಲ. ೧೯೫೦-೫೧ಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿನ ಸಂಭವನೀಯ ರಫ್ತು ಮತ್ತು ಆಮದುಗಳ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ಪ್ರಥಮ ಯೋಜನೆಯ ೬೮ನೆಯ ಪುಟದಲ್ಲಿ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ. ಬೆಲೆಯ ವಿನ್ಯಾಸ ಹಾಗೂ ಬೆಲೆಯಲ್ಲಿನ ಏರಿಳಿತಗಳು ರಫ್ತು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಆಯೋಗವು ೧೯೫೫-೫೬ರ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿ ಉತ್ಪಾದನೆಗಳ ರಫ್ತನ್ನು ೧೦೦೦ ದಶಲಕ್ಷ ಗಜಗಳೆಂದೂ ಅದರ ಮೌಲ್ಯ ರೂ. ೯೧.೯ ಕೋಟಿಯೆಂದೂ ಲೆಕ್ಕಹಾಕಿತ್ತು. ಆದರೆ, ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಆ ಸಾಲಿನ ರಫ್ತು ೭೪೦ ದಶಲಕ್ಷ ಗಜಗಳು ಮತ್ತು ಅದರ ಮೌಲ್ಯ ರೂ. ೫೬.೬೩ ಕೋಟಿಯಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗೆಯೇ ಕಲ್ಲಿದ್ದಲಿನ ರಫ್ತನ್ನು ೩ ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳೆಂದೂ ಮತ್ತು ಅದರ ಮೌಲ್ಯ ರೂ. ೧೦.೨ ಕೋಟಿಯೆಂಬುದು ಆಯೋಗದ ಲೆಕ್ಕವಾಗಿದ್ದರೆ, ವಾಸ್ತವಿಕ ರಫ್ತು ಕೇವಲ ರೂ. ೪.೨೫ ಕೋಟಿ ಮೌಲ್ಯವುಳ್ಳ ೧.೪ ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳಾಗಿತ್ತು.

ಆಯೋಗವು ಪ್ರಮುಖ ವಸ್ತುಗಳ ಆಮದಿನ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಮುಂಗಾಣಲಿಲ್ಲ. ಆಯೋಗದ ಅಂದಾಜಿನ ಪ್ರಕಾರ ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿನ ಕಚ್ಚಾ ಹತ್ತಿಯ ಆಮದು ರೂ. ೧೧.೫ ಕೋಟಿಯಾಗಿರಬೇಕಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆ ವರ್ಷದ ಆಮದು ರೂ. ೫೭.೩೩ ಕೋಟಿಯಾಗಿತ್ತು. ಇಂತಹ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಬೆಳಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಅಂದಾಜಿನಲ್ಲಾದ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾದವು ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಆವಶ್ಯಕತೆಯ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರದಲ್ಲಿದ್ದು, ನಾವು ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಅಧಿಕ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಊಹೆಯ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ೧೯೫೫-೫೬ನೇ ಸಾಲಿನ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಆಮದನ್ನು ರೂ. ೧೧೫.೦ ಕೋಟಿಯೆಂದು ಅಂದಾಜಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ನಾವು ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಆಮದು ಕೇವಲ ರೂ. ೧೭ ಕೋಟಿಗೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿತ್ತು. ಇಂತಹ ಎಷ್ಟು ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನಾದರೂ ಕೊಡಬಹುದು. ರಫ್ತು ಮತ್ತು ಆಮದು ಹಲವಾರು ಅಂಶಗಳ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿತವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಾದರೂ, ಉಳಿದವೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಮುಕ್ತವಾಗಿರದ ಆರ್ಥಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಇತರ ದೇಶಗಳ

ಮುಕ್ತ ಆರ್ಥಿಕ ನೀತಿಗಳು ನಮ್ಮ ಬೇಡಿಕೆಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಆಶೋತ್ತರಗಳಿಗೆ ಪೂರಕವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಷ್ಪಷ್ಟವಾದ ಯೋಜನೆಯು ಈ ಎಲ್ಲಾ ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ತ ರೀತಿಯ ಸಮತೋಲನವನ್ನು ಹೊಂದಿರಬೇಕು. ಪ್ರಥಮ ಯೋಜನೆಯು ಈ ದಿಸೆಯತ್ತ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಿದರೂ, ಅದರ ಪರಿಭಾವನೆ ಮತ್ತು ಅನುಷ್ಠಾನದ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಶೋಚನೀಯವಾಗಿ ಸೋತಿತು.

ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವರ್ಲಿಂಗ್ ನಿಧಿಯಿಂದ ಅಂದಾಜುಮಾಡಲಾಗಿದ್ದ ವಾರ್ಷಿಕ ರೂ. ೫೦ ಕೋಟಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ರೂ. ೧೩೮ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಹಿಂತೆಗೆಯಲಾಯಿತು. ಸೂಕ್ತ ಮುನ್ನೆಚ್ಚರಿಕೆಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದ್ದರೆ, ಸಮೃದ್ಧ ಉತ್ಪಾದನೆಯಿಂದಾಗಿ ನಾವು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಆಹಾರ, ಕಚ್ಚಾವಸ್ತುಗಳ ಆಮದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಿನಿಮಯದಲ್ಲಿ ಅನುಕೂಲಕರವಾದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇರಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ವ್ಯಾಪಾರದ ಶಿಲ್ಕನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಿತ್ತು. ಭಾರತೀಯ ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕು ಕರೆನ್ಸಿ ಮತ್ತು ಫಿನಾನ್ಸ್‌ನ ಮೇಲಿನ ೧೯೫೫-೫೬ನೇ ಸಾಲಿನ ತನ್ನ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಟೀಕೆ ಮಾಡಿದೆ.

“ಅಧಿಕೃತ ಅನುದಾನ ಮತ್ತು ಸಾಲಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಾವು ಪಡೆದ ರೂ. ೧೯೭ ಕೋಟಿಯ ಮೊತ್ತವನ್ನು ಪ್ರಸಕ್ತ ಇರುವ ರೂ. ೧೨೩ ಕೋಟಿಯ ಶಿಲ್ಕಿನ ಕೊರತೆ ಹಾಗೂ ‘ತಪ್ಪು-ಒಪ್ಪು’ಗಳ ಬಾಬಿನ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಲಾದ ರೂ. ೭೮.೫ ಕೋಟಿಯ ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಪಾವತಿ ಮೊತ್ತಗಳು ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನುಂಗಿಹಾಕಿವೆ. ಯೋಜನಾ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ನಿಧಿಯ ರೂ. ೧೨೧ ಕೋಟಿಯ ಇಳಿತವು ಇನ್ನುಳಿದ ವ್ಯವಹಾರದಿಂದ ಅಂದರೆ ರೂ. ೧೧೬ ಕೋಟಿ ಬಂಡವಾಳದ ಹೊರ ಹರಿಯುವಿಕೆಯಿಂದ ಉಂಟಾದದ್ದು.”

ಕೊರತೆ ಆಯವ್ಯಯ

ಸರ್ಕಾರದ ವರಮಾನ ಮತ್ತು ವೆಚ್ಚದ ನಡುವಣ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊರತೆ ಆಯವ್ಯಯದ ಮೂಲಕ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುವುದು ರೂಢಿಗೆ ಬಂದಿದೆ. ನಮ್ಮ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗಿನ ಚರ್ಚೆಯಿಂದ ಯೋಜನೆಯು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಿದ್ದ ವರಮಾನವನ್ನು ಸಂಚಯಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ನಾವು ವಿಫಲರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ವರಮಾನ ಮತ್ತು ವೆಚ್ಚದ ನಡುವೆ ಅಗಾಧವಾದ ಅಂತರವಿದ್ದು ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿ ಕೊರತೆಯು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಸಾಗಿದೆ. ಮುಂದೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕೋಷ್ಟಕವು ಕೊರತೆಯು ಯೋಜನಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ವರ್ಷವಾರು ವೃದ್ಧಿಸುತ್ತಾ ಹೋಯಿತು ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ.

೧೯೫೫-೫೬ನೇ ಸಾಲಿನ ಪರಿಷ್ಕೃತ ಅಂದಾಜಿನ ಪ್ರಕಾರ ಒಟ್ಟಾರೆ ಕೊರತೆಯು ರೂ. ೫೩೪ ಕೋಟಿಗೆ ಬಂದು ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಆಯೋಗವು ಯೋಜನಾವಧಿಯ ಒಟ್ಟು ವಾಸ್ತವ ಕೊರತೆಯು ರೂ. ೪೨೦ ಕೋಟಿ ಎಂದು ಲೆಕ್ಕಹಾಕುತ್ತದೆ. ಒಟ್ಟು

ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚವು ರೂ. ೨೦೧೩ ಕೋಟಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ರೂ. ೧೯೬೦ ಕೋಟಿಯಾಗಿತ್ತು.

ಕೋಷ್ಟಕ ಕೇಂದ್ರ ಅಥವಾ ರಾಜ್ಯಗಳ ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿನ ಉಳಿತಾಯ ಅಥವಾ ಕೊರತೆಗಳು

	(ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಲ್ಲಿ)						
	೧೯೫೦-೫೧	೫೧-೫೨	೫೨-೫೩	೫೩-೫೪	೫೪-೫೫	೫೫-೫೬	೧೯೫೧-೫೬
	(ಪರಿಷ್ಕೃತ)						ಒಟ್ಟು
ಕೇಂದ್ರ:							
ತೆರಿಗೆ ವರಮಾನ	೫೯.೨	೧೨೮.೨	೩೮೯	೮.೫	೩೩.೫	೧೦.೩	೨೧೯.೪
ಬಂಡವಾಳದ ಬಾಬು	-೧.೭	-೭.೯	-೬೯.೮	-೧೩.೨	-೧೭.೮೯	-೨೪.೫೯	-೭೦೩.೨
ನಿವ್ವಳ	೪೪.೫	೫೫.೩	೩೦೯	-೧೨.೭	-೧೪.೩೪	-೨೩.೨೬	-೪೮೩.೮
ರಾಜ್ಯಗಳು:							
ತೆರಿಗೆ ವರಮಾನ	೩.೭	೧೨.೧	೩೪	-೨.೯	-೧೦.೭	-೬೬.೮	-೬೪.೪
ಬಂಡವಾಳದ ಬಾಬು	೧೦.೦	-೫೭.೭	-೫೩.೪	೫೨.೬	೬೩.೫	೯.೩	೧೪.೩
ನಿವ್ವಳ	೧೩.೭	-೪೫.೬	-೫೦.೦	೪೯.೭	೫೨.೮	-೫೭.೦	-೫೦.೧
ಕೇಂದ್ರ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯಗಳು							
ತೆರಿಗೆ ವರಮಾನ	೬೨.೯	೧೪೦.೩	೪೨೩	೫.೬	೨೨.೮	-೫೬.೦	೧೫೫.೦
ಬಂಡವಾಳದ ಬಾಬು	-೪.೭	-೧೩೦.೬	-೧೨೩.೨	-೮.೩	-೧೧೫.೪	-೨೩.೬೬	-೬೮೮.೯
ನಿವ್ವಳ	೫೮.೨	೯.೭	೨೯೯.೮	-೨.೭	೧೭.೪	-೭೯.೬೬	-೫೩೩.೯

ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯಗಳು ೧೯೫೧-೫೨ರಲ್ಲಿ ತೋರಿದ ರೂ. ೯.೭ ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಅಲ್ಪ ಪ್ರಮಾಣದ ಉಳಿತಾಯವನ್ನು ಹೊರತು ಪಡಿಸಿದರೆ, ಎಲ್ಲಾ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕೊರತೆಯು ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿ ವೃದ್ಧಿಸುತ್ತಲೇ ಹೋಯಿತು. ೧೯೫೧-೫೨ರಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬಂದ ಉಳಿತಾಯವೂ ಅದರ ಹಿಂದಿನ ವರ್ಷದ (೧೯೫೦-೫೧ರ) ರೂ. ೫೮.೩ ಕೋಟಿಯ ಉಳಿತಾಯಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಅದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹುದೇನೂ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಮೊದಲನೆಯ ಹಣಕಾಸು ಆಯೋಗದ ಶಿಫಾರಸಿನ ಪ್ರಕಾರ ೧೯೫೨-೫೩ರ ನಂತರ ತೆರಿಗೆ ಸಂಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಪಾಲನ್ನು ರಾಜ್ಯಗಳು ಪಡೆಯುತ್ತಾ ಹೋದಂತೆ ಅವುಗಳ ಕೊರತೆಯು ಆಯವ್ಯಯವೂ ಬೆಳೆಯುತ್ತಲೇ ಹೋಯಿತು ಎಂಬುದು ಕುತೂಹಲಕಾರಿಯಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳ ಬಂಡವಾಳದ ಬಾಬು ಮಾತ್ರ ಕೊರತೆಯನ್ನು ನೀಗಿಕೊಂಡು ಉಳಿತಾಯದತ್ತ ಸಾಗಿತ್ತು. ಇದು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ

ಸ್ಟೇಟ್ ಟ್ರೇಡಿಂಗ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್‌ಗಳು ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ವಿತರಿಸಿ ತಮ್ಮಲ್ಲಿದ್ದ ಶೇಖರಣೆಯನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡಿಕೊಂಡದ್ದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿತ್ತು. ಬೆಲೆಗಳು ಕುಸಿಯುತ್ತಿದ್ದಂತಹ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ವಿತರಣೆಯನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡದ್ದು ವಿವೇಕಯುತವಾದ ಕಾರ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಇದರಿಂದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಬೆಳೆಗಾರರಿಗೆ ಹೊಡೆತ ಬಿತ್ತು. ಒಟ್ಟು ಆರ್ಥಿಕ ಕೊರತೆಯ ಸುಮಾರು ಶೇ ೬೦ ರಷ್ಟು ಯೋಜನೆಯ ಕೊನೆಯ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಸಂಭವಿಸಿತು. ನಾವು ಈಗಾಗಲೇ ನೋಡಿದಂತೆ, ಈ ಕೊರತೆಯ ಭಾರ ಕೇಂದ್ರದ ಹೆಗಲಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ತನ್ಮೂಲಕ ರಾಜ್ಯಗಳು ತಮ್ಮ ಕೊರತೆಯನ್ನು ನೀಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿನ ಕೊರತೆಯು ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ರೂ. ೪೨೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ತಲುಪಿದ್ದು ಅದು ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಲಾಗಿದ್ದ ಮಿತಿಯನ್ನು ಮೀರಿತು. ಹೀಗೆ ಮೀರಿದ ಮೊತ್ತ ರೂ. ೧೩೦ ಕೋಟಿಯಷ್ಟು (ಅಂದರೆ ಶೇ ೪೫% ರಷ್ಟು) ಆಗಿತ್ತು. ಒಟ್ಟು ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚವಾದ ರೂ. ೨೦೬೯ ಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಕೊರತೆಯ ಮಿತಿ ರೂ. ೨೯೦ ಕೋಟಿಯಿತ್ತು. ಆದರೆ ವಾಸ್ತವದ ವೆಚ್ಚ ರೂ. ೧೯೬೦ ಕೋಟಿಗೆ ಇಳಿದರೂ ಕೊರತೆ ಮಾತ್ರ ವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತಲೇ ಹೋಯಿತು. ಯೋಜಿತ ವೆಚ್ಚದ ಶೇ. ೧೪ ರ ಬದಲಾಗಿ ಅದು ವಾಸ್ತವ ವೆಚ್ಚದ ಶೇ ೨೧ ರಷ್ಟು ಆಯಿತು.

ಕೊರತೆ ಆಯವ್ಯಯದ ಮೊರೆ ಹೋಗುವುದು ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕತೆಗೆ ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯವಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಣಕಾಸು ಕ್ಷೇತ್ರದ ಎಲ್ಲಾ ತಜ್ಞರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ಇದಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ, ಇಂತಹ ಅನಪೇಕ್ಷಣೀಯ ಅವಲಂಬನದ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅವಲಂಬಿಸುವುದು ಐದುವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯ ಎಂಬಂತಹ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ಆಯೋಗವು ತಳೆದದ್ದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾಗಿತ್ತು.

ಹಣಕಾಸಿನ ಕೊರತೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದ್ದುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯು ತಲೆದೋರಿದಂತಹ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಲಾಯಿತು. ಯೋಜನೆಯ ಕೊನೆಯ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಕಾರ್ಯಗಳಿಗಾಗಿ ನಿಗದಿತವಾಗಿದ್ದ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಮಾಡಲಾಯಿತು. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ, ಈ ಕ್ರಮವನ್ನು, ಕೃಷಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದ ಹಿಂದಿನ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಕೃಷಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿನ ಕುಸಿತವನ್ನು ಮತ್ತು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದ ನಿರುದ್ಯೋಗವನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಬಹುದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುವ ಗುಣ ಸರಕಾರದ ನೀತಿಗಳಿಗೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ ಹಾಗಾಗಿ ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಅವು ಬದಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸರಕಾರವು ತನ್ನ ಹಣಕಾಸು ನೀತಿಯು ಫಲಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ

ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಸಮಯವನ್ನು ಹೇಗೆ ತಪ್ಪಾಗಿ ನಿರ್ಧರಿಸಿತ್ತು ಎಂಬುದನ್ನು ಕೃಷಿ ಉತ್ಪಾದನೆ ಮತ್ತು ಇವುಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಇತರ ಸೂಚ್ಯಂಕಗಳನ್ನು ಮುಂದಿನ ಕೋಷ್ಟಕ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ.

**ಕೋಷ್ಟಕ
ಕೆಲವು ಆರ್ಥಿಕ ಸೂಚ್ಯಂಕಗಳು**

	(ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಲ್ಲಿ)				
	೧೯೫೧-೫೨	೫೨-೫೩	೫೩-೫೪	೫೪-೫೫	೫೫-೫೬
	(ಪರಿಷ್ಕೃತ)				
ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವೆಚ್ಚಗಳು - ಒಟ್ಟು	೧೧೪೦	೧೦೬೬	೧೧೨೨	೧೩೮೯	೧೬೮೭
ರವೆನ್ಯೂ ಬಾಬು	೭೬೮	೭೮೭	೮೩೨	೮೮೧	೧೦೨೧
ಬಂಡವಾಳದ ಬಾಬು	೩೭೨	೨೮೯	೨೯೦	೫೦೮	೬೬೬
ಒಟ್ಟು ವರಮಾನ	೧೧೪೮	೯೯೪	೧೦೪೫	೧೨೯೫	೧೩೯೪
ರವೆನ್ಯೂ ಬಾಬು	೯೦೭	೮೨೯	೮೩೭	೯೦೩	೯೬೭
ಬಂಡವಾಳದ ಬಾಬು	೨೪೧	೧೬೫	೨೦೮	೩೯೨	೪೨೭
ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿನ ಕೊರತೆ	-	೮೦	೭೮	೯೩	೧೮೦
೧೯೪೯-೫೦ ರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ					
ಹಣದ ಸರಬರಾಜು ಮತ್ತು ಕೃಷಿ ಉತ್ಪಾದನಾ ಸೂಚ್ಯಂಕಗಳ ನಡುವೆ ಉಂಟಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸ-೧೭೫		-೩೯	೨೯	೧೨೭	೨೬೪
ಒಟ್ಟು ಸರಕುಗಳು	೯೭೫	೧೦೨೦	೧೧೪೩	೧೧೬೪	೧೧೫೯
ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳು	೯೦೩	೯೮೮	೧೧೨೦	೧೧೭೩	೧೧೨೩
ಆಹಾರೇತರ ಧಾನ್ಯಗಳು	೧೧೦.೫	೧೦೩.೮	೧೦೪.೭	೧೨೦.೪	೧೨೦.೭
ಕೈಗಾರಿಕೋತ್ಪನ್ನಗಳ ಸಗಟು ಬೆಲೆಗಳ ಸೂಚ್ಯಂಕ (೧೯೩೯ = ೧೦೦)	೧೦೦.೦	೧೦೩.೬	೧೦೫.೬	೧೧೨.೯	೧೨೨.೭
ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳು	೩೯೮.೬	೩೫೭.೮	೩೮೪.೪	೩೩೯.೮	೩೧೩.೨
ಕೈಗಾರಿಕೋತ್ಪನ್ನಗಳು	೪೦೧.೫	೩೭೧.೨	೩೬೭.೪	೩೭೭.೪	೩೭೨.೯
ಇತರ - ಸಾಮಾನ್ಯ	೪೩೪.೬	೩೮೦.೬	೩೯೭.೫	೩೭೭.೫	೩೬೦.೪
ನಗರಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನಿರುದ್ಯೋಗದ ಸೂಚ್ಯಂಕ (೧೯೫೨-೫೩ = ೧೦೦)	೧೦೦.೩	೧೦೦.೦	೯೨.೨	೧೦೦.೦	೧೦೦.೨

ಆಯೋಗವು ರೂಪಿಸುವ ಮೊದಲೇ, ಯೋಜನೆಯ ಮೊದಲ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವೆಚ್ಚವು ರೂ.೧೧೪೦ ಕೋಟಿಯಷ್ಟಿದ್ದಿತು. ಆಗ ಬೆಲೆಗಳೂ ಏರಿ ಶೃಂಗವನ್ನು ತಲುಪಿದ್ದರೆ, ಉತ್ಪಾದನೆಯು ಕುಸಿತವನ್ನು ಕಂಡಿತ್ತು. ಸರ್ಕಾರವು ಬೆಲೆ ಇಳಿತಕ್ಕೆ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡಿತು. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವೆಚ್ಚಕ್ಕೆ ಕಡಿವಾಣ ಹಾಕಲಾಯಿತು ಮತ್ತು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಚಲಾವಣೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹಣದ ಮೊತ್ತವನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಲಾಯಿತು. ಇದರ ಪರಿಣಾಮ ೧೯೫೩ರ ಆರ್ಥಿಕ ಕುಸಿತ. ೧೯೫೩ರಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಸುಧಾರಣೆ ಕಂಡುಬಂದರೆ, ಅದರ ಮುಂದಿನ ವರ್ಷ ಕೃಷಿ ಉತ್ಪಾದನೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಈ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ, ಸರ್ಕಾರವು ತನ್ನ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕಿತ್ತು. ಹಣವನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುವ ಬದಲಿಗೆ, ಅದು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಈ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದಿದ್ದರೆ, ಅದು ಬೆಲೆಗಳ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಆಧಾರವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆರಂಭಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿನ ಕೆಲವು ಅಡಚಣೆಗಳಿಂದಾಗಿ ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಆರಂಭಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿತು. ಇದಲ್ಲದೆ, ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿಯೂ ಕೆಲವೊಂದು ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ತಲೆದೋರಿದ್ದವು. ಹಿಂದಿನ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವ್ಯಾಪಾರ ಶಿಲ್ಪಿನ ಅನನುಕೂಲಕರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿಂದಾಗಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಆಮದು ನೀತಿಯನ್ನು ಸಡಿಲಗೊಳಿಸಲು ಕೆಲ ಸಮಯ ಹಿಡಿಯಿತು. ಆರ್ಥಿಕ ಕುಸಿತದ ಪರಿಣಾಮವು ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಾಗ, ಸರ್ಕಾರವು ತನ್ನ ನೀತಿಯನ್ನು ತಿರುವುಮುರುವು ಮಾಡಿತು. ೧೯೫೪-೫೫ರಲ್ಲಿ ಯೋಜನಾವೆಚ್ಚವನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಮಾಡಿತು. ಆದರೆ ತನ್ನ ವಿಳಂಬ ನೀತಿಯಿಂದಾಗಿ, ಬೆಲೆಗಳು ಪಾತಾಳಕ್ಕೆ ಕುಸಿಯುವವರೆಗೂ ಸರ್ಕಾರದ ಕ್ರಮಗಳು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಿಗದಿತ ವೆಚ್ಚಗಳಿಗೆ ಹಣವನ್ನು ವಿತರಿಸಿದ ಮೇಲೂ, ವರ್ಷದ ಕಟ್ಟಕಡೆಯ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅದನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು. ಬೇಡಿಕೆಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಉತ್ಪಾದನೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿದ್ದರೂ ಎಚ್ಚೆತ್ತುಕೊಳ್ಳದ ಸರ್ಕಾರವು ಅವೇ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಯಿತು. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವೆಂದರೆ ಬೆಲೆಗಳ ಏರಿಕೆ.

ಅಧ್ಯಾಯ ೮

ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು

ನಾವು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಕೇಂದ್ರ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಣಕಾಸಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಮತ್ತು ಅವುಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಪ್ರಥಮ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ದೀರ್ಘವಾಗಿಯೇ ಚರ್ಚಿಸಿದೆವು. ಯೋಜನೆಯ ಸಾರ್ಥಕತೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಕೇವಲ ಆರ್ಥಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಷ್ಟೇ ಅಳೆಯುವುದರಿಂದ, ಅಲ್ಲದೆ, ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಂದು ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳಬಯಸಿರುವುದರಿಂದ ಹಾಗೆ ಚರ್ಚಿಸುವುದು ಅಗತ್ಯವೂ ಆಗಿತ್ತು. ಯೋಜನೆಯ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿರುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸುವಾಗ ನಮಗೆ ಹಲವಾರು ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ನಮಗೆ ಸಿಗುವ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳು ಸಾಕಷ್ಟು ಇಲ್ಲದಿರುವುದೊಂದೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಅವಕ್ಕೆ ಸಂವಾದಿಯಾದ ಹಿಂದಿನ ವರ್ಷಗಳ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳು ದೊರಕುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ದೊರಕಿರುವ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ ವಿಧಾನದಲ್ಲೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ. ಶೇಕಡಾವಾರು ಮತ್ತು ಸರಾಸರಿ ಸಂಖ್ಯೆಗಳು ನಮಗೆ ಸರಿಯಾದ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ, ನಿಖರವಾದ ಮೂಲಗಳು ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ, ವಿವಿಧ ಸರ್ಕಾರೀ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಮತ್ತು ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನೊದಗಿಸುವ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ನೀಡುವ ಮಾಹಿತಿಗಳನ್ನೇ ನಾವು ಅವಲಂಬಿಸಿದ್ದೇವೆ.

‘ಪುನರ್ವಸತಿ ಹಾಗೂ ಪುನರ್ನಿರ್ಮಾಣ’ದ ಯೋಜನೆಯಾಗಬೇಕೆಂಬುದು ಮೊದಲ ಯೋಜನೆಯ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿತ್ತು. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಮೂಲಭೂತ ಅಥವಾ ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ತರುವುದು ಅದರ ಗುರಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ವಿವಿಧ ಸರ್ಕಾರಗಳು, ಸಚಿವಾಲಯಗಳು ತಯಾರಿಸಿದ ಹಲವಾರು ಯೋಜನೆಗೆ ತನ್ನ ಮಂಜೂರಾತಿಯನ್ನು ಅದು ನೀಡಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಿದ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸುವುದು ಅಸಂಗತವಾಗಲಾರದು.

ಕೃಷಿ

ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಕೃಷಿಗೆ ಆದ್ಯತೆಯನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿತ್ತು. ನಿಗದಿತ ಗುರಿಗಿಂತ ಶೇ ೬ರಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ ವೆಚ್ಚಮಾಡಿದರೂ, ಪ್ರತಿಫಲವು ವೆಚ್ಚಮಾಡಿದ ಹಣಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಯೋಜನಾಪೂರ್ವಕ ಉತ್ಪಾದನೆಗಿಂತ ಅಧಿಕ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ತೋರಿಸುವ ಮಾಹಿತಿಯು, ಕೃಷಿಯು ಪ್ರಕೃತಿಯ ಕರುಣೆಗೆ ಮತ್ತು ಋತುಮಾನಗಳಿಗೆ ತುತ್ತಾಗಿದ್ದುದನ್ನೂ ವಿವರಿಸುತ್ತದೆ. ವಿವಿಧ ಯೋಜನೆಗಳ ಗುರಿಗಳ ಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ಕೆಳಗಿನ ಕೋಷ್ಟಕವು ನೀಡುತ್ತದೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ

	ಪ್ರಮಾಣದ ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವಲ್ಲಿನ ಶೇಕಡಾವಾರು	ಆರ್ಥಿಕ ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವಲ್ಲಿನ ಶೇಕಡಾವಾರು
೧. ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ನೀರಾವರಿ	೪೭	೯೨
೨. ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ನೀರಾವರಿ	೯೧	೬೩
೩. ಭೂ ಸುಧಾರಣೆ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ	೭೭	೭೫
೪. ಕೃತಕ ಮತ್ತು ಇತರ ಗೊಬ್ಬರಗಳು	೫೦	೫೯
೫. ಬೀಜಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ	೫೫	೫೬

ಆಧಾರ: Food-grains Enquiry Committee; '57

ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ನೀರಾವರಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಪೂರೈಸಲಾದ ಕೆಲಸಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮಾಹಿತಿ ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವುಗಳಿಂದ ದೊರಕುತ್ತಿರುವ ಪ್ರತಿಫಲವು ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಮಾಡಿದ ವೆಚ್ಚಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದು. ಕಾನ್ಪುರದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಜನಸಂಘದ ಸಮಾವೇಶದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಡಾ. ಶ್ಯಾಮಪ್ರಸಾದ ಮುಖರ್ಜಿಯವರು ನಾವು ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ನೀರಾವರಿಗೆ ನೀಡುತ್ತಿರುವ ಒತ್ತನ್ನು ಬದಲಿಸಿ ಅದನ್ನು ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ನೀರಾವರಿಗೆ ನೀಡಬೇಕೆಂದು ಸಲಹೆಮಾಡಿದ್ದರು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಈ ದೃಷ್ಟಿಯು ಉಪಯುಕ್ತವಾದುದು ಎಂಬ ಅರಿವು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ. ಕೃಷಿಯ ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ಯೋಜನೆಗಳ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸುತ್ತಾ ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳ ವಿಚಾರಣಾ ಸಮಿತಿಯು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿತು. “ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ನೀರಾವರಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಶೀಘ್ರ ಫಲ ನೀಡುತ್ತವೆ. ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಕಡಿತೆ ಮಾಡುವುದನ್ನು

ನಾವು ಶಿಪಾರಸ್ಸು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವಾದರೂ, ಎಲ್ಲಾ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನೂ ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಪುನರ್ವಿಮರ್ಶಿಸಿ, ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಾಗದ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ನಿಗದಿಮಾಡಿರುವ ಹಣವನ್ನು, ಅದು ಬಳಕೆಯಾಗದೆ ಉಳಿದಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಫಲಕೊಡುವಂತಹ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ನಾವು ಸಲಹೆಮಾಡುತ್ತೇವೆ”.

ಶೀಘ್ರ ಫಲಕೊಡುವ ಅಂಶವಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಥನೆ ಮಾಡುವ ಇತರ ಅಂಶಗಳೂ ಇವೆ.

೧. ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಯೇ ನಿರ್ಮಾಣಮಾಡಬಹುದು.
೨. ಅವುಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ವಿದೇಶೀ ಉಪಕರಣಗಳು ಕನಿಷ್ಠ ಪ್ರಮಾಣದವಾಗಿದ್ದು, ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಮೇಲೆ, ವಿದೇಶೀ ಯಂತ್ರಗಳ ಮೇಲೆ ಇವು ಅವಲಂಬಿಸಿರುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅಗತ್ಯ ಉಪಕರಣಗಳ ಸರಬರಾಜನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಬೇಕಾಗುವ ಅವಧಿ ಕನಿಷ್ಠವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇವುಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರಲು ವಿದೇಶೀ ತಜ್ಞರ ನೆರವೂ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ.
೩. ಈಗಾಗಲೇ ಸಾಗುವಳಿಯಲ್ಲಿರುವ ಅಥವಾ ಸಾಗುವಳಿಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾಗಿರುವ ಭೂಮಿಯು ಅವುಗಳಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳಿಂದ ಆಗುವಂತೆ ಮುಳುಗಡೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ.
೪. ದೊಡ್ಡ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುವುದಲ್ಲದೆ, ಹಲವು ಹಿಡುವಳಿಗಳು ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಹಿಡುವಳಿಗಳಾಗಿ ಒಡೆದುಹೋಗುವ ಸಂಭವವೂ ಇದೆ. ಅಲ್ಲದೆ, ಅಂತಹ ಹಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕ ಹಿಡುವಳಿಗಳನ್ನು ಅದರ ಮಾಲೀಕರು ಭೂರಹಿತ ಕೆಲಸಗಾರರಿಗೆ ಹಸ್ತಾಂತರಿಸುವುದೂ ಉಂಟು. ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ.
೫. ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳಿಂದಾಗಿ ಕಾಲುವೆಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ಪೋಲಾಗುವುದು ತಪ್ಪುತ್ತದೆ. ದೊಡ್ಡ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ನೀರಿನ ಶೇ ೫೫ ಭಾಗ ಮಾತ್ರ ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗವಾಗುತ್ತದೆ.* ಉಳಿದ ನೀರು ಇಂಗಿಹೋಗುವುದರ

* The First Five Year Plan ; p. 363

ಮೂಲಕ, ಸೋರಿಹೋಗುವುದರ ಮೂಲಕ ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ, ವಿಶಾಲವಾದ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ನೀರನ್ನು ಹಾಯಿಸುವುದರಿಂದ, ದೂರದ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಹಾದುಹೋಗುವ ಮುಂಚೆ ಈ ಮೊದಲು ನೀರುಣಿಸಿದ್ದ ಭಾಗವೂ ಮತ್ತೆ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿಯುವುದರಿಂದ ಸಾಕಷ್ಟು ನೀರು ಅನಗತ್ಯ ಪೋಲಾಗುತ್ತದೆ.

೬. ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.
೭. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರಿನ ಮಟ್ಟವು ಏರಿ ವಸ್ತಿ ಹತ್ತುವ ಸಂದರ್ಭಗಳು ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

೧೯೫೫-೫೬ರ ಅಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ೩೧೮.೧ ದಶಲಕ್ಷ ಎಕರೆ ವ್ಯವಸಾಯದ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ನೀರಾವರಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದ ಭೂಮಿ ೫೫.೫ ದಶಲಕ್ಷ ಎಕರೆಯಷ್ಟಿತ್ತು. ಇವುಗಳ ಪೈಕಿ ಕೇವಲ ೧೯.೭ ದಶಲಕ್ಷ ಎಕರೆ ಮಾತ್ರ ಸರಕಾರೀ ಕಾಲುವೆಗಳಿಂದ ನೀರಾವರಿ ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದಿತ್ತು.

ಅಂದರೆ, ಒಟ್ಟು ನೀರಾವರಿಗೆ ಒಳಪಟ್ಟ ಭೂಮಿಯ ಮೂರನೇ ಎರಡು ಭಾಗ ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿಯ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದವು. ಆದರೂ ಅವುಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿ ಹಣದ ಯಾವುದೇ ಹಂಚಿಕೆಯನ್ನೂ ನಿಗದಿಪಡಿಸಿಲ್ಲ. ಹಲವಾರು ಕೃಷಿ ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಯೋಜನೆಗಳ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಭಾರತ-ಅಮೆರಿಕಾ ತಾಂತ್ರಿಕ ಸಹಕಾರದಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಾವಿಗಳನ್ನು, ಕೊಳವೆ ಬಾವಿಗಳನ್ನು ತೋಡಿಸಲಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಕೆಲವನ್ನು ದುರಸ್ತಿಗೊಳಿಸಲಾಗಿದೆ. “ಹೊಸ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಸಾಂಗಗೊಳಿಸುವಾಗ, ಹಾಲಿ ಇರುವ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಾದ ಯೋಜನೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಯೋಜನೆಯ ದಾಖಲೆಗಳಲ್ಲಿರುವಷ್ಟಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ.”* ಜಮೀಂದಾರಿ ಪದ್ಧತಿಯು ರದ್ದಾದ ಮೇಲೆ, ಹಿಂದೆ ಜಮೀನ್ದಾರರು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಹಲವಾರು ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ.

ರಾಸಾಯನಿಕ ಹಾಗೂ ಸಾವಯವ ಗೊಬ್ಬರಗಳು: ಕೃತಕ ಗೊಬ್ಬರಗಳ ಉಪಯೋಗವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಾಗಿದೆ. ೧೯೫೦-೫೧ ಮತ್ತು ೧೯೫೫-೫೬ ಗಳ ನಡುವಿನ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ, ಅಮೋನಿಯಂ ಸಲ್ಫೇಟಿನ ವಾರ್ಷಿಕ ಬಳಕೆ ೨,೭೫,೦೦೦ ಟನ್ನುಗಳಿಂದ ೬,೦೦,೦೦೦ ಟನ್ನುಗಳಿಗೆ ಏರಿದೆ.

*೧೯೫೭ರ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳ ವಿಚಾರಣಾ ಸಮಿತಿಯ ವರದಿ, ಪು ೧೧೦

ದೇಶೀ ಉತ್ಪನ್ನವು ಐದು ಪಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾದರೂ, ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸಲು ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ೧೯೫೫-೫೬ ನೇ ಸಾಲಿನ ಒಟ್ಟು ಉತ್ಪನ್ನವು ೩,೯೪,೦೦೦ ಟನ್ನುಗಳಾಗಬಹುದೆಂದು ಅಂದಾಜುಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಬೇಡಿಕೆ ಮತ್ತು ದೇಶೀ ಉತ್ಪನ್ನಗಳ ನಡುವಿನ ಅಂತರವನ್ನು ಆಮದುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದರ ಮೂಲಕ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಯಿತು. ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕೋಷ್ಟಕವು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆಳಕನ್ನು ಬೀರುತ್ತದೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ
ಅಮೋನಿಯಂ ಸಲ್ಫೇಟಿನ ಉತ್ಪಾದನೆ, ಆಮದು ಮತ್ತು ಬಳಕೆ

(ಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳಲ್ಲಿ)				
ವರ್ಷ	ಉತ್ಪಾದನೆ	ಆಮದು	ಕೃತಕಗೊಬ್ಬರದ ಕೂಟದಿಂದ ವಿತರಣೆ	ಬಳಕೆ
೧೯೫೧	೦.೫೩	೧.೦೪	೧.೮೪	೨.೯೩
೧೯೫೨	೨.೨೦	೨.೨೭	೩.೭೦	೨.೭೬
೧೯೫೩	೩.೨೧	೧.೦೩	೩.೯೫	೪.೨೭
೧೯೫೪	೩.೪೦	೦.೭೪	೪.೬೭	೪.೫೩
೧೯೫೫	೩.೯೨	೨.೦೦	೬.೧೪	೫.೫೦
೧೯೫೬@	೩.೮೩	೨.೦೦	೬.೭೩	೭.೦೦

@ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ

ಗಮನಿಸಿ: ವಿತರಣೆ ಮತ್ತು ಬಳಕೆಯ ಸಂಖ್ಯೆಗಳು ಹಿಂದಿನ ವರ್ಷದ ಶಿಲ್ಕನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಿವೆ.

ಆಧಾರ: Directorate of Economics & Statistics

ಭೂಸ್ವಾಧೀನ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ: ಕೇಂದ್ರೀಯ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಆರ್ಗನೈಸೇಷನ್ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಆರ್ಗನೈಸೇಷನ್‌ಗಳು ಕೆಲವು ರೈತರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಭೂಸ್ವಾಧೀನ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡವು. ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕಾಗಿ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ರೂ. ೨೫ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿಡಲಾಗಿತ್ತು. ಇದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಖರ್ಚಾಯಿತು ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗಿಲ್ಲ. ೧೯೫೧-೫೬ರ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಭಾರತವು ರೂ. ೨೨.೮ ಕೋಟಿ ಮೌಲ್ಯದ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಮತ್ತು ಅದರ ಬಿಡಿಭಾಗಗಳನ್ನು ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿತು. ಇದರಲ್ಲಿ ರೂ. ೧೨.೧ ಕೋಟಿಯನ್ನು ೧೯೪೮-೫೧ರ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿಯೇ ವೆಚ್ಚಮಾಡಿ ಕೃಷಿಯಂತ್ರಗಳನ್ನು ಆಮದುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿತ್ತು. ಸರಕಾರೀ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಆರ್ಗನೈಸೇಷನ್‌ಗಳ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿನ ಪ್ರಗತಿಯು ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವಂತೆ ಇದೆ:

ಕೋಷ್ಟಕ
ಭೂಸ್ವಾಧೀನ ಯೋಜನೆಗಳ ಪ್ರಗತಿ

(ಸಾವಿರ ಎಕರೆಗಳಲ್ಲಿ)

	ವರ್ಷ ಸ್ವಾಧೀನ ಪಡಿಸಿಕೊಂಡ ಭೂಮಿ		ಒಟ್ಟು
	ರಾಜ್ಯ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಆರ್ಗನೈಸೇಷನ್‌ಗಳು	ಕೇಂದ್ರ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಆರ್ಗನೈಸೇಷನ್‌ಗಳು	
೧೯೫೧-೫೨	೪೨೦*	೨೫೩	೬೭೩
೧೯೫೨-೫೩	೨೫೮	೨೬೬	೫೨೪
೧೯೫೩-೫೪	೪೨೭*	೨೮೮	೭೧೫
೧೯೫೪-೫೫	೨೩೩*	೧೯೦*	೪೨೩*
೧೯೫೫-೫೬	೨೫೫	೮೭*	೩೪೨*
ಒಟ್ಟು	೧೫೯೩	೧೦೮೪	೨೬೭೭

* ತಾತ್ಕಾಲಿಕ

ಆಧಾರ : *Indian Agriculture in Brief, 1957, Economic & Statistical Adviser, Govt. of India*

ಯೋಜನೆಯು ಕೇಂದ್ರ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಆರ್ಗನೈಸೇಷನ್‌ಗೆ ೧.೪ ದಶಲಕ್ಷ ಎಕರೆಗಳನ್ನು, ರಾಜ್ಯ ಆರ್ಗನೈಸೇಷನ್‌ಗಳಿಗೆ ೧.೨ ದಶಲಕ್ಷ ಎಕರೆಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ರೈತರಿಗೆ ೪.೮ ದಶಲಕ್ಷ ಎಕರೆಗಳನ್ನು ಗುರಿಯಾಗಿ ನೀಡುತ್ತಿತ್ತು. ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಾಗಿದ್ದರೂ, ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಆಯೋಗವು ಮಾಡಿದ ಟಿಪ್ಪಣಿ ಈ ರೀತಿ ಇದೆ:

“ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ, ಸರಕಾರೀ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಆರ್ಗನೈಸೇಷನ್‌ಗಳಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಭೂಸ್ವಾಧೀನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವು ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಸೂಕ್ತವಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಹಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಭೂಮಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಇದೆ”.

ಕೃಷಿ ಉತ್ಪನ್ನಗಳ ಪ್ರವೃತ್ತಿ: ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಕೃಷಿ ಉತ್ಪನ್ನವನ್ನು ೭.೬ ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳೆಂದು ನಿಗದಿಪಡಿಸಿತ್ತು. ಆಯೋಗದ ಪ್ರಕಾರ ಒಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಉತ್ಪನ್ನವು ಸುಮಾರು ೬ ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳಾಗಿತ್ತು. ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳ ವಿಚಾರಣಾ ಸಮಿತಿಯು ಯೋಜನಾ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಆದ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಉತ್ಪನ್ನವು ೫.೬ ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳಾಗಿತ್ತು ಎಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದೆ. ಗುರಿಯ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿನ ಕೊರತೆಯು ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿಯನ್ನು ಹೊರತು ಪಡಿಸಿದಂತೆ ಎಲ್ಲಾ ಯೋಜನೆಗಳ ಅಡಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಇದೆ.

ಪ್ರಾಣಿ ಸಾಕಾಣಿಕೆ: ದನಕರುಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಯೋಜನೆಯು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಿದ್ದ ರೂ. ೨೨ ಕೋಟಿಗೆ ಎದುರಾಗಿ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ವೆಚ್ಚವಾದ ಮೊತ್ತ ರೂ. ೧೬ ಕೋಟಿ ಮಾತ್ರ. ಆದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ನೈಜ ಸಾಧನೆ ಎಷ್ಟು ಎಂಬುದು ತಿಳಿದುಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಗೋಸದನಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವಲ್ಲಿ ಗಣನೀಯವಾಗಿ ಸೋತಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಮೂಲತಃ ರೂ. ೯೭ ಲಕ್ಷ ಮೌಲ್ಯದ ಗೋಸದನಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವುದು ಗುರಿಯಾಗಿತ್ತು. ನಂತರ, ಉಳಿದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದಂತೆ, ರೂ. ೧೫ ಲಕ್ಷ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ೪೦ ಗೋಸದನಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವ ಪರಿಷ್ಕೃತ ಗುರಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು. ಯೋಜನೆಯ ಅಂತ್ಯದ ವೇಳೆಗೆ ೩೪ ಗೋಸದನಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಮಂಜೂರಾತಿ ದೊರೆತು ಅವುಗಳ ಪೈಕಿ ೧೦ ಖಾಸಗೀ ಗೋಸದನಗಳೂ ಸೇರಿದಂತೆ ೨೫ ಗೋಸದನಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲಾಯಿತು. ಅಂದರೆ ಮೂಲತಃ ೧೬೦ ಗೋಸದನಗಳ ನಿರ್ಮಾಣದ ಗುರಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದು, ವಸ್ತುಶಃ ೧೫ ಗೋಸದನಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸರಕಾರವು ಸ್ಥಾಪಿಸಿತು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಹೀಗೆ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ೧೫ ಗೋಸದನಗಳನ್ನೂ ಸರಕಾರವು ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಗೋವುಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಆಹಾರ ಕೊಡದ ಈ ಗೋಸದನಗಳನ್ನು ಗೋಹತ್ಯಾನಿರೋಧ ಸಮಿತಿಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯಾಗಿದ್ದ ಲಾಲಾ ಹರದೇವ್ ಸಹಾಯ್ ಅವರು ಗೋವುಗಳ ಕಸಾಯಿಖಾನೆ ಎಂದು ಕರೆದರು. ಅನುಪಯುಕ್ತ ಗೋವುಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ೧೬ ದಶಲಕ್ಷ ಇದ್ದು, ಈ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಗಾಬರಿಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವುದು ಎನ್ನುವ ಸರಕಾರವು ದೇಶದ ಸಂಪತ್ತಾದ ಗೋವುಗಳ ರಕ್ಷಣೆಯತ್ತ ದಿವ್ಯ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನೇಕೆ ತೋರಿತು ಎನ್ನುವುದು ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಖಾಸಗೀ ಮತ್ತು ಸರಕಾರೀ ಗೋಸದನಗಳೆಲ್ಲವೂ ಸೇರಿ, ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ೨೨,೧೦೬ ಗೋವುಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡವು. ಅವುಗಳ ಇಂದಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವ ಮಾಹಿತಿಯೂ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಮೀನುಗಾರಿಕೆ: ಆಹಾರ ಮತ್ತು ಕೃಷಿ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಸಹಕಾರದೊಂದಿಗೆ ಹಾಗೂ ಭಾರತ-ಅಮೆರಿಕಾ, ಭಾರತ-ನಾರ್ವೆ ತಾಂತ್ರಿಕ ಸಹಕಾರದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರದ ಆಳದಲ್ಲಿ ಮೀನುಹಿಡಿಯುವ ಮತ್ತು ಮೀನುಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಯಾಂತ್ರೀಕರಿಸುವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಹಮ್ಮಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿತ್ತು. ಸಹೀಗೆ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ, ಮೀನುಗಾರರ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅವರ ಮೇಲೆ ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಈ ವಿದೇಶೀ ತಂಡಗಳಿಗೆ ಸಮುದ್ರದ ಕೆಲವು ಭಾಗಗಳನ್ನು ಕಾಯ್ದಿರಿಸಲಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಹಲವು ಮೀನುಗಾರರು ತಮ್ಮ ಜೀವನೋಪಾಯಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಸಮುದಾಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಯೋಜನೆಗಳು

ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಭಾಗ್ಯದ ಮುನ್ನೂಚಕಗಳು ಎಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಸಮುದಾಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಯೋಜನೆಗಳು ಮೊದಲ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದವು. ಮೊದಲ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ವಿಮರ್ಶಿಸುತ್ತಾ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು “ಇವು ಗ್ರಾಮೀಣ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಥದತ್ತ ನಡೆಸುವಲ್ಲಿ ಭಾರತವು ಅನುಸರಿಸುವ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ” ಎಂದು ಹೇಳಿತ್ತು. ಆದರೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅಮೆರಿಕಾದಿಂದ ಸ್ಫೂರ್ತಿ ಹಾಗೂ ಆರ್ಥಿಕ ನೆರವನ್ನು ಪಡೆದ ಈ ಯೋಜನೆಗಳು ಮೂಲತಃ ಭಾರತೀಯವಾಗಿರದೆ ಅಮೇರಿಕದವಾಗಿದ್ದವು ಎನ್ನುವುದು ನಮಗೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿದಿರುವ ವಿಷಯವೇ ಆಗಿದೆ.

ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ೧೧೬೦ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು ಮಂಜೂರುಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದವು ಅದರ ಕಾರ್ಯಾರಂಭ ಮಾಡಿದ್ದು ಕೇವಲ ೯೮೮* ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ. ಮಂಜೂರಾತಿಯಾಗಿದ್ದ ರೂ. ೯೦ ಕೋಟಿ ಮೊತ್ತದಲ್ಲಿ ರೂ. ೪೬ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ವೆಚ್ಚಮಾಡಲಾಯಿತು.

ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನಾ ಸಂಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದ ಅಧ್ಯಯನ ತಂಡ - ಇವುಗಳು ಕಳೆದ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನಿರ್ವಹಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಕಾರ್ಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ವರದಿಯನ್ನು ನೀಡಿವೆ. ಇವು, ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಸ್ವಸಹಾಯದ ಮತ್ತು ಪ್ರಗತಿಯ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ಬೆಳೆಸದೆ ಕೇವಲ ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವಷ್ಟಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಒತ್ತುಕೊಡಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಎಂದು ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿವೆ. ಯೋಜಿತ ಯೋಜನೆಗಳ ಸಮಿತಿಯು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತದೆ “ಹಿಂದಿನ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಗಿಂತ ಕಲ್ಯಾಣ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಕಾರಣವೆಂದರೆ ಕಲ್ಯಾಣ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಜನಪ್ರಿಯವಾದವು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಗುರಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟುವುದು ಸುಲಭಸಾಧ್ಯ ಅಲ್ಲದೆ ಇವು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನತೆಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವಯುತವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಹಳ್ಳಿಯವನು ತನ್ನ ಭಾಷೆಗೆ ತರ್ಜುಮೆಯಾದ ಪದಗಳಾದ ‘ಸಮುದಾಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ’ ಮತ್ತು ‘ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಿಸ್ತರಣಾ ಸೇವೆ’ಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ತಿಳಿಯಲಾರ. ಅವನು ಅದರ ಯಶಸ್ಸಿಗೆ ಪೂರ್ಣ ಅಂಕಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು

*ಸಮುದಾಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸಚಿವಾಲಯವು ನೀಡಿದ ೧೯೫೬-೫೭ರ ವಾರ್ಷಿಕ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ೧೧೯೦ ಎಂದು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ, ಸಮುದಾಯ ಯೋಜನೆಗಳ ಆಡಳಿತದ ಬಗ್ಗೆ ೧೯೫೫-೫೬ರ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ೯೫೧ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಅಧಿಕೃತ ಮಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ನೀಡುವಲ್ಲಿನ ಅಸಾಮಂಜೂರಿಗೆ ಇದು ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ.

ಆಗುಮಾಡಿಸಿದಂತಹವರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕೃತಜ್ಞನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಆರ್ಥಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬಯಸುವಂತಹ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ನಾವು ಯಾವುದೇ ವಿಳಂಬವಿಲ್ಲದೆ ಗಮನಹರಿಸಬೇಕೆಂದು ನಾವು ಒತ್ತಾಯಿಸುತ್ತೇವೆ”.

ಸಮುದಾಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಯೋಜನೆಗಳು ಸುಸಂಘಟಿತವಾದ ಒಂದು ಬೆಳವಣಿಗೆಯಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟೇ ಇಲ್ಲ. ಈ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ವಿಕೇಂದ್ರೀಕರಣದ ಘಟಕಗಳಾಗಬೇಕು ಎಂದು ಸಮಿತಿಯು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತದೆ. ಈ ಪ್ರಸ್ತಾವವು ಕಾರ್ಯಗತವಾದರೆ ಇಡೀ ಗ್ರಾಮೀಣ ಜನತೆಯ ಬದುಕು, ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಹಾಗೂ ಜಿಲ್ಲಾ ಆಡಳಿತಗಳನ್ನು ಪುನರ್ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೊಳಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕೆಲಸಗಳ ಎಲ್ಲಾ ಅಂಶಗಳ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ಒಂದೇ ಪ್ರಾತಿನಿಧಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಯಿರಬೇಕು. ಈ ಸಂಸ್ಥೆಯು ಸರ್ಕಾರದ ನಿಯಂತ್ರಣದಿಂದ ಹೊರಗಿರಬೇಕು ಮತ್ತು ತನ್ನ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಹಣಕಾಸಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಅಧಿಕಾರವಿರಬೇಕು. ಸಮಿತಿಯು ಅವಿರೋಧ ಆಯ್ಕೆಯ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಮನಗಂಡಿದೆಯಾದರೂ, ವಯಸ್ಕ ಮತದಾನ ಪದ್ಧತಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿರುವಂತಹ ಯಾವುದೇ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವಲ್ಲಿ ವಿಫಲವಾಯಿತು.

‘ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಈ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ವಿಭಜಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಆರಂಭಿಸುವುದು ಆಡಳಿತದ ಅನುಕೂಲಗಳ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿರಬೇಕೇ ಹೊರತು, ರಾಜಕೀಯ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಂದ ಪ್ರೇರಿತವಾಗಿರಬಾರದು. ಆಯವ್ಯಯದ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯೂ ಸಮಂಜಸವಾಗಿಲ್ಲ. ಇಂದಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿವೆ - ಅವೆಂದರೆ ಅಗತ್ಯವಿದ್ದಾಗ ಅಗತ್ಯವಿದ್ದಷ್ಟು ಹಣ ದೊರಕದಿರುವುದು ಮತ್ತು ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲದಾಗ ಹೇರಳವಾಗಿ ದೊರಕುವುದು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ವರ್ಷಾಂತದಲ್ಲಿ ಆತುರಾತುರವಾಗಿ ಉಳಿದ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲಾ ವೆಚ್ಚಮಾಡುವಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ’ ಎಂದೂ ಸಮಿತಿಯು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡುತ್ತದೆ. ತಾನು ಸರ್ವೇಕ್ಷಣೆ ನಡೆಸಿದ ೧೩ ಸಮುದಾಯ ಯೋಜನೆಗಳ ವಿಷಯವಾಗಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಸಂಸ್ಥೆಯು ತನ್ನ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಬರೆದಿದೆ ‘ತಮಗೆ ಮಂಜೂರಾದ ರೂ. ೮೪೯ ಲಕ್ಷ ಮೊತ್ತದಲ್ಲಿ ೧೯೫೫ರ ಏಪ್ರಿಲ್ ೧ರಿಂದ ೧೯೫೬ರ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೩೦ರ ವರೆಗೆ ವೆಚ್ಚಮಾಡಿರುವುದು ರೂ. ೩೨೮ ಲಕ್ಷ. ಇದರ ಹಿಂದಿನ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ರೂ. ೩೩೯ ಲಕ್ಷವನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು.’

ಸಮುದಾಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಜನತೆಯನ್ನು ಪಾಲುಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಒಟ್ಟು ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ಜನತೆಯ ಪಾಲು ರೂ. ೨೬.೧೩ ಲಕ್ಷ ಎಂದು ಪ್ರಥಮ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ವಿಮರ್ಶಾ ವರದಿಯು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಸಮಿತಿಯು ಈ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಬಹು ಉತ್ತೇಜ್ಜೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದೆ ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಜನತೆಯಿಂದ ಪಡೆದುಕೊಂಡ ಶ್ರಮ ಮತ್ತು ವಸ್ತುಗಳ ಮೌಲ್ಯವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಸೂಕ್ತವಾದ ವಿಧಾನವಿರಲಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಒಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, 'ಕ್ಷೇತ್ರಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಅಧಿಕಾರಿಯು, ಸಭೆಗೆ ಸೇರಿದ್ದ ಜನಗಳು ಆ ಸಹಕಾರಿ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಸಭೆಗೆ ಬಾರದೆ ಹೊರಗೆ ದುಡಿದಿದ್ದರೆ ಅವರಿಗೆ ಸಿಗುತ್ತಿದ್ದ ಸಂಭಾವನೆಯನ್ನು 'ಜನತೆಯ ಪಾಲು' ಎಂದು ಲೆಕ್ಕಹಾಕಿದ್ದರು'

ಶ್ರಮದಾನದ ಮೂಲಕ ಪೂರೈಸಿದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಸುಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಸಿಕೊಂಡುಹೋಗುವಂತಹ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿರಲಿಲ್ಲ. 'ಗ್ರಾಮೀಣ ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಅಗತ್ಯಗಳ ಪ್ರಜ್ಞೆಯು ಬೆಳೆದಿರುವಂತಹ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಸಹಾಯದ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿತವಾಗಿ ಧನಾತ್ಮಕ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಪ್ರಚೋದನೆಗೊಳಿಸುವ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವಂತಹ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ತುಲನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ವಿಫಲತೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿವೆ' ಎಂಬ ವಿಚಿತ್ರ ಸತ್ಯವನ್ನು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನಾ ಸಂಸ್ಥೆಯು ಹೊರಗೆಡಹಿದೆ. ಬಹುಶಃ, ಹೊಸ ಆರ್ಥಿಕ ಪ್ರಕಲ್ಪನೆಗಳು ಅನುಚಿತ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕುತ್ತಿವೆ.

ಗ್ರಾಮಸೇವಕ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮಸೇವಕಿಯರನ್ನು ತರಬೇತುಗೊಳಿಸಲು ಇರುವ ಪಠ್ಯಕ್ರಮವನ್ನೂ ಸಮಿತಿಯು ಕಟುವಾದ ವಿಮರ್ಶಾತ್ಮಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದೆ. "ಪ್ರಸ್ತುತ ಇರುವ ಪಠ್ಯಕ್ರಮವು, ನಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ, ನೈಜ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಹೊಂದುವಂತಹದಲ್ಲ. 'ಯಾವ ಆಹಾರ ನಮಗೆ ಸೂಕ್ತ, ಜವಳಿ ತಯಾರಿಕೆಗೆ ಯಾವ ನಾರುಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ, ಅವುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಬಗೆ ಯಾವುದು, ರೇಷ್ಮೆ, ರೇಯಾನ್, ಹತ್ತಿ, ಉಣ್ಣೆ, ಕೃತಕ ರೇಷ್ಮೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು ಹೇಗೆ' ಎಂದಷ್ಟೇ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಗ್ರಾಮಸೇವಕಿಯರು, ಹೆಚ್ಚಿದರೆ ಮನೆಯ ಸಾಮಾನ್ಯ ಔಷಧಿಗಳಾದ ಆಸ್ಪರಿನ್ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಾರೆ'. ವಿದೇಶಿ ಪ್ರಕಲ್ಪನೆಗಳ ಮೇಲೆ ರೂಪಿತವಾದ ಈ ಪಠ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ನಮ್ಮ ಗ್ರಾಮೀಣ ಪರಿಸರಗಳಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಥಮ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಪರಾಮರ್ಶನ ಸಮಿತಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಿಸ್ತರಣೆ ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ವಿವಿಧ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಯೋಜನೆಗಳ ಮೇಲಿನ ವೆಚ್ಚಗಳು ಕೆಳಕಂಡಂತೆ ಇವೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ

(ಕೋಟಿ ರೂಗಳಲ್ಲಿ)

೧. ಪ್ರಾಣಿ ಸಾಗಾಣಿಕೆ, ಕೃಷಿ ಮತ್ತು ಭೂಸ್ವಾಧೀನ	೪.೨೬
೨. ನೀರಾವರಿ	೭.೩೪
೩. ಆರೋಗ್ಯ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮೀಣ ನೈರ್ಮಲ್ಯ	೪.೫೨
೪. ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮೀಣ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ	೪.೬೦
೫. ಸಂಪರ್ಕ	೬.೬೪
೬. ಗ್ರಾಮೀಣ ಕಲೆ, ಕುಶಲಕಲೆ ಮತ್ತು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು	೧.೭೮
೭. ರಾಜ್ಯ ಮತ್ತು ಯೋಜನೆಯ ಮುಖ್ಯ ಕೇಂದ್ರಗಳು	೯.೬೨
೮. ಗೃಹನಿರ್ಮಾಣ (ಯೋಜನಾ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮೀಣ ಗೃಹನಿರ್ಮಾಣ)	೦.೩೬
೯. ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಉಪಕರಣಗಳು	೪.೩೦
೧೦. ಇತರೆ	೨.೬೦
ಒಟ್ಟು	೪೬.೦೨

ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶಗಳ ವೈಶಾಲ್ಯವನ್ನು ಮತ್ತು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡಿರುವ ಸಮುದಾಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಯೋಜನೆಗಳ ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ ಅವುಗಳಿಗೆ ಮಂಜೂರಾಗಿರುವ ಹಣ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ. ಆದರೆ, ಈ ಹಣವನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಬಳಸದೆ ಇರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ, ಈ ಯೋಜನೆಗಳ ಉದ್ದೇಶ ಜನತೆಯ ಹಿತವಲ್ಲ, ಮತ್ತೆ ಏನೋ ಇದೆ ಎಂದು ನಮಗೆ ಅನಿಸಿದೆ ಇರದು.

ಒಟ್ಟು ಹಣದಲ್ಲಿ ಶೇ ೨೧ರಷ್ಟನ್ನು ರಾಜ್ಯ ಮತ್ತು ಯೋಜನೆಯ ಮುಖ್ಯ ಕೇಂದ್ರಗಳ ಮೇಲೆ ವ್ಯಯಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲ ನೌಕರರ, ಗ್ರಾಮಸೇವಕರ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮ ಸೇವಕಿಯರ ಸಂಬಳಗಳನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿದರೆ, ಈ ಪಾಲು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ವಾಸ್ತವಾಗಿ, ಗ್ರಾಮೀಣ ಜನತೆಗೆ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಸೌಲಭ್ಯವಂಚಿತರಿಗೆ ಮತ್ತು ತುಳಿಯಲ್ಪಟ್ಟವರಿಗೆ, ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಆಗದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಹಣವನ್ನು ವೆಚ್ಚಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ನಾಲ್ಕನೆಯ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನಾ ವರದಿಯ ಪ್ರಕಾರ "ಸಾಧನೆಗಳ ಫಲದ ಹಾಗೂ ಸಮುದಾಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಪ್ರಯೋಜನದ ವಿತರಣೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಅಸಮಾನ ಏರುಪೇರುಗಳು ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ಈ ಅಸಮಾನತೆಯು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯು ಜಾರಿಯಲ್ಲಿರುವ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಮಟ್ಟಗಳಲ್ಲಿವೆ. ಒಂದೇ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿನ ಮುಖ್ಯ ಕೇಂದ್ರ, ಗ್ರಾಮಸೇವಕರು ಸುಲಭವಾಗಿ ಹೋಗಬಹುದಾದ ಹಳ್ಳಿಗಳು, ಹಾಗೆ ಹೋಗಲಾಗದ ಹಳ್ಳಿಗಳು - ಇವುಗಳ ನಡುವೆಯೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಅಂತರಗಳಿವೆ. ಒಂದೇ ಹಳ್ಳಿಯ ಒಳಗೇ

ಕೃಷಿಕರು-ಇತರರ ನಡುವೆ, ಕೃಷಿಕರ ನಡುವೆಯೇ ದೊಡ್ಡ ಹಿಡುವಳಿದಾರರು ಹಾಗೂ ಶ್ರೀಮಂತರು ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಹಿಡುವಳಿದಾರರು ಹಾಗೂ ಬಡ ಕೃಷಿಕರು - ಇವರ ನಡುವೆಯೂ ಈ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಪಡೆದಿರುವಲ್ಲಿ ಇರುವ ಅಂತರವು ಗಮನಾರ್ಹವಾದುದಾಗಿದೆ.”*

ಈ ಅಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಬದಿಗಿರಿಸಿ ನೋಡಿದರೂ, ಹಣದ ಅಪವ್ಯಯ, ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಸೂಕ್ತವಲ್ಲದ ಅಥವಾ ಅಕ್ರಮವಾದ ವೆಚ್ಚಗಳನ್ನು ಮಾಡಿರುವುದು ಕಾಣಬರುತ್ತದೆ. ಯೋಜನಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಮೇಲಿನ ಸಮಿತಿಯು ಕಣ್ಣಿಗೆ ರಾಚುವಂತಹ ಕೆಲವು ಅಪವ್ಯಯದ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ನೀಡಿದೆ.

೧. ಒಂದು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಮುದಾಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಯೋಜನೆಯ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಆರೋಗ್ಯ ಮತ್ತು ನೈರ್ಮಲ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಉದ್ದೇಶಿಸಿದ ಹಣವನ್ನು ಮುನಿಸಿಪಲ್ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯನ್ನು ಸ್ವಾಧೀನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ.
೨. ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ, ಜಿಲ್ಲಾ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಕ್ಷ-ಕಿರಣ ಯಂತ್ರವನ್ನು ಈ ನಿಧಿಯಿಂದ ಖರೀದಿಸಲಾಗಿದೆ.
೩. ಒಂದು ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ರೂ. ೬೦,೦೦೦ಗಳ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ಜಿಲ್ಲಾ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಸ್ತುಸಂಗ್ರಹಾಲಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಲಾಗಿದೆ.
೪. ಮತ್ತೊಂದು ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಹಳ್ಳಿಗಾಗಿ ರೂ. ೧,೨೦,೦೦೦ ಗಳನ್ನು ವೆಚ್ಚಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಹಲವಾರು ಪ್ರಕರಣಗಳು ಎಲ್ಲೆಡೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ.
೫. ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಯ ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕೆಂದು ರೂ. ೯೦,೦೦೦ ವನ್ನು ವೆಚ್ಚಮಾಡಲಾಗಿದೆ.
೬. ಒಂದು ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ರೂ. ೧,೪೦,೦೦೦ಗಳನ್ನು ಕಾಂಕ್ರೀಟ್ ರಸ್ತೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣಮಾಡಲು ನೀಡಲಾಗಿದೆ.
೭. ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ, ನೀರಾವರಿಗಾಗಿ ನಿಗದಿಯಾಗಿದ್ದ ಇಡೀ ಮೊತ್ತವನ್ನು ಕೆಲವು ದೊಡ್ಡ ಜಮೀನುದಾರರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಒಂದೆರಡು ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಲಾಗಿದೆ.
೮. ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ಮಂಜೂರಾದ ಹಣವನ್ನು ಸಾಲವಾಗಿ ನೀಡಿ ಅದನ್ನು ವಸೂಲುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದ ಪ್ರಕರಣಗಳೂ ಉಂಟು. ಒಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ರೂ. ೧೯,೯೦,೦೦೦ ಗಳನ್ನು ಮುಂಗಡವಾಗಿ

* ನಾಲ್ಕನೆಯ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನಾ ವರದಿ, ಏಪ್ರಿಲ್ ೧೯೫೭, ಪು. ೨೦

ನೀಡಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ರೂ. ೯೦,೦೦೦ಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ವಸೂಲುಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

೯. ಮಂಜೂರಾತಿಯಲ್ಲಿ ಆಗುವ ವಿಳಂಬ, ವಿವರವಾದ ಯೋಜನಾಸಿದ್ಧತೆಯ ಅಭಾವ, ಮತ್ತು ಅಸಂಘಟಿತ ಪ್ರಯತ್ನ ಇವು ಅತಿಯಾದ ವೆಚ್ಚಕ್ಕೆ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಆರ್ಥಿಕ ವರ್ಷಾಂತರದಲ್ಲಿ, ಕಾರಣವಾಗುತ್ತವೆ. ಒಂದು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ, ರೂ. ೧,೨೦,೦೦೦ಗಳನ್ನು ಶಾಲೆಯೊಂದಕ್ಕೆ ಸೇರಿದಂತೆ ಒಂದು ಮೂತ್ರಾಲಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಲು ವರ್ಷದ ಕಡೆಯ ಮೂರು ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಯಮಾಡಲಾಗಿದೆ.
 ೧೦. ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಲು ಭಾರೀ ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಅಂತಹ ಕಟ್ಟಡಗಳ ಗುಣಮಟ್ಟವಾಗಲೀ, ಗಾತ್ರವಾಗಲೀ ಗ್ರಾಮೀಣ ಪರಿಸರಕ್ಕೆ ಹೊಂದುವಂತಹುದಲ್ಲ. ಒಂದು ಕ್ಷೇತ್ರದ ಕಚೇರಿಯ ಕಟ್ಟಡದ ವೆಚ್ಚ ರೂ. ೪೦,೦೦೦ಗಳಷ್ಟಿತ್ತು!
 ೧೧. ಕ್ಷ-ಕಿರಣ ಯಂತ್ರಗಳು, ದೊಡ್ಡ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್‌ಗಳು ಮೊದಲಾದ ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಂಡ ವಸ್ತುಗಳು ನಮ್ಮ ಪರಿಸರಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲಕರವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಅನುಪಯುಕ್ತವಾಗಿ ಬಿದ್ದಿವೆ. ಅಂದರೆ, ಇವೆಲ್ಲಾ ಹಣದ ದುರುಪಯೋಗವಷ್ಟೆ.
- ಇದಲ್ಲದೆ, ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕಾಗಿ ನೀಡಿರುವ ಜೀವುಗಳು ದುರುಪಯೋಗಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ವಾಪಸ್ಸು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಮತ್ತು ವಿವರವಾದ ತನಿಖೆಯನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕು ಎಂದು ಸಮಿತಿಯು ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಪ್ರಕಾರಕ್ಕಾಗಿ ಅನಗತ್ಯ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ.
- ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಈ ಸಮುದಾಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶನದ ಸಾಧನವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ‘ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬರುವ ಭೇಟಿಕಾರ’ರನ್ನು ಸಮಿತಿಯು ಟೀಕಿಸುತ್ತದೆ. “ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವಿದೇಶದಿಂದ ಬರುವವರ ಮತ್ತು ಕೇಂದ್ರ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳ ಪ್ರಮುಖ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಮುಂದೆ ಪ್ರದರ್ಶನಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಇಡಲಾಗಿವೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಕ್ಷೇತ್ರ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿನ ಅಧಿಕಾರಿ-ನೌಕರರ ವೇಳೆಯ ಬಹುಭಾಗವು ಹಾಳಾಗುವುದಲ್ಲದೆ, ಸ್ಥಳೀಯರಲ್ಲಿ ಈ ಯೋಜನೆಗಳು ತಮ್ಮ, ತಮಗಾಗಿ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಯು ದೂರವಾಗುತ್ತಿದೆ.” ಎಂಬುದು ಸಮಿತಿಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯ.

ಸ್ವಲ್ಪದರಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ, ಸಮುದಾಯ ಜೀವನದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಯೋಜನೆಗಳು ಶೋಚನೀಯವಾಗಿ ಸೋತಿವೆ ಎನ್ನಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸದಿದ್ದರೆ,

ಇದೊಂದು ಹಣ ಹಾಗೂ ಮಾನವ ಶಕ್ತಿಯ ಅಪವ್ಯಯವಾಗುತ್ತದೆ. ದೆಹಲಿಯಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಹವಾನಿಯಂತ್ರಿತ ಕೋಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಇಂತಹ 'ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಿ ಯೋಜನೆಗಳು ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ' ಎಂದು ಕನಸುಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಭಾಷಣ ಬಿಗಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ನಿಜವನ್ನು ಎಷ್ಟು ಬೇಗ ಅರಿತುಕೊಂಡರೆ ಅಷ್ಟೂ ಒಳ್ಳೆಯದು.

ಪ್ರಮುಖ ನೀರಾವರಿ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಯೋಜನೆಗಳು

ಪ್ರಮುಖ ನೀರಾವರಿ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಯೋಜನೆಗಳು ಮೊದಲ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದಿವೆ. ಯೋಜನೆಯ ರೂ. ೨,೩೭೮ ಕೋಟಿಯ ನಿಗದಿತ ಒಟ್ಟು ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ಇವುಗಳ ಪಾಲು ರೂ. ೬೪೭ ಕೋಟಿ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ವೆಚ್ಚಮಾಡಿದ ರೂ. ೧೯೬೦ ಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ವೆಚ್ಚವಾದ ಮೊತ್ತ ರೂ. ೨೫೯ ಕೋಟಿ. ಒಟ್ಟು ವೆಚ್ಚದ ಶೇಕಡಾವಾರು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದಾಗ, ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ವೆಚ್ಚವಾದ ಮೊತ್ತ ಅದರ ಗುರಿಯನ್ನು ಮೀರಿದೆ. ಒಟ್ಟು ನಿಗದಿತ ಗುರಿಯ ಶೇ ೨೭.೨ ಇದ್ದ ಈ ಬಾಬುಗಳ ವೆಚ್ಚ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಒಟ್ಟು ಮೊತ್ತದ ಶೇ. ೨೯ರಷ್ಟು ಇದೆ.

ವೆಚ್ಚವಾದ ಮೊತ್ತದಲ್ಲಿ ಬಹುಪಾಲು, ನಾಲ್ಕು ಪ್ರಮುಖ ಯೋಜನೆಗಳಾದ ಭಕ್ತಾ-ನಂಗಲ್, ಹರಿಕೆ, ಡಿ.ವಿ.ಸಿ. ಮತ್ತು ಹಿರಾಕುಡ್‌ಗಳಿಗಾಗಿ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ನೀರಾವರಿ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯುತ್ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಗುರಿಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಕೊರತೆ ಕಂಡುಬಂದಿತು. ಇಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಈ ಯೋಜನೆಗಳು ಯೋಜನಾಪೂರ್ವದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿದ್ದರೂ, ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಮೊದಲೇ ಅವುಗಳ ಯೋಜನಾವೆಚ್ಚವನ್ನು ಆಯೋಗವು ಪರಿಷ್ಕರಿಸಿದ್ದರೂ, ಯೋಜಿಸಿದ್ದಂತೆ ಇವು ಕಾರ್ಯಗತಗೊಳ್ಳಲೇ ಇಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ವೆಚ್ಚವು ಸತತವಾಗಿ ಏರುತ್ತಲೇ ಇವೆ. ಮೂರು ಪ್ರಮುಖ ಯೋಜನೆಗಳ ಮೇಲೆ -ಭಕ್ತಾ-ನಂಗಲ್, ದಾಮೋದರ ಕೊಳ್ಳ ಮತ್ತು ಹಿರಾಕುಡ್ ಯೋಜನೆಗಳ ಮೇಲೆ - ಯೋಜನೆಯು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮುಂಚೆ ರೂ. ೪೯ ಕೋಟಿ ಮೊತ್ತವನ್ನು ವೆಚ್ಚಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು. ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ರೂ. ೨೦೧ ಕೋಟಿಗೂ ಅಧಿಕವಾದ ಮೊತ್ತವನ್ನು ವೆಚ್ಚಮಾಡಲಾಯಿತು. ಒಟ್ಟು ಮೊತ್ತವು ಈ ಮೊದಲು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಿದ್ದ ಮೊತ್ತಕ್ಕಿಂತ ರೂ. ೨೪೦ ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದಿತು. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ಹಾಗೆ, ಈ ಮೂರು ಯೋಜನೆಗಳ ಒಟ್ಟು ವೆಚ್ಚ ರೂ. ೩೩೧.೭ ಕೋಟಿ.

ಕೆಳಗೆ ನೀಡಿರುವ ಕೋಷ್ಟಕವು ವಿವಿಧ ಯೋಜನೆಗಳ ವೆಚ್ಚ ಮತ್ತು ಸಾಧನೆಗಳ

ಬಗ್ಗೆ ವಿವರವನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ಈ ಕೋಷ್ಟಕದಿಂದ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ವೆಚ್ಚಮಾಡಿದ ಹಣವು ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನೂ ನೀಡದೆ ಸದ್ಯದಲ್ಲಿ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಇಂತಹ ಯೋಜನೆಗಳು ಕಾರ್ಯಗತವಾಗಲು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಅಧಿಕ ಕಾಲಾವಧಿಯಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಅವುಗಳನ್ನು ಹಂತಹಂತವಾಗಿ ರೂಪಿಸುವಲ್ಲಿನ ವೈಫಲ್ಯ ಮತ್ತು ಅನುಷ್ಠಾನದಲ್ಲಿ ತರುವಲ್ಲಿನ ಅಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳು ಕಾರಣಗಳಾಗಿವೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ							
ಯೋಜನೆಗಳು	ಯೋಜನಾವೆಚ್ಚ ಆಂದಾಜು ವೆಚ್ಚ (ಕೋಟಿ ರೂಗಳಲ್ಲಿ)	೧೯೫೧-೫೬ ನೀರಾವರಿ (ಸಾವಿರ ಎಕರೆಗಳಲ್ಲಿ)	೧೯೫೫-೫೬ ಸ್ಥಾಪಿತ ೧೯೫೫-೫೬	ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ (ಸಾವಿರ ಕಿಲೋವ್ಯಾಟ್‌ಗಳಲ್ಲಿ)			
	ವಾಸ್ತವ	ಮೂಲ	ಪರಿಷ್ಕೃತ	ಸಾಧನೆ	ಗುರಿ	ಸಾಧನೆ	ಗುರಿ
ಭಕ್ತಾ	೮೫.೬೭	೭೭.೫೦	೧೧೦.೬	೧೧೮೧	೧೩೬೧	೪೮	೯೬
ಹರಿಕೆ	೫.೩೫	೧೦.೬೨	೫.೩೫
ಡಿ.ವಿ.ಸಿ.	೭೧.೦೮	೪೧.೭೦	೭೬.೮೩	..	೫೯೫	೧೫೪	೧೯೪
ಹಿರಾಕುಡ್	೪೪.೬೧	೪೪.೦೦	೫೩.೨೮	..	೨೬೧	..	೪೮
ಮೊಸ ಯೋಜನೆಗಳು	೧೮.೧೨			
ಕೊಯ್ನಾ	೨.೮೩
ರಿಹಂಡ್	೪.೭೭
ಕೋಸಿ	೩.೯೨
ನಾಗಾರ್ಜುನಸಾಗರ೧.೧೧
ಚಂಬಲ್	೫.೪೮
ರಾಜ್ಯಗಳ ಇತರ ಯೋಜನೆಗಳು							
ನೀರಾವರಿ	೧೯೧.೨೬	೧೬೭.೬೯	೨೧೨.೯೩	೨೮೩೦	೬೨೯೮
ವಿದ್ಯುತ್	೧೫೨.೮೯	೧೨೭.೫೪	೧೭೮.೬೨	೬೧೪	೭೯೦

ಮೇಲೆ ನೀಡಿರುವ ಟೀಕೆಗಳಿಗೆ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಹೇಳಿಕೆಯು ಸಾಕಷ್ಟು ಸಮರ್ಥನೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ.

“ಉತ್ತಮವಾಗಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಹಾಗೂ ಯೋಜನೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ನಾವು ವೆಚ್ಚ ಮಾಡುವ ಹಣಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಉತ್ತಮ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು”.

“ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಅನುಷ್ಠಾನದಲ್ಲಿ ಈ ಅಂಶಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ

ಕೊಡಬೇಕಾದಷ್ಟು ಗಮನವನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಜಲಾಶಯಗಳು ಪೂರ್ಣಗೊಂಡರೂ ಕಾಲುವೆಗಳು ನಿರ್ಮಾಣವಾಗದ, ನೀರಾವರಿ ಕಾಲುವೆಗಳು ಪೂರ್ಣಗೊಂಡರೂ ಅದರ ಉಪಯೋಗವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಭೂಮಿಯು ಅಣಿಗೊಂಡಿರದ, ವಿದ್ಯುದಾಗಾರಗಳು ಪೂರ್ಣಗೊಂಡು ಗ್ರಾಹಕರು ತಯಾರಾಗಿದ್ದರೂ ವಿತರಣಾ ಕೇಂದ್ರಗಳು ಕಾರ್ಯಾರಂಭವಾಗದ, ಕೊಳವೆಬಾವಿಗಳು ಸಿದ್ಧವಾದರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ವಿದ್ಯುತ್ ಪೂರೈಕೆಯಿರದ ಪ್ರಕರಣಗಳು ಸಾಕಷ್ಟು ಇವೆ. ಯೋಜನಾಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರುವಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಪ್ರಮಾದಗಳು ಘಟಿಸುವುದರಿಂದ ಹೂಡಿದ ಬಂಡವಾಳ ಸಮಯದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಫಲದಾಯಕವಾಗದೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ದುರ್ವ್ಯಯವಾಗುತ್ತದೆ.”*

ಇಂತಹ ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ನ್ಯೂನತೆಗಳ ಜೊತೆಗೆ, ನೀರಿನ ದರಗಳನ್ನು ಅಧಿಕವಾಗಿಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ, ಕನಿಷ್ಠಪಕ್ಷ ಮೊದಲ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಕೃಷಿಕರು ನೀರಾವರಿಯ ಉಪಯೋಗವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವು ಕಡೆ, ಉದಾ. ಮಯೂರಾಕ್ಷಿ ಯೋಜನೆಯಡಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಭೂಮಿಯ ಫಲವತ್ತತೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸದೆ ಇದ್ದರೆ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳು ಅನುಪಯುಕ್ತವಾಗುತ್ತವೆ. ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಯ ಆಸುಪಾಸಿನಲ್ಲಿರುವ ಒಣಭೂಮಿಯನ್ನು ನೀರಾವರಿಗೆ ಒಳಪಡಿಸುವ ಯಾವ ಪ್ರಯತ್ನದತ್ತಲೂ ಇನ್ನೂ ಗಮನ ಹರಿಸಿಲ್ಲ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಲು ಅವುಗಳನ್ನು ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ತಾಂತ್ರಿಕ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಅಗತ್ಯವಾದದ್ದರಿಂದ ನೀರಾವರಿ ಇಲಾಖೆಗಳು ಅಸಹಾಯಕವಾಗುತ್ತವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕೃಷಿ, ನೀರಾವರಿ ಮತ್ತು ಸಹಕಾರೀ ಇಲಾಖೆಗಳ ಸುಸಂಘಟಿತ ಪ್ರಯತ್ನ ಅಗತ್ಯ.

ಹಲವಾರು ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ, ಅವುಗಳ ಜಲಾನಯನ ಪ್ರದೇಶದ ನೀರಿನ ಅಗತ್ಯತೆಯನ್ನು ಗಣನೆಗೆ ತಂದುಕೊಂಡಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಉದಾ. ಡಿ.ವಿ.ಸಿ.ಯು ಕೃಷಿಕರ ಜಮೀನಿಗೆ ನೀರನ್ನು ನೀಡುವುದರ ಮೊದಲು, ಈ ಮುನ್ನ ದಾಮೋದರ ನದಿಯಿಂದ ನೀರನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಹೌರಾ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಭೂಮಿಗೆ ನೀರನ್ನು ವಂಚಿಸಿತು.

ಕೃಷಿಕರು ನೀರಿನ ದರ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನೀರಾವರಿ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಈ ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳ ವಿಚಾರಣಾ ಸಮಿತಿ ಕೂಡ ಈ ವಿಷಯದತ್ತ ಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆದಿದೆ. ಉತ್ತರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿನ ಸರಕಾರವು ಈ ಮೊದಲು ತಾನು ಶೇ. ೫೦ರಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚುಮಾಡಿದ್ದ ದರವನ್ನು ಅದರ ಅರ್ಧಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಯೋಜನಾ

ಆಯೋಗವು, ಮೊದಲ ಯೋಜನೆಯ ಕರಡನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದಾಗಿನಿಂದಲೂ ನೀರಾವರಿ ದರಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಭೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಶುಲ್ಕವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕೆಂದು ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಹೇಳುತ್ತಾ ಬಂದಿರುವುದು ವಿಚಿತ್ರವೆನಿಸುತ್ತದೆ. “ಈ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳದೆ, ಹೂಡಿದ ಬಂಡವಾಳಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಫಲವಾಗಿ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಶುಲ್ಕವನ್ನು ವಿಧಿಸದೇ ಇದ್ದರೆ, ದೊಡ್ಡ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಹಣ ಒದಗಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಆಯೋಗವು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಈ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಂದು ಶಾಸನಗಳನ್ನು ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳು ರೂಪಿಸಿದ್ದರೂ ಅವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಲು ಅವುಗಳಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಪ್ರಸಕ್ತ ಇರುವ ದರಗಳಲ್ಲಿಯೇ ನೀರನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಕೃಷಿಕರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದಿರುವಾಗ ಹೆಚ್ಚಿಸದ ಭೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಶುಲ್ಕವನ್ನು ಅವರು ನೀಡುತ್ತಾರೆಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ಸರಕಾರವು ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನು ಪಡೆಯದೇ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಹೂಡುತ್ತಾ ಹೋಗಬಹುದು. ಅಗತ್ಯವಾದ ಬಂಡವಾಳದ ಅಭಾವವಿರುವಾಗ ಮತ್ತು ಹೂಡಿದ ಬಂಡವಾಳಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನು ತರಲು ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯದ ಅಗತ್ಯವಿರುವಾಗ, ಇಂತಹ ದೊಡ್ಡ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ, ಅದರಲ್ಲೂ ಇನ್ನೂ ಯೋಜನೆಯ ಕೆಲಸ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗದಿರುವಂತಹ ಪ್ರಸಂಗಗಳಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮ ತೀರ್ಮಾನವನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ವಿಮರ್ಶಿಸುವುದು ಅಗತ್ಯ.

* * * *

ಅಧ್ಯಾಯ ೯

ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು

ಪ್ರಥಮಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯು ಕೃಷಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ನೀರಾವರಿ, ವಿದ್ಯುತ್ ಯೋಜನೆ, ಮತ್ತು ರೈಲ್ವೆಯ ಪುನರ್ವಸತಿ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರಥಮ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿತ್ತು. ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಬದಲಾವಣೆಗಳ ವಿಷಯವನ್ನು ಜನತೆಯ ಉದ್ಯಮಶೀಲತೆಗೆ ಬಿಡಲಾಗಿತ್ತು. ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ವಿಶಾಲವಾದ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಭಾರತದ ಕೈಗಾರಿಕಾ ನಕ್ಷೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವ ಚಿತ್ರಣವನ್ನೂ ನೀಡಿರಲಿಲ್ಲ.

'ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕ್ಷೇತ್ರ' ಎಂಬ ಪದಗುಚ್ಛದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ, ಆಯೋಗವು ಸಂಘಟಿತವಾದ ದೊಡ್ಡ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಸಣ್ಣ ಪರಿಧಿಯನ್ನು ತಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ಪಾದನಾ ಗುರಿಯನ್ನು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಿತ್ತು. ಕೈಗಾರಿಕಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಮತ್ತು ವಿಸ್ತರಣೆಯ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಖಾಸಗೀ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಬಿಡಲಾಗಿತ್ತು. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಗಿಂತ ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ವ್ಯಾವಹಾರಿಕವಾಗಿತ್ತು.

ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಮತ್ತು ಖಾಸಗೀ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಧ್ಯೇಯಗಳ ನಡುವೆ ಇರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರ್ಯವಿಧಾನ ಮುಖ್ಯವಾಯಿತೇ ಹೊರತು ಅವುಗಳ ಅಂತಿಮ ಧ್ಯೇಯೋದ್ದೇಶಗಳಲ್ಲ. ಖಾಸಗೀ ವಲಯವು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಹೊಂದಿರಬೇಕು ಎಂದು ಆಯೋಗವು ಹೇಳಿತು. ಬೇರೊಂದೆಡೆ ಇದನ್ನೇ ವಿಸ್ತರಿಸುತ್ತಾ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿತ್ತು. "ಅಭಿವೃದ್ಧಿಶೀಲವಾದ ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಯೋಗ್ಯವಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡು ನ್ಯಾಯಯುತವಾಗಿ ಲಾಭವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುವ ಖಾಸಗೀ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಪಾತ್ರ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಮತ್ತು ಅಗತ್ಯ ವಿಶಾಲವಾದುದರಿಂದ ಖಾಸಗೀ ವಲಯವು ನಿಭಾಯಿಸಲಾಗದ ಅಥವಾ ನಿಭಾಯಿಸಲು ಒಪ್ಪದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಹೊಣೆಯನ್ನು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯವು ಹೊತ್ತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಮತ್ತು ಉಳಿದಂತೆ ಎಲ್ಲಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನೂ ಖಾಸಗೀ ವಲಯಕ್ಕೆ

ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಬೇಕು." ಖಾಸಗೀ ವಲಯವನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣ ಮಾಡುವ ವಿಷಯವನ್ನು ತಳ್ಳಿಹಾಕಿದ ಆಯೋಗವು, ನ್ಯಾಯಸಮ್ಮತ ನಿಯಂತ್ರಣದ ಮೂಲಕ ಈ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಸಾಧಿಸಬಹುದು ಎಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ 'ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ನೀತಿಯ ಒಳಗೆ ಖಾಸಗೀ ವಲಯವು ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಸಾಧಿಸಬಲ್ಲದು' ಎಂಬುದು ಖಾಸಗೀ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಪರವಾಗಿ ಆಯೋಗದ ಸಮರ್ಥನೆಯಾಗಿತ್ತು.

ಮೇಲಿನ ಹೇಳಿಕೆಯಿಂದ ಅನಿಯಂತ್ರಿತ, ಮುಕ್ತ ಉದ್ಯಮಶೀಲತೆಯು ಸರಕಾರದ ನೀತಿಯಾಗಿತ್ತೆಂದು ತಿಳಿಯಬಾರದು. ೧೯೪೮ರ ಏಪ್ರಿಲ್‌ನಷ್ಟು ಹಿಂದೆಯೇ ಸಂಸತ್ತು ಖಾಸಗೀ ಹಾಗೂ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯಗಳ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿ ಒಂದು ಠರಾವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿತ್ತು. ೧೯೫೧ರ ಏಪ್ರಿಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮತ್ತು ನಿಯಂತ್ರಣದ ಕಾನೂನನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿತು. ಈ ಕಾನೂನು ೩೨ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಅನ್ವಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿನ ಮುಖ್ಯ ಅಂಶಗಳು ಹೀಗಿವೆ.

- ೧) ಎಲ್ಲಾ ಉದ್ಯಮಗಳನ್ನೂ ನೋಂದಾಯಿಸಬೇಕು.
- ೨) ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ಅನುಮತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಹೊಸ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಘಟಕಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಬಹುದು ಅಥವಾ ಹಾಲಿ ಇರುವ ಘಟಕಗಳನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಬಹುದು.
- ೩) ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿನ ಸಮರ್ಥಿಸಲಾಗದ ಕುಸಿತ, ಗುಣಮಟ್ಟದಲ್ಲಿನ ಕುಸಿತ ಅಥವಾ ಬೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಏರಿಕೆ - ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಸರಕಾರವು ತನಿಖೆಗೆ ಆದೇಶ ನೀಡಬಹುದು.
- ೪) ಸೂಕ್ತ ಆದೇಶಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸದೆ ಇದ್ದರೆ, ತನಗೆ ಸೂಕ್ತವೆನಿಸಿದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತನಿಖೆ ನಡೆಸಿ ಅಂತಹ ಘಟಕವನ್ನು ತನ್ನ ಸುಪರ್ದಿಗೆ ಸರಕಾರವು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಕೈಗಾರಿಕಾ ಯೋಜನೆಗಳ ಉದ್ದೇಶ: ಎರಡನೇ ಮಹಾ ಯುದ್ಧದ ನಂತರದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿನ ಕೈಗಾರಿಕಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ನ್ಯೂನತೆಗಳನ್ನು ನೀಗಿಸುವುದು, ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ವೇಗವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವುದು ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಗುರಿಯಾಗಿದ್ದಿತು. ಇದಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ರೂಪಿತವಾದ ಮೊದಲ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಶಿಫಾರಸ್ಸುಗಳು ಹೀಗಿದ್ದವು.

- ಅ) ಕೃಷಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ, ನೀರಾವರಿಯ ವಿಸ್ತರಣೆ ಹಾಗೂ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯ ಉತ್ಪಾದನೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸುವುದು,
- ಆ) ಹಾಲಿ ಇರುವ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಗ್ರಾಹಕ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು

ಉತ್ಪಾದಿಸಲು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು.

- ಇ) ಆಧಾರಭೂತ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಾದ ಬೀಡು ಕಬ್ಬಿಣ, ಸ್ಟೀಲ್, ಭಾರಿ ರಾಸಾಯನಿಕಗಳು ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದು.
- ಈ) ಈಗಿರುವ ಕೈಗಾರಿಕಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ನ್ಯೂನತೆಗಳು, ಲೋಪದೋಷಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಬೇಕು.

ಈ ಆದ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಕೆಳಕಂಡ ಆದ್ಯತೆಗಳನ್ನು ವಿಧಿಸುತ್ತದೆ.

- ಅ) ಪ್ಲೈವುಡ್, ಸೆಣಬು, ಗ್ರಾಹಕ ವಸ್ತುಗಳಾದ ಹತ್ತಿ ಬಟ್ಟೆಗಳು, ಸಕ್ಕರೆ, ಸಾಬೂನು, ವನಸ್ಪತಿ, ಬಣ್ಣಗಳು ಮತ್ತು ವಾರ್ನಿಷ್‌ಗಳು ಇತ್ಯಾದಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಹಾಲಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.
- ಆ) ಕಬ್ಬಿಣ ಮತ್ತು ಸ್ಟೀಲ್, ಅಲ್ಯುಮಿನಿಯಂ, ಸಿಮೆಂಟ್, ಕೃತಕ ಗೊಬ್ಬರಗಳು, ಭಾರಿ ರಾಸಾಯನಿಕಗಳು, ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳು - ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದು.
- ಇ) ಈಗಾಗಲೇ ಭಾಗಶಃ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಹೂಡಿರುವ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಘಟಕಗಳನ್ನು ಪೂರ್ಣಹಂತಕ್ಕೆ ತರಬೇಕು, ಮತ್ತು
- ಈ) ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ದೊರಕುವಿಕೆಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ, ಕೈಗಾರಿಕಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಬಲಪಡಿಸಬಲ್ಲಂತಹ ಜಿಪ್ಸಮ್‌ನಿಂದ ಗಂಧಕ ತಯಾರಿಸುವ, ರೇಯಾನಿಗಾಗಿ ರಾಸಾಯನಿಕ ಪಲ್ಪುಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುವ ಘಟಕಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವುದು.

ಈ ಆದ್ಯತೆಗಳ ಚೌಕಟ್ಟಿಗೆ ಹೊಂದುವಂತೆ ೧೯೫೫-೫೬ರ ಉತ್ಪಾದನಾ ಗುರಿಗಳನ್ನು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಲಾಯಿತು.

ಖಾಸಗೀ ವಲಯಕ್ಕೆ ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳ ಬದಲಾವಣೆ ಮತ್ತು ಆಧುನೀಕರಣಕ್ಕಾಗಿ ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಿದ್ದ ರೂ. ೧೫೦ ಕೋಟಿಯ ವೆಚ್ಚವಲ್ಲದೆ, ರೂ. ೨೩೩ ಕೋಟಿಯ ಬಂಡವಾಳದ ಹೂಡಿಕೆಯನ್ನು ಯೋಜನೆಯು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿತ್ತು. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯಕ್ಕೆ ರೂ. ೯೪ ಕೋಟಿಯ ಹೂಡಿಕೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಮೂಲಭೂತ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಸಾರಿಗೆಗೆ ರೂ. ೫೦ ಕೋಟಿಯ ಮೊತ್ತವನ್ನು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಿತ್ತು.

ವಿವಿಧ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಿದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ವಿಶದವಾಗಿ ನೋಡುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಖಾಸಗೀ ವಲಯವು ತನಗೆ

ವಹಿಸಿದ್ದ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಿಭಾಯಿಸಿತು ಎನ್ನುಬಹುದು. ಕೆಲವು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆ ಯೋಜನೆಯ ಗುರಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿದ್ದರೂ, ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ಯೋಜನೆಯ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಹೂಡಿದ ಬಂಡವಾಳವು ರೂ. ೨೩೩ ಕೋಟಿಗಳಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯದ ಬಂಡವಾಳದ ಹೂಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕೊರತೆಯಿತ್ತು.

ಹತ್ತಿ, ಬಟ್ಟೆ, ಸಕ್ಕರೆ, ವನಸ್ಪತಿ ಎಣ್ಣೆ, ಸಿಮೆಂಟ್, ಕಾಗದ, ಸೋಡಾ ಆಷ್, ಕಾಪ್ಪಿಕ್ ಸೋಡಾ, ರೇಯಾನ್, ವಿದ್ಯುತ್ ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಫಾರ್ಮರ್ಸ್, ಸೈಕಲ್‌ಗಳು, ಹೊಲಿಗೆ ಯಂತ್ರ ಮತ್ತು ಪೆಟ್ರೋಲಿಯಂ ರಿಫೈನಿಂಗ್ - ಈ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಯೋಜನೆಯು ಸೂಚಿಸಿದ್ದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಿದ್ದ ಉತ್ಪಾದನಾ ಗುರಿಗಳು ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಸಾಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಕಬ್ಬಿಣ ಮತ್ತು ಸ್ಟೀಲ್, ಅಲ್ಯುಮಿನಿಯಂ, ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳು, ಕೃತಕ ಗೊಬ್ಬರ, ಡೀಸೆಲ್ ಇಂಜಿನ್‌ಗಳು ಮತ್ತು ಪಂಪುಗಳು, ವಾಹನಗಳು, ರೇಡಿಯೋಗಳು, ಬ್ಯಾಟರಿಗಳು, ವಿದ್ಯುತ್ ಮೋಟಾರುಗಳು, ವಿದ್ಯುತ್ ದೀಪಗಳು, ವಿದ್ಯುತ್ ಫ್ಯಾನ್‌ಗಳು, ಸೆಣಬಿನ ಪದಾರ್ಥಗಳು, ಪೈಂಟ್ಸ್ ಮತ್ತು ವಾರ್ನಿಷ್‌ಗಳು, ಪ್ಲೈವುಡ್, ಸೂಪರ್ ಫಾಸ್ಫೇಟುಗಳು, ಮದ್ಯಸಾರ ಹಾಗೂ ಗಾಜು - ಈ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ನಿರೀಕ್ಷಿತ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಲಾಗಲಿಲ್ಲ.*

ಉತ್ಪಾದನೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯದ ಸಾಧನೆ ಗಮನಾರ್ಹವಾದುದಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಮುಂದೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕೋಷ್ಟಕವು ಕೆಲವು ಪ್ರಮುಖ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಗುರಿ ಮತ್ತು ಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ಮೊದಲ ಸ್ಟೀಲ್ ಕಾರ್ಖಾನೆಯ ಕೆಲಸ ೧೯೫೭-೫೮ರಲ್ಲಿ ಮುಗಿಯಬೇಕಿದ್ದು, ಮೊದಲ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅದರ ನಿರ್ಮಾಣದ ಪ್ರಾರಂಭವೇ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಉಳಿದ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಾದ ಹಿಂದೂಸ್ತಾನ್ ಷಿಪ್ ಯಾರ್ಡ್, ಹಿಂದೂಸ್ತಾನ್ ಮಷಿನ್ ಟೂಲ್ಸ್, ಹಿಂದೂಸ್ತಾನ್ ಇನ್‌ಸೆಕ್ಟಿಸೈಡ್ಸ್, ಇಂಟಿಗ್ರಲ್ ಕೋಚ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ, ನೇಫಾ ಮಿಲ್ಸ್, ಬಿಹಾರ ಸರಕಾರದ ಸೂಪರ್ ಫಾಸ್ಫೇಟ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ, ಮತ್ತು ಮೈಸೂರು ಐರನ್ ಅಂಡ್ ಸ್ಟೀಲ್ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಕೊರತೆ ಇತ್ತು.

ಕೋಷ್ಟಕ

೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದನೆ

ಕೈಗಾರಿಕಾ ಸಂಸ್ಥೆ	ಏಕಮಾನ	೧೯೫೫-೫೬ರ ಗುರಿ	ಉತ್ಪಾದನೆ
೧. ಫಸ್ ಸ್ಟೀಲ್ ಪ್ಲಾಂಟ್ (ಬೀಡು ಕಬ್ಬಿಣ)	ಟನ್ನು	೩,೫೦,೦೦೦	-
೨. ಹಿಂದೂಸ್ತಾನ್ ಷಿಪ್‌ಯಾರ್ಡ್	ಜಿಆರ್‌ಟಿ	೨೦,೦೦೦	೧೩,೦೦೦
೩. ಹಿಂದೂಸ್ತಾನ್ ಮೆಷಿನ್ ಟೂಲ್ಸ್	ಸಂಖ್ಯೆ	೨೨೦	೧೨
೪. ಸಿಂಡ್ರಿ ಫರ್ಟಿಲೈಜರ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ	ಟನ್ನು	೩,೧೫,೦೦೦	೩,೨೬,೦೦೦
೫. ಹಿಂದೂಸ್ತಾನ್ ಆಂಟಿಬಯೋಟಿಕ್	ಮಿ. ಮಗಾ ಯೂನಿಟ್ಸ್	೪.೮	೬.೬
೬. ಹಿಂದೂಸ್ತಾನ್ ಕೇಬಲ್ಸ್	ಮೈಲಿ	೪೨೦	೫೨೫
೭. ಹಿಂದೂಸ್ತಾನ್ ಇನ್‌ಸ್ಟ್ರೂಮೆಂಟ್ಸ್ (ಡಿ.ಡಿ.ಟಿ.)	ಟನ್ನು	೭೦೦	೨೮೪
೮. ಚಿತ್ತರಂಜನ್ ಲೋಕೊಮೊಟಿವ್ಸ್	ಸಂಖ್ಯೆ	೯೨	೧೨೫
೯. ಇಂಟಿಗ್ರೆಲ್ ಕೋಚ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ	ಸಂಖ್ಯೆ	೫೦	೨೦
೧೦. ಇಂಡಿಯನ್ ಟೆಲಿಫೋನ್ ಇಂಡಸ್ಟ್ರೀಸ್			
- ಟೆಲಿಫೋನ್	ಸಂಖ್ಯೆ	೫೦,೦೦೦	೫೦,೦೦೦
- ಎಕ್ಸ್‌ಚೇಂಜ್	ಲೈನ್ಸ್	೩೫,೦೦೦	೩೫,೦೦೦
೧೧. ಮೈಸೂರು ಐರನ್ ಅಂಡ್ ಸ್ಟೀಲ್			
- ಸ್ಟೀಲ್	'೦೦೦ಟನ್ನು	೧೦೦	೩೫.೦
ಬೀಡು ಕಬ್ಬಿಣ	'೦೦೦ಟನ್ನು	೧೦೦	೫೨.೪
ಸಿಮೆಂಟು	'೦೦೦ಟನ್ನು	೯೦	೭೬.೮
೧೨. ಉ.ಪ್ರ. ಸರಕಾರದ ಸಿಮೆಂಟ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ	'೦೦೦ಟನ್ನು	೨೦೦	೨೬೦
೧೩. ನೇಫಾ ಮಿಲ್ಸ್	'೦೦೦ಟನ್ನು	೩೦	೪೦
೧೪. ಬಿಹಾರ ಸರಕಾರದ ಸೂಪರ್ ಫಾಸ್ಫೇಟ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ	'೦೦೦ಟನ್ನು	೧೬.೫	-

ಮೂಲ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಮಾಡದಿದ್ದರೂ, ಅಥವಾ ಅಂತಹ ಬದಲಾವಣೆಯ ಪ್ರಯತ್ನವು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಆಧುನಿಕ ಕೈಗಾರಿಕೀಕರಣದಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಅವಕಾಶದಲ್ಲಿಯೇ ಕೆಲವೊಂದು ವೈವಿಧ್ಯೀಕರಣದ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಲಾಯಿತು. ಸೆಣಬು, ಹತ್ತಿ ಬಟ್ಟೆಗಳು, ಸಕ್ಕರೆ, ಸಾಬೂನು, ರಾಸಾಯನಿಕಗಳು ಮತ್ತು ಕಾಗದ - ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಈ

ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಯೋಚನೆಯನ್ನು ಮಾಡಲೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಖಾಸಗೀ ಮತ್ತು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯಗಳೆರಡನ್ನೂ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸಿ ನೋಡಿದಾಗ, ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳು, ಸಲಕರಣೆಗಳು ಮುಂತಾದ ಭಾರತೀಯ ವಸ್ತುಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆಯು ಗಣನೀಯವಾಗಿತ್ತು. ಸಿಮೆಂಟು, ರಾಸಾಯನಿಕಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಪಾದನೆಯಾದರೂ, ಅವು ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಸರಿಗಟ್ಟಲಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಗುಣಾವಗುಣಗಳ ಮತ್ತು ಆದ್ಯತೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವುದನ್ನೂ ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೋಗದೆ, ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಖಾಸಗೀ ವಲಯವು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯಕ್ಕಿಂತ ಉತ್ತಮವಾಗಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸಿತು. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯದ ಈ ಹಿನ್ನಡೆಗೆ ಕಾರಣವೆಂದರೆ ಈ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು, ಸರಕಾರಕ್ಕಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಭಾರತಕ್ಕೇ ಹೊಸದಾಗಿದ್ದವು. ಈ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿನ ಅನುಭವವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಮುನ್ನಡೆಸಬೇಕಿದ್ದ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಸಫಲತೆಯ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಮುಟ್ಟಲು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲಾವಕಾಶ ಅಗತ್ಯವಾಗಿದ್ದಿತು. ಸರಕಾರವು ಖಾಸಗೀ ವಲಯದಲ್ಲಿದ್ದ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಬೆಳೆಸುವ ಪ್ರತಿಭೆಗಳ ನೆರವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದರೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಣ, ಶ್ರಮಗಳ ಉಳಿತಾಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸರಕಾರವು ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಸೇವೆ ಅಥವಾ ಆರ್ಥಿಕ ಸೇವೆಯನ್ನು ಆರಂಭಿಸಬಹುದಿತ್ತು. ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಸೇವೆಗಳಲ್ಲಿ ಚಿಂತಕರ ಚಾವಡಿಯನ್ನೂ ನೇಮಿಸಲಿಲ್ಲ.* ಹಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ, ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯೇ ಇಲ್ಲದ ಆಡಳಿತ ಸೇವೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಅಪಾರ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿರುವ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಘಟಕಗಳ ಆಡಳಿತದ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿತ್ತು. ಅನುಭವವೇ ಇಲ್ಲದ ಈ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವುದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೂ, ಅವರು ನಿರ್ವಹಿಸಿದ ರೀತಿ ಮೆಚ್ಚುಗೆಗೆ ಪಾತ್ರವಾಗಿತ್ತು.

“ಖಾಸಗೀ ವಲಯವು ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ನಿರ್ವಹಣೆಯ ಪ್ರತಿಭೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಸಾಕಷ್ಟು ಬಂಡವಾಳವನ್ನೂ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಇತರ ಸಲಕರಣೆಗಳನ್ನೂ ಹೊಂದಿದ್ದವು. ಕನ್ನೆನಲದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕ ಪ್ರಮಾಣದ ಬಂಡವಾಳವನ್ನೂ ಹೂಡಬೇಕಾಗಿದ್ದುಂಪ್ಪೇ ಅವುಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಸಮಸ್ಯೆ.[@] ಖಾಸಗೀವಲಯದ ಸಾಧನೆಗಳು ಬಾಹ್ಯ ಸಹಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಸಾಧಿಸಿದವುಗಳೆಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿ ವಿದೇಶೀ ಉದ್ಯಮಿಗಳ ಪಾತ್ರವೂ ದೊಡ್ಡದಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು. ಪ್ರಥಮ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಹೂಡಿತೆನ್ನಲಾದ

* ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ಬೇರೆಬೇರೆ ಇಲಾಖೆಗಳ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಕೈಗಾರಿಕಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಕೇಡರ್ ಒಂದನ್ನು ಗೃಹ ಸಚಿವಾಲಯದ ಆದೇಶದ ಮೇರೆಗೆ ೧೯೫೭ರ ನವೆಂಬರ್‌ನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲಾಯಿತು.

@ The Hindu : Survey of Indian Industries, Jan, 5, 1958.

ರೂ. ೩೪೦ ಕೋಟಿ ರೂಗಳಲ್ಲಿ ಸರಕಾರೀ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ವಿನಿಯೋಗ, ಆಂತರಿಕ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು ಮತ್ತು ವಿದೇಶೀ ಹೂಡಿಕೆಯನ್ನು ತೆಗೆದರೆ, ಖಾಸಗೀ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿನ ಹೂಡಿಕೆ ಕೇವಲ ರೂ. ೧೦೦ ಕೋಟಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಮುಂದಿನ ಕೋಷ್ಟಕವು ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಹೂಡಲ್ಪಟ್ಟ ಖಾಸಗಿ ಬಂಡವಾಳದ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ

(ಕೋಟಿ ರೂಗಳಲ್ಲಿ)

೧. ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಫಿನಾನ್ಸ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯ ಫಿನಾನ್ಸ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಮತ್ತು ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಇನ್‌ವೆಸ್ಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್‌ಗಳಿಂದ ಪಡೆದ ಸಾಲ	೧೮
೨. ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳಿಂದ ಷೇರು ಬಂಡವಾಳಕ್ಕಾಗಿ ಖಾಸಗೀ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ನೀಡಿದ ನೇರ ಅಥವಾ ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸಾಲಗಳು, ಅನುದಾನಗಳು	೨೬
೩. ಸರಬರಾಜುದಾರರ ಸಾಲವೂ ಸೇರಿದಂತೆ ವಿದೇಶೀ ಬಂಡವಾಳ	೪೫
೪. ಹೊಸ ಬಂಡವಾಳ ನೀಡಿಕೆ	೪೦
೫. ವಿನಿಯೋಗಕ್ಕೆ ದೊರಕಿದ ಆಂತರಿಕ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು	೧೫೦
೬. ಮೇನೇಜಿಂಗ್‌ರಜಿ ಏಜೆಂಟ್ಸ್, ಇ.ಪಿ.ಟಿ ನಿಧಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ದೊರೆತ ಮುಂಗಡ ಓಟು	೬೧
ಒಟ್ಟು	೩೪೦

೧೯೫೧-೫೫ರ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಹೂಡಿದ ಬಂಡವಾಳದ ವಿಧಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕಂಟ್ರೋಲರ್ ಆಫ್ ಕ್ಯಾಪಿಟಲ್ ಇಶ್ಯೂ ಅವರು ನೀಡಿರುವ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಕೆಳಗಿನ ಕೋಷ್ಟಕದಲ್ಲಿ ನೀಡಲಾಗಿದೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ

೧೯೫೧ರ ಜನವರಿಯಿಂದ ೧೯೫೫ರ ಡಿಸೆಂಬರ್ ವರೆಗೆ ವಂತಿಕೆಯಾದ ಮತ್ತು ಪಾವತಿಯಾದ ಬಂಡವಾಳ

(ಕೋಟಿ ರೂಗಳಲ್ಲಿ)

	ವಂತಿಕೆಯಾದ ಮೊತ್ತ	ಪಾವತಿಯಾದ ಮೊತ್ತ
೧. ಹೊಸ ಷೇರುಗಳು (ಸಾಮಾನ್ಯ ಹಾಗೂ ಆದ್ಯತೆಯ ಷೇರುಗಳು)	೧೫೫.೮೧	೧೩೪.೨೫
೨. ಬೋನಸ್ ನೀಡಿಕೆ	೪೦.೨೦	೪೦.೨೦
೩. ಸಾಲಪತ್ರಗಳು	೩೩.೯೪	೩೩.೯೪
ಒಟ್ಟು	೨೩೦.೯೫	೨೦೮.೪೯

ಕೈಗಾರಿಕಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಮತ್ತು ಇತರ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳು ಲಭ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನಿವಾಸಿ ಭಾರತೀಯರು ಮತ್ತು ಅನಿವಾಸಿ ಭಾರತೀಯರು ತೊಡಗಿಸಿದ ಬಂಡವಾಳದ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಮಾಹಿತಿ ಲಭ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕೈಗಾರಿಕೆ ಹೊರತಾದ ಉದ್ಯೇಶಗಳಿಗೆ ಮಂಜೂರಾದ ಮೊತ್ತವನ್ನು ಹೊರತು ಪಡಿಸಿದರೆ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಆಂತರಿಕವಾಗಿ ತೊಡಗಿಸಿದ ಬಂಡವಾಳ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ಪ್ರಮಾಣದ್ದಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹತ್ತಿಬಟ್ಟೆಗಳು, ಸಕ್ಕರೆ, ಕಾಗದ ಮತ್ತು ಇತರ ಗ್ರಾಹಕ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಭಾರತೀಯ ಉದ್ಯಮಿದಾರರು ಇತರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡುವ ಸಾಹಸವನ್ನು ತೋರಲಿಲ್ಲ ಎನ್ನಬಹುದು. ಇವರಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ, ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಉತ್ಪಾದಕರು ಉಳಿದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ತೊಡಗಿಕೊಂಡರು ಮತ್ತು ಉದ್ಯಮಶೀಲತೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದರು.

ಕೈಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗ: ಕೈಗಾರಿಕೋತ್ಪನ್ನ ಅಧಿಕವಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳು ಬೆಳೆಯಲಿಲ್ಲ. ೧೯೫೧ರ ಕೈಗಾರಿಕೋತ್ಪನ್ನಗಳ ಸೂಚ್ಯಂಕ ೧೦೦ ಎಂದಾದರೆ, ಅದು ೧೯೫೫ರಲ್ಲಿ ೧೨೨.೧ಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ೧೯೫೬ರಲ್ಲಿ ೧೩೨.೮ಕ್ಕೂ ಏರಿತು. ೧೯೫೧ ಮತ್ತು ೧೯೫೫ರ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ (ಭಾಗ ೨ರಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿರುವ ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ) ದೇಶದ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳ ದಿನನಿತ್ಯದ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಸರಾಸರಿ ಸಂಖ್ಯೆ ೨೫,೩೬,೫೪೪ ರಿಂದ ೨೬,೯೦,೪೦೩ಕ್ಕೆ ಏರಿತು. ಕೆಲವು ಪ್ರಮುಖ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿನ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಹೆಚ್ಚಳ ಮತ್ತು ದೈನಂದಿನ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಸರಾಸರಿ ಸಂಖ್ಯೆಗಳನ್ನು ಮುಂದಿನ ಕೋಷ್ಟಕದಲ್ಲಿ ನೀಡಲಾಗಿದೆ:

ಕೋಷ್ಟಕ
ಕೆಲವು ಆಯ್ದು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದನೆ ಮತ್ತು ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳ
ಸೂಚ್ಯಂಕ

(ಆಧಾರ- ೧೯೫೧ = ೧೦೦)

	೧೯೫೨	೧೯೫೩	೧೯೫೪	೧೯೫೫	೧೯೫೬
೧. ಜವಳಿ ಉದ್ಯಮ-ಉತ್ಪಾದನೆ	೧೦೩.೭	೧೦೭.೧	೧೧೦.೦	೧೧೩.೬	೧೧೯.೬
- ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶ	೯೯.೭	೯೭.೮	೯೮.೨	೯೯.೮	-
೨. ಕಲ್ಲಿದ್ದಲು - ಉತ್ಪಾದನೆ	೧೦೫.೬	೧೦೪.೫	೧೦೭.೨	೧೧೪.೪	-
- ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶ	೯೮.೮	೯೬.೮	೯೬.೬	೯೮.೯	-
೩. ಪಾನೀಯವನ್ನಳಿದಂತೆ					
ಆಹಾರ* - ಉತ್ಪಾದನೆ	೧೧೨.೪	೧೦೫.೭	೧೦೧.೭	೧೨೧.೪	-
- ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶ	೯೩.೧	೯೧.೩	೯೪.೬	೧೦೦.೨	-
೪. ಕಾಗದ ಮತ್ತು ಕಾಗದದ					
ಬೋರ್ಡ್ - ಉತ್ಪಾದನೆ	೧೦೪.೨	೧೦೫.೯	೧೧೭.೭	೧೪೦.೨	-
- ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶ	೧೦೦.೦	೧೦೧.೯	೧೦೫.೭	೧೧೦.೯	-
೫ ರಾಸಾಯನಿಕಗಳ					
- ಉತ್ಪಾದನೆ	೧೧೭.೯	೧೩೦.೦	೧೪೧.೧	೧೫೯.೦	-
- ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶ	೯೪.೮	೯೮.೮	೯೯.೮	೧೧೦.೮	-

ಮೇಲೆ ಕಾಣುವ ಹಾಗೆ, ಉತ್ಪಾದನೆ ಹಾಗೂ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳ ನಡುವೆ ನೇರವಾದ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ. ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಾಗಿರುವ ಹೆಚ್ಚಳವು ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿನ ಸುಧಾರಣೆಗಳಿಂದಾಗಿರಬಹುದು ಅಥವಾ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಉತ್ಪಾದನಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಉತ್ತಮಿಕೆಯಿಂದಾಗಿರಬಹುದು. ಹೊಸ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಘಟಕಗಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ ಅವುಗಳು ಹೊಸಬರಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಹೀಗೆ ಸೃಷ್ಟಿಯಾದ ಹೊಸ ಅವಕಾಶಗಳ ಹೊರತಾಗಿಯೂ ಹಾಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿನ ಅವಕಾಶಗಳ ಕುಂಠಿತದಿಂದಾಗಿ ನಿವ್ವಳ ಅವಕಾಶಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಳವಾಗಲಿಲ್ಲ. “ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಯತ್ನ, ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿನ ಸುಧಾರಣೆ, ತಾಂತ್ರಿಕತೆಯಲ್ಲಿನ ಸುಧಾರಣೆ, ಯಾಂತ್ರೀಕರಣ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಮಿಕ ಬಲವನ್ನು ವೈಜ್ಞಾನಿಕವಾಗಿ ಸಂಘಟಿಸುವುದು ಈ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಕಾರಣದಿಂದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾರ್ಮಿಕ ಬಲವು ಕುಗ್ಗಿದಂತೆ ಕಂಡುಬಂದರೂ, ಆರ್ಥಿಕ, ಆರ್ಥಿಕ ನಿರ್ವಹಣೆ, ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಸೇವೆಗಳು *ಸಕ್ಕರೆ, ಚಹಾ, ಉಪ್ಪು, ವನಸ್ಪತಿ ಎಣ್ಣೆಗಳನ್ನೂ ಸೇರಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಮೊದಲಾದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿ ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿವೆ. ಈ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಕಾರ್ಯಗಳು ಕಾರ್ಮಿಕ ಬಲದ ಹೊರಗೆ ಇರುವವರಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ”* ಎಂಬ ಆಯೋಗದ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ವಿದೇಶೀ ಅನುಭವಗಳಿಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ಇತ್ತು. ಶಿಕ್ಷಿತರಲ್ಲಿ ಇರುವ ನಿರುದ್ಯೋಗದ ಮಟ್ಟವನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ, ಕಾರ್ಮಿಕರ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳು ಕಾರ್ಮಿಕರಲ್ಲದವರಿಗೆ ದೊರಕಿದವು ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಮೇಲಿನ ಚಿತ್ರಣವು, ಕೈಗಾರಿಕಾ ದೇಶವಾಗಿ ಭಾರತವನ್ನು ಆಯೋಗವು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಬಗೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಥಮ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳು ಬೆಳೆಯದೆ ಇರಬಹುದು, ಕಾರ್ಮಿಕರ ವೇತನ ಹೆಚ್ಚಾಗದೆ ಇರಬಹುದು, ಆದರೆ ಯೋಜನೆಯ ಇಡೀ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿನ ದೇಶದ ಕೈಗಾರಿಕಾ ವಾತಾವರಣವು ಉತ್ತಮವಾಗಿದ್ದಿತು. ಕೊರಿಯಾದ ಉತ್ಕರ್ಷದಿಂದಾಗಿ ೧೯೫೨ರಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಕುಸಿತವನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಲಾಭಾಂಶವು ಉತ್ತೇಜಕವಾಗಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ಮುಂದಿನ ಕೋಷ್ಟಕದಲ್ಲಿ ನೀಡಲಾಗಿದೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ
ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿನ ಲಾಭಾಂಶದ ಸೂಚ್ಯಂಕಗಳು

(ಆಧಾರ: ೧೯೩೯ = ೧೦೦)

ಕೈಗಾರಿಕೆ	೧೯೫೧	೧೯೫೨	೧೯೫೩	೧೯೫೪
ಸಣಬು	೬೭೯.೧	೧೮೩.೪	೩೨೬.೨	೩೫೬.೪
ಹತ್ತಿ	೫೫೫.೧	೨೬೨.೮	೩೭೯.೪	೩೮೭.೨
ಚಹಾ	೧೦೩.೯	-೮೮.೮	೩೯೧.೪	೭೧೨.೩
ಸಕ್ಕರೆ	೪೨೦.೮	೪೦೯.೧	೪೧೯.೮	೩೩೪.೯
ಕಾಗದ	೬೦೪.೧	೫೬೬.೮	೫೧೨.೭	೬೬೬.೧
ಕಬ್ಬಿಣ ಮತ್ತು ಸ್ಟೀಲ್	೧೫೭.೭	೧೬೨.೬	೧೭೯.೪	೨೨೨.೯
ಕಲ್ಲಿದ್ದಲು	೧೭೮.೪	೨೨೦.೪	೧೪೫.೫	೧೫೩.೦
ಸಿಮೆಂಟು	೪೧೯.೭	೨೯೩.೪	೨೭೯.೦	೩೪೧.೪
ಎಲ್ಲಾ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು (ಒಟ್ಟು)	೩೧೦.೫	೧೯೦.೬	೨೬೧.೧	೩೧೪.೨

ಆಧಾರ: ಹಣಕಾಸು ಸಚಿವಾಲಯ

ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ, ಅಂದಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹೀಗೆ

* The First Five Year Plan, p. 657

ವಿವರಿಸಬಹುದು -

“ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಮೇಲೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಪ್ರತಿಕೂಲ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಬೀರಲಿಲ್ಲ. ತೆರಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಆದ ಹೆಚ್ಚಳವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿತ್ತು, ಬೆಲೆ ಮತ್ತು ವೇತನಗಳ ಏರಿಕೆಯನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಲಾಗಿತ್ತು, ಸಾಲಸೌಲಭ್ಯಗಳು ಸುಲಭವಾಗಿ ದೊರಕುತ್ತಿದ್ದವು, ಬಡ್ಡಿಯ ದರವು ಅತಿ ಹೆಚ್ಚೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ, ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಪಾವತಿ ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗಿತ್ತು ಮತ್ತು ಉದ್ಯಮಶೀಲತೆಯು ಲಾಭದಾಯಕವಾಗಿತ್ತು. ಯೋಜನೆಯ ಕೊನೆಯ ವರ್ಷದ ವರೆಗೂ ಯೋಜಿಸಿದ್ದಂತೆ ಅಥವಾ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಸಂಪಾದನೆ, ವೆಚ್ಚ, ಉಳಿತಾಯ ಮತ್ತು ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆ - ಇವೆಲ್ಲವೂ ಪರಸ್ಪರ ಸಮತೋಲನ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದವು”*

ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು

ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಪುನರ್ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಪುನರ್ನಿರ್ಮಾಣ ಯೋಜನೆಯೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅದು ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಪುನರ್ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಯುದ್ಧದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಸೈನ್ಯದ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಅಥವಾ ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದ ವಸ್ತುಗಳ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಹಲವಾರು ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ತಲೆಯೆತ್ತಿದವು. ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿದ್ದ ತೆರಪನ್ನು ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ತುಂಬಿದವು. ಸರಕಾರವು ಅದರತ್ತ ಸ್ವಲ್ಪ ಅನುಕಂಪವನ್ನು ತೋರಿದ್ದಿದ್ದರೆ, ಅವು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಭವ್ಯವಾದ ಕಟ್ಟಡವನ್ನು ಕಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಇನ್ನೂ ಜೀವಂತವಿದ್ದು, ಚಟುವಟಿಕೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಅವುಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಸರಕಾರದ ನಿರುತ್ಸಾಹವನ್ನು ಗೆದ್ದುಬರುವಂತಹ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ.

ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ವಿಕೇಂದ್ರೀಕೃತ ಆರ್ಥಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡದೆ, ಅವು ಸೃಷ್ಟಿಸುವ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿತ ಜನಾಂಗಕ್ಕೆ ಕೊಡುತ್ತದೆ ಎಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಆಯೋಗವು ಹೊಂದಿತ್ತು.

“ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿರುವ ಶಿಕ್ಷಿತರು ಸೇರಬಯಸುವ ಉದ್ಯೋಗ ಕ್ಷೇತ್ರ ಸೀಮಿತವಾದುದು. ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲೂ ಮತ್ತು ತತ್ಸಂಬಂಧಿ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲೂ ಇದೇ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ತರಬೇತಿಯನ್ನು ಪಡೆದವರಿಗೆ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಉದ್ಯಮಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಉತ್ತಮ ಅವಕಾಶಗಳಿವೆ. ಹೆಂಗಸರಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಆಗಲಿ ಅಥವಾ ಸಂಘಟಿತ ವಲಯಗಳಲ್ಲೇ ಆಗಲಿ,

* The Hindu : Survey of Indian Industry, p. 3

ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶವನ್ನು ನೀಡುವಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಉದ್ಯಮಗಳು ಮತ್ತು ಕರಕುಶಲ ವಸ್ತುಗಳ ಉದ್ಯಮಗಳು ಪ್ರಮುಖವಾಗಿವೆ” ಎಂದು ಯೋಜನೆಯು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಯೋಜನೆಯ ಮೂರನೆಯ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ, ನಿರುದ್ಯೋಗದ ಸಮಸ್ಯೆಯು ದೇಶದ ಸುಭದ್ರತೆಗೆ ಅಪಾಯವನ್ನೊಡ್ಡುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಂದಾಗ, ಮೇಲಿನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಸಣ್ಣ ಉದ್ಯಮಗಳಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಗಮನವನ್ನು ಹರಿಸಲಾಯಿತು. ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಉದ್ಯಮಗಳ ಮಂಡಲಿಯೊಂದನ್ನು ರಚಿಸಿದರು ಮತ್ತು ಈ ಮಂಡಲಿ ರಾಜ್ಯಗಳ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಸೇವಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿತು.

೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕಾ ವಸಾಹತುಗಳನ್ನು (ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು) ನಿರ್ಮಿಸಲು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಲಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ಮಂಜೂರಾದ ೫೧ ಕೈಗಾರಿಕಾ ವಸಾಹತುಗಳಿಗಾಗಿ ರೂ. ೫೧ ಲಕ್ಷದ ಸಹಾಯವನ್ನೂ ಮಂಜೂರು ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಇದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಮೊತ್ತವನ್ನು ವೆಚ್ಚಮಾಡಲಾಯಿತೆಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಮಾಹಿತಿ ದೊರೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಧನಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲೂ ಹಣಕಾಸು ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಲಾಯಿತು. ೧೯೫೫-೫೬ರ ಅಂತ್ಯದ ವೇಳೆಗೆ ಸಾಲ ನೀಡುವ ನೀತಿಯನ್ನು ಸಡಿಲಗೊಳಿಸಿ ರೂ. ೧೦೦೦ ವರೆಗಿನ ಸಾಲಗಳನ್ನು ವೈಯಕ್ತಿಕ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ನೀಡುವಂತಾದರೂ, ಸಾಕಷ್ಟು ಮುನ್ನಡೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ೧೯೫೫-೫೬ರ ಮೂರು ವರ್ಷದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಹಣಕಾಸು ಸಂಸ್ಥೆಗಳೂ ಸೇರಿ ಒಟ್ಟು ರೂ. ೩.೫೨ ಕೋಟಿಯ ಸಾಲವನ್ನು ವಿತರಿಸಿದ್ದವು. ಲೆಕ್ಕಾಚಾರದಲ್ಲಿನ ಕೆಲಸಮೇಲೋಗರದಿಂದಾಗಿ, ಸಣ್ಣ ಉದ್ಯಮಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡಲಾಯಿತು ಎಂಬುದು ಮೊದಲ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಪರಾಮರ್ಶೆಯ ವರದಿಯಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ೧೯೫೧-೫೬ ನಡುವಿನ ಮೊತ್ತ ರೂ. ೪೩.೭೫ ಕೋಟಿ. ಇದರಲ್ಲಿ ೧೯೫೫-೫೬ನೆಯ ವರ್ಷದ ಪರಿಷ್ಕೃತ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು, ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಖಾಸಗಿ ವಲಯಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟ ಸಹಾಯದೊಡನೆ ಹೋಲಿಸಿ. ಇವುಗಳನ್ನು ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳೆಂದು ಕರೆದರೂ, ಅವುಗಳ ವೈಶಾಲ್ಯ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡದು. ೧೯೫೪ರ ಉತ್ಪಾದಕರ ಗಣತಿಯ ಪ್ರಕಾರ, ಇದ್ದ ಒಟ್ಟು ೩೧,೩೦೦ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳ ಪೈಕಿ ಸಣ್ಣ ಉದ್ಯಮಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯೇ ೨೪,೦೭೯. ಅವುಗಳು ೪,೯೬,೪೯೧ ಜನರಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದವು. ಅವುಗಳಿಗೆ ಕಚ್ಚಾ ವಸ್ತುಗಳು, ಸಾಲ ಮತ್ತು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದೇ ಆದರೆ, ಅವುಗಳ ಉತ್ಪಾದನಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಅಪಾರ. ಅವುಗಳಿಗೆ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳು

ಸರಿಯಾಗಿ ಗಮನಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದ ಕೊರಗು. “ಕೆಲವು ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ಹೊರತು ಪಡಿಸಿದರೆ, ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಪ್ರಯತ್ನ ಬಹುವಾಗಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದಿಂದಲೇ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರವು ಹಲವು ಮಂಡಲಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ಈ ಉದ್ಯಮಗಳಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಧನಸಹಾಯದ ಬಹುಪಾಲನ್ನು ಒದಗಿಸಿದೆ.” ಎಂದು ಪರಾಮರ್ಶೆಯು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಪ್ರಥಮ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ನೀಡಲಾದ ಒಟ್ಟು ರೂ. ೪೫.೫ ಕೋಟಿ ಮೊತ್ತದಲ್ಲಿ ರೂ. ೩೩.೬ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಕೇಂದ್ರವೇ ನೇರವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿದೆ.

ವಿಕೇಂದ್ರೀಕೃತ ಆರ್ಥಿಕತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಶಯ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸದೇ ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತಗೊಳಿಸುವಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಲ್ಲದೆ ಅದು ಕೇವಲ ಬಾಯಿಮಾತಿನ ಘೋಷಣೆಯಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯಿತು*

ಅಧ್ಯಾಯ ೧೦

ಸಾರಿಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ

ಪ್ರಥಮ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸಾರಿಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಒಟ್ಟು ರೂ. ೪೪೫ ಕೋಟಿ ರೂಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿಡಲಾಗಿತ್ತು. ಈ ಹಣವನ್ನು ರೂ. ೫೧೦ ಕೋಟಿಗೆ ಏರಿಸಲಾಯಿತು. ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಲಾದ ಈ ಮೊತ್ತವಲ್ಲದೆ, ರೈಲ್ವೆಯ ಸವಕಳಿ ನಿಧಿಯಿಂದ ರೂ. ೧೬೫ ಕೋಟಿಯನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚುವರಿಯಾಗಿ ಇದಕ್ಕೆ ತೆಗೆದಿರಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಇಷ್ಟೊಂದು ಅಪಾರ ಹಣ ಸಾರಿಗೆಗಾಗಿ ನಿಗದಿಮಾಡಿದ್ದರೂ, ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ದೇಶದ ಸಾರಿಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಒಂದು ಸಮಗ್ರ ಮತ್ತು ಸಂಘಟಿತ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಮತ್ತು ವೃದ್ಧಿಹೊಂದುತ್ತಿರುವ ಆರ್ಥಿಕತೆಯಲ್ಲಿನ ಸಾರಿಗೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ನೈಜ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಯೋಜನೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಸಾರಿಗೆಯಲ್ಲಿನ ವಿವಿಧ ವಿಭಾಗಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವಿಫಲರಾಗಿದ್ದರು. ಒಳನಾಡು ಜಲಸಾರಿಗೆಯು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಮುಖ ಸಾರಿಗೆಯಾಗಿದ್ದರೂ, ಅದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಸಾರಿಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿನ ಒಂದು ಅಧ್ಯಾಯವು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸರ್ಕಾರಗಳ ರೈಲ್ವೆ ಮತ್ತು ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಕುರಿತಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಕಲಸುಮೇಲೋಗರವಾಗಿತ್ತು. ಪ್ರಮುಖ ಸಾರಿಗೆ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ನೀತಿಗಳನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಲು ನವೆಂಬರ್ ೧೯೪೭ರಷ್ಟು ಹಿಂದೆಯೇ ಕೇಂದ್ರ ಸಾರಿಗೆ ಮಂಡಲಿಯನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದರೂ, ಸಾರಿಗೆಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಈ ರೀತಿ ಇದ್ದುದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಆ ಮಂಡಲಿಯ ಮುಖ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯವೇ ವಿವಿಧ ಸಾರಿಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳ ನಡುವೆ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಸಾರಿಗೆಯಲ್ಲಿನ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯು ಕೃಷಿ ಮತ್ತು ಕೈಗಾರಿಕಾ ನೀತಿಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಮತ್ತು ಪೂರಕವಾಗಿ ಇರುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಸಾರಿಗೆ ಮತ್ತು ಸಂಪರ್ಕ ಖಾತೆ, ವಾಣಿಜ್ಯ ಮತ್ತು ಕೈಗಾರಿಕಾ ಖಾತೆಗಳ ಸಚಿವರು ಮತ್ತು ಅರ್ಥ, ರಕ್ಷಣೆ, ವಾಣಿಜ್ಯ ಮತ್ತು ಕೈಗಾರಿಕೆ, ಗೃಹ, ರೈಲ್ವೆ ಮತ್ತು ಸಾರಿಗೆ ಸಚಿವಾಲಯದ ಉನ್ನತ

* K.Santhanam: 'Cottage & Power Industries', The Hindu : Survey of Industries, Jan. 1957

ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಸದಸ್ಯರಾಗಿದ್ದ ಆ ಮಂಡಲಿಯು ಶಕ್ತಿಯುತವಾಗಿ ಮತ್ತು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸಬಹುದಿತ್ತು.

ತಂದೆತಾಯಿಗಳ ಮುದ್ದುಮಗನಂತೆ ಇರುವ ರೈಲ್ವೆಯು, ಸಾರಿಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆಂದು ತೆಗೆದಿರಿಸಿದ್ದ ಹಣದಲ್ಲಿ ಬಹುಪಾಲನ್ನು ನುಂಗಿಹಾಕಿತ್ತು. ಸಾರಿಗೆಯೆಂದರೆ ರೈಲ್ವೆಯು ಮಾತ್ರ, ಅದೇ ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕತೆಯ ಜೀವನರೇಖೆ ಎಂದು ಕೆಲವರು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ರೈಲ್ವೆಯ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡದೆ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ, ಉಳಿದ ಸಾರಿಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ರೈಲ್ವೆಗೆ ಕೊಟ್ಟಷ್ಟೇ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ, ಅವೂ ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಿರುತ್ತಿದ್ದವು ಮತ್ತು ಅನೇಕ ಅಡ್ಡಿ ಅಡಚಣೆಗಳು ನಿವಾರಣೆಯಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದವು.

ಯೋಜನೆಯ ಅಂತ್ಯದ ವೇಳೆಗೆ ೨,೩೬,೫೬೨ ಸರಕು ಸಾಗಣೆ ವ್ಯಾಗನ್ನುಗಳೂ ಮತ್ತು ೧೬,೬೯೨ ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ಡಬ್ಬಿಗಳೂ ಇದ್ದವು. ನಮಗೆ ಮಾಹಿತಿ ಸಿಗುವ ಇತ್ತೀಚಿನ ವರ್ಷವಾದ ೧೯೫೪ರ ಅಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ೩,೫೩,೦೦೦ ಮೋಟಾರು ವಾಹನಗಳಿದ್ದವು. ಈ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಒಡೆದು, ಅವುಗಳನ್ನು ೧೯೫೩-೫೪ರ ರೈಲ್ವೆಯ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳೊಡನೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡುವುದು ಕುತೂಹಲಕಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ರಸ್ತೆಸಾರಿಗೆಯೂ ರೈಲ್ವೆಯಷ್ಟೇ ಮುಖ್ಯವಾದುದು ಎಂದು ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ

೧೯೫೩-೫೪ರ ಅಂತ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬರುವಂತಹ ರೈಲ್ವೆ ವ್ಯಾಗನ್ನುಗಳು/ಡಬ್ಬಿಗಳು ಮತ್ತು ಮೋಟಾರು ವಾಹನಗಳು

ರೈಲ್ವೆ	-	ರೈಲ್ವೆ ಇಂಜಿನ್‌ಗಳು	೮,೬೨೭
	-	ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ಡಬ್ಬಿಗಳು	೧೫,೨೬೬
	-	ಸರಕು ಸಾಗಣೆ ವ್ಯಾಗನ್ನುಗಳು	೨೨೩,೧೮೮
ಮೋಟಾರುಗಳು	-	ಮೋಟಾರು ಸೈಕಲ್‌ಗಳು	೩೦,೨೪೨
	-	ಖಾಸಗಿ ಕಾರುಗಳು	೧,೫೯,೬೩೦
	-	ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸೇವೆಯ ವಾಹನಗಳು	೫೪,೫೫೫
	-	ಸರಕು ಸಾಗಣೆ ವಾಹನಗಳು	೯೮,೯೦೨
	-	ಇತರ ವಾಹನಗಳು	೯,೭೨೪

ಮೋಟಾರು ಸೈಕಲ್‌ಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಖಾಸಗಿ ಕಾರುಗಳನ್ನು ಬದಿಗಿರಿಸಿದರೂ, ಉಳಿದಂತೆ ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ಮತ್ತು ಸರಕು ಸಾಗಣೆಯ ವಾಹನಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ೧,೬೩,೧೭೯ ಆಗುತ್ತದೆ. ಸರಕಾರವು ಇವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅನುಕಂಪದ ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದ್ದಿದ್ದರೆ, ಈ ಸಂಖ್ಯೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು.

ಈ ಆಧುನಿಕ ವಾಹನಗಳಲ್ಲದೆ, ನಮ್ಮ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ವಾಹನಗಳಾದ ಎತ್ತಿನ ಬಂಡಿ, ದೋಣಿ, ತೆಪ್ಪಗಳಂತಹವುಗಳ ಪಾತ್ರವು ಅಲ್ಪವೇನಲ್ಲ. ಇವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಇತ್ತೀಚಿನ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನೂ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಯುದ್ಧಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಎತ್ತಿನ ಬಂಡಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ೮೭ ಲಕ್ಷವಾಗಿದ್ದು, ಅವುಗಳಿಗಾಗಿ ಹೂಡಿದ್ದ ಬಂಡವಾಳವು ರೂ. ೨೬೧ ಕೋಟಿಯಾಗಿತ್ತು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಜನಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯು ತಿಳಿದಿಲ್ಲವಾದರೂ, ಅವುಗಳು ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ಸಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಸರಕು ಸುಮಾರು ಒಂದು ಕೋಟಿ ಟನ್ನುಗಳಷ್ಟಿತ್ತು. ಇದರಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಒಂದು ಕೋಟಿ ಜನರು ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಎತ್ತುಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಎರಡು ಕೋಟಿಯಾಗಿದ್ದವು. ಆಧುನಿಕ ವಾಹನಗಳ ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಎತ್ತಿನ ಬಂಡಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಾಧಾನ್ಯದ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಳಗಿಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೆಲವರೂ, ಅವುಗಳ ಉಪಯೋಗವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಭಾರತದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕುಗ್ರಾಮವೂ ಮೋಟಾರು ಚಲಿಸಬಲ್ಲಂತಹ ರಸ್ತೆಗಳನ್ನು ಹೊಂದುವವರೆಗೂ, ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹಳ್ಳಿಯೂ ಯಾಂತ್ರೀಕೃತವಾಗುವಷ್ಟು ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಬೆಳೆಯದವರೆಗೂ, ಎತ್ತಿನ ಬಂಡಿಗಳು ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡೇ ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಮೋಟಾರು ವಾಹನಗಳಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಪೆಟ್ರೋಲಿಯಂ ತೈಲಗಳು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ದೊರಕುತ್ತಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಾವು ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇಂದಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ, ಎತ್ತಿನ ಬಂಡಿಗಳ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಮೋಟಾರು ವಾಹನಗಳು ಆಕ್ರಮಿಸುವುದು ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗದ ವಿಷಯ ಎಂದಷ್ಟೆ ಹೇಳಿದರೆ ಸಾಕಾದೀತು. ಈಗ ಅರಣ್ಯ ಗುತ್ತಿಗೆದಾರರ ಪ್ರವೇಶದಿಂದ ಮತ್ತು ಕಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ರಸ್ತೆಗಳ ನಿರ್ಮಾಣದಿಂದ, ಎತ್ತಿನ ಬಂಡಿಗಳನ್ನೇ ತಮ್ಮ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಅವಲಂಬಿಸಿದ್ದ ಬುಡಕಟ್ಟು ಜನಾಂಗದವರು ತಮ್ಮ ಜೀವನಾಧಾರವಾದ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಬುಡಕಟ್ಟು ಜನಾಂಗದ ಕಲ್ಯಾಣ ಖಾತೆಯೂ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅವರಿಗೆ ಬದಲಿ ಜೀವನ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವತ್ತ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಹಲವರ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಆಧಾರವಾಗಿದ್ದ ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಎಲ್ಲಾ ಕೃಷಿಕರಿಗೆ ಸಾಗಾಣಿಕೆಯ ಪ್ರಮುಖ ಸಾಧನವಾಗಿದ್ದ ಈ ಬಂಡಿಗಳತ್ತ ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಗಮನವನ್ನೇ ಹರಿಸಿಲ್ಲ. ಬಂಡಿಗಳಲ್ಲಿ

ಬಳಸುವ ವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಅವುಗಳ ಚಕ್ರಗಳ ವಿನ್ಯಾಸವನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸುವಲ್ಲಿ ಆಧುನಿಕ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ಸಹಾಯ ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಒಳನಾಡು ಜಲಸಾರಿಗೆ: ಹಿಂದೂಮೈ ಒಳನಾಡು ಜಲಸಾರಿಗೆ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿತ್ತು. ಈಗ ನದಿಗಳಲ್ಲಿ, ಕೇವಲ ೧೫೫೭ ಮೈಲಿಯಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಯಾಂತ್ರೀಕೃತ ದೋಣಿಗಳ ಮತ್ತು ೩,೫೮೭ ಮೈಲಿಯಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ದೊಡ್ಡ ನಾಡ ದೋಣಿಗಳ ಬಳಕೆಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆಂದರೆ, ರೈಲ್ವೆಯಲ್ಲಿ ಬಹಳಷ್ಟು ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಹೂಡಿದ್ದ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸರ್ಕಾರ ಅದಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿದ್ದ ಅಪಾರ ಯಂತ್ರಗಳನ್ನು, ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಿಂದ ಆಮದುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಎಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ರೈಲ್ವೆಗೇ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು. ಇದಲ್ಲದೆ, ನದಿಗಳ ಆರಂಭಿಕ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿನ ಅಪಾರ ನೀರನ್ನು ನೀರಾವರಿಗಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದು ಕೂಡ, ಕೆಳ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಸಾರಿಗೆಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ನೀರು ಸಿಗದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿತು. ಇದರಿಂದ ನೀರಾವರಿಗೆ ಲಾಭವಾದರೆ ಜಲಸಾರಿಗೆಗೆ ನಷ್ಟವಾಯಿತು.

ಮೊದಲ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ, ಗಂಗಾ-ಬ್ರಹ್ಮಪುತ್ರ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಒಳನಾಡು ಜಲಸಾರಿಗೆಯನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅಂತರ ರಾಜ್ಯ ಮಂಡಲಿಯೊಂದನ್ನು ೧೯೫೨ರಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಲಾಯಿತು. ಮೂರು ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡಿದ್ದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಆ ಮಂಡಲಿ ಬೇರೆ ಏನನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅದರ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ಖರೀದಿಸಲು ರೂ. ೨೫ ಲಕ್ಷ ಮೊತ್ತವನ್ನು ಮಂಜೂರು ಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು. ನದೀ ಸಾರಿಗೆಯು ಇಂದಿಗೂ ಬಹಳ ಅಗ್ಗವಾದ ಸಾರಿಗೆಯಾಗಿದ್ದು, ಸುಮಾರು ಒಂದು ಕೋಟಿ ಜನರು ತಮ್ಮ ಜೀವನೋಪಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಅದರ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಮುಂದೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕೋಷ್ಟಕವು ವಿವಿಧ ಬಾಬಿನ ಅಡಿಯಲ್ಲಿನ ಸಾರಿಗೆಗಳಿಗೆ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ದೊರಕಿದ್ದ ವೆಚ್ಚದ ಮೊತ್ತವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ, ನಾವು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು ಅದು ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ

(ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಲ್ಲಿ)

	ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚ	೧೯೫೧-೫೬ರಲ್ಲಿನ ಅಂದಾಜು ವೆಚ್ಚ
೧. ರೈಲ್ವೆ	೨೫೦.೦೦ (೧೫೦.೦೦)	೨೬೭.೦೭ (೧೬೫.೦೦)
೨. ರಸ್ತೆಗಳು	೧೧೦.೨೩	೧೩೪.೪೭
೩. ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆ	೮.೯೭	೧೨.೩೫
೪. ಜಲಸಾರಿಗೆ	೧೮.೦೬	೧೮.೭೧
೫. ಬಂದರು ಮತ್ತು ರೇವುಗಳು	೩೩.೦೯	೨೭.೫೭
೬. ನಾಗರಿಕ ಮತ್ತು ವಾಯು ಸಾರಿಗೆ	೨೨.೮೭	೨೩.೧೯
೭. ಇತರ ಸಾರಿಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ	೦.೧೦	೧.೯೦

ಗಮನಿಸಿ : ಕಂಪನಿಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಸಂಖ್ಯೆಗಳನ್ನು ರೈಲ್ವೆ ಸವಕಳಿ ಕಾಪು ನಿಧಿಯಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡದ್ದು. ಇದು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಿದ ವೆಚ್ಚದ ಜೊತೆಗೆ ಹೆಚ್ಚುವರಿಯಾದದ್ದು.

ಆಧಾರ: *Review of the First Five Year Plan*

ರೈಲ್ವೆ

ರೈಲ್ವೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಯೋಜನೆಯು ಅನುಸರಿಸಿದ ನೀತಿಯು ಈ ಮೊದಲು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ನೀತಿಯ ಮುಂದುವರಿಕೆಯೇ ಆಗಿತ್ತು. ೧೯೩೦ರ ಯುದ್ಧಾನಂತರದ ಆರ್ಥಿಕ ಕುಸಿತದಿಂದಾದ ಪುನರ್ನಿರ್ಮಾಣ ಮತ್ತು ಕೆಲವು ಬದಲಾವಣೆಗಳ ಸಮಸ್ಯೆ, ಯುದ್ಧದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನೀಡಿದ್ದ ಅಲ್ಪಕ್ಷಯ ದೇಶದ ವಿಭಜನೆಯಿಂದಾದ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಉಲ್ಬಣ ಇವು ರೈಲ್ವೆಯು ಎದುರಿಸಬೇಕಾದ ಮುಖ್ಯ ಅಂಶಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಈ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಕೆಲಸವನ್ನು ಯೋಜನಾ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳಲಾದರೂ, ಕೆಳಗೆ ನೀಡಿರುವ ಕೋಷ್ಟಕವು ಸೂಚಿಸುವಂತೆ, ಅವು ಅಪೂರ್ಣವಾಗಿಯೇ ಉಳಿದವು:

ಕೋಷ್ಟಕ

ರೈಲ್ವೆ ಇಂಜಿನ್, ವ್ಯಾಗನ್ ಮತ್ತು ಕೋಚ್‌ಗಳ ಒಟ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಾವಧಿ ಮೀರಿದವುಗಳ ಶೇಕಡಾವಾರು

	ರೈಲ್ವೆ ಇಂಜಿನ್‌ಗಳು		ಸರಕಿನ ವ್ಯಾಗನ್‌ಗಳು		ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ಡಬ್ಬಿಗಳು	
	ಬ್ರಾಡ್ ಮೀಟರ್	ಗೇಜ್	ಬ್ರಾಡ್ ಮೀಟರ್	ಗೇಜ್	ಬ್ರಾಡ್ ಮೀಟರ್	ಗೇಜ್
	ಗೇಜ್	ಗೇಜ್	ಗೇಜ್	ಗೇಜ್	ಗೇಜ್	ಗೇಜ್
೧೯೫೧ರ ಮಾರ್ಚ್ ೩೧	೨೩.೦	೩೧.೦	೧೩.೩	೨೯.೪	೨೬.೫	೪೫.೦
೧೯೫೬ರ ಮಾರ್ಚ್ ೩೧	೩೩.೨	೨೫.೮	೧೮.೦	೨೧.೨	೩೨.೩	೪೩.೬
೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿದ್ದ ಒಟ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆ	೮,೮೦೩		೧೬,೨೩೬		೨,೨೭,೮೬೬	

ಮೀಟರ್ ಗೇಜ್‌ನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸುಧಾರಣೆ ಕಂಡುಬಂದಿತು, ಆದರೆ ಬ್ರಾಡ್ ಗೇಜ್‌ನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಗಂಭೀರವೇ ಆಯಿತು. ಇದರಿಂದ ಪುನರ್ನಿರ್ಮಾಣದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ೧೯೫೧ರಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಸ್ಥಿತಿಗಿಂತ ಹಿಂದುಳಿದಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಸ್ವದೇಶೀ ಉತ್ಪನ್ನವು ಎಲ್ಲಾ ವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಉತ್ತಮಗೊಂಡಿದ್ದರೂ ಇದು ನಮ್ಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಾಗಿತ್ತು. ಯೋಜನೆಯು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ, ಅಂದರೆ ೧೯೫೦ರಲ್ಲಿಯೇ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿದ ಚಿತ್ತರಂಜನ್ ಘಟಕವು ೧೯೫೬ರ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್‌ವರೆಗೆ ೪೨೪ ಇಂಜಿನ್‌ಗಳನ್ನು ಉತ್ಪಾದಿಸಿ ತನಗೆ ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಿದ್ದ ಗುರಿಯನ್ನು ಮೀರಿತ್ತು. ಇದೇ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೇ ಉತ್ಪಾದಿಸಿದ ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ಡಬ್ಬಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ೪,೩೫೧ ಆಗಿದ್ದು ಗುರಿಯಾದ ೪,೩೮೦ಕ್ಕಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿತ್ತು. ದೇಶೀಯವಾಗಿ ಉತ್ಪಾದಿಸಿದ ಸರಕಿನ ವ್ಯಾಗನ್‌ಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ನಿಗದಿತ ಗುರಿಯಾದ ೩೦,೦೦೦ಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ೪೧,೧೯೨ ಆಗಿತ್ತು. ಇದರಿಂದ ರೈಲ್ವೆಯ ಉತ್ಪಾದನೆ ಗುರಿಯನ್ನು ಮೀರಿದ್ದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

“೧೯೫೬ರ ಮಾರ್ಚ್ ೩೧ರ ವೇಳೆಗೆ ೨,೦೯೨ ಇಂಜಿನ್‌ಗಳು, ೮, ೫೩೫ ಡಬ್ಬಿಗಳು ಮತ್ತು ೪೭, ೫೩೩ ವ್ಯಾಗನ್‌ಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಮೊದಲ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಅಂದಾಜು ಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು.* ಯೋಜನಾವಧಿಯ ರೈಲ್ವೆಯ ಹೊಸ ಬಂಡಿಗಳ ಅಂದಾಜು ಸಂಖ್ಯೆಯು -

* The First Five Year Plan, p. 462

ಇಂಜಿನ್‌ಗಳು ೧,೪೭೬, ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ಡಬ್ಬಿಗಳು ೪,೯೫೮ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಗನ್‌ಗಳು ೬೧,೬೭೬ - ಎಂದಾಗಿತ್ತು.* ಇದರಿಂದ, ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಅಂತ್ಯದ ವೇಳೆಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಪುನರ್ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಸಮಸ್ಯೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿರಬಹುದಾದದ್ದು ಎಂದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲೂ ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಬೇಕಾದಾಗ ಬರುವಂತಹ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಮಸ್ಯೆಯಷ್ಟೇ. ಆದರೆ ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯೂ ಇದೇ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಮತ್ತೆ ಎತ್ತುತ್ತದೆ. ಅದರ ಪ್ರಕಾರ “ಇವುಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ - ೯೨೬೨ ರೈಲ್ವೆ ಇಂಜಿನ್‌ಗಳು, ೨೩,೭೭೯ ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ಡಬ್ಬಿಗಳು, ಮತ್ತು ೨೬೬,೦೪೯ ಸರಕು ಸಾಗಣೆ ವ್ಯಾಗನ್‌ಗಳು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ೨,೮೧೩ ಇಂಜಿನ್‌ಗಳು, ೬೩೦೫ ಡಬ್ಬಿಗಳು ಮತ್ತು ೪೯,೫೬೮ ವ್ಯಾಗನ್‌ಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.” ಮೇಲುನೋಟಕ್ಕೆ ಕಾಣುವ ಹಾಗೆ, ಈ ಎರಡೂ ಯೋಜನೆಗಳು ನೀಡಿರುವ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಇವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬಹುಶಃ ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸರಾಸರಿಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಈ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ನೀಡಿದ್ದು ಕಾರಣವಿರಬಹುದು. ಬದಲಾವಣೆಯ ಬಂಡಿಗಳ, ಇಂಜಿನ್‌ಗಳ ಆಯ್ಕೆ ಮೇಲೆ ನಿರ್ಧರಿಸಲ್ಪಡಬೇಕು. ಆದರೆ, ಹೊಸದಾಗಿ ಸೇರಿಸಲ್ಪಟ್ಟವುಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ ಒಂದೇ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವರ್ಷ ಹೊಸದಾಗಿ ಸೇರಿಸಿದ ಸಂಖ್ಯೆಯಷ್ಟನ್ನೇ ಅವುಗಳ ಆಯ್ಕೆ ಮುಗಿದ ವರ್ಷ ಪುನಃ ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಇಂಜಿನ್ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಗನ್‌ಗಳ ಆಯ್ಕೆ ೪೦ ವರ್ಷವೂ ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ಡಬ್ಬಿಗಳ ಆಯ್ಕೆ ೩೦ ವರ್ಷಗಳೂ ಇರುತ್ತವೆ.

ಅಪಾರ ಯೋಜನಾವೆಚ್ಚದ ಮತ್ತು ಅಧಿಕ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಡಬ್ಬಿಗಳ ಸೇರ್ಪಡೆಯ ಹೊರತಾಗಿಯೂ, ರೈಲ್ವೆಯು ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ಮತ್ತು ಸರಕು ಸಾಗಾಣಿಕೆಯ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸಲು ವಿಫಲವಾಯಿತು. ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾದ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಉದ್ದೇಶಿಸಿದ್ದ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು ರೈಲ್ವೆಯ ಮೇಲೆ ಅತಿಯಾದ ಹೊರೆಯನ್ನು ಹೇರಿದ್ದವು. ಬಿಹಾರದ ಸಿಂಧಿಯ ಕೃತಕ ಗೊಬ್ಬರದ ಕಾರ್ಖಾನೆಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಜಿಪ್ಸಮ್‌ನ್ನು ಒಂದು ಸಾವಿರ ಮೈಲಿಗೂ ಹೆಚ್ಚು ದೂರದ ರಾಜಾಸ್ತಾನದ ಬಿಕಾನೇರಿನಿಂದ ಸಾಗಿಸಬೇಕು. ತಯಾರಿಸಿದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ವಿತರಣೆ ಮಾಡಲು ಮತ್ತೆ ಸಾರಿಗೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ರೈಲ್ವೆಯು

* India 1957

ನಿರೀಕ್ಷಿತ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಮುಟ್ಟಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಇನ್ನು ಮುಂದೆಯೂ ಅದರ ಭವಿಷ್ಯವು ಅಷ್ಟೇನೂ ಉತ್ತಮವಾಗಿರುವಂತೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಸಾರಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಕನಿಷ್ಠ ಅವಲಂಬನವನ್ನು ಹೊಂದಿ, ಸಾರಿಗೆ ಸಮಸ್ಯೆಯಿಂದಾಗಿ ಉತ್ಪಾದನೆ ಮತ್ತು ವಿತರಣೆಯ ಕಾರ್ಯಗಳು ಸ್ಥಗಿತವಾಗದಂತೆ ಮಾಡಲು ನಾವು ನಮ್ಮ ಕೈಗಾರಿಕಾ ನೀತಿಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಅಥವಾ ರೈಲ್ವೆಗೆ ಪರ್ಯಾಯವಾಗಿ ಸಾರಿಗೆಯ ಇತರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಬೇಕು. ನಾವು ಇವೆರಡನ್ನೂ ಮಾಡುವುದು ಉತ್ತಮ.

ಯುದ್ಧದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಪಾತಕ್ಕೆ ಇಳಿದಿದ್ದ ರೈಲ್ವೆ ಸಿಬ್ಬಂದಿಯ ಕಾರ್ಯದಕ್ಷತೆ ನಂತರದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಸುಧಾರಿಸದೆ ಹೋಗಿದ್ದಿದ್ದರೆ ರೈಲ್ವೆಯು ಮತ್ತಷ್ಟು ಸಂಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸರಕು ತುಂಬುವ ಮತ್ತು ಇಳಿಸುವ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ತ್ವರಿತಗೊಳಿಸಿದ್ದಿದ್ದರೆ, ವ್ಯಾಗನ್ನುಗಳ ಕೊರತೆಯ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಹಗುರಮಾಡಬಹುದಿತ್ತು. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯೋಜನಾ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿನ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಮುಂದೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕೋಷ್ಟಕವು ವಿವರಿಸುತ್ತದೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ

ಕಾರ್ಯಕ್ಷಮತೆಯ ಸೂಚ್ಯಂಕಗಳು*

ವರ್ಷ	ವ್ಯಾಗನ್ ಮೈಲಿಗಳು		ಇಂಜಿನ್ ಮೈಲಿಗಳು		ವ್ಯಾಗನ್ ದಿನಗಳಿಗೆ ನಿವ್ವಳ ಹತ್ತು ಮೈಲಿಗಳು		ಸಾಮಾನ್ಯ	
	(ಪ್ರತಿ ದಿನಕ್ಕೆ)		(ಪ್ರತಿ ಇಂಜಿನ್ ದಿನಕ್ಕೆ)					
	ಬ್ರಾಡ್ ಗೇಜ್	ಮೀಟರ್ ಗೇಜ್	ಬ್ರಾಡ್ ಗೇಜ್	ಮೀಟರ್ ಗೇಜ್	ಬ್ರಾಡ್ ಗೇಜ್	ಮೀಟರ್ ಗೇಜ್	ಬ್ರಾಡ್ ಗೇಜ್	ಮೀಟರ್ ಗೇಜ್
೧೯೫೧-೫೨	೪೦೯	೩೨೪	೧೦೯	೧೦೪	೪೩೩	೧೯೮	೧೦೨.೩	೯೩.೬
೧೯೫೨-೫೩	೪೧೧	೩೧೨	೧೦೯	೧೦೪	೪೪೪	೨೦೪	೧೦೧.೭	೯೫.೯
೧೯೫೩-೫೪	೪೦೧	೨೮೪	೧೧೨	೧೦೩	೪೪೧	೧೯೪	೧೦೧.೪	೯೬.೨
೧೯೫೪-೫೫	೪೩೩	೨೮೪	೧೧೨	೧೦೩	೪೪೩	೧೯೪	೧೦೩.೬	೯೭.೯
೧೯೫೫-೫೬	೪೬೩	೨೮೫	೧೧೧	೧೦೩	೫೪೧	೨೦೩	೧೦೬.೭	೧೦೦.೩

ಆಧಾರ: 1. Review of the First Five Year Plan. 2. India 1957

ಆದರೆ, ತನ್ನ ಸಿಬ್ಬಂದಿಯ ಹೆಚ್ಚಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ಷಮತೆಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ರೈಲ್ವೆಯು ವೇತನದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಳವನ್ನು ನೀಡಲಿಲ್ಲ. ರೈಲ್ವೆಯ ಮಾರ್ಗದ ಉಸ್ತುವಾರಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತ ಸಿಬ್ಬಂದಿಯ ಕಾರ್ಯಕ್ಷಮತೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ಸರಕು ಹಾಗೂ ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ಕ್ಷೇಮ, ಸಾಗಣೆಯ ವೇಳೆ, ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ಅವಲಂಬಿಸಿವೆ. ಆದರೆ ಅವರ ಸೇವೆಯ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಉತ್ತಮಪಡಿಸಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅವರು

ತಮ್ಮ ವೇತನ, ವೈದ್ಯಕೀಯ ಸೌಲಭ್ಯ, ಶಿಕ್ಷಣ ಸೌಲಭ್ಯ ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಗಾಗಿ ದಾರಿ ಕಾದುಡುವಷ್ಟೇ ಆಯಿತು. ದೇಶದ ಜೀವನಾಡಿಯಾದ ರೈಲ್ವೆಯ ನೌಕರರು ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಬಾರಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಹರತಾಳಕ್ಕೆ ಇಳಿಯಬೇಕಾಯಿತು. ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಕ-ಕಾರ್ಮಿಕರ ಸಂಬಂಧದ ಬಗ್ಗೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಸರಕಾರವು ಮೊದಲ ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನಿಟ್ಟಿದ್ದಿದ್ದರೆ, ಅದು ಇತರರಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಸರಕಾರದ ಇತರ ಎಲ್ಲಾ ಇಲಾಖೆಗಳ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ, ರೈಲ್ವೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಮೇಲಿನ ಅಧಿಕಾರಿ ವರ್ಗದವರ ಪ್ರಾಬಲ್ಯ ಅಧಿಕವಾಗಿದೆ. ೧೯೫೬ರ ಮಾರ್ಚ್ ೩೧ರಂದು ಅಖಿಲ ಭಾರತ ರೈಲ್ವೆ ಸಿಬ್ಬಂದಿಯ ಸಂಖ್ಯೆ ೧೦,೨೩,೧೧೮ ಇದ್ದು ಇದರಲ್ಲಿ, ಮೊದಲ ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯ ದರ್ಜೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ೨,೯೨೧ ಇದ್ದರೆ, ಉಳಿದ ಮೂರನೆಯ ಹಾಗೂ ನಾಲ್ಕನೆಯ ದರ್ಜೆ ನೌಕರರ ಸಂಖ್ಯೆ ೧೦,೨೦,೨೯೭ ಆಗಿತ್ತು. ಈ ೨೯೨೧ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಒಟ್ಟು ವೇತನ ರೂ. ೩,೩೬,೮೪,೪೦೩ ಇದ್ದರೆ, ಉಳಿದ ೧೦ ಲಕ್ಷ ನೌಕರರ ವೇತನ ೧೪೫.೧೭ ಕೋಟಿಯಾಗಿತ್ತು.

ಮೇಲ್ದರ್ಜೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಆರ್ಥಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ವೆಚ್ಚಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡುವ ಅವಕಾಶಗಳಿತ್ತು. ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ ನಿರ್ವಹಣಾ ವೆಚ್ಚ ಹಿಂದಿನ ವರ್ಷಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ನಡೆದಿತ್ತು. ನಾವು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಹಿಂದಿನ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿಸಿದ್ದೇವೆ.

ಕೆಳಗಿನ ಕೋಷ್ಟಕದಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ವರಮಾನದಲ್ಲಿ ನಿರ್ವಹಣಾ ವೆಚ್ಚದ ಹಾಗೂ ಒಟ್ಟು ಬಂಡವಾಳದಲ್ಲಿ ನಿವ್ವಳ ವರಮಾನದ ಶೇಕಡಾವಾರು ಯೋಜನಾ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಇತ್ತು ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ, ಹಿಂದಿನ ಒಂದು ವರ್ಷದ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನೂ ಇದರಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ

ವರ್ಷ	ಒಟ್ಟು ವರಮಾನದಲ್ಲಿ ನಿರ್ವಹಣಾ ವೆಚ್ಚದ ಶೇಕಡಾವಾರು	ಒಟ್ಟು ಬಂಡವಾಳದಲ್ಲಿ ನಿವ್ವಳ ವರಮಾನದ ಶೇಕಡಾವಾರು
೧೯೩೯-೪೦*	೬೫.೦	೪.೬
೧೯೫೧-೫೨	೭೭.೦	೭.೭
೧೯೫೨-೫೩	೮೦.೦	೬.೦
೧೯೫೩-೫೪	೮೫.೦	೪.೬
೧೯೫೪-೫೫	೮೧.೦	೫.೭
೧೯೫೫-೫೬	೮೨.೦	೫.೮

*೧೯೩೯-೪೦ರ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳು ಅವಿಭಜಿತ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದವು.

ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ರೈಲ್ವೆಯನ್ನು ವಲಯಗಳನ್ನಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಲಾಯಿತು. ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವಾಗ, ಈ ಕ್ರಮದಿಂದ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಬಹುದು ಮತ್ತು ನಿರ್ವಹಣಾ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಕಡಿಮೆಗೊಳಿಸಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗಿತ್ತು. “ಇದರಿಂದ ಅನಗತ್ಯ ನಿಯಂತ್ರಣಗಳು ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯಗಳು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತವೆ, ನಿರ್ವಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಕ್ಷಮತೆಯು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ, ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ಕೆಲಸದ ಹೊರೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ, ಇಂಜಿನ್‌ಗಳು, ವ್ಯಾಗನ್ನುಗಳು ಮತ್ತು ಡಬ್ಬಿಗಳ ಬಳಕೆ ಉತ್ತಮಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ, ರೈಲುಗಳ ಸಮಯಬದ್ಧತೆ ಮತ್ತು ಸೇವೆ ಉತ್ತಮಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ, ವರ್ಕೆಷಾಪುಗಳ ಕಾರ್ಯಕ್ಷಮತೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ, ಖರೀದಿಗಳು ಕೇಂದ್ರೀಕೃತವಾಗುವುದರಿಂದ ಮತ್ತು ಸ್ಥಳೀಯವಾಗಿ ನಿರ್ವಹಣೆಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಆಡಳಿತಾತ್ಮಕ ಸುಧಾರಣೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇವೆಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಈ ವಲಯಗಳ ನಿರ್ಮಾಣದಿಂದ ಸಾರ್ವಜನಿಕರಿಗೆ ಉತ್ತಮಸೇವೆ ದೊರಕುತ್ತದೆ.”

ಸಂಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಏಕೀಕರಣಗೊಳಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಮತ್ತು ರೈಲ್ವೆಯನ್ನು ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರವು ತನ್ನ ಸುಪರ್ದಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದ ರೈಲ್ವೆಯ ಪುನರ್ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು. ಆದರೆ, ಈ ಕ್ರಮದ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದ ಭರವಸೆಯು ಹುಸಿಯಾಯಿತು. ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿಯಾಗಲೀ, ನಿರ್ವಹಣೆಯಲ್ಲಾಗಲೀ ವೆಚ್ಚಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆಗೊಳಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ವಲಯೀಕರಣಮಾಡುವಾಗ ಭವಿಷ್ಯದ ಆರ್ಥಿಕತೆಯ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನಾಗಲೀ ಅಥವಾ ಈ ಕ್ರಮದಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ ಅಧಿಕ ಹೊರೆಯನ್ನಾಗಲೀ ಗಮನಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ರೈಲ್ವೆ ಮಂಡಲಿಯು ಈ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ನೇಮಿಸಿದ್ದ ಸಮಿತಿಯ ಶಿಫಾರಸ್ಸನ್ನು ರಾಜಕೀಯದ ಒತ್ತಡಗಳಿಂದಾಗಿ ಮಾರ್ಪಾಟುಗೊಳಿಸಲಾಯಿತು. ಪೂರ್ವವಲಯವು ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳ ಒಳಗೇ, ಅದನ್ನು ಎರಡು ವಿಭಾಗಗಳನ್ನಾಗಿ ಮತ್ತೆ ವಿಭಜಿಸಲಾಯಿತು. ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಸಾವಯವಿಯಾಗಿ ಬೆಳೆದು ನಿಂತ ಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ವಿಭಜಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ಅದು ಅರಳುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಯಾವಾಗಲೂ ಉತ್ತಮವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಒಂದುಗೂಡಿಸುವುದು ವಿಭಜಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ಸುಲಭವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ರಸ್ತೆಗಳು ಮತ್ತು ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆ

ಮೊದಲ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವಾಗ, ರಸ್ತೆಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ನಾಗಪುರ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿತ್ತು. ೧೯೪೩ರ ಡಿಸೆಂಬರ್‌ನಲ್ಲಿ ರಸ್ತೆಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ವಿಷಯವಾಗಿ ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಮತ್ತು ವೈಜ್ಞಾನಿಕವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸಲು ಇಂಜಿನಿಯರುಗಳ

ಸಮಾವೇಶವೊಂದನ್ನು ಕರೆಯಲಾಗಿತ್ತು. ಆಗ ತಯಾರುಮಾಡಿದ ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಕಾರ ‘ಕೃಷಿಯಲ್ಲಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಹೊಂದಿದ ಯಾವುದೇ ಹಳ್ಳಿಯೂ ಮುಖ್ಯ ರಸ್ತೆಯಿಂದ ಐದು ಮೈಲಿಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ದೂರವಿರಬಾರದು; ಸರಾಸರಿ ದೂರ ಎರಡು ಮೈಲಿಗಳಿಗಿಂತ ಕಡಿಮೆಯಿರಬೇಕು; ಕೃಷಿಯನ್ನವಲಂಬಿಸಿದ ಹಳ್ಳಿಗಳು ಮುಖ್ಯ ರಸ್ತೆಯಿಂದ ಇಪ್ಪತ್ತು ಮೈಲಿಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ದೂರವಿರಬಾರದು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಸರಾಸರಿ ದೂರ ಆರು ಮೈಲಿಗಳಿಗಿಂತ ಕಡಿಮೆಯಿರಬೇಕು.’ ದೇಶದ ಬೇಡಿಕೆಯು ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಇದ್ದರೂ, ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನದನ್ನು ನೀಡುವ ಸ್ಥಿತಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವೇ ಈ ಗುರಿಯು ಸಾಧಿಸಾಧ್ಯವೆಂದು ಮನಗಂಡು, ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಕೊರತೆಯ ಕಾರಣದಿಂದ ಗುರಿಯನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡಿತು. ಆದರೆ, ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಿದ್ದ ರೂ ೧೧೦.೨೩ ಕೋಟಿಯ ಮೊತ್ತವನ್ನು ರೂ. ೧೩೫.೧೫ಕ್ಕೆ ಏರಿಸಲಾಯಿತು ಮತ್ತು ಇಡೀ ಮೊತ್ತವನ್ನು ವೆಚ್ಚಮಾಡಲಾಯಿತು.

ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹೆದ್ದಾರಿಗಳನ್ನುಳಿದಂತೆ ಉಳಿದ ಎಲ್ಲಾ ರಸ್ತೆಗಳೂ ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವಾಗಿವೆ. ಮೋಟಾರು ಇಂಧನದ ಮೇಲೆ ವಿಧಿಸುವ ಸುಂಕದಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ ರಸ್ತೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ನಿಧಿಯಿಂದ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಮೂಲಕ ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೆ ಹಣದ ಸಹಾಯ ದೊರಕುತ್ತದೆ. ಪಾರಂಪರಿಕವಾಗಿ, ರಸ್ತೆಯ ನಿರ್ಮಾಣ ಕಾರ್ಯವು ಸರ್ಕಾರದ್ದಾದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತಗೊಳಿಸುವಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಗಳ ಹಾಗೂ ಕೇಂದ್ರದ ಸರ್ಕಾರಗಳಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಅಡಚಣೆಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಕೆಲವು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳು ತಮ್ಮ ಉತ್ಸಾಹದಲ್ಲಿ ನಿಗದಿತ ಗುರಿಯನ್ನು ಮೀರಿ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದವು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಅವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಆಯೋಗವು ಕಟುವಾಗಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿತು “ಕೆಲವು ರಾಜ್ಯಗಳು, ಕೆಲವು ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ, ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲದ ರಸ್ತೆ ನಿರ್ಮಾಣ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡವು. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಅವು ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕೆಲವು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟವು. ಹೊಸ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ತೊಂದರೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವಂತಹ ಪಲ್ಲಟಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಅವುಗಳ ಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆಯಲಾಯಿತು. ಇಂತಹ ಪಲ್ಲಟಗಳು ಯೋಜನೆಯ ಮೂಲಭೂತ ತತ್ವಗಳಿಗೆ ಎರವಾಗುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಹತ್ತು ಹಲವು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಅರೆಬರೆಯಾಗಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕರನ್ನು ಸಂಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಈಡುಮಾಡುತ್ತದೆ”.

ಕೆಲವು ರಸ್ತೆಗಳನ್ನು ಸಮುದಾಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮಿಸಲಾಯಿತು, ಆದರೆ ಅವು ರಸ್ತೆಗಳ ಜಾಲದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಪೂರ್ವಯೋಜಿತ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆ: ದೇಶದಲ್ಲಿನ ರಸ್ತೆಗಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ತೃಪ್ತಿದಾಯಕವಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆಯು ಗಣನೀಯ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಸರಕಿನ ಮತ್ತು ಪ್ರಯಾಣಿಕರ

ಸಾಗಣೆಗೆ ನೆರವಾದವು. ೩೦ರ ದಶಕದಲ್ಲಿ, ಮೋಟಾರು ಸಾರಿಗೆಯು ರೈಲ್ವೆಗಿಂತ ಅಗ್ಗವಾಗಿದ್ದು, ರೈಲ್ವೆಗೆ ಕಠಿಣ ಸವಾಲನ್ನು ಒಡ್ಡಿದ್ದಿತು. ರೈಲ್ವೆಯ ನಿರ್ವಹಣೆ ಬಹಳ ದುಬಾರಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ರೈಲ್ವೆಯನ್ನು ಈ ಸಂಕಟದಿಂದ ಪಾರುಮಾಡಲು, ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರವು ತನಿಖಾ ಸಮಿತಿಯೊಂದನ್ನು ನೇಮಿಸಿ, ೧೯೩೯ರಲ್ಲಿ ಮೋಟಾರು ವಾಹನಗಳ ಕಾನೂನನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿತು. ಈ ಕಾನೂನಿನಿಂದಾಗಿ, ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆಯನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುವ ಅಸ್ತವ್ಯಂತ ಸರ್ಕಾರದ ಬತ್ತಳಿಕೆಗೆ ಸೇರಿತು. ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸಾರಿಗೆ ಪ್ರಾಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ, ಅವುಗಳಿಗೆ ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆಯ ಅನುಮತಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ನೀಡಿತು.

ಇದು ಸಣ್ಣ ವಲಯವೊಂದು ದೊಡ್ಡ ವಲಯವನ್ನು ಕಾರ್ಯಕ್ಷಮತೆಯಲ್ಲಿ ಮೀರಿಸಿದ ಒಂದು ಪ್ರಕರಣ. ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಉದ್ಯಮಗಳು ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಸಬಲವಾಗಿರುತ್ತವೆ ಎಂಬ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ತತ್ವವನ್ನು ಇದು ಸುಳ್ಳುಮಾಡಿತು. ಆದರೆ, ಕಾರ್ಯಕ್ಷಮತೆಯುಳ್ಳ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕಕ್ಷಮತೆಯುಳ್ಳ ಉದ್ಯಮದಾರರನ್ನು ಮುಳುಗಿಸಿದ್ದು ಸರ್ಕಾರದ ರಾಜಕೀಯ ಶಕ್ತಿಗಳೇ ಹೊರತು, ರೈಲ್ವೆಯ ಆರ್ಥಿಕ ಶಕ್ತಿಯಲ್ಲ.

ಇಷ್ಟರಿಂದಲೇ ಸರ್ಕಾರವು ತೃಪ್ತಿಗೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ರೈಲ್ವೆ ಮತ್ತು ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆಗಳ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಗಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ರೂಪಿತವಾಯಿತು. ಅದರ ಪ್ರಕಾರ, ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆಯನ್ನು ಕಾನೂನುಬದ್ಧ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಮಾತ್ರ ನಡೆಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು ಮತ್ತು ಈ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಷೇರು ಬಂಡವಾಳಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರ ಹಾಗೂ ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆ ಉದ್ಯಮದಾರರು ಸಮಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಹಣ ತೊಡಗಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಈ ಯೋಜನೆಯು ಕಾರ್ಯಗತವಾಗುವ ಹಂತ ತಲುಪುವ ವೇಳೆಗೆ ಎರಡನೆ ವಿಶ್ವ ಮಹಾಯುದ್ಧವು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಬದಲಾಯಿತು. ರೈಲ್ವೆಯು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ತನ್ನ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಬಲವಾಯಿತು ಮತ್ತು ಈ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವು ಇಂದಿಗೂ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಲೇ ಇದೆ.

ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸರ್ಕಾರವು ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಮೇಲೆ ಹಳೆಯ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನೇ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಬದಲಾವಣೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಅನುಸರಿಸಿ, ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆಯನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಿಸುವತ್ತ ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನಿಟ್ಟಿತು. ಯೋಜನೆಯ ಅಂತ್ಯದ ವೇಳೆಗೆ, ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಒಟ್ಟು ರೂ. ೧೨.೪೫ ಕೋಟಿ ಮೊತ್ತವನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಕೃತ ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ವ್ಯಯಮಾಡಿತು. ಹಲವು ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಖಾಸಗಿ ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆ ಉದ್ಯಮದಾರರನ್ನು ಮುಖ್ಯ ರಸ್ತೆಗಳಿಂದ ಹೊರಗಿಡಲಾಯಿತು ಮತ್ತು ಈ ಉದ್ಯಮದಾರರು ಈಗ ರಾಜ್ಯ ಸಾರಿಗೆಗಳು ಮುಟ್ಟದ, ಡಾಂಬರುಕಾಣದ ಹಳ್ಳಿಯ ರಸ್ತೆಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ವಾಹನಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಆರ್ಥಿಕ ಅಥವಾ ತಾತ್ವಿಕ ಪರಿಗಣನೆಯ ಮೇಲೆಯೂ ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆಯ

ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದು. ೧೯೫೧ರಲ್ಲಿ ಮೋಟಾರು ಸಾರಿಗೆಯನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಸುಮಾರು ೪೭,೫೭೫ ಇತ್ತು. “ಇವರುಗಳಲ್ಲಿ, ೨೫ ಜನರು ೧೦೦ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ವಾಹನಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರು, ೫೦ ಜನರು ೫೦ರಿಂದ ೧೦೦ರವರೆಗೆ ವಾಹನಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರು. ಐದರಿಂದ ಐವತ್ತು ವಾಹನಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದವರ ಸಂಖ್ಯೆ ೧೫೦೦ಕ್ಕೂ ಕಡಿಮೆಯಿತ್ತು. ಉಳಿದ ೪೬,೦೦೦ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಿನವರು ಐದು ಅಥವಾ ಅದಕ್ಕೂ ಕಡಿಮೆ ಸಂಖ್ಯೆಯ ವಾಹನಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರು.”* ಈ ಸಣ್ಣ ಉದ್ಯಮದಾರರನ್ನು ಯಾವ ಬಗೆಯಿಂದಲೂ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿಗಳೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಇವರಲ್ಲಿ ಬಹಳಷ್ಟು ಜನರು ಸ್ವ-ಉದ್ಯೋಗಿಗಳಾಗಿದ್ದರು. ಅವರ ಜೀವನೋಪಾಯವನ್ನು ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ಕ್ರಮ ಕೇವಲ ದ್ವೇಷದ ಸಮಾಜವಾದವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ, ರಾಜಕೀಯ ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ ಪಂಜಾಬ್ ಸರ್ಕಾರವು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆಯನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಿಸದಿರುವುದು ಕುತೂಹಲಕಾರಿಯಾಗಿದೆ. ಸೇವೆಯಲ್ಲಿನ ಕ್ಷಮತೆ, ಸಮಂಸಬದ್ಧತೆ, ಟ್ರಿಪ್‌ಗಳ ಒಟ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡುಹೋಗುವುದು ಮತ್ತು ಅಗ್ಗದ ಪ್ರಯಾಣದ ದರ - ಈ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಈ ರಾಜ್ಯದ ಖಾಸಗಿ ಉದ್ಯಮದಾರರು, ಇತರ ರಾಜ್ಯದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕೃತ ಸಾರಿಗೆಯನ್ನು ಮೀರಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣದ ಕಷ್ಟಾ ಅನುಮೋದಕರೂ ಒಪ್ಪುತ್ತಾರೆ.

ಸಾರಿಗೆ ವಾಹನಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವು ತಮ್ಮ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುವಲ್ಲಿ ನಷ್ಟವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದವಾದ್ದರಿಂದ ದರಗಳನ್ನು ಏರಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಈ ನಷ್ಟವನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದವು. ಹೀಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಿದ ದರಗಳ ಮೂಲಕ ಅವರು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದ್ದ ತೆರಿಗೆಯ ಮೊತ್ತದಲ್ಲಿಯೂ ಏರಿಕೆಯಿತ್ತು ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು. ಕೆಲವು ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಾರಿಗೆ ಸೇವೆಯನ್ನು ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಇಲಾಖೆಯೇ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಉಳಿದ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ೧೯೫೦ರ ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆ ಕಾನೂನಿನ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯ ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲಾಯಿತು.

ವಿಶೇಷ ಅಧ್ಯಯನದ ನಂತರ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ಉತ್ತರ ಪ್ರದೇಶ, ಬಾಂಬೆ ಮತ್ತು ಹೈದರಾಬಾದುಗಳಲ್ಲಿನ ಸಾರಿಗೆ ಸೇವೆಯ ಪರಿಯನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕೋಷ್ಟಕದಿಂದ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

* The First Five Year Plan, p. 482

ಕೋಷ್ಟಕ
೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮೈಲಿಯ ಸೇವೆಗೆ ತಗಲುತ್ತಿದ್ದ ವೆಚ್ಚ*

	ಉತ್ತರ ಪ್ರದೇಶ	ಬಾಂಬೆ	ಹೈದರಾಬಾದ್
೧ ಸಿಬ್ಬಂದಿ	೫೫.೨೬	೫೬.೯೯	೫೩.೬೧
೨. ಇಂಧನ	೪೩.೦೫	೨೩.೦೩	೨೦.೮೦
	(ಪೆಟ್ರೋಲ್)	(ಡೀಸೆಲ್)	(ಡೀಸೆಲ್)
೩. ಬಿಡಿಭಾಗಗಳು, ದುರಸ್ತಿ	೨೦.೭೬		
೪. ಪುನರ್ನಿರ್ಮಾಣ	೨೮.೯೦	೧೬.೯೧	೨೭.೦೭
೫. ಟೈರ್ ಮತ್ತು ಟ್ಯೂಬ್‌ಗಳು	೧೩.೦೩	೩೧.೬೫	೨೬.೩೫
೬. ಬ್ಯಾಟರಿಗಳು	೦.೮೩	೪.೦೬	೧.೩೫
೭. ಸಾಮಾನ್ಯ ಖರ್ಚುಗಳು	೧೬.೯೮	೨೩.೭೩	೨೦.೩೫
೮. ಸವಕಳಿ	೨೨.೯೯	೩೧.೮೩	೧೮.೧೮
೯. ಬಡ್ಡಿ	೭.೫೯	೧೩.೮೫	೧೧.೭೪
೧೦. ಕೇಂದ್ರ ಕಚೇರಿಯ ಖರ್ಚುಗಳು	೧.೧೮	೧೯.೧೮	೧೪.೯೫
ಒಟ್ಟು ನಿರ್ವಹಣಾ ವೆಚ್ಚ	೧೯೩.೩೭	೨೪೬.೦೪	೧೯೭.೨೦
ಒಟ್ಟು ವರಮಾನ	೨೧೩.೧೨	೨೫೮.೫೬	೨೩೫.೮೭
ಲಾಭ	೧೯.೭೫	೧೨.೫೨	೨೮.೬೭

ಇದರಿಂದ ತಿಳಿಯುವುದೇನೆಂದರೆ, ಬಾಂಬೆಯು ಲಾಭವನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಉತ್ತರ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ದರಗಳನ್ನು ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ಮೇಲೆ ವಿಧಿಸಿತ್ತು.

ಆರ್ಥಿಕ ಕುಸಿತದ ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದ ೩೦ರ ದಶಕದ ರೈಲ್ವೆ-ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆಗಳ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಏನೇ ಸಮರ್ಥನೆಯಿದ್ದರೂ, ಅವುಗಳನ್ನೇ ಎರಡು ದಶಕಗಳ ನಂತರ, ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬದಲಾಗಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಕಾರ್ಯಗತಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ ಬಲವಾದ ಕಾರಣಗಳಿರಲಿಲ್ಲ. ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆಯು ರೈಲ್ವೆ ಸೇವೆಗೆ ಸವಾಲನ್ನೊಡ್ಡುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಂತೂ ಈಗ ಇಲ್ಲ, ಬದಲಿಗೆ ರೈಲ್ವೆಗೆ ಅದು ಪೂರಕವಾಗಿದೆ. ರೈಲ್ವೆಯು ಸಾಗಾಣಿಕೆಯ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಿಭಾಯಿಸದೆ ವಿಫಲವಾದಲ್ಲಿ, ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆಯು ಈ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿ

* The Indian Journal of Public Administration' N .Delhi, Vol. II, No. 4

ಮುಂದೆ ಬರಬೇಕು. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ, ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತದೆ "ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾಗಿ ಆರ್ಥಿಕತೆಯು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಮತ್ತು ರೈಲ್ವೆಯು ಒಟ್ಟು ಸಾಗಣೆಯನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸುವಲ್ಲಿ ವಿಫಲವಾಗಿರುವ ಈ ಸಂದರ್ಭವು ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆಯನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಿತ್ತು. ಆದರೆ ಇದು ಹಾಗೆ ನಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆಯ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಹಲವಾರು ಕಾರಣಗಳನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದವುಗಳೆಂದರೆ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣದ ಭಯ, ಹೆಚ್ಚಿದ ತೆರಿಗೆ ದರಗಳು, ಅಂತರ-ರಾಜ್ಯದ ಸೇವೆಗಳ ಮೇಲೆ ವಿಧಿಸಿರುವ ನಿಬಂಧನೆಗಳು, ಸಿರಿಂದ ೫ ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಅನುಮತಿ ನೀಡುವುದಕ್ಕೆ ಕಾನೂನಿನಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶಗಳಿದ್ದರೂ ಕೆಲವು ರಾಜ್ಯಗಳು ಅಲ್ಪಾವಧಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅನುಮತಿಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿರುವುದು".*

ಜಲಸಾರಿಗೆ

ಭಾರತದ ವಿದೇಶೀ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲದೆ, ದೇಶದ ಭದ್ರತಾ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಜಲಸಾರಿಗೆಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ದೊರಕಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವು ಯೋಜನಾ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ತನ್ನ ಯೋಜನಾ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವ ಮೊದಲೇ, ಅಂದರೆ ೧೯೪೫ರಲ್ಲಿಯೇ ಸರಕಾರವು ಭಾರತದ ಜಲಸಾರಿಗೆಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಸಲಹೆ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ನೀಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪುನರ್ನಿರ್ಮಾಣ ನೀತಿ ಸಮಿತಿಯೊಂದನ್ನು ನೇಮಿಸಿತ್ತು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಷಿಪ್ಪಿಂಗ್ ಪಾಲಿಸಿ ಸಮಿತಿ ಎಂದೇ ಜನಪ್ರಿಯವಾಗಿದ್ದ ಈ ಸಮಿತಿಯು ೧೯೪೭ರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ವರದಿಯನ್ನು ನೀಡಿ, ೨೦ ಲಕ್ಷ ಟನ್ನು ಸರಕಿನ ಸಾಗಾಣಿಕೆಯ ಗುರಿಯನ್ನು ಶಿಪಾರಸ್ಸು ಮಾಡಿತ್ತು. ಇದರಿಂದ ಭಾರತೀಯ ಜಲಸಾರಿಗೆಯು (೧) ಸಮುದ್ರ ತೀರದ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ (೨) ಭಾರತದ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ದೇಶಗಳ ನಡುವಿನ ವಹಿವಾಟಿನಲ್ಲಿ ಶೇ ೭೫ನ್ನೂ, (೩) ಭಾರತದ ದೂರ ದೇಶಗಳ ವಹಿವಾಟಿನ ಶೇ. ೫೦ರಷ್ಟನ್ನೂ, ಮತ್ತು (೪) ಈ ಮೊದಲು ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಆಕ್ಸಿಸ್ ವೆಸಲ್ಸ್ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ವಹಿವಾಟಿನ ಶೇ ೩೦ರಷ್ಟನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಎಂದು ಸೂಚಿಸಿತ್ತು.

ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗುರಿಯನ್ನು ಮೊದಲ ಯೋಜನೆಯು ತನ್ನ ಮುಂದಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಅದು ಗುರಿಯನ್ನು ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ೨೦ ಲಕ್ಷ ಜಿ.ಆರ್.ಟಿಯಿಂದ ೬ ಲಕ್ಷ ಜಿ.ಆರ್.ಟಿಗೆ ಇಳಿಸಿತು. ೧೯೪೬ರಲ್ಲಿ

* The Second Five Year Plan, p. 479

ಒಂದು ಲಕ್ಷ ಜಿ.ಆರ್.ಟಿ.ಗಳ ವಹಿವಾಟನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸಿದ್ದ ಭಾರತೀಯ ಜಲಸಾರಿಗೆಯು ೧೯೫೦-೫೧ರ ವೇಳೆಗಾಗಲೇ ೩,೯೦,೨೦೨ ಜಿ.ಆರ್.ಟಿ.ಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿತ್ತು. ಅತ್ಯಂತ ಕಷ್ಟದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ೨,೯೦,೨೦೨ ಟನ್ನುಗಳ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾಗ್ಯೂ, ಯೋಜನೆಯ ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಕೇವಲ ೨ ಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಇಳಿತವುಂಟಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಲಾಯಿತು.

ಆದರೂ, ಯೋಜನೆಯು ಕೆಲವೊಂದು ಹಣಕಾಸಿನ ನೆರವು, ತೆರಿಗೆ ವಿನಾಯಿತಿ, ಸವಕಳಿಯ ಮೇಲೆ ವರಮಾನ ತೆರಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಕಳೆತ, ಸರಕಾರದಿಂದ ಸಾಲ ಸೌಲಭ್ಯ ಮೊದಲಾದವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಲು ಉದ್ದೇಶಿಸಿತು. ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ದಿಷ್ಟಗೊಳಿಸಲಾಗಿದ್ದ ರೂ. ೨೬.೩೦ ಕೋಟಿ ವೆಚ್ಚದ ಬಾಬು, ರೂ. ೧೮.೨೧ ಕೋಟಿ ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡಲಾಯಿತು. ಇದರಲ್ಲಿ ಬಹುಪಾಲನ್ನು ಷಿಪ್ಪಿಂಗ್ ಕಂಪನಿಗಳಿಗೆ ಸಾಲವಾಗಿ ನೀಡಲಾಗಿತ್ತು. ಇದರೊಂದಿಗೆ, ಪೂರ್ವ ಮತ್ತು ಪಶ್ಚಿಮಗಳ ನಡುವಿನ ವಹಿವಾಟನ್ನು ಎರಡು ಸರಕಾರೀ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ನಿಭಾಯಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯದು ಈಸ್ಟನ್ ಷಿಪ್ಪಿಂಗ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಯೋಜನೆಯು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲೇ ರೂ. ೧೦ ಕೋಟಿಯ ಬಂಡವಾಳದೊಂದಿಗೆ ಸ್ಥಾಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಈ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ಅದರ ಮಾಲೀಕರಾದ ಸಿಂಧಿಯಾ ಅವರಿಂದ ನಂತರ ಸರಕಾರವು ತನ್ನ ಸುಫರ್ಡಿಂಗ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿತು. ಎರಡನೆಯದು, ದಿ ವೆಸ್ಟರ್ನ್ ಷಿಪ್ಪಿಂಗ್ ಕಂಪನಿಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸರಕಾರದ ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಿದ್ದು, ಭಾರತ-ಪರ್ಷಿಯಾ ಕೊಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿ, ಹಿಂದೂ ಸಾಗರ-ಕೆಂಪು ಸಮುದ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಭಾರತ ಮತ್ತು ಪೋಲೆಂಡ್‌ಗಳ ನಡುವೆ ವಹಿವಾಟನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದೆ. ಭಾರತ ಸರಕಾರ ಮತ್ತು ರಷ್ಯಾ ಸರಕಾರಗಳ ಸಹಭಾಗಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿತವಾದ ಮತ್ತೊಂದು ಸಂಸ್ಥೆಯು ೧೯೫೬ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು.

ಇಷ್ಟಲ್ಲಾ ಆದರೂ, ಸಾಧಾರಣವಾದ ೬ ಲಕ್ಷ ಜಿ.ಆರ್.ಟಿ.ಯ ಗುರಿಯನ್ನೂ ಯೋಜನಾ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಲಾಗಿಲ್ಲ. ಭಾರತೀಯ ಜಲಸಾರಿಗೆಯು ಯೋಜನಾ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಸಿದ ಒಟ್ಟು ವಹಿವಾಟು ಕೇವಲ ೪,೮೦,೦೦೦ ಜಿ.ಆರ್.ಟಿ.ಯಾಗಿದ್ದು, ಅದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಧದಷ್ಟು ಕರಾವಳಿಗಳ್ಲೇ ಸೀಮಿತವಾಗಿದ್ದಿತು. ಈ ಪ್ರಮಾಣದ ವಹಿವಾಟೆಲ್ಲವೂ ೧೯೫೦ರಿಂದ ಇಂಡಿಯನ್ ಷಿಪ್ಪಿಂಗ್ ಕಂಪನಿಗೇ ಮೀಸಲಾಗಿದ್ದಿತು.

ಕರಾವಳಿ ಸಾರಿಗೆಗಳ್ಲೇ ಮೀಸಲಾಗಿದ್ದ ಹಡಗುಗಳು ೩,೧೨,೨೦೨ ಜಿ.ಆರ್.ಟಿ.ಯಷ್ಟು ವಹಿವಾಟನ್ನು ನಡೆಸಿದ್ದರಿಂದ ಕರಾವಳಿಯ ಒಟ್ಟು ವಹಿವಾಟಾದ

೩,೧೫,೦೦೦ ಟನ್ನುಗಳ ಗುರಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಸಾಧಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಆಗಿತ್ತು. ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಒಟ್ಟು ವರಮಾನ ರೂ. ೧೦.೮ ಕೋಟಿಯಾಗಿತ್ತು ಎಂದು ಅಂದಾಜುಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

ಈ ಕ್ಷೇತ್ರದ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯದಿಂದಾಗಿ ಕೆಲವೊಂದು ಆರ್ಥಿಕ ಸಹಾಯವನ್ನು ಇಲ್ಲಿನ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ನೀಡುವುದು ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕವಾಗಿದ್ದರೂ, ಅವು ತಮ್ಮ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಏಕಸ್ವಾಮ್ಯವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಬಾರದು. ಆಯೋಗವು ಮುಂದಿನಂತೆ ಹೇಳುವಲ್ಲಿ ಒಂದು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯನ್ನು ನೀಡಿತ್ತು - “ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರವು ಈ ಷಿಪ್ಪಿಂಗ್ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಆರ್ಥಿಕ ಸಹಾಯವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ, ಈ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು, ಪ್ರಯಾಣದ ದರ, ಸರಕು ಸಾಗಣೆಯ ದರಗಳನ್ನು ಅತಿಯಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿಸದಂತೆ, ಮತ್ತು ಸವಕಳಿ, ಪುನರ್ನಿರ್ಮಾಣ, ದುರಸ್ತಿ ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ವರಮಾನದಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ನಿಧಿಯನ್ನು ತೆಗೆದಿರಿಸುವಂತೆ, ಹಾಗೂ ಆಡಳಿತವು ಕ್ಷಮತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿರುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅತ್ಯಂತ ಅಗತ್ಯ”.

ಸರಕಾರವು ತನ್ನ ಈ ಕರ್ತವ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿಫಲವಾಯಿತು. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ವೆಸ್ಟ್ ಕೋಸ್ಟ್ ಕಂಪನಿಯು ದರಗಳನ್ನು ಮನಸೋಯಿಚ್ಛೆ ಏರಿಸುವುದನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಲು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಕಂಪನಿಗಳು ತಾವು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದ ದರಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಥನೆಯನ್ನು ಒದಗಿಸಲು ತಮ್ಮ ಲೆಕ್ಕಪತ್ರಗಳನ್ನು ತಿದ್ದಿದವು. ಅವುಗಳ ಆಡಳಿತ ಮಂಡಳಿಯಲ್ಲಿ ಸರಕಾರದ ಒಬ್ಬ ಸದಸ್ಯನಾದರೂ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಇಂತಹ ವರ್ತನೆಗಳನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಬಹುದಿತ್ತು.

ಇತರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯಂತೆ ಜಲಸಾರಿಗೆಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ಸಣ್ಣ ಉದ್ದಿಮೆದಾರರನ್ನು ಸರಕಾರವು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿತು. ದೇಶೀಯ ಹಡಗು ಮತ್ತು ದೋಣಿಗಳು ಸಾಕಷ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿದ್ದು, ಕರಾವಳಿಯ ವಹಿವಾಟಿನಲ್ಲಿ ಅವು ನಿರ್ವಹಿಸಬಲ್ಲ ವಹಿವಾಟನ್ನು ಅಲ್ಪವೆಂದು ತಳ್ಳಿಹಾಕುವಂತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಯುದ್ಧದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಪಶ್ಚಿಮ ತೀರವೊಂದರಲ್ಲಿಯೇ ಇವುಗಳು ೧೦ ಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳ ಸರಕನ್ನು ಸಾಗಿಸಿದ್ದವು. ಇವುಗಳ ಸತ್ವವನ್ನು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಗುರುತಿಸಿದ್ದು, ಅದು ತನ್ನ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿತ್ತು - “ದೇಶೀಯ ದೋಣಿಗಳು ಹಡಗುಗಳಿಗೆ ಸರಕು ಸಾಗಣೆಯಲ್ಲಿ ತೀವ್ರ ಪೈಪೋಟಿಯನ್ನು ನೀಡಿದ್ದವು.”* ಅಲ್ಲದೆ, ಆಯೋಗವು, ಈ ಪೈಪೋಟಿಯು ಭವಿಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ತೀವ್ರವಾಗುವುದೆಂಬ ಭಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತಾ, ಇವೆರಡರ ನಡುವೆ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯನ್ನು ಮಾಡುವಂತೆ ಸಲಹೆಯನ್ನು

* The First Five Year Plan, p. 471

ನೀಡಿತ್ತು. ರೈಲ್ವೆ ಮತ್ತು ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆಗಳ ನಡುವೆ ಹಿಂದೆ ನಡೆದ ಪೈಪೋಟಿಯು ಬಹುಶಃ ಆಯೋಗದ ಈ ಚಿಂತನೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿದ್ದಿರಬಹುದು.

ಈ ಹಡಗುಗಳ ಬಗ್ಗೆ, ೧೯೪೯ರಲ್ಲಿ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ವೆಸಲ್ ಕಮಿಟಿಯು ತನ್ನ ವರದಿಯನ್ನು ನೀಡಿತ್ತು. ೧,೫೦,೦೦೦ ಟನ್ನುಗಳ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ೨,೬೦೦ ಹಡಗುಗಳು ವರ್ಷಂಪ್ರತಿ ಒಂದರಿಂದ ಒಂದೂವರೆ ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್ನುಗಳ ಸರಕನ್ನು ಸಾಗಿಸುತ್ತವೆ ಎಂದು ಅದು ಹೇಳಿತ್ತು. ಈ ಹಡಗುಗಳ ಮೇಲೆ ವಿನಿಯೋಗಿಸಿದ ಬಂಡವಾಳದ ಪ್ರಮಾಣವು ರೂ.೪ ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಇತ್ತು. ಇದರಿಂದ ಒಟ್ಟು ೪೦,೦೦೦ ಮಂದಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳನ್ನು ನೀಡಿತ್ತು, ಅವರಲ್ಲಿ ೩೫,೦೦೦ ಜನರು ಸಮುದ್ರದ ಮೇಲೆ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸುವವರಾಗಿದ್ದರು. ಇದನ್ನು ಒಂದು ಉದ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಿ ಅದನ್ನು ಒಂದು ಉತ್ತಮ ತಳಹದಿಯ ಮೇಲೆ ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದೂ ಸಮಿತಿಯ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಾಗಿದ್ದಿತು. ಆದರೆ, ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ, ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಯಾವುದೇ ಕ್ರಮವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ.

೧೯೫೨ರ ರಫ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸಮಿತಿಯು, ಭಾರತದ ಸರಕು ಸಾಗಣೆಯ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಕೊರತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ತನ್ನ ಕಳವಳವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತಾ, ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಯೋಜಿಸಿರುವ ಬಂದರಿನ ಜೊತೆಗೆ ಮೂರನೆಯ ಹಡಗು-ನಿರ್ಮಾಣ ಕೇಂದ್ರವೊಂದನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವಂತೆ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿತ್ತು. ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯೂ ಕೂಡ ಸರಕು ಸಾಗಣೆಯ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ೧,೫೦,೦೦೦ ಡಿ.ಡಬ್ಲ್ಯು.ಟಿ.ಯಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ವಿಶಾಖಪಟ್ಟಣದ ಹಡಗು ನಿರ್ಮಾಣ ಕೇಂದ್ರದ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಯೋಜನಾ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅದರಿಂದ ೭೦,೦೦೦ ಡಿ.ಡಬ್ಲ್ಯು.ಟಿ. ಸಾಗಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಷ್ಟು ಹಡಗುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕಟ್ಟಲಾಯಿತು. ಇಂತಹ ಕೇಂದ್ರಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವಾಗ ದೂರಗಾಮಿ ಪ್ರಯೋಜನಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿರಬೇಕು. ಸದ್ಯದ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರಬೇಕಿದ್ದರೆ, ಬೇರೆಯ ಕಡೆಯಿಂದ ಹೊಸ ಅಥವಾ ಹಳೆಯ ಹಡಗುಗಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಈಗ ಒಟ್ಟು ವಿದೇಶೀ ವ್ಯಾಪಾರದ ಶೇ ಆರರಷ್ಟನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮ ಸ್ವಂತದ ಹಡಗುಗಳು ಸಾಗಿಸುತ್ತಿವೆ. ವಿದೇಶೀ ಹಡಗುಗಳಿಗೆ ನೀಡುತ್ತಿರುವ ಹಣದಿಂದಾಗಿ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ರೂ. ೨೦೫ ಕೋಟಿ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯ ಹೊರಗೆ ಹರಿಯುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಹೊಸ ಹಡಗಿನ ಮೇಲೆ ವಿನಿಯೋಗಿಸಿದ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳ ಒಳಗೆಯೂ, ಒಂದು ಹಳೆಯ ಹಡಗಿನ ಮೌಲ್ಯವನ್ನು ಅದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಪಡೆಯಬಹುದು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಇಂತಹ ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಏನನ್ನೂ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಬಂದರು ಮತ್ತು ರೇವುಗಳು: ಬಂದರು ಮತ್ತು ರೇವುಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯು ವಿದೇಶೀ ವ್ಯಾಪಾರದ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರಬೇಕು. ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯು, ಮುಂದಿನ ಯೋಜನೆಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿನ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಮುಂಗಂಡು ತಕ್ಕ ಏರ್ಪಾಟುಗಳನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ, ಯೋಜನೆಯ ಕರಡು ಸಿದ್ಧವಾದಾಗ ಬಂದರು ಮತ್ತು ರೇವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವ ಯೋಜನೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಯೋಜನೆಯ ಕಡೆಯ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಈ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ರೂ. ೩೩ ಕೋಟಿಗಳನ್ನು ಮೀಸಲಾಗಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಈ ಮೊತ್ತವನ್ನು ನಂತರ ರೂ. ೩೬.೯೧ ಕೋಟಿಗೆ ಏರಿಸಲಾಯಿತು. ಆದರೆ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಖರ್ಚುಮಾಡಿದ ಹಣ ರೂ. ೨೭.೫೭ ಕೋಟಿ ಮಾತ್ರವಾಗಿತ್ತು. ಈ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತಗೊಳಿಸುವಲ್ಲಿ ಆದ ವಿಳಂಬವು ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆಂದು ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಪರಾಮರ್ಶನದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಲಾಗಿದೆ. ಕಳೆದ ನೂರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಪ್ರಯತ್ನವೆಲ್ಲವೂ ಕೇವಲ ದೊಡ್ಡ ಬಂದರುಗಳನ್ನು ಕುರಿತದ್ದಾಗಿದ್ದವು. ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯೂ ಇದಕ್ಕೆ ಅಪವಾದವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಬಂದರುಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೊಳಿಸಲು ರೂ. ೨೫ ಕೋಟಿ ಮೊತ್ತವನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡಿದ್ದರೆ, ೧೫೦ ಕಾರ್ಯನಿರತ ಬಂದರುಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ಒಟ್ಟು ೨೨೬ ಸಣ್ಣ ಬಂದರುಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಲು ಕೇವಲ ೨ ಕೋಟಿ ಮೊತ್ತವನ್ನು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಲಾಗಿತ್ತು.

ದೊಡ್ಡ ಬಂದರುಗಳ ಮೇಲಿರುವ ಒತ್ತಡವನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡುವ ಅಗತ್ಯ ಆಗಲೂ ಇದ್ದಿತು ಮತ್ತು ಈಗಲೂ ಇದೆ. ಈ ಬಂದರುಗಳಲ್ಲಿ ಹಡಗುಗಳ ದಟ್ಟಣೆ, ಅವುಗಳ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ವಿಳಂಬ - ಇವು ಅಪರೂಪದ ಪ್ರಸಂಗಗಳೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಲಂಗರಿನ ವಿಸ್ತಾರ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರುವುದು, ಸರಕನ್ನು ಸಾಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದುದಕ್ಕಿಂತ ಬಹಳಷ್ಟು ಕಡಿಮೆಯಿರುವ ರೈಲ್ವೆ ಮತ್ತು ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆಯ ಪೂರಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ - ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಈಗಲೂ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಿವೆ. ದಾಸ್ತಾನು ಮಳಿಗೆಗಳ ಕೊರತೆಯೂ ಇದಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದೆ. ಈ ಬಂದರುಗಳ ಮೇಲಿನ ಒತ್ತಡವನ್ನು ಸಣ್ಣ ಬಂದರುಗಳತ್ತ ತಿರುಗಿಸಲು ಸಾಗಾಣಿಕೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರೆ, ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಎರಡನೆಯ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಆವಿರ್ಭಾವಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ನಾಗರಿಕ ವಿಮಾನಯಾನ

ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಹೊಂದಿದ ನಾಗರಿಕ ವಿಮಾನಯಾನ ಸೇವೆಯ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸುವುದು ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿಂದಾಗಿ ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ, ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು

ಸಾಧಾರಣವೆನ್ನಬಹುದಾದ ರೂ. ೯.೫ ಕೋಟಿಯ ಮೊತ್ತವನ್ನು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಿದ್ದರೂ, ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಖರ್ಚುಮಾಡಿದ ಮೊತ್ತ ರೂ. ೧೫.೪ ಕೋಟಿಯಾಗಿತ್ತು. ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಆಂತರಿಕ ಮತ್ತು ವಿದೇಶೀ ವಿಮಾನ ಸೇವೆಗಳಿಗಾಗಿ ಒಂದೇ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಹೊಂದಿತ್ತು. ಇದರ ಪ್ರಕಾರ ಸರಕಾರವು ಆಗ ಇದ್ದ ಎಲ್ಲಾ ವಿಮಾನ ಕಂಪನಿಗಳನ್ನೂ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಿಸಿ, ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದ್ದಂತೆ ಒಂದೇ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸದೆ, ಆಂತರಿಕ ವಿಮಾನಯಾನಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಮತ್ತು ವಿದೇಶೀ ಸೇವೆಗಳಿಗಾಗಿ ಇನ್ನೊಂದು ಸಂಸ್ಥೆ, ಹೀಗೆ ಎರಡು ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿತು. ಇವೆರಡರಲ್ಲಿ, ಏರ್ ಇಂಡಿಯಾ ಇಂಟರ್‌ನ್ಯಾಷನಲ್ ಸ್ವಲ್ಪ ಲಾಭವನ್ನು ಗಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಇಂಡಿಯನ್ ಏರ್‌ಲೈನ್ಸ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ನಷ್ಟದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಈ ಮುಂಚೆ ಇದ್ದ ವಿಮಾನ ಕಂಪನಿಗಳ ಆರ್ಥಿಕ ದುಸ್ಥಿತಿಯೇ ಪ್ರಸಕ್ತ ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆಂಬುದು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದ ಹೇಳಿಕೆ. ಈ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಸುಸ್ಥಿತಿಗೆ ತರಲು ರೂ. ೭ ಕೋಟಿ ಹಣದ ಅಗತ್ಯವಿದೆಯೆಂದು ಆಯೋಗವು ಅಂದಾಜುಮಾಡಿತ್ತು. ಕಡಿಮೆ ಬಡ್ಡಿ ದರದಲ್ಲಿ ಈ ಮೊತ್ತವನ್ನು ಸರಕಾರದಿಂದ ಸಾಲವಾಗಿ ಈ ಮೊತ್ತವನ್ನಷ್ಟೇ ಈ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿದ್ದದ್ದು. ಸರಕಾರವಾಗಲೀ, ಆಯೋಗವಾಗಲೀ ಈ ಪ್ರಸ್ತಾವವನ್ನು ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ ಪರಿಶೀಲಿಸದೆ, ಇವುಗಳನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣಮಾಡಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದವು. ಆರ್ಥಿಕ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಈ ಕ್ರಮವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾಗಿದ್ದರೆ, ಕಳೆದ ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಚರಿತ್ರೆಯು ಸರಕಾರವು ಕೆಟ್ಟ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದುದನ್ನು ಸಾಬೀತುಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಆರ್ಥಿಕ ಕಾರಣಗಳಲ್ಲದೆ, ಬೇರೆ ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಈ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣವು ಅಗತ್ಯವೆನಿಸಿದ್ದರಬಹುದು.

ಸರಕಾರೀ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯದಿಂದಾಗಿ ವಿಮಾನಯಾನ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ನಷ್ಟವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿತು ಎಂಬುದು ಕುತೂಹಲಕಾರಿಯಾದ ವಿಷಯ. ಯುದ್ಧಾನಂತರದ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರವು ನಿಯಮವನ್ನು ಹೀಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ನಿರೂಪಿಸಿದ್ದಿತು.

೧. ವಿಮಾನಯಾನದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮತ್ತು ನಿರ್ವಹಣೆಯನ್ನು ಖಾಸಗಿ ವಾಣಿಜ್ಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡತಕ್ಕದ್ದು.

೨. ನಿಯೋಜಿತ ಯಾನಗಳನ್ನು, ಈ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿಯೇ ರಚಿಸಲ್ಪಡುವ ಏರ್ ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಪೋರ್ಟ್ ಲೈಸೆನ್ಸಿಂಗ್ ಬೋರ್ಡ್ ಎಂಬ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಅನುಮತಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ನಡೆಸತಕ್ಕದ್ದು.

೩. ಇಡೀ ಭಾರತದಲ್ಲಿನ ವಿಮಾನಯಾನದ ಸಕಲ ಸೇವೆಗಳನ್ನೂ ನಾಲ್ಕು ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ನೀಡತಕ್ಕದ್ದು,

೪. ಕೆಲವು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ, ಈ ಸೇವೆಯನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಸರಕಾರವು ಹಣಕಾಸಿನ ನೆರವನ್ನು ನೀಡಬಹುದು.

ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಮುರಿದು, ಏರ್ ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಪೋರ್ಟ್ ಲೈಸೆನ್ಸಿಂಗ್ ಮಂಡಲಿಯು, ನಾಲ್ಕಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಒಟ್ಟು ಒಂಬತ್ತು ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಪರವಾನಗಿಯನ್ನು ನೀಡಿತು. ಇದರಿಂದ ಆರ್ಥಿಕ ಮುಗ್ಗಟ್ಟಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಏನೂ ಆಗುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ವಿಮಾನಯಾನ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಆರ್ಥಿಕ ದುಸ್ಥಿತಿಗೆ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ನೇಮಿಸಿದ್ದ ವಿಮಾನಯಾನ ವಿಚಾರಣಾ ಸಮಿತಿಯು, ಈ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟೊಂದು ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿತ್ತಾದೇ ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಕಾರಣ ಎಂದು ಹೇಳಿತು. ಆದಾಗ್ಯೂ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣವಾದಮೇಲೂ ಈ ಕ್ಷೇತ್ರವು ಆರ್ಥಿಕ ಸುಸ್ಥಿತಿಗೆ ತಲುಪಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ, ವಿಮಾನಯಾನ ದರಗಳನ್ನು ಏರಿಸಲಾದುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೆ ಏರಿಸುವ ಸೂಚನೆಯನ್ನೂ ನೀಡಿತು.

ಪ್ರಥಮ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಅಂತ್ಯದಲ್ಲಿ, ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ಸಾರಿಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ತೃಪ್ತಿದಾಯಕವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ನಾವು ಮತ್ತೊಂದು ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನತ್ತ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದೆವು. ರೈಲ್ವೆಯು ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯದ ಹೊರೆಯಿಂದ ಕುಸಿಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ವಾಯುಸಾರಿಗೆಯು ದುಬಾರಿ ಹಾಗೂ ಸೀಮಿತವಾಗಿದ್ದಾಗ, ಜಲಸಾರಿಗೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದಾಗ, ಹಾಗೂ ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆಯು ಉಸಿರುಕಟ್ಟುವಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ, ಸಾರಿಗೆ ಸೇವೆಯ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚುಮಾಡುವಂತಹ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತಗೊಳಿಸುವ ಉತ್ಸಾಹದಲ್ಲಿದ್ದೆವು.

* * * *

ಅಧ್ಯಾಯ ೧೧

ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಮತ್ತು ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ

ಸಿಬ್ಬಂದಿ

ಪ್ರಥಮ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯು, ಆರ್ಥಿಕಾಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವುದರ ಜೊತೆಗೇ, ಆರೋಗ್ಯ, ಶಿಕ್ಷಣ, ಸಮಾಜ ಕಲ್ಯಾಣ ಮೊದಲಾದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗಾಗಿಯೂ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿತು. ಆದರೆ, ಈ ಯೋಜನೆಗಳು ಸಮಗ್ರವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಈ ವಲಯಗಳ ಅಗತ್ಯಗಳ ಸಮಗ್ರ ಚಿತ್ರಣವನ್ನು ನೀಡುವಂತಹ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಕಳೆದ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಕೆಲಸವಾಗಿದ್ದರೆ, ಅದು ಕೆಲವು ಶಾಲೆ, ಕಾಲೇಜು, ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ, ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ್ದದ್ದು ಅಷ್ಟೆ.

ಶಿಕ್ಷಣದ ಕ್ರಮವನ್ನು ಪುನರ್ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೊಳಿಸುವುದು ಯಾವುದೇ ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಗುರಿಯಾಗಿರಬೇಕು. ಆದರೆ, ತನಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದ ಕಾರ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾಗಬೇಕಾಗಿರುವ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಆರ್ಥಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದು, ಇರುವ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಸೂಕ್ತವಾಗಿ, ನ್ಯಾಯಯುತವಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಅವುಗಳ ಪರಿಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವುದು ಇಷ್ಟಕ್ಕೇ ತನ್ನನ್ನು ಸೀಮಿತಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಆರ್ಥಿಕತೆಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಸಂಬಂಧಿಸದಿರುವ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಆಯೋಗವು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ, ಅದು ಕೇವಲ ರಾಜಕೀಯ ಕಾರಣಗಳಿಗಾಗಿ ಮಾತ್ರ. ನಾವಾಗಲೇ ಹೇಳಿದಂತೆ, ಆಯೋಗದ ಯೋಜನೆಗಳು ಆಳುವ ಪಕ್ಷದ ಪ್ರಣಾಳಿಕೆಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಸಾರ್ವಜನಿಕರಿಗೆ ಆಪ್ತಾಯಮಾನವಾಗುವಂತಹ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಲಾಯಿತು.

ನಾವು ಹೀಗೆ ಟೀಕೆಯನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ನಮ್ಮ ಇಡೀ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂದು ಭಾವಿಸಬಾರದು. ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಗಮನಕೊಡದೆ ಇರುವುದು ನಿಜವಾದರೂ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವನ್ನು ದೂರುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಕೋನಗಳಿಂದಲೂ

ನೋಡಿ ಆರ್ಥಿಕ ಹಾಗೂ ರಾಜಕೀಯ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನೂ ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸುಧಾರಣೆಗಳನ್ನು ತರುವುದಕ್ಕೆ ಬೇರೊಂದು ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕುವುದು ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ತನ್ನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಲ್ಲಿ, ತಾಂತ್ರಿಕ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗೆ ತರಬೇತನ್ನು ನೀಡುವಂತಹ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನೂ ರೂಪಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿತ್ತು.

ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಲು ಒಂದು ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಸಮಿತಿಯನ್ನು ನೇಮಿಸಲಾಯಿತು. ತಾಂತ್ರಿಕ ಮತ್ತು ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಯುವವರ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಳವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಇದು ಆಗ ಇದ್ದ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದಂಟಾದ ಒಂದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಾಗಿತ್ತು.

ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವ ಆರ್ಥಿಕ ಅಗತ್ಯಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ತಾಂತ್ರಿಕ ಸಿಬ್ಬಂದಿಯ ಬೇಡಿಕೆಯು ಹೆಚ್ಚಾದ ಹಾಗೆಯೇ, ಸರಕಾರದ ಆಡಳಿತ ಕ್ಷೇತ್ರದ ವಿಸ್ತರಣೆಯೂ ಆಗುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ, ಆಡಳಿತ ಸೇವೆಗೂ, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಹಾಗೂ ದಕ್ಷ ಅಗತ್ಯ ಸಿಬ್ಬಂದಿಯ ಅಗತ್ಯವೂ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ಸಿಬ್ಬಂದಿಯು, ಈ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸುವುದರ ಜೊತೆಗೆ, ವಿಸ್ತಾರಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊರುವ ದಕ್ಷತೆಯನ್ನೂ ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಿತ್ತು. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕರ ಸಹಕಾರದ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಉತ್ತೇಜಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ಮೂರು ವಿಭಾಗಗಳನ್ನಾಗಿ ವಿಭಜಿಸಿತ್ತು - ಸಿಬ್ಬಂದಿಯ ಸಮಸ್ಯೆ, ಸರಕಾರದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುವ ಸಮಸ್ಯೆ ಮತ್ತು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಹಕಾರದ ಸಮಸ್ಯೆ. ಈ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನೆಯನ್ನು ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾ ಆಯೋಗವು, ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರವನ್ನು ತಡೆಯುವಲ್ಲಿ ಸರಕಾರವು ಹಲವು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದೆ ಎಂದಿದೆ. ಮತ್ತು ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಾ ಆಯೋಗವು "ಮೊದಲ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯು ಪ್ರಾರಂಭವಾದಂದಿನಿಂದ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರವು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ ಅಥವಾ ನಿಯಂತ್ರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆದಿಲ್ಲ. ಸಂಶಯವು ಬಂದ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಆಧಾರಗಳು ಸಾಲದೆ ಇದ್ದಂತಹ ಪ್ರಕರಣಗಳಲ್ಲಿ, ಇಲಾಖಾ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿಯಾಗಲೀ ಅಥವಾ ನ್ಯಾಯಾಲಯಗಳ ಮೂಲಕವಾಗಲೀ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಜರುಗಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇಡೀ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಎತ್ತಿಹಿಡಿಯುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಎಲ್ಲರಿಂದಲೂ ನಿಕಟ ನಿಯಂತ್ರಣ, ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಿನ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ

ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆ ಅಗತ್ಯ” ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ.*

ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರದ ಕೆಲವೊಂದು ಪ್ರಕರಣಗಳು ಇದ್ದದ್ದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಇರಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವೂ ಇತ್ತು.

“ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ, ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಎಲ್ಲ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹಣಕಾಸಿನ ಅಂದಾಜನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ಬಹಳ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿರಬೇಕಾದದ್ದು ಮತ್ತು ನಾವು ಖರ್ಚುಮಾಡುವ ಹಣ ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ಬರುವ ಪ್ರತಿಫಲ ಇವೆರಡನ್ನೂ ತುಲನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದು ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಯೋಜನೇತರ ವೆಚ್ಚಗಳ ಮೇಲೂ ಹಿಡಿತವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಿನ ಮಿತವ್ಯಯದ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕು” ಎಂದು ಮಿತವ್ಯಯವನ್ನು ಕುರಿತಾಗಿ ಆಯೋಗವು ಹೇಳಿದೆ.

ವೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯು ಪ್ರಯೋಗಗಳ ಅವಧಿಯಾಗಿದ್ದರೂ, ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಘಟಕಗಳನ್ನು ಯಾವ ವಿಧಾನ, ಯಾವ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ನಡೆಸಬೇಕೆಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಲು ಆಯೋಗಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ, ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಇಲಾಖೆಗಳ ನಡುವೆ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯ ಅಭಾವ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು ಎಂದು ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಆಯೋಗವು ಹೊರಹಾಕಿದೆ. ಅದರ ಪ್ರಕಾರ “ಜಿಲ್ಲಾವಾರು ಯೋಜನೆಗಳ ಹಿಂದಿದ್ದ ಉದ್ದೇಶವಾದ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಉಸ್ತುವಾರಿಯನ್ನು ನೀಡುವಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಗತಿಯಾಗಿಲ್ಲ”. ವಿಭಾಗಾಧಿಕಾರಿಗಳ ಹುದ್ದೆಯನ್ನು ವಜಾ ಮಾಡುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನೂ ಆಯೋಗವು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿತ್ತು. ಜಿಲ್ಲಾ ಆಡಳಿತವು ವಿಸ್ತೃತಗೊಂಡಂತೆ ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಜಾಗೃತವಾದ ಕಣ್ಣನ್ನಿಡುವುದರ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೂ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಹೋಯಿತು.

ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ

ಈಗಾಗಲೇ ಹೇಳಿರುವ ಕಾರಣಗಳಿಗಾಗಿ, ನಾವು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಪ್ರಥಮ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸಿದೆವು. ಅನತಿದೂರದ ಉದ್ದೇಶಗಳ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಯೋಜನೆಗಳ ಸಾಧನೆಯ ಅಥವಾ ವೈಫಲ್ಯದ ಮಟ್ಟವು ಒಂದೇ ರೀತಿಯದಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಸಾರ್ವಜನಿಕವಲಯದಲ್ಲಾಗಲೀ ಅಥವಾ ಖಾಸಗೀವಲಯದಲ್ಲಾಗಲೀ, ಪಾರಂಪರಿಕ

* Review of the First Five Year Plan, p. 306

ವಿಧಾನಗಳನ್ನನುಸರಿಸಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಉತ್ಪಾದನಾ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತು ಸಮಾಜಸೇವಾಕ್ಷೇತ್ರದ ಮೇಲೆ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ನಾವು ಸಫಲರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಹೊಸ ಯೋಜನೆಗಳು ಕುಂಟುತ್ತಾ ಸಾಗಿವೆ. ಯೋಜನೆಗಳ ಪ್ರಾರಂಭ ಮತ್ತು ಅವುಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತಗೊಳಿಸುವಲ್ಲಿ ವಿಳಂಬಗಳಾಗಿವೆ. ಸಮಯದ ಹಾಗೂ ಹಣಕಾಸು ವೆಚ್ಚದ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಪದೇಪದೇ ಬದಲಾಯಿಸಲಾಯಿತು. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಾಗೂ ಖಾಸಗೀವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಅಪಾರ ನಷ್ಟಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಖಾಸಗೀಕ್ಷೇತ್ರವು ವಿಫಲವಾದದ್ದರಿಂದ, ನೇಫಾ ಮಿಲ್ಸ್, ವಿಶಾಖಪಟ್ಟಣದ ಹಡಗು ನಿರ್ಮಾಣ ಸಂಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಈಸ್ಟನ್ ಸ್ಟಿಪಿಂಗ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್‌ಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರವು ತಾನೇ ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಯಿತು. ಆದರೆ, ಆಗುತ್ತಿದ್ದ ನಷ್ಟವನ್ನು ತಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರವು ತೆರಿಗೆದಾರರ ಹಣದ ಬಲದಿಂದ ಹೊಂದಿದ್ದರಿಂದ, ನಷ್ಟದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಘಟಕಗಳನ್ನು ಖಾಸಗೀ ವಲಯಕ್ಕೆ ವಹಿಸಿಕೊಡುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿಯೂ ವೈಫಲ್ಯಗಳ ಪ್ರಮಾಣ ದೊಡ್ಡದಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು. ಸಿಂಧಿ ಮತ್ತು ಚಿತ್ತರಂಜನ್ ಯೋಜನೆಗಳ ಸಫಲತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ, ಹಿಂದೂಸ್ತಾನ್ ಮೆಷಿನ್ ಟೂಲ್ಸ್, ಹಿಂದೂಸ್ತಾನ್ ಷಿಪ್‌ಯಾರ್ಡ್, ಹಿಂದೂಸ್ತಾನ್ ಎರ್‌ಕ್ರಾಫ್ಟ್ಸ್ ಮತ್ತು ಭಾರತ್ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಾನಿಕ್ಸ್ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಸಾಧನೆ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸುವಂತಹದಾಗಿತ್ತು. ಈ ವೈಫಲ್ಯವು, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ರಕ್ಷಣಾ ಇಲಾಖೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕೊನೆಯ ಎರಡು ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ವೈಫಲ್ಯವು, ಕಳವಳಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿದ್ದಿತು. ಹಿಂದೂ ಪತ್ರಿಕೆಯ ಕೈಗಾರಿಕಾ ವರದಿಗಾರರೊಬ್ಬರು ಹೇಳಿದಂತೆ “ರಕ್ಷಣಾ ಇಲಾಖೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಕೆಲವೊಂದು ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿವೆ. ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿನ ಮಿತವ್ಯಯವು ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯವೇ ಆಗಿದ್ದರೂ, ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುವ ನೀತಿ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿರುವ ಮತ್ತು ಸರಿಯಾದ ನೀತಿ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಕೃಪೆಯಲ್ಲಿ ಅವು ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಇನ್ನೂ ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯವಾಗಿದೆ. ಅಪಾರ ಪ್ರಮಾಣದ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಹೂಡಿರುವಂತಹ ಹಿಂದೂಸ್ತಾನ್ ಎರ್‌ಕ್ರಾಫ್ಟ್ಸ್ ಮತ್ತು ಭಾರತ್ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಾನಿಕ್ಸ್‌ನಂತಹ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಆಂತರಿಕ ವಿಷಯಗಳ ಅಲ್ಪ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡರೂ, ಅವುಗಳ ಆಡಳಿತ ಹೇಗೆ ಸೋತು ಸೊರಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮನದಟ್ಟುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು”.* ಸರ್ಕಾರದ ಉದ್ಯಮ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರದ ಮಾಲಿಕತ್ವ ಇವೆರಡರ ನಡುವೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಅಂತರವಿದೆಯೆಂಬುದು

* The Hindu; Survey of Indian Industry, Jan, 5, 1957

ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಅನುಭವದಿಂದ ಕಲಿಯಬಹುದು. ಮಾಲಿಕತ್ವವನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಪಡೆಯಬಹುದು ಆದರೆ ಅದನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವುದು ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ನಿರ್ವಹಣಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾದ ವಿಷಯವಲ್ಲ.

ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಮತ್ತು ಖಾಸಗೀ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಕೊರತೆಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡವು. ಸರ್ಕಾರವು ಸ್ವೀಲ್ ಕಾರ್ಖಾನೆ ಮತ್ತು ಹೆವಿ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕಲ್ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ವಿಫಲವಾಯಿತು. ಖಾಸಗೀಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿನ ಫರ್ಟಿಲೈಜರ್ ಮತ್ತು ಕೆಮಿಕಲ್ (ತಿರುವಾಂಕೂರು) ಲಿ., ಅಲ್ಯುಮಿನಿಯಂ, ಜಿಪ್ಸಂ-ಸಲ್ಫರ್ ಮತ್ತು ಕೆಮಿಕಲ್ ಪಲ್ಪಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವಿಳಂಬವನ್ನು ಮಾಡಿತು.

ಸಣ್ಣ ಉದ್ಯಮಗಳ ವಲಯವು ಉತ್ತೇಜನಕಾರಿಯೆಂದು ಭಾವಿಸಿರಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಈ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಬಹುದಾದದ್ದಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಗಮನವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ವಲಯವು ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಹೊಸ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮಾಡಿತು ಮತ್ತು ಹೊಸ ತಾಂತ್ರಿಕ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಆವಿಷ್ಕರಿಸಿತು. ಅದು ತನ್ನ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಭದ್ರಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿತು ಮತ್ತು ಅವುಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಾಡಿಸುವುದು ಸುಲಭಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರ ಬದಲಿಗೆ, ಸರ್ಕಾರವು ಈ ವಲಯಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಸಹಾಯ ಹಸ್ತವನ್ನು ಚಾಚಿದರೆ ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ವಿಕಾಸಕ್ಕೆ ಅನುವು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರೆ, ಇದರಿಂದ ಆರ್ಥಿಕ ಮುಗ್ಗಟ್ಟಿನಿಂದ ಮತ್ತು ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ಕೈಗಾರಿಕೀಕರಣದ ದುಷ್ಪರಿಣಾಮಗಳಿಂದ ಪಾರಾಗುವ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಪ್ರಥಮ ಯೋಜನೆಯು ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿನ ಬದಲಾವಣೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸಿದ್ದರೂ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಯಾವ ಯೋಜನೆಯನ್ನೂ ರೂಪಿಸಲಿಲ್ಲ. ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಬದಲಾವಣೆಯ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಅದು ಯೋಚಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ನಾವು ಹಿಂದಿನ ಪ್ಯಾರಾದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ಜನತೆ ಈ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡಿತು. ಅದರ ಸಂಗಡ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗ ತನ್ನ ಕೈಯನ್ನು ಜೋಡಿಸಿದ್ದರೆ, ಜನತೆಯು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಶಾದಾಯಕವಾದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಯೋಜನೆಗಳತ್ತ ಗಮನಹರಿಸಬಹುದಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಡಿಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಾಧಿಸಲಾಯಿತು ಎಂಬುದನ್ನು ಮುಂದಿನ ಅಧ್ಯಾಯಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡಬಹುದು.

* * * *

ಭಾಗ ೪

ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ

BLANK PAGE

ಅಧ್ಯಾಯ ೧೨

ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಗೆ ಪ್ರವೇಶ

ಯೋಜನೆಯ ಚೌಕಟ್ಟು

೧೯೫೬ರ ಏಪ್ರಿಲ್ ಒಂದರಂದು ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯು ೧೯೫೬ರ ಮೇ ಎರಡರಂದು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಲಿಯಿಂದ ಅನುಮೋದಿಸಲ್ಪಟ್ಟು, ೧೯೫೬ರ ಮೇ ೧೫ರಂದು ಲೋಕಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಇದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು, ಅಂದರೆ ೧೯೫೫ರ ಮಾರ್ಚ್‌ನಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಪ್ರೊ. ಮಹಾಲನೊಬಿಸ್ ಅವರು 'ದ್ವಿತೀಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಶಿಫಾರಸ್ಸಿನ ಕರಡ'ನ್ನು ಪ್ರಕಟಮಾಡಿದ್ದರು. (ಇದನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ 'ಯೋಜನೆಯ ಚೌಕಟ್ಟು' ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ). ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವೂ ಕೂಡ "ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಚೌಕಟ್ಟೊಂದನ್ನು" ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿತ್ತು. ಇವೆರಡೂ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಬದಲಾವಣೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಮೊದಲನೆಯದು ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗೆ ಬುನಾದಿಯಾದವು. ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಯೋಜನೆಯ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿದ್ದ ರೂ. ೨,೪೦೦ ಕೋಟಿ ಮೊತ್ತದಿಂದ ರೂ. ೪,೮೦೦ ಕೋಟಿಯ ಮೊತ್ತಕ್ಕೆ ಏರಿಸಿದುದರ ಹೊರತು, ಮೂಲಭೂತ ಉದ್ದೇಶಗಳು, ಬಂಡವಾಳ ವಿನಿಯೋಗದ ವಿಧಾನ, ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ತಂತ್ರ, ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಕ್ರೋಢೀಕರಣ ಈ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಹಾಗೂ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಗಳ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಪ್ರೊ. ಮಹಾಲನೊಬಿಸ್ ಅವರು ಈ ಯೋಜನೆಯ ಮುಖ್ಯ ಶಿಲ್ಪಿಯಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಸರಕಾರವು ಸರ್ವಾಧಿಕಾರದತ್ತ ಓಲುತ್ತಿದೆಯೆಂಬ ಸಂದೇಹ ಕೆಲವರಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದ್ದಿತು. ಪ್ರೊ. ಮಹಾಲನೊಬಿಸ್ ಅವರು ಈ ಚೌಕಟ್ಟನ್ನು ತಯಾರಿಸುವಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ನೆರವಾದ ತಜ್ಞರು ಸೋವಿಯತ್ ರಷ್ಯಾಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ಅದಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿರುವ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಸೇರಿದವರಾಗಿದ್ದರು. ಈ ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿಯೇ, ಶ್ರೀ ಜಯಪ್ರಕಾಶ ನಾರಾಯಣ ಅವರು "ಜವಹರ್

ಲಾಲ್ ನೆಹರೂ ಅವರ ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಏಳು ಜನ ಕರ್ತೃಗಳು ದುರ್ಗಮವಾದ ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟ್ ದೇಶದವರು” ಎಂದು ಟೀಕಿಸಿದ್ದರು.*

ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಲಿಯು ೧೯೫೫ರ ಮೇ ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ಯೋಜನೆಯ ಚೌಕಟ್ಟನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಅದು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿರುವ ಮಾರ್ಗಗಳಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಿತ್ತು. ಅದು ತನ್ನ ಅನುಮೋದನೆಯನ್ನು ಈ ರೀತಿ ನೀಡಿತ್ತು -

೧. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನವನ್ನು ೧೯೫೫-೫೬ರ ಮಟ್ಟದಿಂದ ಶೇ ೨೫ರಷ್ಟು ಏರಿಸುವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ.
೨. ೧೦ ರಿಂದ ೧೨ ದಶಲಕ್ಷ ಜನರಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವ ಗುರಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ,
೩. ಸಮಾಜವಾದಿ ಸಿದ್ಧಾಂತದ ಮೇಲೆ ಸಮಾಜವನ್ನು ಕಟ್ಟುವ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಮೂರ್ತಸ್ವರೂಪವನ್ನು ನೀಡಿದೆ.

ಮೊದಲ ಎರಡು ಉದ್ದೇಶಗಳು ಪ್ರಮಾಣಾತ್ಮಕ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೆ, ಮೂರನೆಯದು ಸೈದ್ಧಾಂತಿಕ ನಿಲವಿಗೆ ಒತ್ತುಕೊಟ್ಟು, ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವನ್ನು ನೀಡುವಂತಹುದಾಗಿತ್ತು. ರಷ್ಯಾ ದೇಶವು ಮಾತ್ರ ಸಮಾಜವಾದಿ ಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕೆ ಆದರ್ಶವಾಗಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಅರಿವಿದ್ದೋ ಅಥವಾ ಅರಿವಿಲ್ಲದೆಯೋ ಆ ದೇಶದ ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಕರಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳತ್ತ ಒಲವು ಹರಿದಿತ್ತು. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಚರ್ಚಿಸುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಆವಶ್ಯಕತೆಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಪ್ರೊ. ಮಹಾಲನೊಬಿಸ್ ಅವರ ಯೋಜನಾ ಚೌಕಟ್ಟನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸುತ್ತೇವೆ. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಮೊದಲ ಯೋಜನೆಗೆ ಬಣ್ಣಗಳನ್ನು ತುಂಬಿ ಅಂದಗೊಳಿಸುವ ಕೆಲಸ ಮಾತ್ರವಾದದ್ದರಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ವಿವರವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಯೋಜನಾ ಚೌಕಟ್ಟಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಆರ್ಥಿಕ ತಜ್ಞರ ಮಂಡಲಿಯೊಂದು ಪರಿಶೀಲಿಸಿತ್ತು ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಮುಖಾಂಶಗಳನ್ನು, ನೀತಿಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಮೇಲೆ ಆಗಬಹುದಾದ ಪರಿಣಾಮಗಳ ಬಗೆಗಿನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಒಬ್ಬರನ್ನು ಉಳಿದಂತೆ ಈ ಎಲ್ಲಾ ತಜ್ಞರೂ ಅನುಮೋದಿಸಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಅವರು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪ್ರಮುಖ ಪ್ರಸ್ತಾವಗಳಿಗೂ ತಮ್ಮ ಟೀಕೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಕೆಲವೊಂದು ಸಲಹೆಗಳನ್ನೂ ಲಗತ್ತಿಸಿದ್ದರು.

* *Dangers of Physical planning, p. 7; Democratic Research Service, Bombay.*

ಆದರೆ, ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಾಗ ಈ ತಜ್ಞರ ಸಾಮಾನ್ಯ ಅನುಮೋದನೆಯನ್ನಷ್ಟೇ ಪರಿಗಣಿಸಿ, ಅವರ ಸಲಹೆ, ಶಿಫಾರಸ್ಸುಗಳನ್ನು ಅಲಕ್ಷಿಸಿದ್ದುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ತಜ್ಞರ ಪೈಕಿ ಇಷ್ಟತ್ತು ಜನರು ಯೋಜನೆಯ ಮುಖ್ಯ ರೂವಾರಿಯ ಹಾದಿಯನ್ನೇ ತುಳಿದಾಗ, ಅದಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಭಿನ್ನಮತವನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದ ಉತ್ಕೃಷ್ಟ ಆರ್ಥಿಕ ತಜ್ಞರೊಬ್ಬರ ಸಲಹೆ ಸೂಚನೆಗಳತ್ತ ಗಮನಹರಿಸುವ ಗೋಜಿಗೆ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಹೋಗಲಿಲ್ಲ.

ಉದ್ದೇಶ ಮತ್ತು ಅನುಸರಿಸಿದ ವಿಧಾನಗಳು

ಸಮಾಜವಾದಿ ಸಿದ್ಧಾಂತದ ಮೇಲೆ ಸಮಾಜವನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದು ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿತ್ತು. ಅಂತಹ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದನೆ, ವಿತರಣೆ, ಅನುಭೋಗ, ಬಂಡವಾಳ ವಿನಿಯೋಗ, - ಅಂದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಸಾಮಾಜಿಕ-ಆರ್ಥಿಕ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ - ನಿರ್ಧಾರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಈ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಜವಾಬ್ದಾರವಾಗಿರುವ ಸರ್ಕಾರವು ಈ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ದೊಡ್ಡ ಹೊಣೆಯನ್ನು ಹೊರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯವು ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಬೇಕು. ಖಾಸಗಿ ವಲಯವು ಪ್ರವೇಶಿಸಲು ಬಯಸದ ಅಥವಾ ಪ್ರವೇಶಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಹೊಣೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಳ್ಳುವುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಇಡೀ ಆರ್ಥಿಕತೆಯಲ್ಲಿನ ಬಂಡವಾಳ ವಿನಿಯೋಗದ ವಿಧಿ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಸಮುದಾಯವು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅನುಮೋದಿಸುವ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿ ಖಾಸಗಿ ವಲಯವು ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕು. ಆಧುನಿಕ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನವು ಅಗತ್ಯವಾಗಿರುವಂತಹ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಉತ್ಪಾದನಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಅಥವಾ ಭಾಗಶಃ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಮಾಲಿಕತ್ವ ಮತ್ತು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ನಿಯಂತ್ರಣ ಹಾಗೂ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಹಭಾಗಿತ್ವ ಅಗತ್ಯ ಅಂಶಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ.

ಉದ್ದೇಶಗಳು: ಇಂತಹ ಸ್ಥೂಲ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಮುಖ್ಯ ಉದ್ದೇಶಗಳು ಹೀಗಿದ್ದವು -

೧. ಜನತೆಯ ಜೀವನ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಸುಧಾರಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನವನ್ನು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಏರಿಸುವುದು (ಶೇ.೨೫).
೨. ಮೂಲಭೂತ ಹಾಗೂ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಕೈಗಾರಿಕೀಕರಣವನ್ನು ತ್ವರಿತಗೊಳಿಸುವುದು,
೩. ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳನ್ನು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ವಿಸ್ತರಿಸುವುದು, ಮತ್ತು

೪. ವರಮಾನ ಮತ್ತು ಸಂಪತ್ತುಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿರುವ ತಾರತಮ್ಯವನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಶಕ್ತಿಯು ಸಮವಾಗಿರುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು.

ಕಡಿಮೆ ವರಮಾನ ಅಥವಾ ವೃದ್ಧಿಯಾಗದೇ ಇರುವ ವರಮಾನ, ನಿರುದ್ಯೋಗ ಅಥವಾ ಭಾಗಶಃ ನಿರುದ್ಯೋಗ, ಕೆಲಮಟ್ಟಿಗೆ ವರಮಾನಗಳಲ್ಲಿರುವ ಅಂತರ - ಇವೆಲ್ಲವೂ ಕೃಷಿ-ಆಧಾರಿತ ಆರ್ಥಿಕತೆಯ ಮುಖ್ಯ ಲಕ್ಷಣಗಳು. ತ್ವರಿತ ಕೈಗಾರಿಕೀಕರಣ ಹಾಗೂ ಆರ್ಥಿಕ ಉದ್ಯಮಗಳಲ್ಲಿನ ವೈವಿಧ್ಯಗಳೇ ಇದಕ್ಕೆ ಸೂಕ್ತ ಪರಿಹಾರ. ಆದರೆ, ಕೈಗಾರಿಕೀಕರಣವು ತ್ವರಿತವಾಗಿ ಸಾಗಬೇಕಿದ್ದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಮೂಲಭೂತ ಸೌಲಭ್ಯಗಳೂ ತ್ವರಿತವಾಗಿ ಸಿಗುವಂತಾಗಬೇಕು. ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳನ್ನು ಉತ್ಪಾದಿಸುವ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳೂ ಸ್ಥಾಪಿಸಲ್ಪಡಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಬ್ಬಿಣ, ಸ್ಟೀಲ್, ಇತರ ಲೋಹಗಳು, ಕಲ್ಲಿದ್ದಲು, ಸಿಮೆಂಟು, ಭಾರಿ ರಾಸಾಯನಿಕಗಳು ಮತ್ತು ಇತರ ಮೂಲಭೂತ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಆದ್ಯತೆ ಸಿಗಬೇಕು. ಇವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಅಪಾರ ಪ್ರಮಾಣದ ಬಂಡವಾಳದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ.

ಮೂಲಭೂತ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡುವುದು ಅನುಭೋಗೀ ವಸ್ತುಗಳ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತದೆ. ಉಪಯೋಗಿಸಲ್ಪಡದೆ ಇರುವ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚು ಕೆಲಸಗಾರರ ಅಗತ್ಯವಿರುವ ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸುವುದು ಇದಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿಯಾದರೂ, ಅದು ನಿರುದ್ಯೋಗದ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಹಗುರಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಇದನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು, ಸರಕಾರದ ಕೈಗಾರಿಕಾ ನೀತಿಯನ್ನು ಹೊಸದಾಗಿ ರೂಪಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ೧೯೪೮ರ ಕೈಗಾರಿಕಾ ನೀತಿಯ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಸರಕಾರವು ೧೯೫೬ರ ಏಪ್ರಿಲ್ ೩೦ರಂದು ಜಾರಿಗೊಳಿಸಿದ ನೀತಿಯ ಮೂಲಕ ಬದಲಾಯಿಸಿತು. ಸರಕಾರದ ಪಾತ್ರಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಮೂರು ವಿಭಾಗವನ್ನಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಲಾಯಿತು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯದು ಸರಕಾರದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಒಡೆತನದಲ್ಲಿರುವಂತಹವು, ಎರಡನೆಯದು ಎರಡೂ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಇರಬಹುದಾದಂತಹವು ಮತ್ತು ಮೂರನೆಯದು ಇವೆರಡು ವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಲ್ಪಡದೆ, ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಖಾಸಗೀ ವಲಯಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟಂತಹವುಗಳು. ಆದರೆ ಯಾವುದೇ ಕ್ಷೇತ್ರವೂ ಖಾಸಗೀ ವಲಯಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾಗದೆ, ಬಯಸಿದರೆ ಸರಕಾರವೂ ಅಂತಹ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯವು ವೃದ್ಧಿಸಬೇಕು ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ವೇಗವಾಗಿ ವೃದ್ಧಿಸಬೇಕು, ಆದರೆ, ಖಾಸಗಿ ವಲಯವು ತನ್ನ ಸೀಮಿತತೆಯನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕು.

ಈ ಎರಡೂ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ನಡುವಿನ ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಅಸಮಾನತೆಯ ಇಳಿಕೆ: ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಬದಲಾವಣೆ ಹಾಗೂ ಆರ್ಥಿಕ ಕ್ರಮಗಳ ಮೂಲಕ ವರಮಾನ ಮತ್ತು ಸಂಪತ್ತಿನ ಅಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಕಡಿಮೆಗೊಳಿಸಬಹುದು. ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಉದ್ದೇಶಿಸಿರುವ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ಮಾದರಿ, ಸರಕಾರದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಆರ್ಥಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ ನೀಡುವ ದಿಗ್ವರ್ತನ, ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಕ್ರೋಢೀಕರಿಸುವ ವಿಧಾನ, ಸಮಾಜ ಸೇವೆಯ ವಿಸ್ತರಣೆ, ಭೂಮಾಲೀಕತ್ವ ಮತ್ತು ಭೂನಿರ್ವಹಣೆಯಲ್ಲಿನ ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಬದಲಾವಣೆ, ಷೇರುಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಕಂಪೆನಿಗಳ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಣೆ, ಮತ್ತು ಸರಕಾರದ ಪ್ರಾಯೋಜನೆಯ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರಿ ವಲಯದ ಬೆಳವಣಿಗೆ - ಇವೆಲ್ಲವೂ ಹೊಸ ವರಮಾನಗಳ ಮೂಲಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಅದರ ವಿತರಣೆಯ ರೀತಿಯನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತವೆ. ವರಮಾನ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಇರುವ ಅವಕಾಶಗಳು ಕಡಿಮೆಯಾದರೂ, ವೆಚ್ಚದ ಮೇಲಿನ ತೆರಿಗೆ, ಸಂಪತ್ತು ತೆರಿಗೆ, ಆಸ್ತಿ ವರ್ಗಾವಣೆಯ ಮೇಲಿನ ತೆರಿಗೆಗಳು ಹಾಗೂ ಕೊಡುಗೆಗಳ ಮೇಲಿನ ತೆರಿಗೆ - ಇವುಗಳು ಉಚ್ಚವರ್ಗಗಳವರ ವರಮಾನವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಲು ನೆರವಾಗುತ್ತವೆ. ಆಸ್ತಿಗಳ ಮೇಲೆ ಮಿತಿಯನ್ನು ವಿಧಿಸದೆ, ವರಮಾನದ ಮೇಲೆ ಮಿತಿಯನ್ನು ವಿಧಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹಠಮಾರಿತನದಿಂದ ಮಿತಿಯನ್ನು ಹೇರಿದರೆ, ಅದರಿಂದ ದುಷ್ಟರಿಣಾಮಗಳು ಆಗುವ ಸಂಭವವಿರುತ್ತದೆ.

ಕಾರ್ಯತಂತ್ರ ಮತ್ತು ವಿಧಾನಗಳು: ಯೋಜನೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಾಗ, ಅಗತ್ಯವಾದ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಕ್ರೋಢೀಕರಿಸುವುದಷ್ಟೇ ಆರ್ಥಿಕ ನೀತಿಯ ಕೆಲಸವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಾಧ್ಯವಾದ ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ, ಯೋಜನೆಯ ಆಶಯಕ್ಕೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ಆ ಸಂಪನ್ಮೂಲವನ್ನು ಅನುಭೋಗಿಸುವ, ಬಳಸುವ ಮಾದರಿಯನ್ನೂ ಅದು ರೂಪಿಸಬೇಕು. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರಗಳ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯು ನೀತಿಯ ಒಂದು ಪ್ರಮುಖ ಸಾಧನ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ, ಉಳಿದ ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ನಿಯಂತ್ರಣಗಳನ್ನೂ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕು. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಹಣಕಾಸಿನ ನೀತಿಯ ಮೂಲಕ ಆರ್ಥಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳ ಮೇಲೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ನಿಯಂತ್ರಣವಿರುತ್ತದೆ, ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ರಫ್ತು ಮತ್ತು ಆಮದು ನಿಯಂತ್ರಣ, ಬೆಲೆ ನಿಯಂತ್ರಣ, ಕೈಗಾರಿಕಾ ಲೈಸೆನ್ಸಿಂಗ್, ಎಂಬ ಕಡಿವಾಣಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಇವು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ನಿಯಂತ್ರಿಸುತ್ತದೆ. ಸಮಗ್ರ ಯೋಜನೆಯು ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಗೆ ಅನುಕೂಲಕರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಭಿವೃದ್ಧಿಶೀಲ ಆರ್ಥಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವೆಚ್ಚವು ಬೆಲೆಗಳು ಹೆಚ್ಚುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಹೊಸ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಉತ್ಪತ್ತಿಮಾಡುವುದು

ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಒಂದು ಕಾರ್ಯತಂತ್ರ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವೆಚ್ಚದ ಮೇಲಿನ ಕಡಿವಾಣ ಮತ್ತು ಇತರ ನಿಯಂತ್ರಣಗಳು ಕಡೆಯ ಅಸ್ತ್ರಗಳಾಗಬೇಕು. ಇದರ ಅರ್ಥ, ಇದಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಬಾಹ್ಯ ನಿಯಂತ್ರಣಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ವಿತರಣೆಗಳನ್ನು ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಸಿದ್ಧತೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರಬೇಕು. ಈ ನಿಯಂತ್ರಣಗಳು ಒಂದು ಸಮಗ್ರವಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸದೆ ಇದ್ದರೆ, ಅವು ತಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಫಲವಾಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ, ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ನೀತಿಗಳ ಉದ್ದೇಶ ಮತ್ತು ಆದ್ಯತೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಸುಸಂಘಟನೆಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿನ ಅಗತ್ಯ. ಯೋಜಿತ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದರೆ, ಅಗತ್ಯವಾದ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಗಳಿಸುವ ಸಾಧನಗಳನ್ನು ಮೊದಲು ಕಂಡುಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಂತರ ಹಾಲಿ ಇರುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಪರಿಧಿಯಲ್ಲಿ ನಿಯಂತ್ರಣ ಮತ್ತು ಇತರ ನಿರ್ಬಂಧಗಳ ಮೂಲಕ ಅವುಗಳು ವಿನಿಯೋಗವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ನಿಯಂತ್ರಣ, ನಿರ್ಬಂಧಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇ ಇದನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಉತ್ತಮ.

* * * *

ಅಧ್ಯಾಯ ೧೩

ಯೋಜನೆಯ ರೂಪರೇಷೆಗಳು

ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೆ, ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಮುಂದುವರಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಇವೆರಡರ ನಡುವೆ ಇದ್ದ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೆಂದರೆ ಆದ್ಯತೆಗಳಲ್ಲಿ - ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೀಕರಣಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆದ್ಯತೆ ಸಂದಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ, ಭಾರಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳಿಗೆ ಪೂರಕ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಘಟಕಗಳು ಮತ್ತು ಸಾರಿಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇವುಗಳಿಗೆ ಆದ್ಯತೆ ದೊರಕಿದೆ. ಸಮಾಜವಾದವನ್ನು ಗುರಿಯಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ, ಖಾಸಗಿ ವಲಯಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಹೂಡುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯ ಅಗತ್ಯವಾಯಿತು.

ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚ

ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ರೂ. ೧೯೬೦ ಕೋಟಿ ಮೊತ್ತವನ್ನು ಹೂಡಿದ್ದರೆ, ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿನ ಈ ಹೂಡಿಕೆಯ ಗುರಿ ರೂ. ೪೮೦೦ ಕೋಟಿಯಾಗಿದ್ದಿತು. ಇದಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ, ಖಾಸಗಿ ವಲಯಕ್ಕೆ ಇರಿಸಿದ್ದ ಗುರಿ ರೂ. ೨,೪೦೦ ಕೋಟಿ. ಸರಕಾರದ ಈ ಹೂಡಿಕೆಯ ಗುರಿಯು ಕೆಳಕಂಡ ಪ್ರಮುಖ ಬಾಬುಗಳಿಗಾಗಿ ನಿಗದಿಯಾಗಿತ್ತು.

ಕೋಷ್ಟಕ
ಪ್ರಮುಖ ಬಾಬುಗಳಿಗಾಗಿ ನಿಗದಿಯಾಗಿದ್ದ ಹೂಡಿಕೆಯ ಗುರಿ

(ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಲ್ಲಿ)

	ಪ್ರಥಮ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ		ದ್ವಿತೀಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ	
	ಒಟ್ಟು ವೆಚ್ಚ	ಶೇಕಡಾವಾರು	ಒಟ್ಟು ವೆಚ್ಚ	ಶೇಕಡಾವಾರು
೧	೨	೩	೪	೫
೧. ಕೃಷಿ ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ	೩೫೭	೧೫.೧	೫೬೮	೧೧.೮
ಅ) ಕೃಷಿ	೨೪೧	೧೦.೨	೩೪೧	೭.೧
ಕೃಷಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು	೧೯೭	೮.೩	೧೭೦	೩.೫
ಪ್ರಾಣಿ ಸಾಕಾಣಿಕೆ	೨೨	೧.೦	೫೬	೧.೧
ಅರಣ್ಯ	೧೦	೦.೪	೪೭	೧.೦
ಮೀನುಗಾರಿಕೆ	೪	೦.೨	೧೨	೦.೩
ಸಹಕಾರ	೭	೦.೩	೪೭	೧.೦
ಇತರೆ	೧	..	೯	೦.೨
ಆ) ಎನ್.ಇ.ಎಸ್ ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯ ಯೋಜನೆಗಳು	೯೦	೩.೮	೨೦೦	೪.೧
ಇ) ಇನ್ನಿತರ ಯೋಜನೆಗಳು	೨೬	೧.೧	೨೭	೦.೬
ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯತಿಗಳು	೧೧	೦.೫	೧೨	೦.೩
ಸ್ಥಳೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಯೋಜನೆಗಳು	೧೫	೦.೬	೧೫	೦.೩
೨. ನೀರಾವರಿ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯುತ್	೬೬೧	೨೮.೧	೯೧೩	೧೯.೦
ನೀರಾವರಿ	೩೮೪	೧೬.೩	೩೮೧	೭.೯
ವಿದ್ಯುತ್	೨೭೦	೧೧.೧	೪೨೭	೮.೯
ಪ್ರವಾಹ ನಿಯಂತ್ರಣ,				
ಇತರ ಯೋಜನೆಗಳು, ತನಿಖೆ ಇ.	೧೭	೦.೭	೧೦೫	೨.೨
೩. ಕೈಗಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ಗಣಿಗಾರಿಕೆ	೧೭೯	೭.೬	೮೯೦	೧೮.೫
ದೊಡ್ಡ ಮತ್ತು ಮಧ್ಯಮ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು	೧೪೮	೬.೩	೬೧೭	೧೨.೯
ಖನಿಜಗಳು	೧	..	೭೩	೧.೫
ಗ್ರಾಮ ಹಾಗೂ ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು	೩೦	೧.೩	೨೦೦	೪.೧

	ಪ್ರಥಮ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ		ದ್ವಿತೀಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ	
	ಒಟ್ಟು ವೆಚ್ಚ	ಶೇಕಡಾವಾರು	ಒಟ್ಟು ವೆಚ್ಚ	ಶೇಕಡಾವಾರು
೪. ಸಾರಿಗೆ ಮತ್ತು ಸಂಪರ್ಕ	೫೫೭	೨೩.೬	೧೩೮೫	೨೮.೯
ರೈಲ್ವೆ	೨೬೮	೧೧.೪	೯೦೦	೧೮.೮
ರಸ್ತೆ	೧೩೦	೫.೫	೨೪೬	೫.೧
ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆ	೧೨	೦.೫	೧೭	೦.೪
ಬಂದರು ಮತ್ತು ರೇವು	೩೪	೧.೪	೪೫	೦.೯
ಜಲಸಾರಿಗೆ	೨೬	೧.೧	೪೮	೧.೦
ಒಳನಾಡು ಜಲಸಾರಿಗೆ	-	-	೩	೦.೧
ನಾಗರಿಕ ವಿಮಾನಯಾನ	೨೪	೧.೦	೪೩	೦.೯
ಇತರ ಸಾರಿಗೆ	೩	೦.೧	೭	೦.೧
ಅಂಚೆ ಮತ್ತು ತಂತಿ	೫೦	೨.೨	೬೩	೧.೩
ಇತರ ಸಂಪರ್ಕ	೫	೦.೨	೪	೦.೧
ಆಕಾಶವಾಣಿ	೫	೦.೨	೯	೦.೨
೫. ಸಮಾಜಸೇವೆಗಳು	೫೩೩	೨೨.೬	೯೪೫	೧೯.೭
ಶಿಕ್ಷಣ	೧೬೪	೭.೦	೩೦೭	೬.೪
ಆರೋಗ್ಯ	೧೪೦	೫.೯	೨೭೪	೫.೭
ಗೃಹನಿರ್ಮಾಣ	೪೯	೨.೧	೧೨೦	೨.೫
ಹಿಂದುಳಿದ ವರ್ಗಗಳ ಕಲ್ಯಾಣ	೩೨	೧.೩	೯೧	೧.೯
ಸಮಾಜಕಲ್ಯಾಣ	೫	೦.೨	೨೯	೦.೬
ಕಾರ್ಮಿಕರು ಮತ್ತು ಕಾರ್ಮಿಕಕಲ್ಯಾಣ	೭	೦.೩	೨೯	೦.೬
ಪುನರ್ನಿರ್ಮಾಣ/ಪುನರ್ವಸತಿ	೧೩೬	೫.೮	೯೦	೧.೯
ಶಿಕ್ಷಿತ ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳಿಗಾಗಿ				
ವಿಶೇಷ ಯೋಜನೆಗಳು	-	-	೫	೦.೧
೬. ಇತರೆ	೬೯	೩.೦	೯೯	೨.೧
ಒಟ್ಟು	೨,೩೫೬	೧೦೦.೦	೪,೮೦೦	೧೦೦.೦

ಮೇಲಿನ ವೆಚ್ಚಕ್ಕೆ, ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಸ್ವಂತವಾಗಿ ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಇಂತಹ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕರು ನೀಡಬಹುದಾದ ಹಣ ಮತ್ತಿತರ ಸೇವೆಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಲಾಗಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಬಾಬುಗಳ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಳವು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಕಂಡುಬಂದರೂ, ಒಟ್ಟು ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ 'ಕೈಗಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ಗಣಿಗಾರಿಕೆ' ಹಾಗೂ 'ಸಾರಿಗೆ ಮತ್ತು ಸಂಪರ್ಕ'

೧೭೦ ದೀನ್ ದಯಾಳ್ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಅವರ ಸಮಗ್ರ ಬರಹಗಳು ಸಂಪುಟ ೪

ಇವುಗಳ ಪಾಲು ಗಣನೀಯವಾಗಿ ವಿರಿಯವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ನೀರಾವರಿ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯುತ್ತು ಮೊದಲ ಆದ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದರೆ, ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಆದ್ಯತೆ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ಗಣಿಗಾರಿಕೆಯ ಪಾಲಾಗಿದೆ.

ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿನ ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯಗಳು ವಾಸ್ತವಿಕವಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚ ಕ್ರಮವಾಗಿ ರೂ. ೧೧೧೪ ಕೋಟಿ ರೂ. ೮೯೭ ಕೋಟಿಯಾಗಿದ್ದರೆ, ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಒಟ್ಟು ವೆಚ್ಚವಾದ ರೂ. ೪,೮೦೦ ಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಇವುಗಳ ಯೋಜಿತ ವೆಚ್ಚ ಕ್ರಮವಾಗಿ ರೂ. ೨,೫೫೯ ಕೋಟಿ ಮತ್ತು ರೂ. ೨,೨೪೧ ಕೋಟಿ. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಒಟ್ಟು ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ, ರೂ. ೩,೮೦೦ ಕೋಟಿ ಉತ್ಪಾದನಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿನ ಆಸ್ತಿಗಳ ಮೇಲೆಯೂ, ಮತ್ತು ರೂ. ೧೦೦೦ ಕೋಟಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಮೇಲೂ ವಿನಿಯೋಗವಾಗುವಂತೆ ಯೋಜಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳ ವಿವರ ಹೀಗಿದೆ:

ಕೋಷ್ಟಕ

ದ್ವಿತೀಯ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಹೂಡಿಕೆ

(ಕೋಟಿ ರೂಗಳಲ್ಲಿ)

	ಉತ್ಪಾದನಾ ಕ್ಷೇತ್ರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಒಟ್ಟು		
೧. ಕೃಷಿ ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ	೩೩೮	೨೩೦	೫೬೮
ಅ) ಕೃಷಿ	೧೮೧	೧೬೦	೩೪೧
ಆ) ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಿಸ್ತರಣಾ ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ	೧೫೭	೭೦	೨೨೭
೨. ನೀರಾವರಿ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯುತ್	೮೬೩	೫೦	೯೧೩
ಅ) ನೀರಾವರಿ ಮತ್ತು ಪ್ರವಾಹ ನಿಯಂತ್ರಣ	೪೫೬	೩೦	೪೮೬
ಆ) ವಿದ್ಯುತ್	೪೦೭	೨೦	೪೨೭
೩. ಕೈಗಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ಗಣಿಗಾರಿಕೆ	೭೯೦	೧೦೦	೮೯೦
ಅ) ದೊಡ್ಡ ಮತ್ತು ಮಧ್ಯಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಗಣಿಗಾರಿಕೆ	೬೭೦	೨೦	೬೯೦
ಆ) ಗ್ರಾಮ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು	೧೨೦	೮೦	೨೦೦
೪. ಸಾರಿಗೆ ಮತ್ತು ಸಂಪರ್ಕ	೧,೩೩೫	೫೦	೧,೩೮೫
೫. ಸಮಾಜ ಸೇವೆಗಳು	೪೫೫	೪೯೦	೯೪೫
೬. ಇತರೆ	೧೯	೮೦	೯೯
ಒಟ್ಟು	೩,೮೦೦	೧,೦೦೦	೪,೮೦೦

ಯೋಜನೆಯ ರೂಪರೇಷೆಗಳು

೧೭೧

ಖಾಸಗೀ ವಲಯದಲ್ಲಿನ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯನ್ನು ಸುಮಾರು ರೂ. ೨,೪೦೦ ಕೋಟಿಯೆಂದು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಲಾಗಿದ್ದು, ಅದರ ವಿವರ ಹೀಗಿದೆ:

ಕೋಷ್ಟಕ

ಖಾಸಗಿ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಹೂಡಿಕೆ

(ಕೋಟಿ ರೂಗಳಲ್ಲಿ)

೧. ಸಂಘಟಿತ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಗಣಿಗಾರಿಕೆ	೫೭೫
೨. ಪ್ರಾಂಟೀಷನ್, ವಿದ್ಯುತ್ ಉದ್ಯಮಗಳು, ಸಾರಿಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳು (ರೈಲ್ವೆ ಹೊರತಾಗಿ)	೧೨೫
೩. ಕೃಷಿ, ಗ್ರಾಮ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು	೩೦೦
೪. ಸ್ಟಾಕ್‌ಗಳು	೪೦೦
ಒಟ್ಟು	೧,೪೦೦

ಮೊದಲ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ಅಂದಾಜು ರೂ. ೩,೧೦೦ ಕೋಟಿ ಇದ್ದು, ಇದರಲ್ಲಿ ರೂ. ೧,೫೦೦ ಕೋಟಿ (ಶೇ ೪೮) ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯಕ್ಕೇಂದು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಲಾಗಿದ್ದಿತು. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಮತ್ತು ಖಾಸಗಿ ಬಂಡವಾಳದ ಪ್ರಮಾಣ ೬೧: ೩೯ ಇತ್ತು.

ಉತ್ಪಾದನೆ ಹಾಗೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಗುರಿಗಳು

ಆರ್ಥಿಕ ಗುರಿಗಳ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ, ಕೆಲವು ಪ್ರಮುಖ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿನ ವಾಸ್ತವ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಗುರಿಗಳನ್ನೂ, ಕೆಳಕಂಡಂತೆ ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಲಾಗಿತ್ತು.

ಕೋಷ್ಟಕ

ಉತ್ಪಾದನೆ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಲ್ಲಿನ ಕೆಲವು ಪ್ರಮುಖ ಗುರಿಗಳು

ಕ್ಷೇತ್ರ ಮತ್ತು ಬಾಬುಗಳು	ಗಣನೆಯ ಮಾನ				
	೧೯೫೫-೫೬	೧೯೬೦-೬೧	೧೯೫೫-೫೬ಕ್ಕೆ		
	ಹೋಲಿಸಿದರೆ ೧೯೬೦-೬೧ರಲ್ಲಿನ ಶೇ.ಹೆಚ್ಚಳ				
	೧	೨	೩	೪	೫
೧. ಕೃಷಿ ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ					
೧. ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳು	ಮಿ. ಟನ್ನು	೬೫.೦	೭೫.೦	೧೫	೧೫
೨. ಹತ್ತಿ	ಮಿ. ಬೇಲ್	೪.೨	೫.೫	೩೧	೩೧

೧೭೨ ದೀನ್ ದಯಾಳ್ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಅವರ ಸಮಗ್ರ ಬರಹಗಳು ಸಂಪುಟ ೪

೧	೨	೩	೪	೫
೩. ಕಬ್ಬು ಮತ್ತು ಬೆಲ್ಲ	ಮಿ. ಟನ್ನು	೫.೮	೭.೧	೨೨
೪. ಎಣ್ಣೆಕಾಳುಗಳು	ಮಿ. ಟನ್ನು	೫.೫	೭.೦	೨೭
೫. ಸೆಣಬು	ಮಿ. ಬೇಲ್	೪.೦	೫.೦	೨೫
೬. ಚಹಾ	ಮಿ. ಪೌಂಡ್	೬೪೪	೭೦೦	೯
೭. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಿಸ್ತರಣಾ ವಿಭಾಗ	(ಸಂಖ್ಯೆ)	೫೦೦	೩,೮೦೦	೬೬೦
೮. ಸಮುದಾಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ವಿಭಾಗಗಳು	(ಸಂಖ್ಯೆ)	೬೨೨	೧,೧೨೦	೮೦
೨. ನೀರಾವರಿ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯುತ್				
೧. ನೀರಾವರಿ ಪ್ರದೇಶ	ಮಿ. ಎಕರೆ	೬೭	೮೮	೩೨
೨. ವಿದ್ಯುತ್ (ಸ್ಥಾಪಿತ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ)	ಮಿ. ಕಿ.ವ್ಯಾ	೩.೪	೬೯	೧೦೩
೩. ಖನಿಜಗಳು				
೧. ಕಬ್ಬಿಣದ ಅದಿರು	ಮಿ. ಟನ್ನು	೪.೩*	೧೨.೫	೧೯೧
೨. ಕಲ್ಲಿದ್ದಲು	ಮಿ. ಟನ್ನು	೩೮.೦+	೬೦.೦+	೫೮
೪. ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು				
೧. ಸ್ಪೀಲ್	ಮಿ. ಟನ್ನು	೧.೩	೪.೩	೨೩೧
೨. ಅಲ್ಯೂಮಿನಿಯಂ	ಸಾವಿರ ಟನ್ನು	೭.೫	೨೫.೦	೨೩೩
೩. ವಾಹನಗಳು	ಸಂಖ್ಯೆ	೨೫,೦೦೦	೫೨,೦೦೦	೧೨೮
೪. ರೈಲ್ವೆ ಇಂಜಿನ್‌ಗಳು	ಸಂಖ್ಯೆ	೧೭೫	೪೦೦	೨೩೯
೫. ಸಿಮೆಂಟು	ಮಿ. ಟನ್ನು	೪.೩	೧೩.೦	೨೦೨
೬. ಕೃತಕ ಗೊಬ್ಬರ				
ಸಾರಜನಕ ಗೊಬ್ಬರಗಳು	ಸಾವಿರ ಟನ್ನು	೩೮೦	೧,೪೫೦	೨೮೨
ಗಂಧಕದ ಗೊಬ್ಬರಗಳು	ಸಾವಿರ ಟನ್ನು	೧೨೦	೭೨೦	೫೦೦
೭. ಹತ್ತಿ ಬಟ್ಟೆಗಳು	ಮಿ. ಗಜ	೬,೮೫೦	೮,೫೦೦	೨೪
೮. ಸಕ್ಕರೆ	ಮಿ. ಟನ್ನು	೧.೭	೨.೩	೩೫
೯. ಕಾಗದ	ಸಾವಿರ ಟನ್ನು	೨೦೦	೩೫೦	೭೫
೫. ಸಾರಿಗೆ ಮತ್ತು ಸಂಪರ್ಕ				
ಅ) ರೈಲ್ವೆ				
ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ರೈಲುಗಳು	ಮಿ. ಮೈಲಿ	೧೦೮	೧೨೪	೧೭
ಸರಕು ಸಾಗಣೆ	ಮಿ. ಟನ್ನು	೧೨೦	೧೬೨	೩೫

* ಈ ಸಂಖ್ಯೆಗಳು ಕ್ಯಾಲೆಂಡರ್ ವರ್ಷಗಳವು
+ ೧೯೫೪ನೇ ಕ್ಯಾಲೆಂಡರ್ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದವು

ಯೋಜನೆಯ ರೂಪರೇಷೆಗಳು ೧೭೩

ಅ) ರಸ್ತೆ					
ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹೆದ್ದಾರಿಗಳು	ಸಾವಿರ ಮೈಲಿ	೧೨.೯	೧೩.೮	೭	
ಇತರ ರಸ್ತೆಗಳು	ಸಾವಿರ ಮೈಲಿ	೧೦೭.೦	೧೨೫.೦	೧೭	
ಇ) ಅಂಚೆ ಕಚೇರಿಗಳು	ಸಂಖ್ಯೆ (ಮಿ.)	೫೫	೭೫	೩೬	
೬. ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಆರೋಗ್ಯ					
ಅ) ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳು	ಸಂಖ್ಯೆ(ಲಕ್ಷ)	೨.೯೩	೩.೫೦	೧೯	
ಆ) ಪ್ರಾಥಮಿಕ/ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿನ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು	ಸಂಖ್ಯೆ(ಲಕ್ಷ)	೧೦.೩	೧೩.೪	೩೦	
ಇ) ಆರೋಗ್ಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು	ಸಂಖ್ಯೆ(ಸಾವಿರ)	೧೦	೧೨.೬	೨೬	

ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿರುವ ಉತ್ಪಾದನಾ ಹಾಗೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಗುರಿಗಳಿಂದಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮತ್ತು ತಲಾ ವರಮಾನಗಳು ಕೆಳಕಂಡಂತೆ ಬರುವ ಅಂದಾಜು ಇದೆ:

**ಕೋಷ್ಟಕ
ಕೈಗಾರಿಕಾ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಮೂಲಕ ಸಾಧಿಸಲ್ಪಡುವ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಉತ್ಪನ್ನದ ಅಂದಾಜು**

	(ಕೋಟಿ ರೂಗಳಲ್ಲಿ - ೧೯೫೨-೫೩ರ ಬೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ)				
	೧೯೫೦-೫೧	೫೨-೫೩	೬೦-೬೧	ಶೇಕಡಾವಾರು	
	ಹೆಚ್ಚಳ			೫೧-೫೩	೫೬-೬೧
೧. ಕೃಷಿ ಮತ್ತು ತತ್ಸಂಬಂಧಿ ವಿಷಯಗಳು	೪,೪೫೦	೫,೨೩೦	೬,೧೭೦	೧೮	೧೮
೨. ಗಣಿಗಾರಿಕೆ	೮೦	೯೫	೧೫೦	೧೯	೫೮
೩. ಕೈಗಾರಿಕಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು	೫೯೦	೮೪೦	೧,೩೮೦	೪೩	೬೪
೪. ಸಣ್ಣ ಉದ್ಯಮಗಳು	೭೪೦	೮೪೦	೧,೦೮೫	೧೪	೩೦
೫. ನಿರ್ಮಾಣ	೧೮೦	೨೨೦	೨೯೫	೨೨	೩೪
೬. ವಾಣಿಜ್ಯ, ಸಾರಿಗೆ ಮತ್ತು ಸಂಪರ್ಕ	೧,೬೫೦	೧,೮೭೫	೨,೩೦೦	೧೪	೨೩
೭. ವೃತ್ತಿಗಳು, ಸೇವೆ (ಸರಕಾರೀ ಸೇವೆಯೂ ಸೇರಿದಂತೆ)	೧,೪೨೦	೧,೭೦೦	೨,೧೦೦	೨೦	೨೩
ಒಟ್ಟು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಉತ್ಪನ್ನ	೯,೧೧೦	೧೦,೮೦೦	೧೩,೪೮೦	೧೮	೨೫
ತಲಾ ವರಮಾನ (ರೂ.ಗಳಲ್ಲಿ)	೨೫೩	೨೮೧	೩೩೧	೧೧	೧೮

೧೭೪ ದೀನ್ ದಯಾಳ್ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಅವರ ಸಮಗ್ರ ಬರಹಗಳು ಸಂಪುಟ ೪

ಆಂತರಿಕ ಉತ್ಪನ್ನದ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಉಳಿತಾಯದ ಮೂಲಕ ಹೆಚ್ಚಿಸಿ ಅದನ್ನು ವಿನಿಯೋಗಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಅನುಭೋಗವು ಅದೇ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಏರುವುದಿಲ್ಲ. ಮುಂದೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕೋಷ್ಟಕವು ೧೯೫೦-೫೧ ಹಾಗೂ ೧೯೫೫-೫೬ಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದಂತೆ, ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಅಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನ, ಹೂಡಿಕೆ, ಆಂತರಿಕ ಉಳಿತಾಯ ಮತ್ತು ಅನುಭೋಗದ ವೆಚ್ಚಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ

(ಕೋಟಿ ರೂಗಳಲ್ಲಿ - ೧೯೫೨-೫೩ರ ಬೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ)

	೧೯೫೦-೫೧	೧೯೫೧-೫೬	೧೯೬೦-೬೧
೧. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನ	೯,೧೧೦	೧೦,೮೦೦	೧೩,೪೮೦
೨. ನಿವ್ವಳ ಹೂಡಿಕೆ	೪೪೮	೭೯೦	೧,೪೪೦
೩. ನಿವ್ವಳ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಒಳಹರಿವು -೨		೩೪	೧೩೦
೪. ನಿವ್ವಳ ಆಂತರಿಕ ಉಳಿತಾಯ(೨-೩)	೪೫೫	೭೫೬	೧,೩೧೦
೫. ಅನುಭೋಗದ ವೆಚ್ಚ (೧-೪)	೮,೬೫೫	೧೦,೦೪೪	೧೨,೧೭೦
೬. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನದ ಮೇಲೆ ಹೂಡಿಕೆಯ ಶೇಕಡಾವಾರು (೧ ರಮೇಲೆ ೨ರ ಶೇ) ೪.೯೪		೭.೩೧	೧೦.೬೮
೭. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನದ ಮೇಲೆ ಆಂತರಿಕ ಉಳಿತಾಯದ ಶೇಕಡಾವಾರು (೧ರ ಮೇಲೆ ೪ರ ಶೇ) ೪.೯೮		೭.೦೦	೯.೭

ವಿದೇಶೀ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು ನಿರೀಕ್ಷಿತ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ದೊರಕದೆ ಇದ್ದರೆ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನದಲ್ಲಿ ನಿಗದಿತ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಅನುಭೋಗದ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು

ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಕೆಳಕಂಡಂತೆ ಅಂದಾಜುಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು.

ಯೋಜನೆಯ ರೂಪರೇಷೆಗಳು

೧೭೫

ಕೋಷ್ಟಕ

(ಕೋಟಿ ರೂಗಳಲ್ಲಿ)

೧. ಚಾಲ್ತಿ ರೆವೆನ್ಯೂಗಳಲ್ಲಿನ ಹೆಚ್ಚಳ	೮೦೦
ಅ) ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ಚಾಲ್ತಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ತೆರಿಗೆ ದರಗಳ ಪ್ರಕಾರ	೩೫೦
ಆ) ಹೆಚ್ಚುವರಿ ತೆರಿಗೆಗಳು	೪೫೦
೨. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಾಲಗಳು	೧,೨೦೦
ಅ) ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಸಾಲಗಳು	೭೦೦
ಆ) ಸಣ್ಣ ಉಳಿತಾಯಗಳು	೫೦೦
೩. ಇತರ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು	೪೦೦
ಅ) ರೈಲ್ವೆಯಿಂದ ಬರುವ ವರಮಾನ	೧೫೦
ಆ) ಭವಿಷ್ಯ ನಿಧಿ ಮತ್ತು ಇತರ ನಿಧಿಗಳು	೨೫೦
೪. ಬಾಹ್ಯ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು	೮೦೦
೫. ಕೊರತೆ ಆಯವ್ಯಯ	೧,೨೦೦
೬. ಆಂತರಿಕ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಕ್ರೋಢೀಕರಣದಿಂದ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಕೊರತೆ	೪೦೦
ಒಟ್ಟು	೪,೮೦೦

೧೯೫೫-೫೬ರ ತೆರಿಗೆ ದರಗಳಲ್ಲಿ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳ ಒಟ್ಟು ಆದಾಯವು ರೂ. ೫೦೦೦ ಕೋಟಿಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಅಂದಾಜುಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ, ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಲಾಗಿಲ್ಲದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯೇತರ ವೆಚ್ಚಗಳು ೧೯೫೫-೫೬ರ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ರೂ. ೪,೬೫೦ ಕೋಟಿಗಳಾಗಿದ್ದು, ಯೋಜನೆಗಾಗಿ ರೂ. ೩೫೦ ಕೋಟಿಯು ಮಾತ್ರ ದೊರಕುತ್ತದೆ. ಹೆಚ್ಚುವರಿ ತೆರಿಗೆಗಳಿಂದ ಮತ್ತು ರೈಲ್ವೆಯಿಂದ ಬರುವ ವರಮಾನವು ಕ್ರಮವಾಗಿ ರೂ. ೪೦೦ ಕೋಟಿ ಮತ್ತು ರೂ. ೧೫೦ ಕೋಟಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರಗಳ ಒಟ್ಟಾರೆ ಉಳಿತಾಯವು ರೂ. ೯೫೦ ಕೋಟಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಯೋಜನೆಯು ರೂ. ೩,೮೦೦ ಕೋಟಿಯ ಹೂಡಿಕೆಯನ್ನೂ ಮತ್ತು ರೂ. ೧೦೦೦ ಕೋಟಿಯ ರೆವೆನ್ಯೂ ವೆಚ್ಚವನ್ನೂ ಉದ್ದೇಶಿಸಿದೆ. ಅಂದರೆ, ರೂ. ೫೦ ಕೋಟಿಯ ನಿವ್ವಳ ಕೊರತೆಯು ಉಳಿತಾಯದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಉದ್ದೇಶಿತ ಹೂಡಿಕೆಯ ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದರೆ, ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ, ಖಾಸಗೀ ಉಳಿತಾಯವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಖಾಸಗೀ ವಲಯದ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು - ಖಾಸಗೀ ವಲಯದಲ್ಲಿನ ಹೂಡಿಕೆಯನ್ನು ರೂ. ೨,೪೦೦ ಕೋಟಿಯೆಂದು ಅಂದಾಜುಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

ಖಾಸಗೀ ವಲಯದ ಬಹುಪಾಲು ಅಸಂಘಟಿತವಾಗಿಯೇ ಇರುವುದರಿಂದ, ಈ ವಲಯಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಆಕರವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದು ಕಷ್ಟಕರವಾಗಿದೆ. ಸಂಘಟಿತ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ದೊರಕಬಹುದಾದ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಅಂದಾಜು ಈ ರೀತಿ ಇದೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ

(ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಲ್ಲಿ)

೧೯೫೬-೬೧	
೧. ಕೈಗಾರಿಕಾ ಹಣಕಾಸು ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯ ಹಣಕಾಸು ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಂದ ಸಾಲಗಳು	೪೦
೨. ಸರ್ಕಾರಗಳಿಂದ ನೇರ ಹಾಗೂ ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸಾಲಗಳು ಮತ್ತು ಕೇಂದ್ರ/ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳ ಸಹಭಾಗಿತ್ವ	೨೦
೩. ಸರಬರಾಜುದಾರರು ನೀಡುವ ಸಾಲದ ಅವಧಿಯೂ ಸೇರಿದಂತೆ ವಿದೇಶೀ ಬಂಡವಾಳ	೧೦೦
೪. ಹೊಸ ನೀಡಿಕೆಗಳು	೮೦
೫. ಆಂತರಿಕ ಮೂಲಗಳು (ಹೊಸ ನೀಡಿಕೆಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಬದಲಾವಣೆಗಳಿಗೆ)	೩೦೦
೬. ಇತರ ಮೂಲಗಳು (ಮೇನೇಜಿಂಗ್ ಏಜೆಂಟ್‌ಗಳಿಂದ ಮುಂಗಡಗಳು, ಇ.ಪಿ.ಟಿ., ಮರುಪಾವತಿ, ಮೊದಲಾದವು)	೮೦
ಒಟ್ಟು	೬೨೦

ಅಗತ್ಯವಿರುವ ರೂ. ೬೬೫ ಕೋಟಿ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಪೈಕಿ ರೂ. ೬೨೦ ಕೋಟಿ ಮೊತ್ತಕ್ಕೆ ಮೂಲಗಳು ದೊರಕಿವೆ. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ರೂ. ೫೫ ಕೋಟಿ ಮೊತ್ತವನ್ನು ತೆಗೆದಿರಿಸಲಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ರೂ. ೨೦-೨೫ ಕೋಟಿ ಹಣವನ್ನು ಹತ್ತಿ ಮತ್ತು ಸೇಣಬಿನ ಉತ್ಪನ್ನಗಳ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಆಧುನೀಕರಣಕ್ಕಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಲು ಉದ್ದೇಶಿಸಲಾಗಿದೆ.

ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಮೂಲಗಳು: ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಉದ್ದೇಶಿಸಿರುವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಂದ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಒತ್ತಡ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಅಂದಾಜಿನಲ್ಲಿ ಬಹಳಷ್ಟು ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಗಳಿಕೆ ಹಾಗೂ ಉಪಯೋಗವನ್ನು ಕರಾರುವಾಕಾಗಿ ನಿರ್ಧರಿಸುವುದು ಕಠಿಣ. ಈ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತಗಳು ಏನೇ ಆದರೂ, ವಿದೇಶೀ ವ್ಯಾಪಾರದ ಶಿಲ್ಕಿನಲ್ಲಿನ ಏರಿಳಿತಗಳ ಶೈಲಿಯನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿ ಅದಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಅಗತ್ಯಕ್ಕೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಮೂಲಗಳನ್ನು ಲೆಕ್ಕಹಾಕಬೇಕು.

ಮುಂದೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕೋಷ್ಟಕವು ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿದ ವಿದೇಶೀ ವ್ಯಾಪಾರದ ಶಿಲ್ಕಿನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುತ್ತದೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ

ಚಾಲ್ತಿ ಖಾತೆಯಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ವಿದೇಶೀ ವ್ಯಾಪಾರದ ಶಿಲ್ಕು (೧೯೫೬-೫೭ ರಿಂದ ೧೯೬೦-೬೧)

(ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಲ್ಲಿ)

	೫೬-೫೭	೫೭-೫೮	೫೮-೫೯	೫೯-೬೦	೬೦-೬೧	೧೯೫೬-೬೧ ಒಟ್ಟು
೧. ರಫ್ತುಗಳು	೫೭೩	೫೮೩	೫೯೨	೬೦೨	೬೧೫	೨,೯೬೫
೨. ಆಮದು	೭೮೩	೮೮೬	೯೯೦	೮೯೫	೭೮೬	೪,೩೪೦
೩. ವ್ಯಾಪಾರದ ಶಿಲ್ಕು	-೨೧೦	-೩೦೩	-೩೯೮	-೨೯೩	-೧೭೧	-೧,೩೭೫
೪. ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ (ಅಧಿಕೃತ ಕೊಡುಗೆ-ಗಳನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿ)	೬೨	೫೫	೫೧	೪೬	೪೧	೨೫೫
೫. ಚಾಲ್ತಿ ಖಾತೆಯ ಅಂತಿಮ ಶಿಲ್ಕು	-೧೪೮	-೨೪೮	-೩೪೭	-೨೪೭	-೧೩೦	-೧,೧೧೦

ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಒಟ್ಟಾರೆ ರೂ. ೧,೧೨೦ ಕೋಟಿಯ ನಿವ್ವಳ ಕೊರತೆಯಿದೆ. ಇದನ್ನು ತುಂಬಲು ಸ್ಟರ್ಲಿಂಗ್ ಬ್ಯಾಲೆನ್ಸಿನಿಂದ ರೂ. ೨೦೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿನ ವಿದೇಶೀ ಸಾಲಗಳು ಮತ್ತು ಕೊಡುಗೆಗಳಿಗಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದ ನಿಗದಿತ ಮತ್ತು ವಾಸ್ತವಿಕ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾದ ರೂ. ೯೩.೮ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಗಣನೆಗೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಇವುಗಳಲ್ಲದೆ, ಸೋವಿಯತ್ ರಷ್ಯಾ ಮತ್ತು ಬ್ರಿಟನ್ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಸ್ಪೀಲ್ ಉದ್ಯಮಕ್ಕೆ ಕೊಡಮಾಡಿರುವ ಸಾಲವಾದ ರೂ. ೧೭೦ ಕೋಟಿ ಮೊತ್ತವು ಇದೆ. ವ್ಯಾಪಾರದ ಶಿಲ್ಕಿನ ಉಳಿದ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಹೊಸ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳು

ನಮ್ಮ ದೇಶದಂತಹ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಶೀಲ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿನ ನಿರುದ್ಯೋಗದ ಸಮಸ್ಯೆಯು ಸತತವಾಗಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದ ಮೇಲೆಯೇ ಪರಿಹಾರವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಐದು ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಅಲ್ಪಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಾಗ ತ್ವರಿತವಾಗಿ ಆಗುತ್ತಿರುವ ಬಂಡವಾಳದ ಹೂಡಿಕೆ ಹಾಗೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶ ಇವುಗಳನ್ನು ಕುರಿತಾದ

ಹೇಳಿಕೆಗಳು ಪರಸ್ಪರ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಮುಂದಿನ ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವಾಗ ಕಳವಳಕಾರಿಯಾಗಿರುವ ನಿರುದ್ಯೋಗ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡುವತ್ತ ಗಮನವನ್ನು ಹರಿಸಬೇಕು.

ಈಗಾಗಲೇ ನಗರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ೨.೫ ಲಕ್ಷ ಜನರೂ, ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ೨.೮ ದಶಲಕ್ಷ ಜನರೂ ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ. ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳ ಈ ಸಂಖ್ಯೆಗೆ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಶೇ ೪೦ ರಷ್ಟನ್ನು ಅಂದರೆ ೧.೮ ದಶಲಕ್ಷವನ್ನು ಸೇರಿಸಬೇಕು. ಐದು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ೧೦ ದಶಲಕ್ಷಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶಗಳವರು ೬.೨ ದಶಲಕ್ಷವಿರುತ್ತಾರೆ. ನಿರುದ್ಯೋಗವನ್ನು ನಿವಾರಿಸಬೇಕಾದರೆ, ಸೃಷ್ಟಿಸಬೇಕಾದ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕೆಳಗಿನ ಕೋಷ್ಟಕವು ನೀಡುತ್ತದೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ

(ಸಂಖ್ಯೆಗಳು ದಶಲಕ್ಷದಲ್ಲಿವೆ)

	ನಗರ ಪ್ರದೇಶ	ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶ	ಒಟ್ಟು
ಉದ್ಯೋಗಾಂಕ್ಷಿಗಳ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಸದಾಗಿ ಸೇರಿದವರಿಗಾಗಿ	೩.೮	೬.೨	೧೦.೦
ಉದ್ಯೋಗಾಂಕ್ಷಿಗಳ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದವರಿಗಾಗಿ	೨.೫	೨.೮	೫.೩
ಒಟ್ಟು	೬.೩	೯.೦	೧೫.೩

ಇಷ್ಟೊಂದು ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ ಮೇಲೂ - ಸೃಷ್ಟಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ - ಅಷ್ಟೇ ಗಂಭೀರವಾಗಿರುವ ಅರೆ-ಕಾಲಿಕ ನಿರುದ್ಯೋಗದ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯವಾದ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳು ದೊರಕದಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಸ್ಥೂಲ ವಿವರಣೆಯೂ ಅಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗುವ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳ ಅಂದಾಜನ್ನು ಮುಂದಿನ ಕೋಷ್ಟಕದಲ್ಲಿ ನೀಡಲಾಗಿದೆ

**ಕೋಷ್ಟಕ
ಅಂದಾಜು ಮಾಡಲಾಗಿರುವ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಉದ್ಯೋಗ**

(ಸಂಖ್ಯೆಗಳು ಲಕ್ಷದಲ್ಲಿ)

೧. ನಿರ್ಮಾಣ ಕ್ಷೇತ್ರ	೨೧.೦೦
೨. ನೀರಾವರಿ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯುತ್ ಕ್ಷೇತ್ರ	೦.೫೧
೩. ರೈಲ್ವೆ	೨.೫೩
೪. ಇತರೆ ಸಾರಿಗೆ ಮತ್ತು ಸಂಪರ್ಕ	೧.೮೦
೫. ಕೈಗಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ಗಣಿಗಾರಿಕೆ	೭.೫೦
೬. ಗೃಹ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು	೪.೫೦
೭. ಆರಣ್ಯ, ಮೀನುಗಾರಿಕೆ, ಎನ್.ಇ.ಎಸ್ ಮತ್ತು ತತ್ಸಂಬಂಧಿ ಯೋಜನೆಗಳು	೪.೧೩
೮. ಶಿಕ್ಷಣ	೩.೧೦
೯. ಆರೋಗ್ಯ	೧.೧೬
೧೦. ಇತರೆ ಸಮಾಜ ಸೇವೆಗಳು	೧.೪೨
೧೧. ಸರಕಾರಿ ಸೇವೆಗಳು	೪.೩೪
ಒಟ್ಟು (೧ ರಿಂದ ೧೧)	೫೧.೯೯
೧೨. ಇತರೆ (ವ್ಯಾಪಾರ ಮತ್ತು ವಾಣಿಜ್ಯ - ಮೇಲಿನ ಮೊತ್ತದ ಶೇ ೫೨ ರಷ್ಟು)	೨೭.೦೪
ಒಟ್ಟು ಮೊತ್ತ	೭೯.೦೩
ಅಥವಾ (ಪೂರ್ಣ ಸಂಖ್ಯೆಗೆ ಪರಿವರ್ತಿಸಿದಾಗ)	೮೦.೦೦

ಬಂಡವಾಳದ ಹೂಡಿಕೆಯ ಬಹುಪಾಲು ಸಾರಿಗೆ ಮತ್ತು ಭಾರಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಮೇಲೆ ಆಗುವುದರಿಂದ, ಮತ್ತು ಇವು ಹೆಚ್ಚು ಉದ್ಯೋಗಗಳಿಗೆ ಮೊದಲ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶಕೊಡದಿರುವುದರಿಂದ, ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳು ಬೃಹತ್ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಶಿಕ್ಷಿತರಲ್ಲಿನ ನಿರುದ್ಯೋಗವು ಆರ್ಥಿಕತೆಯಲ್ಲಿರುವ ಇಡೀ ನಿರುದ್ಯೋಗದ ಒಂದು ಭಾಗ. ೧೯೫೫ರ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್‌ನಲ್ಲಿ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದಿಂದ ನೇಮಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಅಧ್ಯಯನ ತಂಡವು ಮುಂದಿನ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾದ (ಮೆಟ್ರಿಕ್ಯುಲೇಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ತೇರ್ಗಡೆಯಾದ) ೧೪.೫ ಲಕ್ಷ ಮಂದಿ ನಿರುದ್ಯೋಗದ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಅಂದಾಜುಮಾಡಿದೆ. ಪ್ರಕೃತ ಶಿಕ್ಷಿತ ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ೫.೫ ಲಕ್ಷ. ಈ ಇಪ್ಪತ್ತು ಲಕ್ಷ ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳ ಪೈಕಿ ೧೪.೪ ಲಕ್ಷ ಮಂದಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಮುಂದಿನ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಬಹುದು. ಹೀಗಾಗಿ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಪ್ರಮಾಣ ಬದಲಾಗದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ.

ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ರೂಪರೇಷೆಗಳನ್ನು, ಅದರ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು, ಅದು ಅನುಸರಿಸಿದ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು, ಗುರಿಗಳನ್ನು, ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಅಂದಾಜನ್ನು ಮತ್ತು ದೇಶವು ಎದುರಿಸುತ್ತಿರುವ ಆರ್ಥಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ಅದು ಯೋಚಿಸಿರುವ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ನೀಡಿದೆವು. ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯಂತೆಯೇ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಕೂಡ ಶಿಫಾರಸ್ಸನ್ನು ಒಳಗೊಂಡ ಮತ್ತು ಸಲಹಾತ್ಮಕವಾದ ವರದಿಯನ್ನು ನೀಡಿದೆ. ನಾವು ಅವುಗಳ ಸಾರಾಂಶವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ವಿವಿಧ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿನ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿಯೂ ಪುನರ್ನಿರೂಪಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಯೋಜನೆಗಳ ಮೇಲೆ ಟೀಕೆಯನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ನಾವು ಅದನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸುತ್ತೇವೆ. ಅಂಕಿಅಂಶಗಳು, ಅಧ್ಯಯನ ಮೊದಲಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕುರಿತೂ ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ, ಕಾರಣ, ಅವು ಯೋಜನೆಯ ಮುಖ್ಯ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಇರುವ ಸಾಧನಗಳು ಮಾತ್ರ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಹೋದರೆ, ನಾವು ವಿಷಯವನ್ನು ತಿರುಚುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂಬ ಆಪಾದನೆಯನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆಯೋಗದ ವಾದವನ್ನು ಇಡಿಯಾಗಿ ಹಾಗೆಯೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ.

“ಕೇಂದ್ರ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳ ಆಡಳಿತ ಯಂತ್ರವು ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ, ಕಾಲಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಂದ ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯದ ಹಿತವನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕೆಲಸಮಾಡಿದರೆ, ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸಫಲವಾಗುವುದು ಖಂಡಿತ” ಎಂಬ ಆಯೋಗದ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಮತ್ತು ಪೂರ್ವ ಷರತ್ತಿನೊಂದಿಗೆ ಈ ಅಧ್ಯಾಯವನ್ನು ಮುಕ್ತಾಯಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

‘ರೆ’ ಪ್ರತ್ಯಯದೊಂದಿಗೆ ಇರುವ ಇಲ್ಲಿನ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗುವುದೇ?

* * * *

ಭಾಗ ೫

ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ವಿಮರ್ಶೆ

BLANK PAGE

ಅಧ್ಯಾಯ ೧೪

ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಗಳು

ಕೆಲವು ಯೋಜನೆಗಳು ಮತ್ತು ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯು ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಮುಂದುವರಿಕೆಯಂತೆ ಮಾತ್ರವೇ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಉದ್ದೇಶದಲ್ಲಿ, ವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯತಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಂದು ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ನೋಡಬಹುದು. ಅಥವಾ ಅದನ್ನೇ ಇನ್ನೂ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ, ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸೂಚ್ಯವಾಗಿದ್ದ ಕೆಲವು ಧೋರಣೆಗಳು ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಖಚಿತ ರೂಪಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದವು.

ಸೈದ್ಧಾಂತಿಕ ನೆಲೆಗಟ್ಟು - ಸಮಾಜವಾದ

ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಮೊದಲನೆಯ ಮತ್ತು ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಮುಖವಾದ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವೆಂದರೆ ಅದರ ಗುರಿಯಾಗಿದ್ದ ಸಮಾಜವಾದ. ಗುರಿಯನ್ನು ಹೀಗೆ ನಿಶ್ಚಯಿಸುವಲ್ಲಿ ಆವಡಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸಮ್ಮೇಳನದ ಗೊತ್ತುವಳಿಯನ್ನು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಅನುಸರಿಸಿತ್ತೇ ಹೊರತು ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿನ ನಿರ್ದೇಶಕ ತತ್ವಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಿರುವ ಸತ್ಯ. ಸಮಾಜವಾದದ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಪಂ. ನೆಹರೂರವರನ್ನು ಮತ್ತು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಕ್ಷವನ್ನು ಯಾವುದು ಪ್ರೇರೇಪಿಸಿತು ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳುವುದು ಕಷ್ಟ. ಬಹುಶಃ ಇದಕ್ಕೆ ಪಂ. ನೆಹರೂ ಅವರು ಚೀನಾ ಮತ್ತು ರಷ್ಯಾ ದೇಶಗಳ ಮುಖಂಡರೊಡನೆ ಇರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಸಂಬಂಧ ಕಾರಣವಿರಬಹುದು ಅಥವಾ ಪಾಕಿಸ್ತಾನ ಮತ್ತು ಅಮೆರಿಕಾಗಳ ನಡುವಿನ ಮಿಲಿಟರಿ ಬಾಂಧವ್ಯ ಕಾರಣವಿರಬಹುದು. ಜನತೆಯು ಒಂದು ಧೈಯವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ರಕ್ತಗತಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದ ಹೊರತು ಮತ್ತು ಅಂತಹ ಧೈಯ ಕೇವಲ ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿರದೆ ರಾಜಕೀಯವಾಗಿಯೂ ಇರದ ಹೊರತು, ಅದಕ್ಕೆ ಜನತೆಯ ಸಹಕಾರವು ದೊರಕುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹಲವರು

ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತಾರೆ. ಸಮಾಜವಾದವು ಅಂತಹ ಒಂದು ಆದರ್ಶವಾಗಿದೆ. ಸೋವಿಯತ್ ರಷ್ಯಾ ಹಾಗೂ ಇತರ ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟ್ ದೇಶಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಈ ಧ್ಯೇಯವೇ ಕಾರಣವೆನ್ನಲಾಗಿದೆ.

ಕೆಲವು ಧ್ಯೇಯಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಕಂಕಣಬದ್ಧವಾಗಿರುವಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಾಗಲೀ, ದೇಶಗಳಾಗಲೀ ಇತರ ಸಾಮಾನ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗಿಂತ ಅಥವಾ ದೇಶಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕಷ್ಟನಿಷ್ಠುರಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚಿನ ತ್ಯಾಗಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಉತ್ಪಾದನೆಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಹೂಡಬೇಕು. ಬೆಳೆಯ ಫಲಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾದರೆ ಮೊದಲು ಬೀಜವನ್ನು ಬಿತ್ತಬೇಕು. ನಿಮ್ಮ ಉಳಿತಾಯವನ್ನಷ್ಟೇ ನೀವು ಬಂಡವಾಳದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಬಹುದು. ಉಳಿತಾಯಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ನಿಮ್ಮ ಅನುಭೋಗದಲ್ಲಿ ತ್ಯಾಗಮಾಡಬೇಕು. ಈಗಾಗಲೇ ಅನುಭೋಗವು ಸೀಮಿತವಾಗಿರುವಂತಹ ಬಡ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಉಳಿತಾಯವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಕಠಿಣ ನಿರ್ಧಾರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅನುಭೋಗವನ್ನು ತ್ಯಾಗಮಾಡಿ ಉಳಿತಾಯವನ್ನು ಮಾಡುವಂತಹ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವುದು ಹೇಗೆ?

ಉಳಿತಾಯ, ಹೂಡಿಕೆ ಮತ್ತು ಉತ್ಪಾದನೆ ಇವುಗಳ ಸಂಬಂಧ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿರುವ ಮುಕ್ತ ಆರ್ಥಿಕ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಭವಿಷ್ಯತ್ತಿನ ಬೇಡಿಕೆಗಳಿಗಾಗಿ ಇಂದಿನ ಅನುಭೋಗದ ಸ್ವಲ್ಪ ಭಾಗವನ್ನು ತ್ಯಾಗಮಾಡಿ ಉಳಿತಾಯಮಾಡುವಂತೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಪ್ರೇರೇಪಿಸುವುದು ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸವಲ್ಲ. ತಾವು ಮುಂದೆ ಫಲ ಪಡೆಯಬೇಕಾದರೆ ಬೀಜವನ್ನು ಇಂದು ಬಿತ್ತಬೇಕು, ಇಂದು ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಮುಂದೆ ತಮಗೆ ಫಲ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿರುತ್ತದೆ. ಸಮಷ್ಟೀಕೃತವಾದ ಆರ್ಥಿಕ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಈ ಸಹ-ಸಂಬಂಧವು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ವಿಶಾಲವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಸರಕಾರವು ಅದರ ಮಧ್ಯೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತದೆ. ಸರಕಾರವು ನಿಮ್ಮ ಕ್ಷೇಮ-ಕಲ್ಯಾಣದ ಬಗ್ಗೆ ಆಶ್ವಾಸನೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೂ, ನೀವು ಉತ್ತಮ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಸ್ಥರಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಅಥವಾ ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಪ್ರಜ್ಞಾಪ್ರೇರಿತ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಮುಂದಿನ ಒಳಿತಿಗಾಗಿ ಇಂದು ತ್ಯಾಗಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬಾಹ್ಯ ಬಲವಂತವಿಲ್ಲದೆ ನೀವು ಸಿದ್ಧರಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಜನತೆಗೆ ಪ್ರೇರೇಪಣೆಯನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರಪ್ರೇಮದ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ನೀಡಿ, ತ್ಯಾಗಮಾಡುವಂತೆ, ಕಷ್ಟನಿಷ್ಠುರಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ, ಶ್ರಮಪಡುವಂತೆ, ಭೋಗಜೀವನವನ್ನು ತೊರೆದು ಸರಳ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸುವಂತೆ ಪ್ರೇರೇಪಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಕೇಂದ್ರೀಕೃತ ಯೋಜನೆಗಳು ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಸಮಾಜವಾದಿ ಯೋಜನೆಗಳು

ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಫಲವಾಗಿದ್ದರೆ ಅದು ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟ್ ರಷ್ಯಾ, ನಾಜಿಯ ಜರ್ಮನಿ ಮತ್ತು ಫ್ಯಾಸಿಸ್ಟ್ ಇಟಲಿಯಂತಹ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ. ಚೀನಾ ಮತ್ತು ಅನುಯಾಯಿ ದೇಶಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಈಗಲೇ ಏನನ್ನೂ ಹೇಳಲುಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಧ್ಯೇಯಗಳನ್ನು ಜನತೆಯ ಮುಂದೆ ಇಡಲಾಗಿತ್ತು. ನಾಜಿ ಜರ್ಮನಿಯು ತನ್ನ ಆರ್ಯನ್ ಉತ್ತಮಿಕೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿಹಿಡಿದು ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಹಿಡಿತವನ್ನು ಸಾಧಿಸಬಯಸಿತು. 'ಜನತೆಯ ರಾಜಕೀಯ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ' ಮುಸಲೋನಿಯ ಇಟಲಿಯು ನವೀನ ರೋಮ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕಟ್ಟುವ ಕನಸನ್ನು ಕಂಡಿತು. ಸೋವಿಯತ್ ರಷ್ಯಾವು 'ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ವೃದ್ಧಿಗೊಳಿಸುವ, ಕಾರ್ಮಿಕರ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಮತ್ತು ಭೌತಿಕ ಮಟ್ಟವನ್ನು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಏರಿಸುವ, ತನ್ನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಮತ್ತು ಮಿಲಿಟರಿ ಬಲವನ್ನು ವೃದ್ಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ' ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿತು. ಏಷ್ಯಾದ ನೇತಾರನಾಗುವ ತನ್ನ ಅಭಿಲಾಷೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವತ್ತ ಜಪಾನ್ ಮುಂದುವರಿಯಿತು. ಇಂತಹ ರಾಜಕೀಯ ಉದ್ದೇಶಗಳು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಿ ಧೋರಣೆಯ ಶಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಆಹಾರವಾಯಿತು. ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿಯು ಕಾರ್ಮಿಕರ ಆಡಳಿತವನ್ನು ನಿರ್ನಾಮಮಾಡುತ್ತದೆಯೆಂಬ ಭಯವನ್ನು ಸತತವಾಗಿ ರಷ್ಯಾ ದೇಶವು ಜೀವಂತವಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ತನ್ನ ಜನಗಳ ಮನದಲ್ಲಿ ಬಿತ್ತಿ ಭಯದ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಲು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಸೈನ್ಯಬಲದ ಕಾರಣವನ್ನು ರಷ್ಯಾ ದೇಶವು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಹಿಟ್ಲರ್ ಮತ್ತು ಮುಸಲೋನಿ ಇದೇ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಬಂಡವಾಳವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಇಂದಿಗೂ ಬ್ರಿಟನ್ ಮತ್ತು ಅಮೆರಿಕಾ ದೇಶಗಳನ್ನು ರಷ್ಯಾದ ಜನತೆಯ ಶತ್ರುಗಳೆಂದೇ ಬಿಂಬಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟ್ ದೇಶಗಳ ನಿರಂಕುಶ ಪ್ರಭತ್ಯಗಳು ತಮ್ಮ ಕುತಂತ್ರ, ಮುಖಂಡತ್ವದಲ್ಲಿನ ಗುಣಾವಗುಣಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವಿರುವ ದೇಶಗಳ ತಪ್ಪು ಒಪ್ಪುಗಳ ಮೇಲೆಯೇ ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತವೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯು ಯೋಜನಾ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೆ ಒಂದು ತಾತ್ವಿಕ ಅಂಶವನ್ನು ಸೇರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಈ ಪ್ರಯತ್ನ ಆರ್ಥಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾಯಿತು. "ಪ್ರಸಕ್ತ ಇರುವ ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಚೌಕಟ್ಟಿನ ಒಳಗಡೆಯೇ ಉತ್ತಮ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಷ್ಟೇ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಶೀಲ ದೇಶಗಳ ಮುಂದಿರುವ ಕರ್ತವ್ಯವಲ್ಲ. ವಿಶಾಲವಾದ ಮತ್ತು ಆಳವಾದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಬೆಳೆಸಲು ಸಹಾಯವಾಗುವಂತೆ ಅವುಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಪುನಾರೂಪಿಸಬೇಕು" ಎಂದು ವರದಿಯು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಅಥವಾ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ

‘ಸಮಾಜವಾದಿ ಸಿದ್ಧಾಂತದ ಪ್ರಕಾರ ರೂಪಿಸಿದ ಸಮಾಜ’ ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗಿದೆ.

‘ಸಮಾಜವಾದ’ ಎಂಬ ಪದದ ಖಚಿತವಾದ ಅರ್ಥದ ಬಗ್ಗೆ, ಅದರ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಗೊಂದಲವಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ಗೊಂದಲವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿರುವವರು ಸಮಾಜವಾದದ ವಿರೋಧಿಗಳೂ ಅಲ್ಲ, ಅಥವಾ ಸಮಾಜವಾದೇತರರೂ ಅಲ್ಲ, ಬದಲಿಗೆ, ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವೇ ಸಮಾಜವಾದದ ಅನುಯಾಯಿಗಳು ಎಂದು ಕರೆದುಕೊಳ್ಳುವವರು. ಯೂರೋಪಿನಲ್ಲಿ ಉಪದೇಶಮಾಡಲ್ಪಡುತ್ತಿರುವ ಮತ್ತು ಹುಟ್ಟುಹಾಕುತ್ತಿರುವ, ಸೋವಿಯತ್ ರಷ್ಯಾ ಮತ್ತು ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯರೂಪದಲ್ಲಿ ಇಳಿದಿರುವ ಸಮಾಜವಾದವು, ‘ಉತ್ಪಾದನೆಗಾಗಿ ಬಳಸಲ್ಪಡುತ್ತಿರುವ ಭೂಮಿ ಮತ್ತು ಇತರ ಎಲ್ಲಾ ಆಸ್ತಿಗಳೂ ಸರಕಾರದ ಅಥವಾ ಸರಕಾರದಿಂದ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದಿರುವಂತಹ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಸ್ವತ್ತಾಗಿರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇಬ್ಬರು ಸಮಾಜವಾದಿಗಳ ನಡುವೆ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನಾದರೂ ಇದ್ದರೆ, ಅದು ಕೇವಲ ಈ ಸ್ವತ್ತುಗಳ ನಿರ್ವಹಣಾ ರೀತಿಯನ್ನು ಕುರಿತದ್ದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಸ್ವತ್ತುಗಳ ಮೇಲಿನ ಮಾಲಿಕತ್ವವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಬಗ್ಗೆ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯವು ಇರಬಹುದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಇಂದು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಖಾಸಗಿ ಸ್ವತ್ತನ್ನು ವಶಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ, ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಕ್ಷವು ಅದನ್ನು ಶಾಸನದ ಮೂಲಕ, ಶಾಸನಸಭೆಯು ಅನುಮೋದಿಸಿದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ನೀಡಿ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಬಯಸುತ್ತದೆ. ಸಮಾಜವಾದಿಗಳು ಇಂತಹ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಶಾಂತಿಯುತ ಮಾರ್ಗಗಳಿಂದ, ಆದರೆ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ನೀಡದೆ, ಸಾಧಿಸಬಯಸುತ್ತಾರೆ. ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟರಾದರೂ ಹಿಂಸಾಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಲೂ ಹಿಂಜರಿಯುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಮುಟ್ಟುಗೋಲು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಅನುಮೋದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸರ್ವೋದಯವಾದಿಗಳು ಜನಗಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಒಲಿಸುವ ಮೂಲಕ ದಾನವಾಗಿ ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವಾಗ, ದಾನವಾಗಿ ನೀಡದಿದ್ದರೆ, ಅದನ್ನು ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟರು ಬಲಪ್ರಯೋಗದಿಂದ ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳುವ ತಂತ್ರವನ್ನೂ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಆಡಳಿತದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯಗಳಿವೆ. ಸೋವಿಯತ್ ಮಾದರಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವ ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟರು ಕೇಂದ್ರೀಕೃತ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಾರೆ. ಸಮಾಜವಾದಿಗಳು ಸರಕಾರವು ಪೌರ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಮೂಲಕ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಹಂಚಿರುವ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್‌ಗಳನ್ನು ಈ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹುದನ್ನು ‘ಪುರಸಭಾ ಸಮಾಜವಾದ’ ಎಂದು ಸರಿಯಾಗಿ ಕರೆಯಬಹುದು. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಕ್ಷವಾದರೂ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಮೂಲಕ, ತನ್ನ ನೇರವಾದ ನಿಯಂತ್ರಣ ಮತ್ತು ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದನ್ನು ಸಾಧಿಸಬಯಸುತ್ತದೆ. ಸರ್ವೋದಯವಾದಿಗಳು ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗಷ್ಟೇ ತಮ್ಮ

ಗಮನವನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಭೂಮಿ ಮತ್ತಿತರ ಉತ್ಪಾದನಾ ಸಾಧನಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹಳ್ಳಿಗರೇ ಹೊಂದಿರುವಂತಹ ಗ್ರಾಮರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಆದ್ದರಿಂದ, ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಎಲ್ಲಾ ಸಮಾಜವಾದೀ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಂದ ತಾತ್ವಿಕ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಪಡೆಯಿತು. ಆದರೆ, ಬೆಂಬಲ ಸೂಚಿಸಿದವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಈ ದೇಶಕ್ಕೆ ಸಮಾಜವಾದ ಆಗಮನದ ನಡೆಯು ವಿಳಂಬವಾಯಿತೆಂದು ಅತ್ಯಪ್ಪರಾಧಿಗಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆಂದರೆ, ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯ ಒಳಗೇ ಸಮಾಜವಾದವನ್ನು ಇಡಿಯಾಗಿ ನೆಲೆಗೊಳಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದಾಗಿಯೇ ಈ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸಮಾಜವಾದದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಚಿತ್ರಣವನ್ನು ಹೊರಗೆಡವಲಾಗಿಲ್ಲ. ೧೯೫೬ರ ಜನವರಿ ೨೨ರಂದು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಲಿಯ ಸ್ಥಾಯೀ ಸಮಿತಿಯ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಪಂ. ನೆಹರೂ ಅವರು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರು ‘ನಾವು ಸಮಾಜವಾದದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಮೇಲೆ ಸಮಾಜವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲರಿಂದಲೂ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದೆ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ, ಇದೇ ನಮ್ಮ ದೃಢವಾದ ನೀತಿಯಾಗಿದೆ. ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಮಾಜವಾದದ ಮೂಲಕ ಏನನ್ನಾದರೂ ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದು ದೀರ್ಘಾವಧಿಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ನಾನು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ. ಅನತಿ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ನಾವು ಇದನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಜನತೆಯನ್ನು ಮೋಸಗೊಳಿಸುವುದರಿಂದ ಯಾವ ಉಪಯೋಗವೂ ಇಲ್ಲ. ಅಮಿತ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರವನ್ನು ತಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರೂ, ಅಪರಿಮಿತ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ಚೀನೀ ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೂ, ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಮಾವೋ ಅವರು ಚೈನಾದಂತಹ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಮಾಜವಾದವನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಲು ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಬೇಕು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.’

ಅಂದರೆ, ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಮಾಜವಾದದ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಬಹುದು. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಸಮಾಜವಾದದ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯ ಆರಂಭವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. “ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಅಳಿಯುವ ಮಾನದಂಡವು ಖಾಸಗೀ ಲಾಭವಲ್ಲ, ಬದಲಿಗೆ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಗಳಿಕೆ”, ಮತ್ತು “ಇಡೀ ಸಮುದಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತು ಇಡೀ ಸಮುದಾಯದ ಪರವಾಗಿ ಸರಕಾರವು ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲಕರ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡುವಲ್ಲಿ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು” ಎಂದಷ್ಟೇ ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಸಮಾಜವಾದವು ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಯಾವ ರೂಪವನ್ನು ತಳೆಯುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಈ

ವಿಷಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಪಂ. ನೆಹರೂ ಅವರು ಸಮಾಜವಾದದ ಬಗೆಗಿನ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಮುಂದಿನ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿದ್ದಾರೆ “ನಾನು ತಿಳಿದಿರುವ ಹಾಗೆ, ಎಲ್ಲಾ ಮೂಲಭೂತ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು, ಭಾರಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು, ಖನಿಜ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು, ಮುಂತಾದವು ಸರ್ಕಾರದ ಒಡೆತನದಲ್ಲಿರಬೇಕು, ಮಧ್ಯಮ ಪ್ರಮಾಣ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಒಡೆತನ ಸಹಕಾರಿ ತತ್ವವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರಬೇಕು”.

ಖಾಸಗಿ ವಲಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ತನ್ನ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತಾ “ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಮತ್ತು ಖಾಸಗಿ ವಲಯಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವು ಅವುಗಳ ನಿರ್ವಹಣೆಯನ್ನು ಕುರಿತದ್ದಾಗಿದೆಯೇ ಹೊರತು ಅವುಗಳ ಅಂತಿಮ ಧ್ಯೇಯದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ. ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಮತ್ತು ಅಗತ್ಯಗಳು ಎಷ್ಟು ಅಗಾಧವಾಗಿದೆಯೆಂದರೆ, ಖಾಸಗಿ ವಲಯವು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳಲು ಅಸಮರ್ಥವಾದ ಅಥವಾ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಲು ಒಲ್ಲದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯವು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೊಳಿಸಲು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಉತ್ತಮ.” ಎಂದು ಹೇಳಿತ್ತು. ಆದರೆ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಈ ನಿಲವನ್ನು ಬದಲಿಸುತ್ತಾ “ಈ ಎರಡು ವಲಯಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವು ಅವುಗಳ ನಿರ್ವಹಣೆಯನ್ನು ಕುರಿತದ್ದಾಗಿರದೆ ಅವುಗಳ ಅಂತಿಮ ಧ್ಯೇಯವನ್ನು ಕುರಿತದ್ದಾಗಿದೆ. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯವು ಯಾವುದೇ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದರೂ ಅಗತ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸ್ವಯಿಚ್ಛೆಯಿಂದ ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು”

ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಿಸಿರುವ ಈ ನೀತಿಯನ್ನು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅನುಷ್ಠಾನಗೊಳಿಸಲಾಗುವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಕಾದು ನೋಡಬೇಕು. ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಕೊರತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಸರ್ಕಾರವು ಇಂದಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಖಾಸಗಿ ವಲಯವು ತನ್ನದು ಎಂದುಕೊಂಡಿರುವ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯ ಏಕಸ್ವಾಮ್ಯವು ಇರುವಂತಹ ಭಾರಿ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣಮಾಡುವ ಆಲೋಚನೆಯಷ್ಟೇ ಇದ್ದರೆ, ನೆಹರೂ ಅಂತಹವರು ಅಷ್ಟೇನೂ ಅಪಾಯಕಾರಿಯಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ರಾಜ್ಯಗಳ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಯಾವನೇ ಒಬ್ಬ ಸಮಾಜವಾದಿಯು ಸಂವಿಧಾನದ ಪ್ರಕಾರ ರಾಜ್ಯಗಳ ಯಾದಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವ ವಿಷಯಗಳ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಚಲಾಯಿಸಬಹುದು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳು ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆ, ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳು ಮುಂತಾದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತವೆ. ಇದಕ್ಕೂ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ, ಒಬ್ಬ ಸಮಾಜವಾದಿಯು ಪಂಚಾಯತಿಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ, ಹಳ್ಳಿಯ ಕೆರೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೀನು ಹಿಡಿಯುವ ಹಕ್ಕನ್ನು,

ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ಗಾಡಿ ಹೊಡೆಯುವ ಹಕ್ಕನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣ ಮಾಡಿ ತನ್ನ ಇರವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಹಳ್ಳಿಯ ಫೂಟ್ ಲಾಯಿಯಂತೆ, ಸಮಾಜವಾದಿಗಳು ಹಳ್ಳಿಗರನ್ನು ಸಂಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ದೂಡಿ, ಹಳ್ಳಿಯ ಆರ್ಥಿಕ ಹಂದರವನ್ನು ಅಲ್ಲೋಲಕಲ್ಲೋಲಗೊಳಿಸಬಹುದು.

ಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರಗಳು ಸಮಾಜವಾದವನ್ನು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಮೂಲಕ ಸಾಧಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಸಾರಿದ್ದರೂ, ಇದರ ಬಗ್ಗೆ, ಪಂ. ನೆಹರೂ ಅವರಿಗೆ ಅನುಮಾನವಿರುವುದರಿಂದ, ಅವರ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಉದ್ಧರಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. “ಕೆಲವರು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿಯೊಡನೆ ಬೆರೆಸಿ ನೋಡುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವು ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದಿದೆ ಎಂಬ ಕಾರಣದಿಂದ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವು ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿಗೆ ಅಥವಾ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ಪದ್ಧತಿಯು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯಕ ಎಂದು ಹೇಳುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ ಸಮಾಜವಾದವೆಂದರೆ ನಿರಂಕುಶಪ್ರಭುತ್ವವೆಂದೇನೂ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ತಾತ್ವಿಕವಾಗಿ ಇವೆರಡೂ ಒಂದೇ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶವು ಹೇಗೆ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.”* ತಾತ್ವಿಕವಾಗಿ ಸಮಾಜವಾದ ಎಂದರೆ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರವೆಂದಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅದು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ನಿರಂಕುಶಪ್ರಭುತ್ವವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಬಹುದು. ‘ಸಮಾಜವಾದ’ವನ್ನು ನಾವು ಕಲಬೆರಕೆ ಮಾಡದೆ ಇದ್ದರೆ, ಇದಕ್ಕೆ ಭಾರತವು ಅಪವಾದವಾಗುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ?

ರಾಜನಿಕ ಯೋಜನೆ

ಮೊದಲನೆಯ ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೆಂದರೆ, ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಪ್ರಯೋಜನಾತ್ಮಕ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೆ, ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ರಾಜನಿಕ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ತರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಆಗ ಇದ್ದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ರಚನೆಯನ್ನು, ಸಮಾಜದ ವೃತ್ತಿ-ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಲು ಉದ್ದೇಶಿಸಿರಲಿಲ್ಲ, ಬದಲಿಗೆ ಅದನ್ನು ಅಗತ್ಯವಿದ್ದಲ್ಲಿ ದುರಸ್ತಿಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ, ಅದರ ಕೆಲವೊಂದು ರೋಗಗಳಿಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ನೀಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿತು. ಆದರೆ, ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಹಾಲಿ ಇರುವ ಆರ್ಥಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮೂಲಭೂತವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸುವ, ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುವ, ಅವರ ವೇತನಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವಂತಹ ರಾಜನಿಕ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ತರುವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು

* ಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ - ಪು. ೪೨, ಪ್ರಕಟಣಾ ವಿಭಾಗ

ಹೊಂದಿದೆ. ಅಭಿವೃದ್ಧಿಶೀಲ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ, ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ದ್ವಿತೀಯ ಮತ್ತು ತೃತೀಯ ದರ್ಜೆಯ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳತ್ತ ತನ್ನ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವನ್ನು ಹರಿಸುತ್ತದೆ. ೧೯೭೫-೭೬ರ ವೇಳೆಗೆ ಕೃಷಿ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಸಂಖ್ಯೆ ಒಟ್ಟು ಕಾರ್ಮಿಕರ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಶೇ ೬೦ ಇರುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಚಿತ್ರಣವನ್ನು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಯೋಜಕರು ಯಾವರೀತಿಯ ರಾಜನಿಕ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅದು ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ನೋಡುತ್ತೇವೆ.

ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಮೂರನೆಯ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವೆಂದರೆ, ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಕೃಷಿಗೆ ಮಹತ್ವವನ್ನು ನೀಡಿದ್ದರೆ, ಇದರಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯವನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯವನ್ನು ನೀಡುವಲ್ಲಿ ಈ ಪಲ್ಲಟಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳೆಂದರೆ - ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ರೂಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಸಮಯದಲ್ಲಿದ್ದ ಆಹಾರ ಸಮಸ್ಯೆಯ ನಿವಾರಣೆಯಾಗಿತ್ತು ಎಂಬುದು ಆಯೋಗದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ನಾವು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ರಾಜನಿಕ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ತರುವ ಆಯೋಗದ ಉದ್ದೇಶ. ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯದ ಸರಿತಪ್ಪುಗಳು ವಿವಾದಾಸ್ಪದ ವಿಷಯವಾಗಿದ್ದು, ವಿರುದ್ಧ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ವಾದಿಸುವ ಎರಡೂ ಬಣದವರು ಸಮರ್ಥನೀಯವಾಗಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ತರ್ಕವನ್ನು ಮುಂದಿಡುತ್ತಾರೆ.

ಪ್ರಮಾಣ

ಕಡೆಯದಾಗಿ, ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಗಿಂತ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದಷ್ಟೇ ಆಗಿಲ್ಲದೆ, ಅದರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯೂ ದೊಡ್ಡದಾಗಿದೆ. ಒಟ್ಟು ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚವಾದ ರೂ. ೪,೨೦೦ ಕೋಟಿ ರೂಗಳಲ್ಲಿ, ರೂ. ೩,೪೦೦ ಕೋಟಿ ಮೊತ್ತವನ್ನು ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಮತ್ತು ರೂ. ೯೦೦ ಕೋಟಿ ಮೊತ್ತವನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಕಾರ್ಯಗಳ ಮೇಲೂ ಹೂಡಲು ಯೋಚಿಸಲಾಗಿದೆ. ಯೋಜಕರು ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತಯಾರಿಸುವಾಗ ಅದನ್ನು 'ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚುಯಕೆಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದುದಾಗಿದೆ' ಎಂದು ವರ್ಣಿಸಿ 'ಈ ಗಾತ್ರದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಬೀಳುವ ಒತ್ತಡ ಸಾಕಷ್ಟು ಇರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕತೆಯ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹೊರೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ' ಎಂದಿದ್ದರು. ಆದಾಗ್ಯೂ ನಂತರ ಅವರು, 'ಸಾಧ್ಯವಾದ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ, ಈ ಪ್ರಮಾಣದ ಹೂಡಿಕೆಯಿಂದ ಉದ್ದೇಶಿಸಿರುವ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನದ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಸಾಧಿಸಬಹುದು' ಎಂಬ ಮಹಾಲನೋಬಿಸ್ ಅವರ ಪ್ರತಿಪಾದನೆಯನ್ನು ಅನುಮೋದಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಆಯೋಗದ ಸದಸ್ಯರಾಗಿದ್ದ ಗುಜರಾತ್ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಪ್ರೊ. ಬಿ.ಆರ್.

ಶೆಣೈ ಅವರು 'ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಮಾಣವು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಮೀರಿದುದಾಗಿದೆ' ಎಂಬ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯದ ತಮ್ಮ ಟಿಪ್ಪಣಿಯನ್ನು ಇದಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿದ್ದರು.

ಟೀಕೆ ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳಿಗೆ ಕಿವಡುಗಿವಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದ ಆಯೋಗವು, ಯೋಜನೆಯ ರೂಪರೇಷೆಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ರೂ. ೪,೮೦೦ ಕೋಟಿಗೆ ಏರಿಸಿತು. ಇದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಕೆ.ಸಿ. ನಿಯೋಗಿ ಅವರು 'ಯೋಜನೆಯ ಈ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಇದನ್ನು ಐದುವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದ ಮಾತು' ಎಂದು ಬಲವಾಗಿ ವಾದಿಸಿದರು. ಆದರೆ, ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ನಿಲ್ಲದೆ, ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚದ ಗುರಿಯನ್ನು ರೂ. ೫,೬೦೦ ಕೋಟಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಿತು.

ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಸಮಸ್ಯೆಯು ಭೂತಾಕಾರವಾಗಿ ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲುವವರೆಗೆ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯು ಮುಂದುವರೆಯಿತು. ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮರುವಿಚಾರ ಮಾಡುವುದು ಅವಶ್ಯಕವೆಂಬುದು ಜನರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಾಗಿತ್ತು. ೧೯೫೭ರ ಜುಲೈ ೧೦ರಂದು ಮದರಾಸಿನಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಶ್ರೀ ಸಿ.ಡಿ. ದೇಶಮುಖ್ ಅವರು ತಮ್ಮ ಪ್ರಕಾರ ಯೋಜನೆಯು ಕ್ರೋಢೀಕರಿಸಲು ಉದ್ದೇಶಿಸಿದ್ದ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ಕಾರಣದಿಂದ ಈಗ ದೊರಕುತ್ತಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ, ಯೋಜನೆಯ ಗಾತ್ರವನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡಲು ಅಥವಾ ಯೋಜನೆಯ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಯೋಜಕರು ಯೋಚಿಸಿದ್ದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಿಡಿತವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ನಾವು ಸಿದ್ಧರಾಗಿರಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದರು. ಅವರು ಮುಂದುವರಿದು 'ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಂಪತ್ತು ಅಧಿಕಗೊಳ್ಳದಿರುವುದರಿಂದ ಮತ್ತು ನಾವು ಈಗಾಗಲೇ ಕನಿಷ್ಠ ಜೀವನೋಪಾಯದಿಂದ ಬದುಕುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ, ಹಾಗೂ ಯೋಜನೆಯ ಹಣಕಾಸಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಮೊದಲು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿದುದಕ್ಕಿಂತ ಈಗ ಬೇರೆಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಅಗತ್ಯವಾದ ತ್ಯಾಗವನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ' ಎಂದೂ ಸೇರಿಸಿದ್ದರು.*

ಯೋಜನೆಯ ಹಣಕಾಸಿನ ಅಂದಾಜನ್ನು ಮತ್ತು ಅದರ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಚರ್ಚಿಸುವ ಮೊದಲು, ಈಗಾಗಲೇ ಸಂದಿರುವ ಯೋಜನೆಯ ಮೊದಲ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ತುಲನೆಯನ್ನು ಮಾಡೋಣ ಮತ್ತು ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಅಂತರ್ವಿರೋಧಗಳಿವೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡೋಣ.

* The Hindu, Madras, July 11, 1957

ಅಧ್ಯಾಯ ೧೫

ತಾಂತ್ರಿಕ ನ್ಯೂನತೆಗಳು

ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆಗಳು

ಒಂದು ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಯು, ಮಾನಸಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ೧) ಜನಸಂಖ್ಯಾ ಬೆಳವಣಿಗೆ, ೨) ಬಂಡವಾಳದ ಹೂಡಿಕೆಯ ದರ ಮತ್ತು ೩) ಬಂಡವಾಳ-ಉತ್ಪಾದನೆಗಳ ನಡುವಿನ ಅನುಪಾತವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಇವುಗಳನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡರೆ, ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಅವಧಿಯಲ್ಲಿನ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನ ಮತ್ತು ತಲಾ ವರಮಾನಗಳನ್ನು ಸುಮಾರಾಗಿ ಅಂದಾಜು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇವುಗಳನ್ನು ಕರಾರುವಾಕಾಗಿ ಅಳೆಯಲು ಯಾವ ಉಪಕರಣಗಳೂ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ, ಆರ್ಥಿಕ ತಜ್ಞರು ಕೆಲವೊಂದು ಊಹೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ನಾವು ಈಗಾಗಲೇ ನೋಡಿದಂತೆ, ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ಹೆಚ್ಚಳದ ದರವನ್ನು ವಾರ್ಷಿಕ ಶೇ. ೧.೨೫ ಎಂದು, ಬಂಡವಾಳದ ಹೂಡಿಕೆಯು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನದ ಶೇ ೫ ಎಂದು ಮತ್ತು, ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆ ಮತ್ತು ಉತ್ಪಾದನೆಯ ನಡುವಿನ ಅನುಪಾತ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯ ನಂತರ ೩:೧ ಎಂದು ಊಹಿಸಿತ್ತು. ಪ್ರಥಮ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಪುನರಾವಲೋಕನ ಮಾಡುವಾಗ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು, ಈ ಊಹೆಗಳು ನಿಜವಾಗಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಮುಂದಿನ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುವಾಗ ಈ ಊಹೆಗಳನ್ನು ಆಯೋಗವು ಬದಲಾಯಿಸಿತು. ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಅಂತಿಮ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಎಡವಿದ್ದು ಹೀಗೆ ಮಾಡಲು ಉಪಕ್ರಮಿಸಿದಾಗ.

ದಶವಾರ್ಷಿಕ ಜನಗಣತಿಯು ಜನಸಂಖ್ಯಾ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ೧೯೪೧ರ ಜನಗಣತಿಯಲ್ಲಿ ಬಹುಶಃ ಇದ್ದಿರಬಹುದಾದ ಉತ್ತೇಜ್ಜೆಗಾಗಿ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ಕಾರಣಗಳು ಮತ್ತು ೧೯೪೭ ರಲ್ಲಿನ ದೇಶದ ವಿಭಜನೆಯಿಂದಾದ ಜನಗಳ ವಲಸೆಯ ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ ೧೯೫೧ರ ಜನಗಣತಿಯಲ್ಲಿನ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕಾಗುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ. ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ದರವನ್ನು ಲೆಕ್ಕಹಾಕುವುದು ಯಾವಾಗಲೂ

ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸವೇ ಸರಿ. ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ದಾದಾಭಾಯಿ ನವರೋಜಿ ಅವರು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನ ಮತ್ತು ತಲಾ ವರಮಾನಗಳನ್ನು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಹಲವಾರು ಪರಿಣತರು ಈ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ಖಚಿತಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿರುವ ವಿಧಾನಗಳನ್ನಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಅವುಗಳಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದ ನಿರ್ಧಾರಗಳನ್ನಾಗಲಿ ಕುರಿತು ಯಾವುದೇ ಇಬ್ಬರು ಪರಿಣತರಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮತವಿಲ್ಲ. ಎದ್ದುಕಾಣುವಂತಹ ಈ ಭೇದಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಈ ಎರಡು ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ನೋಡಿ. ಡಾ. ವಿ.ಕೆ.ಆರ್.ವಿ. ರಾವ್ ಅವರು ೧೯೨೫-೨೯ರಲ್ಲಿದ್ದ ತಲಾ ಆದಾಯವನ್ನು ರೂ. ೭೬ ಎಂದು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿದರೆ, ಸೈಮನ್ ಕಮೀಷನ್ ಅದು ರೂ. ೧೧೬ ಆಗಿತ್ತು ಎಂಬ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಬೆಲೆಗಳಿಂದಾಗಿಯೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಯೋಜನಾಪೂರ್ವಕ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನವನ್ನು ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ನಾಲ್ಕನೆಯ ವರ್ಷದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನದೊಂದಿಗೆ (೧೯೪೮-೪೯ರ ಬೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಸಕ್ತ ಬೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ) ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಬರುವ ಫಲಿತಾಂಶಗಳು ಹೇಗೆ ಬೇರೆಯಾಗಿರುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಹಿಂದಿನ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ದೇವೆ. ೧೯೪೮-೪೯ರ ಬೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ೧೯೫೫-೫೬ರ ತಲಾ ವರಮಾನವು ರೂ. ೨೭೨ ಆಗಿದ್ದರೆ, ೧೯೫೨-೫೩ರ ಬೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಅದು ರೂ. ೨೮೧ ಮತ್ತು ಈಗಿನ ಬೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ರೂ. ೨೫೨ ಆಗಿರುತ್ತದೆ.

ಬಂಡವಾಳದ ಅಪವರ್ತನ ಗುಣಾಂಕ: ಯೋಜನಾ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನವು ಶೇ ೧೮ರಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು ಎಂದು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಲೆಕ್ಕಹಾಕಿದೆ. ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯು ೧೯೫೦-೫೧ರಲ್ಲಿದ್ದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಉತ್ಪನ್ನದ ಶೇ ೪.೯ರ ಮಟ್ಟದಿಂದ ೧೯೫೫-೫೬ರ ಶೇ ೭.೩ಕ್ಕೆ ಏರಿತು. ೧೯೫೨-೫೩ರ ಬೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ, ೧೯೫೦-೫೧ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೯,೧೧೦ ಕೋಟಿಯಿದ್ದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನವು ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೧೦,೮೦೦ ಕೋಟಿಗೆ ಏರಿತು, ಅಂದರೆ ಈ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ರೂ. ೧,೭೦೦ ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಇದೇ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ರೂ. ೩,೧೦೦ ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಬಂಡವಾಳವು ಹೂಡಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆ ಮತ್ತು ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಅನುಪಾತದಲ್ಲಿನ ಹೆಚ್ಚಳ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿದ್ದ ೩:೧ಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ೧.೮:೧ ರಷ್ಟು ಇದ್ದಿತು. ಈ ಉತ್ತೇಜಕರ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಿಂದ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡ ಆಯೋಗವು ಈ ಅನುಪಾತವನ್ನು ಮುಂದಿನ ಐದು ವರ್ಷಗಳಿಗೆ ೨.೩:೧ ಆಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಲೆಕ್ಕಹಾಕಿತು.

ಆದರೆ, ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದ ಆಯೋಗದ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರವು ಸಮರ್ಥನೀಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗೆ ಬಂಡವಾಳದ ಅಪವರ್ತನದ ಗುಣಾಂಕದ ಈ ಗುರಿಯನ್ನು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸುವಾಗ ಎಲ್ಲಾ ಅಂಶಗಳನ್ನೂ ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬಂದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಉತ್ಪನ್ನದ ಹೆಚ್ಚಳವು ಅಂಕಿಅಂಶಗಳ ದೆಸೆಯಿಂದ ಬಂದುದೂ ಮತ್ತು ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಸಂಭವಿಸಿದುದೂ ಆಗಿತ್ತು. ಅನುಕೂಲಕರವಾಗಿದ್ದ ಹವಾಮಾನದಿಂದಾಗಿ ಸತತವಾಗಿ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಕೃಷಿ ಉತ್ಪಾದನೆ ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿತ್ತು. ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಇದ್ದ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದ ಉತ್ಪಾದನೆಯು ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳು ಈ ಏರಿಕೆಯನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ನೆರವಾದವು.

ಆಯೋಗವು ಹೀಗೆ ತನ್ನ ಗುರಿಯನ್ನು ಮುಂದಿನ ವರ್ಷಗಳಿಗೂ ವಿಸ್ತರಿಸಿತು. ರೂ. ೬,೧೦೦ ಕೋಟಿ ಹೂಡಿಕೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ, ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಅಂತ್ಯದ ವೇಳೆಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನವು ಶೇ ೨೫ರಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗುವುದು ಎಂದು ಅದು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಈ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರವೂ ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಬಗೆಗಿನ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರದ ಹಾಗೆಯೇ ತಪ್ಪಾಗುವುದು. ಆದರೆ ಈ ಬಾರಿ ಸಾಧನೆಯು ಗುರಿಗಿಂತ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಇರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ನಮ್ಮ ಅನಿಸಿಕೆ. ರೂ. ೬,೧೦೦ ಕೋಟಿಯ ಹೂಡಿಕೆಯ ಗುರಿಯನ್ನು ನಾವು ಮುಟ್ಟಿದರೂ, ಆಯೋಗದ ಗುರಿಯಾದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನದಲ್ಲಿ ಶೇ ೨೫ರ ಹೆಚ್ಚಳದ ಸಾಧನೆ ನೆರವೇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಆಯೋಗವು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮೂಲಭೂತ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳು ಬೇರೆಯಾಗಿದ್ದರೂ, ಆಯೋಗವು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ದೇಶಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ, ಬಂಡವಾಳದ ಅಪವರ್ತನ ಗುಣಾಂಕವನ್ನು ಆಧಾರವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿತು. ಈ ಗುಣಾಂಕವನ್ನು ೩:೧ ಎಂದು ಆಯೋಗವು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಇತರ ಪರಿಣತರ ಅಂದಾಜಿಗಿಂತ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯಿದ್ದಿತು. ಕೆಲವು ಪರಿಣತರು ಮಾಡಿದ್ದ ಅಂದಾಜನ್ನು ಈ ಮುಂದೆ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ
ಬಂಡವಾಳದ ಮೇಲಿನ ಆದಾಯದ ಅನುಪಾತ

ಮೂಲ	ಇಡೀ ಆರ್ಥಿಕತೆಗೆ	ಕೃಷಿಯೇತರ ವಲಯಕ್ಕೆ	ಕೃಷಿ ವಲಯಕ್ಕೆ
ಕೋಲಿನ ಕ್ಲಾರ್ಕ್	೩.೦೦	-	-
ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು	-	೫.೮೦	-
ಐ.ಬಿ.ಆರ್.ಡಿ.	೩.೬೨	-	೩.೨೯

ಆಯೋಗವು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಆರ್ಥಿಕ ವಲಯಗಳಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಈ ಅನುಪಾತಗಳನ್ನು ಲೆಕ್ಕಹಾಕಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೃಷಿ ವಲಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಮಳೆಗಾಲವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆದರೆ ಮಾತ್ರ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದ, ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಬಳಸಿಕೊಂಡಿರದ, ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿದೆ.

ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ, ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಕಣ್ಣಿಗೆ ರಾಚುವಂತೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿವೆ. ಹೆಚ್ಚು ಬಂಡವಾಳದ ಅಗತ್ಯವಿರುವ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಕಡಿಮೆ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಫಲವನ್ನು ಕೊಡಲಾರವು. ಇಂತಹ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ, ಬಂಡವಾಳದ ಅಪವರ್ತನ ಗುಣಾಂಕವು ಯಾವಾಗಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಆಯೋಗವು ರಾಚನಿಕ ಬದಲಾವಣೆಗಳ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕಿದ್ದರೆ, ಈಗ ಇರುವ ರಾಚನಿಕ ಸಂಬಂಧಗಳ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ವಿಧಾನಗಳಿಗೆ ಹೊಂದಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆಯೋಗವು ಮೊದಲು ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಗೆ ಗುರಿಯನ್ನು ನಿರ್ಧಾರಮಾಡಿತ್ತು. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನದಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಏರಿಕೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಲು ವಾಸ್ತವದ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೂ ಬರದ ಬಂಡವಾಳ-ಅದರಿಂದ ಬರುವ ವರಮಾನ ಇವುಗಳ ಅನುಪಾತವೊಂದನ್ನು ಊಹಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನವನ್ನು ಗುಣಿಸುವಾಗ, ಆಯೋಗವು ಸ್ಥಿರ ಆಸ್ತಿಗಳನ್ನೂ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಹಂತದಲ್ಲಿರುವ ಅರೆ-ಉತ್ಪಾದಿತ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ 'ಉತ್ಪಾದನೆ' ಎಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿ ಪ್ರಮಾದವನ್ನೆಸಗಿತ್ತು.

ಮುಂದೆ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಉಳಿತಾಯದ ದರ, ಅಥವಾ ಇನ್ನೂ ಖಚಿತವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಹೂಡಿಕೆಯ ದರದ ಬಗ್ಗೆ. ಆಯೋಗವು ಉಳಿತಾಯ ಮತ್ತು ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಉಳಿತಾಯವೂ ಹೂಡಿಕೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಣದ ಬಗ್ಗೆ ತಲೆಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಅಥವಾ ತಮ್ಮ ಉಳಿತಾಯವನ್ನು ಬಂಡವಾಳವಾಗಿ ತೊಡಗಿಸಲು ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ಅರಿಯದ ಕೆಲ ವರ್ಗಗಳವರ ಬಳಿ ಹಣ ಉಳಿತಾಯವಾಗಬಹುದು. ಹಳ್ಳಿಗಳ ಬಹಳಷ್ಟು

ಜನರು ಮತ್ತು ನಗರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕೆಲವರು ತಮ್ಮ ಉಳಿತಾಯವನ್ನು ಚಿನ್ನದ ಮೇಲೆ ಸುರಿಯುತ್ತಾರೆ. ಚಿನ್ನದ ಮೌಲ್ಯವು ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಬಹುದಾದರೂ ಅದರ ಮೇಲೆ ತೊಡಗಿಸಿದ ಹಣ ಅನುತ್ಪಾದಕ ಬಂಡವಾಳವಾಗುತ್ತದೆ.

ರೂ. ೬,೨೦೦ ಕೋಟಿಯ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯಾಗಬೇಕಾದರೆ, ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನದ ಶೇ ೭ರಷ್ಟಿದ್ದ ಉಳಿತಾಯವು ೧೯೬೦-೬೧ರ ವೇಳೆಗೆ ಶೇ. ೧೧ಕ್ಕೆ ಏರಬೇಕು. ಆಯೋಗವು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಗುರಿಯನ್ನು ಪರಿಷ್ಕರಿಸಿತು. ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಮೇಲೆ ಇರಿಸಿದ್ದ ನಿರೀಕ್ಷೆಗಳು ಅತಿಯಾಗಿದ್ದವು ಎಂದು ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಮಾಹಿತಿಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಕೇವಲ ಶೇ ೪ರಷ್ಟರ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನದಲ್ಲಿ ಶೇ ೨೫ರಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಳವನ್ನು ಸಾಧಿಸಬಹುದು ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಮೂಡುತ್ತದೆ. ಜಪಾನ್, ರಷ್ಯಾ ಮತ್ತು ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಂತಹ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿನ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ದರವನ್ನು ಹೋಲಿಸಿದರೆ, ಭಾರತದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ಸಾಲದು ಎಂದು ಯಾರಿಗಾದರೂ ಅನಿಸದೆ ಇರದು.

‘ಬಂಡವಾಳ’ದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಅನೇಕ ಹೂಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳಿಂದ ಕೈಬಿಡಲಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ‘ಯೋಜನಾ ಚೌಕಟ್ಟು’ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತದೆ - “ಈ ಪೇಪರಿನ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಇಡೀ ಆರ್ಥಿಕತೆಯನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ಹೇಳುವಾಗ ನಾವು ‘ನಿವ್ವಳ ಹೂಡಿಕೆ’ಯನ್ನು ಕುರಿತೇ ಹೇಳುತ್ತೇವೆ. ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಗಾತ್ರದ, ಲಕ್ಷಣದ ಯೋಜನೆಯ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ಸೇರಿರುವ ಉಳಿತಾಯದ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡುವುದು ನಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶವಾದರೆ ಒಟ್ಟು ವರಮಾನ ಮತ್ತು ಒಟ್ಟು ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆ - ಇವುಗಳನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸುವುದು ತರ್ಕಬದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನಿಜವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ, ಇಡೀ ಉತ್ಪನ್ನವೇ ಅನುಭೋಗಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಗೆ ದೊರಕುತ್ತದೆ. ದುರಸ್ತಿ, ನವೀಕರಣಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಸವಕಳಿ ನಿಧಿಗೆ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಹಣದ ಯಾವ ಅಗತ್ಯವೂ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ, ಸವಕಳಿ ನಿಧಿಯು ಕೇವಲ ಕಾಲ್ಪನಿಕವಾದುದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಪರೂಪಕ್ಕೆ ನಡೆಯುವ ನವೀಕರಣವೂ ಒಂದು ಯಂತ್ರ ಅಥವಾ ಕಟ್ಟಡಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಮತ್ತೊಂದನ್ನು ಸೇರಿಸುವದಷ್ಟೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ.”*

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಹಣದ ರೂಪದಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿನ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯನ್ನು ಹೂಡಿಕೆಯನ್ನಾಗಿ ಆಯೋಗವು ಪರಿಗಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಆದರೆ

* The Second Five Year Plan: The Frame Work, p. 85. Publications Division.

ಅದರಿಂದ ಬರುವ ವರಮಾನವನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಉತ್ಪನ್ನದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಉತ್ಪನ್ನವನ್ನು ಉತ್ಪ್ರೇಕ್ಷೆಗೊಳಿಸಿ, ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡಿ ತೋರಿಸುವುದು ಆಯೋಗದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ಫಲಿತಾಂಶವೆಂದರೆ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಉತ್ಪಾದನೆಯು ಬಂಡವಾಳದ ಮೇಲಿನ ಪ್ರಮಾಣ (ಶೇಕಡಾವಾರು) ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ದೇಶವು ಮಾಡಿದ ತ್ಯಾಗಕ್ಕೆ ತೌಲನಿಕವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರತಿಫಲವು ಸಿಗುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ತೋರಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಆಯೋಗದ್ದಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಪ್ರಯತ್ನವು ಜನರನ್ನು ವಂಚಿಸುವ ತಂತ್ರವಷ್ಟೆ.

ಈ ಶೇಕಡಾವಾರು ಲೆಕ್ಕಾಚಾರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ನಾವು ಈಗ ಆಯೋಗವು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಮತ್ತು ಖಾಸಗಿ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿನ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ಗುರಿಯನ್ನು ರೂ. ೬,೨೦೦ ಕೋಟಿ ಎಂದು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಿರುವುದು ಎಷ್ಟು ಸಮರ್ಥನೀಯ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಬೇಕು. ಇದನ್ನು ಮುಂದಿನ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ, ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ದರ ಏರಿಸಬೇಕಾದರೆ, ಜನತೆಯ ಅನುಭೋಗದ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಅಥವಾ ಅಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದಷ್ಟೇ ನಾವು ಹೇಳಬಹುದು, ಅಥವಾ ಇವೆರಡೂ ಆಗಬಹುದು. ಬಡದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅನುಭೋಗದ ಪ್ರಮಾಣ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನಿಯಂತ್ರಣ, ಪಡಿತರ, ಹೆಚ್ಚಿನ ತೆರಿಗೆ ದರಗಳಂತಹ ಆರ್ಥಿಕ ನೀತಿ, ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯದ ಲಾಭವನ್ನು ಮತ್ತೆ ವಿನಿಯೋಗಮಾಡುವುದು ಮೊದಲಾದ ಸರಕಾರದ ಕ್ರಮಗಳಿಂದ ಮಾತ್ರ ಉಳಿತಾಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಮಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ನೇರ ನಿಯಂತ್ರಣ ಕ್ರಮಗಳ ಸಫಲತೆಯು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಗ್ರಾಹಕರ ಬೇಡಿಕೆಯ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಉತ್ಪಾದಿಸಿದರೆ ಮತ್ತು ವಿತರಣೆ ಮಾಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾದಾಗ ಮಾತ್ರ ಸರಕಾರವು ಸೂಕ್ತವಾದ ಬೆಲೆ ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಅಗತ್ಯವಾದ ಉಳಿತಾಯವನ್ನು ಗಳಿಸುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಬಹುದು. ಇಲ್ಲಿಯ ಮೊದಲ ಅಗತ್ಯವೆಂದರೆ, ಸರಕಾರವು ಜನತೆಯ ಜೀವನ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಬೇಕು. ಅದು ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯವಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಆಡಳಿತ ಯಂತ್ರವು ಕಾರ್ಯಸಮರ್ಥವಾಗಿದ್ದರೂ, ಉಳಿತಾಯವನ್ನು ಬಂಡವಾಳಕ್ಕಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಅವಕಾಶಗಳು ಏನೇನೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಜನಗಳ ಜೀವನ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಏರಿಸುವುದನ್ನು ತನ್ನ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶವನ್ನಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದೆ.

ಹೆಚ್ಚು ವೆಚ್ಚ ಮಾಡುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಿಲ್ಲದ ಮೇಲ್ವರ್ಗದ ಜನತೆಯ ವರಮಾನವನ್ನು ಸಂಚಿತಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ ಕೂಡ ಉಳಿತಾಯವು ಒದಗಿಬರುತ್ತದೆ. ಇದರ ಅರ್ಥವೆಂದರೆ ಈಗಾಗಲೇ ಇರುವ ಅಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚುಮಾಡಿದಂತೆ

ಆಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ಅಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯು ತೊಡೆದುಹಾಕಬಯಸುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಿ, ಯೋಜಕರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಉಳಿತಾಯದ ಹೆಚ್ಚಿನ ದರವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ವೇಳೆ ಉಳಿತಾಯವನ್ನು ಮಾಡಿ ರೂ. ೬,೨೦೦ ಕೋಟಿ ಮೊತ್ತದ ಹಣವನ್ನು ಮುಂದಿನ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಬಂಡವಾಳವನ್ನಾಗಿ ತೊಡಗಿಸಿದರೂ ಸಹ, ಆಯೋಗವು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ಅಪವರ್ತನ ಗುಣಾಂಕವು ಸರಿಯೆಂದು ಭಾವಿಸಿದರೂ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನವು ಶೇ. ೨೫ ರಷ್ಟು ಏರುವಿಕೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕಾರಣವೆಂದರೆ, ಉಳಿದ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿನ ಇರುವ ಕುಂದುಕೊರತೆಗಳು. ಈ ಮುಂದಿನಂತೆ ಹೇಳುವ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗಕ್ಕೆ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಅರಿವಿದ್ದಿತು ಎಂಬಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ “ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡು ಹೋದರೆ, ವ್ಯರ್ಥವಾಗುವುದನ್ನು ತಡೆದರೆ, ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಪೂರಕವಾಗುವಂತಹ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದರೆ, ರೂ. ೬,೨೦೦ ಕೋಟಿ ಹೂಡಿಕೆಯಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನದಲ್ಲಿ ಶೇ ೨೫ರ ವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವೇನೂ ಆಗದು.* ಇಡೀ ವಾಸ್ತವತೆಯನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸುವಂತಹ ಮಹಾನುಭಾವರು ಮಾತ್ರ ಇಂತಹ ಊಹೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಬಹುದು. ನಿಖರವಲ್ಲದ ಇಂತಹ ತಳಪಾಯದ ಮೇಲೆ ಕಟ್ಟುವ ಯೋಜನೆ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲ, ಅದು ಕೇವಲ ತಿರುಕನ ಕನಸು ಮಾತ್ರ.

ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ಮುಕ್ತಾಯವನ್ನು ಮಾಡಬಹುದು:

೧. ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನದ ಏರಿಕೆಗೆ ತನ್ನ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿದ ಯೋಜನೆಯ ಹೊರಗಿನ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯೂ ಪರಿಗಣಿಸಿಲ್ಲ.
೨. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಬಂಡವಾಳ ಮತ್ತು ವರಮಾನದ ನಡುವಿನ ಅನುಪಾತವನ್ನು ೧.೮:೧ ಎಂದು ತಪ್ಪಾಗಿ ಲೆಕ್ಕಹಾಕಿದೆ.
೩. ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿ, ಉಳಿತಾಯದ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತೋರಿಸಿ, ಮುಂದಿನ ವರ್ಷಗಳ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನವನ್ನು ಈ ಯೋಜನೆಯು ಉತ್ತೇಜಿಸಿದೆ. ಮತ್ತು
೪. ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಬರುವಾಗ ರಾಜನಿಕ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತು

* The Second Five Year Plan, p. 75

ಬೆಲೆಗಳ ಅಸ್ಥಿರತೆಯನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸಿಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಹೂಡಿಕೆ- ಉಳಿತಾಯದ ಸಹ-ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿಯೇ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಬೇಕಿತ್ತು. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ ನೋಡುವ ಕ್ರಮವು ಸರಾಸರಿಯಿಂದ ಉಂಟಾಗಬಹುದಾದ ನ್ಯೂನತೆಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ.

ಸಮತೋಲನದ ಅಭಾವ

ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯು ಪರಿಮಾಣಾತ್ಮಕ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಗಳ ಸಹ-ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಚರ್ಚಿಸಿದರೂ, ವಿವಿಧ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯನ್ನು ಮಾಡುವ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ನಿರೂಪಿಸಿಲ್ಲ. ರೂಪರೇಷೆಗಳು ಕೆಲವೊಂದು ಸಮತೋಲನವನ್ನು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಗುರಿಗಳನ್ನು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಲಾಯಿತು. ಕರಡು ಯೋಜನೆಯು ಕೆಲವೊಂದು ಗುರಿಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿತು, ಅಂತಿಮ ಯೋಜನೆಯು ಮತ್ತೆ ಕೆಲವೊಂದು ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿತು, ಆದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ಇತರ ಆರ್ಥಿಕ ವಿತರಣೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬದಲಾಯಿಸದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು. ಪರಿಮಾಣಾತ್ಮಕ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಚರ್ಚಿಸುತ್ತಾ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು “ಒಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವಾಗ, ಅಂದರೆ ಅದರ ವೆಚ್ಚ ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ಬರುವ ಉಪಯೋಗಗಳನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವಾಗ, ಹಣಕಾಸಿನ ಪರದೆಯನ್ನು ಸರಿಸಿ ಅದರ ಹಿಂದೆ ಇರುವ ಆ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ವಾಸ್ತವವಾದ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಅದರ ಉಪಯುಕ್ತತೆಗಳನ್ನು ಕನಿಷ್ಠ ಕೆಲವೊಂದು ರಕ್ಷಣಾ ಇಲಾಖೆಗೆ ಸೇರಿದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಬೇಡಿಕೆ ಮತ್ತು ಸರಬರಾಜಿನ ಮೇಲೆ ಬೀರುವ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಅಳೆಯಬೇಕು.”* ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತದೆ.

ಪರಿಮಾಣಾತ್ಮಕ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಗುರಿಗಳ ನಡುವೆ ಸಮತೋಲನವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸದಿರುವುದರಿಂದ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯವಾದ ಪೂರ್ವಸಿದ್ಧತೆಯ ಹಾಗೂ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯ ಅಭಾವಗಳು ಇರುವುದು ಬೆಳಕಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ತತ್ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಸಂಕಷ್ಟಗಳು ಉಂಟಾಗುತ್ತವೆ. ಅಗತ್ಯವಾದಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಮುದ್ರಿಸುವುದು ಸರಕಾರದ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಇರುವುದರಿಂದ, ಹಣಕಾಸಿನ ಸಂಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ತಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದರೂ, ಉಳಿದ ಪರಿಮಾಣಾತ್ಮಕವಾಗಿರುವ ಸಂಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಲ್ಲ. ಹಣಕಾಸಿನ

* The Second Five Year Plan, p. 15

ಸಮತೋಲನವನ್ನು ಬೆಲೆಗಳ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯ ಮೂಲಕ ಮತ್ತು ಪಾವತಿಯ ಹೊಣೆಯನ್ನು ಆಯವ್ಯದ ನೀತಿ ಮತ್ತು ನಿಯಂತ್ರಣಗಳ ಮೂಲಕ ಸಾಧಿಸಬಹುದು ಎಂದು ಆಯೋಗವು ಊಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಹಣಕಾಸಿನ ಮೂಲಗಳ ಕೊರತೆಯಿರುವಾಗ, ಪಾವತಿಯ ವಿಧಾನಗಳ ಬಹುಳತೆಯು ಈ ಕೊರತೆಯನ್ನು ಮತ್ತಷ್ಟು ತೀವ್ರಗೊಳಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಹಣಕಾಸಿನ ಮೂಲಗಳಿಗೆ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಮಾಡುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಪರಿಮಾಣಾತ್ಮಕ ಹಾಗೂ ಆರ್ಥಿಕ ಅಂಶಗಳ ನಡುವೆ ಒಂದು ಸಮತೋಲನವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದು ಅತ್ಯಂತ ಅವಶ್ಯಕ. ಯೋಜನೆಯು ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷಿಯ ಗುರಿಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಮುಂದೆ ಇರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ, ಸಂಕಷ್ಟಗಳು ಉಂಟಾಗದಂತೆ ಮಾಡಲು ಸ್ಥಿರ ಆಸ್ತಿಗಳ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಒಟ್ಟಾರೆಯ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ಹೋಲಿಸುವುದರಿಂದ ನಮಗೆ ನಿಖರವಾದ ಮಾಹಿತಿ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕ್ಷೇತ್ರವಾರು ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ವಿಭಾಗೀಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರುವಲ್ಲಿಯೂ ಅಧಿಕಾರದ ವಿಕೇಂದ್ರೀಕರಣವು ಅಗತ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಕೆಲವು ವಸ್ತುಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಬದಲಾದ ಅವುಗಳ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಕೆಳಗಿನ ಕೋಷ್ಟಕದಲ್ಲಿ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ.

**ಕೋಷ್ಟಕ
ಯೋಜನೆಯ ವಿವಿಧ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಗುರಿಗಳು**

ವಸ್ತುಗಳ ಹೆಸರು	ಯೋಜನೆಯ ಚೌಕಟ್ಟಿನ ಹಂತದಲ್ಲಿ	ಕರಡಿನ ಹಂತದಲ್ಲಿ	ಅಂತಿಮ ಹಂತದಲ್ಲಿ
ಸ್ವೀಲ್ (ಮಿ. ಟನ್ನುಗಳಲ್ಲಿ)	೫.೦	೪.೩	೪.೩
ಕಬ್ಬಿಣದ ಅದಿರು(ಮಿ. ಟನ್ನುಗಳಲ್ಲಿ)	೧೩.೦	೧೨.೫	೧೨.೫
ಕಲ್ಲಿದ್ದಲು (ಮಿ. ಟನ್ನುಗಳಲ್ಲಿ)	೬೦.೦	೬೦.೦	೬೦.೦
ಸಿಮೆಂಟು (ಮಿ. ಟನ್ನುಗಳಲ್ಲಿ)	೧೦.೦	೧೦.೦	೧೩.೦
ವಿದ್ಯುತ್ತು (ಮಿ. ಕಿ.ವ್ಯಾ)	೬.೦	೬.೮	೬.೯
ಭಾರಿ ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳು (ನಿರ್ಮಾಣ)			
(ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಲ್ಲಿ)	೧೫೦.೦
ಭಾರಿ ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳು (ವಿದ್ಯುತ್)			
(ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಲ್ಲಿ)	೪೦.೦

ವಸ್ತುಗಳ ಹೆಸರು	ಯೋಜನೆಯ ಚೌಕಟ್ಟಿನ ಹಂತದಲ್ಲಿ	ಕರಡಿನ ಹಂತದಲ್ಲಿ	ಅಂತಿಮ ಹಂತದಲ್ಲಿ
ರೈಲ್ವೆ ಇಂಜಿನ್‌ಗಳು(ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ)	೪೦೦	೩೦೦	೪೦೦
ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ಮೈಲಿ (ಸೂಚ್ಯಂಕ)	೧೩೦	೧೧೫	೧೧೫
ಸರಕು ಸಾಗಣೆ (ಸೂಚ್ಯಂಕ)	೧೪೦	೧೧೮	೧೧೮
ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹೆದ್ದಾರಿ (೦೦೦ ಮೈಲುಗಳಲ್ಲಿ)	೧೭.೫	೧೩.೬	೧೩.೮
ರಾಜ್ಯ ಹೆದ್ದಾರಿಗಳು (೦೦೦ ಮೈಲುಗಳಲ್ಲಿ)	೩೫೦೦
ತಾಂತ್ರಿಕ ತರಬೇತಿ, ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಸಂಶೋಧನೆ (ಸೂಚ್ಯಂಕ)	೧೭೫
ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳು (ಮಿ.ಟನ್ನುಗಳಲ್ಲಿ)	೭೬	೭೫	೭೫
ನೀರಾವರಿ (ಮಿ. ಎಕರೆಗಳಲ್ಲಿ)	೧೦೦	೮೮	೮೮
ಸಾರಜನಕ ಗೊಬ್ಬರಗಳು(೦೦೦ ಟನ್ನುಗಳಲ್ಲಿ)	೫೬೦	೩೮೦	೩೪೫
ರಂಜಕದ ಗೊಬ್ಬರಗಳು (೦೦೦ ಟನ್ನುಗಳಲ್ಲಿ)	೨೦೦	೬೦೦	೬೦೦
ಬಂದರುಗಳ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ (ಮಿ. ಟನ್ನುಗಳಲ್ಲಿ)	..	೩೩.೮	೩೨.೫

**ಕೋಷ್ಟಕ
ನಿಗದಿತ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚ**

ಕ್ಷೇತ್ರ	ಯೋಜನೆಯ ಚೌಕಟ್ಟು (ಕೋಟಿ.ರೂ.)	ಅಂತಿಮ ಯೋಜನೆ (ಕೋಟಿ.ರೂ.)	ಶೇಕಡಾ.	ಶೇಕಡಾ
ಕೃಷಿ, ನೀರಾವರಿ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮೀಣ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ	೧೧೫೦	೧೭.೭	೧೨೦೦	೧೬.೬
ವಿದ್ಯುತ್ತು	೫೦೦	೭.೭	೪೭೦	೬.೫
ಕೈಗಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ಗಣಿಗಾರಿಕೆ	೧೫೦೦	೨೩.೧	೧೬೬೦	೨೩.೧
ಸಾರಿಗೆ ಮತ್ತು ಸಂಪರ್ಕ	೧೦೦೦	೧೫.೧	೧೪೨೫	೧೯.೮
ನಿರ್ಮಾಣ ಮತ್ತು ಸಾಮಗ್ರಿ	೧೮೫೦	೨೮.೪	೧೫೦೦	೨೦.೯
ಸಮಾಜಸೇವೆ	೫೦೦	೭.೭	೯೪೫	೧೩.೧
ಒಟ್ಟು	೬೫೦೦	೧೦೦	೭೦೦	೧೦೦

“ಇಲ್ಲಿ ‘ವಸ್ತುಗಳ ಶಿಲ್ಕು’ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಈ ಗುರಿಗಳು ತಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿ ಒಂದನ್ನೊಂದು ಅವಲಂಬಿಸುವೆಯೇ ಹೊರತು ಅವುಗಳಿಗೆ ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಆದಾಯದ ಹಣದ ಮೊತ್ತದಿಂದಲ್ಲ.”

ಈ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಮತ್ತು ಏಕೆ ಬದಲಾಯಿಸಲಾಯಿತು ಎಂಬುದು ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿನ ಉತ್ಪಾದನಾ ಗುರಿಯನ್ನು ಏರಿಸಿದರೆ, ಅದನ್ನು ಸಾಧ್ಯಮಾಡಲು ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಕಚ್ಚಾ ವಸ್ತುಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆ, ತಾಂತ್ರಿಕ

ಸಿಬ್ಬಂದಿಯ ತರಬೇತಿ, ಸಾರಿಗೆ ಸೌಲಭ್ಯ ಮತ್ತಿತರ ಆರ್ಥಿಕ ಗುರಿಗಳನ್ನೂ ಏರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅವುಗಳಿಗೆ ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಿದ್ದ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚವನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚುಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ, ರೈಲ್ವೆ, ರಸ್ತೆ ಮತ್ತು ಇತರ ಸಾರಿಗೆ ಸೇವೆಗಳ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಲಾಯಿತು.

ಹೀಗೆ ಬೇಕಾಬಿಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಗುರಿಗಳನ್ನು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಿದ, ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಬದಲಾಯಿಸಿದ ವಿಷಯವು ಬಹಿರಂಗವಾದದ್ದು ಕೃಷಿ ಸಚಿವಾಲಯ ಹಾಗೂ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದ ನಡುವೆ ಒಮ್ಮೆ ಆದ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯದ ಸ್ಫೋಟದಿಂದ. ಯೋಜನಾ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಆಹಾರದ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಗುರಿಯನ್ನು ಶೇ ೧೫ರಿಂದ ಶೇ ೪೦ಕ್ಕೆ ಏರಿಸಲಾಯಿತು. ಆದರೆ ಹಣಕಾಸಿನ ವೆಚ್ಚ ಮಾತ್ರ ಏರಿಸಲ್ಪಡದೆ ಮೊದಲಿನ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿಯೇ ಇತ್ತು. ಭಾರಿ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ, ಕೃತಕ ಗೊಬ್ಬರ, ಸಾವಯವ ಗೊಬ್ಬರಗಳ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚವನ್ನೂ ಏರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆಹಾರದ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಹೆಚ್ಚಿಸಿದ ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಬಗೆಯಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಯಾರಿಗೂ ಇದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

ದ್ವಿತೀಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಲೋಕಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸುತ್ತಾ ಪಂ. ನೆಹರೂ ಈ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದರು. ಇದು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಹೇಗೆ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿದೆ, ವೈಜ್ಞಾನಿಕವೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತಿರುವ ಈ ಬೃಹತ್ ಹೊತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದರು ಎಂಬುವುಗಳ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತದೆ.

“ಈ ವರದಿಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ ನಂತರವೂ ಇದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ ಎಂದು ನಾನು ಸದನಕ್ಕೆ ತಿಳಿಸಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಲಿಯಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಮುದ್ರಣಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೊದಲು, ನಾವು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುವ ಆಹಾರ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಗುರಿಯನ್ನು ಅದು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ನಾವು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದ ಗುರಿ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯೆಂದು ಅದು ಭಾವಿಸಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಗುರಿಯನ್ನು ಏರಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ದೇಶಿಸಿತು - ಅದೂ ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪವಲ್ಲ, ಎರಡರಷ್ಟು, ಮೂರರಷ್ಟು. ಈ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆಯ ಗುರಿಯು ಶೇ ೧೫ ಎಂದು ನನ್ನ ಅನಿಸಿಕೆ. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಲಿಯು ಇದು ಆಪಾತತಃ ಅತ್ಯಪ್ತಿಕರವೆಂದು ಹೇಳಿ ಅದರ ಸಾಧನೆ ಕನಿಷ್ಠ ಶೇ ೩೫ರಿಂದ ೪೦ರಷ್ಟಾದರೂ ಇರಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ದೇಶಿಸಿತು ಎಂದು ಹೇಳಲು ನನಗೆ ಸಂತಸವಾಗುತ್ತದೆ. ಶೇ ೧೫ರಿಂದ ಶೇ ೪೦ಕ್ಕೆ ಏರಿಸಿರುವುದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಮಹತ್ತರವಾದ ಒಂದು ಬದಲಾವಣೆ.”

ಅದೂ ಮುದ್ರಣಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೊದಲು ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಬರಹದ ಮೂಲಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಈ ಬದಲಾವಣೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಒಂದು ಮಹತ್ತರವಾದ ಬದಲಾವಣೆಯೇ ಸರಿ! ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗಿರುವಾಗ, ಬೇರೆ ವಿಷಯಗಳ ಸಮತೋಲನವನ್ನು ಕೆಡಿಸದೆ ಒಟ್ಟಾರೆ ಸಮತೋಲನವನ್ನು ಯೋಜನೆಯು ಹೇಗೆ ಸಾಧಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾವು ನಂಬುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ?

ವೈಧಾನಿಕತೆಯ ಅಭಾವ

ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರಲು ಅಗತ್ಯವಾದ ವೈಧಾನಿಕತೆಯ ಅಭಾವ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಿಗೆ ರಾಚುವಂತೆ ಇರುವುದು ಬಹು ದೊಡ್ಡ ನ್ಯೂನತೆ. ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮವಾಗಿತ್ತು. “ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ನಿಗದಿಪಡಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚದ ವಿತರಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಲು ಅನುವು ಮಾಡಿಕೊಡುವ ಬೆಲೆಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಸುಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಆರ್ಥಿಕ ನೀತಿಯ ದೃಢ ಗುರಿಯಾಗಿರಬೇಕು”* ಎಂದು ಅದು ಹೇಳಿತ್ತು.

ಆದರೆ, ಸರಕಾರವು ಬೆಲೆಗಳ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರತೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುವಲ್ಲಿ, ಅಥವಾ ಬೆಲೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವಲ್ಲಿ ವಿಫಲವಾಯಿತು ಎಂಬುದು ಬೇರೆಯ ವಿಷಯ. ಕಳೆದ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದುದು ಬೆಲೆಗಳ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಬೀರಿತು ಎಂಬುದು ನಿಶ್ಚಯ. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ವೈಧಾನಿಕತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಜನಾ ಸಿದ್ಧತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿಸಿ, ಕೆಲವೊಂದು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. “ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರಗಳು ಹೂಡುವ ಬಂಡವಾಳವು ನಮ್ಮ ನೀತಿಯ ಒಂದು ಪ್ರಮುಖ ಸಾಧನವಾಗಿದೆ. ಉಭಯ ವಲಯಗಳನ್ನು ಪೋಷಿಸುವ ಆರ್ಥಿಕ ನೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಸಾಪೇಕ್ಷವಾಗಿ ಬೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಲಾಭಗಳಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಮಾಡುವ ಮೂಲಕ ಖಾಸಗಿ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಬೀರುವಂತೆ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಿಕ ನೀತಿಯು ಪ್ರಮುಖ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಹಿಸುತ್ತದೆ.” ಎಂದು ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಇದೇ ನೀತಿಯನ್ನು ಯೋಜನೆಯ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿಯೂ “ಸರಬರಾಜಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುವುದು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಒಂದು ತಂತ್ರವಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಲಾಗಿದೆ. ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ಒತ್ತಡಗಳು ತಲೆದೋರದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ‘ಬಾಹ್ಯ ನಿಯಂತ್ರಣಗಳು

* The First Five Year Plan, p. 36

ಆವಶ್ಯಕವಾಗುತ್ತದೆ' ಎಂದು ಅದು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆ ಬತ್ತಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಹಲವಾರು ಅಸ್ತಗ್ರಂಥಗಳು, ಯಾವುದರ ಮೇಲೆ ಅದು ಹೆಚ್ಚು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಕಷ್ಟ. ಇದೊಂದು ಭಯಂಕರವಾದ ಪ್ರಮಾದ.

ಖಾಸಗಿ ಉದ್ಯಮಿದಾರರು ಕೆಲವೊಂದು ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುವ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ಅತಿಯಾಗಿ ಸಕ್ರಿಯವಾಗಿರುವುದನ್ನು ತಡೆಯಲು ಸರ್ಕಾರದ ಬಳಿ ನಿಯಂತ್ರಣದ ಅಧಿಕಾರ ಸಾಕಷ್ಟು ಇದೆ. ಆದರೆ ಇಂತಹ ಉದ್ಯಮಿದಾರರು ತಮ್ಮ ಉತ್ಪಾದನಾ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಸೋಲುವುದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ಸರ್ಕಾರದ ಬಳಿ ಯಾವ ಸಾಧನಗಳಿವೆ? ಯೋಜನೆಯ ಸಫಲತೆಯು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯದ ಸಫಲತೆಯೊಂದರ ಮೇಲೆಯೇ ನಿಂತಿರುವುದಿಲ್ಲ, ಬದಲಿಗೆ ಅದು ಖಾಸಗಿ ವಲಯದ ಕ್ರಿಯಾಶಕ್ತಿಯ ಮೇಲೆಯೂ ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಖಾಸಗಿ ವಲಯದ ಕ್ರಿಯಾಶಕ್ತಿ ಕುಂಠಿತವಾದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ನಿಗದಿಪಡಿಸಿರುವ ಕ್ಷೇತ್ರವಾದ ಗ್ರಾಹಕ ವಸ್ತುಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಕೊರತೆಯುಂಟಾದರೆ, ಅದು ಆರ್ಥಿಕ ಸಮತೋಲನವನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡುತ್ತದೆ. ಈ ವಲಯವು ಗಾಂಧಿಯವರ 'ಅಸಹಕಾರ' ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದರೆ ಅದನ್ನು ದಾರಿಗೆ ತರಲು ಯಾವ ಮಾರ್ಗವನ್ನೂ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿಲ್ಲ.

ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಕೈಮಗ್ಗ ಮತ್ತು ಖಾದಿ ಉದ್ಯಮಗಳಿಗೆ, ಸಹಾಯಧನವನ್ನು ನೀಡಲು ಸರ್ಕಾರವು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ. ಅದು ಸಮರ್ಥನೀಯವೂ ಹೌದು. ಆದರೆ ಈ ಸಹಾಯಧನವು ಈ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ನಿರುದ್ಯೋಗ ಹಾಗೂ ಅರೆ-ಕಾಲಿಕ ನಿರುದ್ಯೋಗಗಳನ್ನು ಪ್ರಚ್ಛನ್ನ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇಡಲು ಸಹಾಯಮಾಡುವುದನ್ನು ತಡೆಯಲು ಯಾವ ತಂತ್ರವನ್ನು ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ತಿಳಿದು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪದರಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ, ಶ್ರೀ ಡಿ. ಆರ್. ಗಾಡ್ಗಿಲ್ ಅವರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಬೇಕು "ಬ್ಯಾಂಕಿಂಗ್, ವ್ಯಾಪಾರ, ಸಾರಿಗೆ ಮೊದಲಾದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ನಿಯಂತ್ರಣದ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಹಲವಾರು ನೇರ ಹಾಗೂ ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸಾಧನಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅವುಗಳ ಹಿಂದಿರುವ ತಾತ್ವಿಕ ಉದ್ದೇಶಗಳಾಗಲೀ, ಕ್ರಿಯಾಶಕ್ತಿಯಾಗಲೀ ಕೆಲವೊಂದು ಸೀಮಿತ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ಮೀರಿ ಬೆಳೆಯುವುದೇ ಇಲ್ಲ."** ಇಡೀ ಆರ್ಥಿಕತೆಯನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುವ ಸಾಧನಗಳಿಲ್ಲ, ಅಥವಾ ಇರುವ ಸಾಧನಗಳ ನಡುವೆ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವ, ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಅವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವ ವಿಧಾನಗಳೂ ಇಲ್ಲ.

** D.R. Gadgil : Prospects for the Second plan, India Quarterly, Vol. XIII, No. 1

ಅಧ್ಯಾಯ ೧೬

ಸಾಧನ ಸಂಪತ್ತುಗಳ ವೈಫಲ್ಯ - ಆಂತರಿಕ

ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಇನ್ನೂ ಭೂಶಾಖೆಯಲ್ಲಿರುವಾಗಲೇ, ಪ್ರೊ. ಶೆಣೈ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ತಜ್ಞರ ತಂಡವೂ ಸೇರಿದಂತೆ ಬಹಳಷ್ಟು ಜನರು ಈ ಯೋಜನೆಯು ಅತಿ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷಿಯಿಂದ ಕೂಡಿದೆ ಎಂದಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರವು ಒಂದು ದಿಟ್ಟ ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನು ಇಡಲು ತೊಡಗಿದ್ದವು. ಅವರು ವಾಸ್ತವತೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದವರಿಗೆ ಸೋಲನ್ನೊಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವ ಮನೋಭಾವದವರು ಎಂಬ ಹಣೆಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿದರು. ಅಂತಹವರನ್ನು ಕುರಿತು ೧೯೫೭ರ ಮೇ ೧೫ರಂದು ಆರ್ಥಿಕ ಸಚಿವರು ಲೋಕಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಹೀಗಿತ್ತು - "ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಅತಿಯಾದ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷಿಯಿಂದ ಕೂಡಿದೆ ಎನ್ನುವುದು ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಸೋಲನ್ನೊಪ್ಪಿಕೊಂಡಂತೆ. ನಾವು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡಿರುವ ಕಾರ್ಯವು ಅಮೋಘವಾದುದು. ಅವುಗಳ ಸಫಲತೆಯು ಮುಂದಿನ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಕೊಡುಗೆಯನ್ನು ನೀಡಲಿದೆ. ಈ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಪರಿಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸುವಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯವಾಗಿರುವ ಯಾವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನೂ ಅಥವಾ ತ್ಯಾಗಗಳನ್ನೂ ಮಾಡದೆ ಇರುವುದು ತರವಲ್ಲ." ಇದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಭಾರತದ ವಾಣಿಜ್ಯ ಮತ್ತು ಕೈಗಾರಿಕಾ ಮಹಾ ಮಂಡಲಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಯವರೂ ಇದೇ ಧಾಟಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಿದ್ದರು. "ನಮ್ಮ ಮೇಲಿರುವ ಹೊರೆಯು ಅತಿಯಾದುದೆಂದು ಅಥವಾ ನಾವು ಅದನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸಲು ಶಕ್ತರಲ್ಲ ಎಂದು ನಾವು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಉತ್ಸಾಹ ತುಂಬಿರುವ ಯಾವ ಮನುಷ್ಯನೇ ಆಗಲೀ, ದೇಶವೇ ಆಗಲಿ ಹಾಗೆ ಹೇಳುವುದು ತರವೇ? ನಾವು ಈ ಹೊಣೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ, ಏನೇ ಆದರೂ ಅದನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸಿಯೇ ತೀರುತ್ತೇವೆ"*

ಈಗ ಸರ್ಕಾರವೇ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಇಡಿಯಾಗಿ ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಈಗ ಹೇಳುತ್ತಿರುವಾಗ ಕಟು ವಾಸ್ತವತೆಯು ಅವರಿಗೆ

* Resources for the Second Plan, p. 1, Publications Division.

ಜ್ಞಾನೋದಯವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿಸಿದೆ ಮತ್ತು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಯಾವುದನ್ನು ಮುಂಗಾಣದಿದ್ದರೋ ಅದನ್ನು ಈಗ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದಷ್ಟೇ ನಾವು ಹೇಳಬಹುದು. ಯೋಜನೆಯ ಮೂಲಕ ಸಾಧಿಸಬಹುದೆಂದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಆರ್ಥಿಕ ಗುರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಕೈಗೆ ನಿಲುಕದವು ಎಂಬುದನ್ನು ಇನ್ನೂ ಅವರು ಮನಗಂಡಿಲ್ಲ. ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಯವರು ನೀಡಿರುವ ಒಂದೇ ಆಶ್ವಾಸನೆಯೆಂದರೆ, ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚವು ರೂ. ೪,೮೦೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಮೀರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು. ಆಯೋಗದ ಅಂದಾಜು ತಪ್ಪಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನಷ್ಟೇ ಸರಕಾರವು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಎಲ್ಲಾ ಯೋಜನೆಗಳ ಅಂದಾಜು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿತ್ತು. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಬೆಲೆಗಳನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬೆಲೆಗಳು ಏರಿಂದ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚಗಳೂ ಏರುತ್ತಾ ಹೋದವು. ಇದರಿಂದ ಪರಿಮಾಣಾತ್ಮಕ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಮೊಟಕುಗೊಳಿಸುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿದೆ. ಈ ಹಿಂದೆ ಯೋಜನೆಯು ಅತಿ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದವರೂ ಸಹ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚ ದೇಶದ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳಿಗಿಂತ ಬಹಳ ಅಧಿಕವಾಗಿದ್ದವು ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ನೀಡಿದ್ದರು. ಈಗಿನ ಗುರಿಯಾದ ರೂ. ೪,೮೦೦ ಕೋಟಿಯನ್ನಾದರೂ ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಮುಟ್ಟುತ್ತೇವೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸೋಣ.

ಮೊದಲ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳು: ಯೋಜನೆಯ ಐದು ವರ್ಷಗಳ ನಿಗದಿತ ಒಟ್ಟು ವೆಚ್ಚವಾದ ರೂ. ೪,೮೦೦ ಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ, ೧೯೫೬-೫೭ ಕ್ಕೆ ರೂ. ೬೭೦ ಕೋಟಿಯನ್ನೂ ಮತ್ತು ೧೯೫೭-೫೮ಕ್ಕೆ ರೂ. ೮೪೫ ಕೋಟಿಯನ್ನೂ - ಅಂದರೆ ಈ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಿಗೆ ರೂ. ೧,೫೧೫ ಕೋಟಿ ಮೊತ್ತವನ್ನು - ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಇದರಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳ ಆಯವ್ಯಯದ ಒಟ್ಟು ಕೊರತೆಯಾದ ರೂ. ೬೦೦ ಕೋಟಿಯೂ ಸೇರಿದೆ. ಪ್ರಸಕ್ತ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳ ಒಟ್ಟು ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ರೂ. ೧,೦೦೦ ಕೋಟಿ ಎಂದು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅಂದರೆ ಈ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ (೧೯೫೬-೫೯) ಒಟ್ಟು ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚ ಸುಮಾರು ರೂ. ೨,೫೧೦ ಕೋಟಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ೧೯೫೮-೫೯ರ ಅಂದಾಜು, ೧೯೫೬-೫೭ರ ಪರಿಷ್ಕೃತ ಅಂದಾಜು ಮತ್ತು ೧೯೫೭-೫೮ರ* ಮೂಲ ಅಂದಾಜುಗಳ ಮೇಲೆ

*ಅಂದಾಜು ಮತ್ತು ವಾಸ್ತವ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳ ನಡುವೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಅಂತರವಿರುತ್ತದೆ. ೧೯೫೬-೫೭ರ ಮೂಲ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚ ರೂ. ೮೩೦ ಕೋಟಿಯಿತ್ತು. ಪರಿಷ್ಕೃತ ವೆಚ್ಚವು ರೂ. ೭೬೧ ಕೋಟಿಗೆ ಇಳಿಯಿತು. ವಾಸ್ತವ ವೆಚ್ಚ ರೂ. ೬೭೦ ಕೋಟಿಯಿದ್ದು, ಒಟ್ಟಾರೆ ಕೊರತೆ ರೂ. ೧೬೦ ಕೋಟಿಯಾಗಿತ್ತು. ಇದೇ ರೀತಿ, ೧೯೫೭-೫೮ರ ಮೂಲ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚ ರೂ. ೯೬೫ ಕೋಟಿಯಾಗಿದ್ದರೆ, ಪರಿಷ್ಕೃತ ವೆಚ್ಚ ರೂ. ೮೪೫ ಕೋಟಿಯಾಗಿತ್ತು. ವಾಸ್ತವ ವೆಚ್ಚ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಬಹಳಷ್ಟು ಕಡಿಮೆಯಾಗಬಹುದು.

ಅವಲಂಬಿತವಾದ ಸಂಖ್ಯೆಯಾಗಿದೆ. ಒಟ್ಟು ವೆಚ್ಚವು ಇದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರಬೇಕು. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಾಗ ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಒಟ್ಟು ಅಂದಾಜು ವೆಚ್ಚವಾದ ರೂ. ೪,೮೦೦ ಕೋಟಿಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಬೇಕಾದರೆ, ಮುಂದಿನ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಾದ ೧೯೫೯-೬೦ ಮತ್ತು ೧೯೬೦-೬೧ಗಳಲ್ಲಿನ ವೆಚ್ಚ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ರೂ. ೧,೨೫೦ ಕೋಟಿ ಇರಬೇಕು. ಈಗಾಗಲೇ ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕತೆಯು ಅತಿಯಾಗಿ ಬಳಲಿದೆ.

ಅದು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕುಸಿಯುವಂತೆ ಮಾಡದೆ ನಮಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಕ್ರೋಢೀಕರಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಮೊದಲ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿನ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಣಕಾಸಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಾವು ಈ ಮೊದಲು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ವೆಚ್ಚದ ಗಾತ್ರವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಮೊದಲ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳೂ ಇದೇ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ನಮ್ಮನ್ನು ನೂಕುತ್ತಿವೆ.

ಆದಾಯದ ಹೆಚ್ಚುವರಿ

ಒಟ್ಟು ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚವಾದ ರೂ. ೪,೮೦೦ ಕೋಟಿಗೆ ಕೇಂದ್ರ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯಗಳ ಆಯವ್ಯಯದ ಹೆಚ್ಚುವರಿಯಿಂದ ರೂ. ೮೦೦ ಕೋಟಿ ದೊರಕುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಆಯೋಗದ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರವಾಗಿತ್ತು. ಮುಂದೆ ೧೯೫೬ರ ಡಿಸೆಂಬರ್‌ನಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಲಿಯು ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚ ಮತ್ತು ಆದಾಯದಲ್ಲಿನ ನಿರೀಕ್ಷಿತ ಕೊರತೆಯಾದ ರೂ.೪೦೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಹೊಸ ತೆರಿಗೆಗಳ ಮೂಲಕ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿತು. ಅಂದರೆ, ಒಟ್ಟು ರೂ. ೧,೨೦೦ ಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ರೂ. ೩೫೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ವರಮಾನದ ಮೂಲಕವೂ, ರೂ. ೮೫೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚುವರಿ ತೆರಿಗೆಗಳ ಮೂಲಕವೂ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಿತ್ತು. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಮೊದಲ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಹೊಸ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಹೇರಲಾಗಿತ್ತು. ೧೯೫೬-೫೭ರಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರವು ವಾರ್ಷಿಕ ರೂ. ೪೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಲು ಹೆಚ್ಚುವರಿ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸಿತು. ಮತ್ತೆ ೧೯೫೭-೫೮ರಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರವು ತೆರಿಗೆ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಿ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ತಂದಿತು. ಅರ್ಥ ಸಚಿವರೂ ಆಗಿದ್ದ ಪ್ರಧಾನಿ ನೆಹರೂ ಅವರು ತಮ್ಮ ಆಯವ್ಯಯ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಅಪೂರ್ವವೆಂದು ಬಣ್ಣಿಸಿ ಹಿಂದಿನ ಶಾಂತಿಕಾಲದ ಯಾವುದೇ ಬಜೆಟ್‌ಗಳಿಂದ ಬರದೆ ಇದ್ದಷ್ಟು ವರಮಾನವು ಇವುಗಳಿಂದ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದಿದ್ದರು. ಈ ಕ್ರಮಗಳಿಂದ ಆರ್ಥಿಕ ವರ್ಷವೊಂದಕ್ಕೆ ರೂ. ೧೦೭ ಕೋಟಿಯ ವರಮಾನ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಅಂದಾಜಿತ್ತು. ಈ ವರ್ಷವೂ ರೂ. ೫.೮೩ ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಆದಾಯವನ್ನು ತರುವ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಲಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆ ವರ್ಷದಿಂದ ವರ್ಷಕ್ಕೆ

೨೦೮ ದೀನ್ ದಯಾಳ್ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಅವರ ಸಮಗ್ರ ಬರಹಗಳು ಸಂಪುಟ ೪

ಜನತೆಯ ಮೇಲಿನ ಹೊರೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತಾ ಬರಲಾಗಿದೆ. ಈ ಹೊಸ ತೆರಿಗೆಗಳ ಬಾಬುಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವರ್ಗಗಳ ಜನತೆಯ ಮೇಲೆ ತೆರಿಗೆಯ ಹೊರೆ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಬಹುದು.

೧೯೫೬-೫೭ - ಪದಾರ್ಥಗಳ ಮೇಲಿನ ತೆರಿಗೆ: (ಅ) ಕೇಂದ್ರದ ಅಬಕಾರಿ ಸುಂಕವನ್ನು (೧) ಹತ್ತಿ ಬಟ್ಟೆಗಳು, (೨) ಸಾಬೂನು, (೩) ಹುಲ್ಲಿನಿಂದ ಮಾಡಿದ ರಟ್ಟು ಮತ್ತು ಕೃತಕ ರೇಷ್ಮೆ ಬಟ್ಟೆಗಳ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಲಾಯಿತು ಮತ್ತು ಸುಂಕವನ್ನು (೪) ವನಸ್ಪತಿ ತೈಲಗಳು ಮತ್ತು (೫) ಹೈ ಸ್ಪೀಡ್ ಡೀಸೆಲ್ ಮತ್ತು ವೇಪೊರೈಸಿಂಗ್ ಎಣ್ಣೆಗಳ ಮೇಲೆ ಹೊಸದಾಗಿ ವಿಧಿಸಲಾಯಿತು.

(ಆ) ನೊಂದಣಿ ಮತ್ತು ತಂತಿಗಳ ಮೇಲಿನ ಶುಲ್ಕವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲಾಯಿತು.

ಅಬಕಾರಿ ಸುಂಕದಲ್ಲಿನ ಬದಲಾವಣೆಗಳಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ವರಮಾನವೂ, ಅಂಚೆ ಮತ್ತು ತಂತಿಯ ದರಗಳಲ್ಲಿನ ಹೆಚ್ಚಳದಿಂದ ರೂ. ೮೬ ಲಕ್ಷ ರೂಗಳ ಹೆಚ್ಚಿನ ವರಮಾನವು ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದೂ ಅಂದಾಜು ಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು.

(ಇ) ವರಮಾನ ತೆರಿಗೆ ಮತ್ತು ಅಧಿಕರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ತರಲಾಯಿತು. ಇವುಗಳಿಂದ ರಾಜ್ಯಗಳ ಪಾಲಾದ ರೂ. ೧.೮೦ ಕೋಟಿಯೂ ಸೇರಿದಂತೆ ಒಟ್ಟು ರೂ. ೩.೨೦ ಕೋಟಿಯ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ನಿವ್ವಳ ಆದಾಯದ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಿತ್ತು.

ಈ ವರ್ಷದ ಫೆಬ್ರವರಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಮೂಲಿನಂತೆ ಮಂಡಿಸಿದ ಆಯವ್ಯಯ ಪತ್ರದ ಜೊತೆಗೆ ೧೯೫೬ರ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ಮತ್ತು ಮತ್ತೆ ನವೆಂಬರ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನ ಮುಂದೆ ಹೊಸ ತೆರಿಗೆಗಳ ಪ್ರಸ್ತಾವವನ್ನು ಇರಿಸಲಾಯಿತು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಪ್ರಸ್ತಾವದ ಪ್ರಕಾರ ಬಟ್ಟೆಗಳ ಮೇಲಿನ ಸುಂಕವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲಾಯಿತು. ಇದರಿಂದ ದೊರಕುವ ಹೆಚ್ಚಿನ ವರಮಾನವನ್ನು ರೂ. ೧೭.೫ ಕೋಟಿಯೆಂದು ಅಂದಾಜಿಸಲಾಯಿತು. ನವೆಂಬರ್ ಬಜೆಟ್ ಪ್ರಸ್ತಾವವು ಆಸ್ತಿ ವರ್ಗಾವಣೆಯ ಮೇಲಿನ ತೆರಿಗೆ, ಸ್ಟಾಂಪ್‌ಗಳ ಮೇಲಿನ ಶುಲ್ಕದ ಏರಿಕೆ, ಇವುಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಕಂಪನಿಗಳ ಕಾಸುನಿಧಿ, ಸವಕಳಿ ನಿಧಿಗಳ ಮೇಲಿನ ನಿಯಂತ್ರಣಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿತ್ತು. ಈ ಪ್ರಸ್ತಾವಗಳಿಂದ ಸುಮಾರು ರೂ. ೧೬ ಕೋಟಿ ಆದಾಯದ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಿತ್ತು. ಅಂದರೆ, ಈ ವರ್ಷ ಒಟ್ಟು ಮೂರು ಆಯವ್ಯಯ ಪತ್ರಗಳು ಮಂಡನೆಯಾಗಿದ್ದು, ಇವುಗಳಿಂದ ಒಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚುವರಿ ವರಮಾನವು ರೂ. ೬೮.೫ (೩೫.೦+೧೭.೫+೧೬.೦) ಕೋಟಿಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಅಂದಾಜನ್ನು ಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು.

ಈ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ತೆರಿಗೆಗಳಿಂದ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಮೇಲಿನ ತೆರಿಗೆಯ ಹೊರೆಯು ಅಧಿಕವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

೧೯೫೭-೫೮: - ೧೯೫೭-೫೮ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದ ತೆರಿಗೆಗಳಿಂದಾಗಿ

ಸಾಧನ ಸಂಪತ್ತುಗಳ ವೈಫಲ್ಯ - ಆಂತರಿಕ

೨೦೯

ಕೆಳಕಂಡ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದ ಹೊರೆಯನ್ನು ಕೆಳಗಿನ ಕೋಷ್ಟಕವು ನೀಡುತ್ತದೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ

(ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಲ್ಲಿ)

ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ತೆರಿಗೆಗಳು	ಉಲಂ
ಅ. ಆಮದು ಸುಂಕ	೬.೦೦
ಆ. ಅಬಕಾರಿ ಸುಂಕ	೬೦.೮೦
೧. ಮೋಟಾರು ಸ್ಪಿರಿಟ್	೬.೬೫
೨. ಶುದ್ಧೀಕೃತ ಡೀಸೆಲ್	೧.೯೦
೩. ಇತರ ಡೀಸೆಲ್	೦.೩೫
೪. ಸೀಮೆಯಣ್ಣೆ	೦.೨೦
೫. ಸಿಮೆಂಟು	೬.೭೦
೬. ಸ್ಪೀಲ್ ಗಟ್ಟಿಗಳು	೫.೭೦
೭. ಸಕ್ಕರೆ	೧೮.೫೫
೮. ವನಸ್ಪತಿ ತೈಲಗಳು	೩.೧೫
೯. ಚಹಾ	೨.೪೫
೧೦. ಕಾಫಿ	೦.೮೦
೧೧. ಅನುತ್ಪಾದಿತ ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪು	೬.೧೫
೧೨. ಬೆಂಕಿಕಡ್ಡಿ	೬.೨೦
೧೩. ಕಾಗದ	೨.೦೦
ಇ. ರೈಲ್ವೆ ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ದರದ ಮೇಲಿನ ತೆರಿಗೆ	೧೪.೦೦
ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ತೆರಿಗೆಗಳು	೨೫.೦೦
ಅ) ವರಮಾನ ತೆರಿಗೆ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ತೆರಿಗೆಗಳು	೧೦.೦೦
ಇ) ಸಂಪತ್ತಿನ ಮೇಲಿನ ತೆರಿಗೆ	೧೫.೦೦
ಅಂಚೆ ದರಗಳು	೦.೮೫
ಒಟ್ಟು ಮೊತ್ತ	೧೦೬.೬೫

೧೯೫೮-೫೯: - ೧೯೫೮-೫೯ನೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಕೆಳಕಂಡ ಹೊಸ ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚುವರಿ ತೆರಿಗೆಗಳ ಪ್ರಸ್ತಾವವನ್ನು ಮಾಡಲಾಯಿತು.

ಕೋಷ್ಟಕ		
ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ತೆರಿಗೆಗಳು		೨.೮೩
ಅಬಕಾರಿ ಸುಂಕಗಳು		೨.೮೩
ಸಿಮೆಂಟು	೨.೨೪	
ಬಟ್ಟೆ	೦.೮೩	
ವನಸ್ತತಿ ಪದಾರ್ಥಗಳು	(-)೦.೨೪	
ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ತೆರಿಗೆಗಳು		೩.೫೦
ಕೊಡುಗೆಗಳ ಮೇಲಿನ ತೆರಿಗೆ	೩.೦೦	
ಆಸ್ತಿ ವರ್ಗಾವಣೆಯ ಮೇಲಿನ ತೆರಿಗೆ	೦.೫೦	
ಒಟ್ಟು		೬.೩೩

ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಹೀಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಸಾಮಾಜಿಕ ನ್ಯಾಯದ ತತ್ವಕ್ಕಾಗಲೀ, ಯೋಜನೆಯ ಉದ್ದೇಶಗಳಾದ 'ಜನತೆಯ ಜೀವನಮಟ್ಟವನ್ನು ಏರಿಸಲಾಗಲೀ' ಅಥವಾ 'ಅಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಲೀ' ಗಮನವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ೧೯೫೭-೫೮ರ ತೆರಿಗೆ ಪ್ರಸ್ತಾವಗಳ ಮೇಲೆ ಅರ್ಥ ಸಚಿವಾಲಯವು ಹೊರತಂದ ಒಂದು ಹೊತ್ತಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಕುರಿತು ಹೀಗೆ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ "ಎಲ್ಲಾ ಜನತೆಯೂ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಬಡತನದ ರೇಖೆಯ ಕೆಳಗೇ ಇರುವಂತಹ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ, ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿರುವ ತ್ಯಾಗವು ಕೆಲ ಮಟ್ಟದ ವರೆಗೆ ವಿಶಾಲ ತಳಹದಿಯ ಮೇಲೆ ಇರಬೇಕು. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಶೀಲ ಆಯವ್ಯಯ ಪತ್ರವು ಬಡಜನತೆಯನ್ನು ತೆರಿಗೆಯ ಹೊರೆಯಿಂದ ಉಳಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವುದು ಆಧಾರವಿಲ್ಲದ ವಾದವಾಗಿರುತ್ತದೆ"

೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದ ತೆರಿಗೆ ಆದಾಯ ರೂ. ೪೦೫.೯೭ ಕೋಟಿಯಾಗಿತ್ತು. ೧೯೫೬-೫೭ರಲ್ಲಿ ಇದು ರೂ. ೪೮೯.೭೫ ಕೋಟಿಗೆ ಏರಿತು. ೧೯೫೭-೫೮ರ ಪರಿಷ್ಕೃತ ಅಂದಾಜು ರೂ. ೫೫೩.೮೫ ಕೋಟಿಯಿದ್ದು, ೧೯೫೮-೫೯ರ ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿನ ಅಂದಾಜು ರೂ. ೫೬೨.೫೧ ಕೋಟಿಯಾಗಿದೆ. ಅಂದರೆ, ಈ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿನ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ತೆರಿಗೆ ಆದಾಯವು ರೂ. ೩೭೫.೨೦ ಕೋಟಿ. ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಐದು ವರ್ಷಗಳಿಗೆ ಮಾಡಿದ್ದ ಅಂದಾಜಾದ ರೂ. ೨೨೫ ಕೋಟಿಗಿಂತ ಬಹಳಷ್ಟು ಅಧಿಕವಾಗಿದೆ.

ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳತ್ತ ತಿರುಗಿದರೆ, ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಒಟ್ಟು ಆದಾಯ ರೂ. ೩೪೯.೫೩ ಕೋಟಿಯಾಗಿತ್ತು. ೧೯೫೭-೫೮ರ ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿ ಅದು ರೂ. ೪೦೧.೪೨ ಕೋಟಿಗೆ ಏರಿತು. ಎರಡನೆಯ ಹಣಕಾಸು ಆಯೋಗದ

ಶಿಫಾರಸ್ಸಿನ ಪ್ರಕಾರ ಅವುಗಳಿಗೆ ಬರಬೇಕಾದ ಪಾಲನ್ನು ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಈ ಆದಾಯವು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿನ ಆದಾಯ ರೂ. ೬೯ ಕೋಟಿಯಿದ್ದು ಅದರಿಂದ ವರ್ಷದ ಸರಾಸರಿಯ ಆದಾಯ ರೂ. ೩೪ ಕೋಟಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ್ದ ರೂ. ೪೫ ಕೋಟಿ ಸರಾಸರಿ ವಾರ್ಷಿಕ ಆದಾಯಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆಯಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವೇ ಆಗಿದೆ. ಕೇಂದ್ರದ ಸರಾಸರಿ ವಾರ್ಷಿಕ ಆದಾಯ ರೂ. ೧೨೫ ಕೋಟಿ. ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯಗಳ ಒಟ್ಟು ಸರಾಸರಿ ವಾರ್ಷಿಕ ಆದಾಯವನ್ನು ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ೧೯೫೫-೫೬ರ ಮಟ್ಟಕ್ಕಿಂತ ಅದು ೧೭೦ ಕೋಟಿ ರೂ ಅಧಿಕವಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಆಧಾರವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನೋಡಿದರೆ, ಪ್ರಸಕ್ತ ಇರುವ ತೆರಿಗೆಗಳ ದರದಲ್ಲಿ ಯೋಜನಾ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿನ ಒಟ್ಟು ತೆರಿಗೆ ಆದಾಯವು ರೂ. ೮೫೦ ಕೋಟಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಯೋಜನೆಯ ಅಂದಾಜಾದ ರೂ. ೮೫೦ ಕೋಟಿಗೆ ಸಮನಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ತಮ್ಮ ವತಿಯಿಂದ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ್ದ ತ್ಯಾಗವನ್ನು ಜನತೆಯು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಮುಖ ತೆರಿಗೆ ಬಾಬುಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರದ ಪ್ರತಿಫಲಾಪಚಯ ನಿಯಮದ (ಲಾ ಆಫ್ ಡಿಮಿನಿಷಿಂಗ್ ರಿಟರ್ನ್ಸ್) ಪ್ರಭಾವವು ಕಾಣತೊಡಗಿದೆ. ತೆರಿಗೆಗಳ ಹೊರೆಯು ಜನತೆಯ ತಾಳಿಕೆಯ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಮೀರುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಇದು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿದೆ.

ವಾಸ್ತವ ಆದಾಯ ಮತ್ತು ವೆಚ್ಚಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ, ಹೆಚ್ಚಿದ ತೆರಿಗೆಗಳಿಂದ ಬಂದ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಆದಾಯವನ್ನು ಆಡಳಿತಾತ್ಮಕ ಮತ್ತು ಯೋಜನೇತರ ವೆಚ್ಚಗಳಿಗಾಗಿ ಬಳಸಲಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ, ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರುವ ವೆಚ್ಚದ ನಡುವೆಯೂ, ರೆವೆನ್ಯೂ ಆಯವ್ಯಯವೂ ಕೊರತೆಯ ಆಯವ್ಯಯವಾಗುತ್ತಿದೆ. ೧೯೪೭-೪೮ರಿಂದ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಇರುತ್ತಿದ್ದ ಆಯವ್ಯಯವು, ಮುಂದಿನ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಕೊರತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಹೆಚ್ಚುವರಿ ತೆರಿಗೆ ವರಮಾನವನ್ನು ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೂ, ರೆವೆನ್ಯೂ ಬಾಬಿನಲ್ಲಿ ರೂ. ೨೭.೦೨ ಕೋಟಿಯ ನಿವ್ವಳ ಕೊರತೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಗಮನಾರ್ಹವಾದ ಏರಿಕೆಯು ಆಗಿರುವುದು ರಕ್ಷಣಾ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ.

ಆದರೆ, ರಕ್ಷಣಾ ಅಗತ್ಯಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಸ್ಪಂದಿಸದೆ, ಅವುಗಳ ಅಗತ್ಯ ವೆಚ್ಚಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಹಣವನ್ನು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸದೆ ಇರುವ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಯೋಜನೆಯೆಂದು ಕರೆಯುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಯಾವುದೇ ಸರ್ಕಾರವೂ ದೇಶದ ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ೧೯೬೭ ಚದರಮೈಲಿ ವಿಸ್ತೀರ್ಣದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ೩೫೨೫ ಮೈಲಿ ಉದ್ದದ ಕರಾವಳಿಯಲ್ಲಿ ರಕ್ಷಣೆಯ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿರತವಾಗಿರುವ ಭಾರತೀಯ ಸೈನ್ಯವು ೧೯೫೮-೫೯ರ ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳ ಒಟ್ಟು ವೆಚ್ಚವಾದ ರೂ. ೧,೮೦೦ ರಿಂದ ರೂ. ೧೯೦೦ ಕೋಟಿ

ರೂಗಳಲ್ಲಿ ಶೇ ೧೨ ರಷ್ಟನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪಡೆಯುತ್ತಿದೆ.* ಇದನ್ನು ಪಾಕಿಸ್ತಾನದ ರಕ್ಷಣಾ ಇಲಾಖೆಯು ಪಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಆ ದೇಶದ ರೆವೆನ್ಯೂ ಮತ್ತು ರೈಲ್ವೆಗಳ ಒಟ್ಟು ವೆಚ್ಚದ ಶೇ ೭೦ರಷ್ಟನ್ನು, ಅಂದರೆ ರೂ. ೧೦೦ ಕೋಟಿಯೊಡನೆ ಹೋಲಿಸಿ. ನಮ್ಮ ರಕ್ಷಣಾ ವೆಚ್ಚಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿರದ ವೆಚ್ಚಗಳು ಮತ್ತು ನಾಗರಿಕ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಅನಗತ್ಯವಾಗಿ ಏರುತ್ತಿರುವ ವೆಚ್ಚಗಳು ಅಧಿಕವಾಗಿ ಏರುತ್ತಿವೆ. ೧೯೫೫-೫೬ನೇ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಈ ಬಾಬಿನ ಅಡಿಯಲ್ಲಿನ ವೆಚ್ಚಗಳು ರೂ. ೯೪.೦೮ ಕೋಟಿಯಾಗಿದ್ದರೆ, ೧೯೫೮-೫೯ನೇ ಸಾಲಿನ ವೆಚ್ಚದ ಅಂದಾಜು ರೂ. ೨೦೦.೪೪ ಕೋಟಿಯಾಗಿದೆ. ವಾಸ್ತವ ವೆಚ್ಚವು ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಬಹುದು. ೧೯೫೫-೫೬ಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದಾಗ, ರಕ್ಷಣಾ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ಶೇ ೬೨ರಷ್ಟು ಏರಿಕೆಯಾಗಿದ್ದರೆ, ನಾಗರಿಕ ಆಡಳಿತದ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ಶೇ. ೧೧೩ರಷ್ಟು ಏರಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ೧೯೪೮-೪೯ರಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡೂ ಬಾಬಿಗಾಗಿ ಮಾಡಿದ ವೆಚ್ಚದೊಡನೆ ಹೋಲಿಸಿದಾಗ ನಾಗರಿಕ ಆಡಳಿತದ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ಅಸಾಮಾನ್ಯ ಏರಿಕೆಯಾಗಿರುವುದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಕಳೆದ ಒಂದು ದಶಕದಲ್ಲಿ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿರದ ವೆಚ್ಚಗಳು ಹೇಗೆ ಏರುತ್ತಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮುಂದಿನ ಕೋಷ್ಟಕವು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ

ಕೆಲವು ಪ್ರಮುಖ ಬಾಬಿನ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ವೆಚ್ಚಗಳು

(ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಲ್ಲಿ)

ವರ್ಷ	ನಾಗರಿಕ ಆಡಳಿತ	ಪೋಲಿಸ್	ವಿದೇಶ ವ್ಯವಹಾರ	ರಕ್ಷಣೆ
೧೯೪೮-೪೯	೩೫.೫೦	೧.೬೯	೨.೮೬	೧೪೬.೦೬
೧೯೪೯-೫೦	೩೯.೩೦	೨.೧೦	೩.೦೭	೧೪೮.೮೬
೧೯೫೦-೫೧	೪೮.೮೦	೩.೦೪	೩.೬೫	೧೬೪.೧೩
೧೯೫೧-೫೨	೫೩.೬೭	೩.೮೦	೩.೯೮	೧೭೦.೯೬
೧೯೫೨-೫೩	೫೧.೭೧	೨.೯೧	೪.೧೦	೧೭೯.೫೨
೧೯೫೩-೫೪	೬೪.೧೭	೩.೧೬	೪.೫೬	೧೮೬.೩೦
೧೯೫೪-೫೫	೭೫.೧೧	೪.೧೦	೫.೪೪	೧೮೬.೬೬
೧೯೫೫-೫೬	೯೪.೦೮	೪.೧೭	೫.೯೯	೧೭೨.೨೮
೧೯೫೬-೫೭	೧೨೨.೨೯	೬.೫೮	೬.೯೧	೧೯೨.೧೫
೧೯೫೭-೫೮(ಪರಿಷ್ಕೃತ)	೧೯೪.೭೧	೭.೮೯	೭.೧೭	೨೬೬.೦೫
೧೯೫೮-೫೯(ಮೂಲ)	೨೦೦.೪೪	೮.೨೭	೭.೫೦	೨೭೮.೧೪

ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣವನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಲು ಸರ್ಕಾರವು ಹೊಸ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ವಿಧಿಸುತ್ತಿದೆ.

* The Contemporary, Delhi, April 1958

ಆದರೆ ವೆಚ್ಚಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಉಳಿತಾಯವನ್ನು ಮಾಡುವ ಬಗ್ಗೆ ಅದು ಯೋಚಿಸಿಲ್ಲ. ಸಚಿವ ಸಂಪುಟದಿಂದ ಶ್ರೀ ಜಾನ್ ಮಥಾಯ್ ಅವರ ನಿರ್ಗಮನದ ನಂತರ ಉಳಿತಾಯಕ್ಕೆ ನೀಡಿದ್ದ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯ ಮಾಯವಾಗಿದೆ. ಬದಲಿಗೆ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ, ಬಹುಶಃ ನಿರುದ್ಯೋಗವನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವೆಚ್ಚವು ಅಡತಡೆಯಿಲ್ಲದೆ ಸಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿರುವವರಿಗೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ನಿರುದ್ಯೋಗ ಸಮಸ್ಯೆಯು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿರುವ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದುದು ಎಂಬುದು ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ೧೯೫೭-೫೮ರ ಮೂಲ ಅಂದಾಜು ಮತ್ತು ಪರಿಷ್ಕೃತ ಅಂದಾಜನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ವೆಚ್ಚಗಳು ಹೇಗೆ ಏರುತ್ತಿವೆ, ಅದೂ ಊಹಿಸಲಾಗದ ಮತ್ತು ನಿಯಂತ್ರಣಮಾಡಲಾಗದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿಯಬಹುದು. ವೆಚ್ಚಗಳ ಮೂಲ ಅಂದಾಜು ರೂ. ೬೭೨.೨೯ ಕೋಟಿಯಿದ್ದು, ಅದನ್ನು ಪರಿಷ್ಕರಿಸಿ ರೂ. ೭೧೯.೫೮ ಕೋಟಿಗೆ, ಅಂದರೆ ರೂ. ೪೮ ಕೋಟಿಗಳಷ್ಟನ್ನು, ಹೆಚ್ಚಿಸಲಾಯಿತು. ೧೯೫೮-೫೯ರ ವೆಚ್ಚಗಳ ಮೂಲ ಅಂದಾಜು ರೂ. ೭೦೬.೦೧ ಕೋಟಿಯಿದ್ದು, ಅದಕ್ಕೆ ರೂ. ೭೭.೫೫ ಕೋಟಿಗಳಷ್ಟನ್ನು ಮತ್ತೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಲಾಯಿತು. ೧೯೫೭-೫೮ರ ಮೂಲ ಅಂದಾಜಿಗಿಂತ ಇದು ರೂ. ೧೨೪.೨೮ ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಅಧಿಕವಾಗಿದ್ದಿತು.

ರಾಜ್ಯಗಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರದ ೧೯೫೭-೫೮ನೇ ಸಾಲಿನ ಆರ್ಥಿಕ ಸಮೀಕ್ಷೆಯು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತದೆ - "ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿನ ತೆರಿಗೆ ಸಂಗ್ರಹಗಳು ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ್ದ ಅಂದಾಜಿಗಿಂತ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿವೆ. ವೆಚ್ಚದ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಮೂಲ ಅಂದಾಜನ್ನು ಮೀರಿ ಹಣವು ವೆಚ್ಚವಾಗುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಹಣಕಾಸು ಆಯೋಗದ ಆದೇಶದ ಮೇರೆಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ನೆರವನ್ನು ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ಪಡೆದರೂ, ಕೆಲವು ರಾಜ್ಯಗಳು ತಮ್ಮ ವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಗೊಳಿಸಲು ಬೇಕಾಗಿರುವಷ್ಟು ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಉತ್ತಮಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಸಫಲವಾಗಿಲ್ಲ."*

ಕೊರತೆ ಆಯವ್ಯಯಗಳು

ಸರ್ಕಾರಗಳು ಜನತೆಯ ಮೇಲೆ ಅಸಾಧ್ಯ ಹೊರೆಯನ್ನು ಹೊರಿಸಿದ್ದರೂ, ಯೋಜನೆಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಹಣಕಾಸಿನ ಪೂರೈಕೆಯನ್ನು ಮಾಡಲು ಅವುಗಳಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಜನತೆಯಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ವಸೂಲು ಮಾಡಿದಷ್ಟೂ, ತಮ್ಮ ವೆಚ್ಚಗಳನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಿ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಕೊರತೆ

* Economic Survey 1957-58, p. 20, Government of India.

ಆಯವ್ಯಯವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸುತ್ತವೆ. ಕೊರತೆ ಆಯವ್ಯಯವನ್ನು ಮಂಡಿಸುವುದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುವುದರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಹೇರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಸರಕಾರಗಳಿಗೆ ವೆಚ್ಚದ ಬಾಬಿನ ಅಗತ್ಯವು ಎಷ್ಟು ಅಧಿಕವಾಗಿರುತ್ತದೆಯೆಂದರೆ, ಎಷ್ಟೇ ಮಿತವ್ಯಯವನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ ಸಾಲುವುದಿಲ್ಲ. ಕಳೆದ ವರ್ಷ ತಮ್ಮ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಿ ಆಯವ್ಯಯವನ್ನು ಮಂಡಿಸಿ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಮೇಲಿನ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದ ಅರ್ಥ ಸಚಿವರ ಸಮರ್ಥನೆಯೆಂದರೆ, ಕೊರತೆ ಆಯವ್ಯಯದಿಂದ ಆಗುವ ದುಷ್ಟರಿಣಾಮಗಳಿಂದ ಆರ್ಥಿಕ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವುದು. ೧೯೫೭ರ ಮೇ ೧೫ರಂದು ಲೋಕಸಭೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಅರ್ಥಸಚಿವರು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದರು - “ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕತೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿರುವ ಒತ್ತಡವು ಅನಿಯತವಾಗಿ ಸಾಗುವ ಆಯವ್ಯಯದ ಕೊರತೆಯಿಂದಾಗಬಹುದಾದ ಅಪಾಯದ ಸೂಚನೆ. ನಾನು ಕೊರತೆ ಆಯವ್ಯಯದ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿಲ್ಲ. ಅದು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖ ಪಾತ್ರವಹಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಗುರುತಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಅದು ಕಡಿಮೆ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದ ಔಷಧಿ. ಅದನ್ನು ಮುಖ್ಯ ಆಹಾರದ ರೀತಿ ಸೇವಿಸುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿರುವ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೊರತೆ ಆಯವ್ಯಯವನ್ನು ನಾವು ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ತಡೆದುಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೆವೇ ಎಂಬುದು ನನ್ನ ಆತಂಕ. ಇದರ ಅರ್ಥ, ನಾವು ತೆರಿಗೆ, ಸಾಲಗಳು ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಉಳಿತಾಯಗಳ ಮೂಲಕ ನಮ್ಮ ಹಣಕಾಸಿನ ಮೂಲಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು”.

ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಏರಿಸಲಾಯಿತು, ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿನ ಕೊರತೆಗಳನ್ನು ಮುಖ್ಯ ಆಹಾರದಂತೆ ಸೇವಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ೧೯೫೭-೫೮ರ ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿನ ಒಟ್ಟು ಕೊರತೆ ರೂ. ೨೮೪ ಕೋಟಿಗಳಾಗಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ರೂ. ೨೭೫ ಕೋಟಿ ರೂಗಳನ್ನು ಖಜಾನೆ ಬಿಲ್ಲುಗಳ ಮೂಲಕ ಸಂಗ್ರಹಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಉಳಿದ ಮೊತ್ತವನ್ನು ನಗದು ಶಿಲ್ಕಿನಿಂದ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಪರಿಷ್ಕೃತ ಕೊರತೆಯು ರೂ. ೯೬ ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ರೂ. ೩೮೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದೆ. ಸರಕಾರವು ಒಟ್ಟು ಕೊರತೆಯನ್ನು ಖಜಾನೆ ಬಿಲ್ಲುಗಳ ಮೂಲಕ ಸಂಗ್ರಹಿಸಲು ಉದ್ದೇಶಿಸಿದೆ.*

ಹೊಸದಾಗಿ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ - ಅಥವಾ ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿ ಆ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರುವ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದೇನೋ - ಈ ಅರ್ಥ ಸಚಿವರ ಈ ನಿರ್ಣಯವು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಾಧುವಾದುದು ಎಂಬುದನ್ನು ೧೯೫೭-೫೮ರ

* ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಕೊರತೆಯು ೪೦೩ ಕೋಟಿಯಾಗಿತ್ತು - R.B.I. Weekly Bulletin, 28-3-58

ತೆರಿಗೆ ಪ್ರಸ್ತಾವಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಅರ್ಥ ಸಚಿವಾಲಯವು ಹೊರತಂದಿದ್ದ ಪ್ರಕಟಣೆಯ ಕೆಲಭಾಗಗಳ ಉದ್ಧರಣದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾವು ನೋಡಬಹುದು.

“ಹೊಸದಾಗಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಲಾಗಿರುವ ತೆರಿಗೆಗಳ ಹೊರತಾಗಿಯೂ ಪ್ರಸಕ್ತ ವರ್ಷದ ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿನ ಕೊರತೆಯು ರೂ. ೨೭೫ ಕೋಟಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣಕ್ಕಾಗಿ ಕೆಲವೇ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಹಿಂದೆ ಬೀಳುವುದರಿಂದ ಎಲ್ಲ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಬೆಲೆಯೂ ಏರಿ, ಅದು ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಯ ಕಷ್ಟಕರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಕೊಂಡೊಯ್ಯುವುದು. ರೂ. ೨೭೫ ಕೋಟಿಯ ಕೊರತೆ - ಒಂದೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಟಂಕಿಸುವುದು - ದೊಡ್ಡ ಮಾತೇ ಸರಿ. ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಯ ಗಂಭೀರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಆಹ್ವಾನವನ್ನು ಕೊಡದೆ, ಬುದ್ಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಗಾತ್ರದ ಕೊರತೆಯನ್ನು ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸುವುದನ್ನು ಯಾರೂ ಸಲಹೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಒಟ್ಟು ವೆಚ್ಚವು ರೂ. ೧,೫೦೦ ಕೋಟಿಗೂ ಕಡಿಮೆಯಿರುವ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ರೂ. ೬೦೦ ಕೋಟಿಯ ಕೊರತೆಯಿದೆ. ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಯ ಒತ್ತಡಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾವು ಹೇಗೆ ಹೇಳಬಹುದು?”

ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಾಲಗಳು

ಸಣ್ಣ ಉಳಿತಾಯ: ಹಣಕಾಸನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಯೋಚಿಸಿದ್ದ ಇತರ ಮೂಲಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಆಯೋಗವು ಈ ಮೂಲಗಳನ್ನು ಉತ್ತೇಜಿಸಿತ್ತು ಎಂಬುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಸಣ್ಣ ಉಳಿತಾಯದ ಮೂಲಕ ವಾರ್ಷಿಕವಾಗಿ ರೂ. ೧೦೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸುವ ಗುರಿಯನ್ನು ಆಯೋಗವು ಹೊಂದಿತ್ತು. ೧೯೫೬-೫೭ರಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹವಾದ ಹಣ ರೂ. ೫೯ ಕೋಟಿ ಮತ್ತು ಈ ಸಾಲಿನ ಮೊದಲ ಹತ್ತು ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹವಾದ ಹಣ ರೂ. ೩೭.೬ ಕೋಟಿ. ಈ ಸಾಲಿನ ಪರಿಷ್ಕೃತ ಗುರಿ ರೂ. ೬೦ ಕೋಟಿ. ೧೯೫೮-೫೯ರ ಅಂದಾಜಿನ ಪ್ರಕಾರ ಸಣ್ಣ ಉಳಿತಾಯದ ಮೂಲಕ ಸಂಗ್ರಹವಾಗುವ ಹಣ ರೂ. ೧೦೦ ಕೋಟಿ. ಅಧಿಕವಾಗಿರುವ ಇಂದಿನ ಜೀವನದ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಮತ್ತು ಹಿಂದಿನ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಉಳಿತಾಯದ ಜಾಡನ್ನು ಹಿಡಿದು ನೋಡಿದರೆ, ಈ ಗುರಿಯ ಸಾಧನೆ ಬಹುತೇಕ ಅಸಾಧ್ಯ. ಯೋಜನಾ ಅವಧಿಯ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಯೋಜನೆಯ ಮೂಲ ಅಂದಾಜಾದ ರೂ. ೫೦೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಉಳಿತಾಯದ ಮೂಲಕ ಸಂಗ್ರಹಿಸಬೇಕಾದರೆ, ಮೊದಲ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿನ ಕೊರತೆಯನ್ನು ಮುಂದಿನ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಾವು ನಿರಾಶಾವಾದಿಗಳಾಗಿದ್ದೇವೆ.

ಸಾಲಗಳು: ಮೊದಲ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಾಲಗಳನ್ನು

ಎತ್ತುವುದರ ಮೂಲಕ ಪಡೆದ ಹಣ ರೂ. ೨೧೩ ಕೋಟಿ. ಇದು, ಯೋಜನೆಯು ಮಾಡಿದ್ದ ವಾರ್ಷಿಕ ಅಂದಾಜಾದ ರೂ. ೧೪೦ ಕೋಟಿಗಿಂತ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ. ವಿದೇಶೀ ನೆರವು ಕೂಡ ನಿರೀಕ್ಷೆಗಿಂತ ಕಡಿಮೆಯಿದೆ. ೧೯೫೬-೫೭ರ ಅಂದಾಜಿನ ಪ್ರಕಾರ ರೂ. ೧೩೫ ಕೋಟಿ ವಿದೇಶೀ ಮೂಲಗಳಿಂದ ಬರಬೇಕಿತ್ತು. ಪರಿಷ್ಕೃತ ಗುರಿಯು ರೂ. ೬೧.೧ ಕೋಟಿಗೆ ಇಳಿಯಿತು. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಈ ಬಾಬಿನಿಂದ ಬಂದ ಹಣ ರೂ. ೩೧.೫೦ ಕೋಟಿ. ೧೯೫೭-೫೮ರ ಅಂದಾಜು ರೂ. ೧೦೯.೯೩ ಕೋಟಿ ಇದ್ದು, ಅದನ್ನು ರೂ. ೭೮.೦೮ ಕೋಟಿಗೆ ಪರಿಷ್ಕರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅಂದರೆ, ಈ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಬರಬಹುದಾದ ವಿದೇಶೀ ನೆರವು ರೂ. ೧೦೫ ಕೋಟಿ. ಇದು, ಯೋಜನೆಯ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರಕ್ಕಿಂತ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ. ಕೆಲವು ಪೂರ್ವಭಾವಿ ಸಿದ್ಧತೆಗಳು ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಡೆಯದೆ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಮಂಜೂರಾದಷ್ಟು ನೆರವನ್ನೂ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಲಿಲ್ಲ.

ವಿವಿಧ ಬಾಬುಗಳ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಆಯೋಗವು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ್ದ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳೊಡನೆ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ದೊರಕಿದ ಹಣಕಾಸನ್ನು ಹೋಲಿಸಿದರೆ, ಯೋಜನೆಯ ಅನುಷ್ಠಾನವು ನಿರೀಕ್ಷೆಗಿಂತ ಬಹಳಷ್ಟು ಹಿಂದೆ ಇದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

* * * *

ಅಧ್ಯಾಯ ೧೭

ಸಾಧನ ಸಂಪತ್ತುಗಳ ವೈಫಲ್ಯ - ವಿದೇಶಿ

ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಸಂಕಷ್ಟ

ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದ ಅತಿ ದೊಡ್ಡ ವೈಫಲ್ಯವು ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯ. ಈ ವೈಫಲ್ಯವು ಯೋಜನೆಯ ಅವಾಸ್ತವಿಕತೆಯನ್ನು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಜನತೆಗೆ ಮನಗಾಣಿಸಿತು. ವಿದೇಶೀ ವ್ಯಾಪಾರದ ಶಿಲ್ಕಿನ ಮೇಲೆ ಒತ್ತಡವು ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಮೊದಲನೆಯ ವರ್ಷವಾದ ೧೯೫೬ರ ಏಪ್ರಿಲ್‌ನಿಂದಲೇ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿದ್ದರೂ, ಅದರ ಗಂಭೀರತೆಯನ್ನು ಅರಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಪರಿಹಾರ ಮಾರ್ಗಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಒಂದು ವರ್ಷಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಮಯ ಬೇಕಾಯಿತು. ಚಾಲ್ತಿ ಖಾತೆಯ ಕೊರತೆಯು ೧೯೫೬-೫೭ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೨೯೩ ಕೋಟಿ ಆಗಿದ್ದು, ಈ ವರ್ಷದ ಮೊದಲ ಆರು ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ಅದು ರೂ. ೨೯೮ ಕೋಟಿಯಾಗಿತ್ತು. ಈ ಎರಡು ಅವಧಿಯ ಅಂತ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕೆಳಗಿನ ಕೋಷ್ಟಕವು ನೀಡುತ್ತದೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ

ಭಾರತದ ವಿದೇಶೀ ವ್ಯಾಪಾರದ ಚಾಲ್ತಿ ಖಾತೆಯ ಶಿಲ್ಕು

(ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಲ್ಲಿ)

	೧೯೫೬-೫೭	೧೯೫೭-೫೮(ಏಪ್ರಿಲ್-ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್)
೧. ರಫ್ತು	೬೩೭.೦	೨೬೭.೧
೨. ಆಮದು	೧೦೭೬.೫	೬೨೨.೨
೩. ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿನ ಕೊರತೆ (೧-೨)	೪೩೯.೫	೩೫೫.೧
೪. ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸೇವೆಗಳು	೧೪೭.೦	೫೭.೪
೫. ಚಾಲ್ತಿ ಖಾತೆಯಲ್ಲಿನ ಕೊರತೆ (೪-೩)	೨೯೨.೫	೨೯೭.೭

ಮೇಲಿನ ಕೊರತೆಯನ್ನು ಕೆಳಗಿನ ವಿಧಾನಗಳ ಮೂಲಕ ತುಂಬಲಾಯಿತು:

ಕೋಷ್ಟಕ

(ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಲ್ಲಿ)

	೧೯೫೬-೫೭	೧೯೫೭-೫೮(ಏಪ್ರಿಲ್-ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್)
೧. ಅಧಿಕೃತ ಸಾಲಗಳು (ನಿವ್ವಳ)	೫೬.೪	೨೭.೯
೨. ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹಣಕಾಸು ನಿಧಿಯಿಂದ	೬೦.೭	೩೪.೫
೩. ಇತರ ಕ್ಯಾಪಿಟಲ್ ವ್ಯವಹಾರಗಳು	-೩೯.೦	೪೫.೫
೪. ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯ ನಿಧಿಯ ಉಪಯೋಗ	೨೧೯.೦	೧೭೩.೩
೫. ತಪ್ಪು ಮತ್ತು ಒಪ್ಪುಗಳು	-೪.೬	೧೬.೦
ಒಟ್ಟು	೨೯೨.೫	೨೯೭.೫

ಸ್ವಲ್ಪಿಂಗ್ ಶಿಲ್ಪಿನ ಮೇಲೆ ನಾವು ಅತಿಯಾಗಿ ಅವಲಂಬಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಯೋಜನೆಯ ಮೊದಲನೆಯ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಕಾರ ರೂ. ೨೦೦ ಕೋಟಿಯ ಮೊತ್ತವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ್ದರೆ, ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಪಡೆದದ್ದು ರೂ. ೨೧೯ ಕೋಟಿ. ಆಯೋಗವು ೧೯೫೬-೫೭ರ ವ್ಯಾಪರದ ಶಿಲ್ಕನ್ನು ರೂ. ೨೧೦ ಕೋಟಿ ಎಂದೂ, ಚಾಲ್ತಿ ಖಾತೆಯ ಕೊರತೆಯನ್ನು ರೂ. ೧೪೮ ಕೋಟಿ ಎಂದೂ ಅಂದಾಜುಮಾಡಿತ್ತು. ಆದರೆ ಇವೆರಡರ ವಾಸ್ತವ ಸಂಖ್ಯೆಗಳು ಅಂದಾಜಿಗಿಂತ ಬಹಳಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದವು. ಇದೇ ರೀತಿ ೧೯೫೭-೫೮ರ ಆಯೋಗದ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರವು ತಲೆಕೆಳಗಾಯಿತು.

ಅನುಕೂಲಕರ ವ್ಯಾಪಾರದ ಶಿಲ್ಕಿನಿಂದಾಗಿ ಭಾರತೀಯ ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕಿನ ಸ್ವಲ್ಪಿಂಗ್ ಆಸ್ತಿಗಳು ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಕರಗತೊಡಗಿದವು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಆರು ತಿಂಗಳಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಬಾರಿ ಭಾರತೀಯ ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಕಾನೂನನ್ನು ತಿದ್ದುಪಡಿಮಾಡಬೇಕಾಯಿತು. ಮೊದಲ ತಿದ್ದುಪಡಿಯು ೧೯೫೬ರ ಅಕ್ಟೋಬರ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಈ ತಿದ್ದುಪಡಿಯ ಪ್ರಕಾರ, ತಾನು ನೀಡುವ ನೋಟುಗಳ ಮೊತ್ತದ ಶೇ. ೪೦ರಷ್ಟು ಮೊತ್ತದ ಚಿನ್ನ ಮತ್ತು ವಿದೇಶೀ ಸೆಕ್ಯೂರಿಟಿಯ ಕಾಪುನಿಧಿಯು ರದ್ದಾಯಿತು. ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಲು ಸಾಕಾಗುವುದೆಂದು ಕಾಪುನಿಧಿಯನ್ನು ರೂ. ೪೦೦ ಕೋಟಿಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಇರಿಸಲಾಯಿತು. ಈ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಶೀಘ್ರವೇ ಬಂದಿತು. ಈ ಕಾಪುನಿಧಿಯ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮೊದಲು ರೂ. ೩೦೦ ಕೋಟಿಗೂ, ನಂತರ ರೂ. ೨೦೦ ಕೋಟಿಗೂ ಇಳಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ತೊಲಕೆ ರೂ. ೬೨.೫ನಂತೆ ರೂ. ೧೧೫ ಕೋಟಿ ಮೌಲ್ಯದ ಬುಲಿಯನ್ನಿನ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಲಾಯಿತು. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಪೂರ್ವಾನುಮತಿಯ ಮೇರೆಗೆ ಇಡಬೇಕಿದ್ದ ಕನಿಷ್ಠ ರೂ. ೧೦೦

ಕೋಟಿಯ ವಿದೇಶೀ ಸೆಕ್ಯೂರಿಟಿಯ ಕಾಪುನಿಧಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕಾನೂನನ್ನು ಈ ತಿದ್ದುಪಡಿಯು ರದ್ದುಮಾಡಿತು. ಕಾಪುನಿಧಿಗಳನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾವೇನೂ ಉತ್ಸುಕರಾಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ದೇಶವು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಆಹಾರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ಆಮದಿನ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿರುವುದರಿಂದ, ಕಾಪುನಿಧಿಗಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ರಫ್ತುಗಳು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಏರುಪೇರುಗಳ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿವೆ ಮತ್ತು ಆಮದುಗಳಾದರೂ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಕುಳಿತಿರುತ್ತವೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ, ಏಕಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಅನುಕೂಲಕರವಾಗಿರುವಂತಹ ವಿದೇಶೀ ವ್ಯಾಪಾರದ ಶಿಲ್ಕನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವುದು ಅಸಂಭವ. ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಸಂಪಾದಿಸಿದ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯವು ದೂರದೃಷ್ಟಿಯಿಲ್ಲದ ಸರ್ಕಾರದ ನೀತಿ ಮತ್ತು ಅಪವ್ಯಯದ ಗೀಳುಗಳಿಂದಾಗಿ ಹೀಗೆ ವ್ಯರ್ಥವಾಗುತ್ತಿರುವುದು ನಿಜಕ್ಕೂ ದುರದೃಷ್ಟಕರ.

ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಸಂಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳು: ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಸಂಕಷ್ಟವು ಸರ್ಕಾರದ ವಶದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಿಂದ ಉಂಟಾದುದಲ್ಲ. ಸೂಯೆಜ್ ಕಾಲುವೆಯಲ್ಲಿ ಆದ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳು ಮತ್ತು ತತ್ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಗುಡ್ ಹೋಪ್ ಭೂಶಿರವನ್ನು ಬಳಸಿ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಜಲಪ್ರಯಾಣಗಳನ್ನು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಸಂಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇದನ್ನು ನಿಜವೆಂದೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡರೂ, ಪಂ. ನೆಹರೂ ಅವರ ಸರ್ಕಾರವು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿನ ತಮ್ಮ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಿಂದ ಜಾರಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಇಲ್ಲ. ಪಂ. ನೆಹರೂ ಅವರು ಕರ್ನಾಟ ನಾಸಿರ್ ಅವರ ಈಜಿಪ್ಟ್‌ನೊಂದಿಗೆ ಉತ್ತಮ ಬಾಂಧವ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ. ಕಷ್ಟಸುಖಗಳಲ್ಲಿ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಇದ್ದಾರೆ. ಈಜಿಪ್ಟ್ ಮತ್ತು ಸಿರಿಯಾಗಳ ಒಂದುಗೂಡುವಿಕೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳಿಗಿಂತ ಮೊದಲೇ ಭಾರತವು ಸ್ವಾಗತಿಸಿತ್ತು. ಭಾರತ ಮತ್ತು ಪಾಕಿಸ್ತಾನಗಳ ಒಂದುಗೂಡುವಿಕೆಯೊಂದನ್ನು ಉಳಿದು ಬೇರೆ ಎಲ್ಲೆಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದುಗೂಡುವಿಕೆಯನ್ನು ಪಂ. ನೆಹರೂ ಅವರು ಬೆಂಬಲಿಸುವುದು ವಿಚಿತ್ರವೆನಿಸುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಭಾರತದ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗೆ ಬಾಧಕವಾಗುವಂತಹ ಯೋಜನೆಯೊಂದನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರುವ ಮೊದಲು ಕರ್ನಾಟ ನಾಸಿರ್ ಅವರು ಪಂ. ನೆಹರೂ ಅವರೊಡನೆ ಸಮಾಲೋಚಿಸುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನುವುದು ಎಲ್ಲರ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಾಗಿತ್ತು. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮತ್ತು ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಆಗಬಹುದಾದ ಏರುಪೇರುಗಳಿಗೆ ಆಯೋಗವು ಮುಂಚಿತವಾಗಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಏರ್ಪಾಟು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರಲೇಬೇಕಿತ್ತು. ಸೂಯೆಜ್ ಕಾಲುವೆಯ ಸಮಸ್ಯೆಯು ಬಹಳ ಕಾಲ ಮುಂದುವರೆಯಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ್ದೂ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಯೋಜಕರು ಅಂತಹ ಸಣ್ಣ ವಿಷಯಗಳಿಂದಾಗಿ ತಲೆಕೆಡಿಸಿಕೊಂಡರೆ,

ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ದೆಹಲಿಯ ಹವಾನಿಯಂತ್ರಣ ಕೊಠಡಿಯ ಹೊರಗಿನ ವಾಸ್ತವ ಜಗತ್ತನ್ನು ಅರಿತವರಾಗಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂದಷ್ಟೇ ನಾವು ಹೇಳಬಹುದು. ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ನಾವು ಎಲ್ಲಾ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಂದ ವಿಮುಖರಾಗಿ 'ಮುಟ್ಟಿದರೆ ಮುನಿ' ಸಸ್ಯದ ಹಾಗೆ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಈ ಸಂಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಗುರಿಮಾಡಿದ ಕಾರಣಗಳು ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಅಂತರ್ಗತವಾಗಿವೆ ಎಂಬುದು ನಮ್ಮ ಅನಿಸಿಕೆ. ಸೂಯಜ್ ಕಾಲುವೆಯು ಮಾಡಿದುದೆಂದರೆ, ಸಮಯವನ್ನು ಕೆಲವು ತಿಂಗಳುಗಳಷ್ಟು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹಾಕಿತು ಅಷ್ಟೆ. ಸಾಗಾಣಿಕೆಯ ದರವನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿದರೆ, ವ್ಯಾಪಾರದ ಶಿಲ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೂ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯಿಂದಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಾದ ಮೊತ್ತದ ಬಗ್ಗೆ ನಂಬಬಹುದಾದ ಯಾವ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೂ ಈ ಸಂಖ್ಯೆಯು ರೂ. ೧೫ ರಿಂದ ೨೦ ಕೋಟಿಗೂ ಮೀರಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ.* ಸೂಯಜ್ ಕಾಲುವೆಯನ್ನು ೧೯೫೬ರ ನವೆಂಬರ್ ೧ರಿಂದ ೧೯೫೭ರ ಮಾರ್ಚ್ ೨೮ರ ವರೆಗೆ ಮುಚ್ಚಲಾಗಿತ್ತು. ಯೋಜನೆಯ ಮೊದಲ ಏಳನೆಯ ತಿಂಗಳಿನ ಅಂತ್ಯದ ವೇಳೆಗೆ ಅಂದರೆ ೧೯೫೬ರ ನವೆಂಬರ್ ವೇಳೆಗೆ ವಿದೇಶೀ ಆಸ್ತಿಯಲ್ಲಿ ರೂ. ೧೭೭.೪೦ ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿತ್ತು. ವಿವಿಧ ದಿನಾಂಕಗಳಂದು ಇದ್ದ ಭಾರತದ ಸ್ವರ್ಲಿಂಗ್ ಶಿಲ್ಕುಗಳನ್ನು ಕೆಳಗಿನ ಕೋಷ್ಟಕದಲ್ಲಿ ನೀಡಲಾಗಿದೆ.

**ಕೋಷ್ಟಕ
ಭಾರತದ ಸ್ವರ್ಲಿಂಗ್ ಶಿಲ್ಕುಗಳು***

(ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಲ್ಲಿ)

ವರ್ಷ	ತಿಂಗಳು ಮತ್ತು ದಿನಾಂಕ	ಆಸ್ತಿ
೧೯೫೬	ಮಾರ್ಚ್ ೩೦	೭೪೬.೧೩
	ಏಪ್ರಿಲ್, ೨೭	೭೫೩.೫೫
	ಜೂನ್, ೧	೭೦೫.೩೪
	ಜೂನ್, ೨೯	೬೮೧.೫೨
	ಆಗಸ್ಟ್, ೩	೬೫೩.೪೬
	ಆಗಸ್ಟ್, ೩೧	೬೩೧.೬೧
	ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್, ೨೮	೬೧೫.೦೬
	ನವೆಂಬರ್, ೨	೫೬೮.೭೩

* Reserve Bank of India, Monthly Bulletin, July, 1957

	ನವೆಂಬರ್, ೩೦	೫೩೬.೫೩
	ಡಿಸೆಂಬರ್, ೨೮	೫೨೯.೯೧
೧೯೫೭	ಫೆಬ್ರವರಿ, ೧೧	೫೧೫.೪೦
	ಮಾರ್ಚ್, ೨೯	೫೨೬.೮೮
	ಏಪ್ರಿಲ್, ೨೬	೫೦೪.೯೧
	ಮೇ, ೩೧	೪೫೫.೦೭
	ಜೂನ್, ೨೮	೪೫೩.೩೪
	ಆಗಸ್ಟ್, ೨	೪೦೧.೮೪
	ಆಗಸ್ಟ್, ೩೦	೩೭೯.೮೬
	ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್, ೨೭	೩೫೨.೫೧
	ಅಕ್ಟೋಬರ್, ೨೫	೩೨೭.೧೦
	ನವೆಂಬರ್, ೨೯	೩೦೯.೪೯
	ಡಿಸೆಂಬರ್, ೨೭	೨೯೭.೬೫

* ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹಣಕಾಸು ನಿಧಿಯಿಂದ ಖರೀದಿಸಿದ ರೂ. ೯೫.೫ ಕೋಟಿಯನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಂತೆ

ಆಧಾರ: Reserve Bank of India

ಯೋಜನೆಯು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಆಮದುಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುವುದೇ ಸಮಸ್ಯೆಯ ನಿಜವಾದ ಕಾರಣ. ಭಾರಿ ಮತ್ತು ಮೂಲಭೂತ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು, ರೈಲ್ವೆ ಮತ್ತು ಇತರ ಅಧಿಕ ಬಂಡವಾಳದ ಅಗತ್ಯವಿರುವ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿದುದರಿಂದ, ಅವುಗಳಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳನ್ನು ಆಮದುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಯಿತು. ಖಾಸಗಿ ವಲಯವೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ತವಕಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಎರಡೂ ವಲಯಗಳ ನಡುವೆ ಸಂಪರ್ಕ ಮತ್ತು ಸಂಘಟನೆಗಳ ಕೊರತೆಯಿತ್ತು. ಸರಕಾರದ ಶೀಘ್ರ ನಿಯಂತ್ರಣಗಳ ಹೊರತಾಗಿಯೂ, ಹಲವು ಸಂಪರ್ಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಸಮಾಲೋಚಿಸಿ, ಸಚಿವರ ಭಾಷಣಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ, ಆಮದುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳನ್ನು ರಾಶಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡವು. ಆಮದುಗಳನ್ನು ಹಂತಹಂತವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ನಿಯಂತ್ರಿಸುವ ಯಾವ ಕ್ರಮವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಕ್ರಮವೊಂದು ಇದ್ದಿದ್ದರೆ, ನಮ್ಮ ಬಳಿ ಇದ್ದ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಯೋಜಿತವಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡು, ಉತ್ತಮ ಫಲಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದಿತ್ತು.

ಎರಡನೆಯ ಕಾರಣವೆಂದರೆ, ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಎಲ್ಲಾ ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳ ಮೌಲ್ಯವನ್ನೂ ಬಹಳಷ್ಟು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಅಂದಾಜು

ಮಾಡಿತ್ತು. ಲೋಕಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಶ್ನೆಯೊಂದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಾ ಕೇಂದ್ರದ ಕಾರ್ಮಿಕ, ಗಣಿ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯುತ್ ಖಾತೆಗಳ ಸಚಿವರು ಮೂರು ಸ್ಪೀಚ್ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳ ಅಂದಾಜು ವೆಚ್ಚವು ಕೆಳಕಂಡಂತೆ ಹೆಚ್ಚಿದೆ ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸಿದರು.

ಕೋಷ್ಟಕ

(ಕೋಟಿ ರೂಗಳಲ್ಲಿ)

ಕಾರ್ಖಾನೆ	ಮೂಲ ಅಂದಾಜು ಪರಿಷ್ಕೃತ ಅಂದಾಜು	
ರೂರ್ಕೆಲಾ	೧೨೮	೧೨೦
ದುರ್ಗಾಪುರ	೧೧೫	೧೩೮
ಭಿಲಾಯ್	೧೧೦	೧೩೧

ಈ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿದ್ದ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಭಾಗವೂ ಅಧಿಕವಾಗಿದ್ದವು. ಮುಂದಿನ ಕೋಷ್ಟಕವು ಇದರ ವಿವರಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ

ಕೋಷ್ಟಕ

(ಕೋಟಿ ರೂಗಳಲ್ಲಿ)

ಕಾರ್ಖಾನೆ	ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯ	
	ಮೂಲ ಅಂದಾಜು	ಪರಿಷ್ಕೃತ ಅಂದಾಜು
ರೂರ್ಕೆಲಾ	೭೨	೧೦೩
ದುರ್ಗಾಪುರ	೬೭	೭೭
ಭಿಲಾಯ್	೫೪	೭೮

ವೆಚ್ಚಗಳ ಮೂಲ ಹಾಗೂ ಪರಿಷ್ಕೃತ ಅಂದಾಜಿನಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಬದಲಾವಣೆಗಳಿಗೆ ಕಾರಣಗಳು ಹೀಗಿವೆ:

೧. ಯೋಜನಾ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಹೆಚ್ಚುವರಿಗಳು ಮತ್ತು ಸುಧಾರಣೆಗಳು,
೨. ಸ್ಪೀಚ್‌ನ ರಾಜನಿಕ ಹಂದರಗಳ ಆಮದು. ಇವುಗಳನ್ನು ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಭಾರತದಲ್ಲಿಯೇ ತಯಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುವುದೆಂದು ಭಾವಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸ್ವದೇಶೀ ಉತ್ಪನ್ನಗಳಿಗಿಂತ ಆಮದು ತುಟ್ಟಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ.
೩. ಸಲಹಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಮಾಡಿದ ಮೌಲ್ಯನಿರ್ಧಾರ ಬಹಳ

ಕಡಿಮೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅಂದಾಜುಮಾಡಿದಾಗಿನ ಮತ್ತು ಒಪ್ಪಂದ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಕಾಲಗಳ ನಡುವೆ ಯೂರೋಪಿನಲ್ಲಿ ಆದ ವೇತನಗಳ ಮತ್ತು ಬೆಲೆಗಳ ಹೆಚ್ಚಳ (ಇದು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ರೂರ್ಕೆಲಾ ಕಾರ್ಖಾನೆಗೆ ಅನ್ವಯವಾಗುತ್ತದೆ)

ಪ್ರತಿಕೂಲಕರವಾದ ವ್ಯಾಪಾರದ ಶಿಲ್ಕಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಾದ ಕಾರಣ ಏರಿಕೆ ಆಮದುಗಳು ಮತ್ತು ಕುಸಿದ ರಫ್ತುಗಳು. ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಶೀಲವಾಗಿರುವ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ, ಪದಾರ್ಥಗಳಿಗೆ ಬೇಡಿಕೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರುತ್ತದೆ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ರಫ್ತುಮಾಡಬಹುದಿತ್ತು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಅಧಿಕವಾದ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವೆಚ್ಚಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದ್ದರೆ, ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಲು, ಅಥವಾ ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ ನಿಯಂತ್ರಿಸಲು, ಆಂತರಿಕ ಅನುಭೋಗಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಪದಾರ್ಥಗಳು ದೊರಕುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಅಂದರೆ, ಇದರಿಂದ ರಫ್ತುಮಾಡಬಹುದಾದ ಪರಿಮಾಣದಲ್ಲಿ ಕೊರತೆಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಆಂತರಿಕವಾಗಿ ಬೆಲೆಗಳು ಏರಿದ್ದಾಗ, ವಿದೇಶೀ ಬೆಲೆಗಳಿಗೂ ಮತ್ತು ಆಂತರಿಕ ಬೆಲೆಗಳಿಗೂ ನಡುವೆ ಇರುವ ಅಂತರವು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ರಫ್ತು ಮಾಡಬಹುದಾದ ಪರಿಮಾಣವು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ವಿದೇಶೀ ವ್ಯಾಪಾರನೀತಿಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ವಿವಿಧ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಒತ್ತಿಹೇಳುತ್ತಾ ರಫ್ತು ಉತ್ತೇಜಕ ಸಮಿತಿಯು ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಈ ರೀತಿ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿತ್ತು - “ವಿದೇಶೀ ವ್ಯಾಪಾರ ನೀತಿ ಹಾಗೂ ಸಾಮಾನ್ಯ ಆರ್ಥಿಕ ನೀತಿಗಳ ನಡುವೆ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯನ್ನು ತರುವಲ್ಲಿ ಸರಕಾರವು ವಿಫಲವಾದರೆ, ಅದರಿಂದ ಆಂತರಿಕ ಮತ್ತು ವಿದೇಶೀ ವ್ಯಾಪಾರಗಳಲ್ಲಿ, ವ್ಯಾಪಾರದ ಶಿಲ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಬಂಡವಾಳದ ಒಳಹರಿವಿನಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ರಫ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅಸಮತೋಲನವು ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವರಮಾನದ ಉದ್ದೇಶಗಳು ಹಾಗೂ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಯಸುವ ವಿದೇಶೀ ವ್ಯಾಪಾರದ ನೀತಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮಂಜಸ್ಯವಿರಬೇಕು. ಯಾವಯಾವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಆಮದುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಅನುಮತಿ ನೀಡಬೇಕು ಮತ್ತು ರಫ್ತುಮಾಡುವ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವಯಾವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಖಚಿತವಾಗಿ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿರಬೇಕು. ವಿದೇಶೀ ನೆರವು ನಾವು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದ ನಿಯಮಗಳ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ದೊರೆಯದಿರುವಂತಹ ಅಥವಾ ಅನುಕೂಲಕರ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒದಗಿಬಂದ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಶಿಲ್ಕಿನ ಶೇಖರಣೆಯು ಇರದೆ ಇದ್ದ ಸಂದರ್ಭಗಳನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ, ಉಳಿದಂತೆ

ರಘು ಮತ್ತು ಆಮದುಗಳ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಸಮತೋಲನವನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳಲು ಗಮನವನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಬೇಕು.”

ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಪೂರ್ವಭಾವಿಯಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುವ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಎಂದೂ ತೋರದೆ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಎದುರಾದಾಗ ಸಮಿತಿಗಳನ್ನು ನೇಮಿಸುವ ಸರಕಾರವು, ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಈ ಹಿಂದೆ ಮಾಡಿರಬೇಕೆಂದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಈಗ ಮಾಡಲು ರಘು ಉತ್ತೇಜಕ ಸಮಿತಿಯನ್ನು ನೇಮಿಸಿತು. ಈ ಸಮಿತಿಯು ತನ್ನ ಶಿಫಾರಸ್ಸುಗಳನ್ನು ನೀಡುವ ವೇಳೆಗೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಮತ್ತಷ್ಟು ಬಿಗಡಾಯಿಸಿತ್ತು. ಆದರೂ, ಈ ಸಮಿತಿಯ ಶಿಫಾರಸ್ಸುಗಳ ಮೇಲೆ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಸರಕಾರವು ಇನ್ನೂ ರೂಪಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ದೇಶದಲ್ಲಿನ ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿನ ಕುಸಿತದಿಂದಾಗಿ, ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತು ಆಂತರಿಕ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಪ್ರತಿಕೂಲ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಆದ್ಯತೆಗಳನ್ನು ತಿರುವುಮುರುವು ಮಾಡಿ, ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಭಾರಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಸಾರಿಗೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಒತ್ತನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಕೂಪಮಂಡೂಕದಂತೆ ವರ್ತಿಸಿತ್ತು. ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ತೀವ್ರವಾದ ಆಹಾರದ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟನ್ನು ಎದುರಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ರೂಪಗೊಂಡಿದ್ದರೆ, ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆಯು ಸುಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಲುಪಿದ್ದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಈ ಸಮೃದ್ಧಿಯ ಅಲೆಯ ಮೇಲೆ ತೇಲುತ್ತಾ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಲಾಯಿತು. ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸುವಾಗ ದೇಶದ ಅಗತ್ಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ದೂರದೃಷ್ಟಿಯಿರಬೇಕಾದುದು ಅಗತ್ಯ. ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಅಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಶಿಲ್ಕು ಉಳಿದಿದ್ದ ಕಾರಣವೆಂದರೆ, ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿನ ಅಂದಾಜಾದ ೯ ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳ ಆಮದಿನ ಬದಲಾಗಿ ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ೩ ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳಷ್ಟನ್ನು ಮಾತ್ರ ಆಮದುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿತ್ತು.

ಆದರೆ, ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ, ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆಯು ಕುಂಠಿತವಾಗಿ, ಅತಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ಆಹಾರ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಆಮದುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯು ಉಂಟಾಯಿತು. ೧೯೫೬ರಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ೧೪.೨೬ ಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳನ್ನು ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ, ೧೯೫೭ರ ಅಂದಾಜು ೩೭.೧೬ ಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳು. ಮಾಮೂಲಿನಂತೆಯೇ, ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳ ಕೊರತೆಯ ಹಾಗೂ ಏರುತ್ತಿರುವ ಬೆಲೆಗಳ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದು ಸೂಕ್ತ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಸಮಿತಿಯೊಂದನ್ನು ಸರಕಾರವು ನೇಮಿಸಿತು. ಸಹಜವಾದ ಋತುಮಾನದ

ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ ಮತ್ತು ಭಾರತೀಯ ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಕ್ರಮಗಳಿಂದಾಗಿ ಆಹಾರಪದಾರ್ಥಗಳ ಬೆಲೆಗಳು ಇಳಿಮುಖವಾಗಿದ್ದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಈ ಸಮಿತಿಯು ತನ್ನ ವರದಿಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿತು. ಕಳೆದ ಇಡೀ ದಶಕದಲ್ಲಿ, ಸರಕಾರದ ಆಹಾರದ ನೀತಿಯು ಸಂದಿಗ್ಧತೆಯಿಂದ ಮತ್ತು ಹೊಯ್ತಾಟಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದಿತು ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ನಾವು ಒಂದು ದೃಢವಾದ ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸದೆ ಹೋದರೆ, ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದುವ ಅವಕಾಶಗಳು ದೊರಕುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಕಾರಣ, ಆಹಾರದ ಕೊರತೆ ಮತ್ತು ಬೆಲೆಗಳ ಅಸ್ಥಿರತೆ ಯಾವಾಗಬೇಕಾದರೂ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಬುಡಮೇಲುಮಾಡಬಹುದು.

ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಬಗ್ಗೆ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ್ದ ಒಂದು ಹೇಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಅಧಿಕ ಆಮದುಗಳಿಂದಾಗಿ ಈ ಸಂಕಷ್ಟವು ಉದ್ಭವವಾಯಿತು ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಆದರೆ ರಕ್ಷಣಾ ಇಲಾಖೆಯ ಅಧಿಕ ಬೇಡಿಕೆಗಳು, ಆಹಾರದ ಅಧಿಕ ಪರಿಮಾಣದ ಆಮದು ಮತ್ತು ಅಧಿಕ ಕೈಗಾರಿಕೋತ್ಪನ್ನಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಅಧಿಕ ಕಚ್ಚಾವಸ್ತುಗಳ ಆಮದು, ಅಲ್ಲದೆ ೧೯೫೫-೫೬, ೫೬-೫೭ರಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಅಧಿಕವಾದ ಗ್ರಾಹಕ ವಸ್ತುಗಳ ಆಮದು, ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆ, ಸಾಗಾಣಿಕೆಯ ವೆಚ್ಚ ಇವುಗಳಿಂದಾಗಿ ಕೂಡ ವಿನಿಮಯದ ಕೊರತೆಯು ವಿಷಮಿಸಿತು ಮತ್ತು ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ವಿಷಮಿಸಿತು.

ಸೂಯಜ್ ಕಾಲುವೆಯ ಸಮಸ್ಯೆಯೊಂದನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿದರೆ, ಎಲ್ಲಾ ಸಂಗತಿಗಳೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಅಥವಾ ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವಲ್ಲಿರಬೇಕೆಂದ ವಿವೇಕದ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿರುವಂತಹವುಗಳು. ಆಹಾರ ಮತ್ತು ರಕ್ಷಣೆಯ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಬಾರದಿತ್ತು. ಯೋಜನಾ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವೆಚ್ಚವು ಅತ್ಯಧಿಕವಾಗಿರುವಾಗ, ಗ್ರಾಹಕ ವಸ್ತುಗಳ ಕೊರತೆಯು ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಯ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವುದರಿಂದ, ಕಚ್ಚಾ ವಸ್ತುಗಳ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಹಕ ವಸ್ತುಗಳ ಆಮದಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕಾಗಿದ್ದಿತು. ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದ ನಿರೀಕ್ಷೆಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿಯಾದರೂ ಆದ ಗ್ರಾಹಕ ವಸ್ತುಗಳ ಆಮದು ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಗಿದ್ದಿದ್ದರೆ, ಬೆಲೆಗಳ ಮಟ್ಟವು ಇನ್ನೂ ಏರುತ್ತಿತ್ತು.

ವಿದೇಶೀ ನೆರವು

ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು ಪ್ರಾರಂಭವಾದಂದಿನಿಂದಲೂ, ನಮ್ಮನ್ನು ಕ್ಲೇಶಗೊಳಿಸುವ ವಿದೇಶೀ ನೆರವಿನತ್ತ ನಮ್ಮ ಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆಯಲಾಗಿದೆ. ಕಳೆದ ಕೆಲವು ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ ಬಿರುಸಿನ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ನಮ್ಮ ಅಧಿಕೃತ ಹಾಗೂ ಅನಧಿಕೃತ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಉಳಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ

ಕೈಯಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷಾಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ದೇಶಗಳಿಗೂ ಭೇಟಿಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮಾಜಿ ಅರ್ಥ ಸಚಿವರಾದ ಶ್ರೀ ಟಿ.ಟಿ. ಕೃಷ್ಣಮಾಚಾರಿಯವರು ಸಹಾಯದ ಹಸ್ತವನ್ನು ಬೇಡಿ ಅಮೆರಿಕಾ, ಬ್ರಿಟನ್ ಮತ್ತು ಪಶ್ಚಿಮ ಜರ್ಮನಿಗಳಿಗೆ ಭೇಟಿ ನೀಡಿದರು. ಏಷಿಯಾದಲ್ಲಿಯೇ ಕೈಗಾರಿಕಾಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರೆದ ದೇಶವಾದ ಜಪಾನಿಗೆ ನೀಡಿದ ತಮ್ಮ ಭೇಟಿಯನ್ನು ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಯವರು ಇದೇ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡರು. ರಷ್ಯಾ ದೇಶವನ್ನು ನೆರವಿಗಾಗಿ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು. ಈ ದೇಶಗಳು ಭಾರತದ ನೆರವಿಗಾಗಿ ಮುಂದೆ ಬಂದುದಕ್ಕಾಗಿ, ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನ ಉದ್ಘಾಟನಾ ಅಧಿವೇಶನದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರಾಧ್ಯಕ್ಷರು ಅವುಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ಕೃತಜ್ಞತೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿದರು. ಅರ್ಥ ಸಚಿವರು ತಮ್ಮ ಆಯವ್ಯಯದ ಮೇಲಿನ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ವಿದೇಶದಿಂದ ಭಾರತವು ಪಡೆದ ಸಾಲಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕೆಳಕಂಡ ವಿವರವನ್ನು ನೀಡಿದರು.

ಕೋಷ್ಟಕ

(ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಲ್ಲಿ)

೧. ಪುನರ್ನಿರ್ಮಾಣ ಹಾಗೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಬ್ಯಾಂಕ್ (IBRD)	
ಅ) ರೈಲ್ವೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸಾಲ	೪೫.೦೦
ಆ) ಟಾಟಾ ಐರನ್ ಮತ್ತು ಸ್ಟೀಲ್ ಕಂಪನಿಗಾಗಿ ನೀಡಿದ ಸಾಲ	೧೫.೦೦
ಇ) ಟ್ರಾಂಬೆ ಥರ್ಮಲ್ ಸ್ಟೇಷನ್ನಿಗಾಗಿ ನೀಡಿದ ಸಾಲ	೫.೦೦
೨. ಅಮೆರಿಕಾ ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು - ೨೨೫ ಮಿ. ಸಾಲ	೧೦೭.೦೦
೩. ಜಪಾನ್	೨೪.೦೦
೪. ಸೋವಿಯತ್ ರಷ್ಯಾ	೬೦.೦೦
೫. ಫ್ರಾನ್ಸ್	೨೮.೦೦

೧೯೫೨ರ ಮಾರ್ಚ್ ಅಂತ್ಯದ ವರೆಗೆ ಭಾರತಕ್ಕೆ ದೊರಕಿದ ವಿದೇಶೀ ನೆರವು ರೂ. ೪೬೩ ಕೋಟಿಯಾಗಿದ್ದು, ಆ ದಿನಾಂಕದ ವೇಳೆಗಾಗಲೇ ಈ ಮೊತ್ತದಲ್ಲಿ ರೂ. ೨೧೯ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿತ್ತು ಮತ್ತು ಉಳಿದ ರೂ. ೨೪೪ ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಮೊತ್ತದ ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳಿಗಾಗಿ ಮೀಸಲಾಗಿದಲಾಗಿತ್ತು. ಮುಂದಿನ ವರ್ಷವಾದ ೧೯೫೪-೫೯ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೩೨೫ ಕೋಟಿಯ ನೆರವು ದೊರಕುವ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಿತ್ತು ಮತ್ತು ಈ ಮೊತ್ತದ ನೆರವನ್ನು ಆ ವರ್ಷದ ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಲಾಗಿತ್ತು.

ಈಗ ದೊರೆತಿರುವ ಸಂಕೇತಗಳ ಪ್ರಕಾರ, ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ್ದ ವಿದೇಶೀ ನೆರವು ಯೋಜನಾ ಅವಧಿಯಾದ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ದೊರಕಬಹುದು.

ಅನುಮತಿ ನೀಡುವಿಕೆಯಲ್ಲಿನ ವಿಳಂಬದಿಂದಾಗಿ ಇದರ ಬಳಕೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯ ನಂತರವೂ ಮುಂದುವರಿಯಬೇಕಾಗಬಹುದು. ಆದರೆ ನಮಗೆ ದೊರಕುವ ವಿದೇಶೀ ನೆರವಿನ ಎರಡು ಅಂಶಗಳನ್ನು ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಮೊದಲನೆಯ ಅಂಶ ಪ್ರಸಕ್ತ ಇರುವ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಎರಡನೆಯದು ಯೋಜನೆಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರುವುದು. ನಮಗೆ ದೊರೆತಿರುವ ನೆರವಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪಭಾಗ ಯೋಜನೇತರ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗಾಗಿ ಸಂಬಂಧಿಸಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸದೆ ಇರುವ ಕನ್ನಡಕದ ಗಾಜುಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಖಾನೆಗೆ ಮತ್ತು ಕಲ್ಲಿದ್ದಲು ಗಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳ ತಯಾರಿಕೆಗೆ ರಷ್ಯಾದ ನೆರವು ನೀಡಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಆಗಿರುವ ಹಾಗೆ, ನಾವು ಪಡೆಯುವ ವಿದೇಶೀ ನೆರವು ಅವುಗಳು ಉದ್ದೇಶಿತ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೆ, ಅವುಗಳಿಗೆ ಸಾಪೇಕ್ಷವಾಗಿರುವಷ್ಟು ರೂಪಾಯಿಯ ಮೊತ್ತವು ನಮ್ಮ ಆಂತರಿಕ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಮೇಲೆ ಒತ್ತಡವನ್ನು ಹೇರುತ್ತದೆ. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಅಂದಾಜು ವೆಚ್ಚವೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದು ಮತ್ತು ಅವುಗಳಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯವೂ ಅಧಿಕವಾಗುತ್ತಿದ್ದು, ದೊರಕಿರುವ ಒಟ್ಟು ನೆರವು ನಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗೆ ಸಾಲದಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಬಹುಪಾಲು ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಆಮದಿಗೆ ಬಳಸಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಯೋಜನೆಯ ಅಗತ್ಯಗಳು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಫಲವಾಗುತ್ತವೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಕಠಿಣ.

ಇದಕ್ಕೆ ಮತ್ತೊಂದು ಮುಖವೂ ಇದೆ. ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಅಗತ್ಯಗಳು ಈಗಿನ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಮೀರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾವು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಊಹೆಯು ಸರಿಯಾಗದೆ ಹೋಗಬಹುದು. ಸದ್ಯದಲ್ಲಿ, ಆಮದಿನ ಮೇಲೆ ನಿಯಂತ್ರಣವಿದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಬೇಕಾದ ಕಚ್ಚಾ ವಸ್ತುಗಳು ಮತ್ತು ಇತರ ವಸ್ತುಗಳು ದೊರಕದೆ ಹೋಗಿ ದೇಶೀಯ ಉತ್ಪನ್ನಗಳ ಪ್ರಮಾಣ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಖಾಸಗಿ ವಲಯಕ್ಕೆ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಪರವಾನಗಿ ದೊರೆಯದೆ ಹೋಗಬಹುದು. ಈಗಿನ ರಫ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬಹುಪಾಲು ಖಾಸಗೀ ವಲಯದ ಉತ್ಪಾದನೆಯಿಂದಲೇ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ, ನಾವು ಆಂತರಿಕ ಅನುಭೋಗದಲ್ಲಿ ತ್ಯಾಗಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧರಿದ್ದರೂ, ನಮ್ಮ ರಫ್ತು ಅಧಿಕವಾಗದೆ ಇರುವ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳು ಇವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಪುನಾರೂಪಿಸಿ, ಈ ಯೋಜನಾ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣಗೊಳ್ಳದ ಯೋಜನೆಗಳು ಮತ್ತೂ ವಿಳಂಬವಾದರೂ,

ರಘುಮಾಡಬಲ್ಲ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನು ನೀಡಬೇಕು.

ಸದ್ಯದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸಲು ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರವು ಪಾವತಿಯನ್ನು ಮುಂದೂಡಿದ ಆಮದುಗಳಿಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದೆ. ಆದರೆ ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಪಾವತಿಸಬೇಕಾದ ಮೊಬಲಗಿನ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವಾಗಲೀ, ವಾಣಿಜ್ಯ ಮತ್ತು ಕೈಗಾರಿಕಾ ಇಲಾಖೆಯಾಗಲೀ, ಅಥವಾ ಹಣಕಾಸು ಇಲಾಖೆಯಾಗಲೀ ಯೋಚಿಸಿವೆಯೇ ಎಂಬುದು ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಪಾವತಿ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯವಾದ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನಾವು ಯೋಚಿಸಬೇಕು. ಈಗಿರುವ ಕೊರತೆಯೇ ಮುಂದುವರಿದರೆ, ಹೊಸ ಸಾಲಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಈ ಸಾಲಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಸಾಲದ ಹೊರೆಯು ಹೆಚ್ಚಾಗಬಹುದು. ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಿದ ತಪ್ಪಿಗಾಗಿ ನಾವು ನಮ್ಮ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಒತ್ತೆಯಿಡುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಖಾತ್ರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

೧೯೫೮ ಮತ್ತು ೧೯೫೯ರ ಅಂತ್ಯದ ವೇಳೆಗೆ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರದ ಸಾಲದ ಹೊರೆ ಕೆಳಕಂಡಂತೆ ಇರುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಅಂದಾಜಿದೆ.

**ಕೋಷ್ಟಕ
ವಿದೇಶೀ ಸಾಲಗಳ ಹೊರೆ**

(ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಲ್ಲಿ)

	೧೯೫೯ರ ಮಾರ್ಚ್	೧೯೫೮ರ ಮಾರ್ಚ್	೧೯೫೯ರ ಮಾರ್ಚ್
	೩೧ರಂದು ಇದ್ದಂತೆ	೩೧ರಂದು ಇದ್ದಂತೆ	೩೧ರಂದು ಇದ್ದಂತೆ
೧. ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲಗಳು	೪೮೪.೮೨	೩೧೩೮.೨೩	೩ ೪೬೬.೮೦
೨. ಸ್ವರ್ಲಿಂಗ್ ಸಾಲಗಳು	೪೬೪.೯೫	೨೨.೩೫	೨೧.೪೨
೩. ಡಾಲರ್ ಸಾಲಗಳು	..	೧೫೯.೮೫	೩೪೧.೬೮
೪. ರಷ್ಯಾದ ಸಾಲಗಳು	..	೧೫.೩೦	೪೫.೯೮
೫. ಜರ್ಮನಿ ಸಾಲಗಳು	..	೧೪.೦೦	೪೪.೦೦
೬. ಇತರ ವಿದೇಶೀ ಮೂಲಗಳ ಸಾಲಗಳು	೧೫.೩೩
ಒಟ್ಟು	೯೯೯.೭೭	೩೩೫೦.೨೩	೩೯೫೫.೦೬

ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲಗಳನ್ನು ವಿವೇಚಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ವಿದೇಶೀ ಸಾಲಗಳು, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಡಾಲರ್ ಸಾಲಗಳು ಏರುತ್ತಿವೆ. ನಾವು ಇವುಗಳ ಮರುಪಾವತಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾಡಬಲ್ಲೆವು? ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನು

ನಮ್ಮ ಆಮದುಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವ ಅಥವಾ ಪೂರ್ವ ಮತ್ತು ಪಶ್ಚಿಮ ಏಷ್ಯಾ ದೇಶಗಳಿಗೆ ರಫ್ತನ್ನು ಅಧಿಕಮಾಡುವಂತಹ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಮೇಲೆ ಗಮನವನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿದೆ. ನಮ್ಮ ವಿದೇಶೀ ಸಾಲಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಡಾಲರ್ ಸಾಲಗಳೇ ಅತ್ಯಂತ ದೊಡ್ಡವು. ಒಪ್ಪಂದದ ಮೇರೆಗೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವನ್ನು ಭಾರತದ ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ಪಾವತಿಮಾಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಉಳಿದವುಗಳಿಗೆ ಡಾಲರ್‌ಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಬೇಕು. ಈ ಎಲ್ಲಾ ದೇಶಗಳೊಡನೆ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಲು ನಮಗೆ ವ್ಯಾಪಾರದ ಸರಕಿನ ಕೊರತೆಯಿದೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಯೂರೋಪಿನ ಆರ್ಥಿಕ ಸಹಕಾರ ಸಂಸ್ಥೆಯೊಡನೆ ಇರುವ ಕೊರತೆ ಅತ್ಯಧಿಕವಾದದ್ದು. ಪಶ್ಚಿಮ ಜರ್ಮನಿಯೂ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಾಲಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದೆ. ಅಮೆರಿಕಾ ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನ, ಪಶ್ಚಿಮ ಜರ್ಮನಿ, ಜಪಾನ್ ಮತ್ತು ಸೋವಿಯತ್ ರಷ್ಯಾ ಇವುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಬಹುಶಃ ತಮ್ಮ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ನಮಗೆ ಸಾಲಗಳನ್ನು ನೀಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂದೆ ಬಂದಿವೆ. ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ, ಈ ದೇಶಗಳ ಸಾಲಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಲಾದರೂ ನಾವು ನಮ್ಮ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಮ್ಮ ರಫ್ತು ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ವೈವಿಧ್ಯೀಕರಣಗೊಳಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಈ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಬೇಡಿಕೆಯಿರುವ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಉತ್ಪನ್ನದತ್ತ ಗಮನ ಹರಿಸಬೇಕು. ೧೯೫೭-೫೮ರ ಆರ್ಥಿಕ ಸಮೀಕ್ಷೆಯು ಮುಂದೆ ಹೇಳಿರುವಂತೆ ತಿಳಿಸುವ ಹಾಗೆ, ವಿದೇಶೀ ಸಾಲವು ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿರುವ ಹೊರೆಯು ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಅರಿವಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು “ಯೋಜನೆಯ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಲು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಪಾರ ಆಮದಿನಿಂದ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಪಾರದ ಶಿಲ್ಕಿನ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪಡೆಯುವ ವಿದೇಶೀ ನೆರವಿನಿಂದಾಗಿ, ಮುಂದಿನ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಬಡ್ಡಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಬೇಕಾಗಿರುವ ಮತ್ತು ಸಾಲಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಹೊರೆ ಸರ್ಕಾರದ ಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ಹೇಳಬೇಕು. ಈ ಹೊರೆಯು ಜೊತೆಗೆ ಯೋಜನೆಯ ಉಳಿದಿರುವ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಪಡೆಯುವ ಸಾಲ ಮತ್ತು ಸಹಾಯದಿಂದಾಗಿ ದೇಶದ ಮೇಲೆ ಬೀಳುವ ಹೊರೆಯು ಮೂರನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ವ್ಯಾಪಾರದ ಶಿಲ್ಕಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಗಂಭೀರಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಸದ್ಯದ ವಿನಿಮಯದ ಸಮಸ್ಯೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಈಗಿರುವ ಸಾಲಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಲು ಮತ್ತು ಮುಂದೆ ಮಾಡುವ ಸಾಲಗಳು ಹಾಗೂ ನೆರವನ್ನು ಹಿಂದಿರುಗಿಸುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ನಾವು ನಮ್ಮ ರಫ್ತುಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಬೇಕು.”

ಆದರೆ ಇದನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನೇ ಮಾಡದಿರುವ ಸಂಭವದಿಂದ ಇದು ಆಸೆಯಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯುವ ಸೋಗಿನ ಹಂಬಲವಾಗಿದೆ.

ಹೊಸ ಸಾಲಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಈಗಿರುವ ಸಾಲಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಬೇಕೆಂದು ಸಲಹೆಯನ್ನು ಲೋಕಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಅಶೋಕ ಮೆಹ್ತಾ ಅವರು ಮಾಡಿದರು. ಒಂದು ಸಾಲವನ್ನು ತೀರಿಸಲು ಇನ್ನೊಂದನ್ನು ಮಾಡುವ ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಆಚಾರ್ಯ ಕೃಪಲಾನಿಯವರು ಟೀಕಿಸಿದರು. ಆದರೂ ಸದ್ಯದ ಸಾಲಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಲು ಈ ಕ್ರಮವನ್ನು ನಾವು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ನಮ್ಮ ವಿದೇಶೀ ವ್ಯಾಪಾರದ ಶಿಲ್ಕನ್ನು ಉತ್ತಮಪಡಿಸುವವರೆಗೆ ದೇಶದ ಮೇಲೆ ಅದೊಂದು ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಹೊರೆಯಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಮರುಪಾವತಿಯ ದಿನಾಂಕವನ್ನು ನಾವು ಮುಂದೂಡಬಹುದು ಆದರೆ, ಸಾಲವನ್ನು ತೀರಿಸದೆ ಇರುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

‘ಒಮ್ಮೆ ಸ್ವೀಲ್ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿದರೆ, ಸ್ವೀಲ್‌ನ್ನು ನಾವು ರಫ್ತುಮಾಡುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತೇವೆ ಮತ್ತು ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ ಅದನ್ನು ಆಮದುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನಾದರೂ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಅದರಿಂದ ನಮ್ಮ ವಿದೇಶೀ ವ್ಯಾಪಾರದ ಸರಕಿನ ಖಾತೆಯನ್ನಾದರೂ ಉತ್ತಮಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.’ ಎಂಬುದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ನಂಬಿಕೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಧಾನಮಂತ್ರಿಗಳೂ ಇದೇ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನೇ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಸಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಭಾರತದ ಸ್ವೀಲ್ ಮತ್ತು ಸಿಮೆಂಟ್‌ಗಳ ಏರುತ್ತಿರುವ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಅರಿತಿರುವವರು ಯಾರೂ ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಸಿಮೆಂಟಿನ ಉತ್ಪಾದನೆ ನಮ್ಮ ಬೇಡಿಕೆಗಿಂತ ಬಹಳಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ ಇದೆ. ಇದು ಸ್ವೀಲಿನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ನಿಜವಿರಬಹುದು. ೧೯೬೦-೬೧ನೇ ಸಾಲಿಗೆ ಸ್ವೀಲಿನ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ೪.೩ ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳು ಎಂದು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಿ, ಆ ವರ್ಷದ ಸ್ವೀಲಿನ ಬೇಡಿಕೆ ೪.೫ ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳೆಂದೂ ಹೇಳಿತ್ತು. ಯೋಜನೆಯ ಮೂಲ ಅಂದಾಜಿನ ಪ್ರಕಾರ ಇದು ೫ ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳು. ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಈ ಗುರಿಯನ್ನು ನಾವು ಸಾಧಿಸಿದರೂ, ರಫ್ತುಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಏನೂ ಉಳಿದಿಲ್ಲದಿರುವ ಸಂಭವವಿದೆ. ಅಲ್ಲದೆ, ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಪರಿಪೂರ್ಣವಾದುದೇನಲ್ಲ ಮತ್ತು ಇದು ಅದರ ಕಡೆಯ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ಅಲ್ಲ. ಯೋಜನೆಯು ಇನ್ನೂ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಆದರೆ ಇಂತಹ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಉತ್ಪನ್ನಗಳನ್ನು ನಾವು ನಮ್ಮ ವಿದೇಶೀ ವ್ಯಾಪಾರದ ಹೊಣೆಯನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸಲು ರಫ್ತು ಮಾಡಿದರೆ, ಮೂರನೆಯ ಮತ್ತು ತದನಂತರದ ಯೋಜನೆಗಳು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದ ದೂರಗಾಮೀ ಯೋಜನೆಯ ದೃಷ್ಟಿಗಳಿಗೆ ಹೊಂದುವುದಿಲ್ಲ.

೧೯೬೦ರಿಂದ ೧೯೬೩ರ ಒಳಗೆ ನಾವು ಮರುಪಾವತಿ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುವ ಸಾಲವು ರೂ. ೯೨ ಕೋಟಿಯಿಂದ ರೂ. ೧೨೩ ಕೋಟಿಯವರೆಗೆ ಇರುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಲೋಕಸಭೆಗೆ ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಕೊಟ್ಟರು.

“೧೯೬೦ರಿಂದ ೧೯೬೨ ವರೆಗಿನ ಪಾವತಿಯ ಮೊತ್ತವು ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಿನದು. ನೂರು ಕೋಟಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣವು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ದೊಡ್ಡ ಮೊತ್ತವೇ” ಎಂದು ಪಂ. ನೆಹರೂ ಅವರು “ಕಠಿಣ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಇರುವುದು ಕೇವಲ ಎರಡು ವರ್ಷ ಮಾತ್ರ” ಎಂದಿದ್ದರು. ನಾವು ೧೯೫೮ರ ಮಾರ್ಚ್‌ವರೆಗೆ ಪಡೆದಿದ್ದ ಸಾಲಗಳ ಪ್ರಕಾರ, ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಮರುಪಾವತಿ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುವ ಸಾಲದ ಮೊತ್ತಗಳು ಹೀಗಿವೆ:

ಕೋಷ್ಟಕ

(ಕೋಟಿ ರೂಗಳಲ್ಲಿ)

ವರ್ಷ	ಮೊತ್ತ
೧೯೫೮-೫೯	೨೩
೧೯೫೯-೬೦	೩೫
೧೯೬೦-೬೧	೯೨
೧೯೬೧-೬೨	೧೨೩
೧೯೬೨-೬೩	೧೦೭
೧೯೬೩-೬೪	೪೮

ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹಣಕಾಸು ನಿಧಿಯಿಂದ ಪಡೆದ ಸಾಲವನ್ನು ೧೯೬೦ರಿಂದ ೧೯೬೩ರ ಒಳಗೆ ಮರುಪಾವತಿ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಮತ್ತಷ್ಟು ಗಂಭೀರವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ನಾವು ಸಂಕಷ್ಟವನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬುದು ಕೃಷಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸುತ್ತದೆ. ಪಂ. ಜವಹರ್ ಲಾಲ್ ನೆಹರೂ ಅವರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ “ಈ ಹಿಂದೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅನುಚಿತವಾಗಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಕುರುಡು ದೇವರು ಇನ್ನು ಮುಂದೆಯೂ ವರ್ತಿಸದಿದ್ದರೆ ಮುಂದಿನ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸ್ಥಿತಿ ಉತ್ತಮವಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಂಬಬಹುದು”. ಯೋಜಕರು ಬಡಾಯಿ ಕೊಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವ ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಸಮಾಜವಾದದಲ್ಲಿನ ತಮ್ಮ ನಂಬಿಕೆಗಳ ಹೊರತಾಗಿಯೂ ತಮ್ಮ ಯೋಜನೆಯ ಯಶಸ್ಸಿಗಾಗಿ ‘ಕುರುಡು ದೇವರು’ಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಭವಿಷ್ಯ ವಿದೇಶೀ ಸಾಲಗಳನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರಲು ಅವುಗಳನ್ನು ನಾವು ಅವಲಂಬಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಅವುಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಲು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಬೇಕು. ವಿದೇಶೀ ಸಾಲಗಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವು ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸುವಾಗ

ಅರಿವಿಗೆ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ೧೯೫೮-೫೯ರ ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರ ಆಸ್ತಿಗಳಿಗಾಗಿ ರೂ. ೨೮೫ ಕೋಟಿ ರೂಗಳ ವಿದೇಶೀ ಸಾಲಗಳನ್ನು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು. ಈ ಮೊತ್ತವು ಕೇಂದ್ರದ ಸ್ಥಿರ ಆಸ್ತಿಗಳಿಗಾಗಿ ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ್ದ ರೂ. ೪೧೨ ಕೋಟಿ ಅಂದಾಜಿನ ಶೇ ೭೦ರಷ್ಟು ಇತ್ತು. ಈ ಮಟ್ಟದ ಅವಲಂಬನವನ್ನು ಕ್ಷೇಮಕರವಾದುದೆಂದು ಹೇಳಲಾಗದು. ಆದಾಗ್ಯೂ, ವಿದೇಶೀ ನೆರವಿನ ಒಂದು ಭಾಗ ಕೃಷಿ ಉತ್ಪನ್ನಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದೊರಕುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಸ್ಥಿರ ಆಸ್ತಿಗಳಿಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ, ದೈನಂದಿನ ಆಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿನ ವಿದೇಶೀ ನೆರವಿನ ಅಂಶವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬೇಕಲ್ಲವೇ?

ವಿದೇಶೀ ನೆರವನ್ನು ಅಲ್ಪ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಬಯಸುವ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳು ಇವೆ. ಪುನರ್ನಿರ್ಮಾಣ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಬ್ಯಾಂಕ್‌ನ ರೂ. ೭೧.೫೦ ಕೋಟಿ ಸಾಲವನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಉಳಿದ ಎಲ್ಲಾ ವಿದೇಶೀ ಸಾಲಗಳೂ ವಿದೇಶೀ ಶಕ್ತಿಗಳಿಂದ ನೀಡಲ್ಪಟ್ಟವೇ ಆಗಿವೆ. ಅಮೆರಿಕಾ ಮತ್ತು ರಷ್ಯಾಗಳು ಭಾರತಕ್ಕೆ ಸಾಲಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿವೆ. ನಮಗೆ ದೊರಕುತ್ತಿರುವ ವಿದೇಶೀ ಸಾಲಗಳ ಪೈಕಿ ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಭಾಗವು ಶೀತಲ ಸಮರದ ಒಂದು ತಂತ್ರದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಬಂದವುಗಳಾಗಿವೆ. ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಐಸೆನ್‌ಹೋವರ್ ಅವರು ಆರ್ಥಿಕ ಸಹಾಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

“ಪರಸ್ಪರ ನಡೆಯುವ ಆರ್ಥಿಕ ಸಹಾಯದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಂದ ನಮಗೆ ಸಿಗುವ ಲಾಭ ಮೂರು ತೆರನಾಗಿವೆ. ಮೊದಲನೆಯದು, ನಮ್ಮಿಂದ ಸಹಾಯವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ದೇಶಗಳು ಸಬಲವಾಗುವುದರಿಂದ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟ್ ಆಕ್ರಮಣಶೀಲತೆಯ ವಿರುದ್ಧವಾದ ತಡೆಗೋಡೆಗಳಾಗುತ್ತವೆ. ಕೈಗಾರಿಕೆ, ಶಿಕ್ಷಣ, ಆರೋಗ್ಯ ಮತ್ತು ಜೀವನದ ಮಟ್ಟಗಳ ಸದೃಢವಾದ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಜಾಗೃತವಾಗಿರುವ ದೇಶಗಳು ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿಗಳ ಪುಸಲಾವಣೆಗೆ ಬಲಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಎರಡನೆಯದು, ಈ ದೇಶಗಳಿಗೆ ನಾವು ನೀಡುತ್ತಿರುವ ನೆರವಿನಿಂದ ನಮ್ಮ ಮತ್ತು ಈ ದೇಶಗಳ ನಡುವೆ ವ್ಯಾಪಾರ ವೃದ್ಧಿಸುವ ಹಂತಕ್ಕೆ ಅವುಗಳು ತಲುಪುತ್ತವೆ. ಮೂರನೆಯದು, ಒಡನಾಡಿಗಳಾಗಿ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಬರುವ ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಮೂಡುವ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ವಿಶ್ವಾಸ ಮತ್ತು ಶಾಂತಿ ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತವೆ.”

ಸೆನೆಟ್‌ನ ವಿದೇಶೀ ಸಂಬಂಧಗಳ ಸಮಿತಿಯ ಮುಂದೆ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತಾ ಮಿ. ಡಲ್ಲೆಸ್ ಅವರು “ಮೆರ್ಯಾ ಲ್ಯಾಂಡ್ ಚೀನಾವನ್ನು ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟರು ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡಾಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಹೊಡೆತವೇ, ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟರು ಭಾರತವನ್ನು

ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡರೆ, ಪ್ರಪಂಚದ ಆ ಭಾಗಕ್ಕೂ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಭಾರತಕ್ಕೆ ತನ್ನದೇ ಆದ ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಪ್ರಭಾವ, ಹಾಗೂ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಮನ್ನಣೆಗಳು ಇವೆ. ಇಂತಹ ಭಾರತವು ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟರ ಕೈಗೆ ಸೇರಿದರೆ, ಏಷ್ಯಾದ ಸ್ವತಂತ್ರ ದೇಶಗಳಿಗೂ ಅಪಾಯವು ಕಟ್ಟಿಟ್ಟ ಬುತ್ತಿಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ, ಯಾವುದನ್ನು ನಾವು ಭಾರತದ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾದ ಹಾಗೂ ವಿವೇಕಯುತವಾದ ಪ್ರಯತ್ನವೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇವೆಯೋ ಅದಕ್ಕೆ ಸಹಾಯಮಾಡಿದರೆ ನಾವು ಭಾರತಕ್ಕಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಹಾಯಮಾಡಿದಂತೆ ಆಗುತ್ತದೆ.” ಭಾರತಕ್ಕೆ ದೀರ್ಘಾವಧಿಯ ನೆರವಿನ ಗೊತ್ತುವಳಿಯನ್ನು ಅಮೆರಿಕಾದ ಸೆನೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಅನುಮೋದಿಸುತ್ತಾ ಸೆನೆಟ್ ಜಾನ್ ಕೆನಡಿಯವರು “ಚೀನಾದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಹಾಗೆಯೇ ಏಷಿಯಾ ಮತ್ತು ಆಫ್ರಿಕಾಗಳ ವಿವಿಧ ಭಾಗದಲ್ಲಿಯೂ ತಮ್ಮ ಆಕ್ರಮಣದ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ರಷಿಯನ್ನರು ಮುಂದುವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಭಾರತವು ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಿಂದ ನೆರವಿನ ಪ್ರಮಾಣ ಹಾಗೂ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿ ಭ್ರಮನಿರಸನಗೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದರು. ಡಾಲರ್ ಮತ್ತು ರೂಬಲ್‌ಗಳು ನೆರವು ನೀಡುವುದರಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ಪೈಪೋಟಿಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿವೆ. ಯುದ್ಧಕೋರತನವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಈ ಎರಡು ದೇಶಗಳು ಸಹಕಾರ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ನೆರವು ನೀಡುವುದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಅಭ್ಯಂತರವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾವು ಈ ದೇಶಗಳಿಂದ ನೆರವನ್ನು ಪಡೆಯುವಾಗ ಅವುಗಳ ನಿಜವಾದ ಒಳ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ತಮ್ಮ ರಾಜಕೀಯ ಹಾಗೂ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಗಳನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬಯಸುವ ದೇಶಗಳು ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಂದ ನೆರವನ್ನು ಪಡೆಯಬಯಸುತ್ತವೆ. ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ವಿಶೇಷ ಆರ್ಥಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ನಿಧಿಯಿಂದ ನೆರವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ೧೯೧೯ರಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಫಲಪ್ರದವಾಗಿಲ್ಲ. ಉದ್ದೇಶಿತ ‘ಯೋಜನಾ ನಿಧಿ’ಯಿಂದ ಸಿಗಬಹುದಾದ ನೆರವೂ ಅತ್ಯಲ್ಪ.

ನಾವು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಪಡೆದ ಸಾಲಗಳು ನಮಗೆ ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಕಂತುಗಳಲ್ಲಿ ನೀಡಿದವುಗಳಾಗಿವೆ. ನೆರವನ್ನು ನೀಡುವ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನೆರವನ್ನು ನೀಡುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಇರುವ ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಇದು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ನಿಖರವಲ್ಲದ ನೆಲೆಗಟ್ಟಿನಿಂದ ನಮ್ಮ ದೀರ್ಘಾವಧಿಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ನೆರವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕ್ಷೇಮ? ಅಮೆರಿಕಾದ ಆರ್ಥಿಕ ಹಿಂಜರಿತವು ಇನ್ನೂ ಗಂಭೀರವಾದರೆ, ಅದರ ನೆರವಿನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳೆಲ್ಲಾ ಬುಡಮೇಲಾಗುವುವು. ಈ ಹಿಂಜರಿತವು ಅಮೆರಿಕಾಕ್ಕೆ ನಾವು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ರಫ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಈಗಾಗಲೇ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರತೊಡಗಿದೆ. ಅಮೆರಿಕಾದ ಆರ್ಥಿಕ ಹಿಂಜರಿತದಿಂದ ಇತರ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಮೇಲೆ ಆಗುವ

ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಸಮೀಕ್ಷೆ ನಡೆಸಿದ ರಾಯ್ಡ್ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಭಾರತದ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಸಮಸ್ಯೆಯು ಉಲ್ಬಣವಾಗುವ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಿದೆ. ಈ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಆರ್ಥಿಕ ಸಂಪಾದಕರು ಭಾರತದ ಬಗ್ಗೆ ಹೀಗೆ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. “ಅಮೆರಿಕಾದ ಹಿಂಜರಿತವು ಭಾರತದ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ಹಾಳುಗಡವುತ್ತಿದೆ. ಭಾರತದ ಉತ್ಪನ್ನಗಳಿಗೆ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿಯೇ ಅತ್ಯಂತ ಕಡಿಮೆ ಬೆಲೆ ಸಿಗುವಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಂದೊಡ್ಡಿದೆ. ಕಳೆದ ವರ್ಷಕ್ಕಿಂತ ೩,೦೦,೦೦೦ದಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾದ ನೊಂದಾಯಿತ ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಈಗ ಒಂದು ದಶಲಕ್ಷವನ್ನು ತಲುಪಿದೆ. ಆದರೆ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಇರುವ ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ೧೦ ದಶಲಕ್ಷವನ್ನೂ ಮೀರಿದೆ. ವಿದೇಶೀ ನೆರವಿನ ಹೊರತಾಗಿಯೂ, ರಫ್ತಿನ ಇಳಿಕೆಯಿಂದಾಗಿ ಭಾರತದ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಸಂಕಷ್ಟಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿವೆ.”

ಈ ಹಿಂಜರಿತವು ಇನ್ನೂ ಗಂಭೀರ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಲುಪಿದರೆ, ನಾವು ನಮ್ಮ ವಿದೇಶೀ ಸಾಲಗಳ ಮರುಪಾವತಿಯ ಕಟ್ಟಳೆಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸುವುದಾಗಲೀ ಅಥವಾ ಆಮದಿನ ಮೇಲೆಯೇ ಅವಲಂಬಿಸಿರುವ ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸುವುದಾಗಲೀ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ವಿದೇಶೀ ಬಂಡವಾಳ

ವಿದೇಶೀ ಸಾಲಗಳು ಮತ್ತು ನೆರವುಗಳಲ್ಲದೆ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ತನ್ನ ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಾಗಿ ರೂ. ೧೦೦ ಕೋಟಿಯ ವಿದೇಶೀ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿತ್ತು. ಇದು ಈ ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಆಗುವುದೆಂದು ಈ ಮೊದಲೇ ಯೋಜಿಸಿದ್ದ ವಿದೇಶೀ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಗಿಂತ ಬೇರೆಯಾದದ್ದು ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಈ ಯೋಜಿತ ಬಂಡವಾಳದ ಹೂಡಿಕೆಯು ಈಗಾಗಲೇ ಹೂಡಿರುವ ಬಂಡವಾಳದಿಂದ ಬರುವ ಲಾಭವನ್ನು ಪುನಃ ಇಲ್ಲೇ ತೊಡಗಿಸುವುದನ್ನು ಬಹುತೇಕವಾಗಿ ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಮರು ಹೂಡಿಕೆಯಿಂದ ಬಂಡವಾಳದ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಿದ ಹಾಗೆ ಆಗುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು, ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ನಿಖರವಾದ ಮಾಹಿತಿಗಾಗಿ ನಾವು ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಮೊದಲ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಹೂಡಿಕೆಯಾದ ವಿದೇಶೀ ಬಂಡವಾಳದ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬೇಕು. ಯೋಜನೆಯ ಅಗತ್ಯಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಆಗಿರುವ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯು ಗಮನಾರ್ಹವಾದುದೇನೂ ಅಲ್ಲ.

ವಿದೇಶೀ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಕುರಿತಾದ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರದ ನೀತಿಯು

ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿನ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಒಳಗಾಗಿದೆ. ೧೯೪೮ರ ಕೈಗಾರಿಕಾ ನೀತಿಯು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತದೆ - “ದೇಶದ ತೀವ್ರಗತಿಯ ಕೈಗಾರಿಕೀಕರಣಕ್ಕೆ ವಿದೇಶೀ ಬಂಡವಾಳದ ಪ್ರವೇಶ ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾದರೂ, ದೇಶದ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಇಂತಹ ವಿದೇಶೀ ಬಂಡವಾಳದ ಹೂಡಿಕೆಯ ಹಿಂದೆ ಇರುವ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ನಾವು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಸೂಕ್ತ ಕಾನೂನನ್ನು ರಚಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ವಿದೇಶೀ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ಪ್ರತಿ ಪ್ರಕರಣಗಳನ್ನೂ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಅನುಮತಿಯನ್ನು ನೀಡುವ ಕ್ರಮವನ್ನು ಈ ಕಾನೂನು ಜಾರಿಗೆ ತರುತ್ತದೆ. ಮಾಲಿಕತ್ವದ ಹಿತಾಸಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ನಿಯಂತ್ರಣಗಳು ಭಾರತದ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಈ ಕಾನೂನುಗಳು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಪ್ರತಿ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿಯೂ ವಿದೇಶೀ ತಜ್ಞರ ಬದಲಿಗೆ, ಭಾರತೀಯರನ್ನು ತರಬೇತಿಗೊಳಿಸಿ ನೇಮಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.”

ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದರೂ, ಯಾವುದೇ ಕಾನೂನನ್ನೂ ಜಾರಿಗೆ ತರಲಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದ ನೀತಿಯು ವಿದೇಶೀ ಬಂಡವಾಳ ಮತ್ತು ದೇಶೀ ಬಂಡವಾಳಗಳ ನಡುವೆ ಯಾವುದೇ ಭೇದವನ್ನು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಕೆಲವೊಂದು ಅಂಗಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ, ವಿದೇಶೀ ಉದ್ಯಮಿಗಳು ಭಾರತವನ್ನು ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ದೇಶವನ್ನಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಸಮಾಜವಾದವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದ ನೀತಿಯಲ್ಲಿನ ಧೈಯವನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ ಮತ್ತು ಭಾರತೀಯ ಬಂಡವಾಳಗಾರರು ಎಬ್ಬಿಸಿದ ಹುಯಿಲಿನಿಂದ ಭಾವೀ ವಿದೇಶೀ ಬಂಡವಾಳಗಾರರು ಭಯಗೊಂಡರು. ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಇದನ್ನು ಭ್ರಮೆಯೆಂದು, ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ದೇಶೀ ಮತ್ತು ವಿದೇಶೀ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆದಾರರ ನಡುವೆ ಭೇದವನ್ನು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಸಮಜಾಯಿಷಿ ನೀಡಬೇಕಾಯಿತು. ವಿದೇಶೀ ಹೂಡಿಕೆದಾರರು ಈಗ ಕೆಲವು ವಿನಾಯತಿಗಳಿಗಾಗಿ ತಮ್ಮ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ೧೯೫೨ರ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೧೯ರಂದು ಅಮೆರಿಕಾ ಸರ್ಕಾರದ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ಖಾತರಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಅಮೆರಿಕಾ ಮತ್ತು ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರಗಳ ನಡುವಿನ ಒಂದು ಒಪ್ಪಂದಕ್ಕೆ ಸಹಿಗಳನ್ನು ಹಾಕಲಾಯಿತು. ಇದರ ಪ್ರಕಾರ, ಭಾರತವು ಅಮೆರಿಕಾದ ಹೂಡಿಕೆದಾರರಿಗೆ ‘ಸೂಕ್ತ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ನೀಡದೆ, ಅಮೆರಿಕನ್ ಹೂಡಿಕೆದಾರರ ಕಂಪನಿಗಳನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣ ಮಾಡಬಾರದು ಮತ್ತು ಅವರು ತಮ್ಮ ಲಾಭದ ಹಣವನ್ನು ತಮ್ಮ ತಾಯಿನಾಡಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಲು ಕರೆನ್ನಿಯ ಮೇಲೆ ಯಾವುದೇ ನಿರ್ಬಂಧವಿರಬಾರದು’ ಮುಂತಾದ ಕೆಲವು ನಿಬಂಧನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಖಾತರಿಯನ್ನು ನೀಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

ವಿದೇಶೀ ಹೂಡಿಕೆದಾರರು, ಭಾರತೀಯ ಹೂಡಿಕೆದಾರರು ಕಡ್ಡಾಯ

ಠೇವಣಿಯ ಕಾನೂನನ್ನು ಹಿಂತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಒತ್ತಡವನ್ನು ಹೇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅರ್ಥಸಚಿವರು ಇದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದ್ದರು ಮತ್ತು ತೆರಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಂದು ವಿನಾಯತಿಯನ್ನು ಅವರಿಗೆ ನೀಡಲಾಯಿತು. ಆದರೆ ಅಮೆರಿಕಾ, ಪಶ್ಚಿಮ ಜರ್ಮನಿ ಮತ್ತು ಜಪಾನ್‌ಗಳಂತಹ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಹಾಗೆ ದ್ವಿಮುಖ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಲು ಯಾವ ಒಪ್ಪಂದವನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ತಾವು ತೆರಬೇಕಾಗಿರುವ ತೆರಿಗೆಯ ಹೊರೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೆ ಅರಿವಿದ್ದುದರಿಂದ, ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬಂದಿರುವ ಭಾರತದ ತೆರಿಗೆ ನೀತಿಯೂ ಹೂಡಿಕೆದಾರರ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿನ ಅಡಚಣೆಯಾಗಿತ್ತು.

ವಿಶ್ವದ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಬಂಡವಾಳದ ಕೊರತೆ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿರುವಾಗ, ನಮಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ದೇಶೀ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಹೂಡುವುದಕ್ಕೆ ಹಿಂಜರಿತವಿರುವಲ್ಲಿ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಬಂಡವಾಳದ ಹೂಡಿಕೆಯನ್ನು ಹೊರದೇಶಗಳಿಂದ ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವುದು ಅವಾಸ್ತವವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದಲ್ಲಿನ ಅಂತರ

ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದಲ್ಲಿನ ಅಂತರವನ್ನು ರೂ. ೧,೧೦೦ ಕೋಟಿಯೆಂದು ಅಂದಾಜುಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ೧) ಸ್ಪರ್ಲಿಂಗ್ ಶಿಲ್ಕಿನಿಂದ ರೂ. ೨೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಹಿಂತೆಗೆಯುವ ಮೂಲಕ, ೨) ರೂ. ೮೦೦ ಕೋಟಿಯ ವಿದೇಶೀ ಸಾಲ ಮತ್ತು ನೆರವಿನ ಮೂಲಕ, ಮತ್ತು ೩) ಸರಬರಾಜುದಾರರ ಅವಧಿ ಸಾಲವನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ರೂ. ೧೦೦ ಕೋಟಿಯ ಖಾಸಗೀ ವಿದೇಶೀ ಬಂಡವಾಳದ ಮೂಲಕ ತುಂಬಲಾಗುವುದು ಎಂದು ಯೋಜಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ನಾವು ಈಗಾಗಲೇ ಸ್ಪರ್ಲಿಂಗ್ ಶಿಲ್ಕಿನಿಂದ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಹಿಂತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ೧೯೫೮ರ ಮಾರ್ಚ್ ಅಂತ್ಯದ ವೇಳೆಗೆ ನಮ್ಮ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದಲ್ಲಿನ ಅಂತರ ರೂ. ೮೬೪ಕ್ಕೆ ಇಳಿದಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ರಫ್ತುಗಳು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ಅಂತರವು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗುವ ಸಂಭವವಿದೆ. ಸರಕಾರವು ಯೋಜನೆಯ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನೂ ಪೂರೈಸಿಯೇ ತೀರಬೇಕೆಂದು ಹಠಹಿಡಿದರೆ, ಈ ಅಂತರವು ರೂ. ೨,೦೦೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ತಲುಪುವ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಿದೆ. ಈ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದವು ಯಾವುವು ಎಂಬುದು ಇನ್ನೂ ತೀರ್ಮಾನವಾಗದೆ ಇದ್ದರೂ, ಅಂತಹವುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸುವ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೂ, ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದಲ್ಲಿನ ಅಂತರ ರೂ. ೧,೫೦೦ ಕೋಟಿಯಾಗುತ್ತದೆ.

ನಮ್ಮ ಪ್ರಮುಖ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸಲು ನಮ್ಮ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ನಿಧಿಯು ಸಾಲದಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಸಾಲಗಳ

ಮರುಪಾವತಿಗೆ, ಬಂಡವಾಳದ ವಾಪಸಾತಿ ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಮೇಲಿನ ಲಾಭಾಂಶದ ಪಾವತಿಗೆ, ಬರದ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ತಗ್ಗಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳ ಆಮದಿಗೆ, ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವೆಚ್ಚದಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಯನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಲು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಗ್ರಾಹಕವಸ್ತುಗಳ ಆಮದಿಗಾಗಿ, ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಮುಂದುವರಿಕೆಗಾಗಿ ಅಗತ್ಯವಾದ ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳ ಆಮದಿಗಾಗಿ, ಅಲ್ಲದೆ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಖಾತೆಯಲ್ಲಿ ಕನಿಷ್ಠ ಶಿಲ್ಕನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅಗತ್ಯವಾಗುವ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ದೇಶವು ಬಹಳ ಇಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಂಭವನೀಯವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಷಯಕ್ಕೆ, ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು ಆರಂಭವಾದಾಗಿನಿಂದ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದ ಗಮನಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಮನವನ್ನು ಈಗ ನೀಡಬೇಕಾಗಿದೆ.

ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ತಲೆನೋವು ನಮ್ಮನ್ನು ಎರಡನೇ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಬಾಧಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಆಮದುಗಳ ಮೇಲೆ ಹೇರಿರುವ ಭಾರಿ ನಿರ್ಬಂಧಗಳ ಹೊರತಾಗಿಯೂ, ನಾವು ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಹೊರ ಹರಿವನ್ನು ತಡೆಯಲು ಸಮರ್ಥರಾಗಿಲ್ಲ. ಇತ್ತೀಚಿನ ಕೆಲವು ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ ಹಂತಹಂತವಾಗಿ ಉತ್ತಮಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ನಮ್ಮ ವ್ಯಾಪಾರದ ಶಿಲ್ಕು ಮಾರ್ಚ್‌ನ ಮೊದಲ ವಾರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚುವರಿಯನ್ನು ತೋರಿ, ನಂತರ ಕೊರತೆಯತ್ತ ಮುಖಮಾಡಿ ಇಳಿಯತೊಡಗಿತು. ಭಾರತೀಯ ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕಿನ ಸಾಪ್ತಾಹಿಕ ವರದಿಯ ಪ್ರಕಾರ, ೧೯೫೮ರ ಮಾರ್ಚ್ ೨೮ರಂದು, ನಮ್ಮ ವಿದೇಶೀ ಸೆಕ್ಯೂರಿಟಿಯ ಮೌಲ್ಯರೂ. ೧೭೧.೧೯ ಕೋಟಿ ಮತ್ತು, ವಿದೇಶಗಳಲ್ಲಿರುವ ಬ್ಯಾಂಕಿಂಗ್ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿನ ಶಿಲ್ಕು ರೂ. ೯೫.೮೧ ಕೋಟಿ ಇದ್ದು, ಒಟ್ಟು ರೂ. ೨೬೭ ಕೋಟಿ ಮೌಲ್ಯದ ವಿನಿಮಯದ ನಿಧಿ ಇತ್ತು. ಇದನ್ನು ಮೊದಲ ಯೋಜನೆಯ ಅಂತ್ಯದ ವೇಳೆಗೆ ಇದ್ದ ರೂ. ೭೬೪.೧೪ ಕೋಟಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ. ಪ್ರಥಮ ಯೋಜನೆಯ ಅಂತ್ಯದಿಂದ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ (ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಮೊದಲ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ) ರೂ.೪೭೯.೧೪ ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಮೌಲ್ಯದ ನಿಧಿಯು ಕರಗಿಹೋಗಿದೆ.

ಲೋಕಸಭೆಯಲ್ಲಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಯೊಂದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಾ ಅರ್ಥ ಸಚಿವರು ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಮುಖ ಯೋಜನೆಗಳ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಒಟ್ಟು ಅಗತ್ಯವು ರೂ. ೯೭೨ ಕೋಟಿಗಳಾಗಿದ್ದು, ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೇ ರೂ. ೮೭೫ ಕೋಟಿಯು ಬೇಕಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಉಳಿದ ರೂ. ೯೭ ಕೋಟಿಗಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಧಿಕ ವಿನಿಮಯವು ಮಾತ್ರ ಖಾಸಗಿ ವಲಯದ

ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ಅರ್ಥ ಸಚಿವರು ಈ ಮೊತ್ತವು ಮೂಲ ಅಂದಾಜಿನ ಪ್ರಕಾರವಿದೆಯೋ ಅಥವಾ ಪರಿಷ್ಕೃತ ಅಂದಾಜಿನ ಪ್ರಕಾರವಿದೆಯೋ ಎಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಯಾವುದೇ ಇದ್ದರೂ, ಈ ಮೊತ್ತಕ್ಕೆ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಪರಿಗಣಿಸಲ್ಪಡದೆ ಇದ್ದ ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳ ಮತ್ತು ರಕ್ಷಣಾ ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳ ಆಮದಿನ ಮೊತ್ತವನ್ನೂ ಸೇರಿಸದರೆ, ಈ ಮೊದಲು ನಾವು ಸೂಚಿಸಿದ್ದ ರೂ. ೧,೫೦೦ ಕೋಟಿಯು ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಸರಿಯಾಗಿಯೇ ಇದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಪಾವತಿ ಮಾಡಲು ಅಗತ್ಯವಾಗಿದ್ದ ರೂ. ೯೭೨ ಕೋಟಿಯ ಪೈಕಿ, ೧೯೫೮ರ ಮಾರ್ಚ್ ೩೧ರ ವೇಳೆಗೆ ರೂ. ೩೨೨.೮೨ ಕೋಟಿಯ ಪಾವತಿಯನ್ನು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯದ ಪರವಾಗಿಯೂ ಮತ್ತು ರೂ. ೫೯.೫೮ ಕೋಟಿಯ ಪಾವತಿಯನ್ನು ಖಾಸಗೀ ವಲಯದ ಪರವಾಗಿಯೂ ಮಾಡಲಾಗಿದ್ದು, ಅಂದಿನ ದಿನಾಂಕದಿಂದ ೧೯೬೧ರ ಮಾರ್ಚ್ ೩೧ರ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಪಾವತಿ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಉಳಿಕೆ ಮೊತ್ತವು ಕ್ರಮವಾಗಿ ರೂ. ೫೫೨.೮೧ ಕೋಟಿ ಮತ್ತು ೩೬.೭೭ ಕೋಟಿ ಇದೆ. ಖಾಸಗೀ ವಲಯದ ಉದ್ದಿಮೆಗಳಿಗಾಗಿ ಸಂಧಾನ ನಡೆದಿರುವುದು ರೂ. ೨೮.೫೯ ಕೋಟಿ. ಇದಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ, ಇನ್ನೂ ರೂ. ೮.೧೮ ಕೋಟಿಯ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯಕ್ಕಾಗಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯವು ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಸೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳಿಗಾಗಿ ಏರ್ಪಾಟುಮಾಡಿರುವ ಮೊತ್ತವು ರೂ. ೨೧೯.೧೨ ಕೋಟಿಯಿದ್ದು, ಇನ್ನೂ ರೂ. ೩೩೩.೬೯ ಕೋಟಿಯ ಅಂತರವು ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದೆ. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ಬಾಬುಗಳಿಗಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ನೆರವಿನ ಭರವಸೆಯೇನೋ ಸಿಕ್ಕಿದೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳು ಯೋಜನೆಯ ಪರಿಧಿಯ ಆಚೆ ಇರುವಂತಹವು.

* * * *

ಅಧ್ಯಾಯ ೧೮

ಖಾಸಗಿ ಬಂಡವಾಳ

ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಮೊದಲ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಕಾರ್ಯವೈಖರಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಕ್ರೋಢೀಕರಿಸುವುದರಲ್ಲಿನ ಕಷ್ಟ ಬರುಬರುತ್ತಾ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ ಎನ್ನುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ತೆರಿಗೆ ಸಂಗ್ರಹಗಳು ಉತ್ತಮಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಪಾಲು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ. ವೈಯಕ್ತಿಕ ತೆರಿಗೆಗಳು ಮಧ್ಯಸ್ಥವಾದ ಒಂದು ಹಂತವನ್ನು ಈಗಾಗಲೇ ತಲುಪಿದ್ದು ಇನ್ನುಮುಂದೆ ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರದ ಪ್ರತಿಫಲಾಚಯ ನಿಯಮದ (ಲಾ ಆಫ್ ಡಿಮಿನಿಮಿಷಿಂಗ್) ಪ್ರಕಾರ ಅದರಿಂದ ದೊರಕುವ ಲಾಭ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಸಂಘಟಿತ ಆರ್ಥಿಕ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಲಭ್ಯವಾದ ಹಿಂಜರಿತವು ಬರುವ ಸೂಚನೆಗಳು ಕಾಣತೊಡಗಿವೆ. ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಒತ್ತಡಕ್ಕೆ ಮಣಿದು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರವು ಅಬಕಾರಿ ಸುಂಕ ಹಾಗೂ ಕಡ್ಡಾಯ ಠೇವಣಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವಿನಾಯಿತಿಗಳನ್ನು ನೀಡಿದೆ. ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿನಾಯಿತಿಗಾಗಿ ಬೇಡಿಕೆಗಳು ಬರುತ್ತಿವೆ. ಕೊಳ್ಳುವ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಮತ್ತೆ ಬಂಡವಾಳವನ್ನಾಗಿ ತಿರುಗಿಸುವ ಸಾಧನವಾಗಿ ತೆರಿಗೆಯು ಈಗ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ಅದು ವ್ಯಾಪಾರ ಮತ್ತು ಉದ್ದಿಮೆಗಳ ಮೇಲೆ ದುಷ್ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಬೀರಲು ಆರಂಭಿಸಿದೆ. ಈಗಿರುವ ಆರ್ಥಿಕ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಹದಗೆಡಿಸದೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಹೇರುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಯೋಜನೆಯ ಉದ್ದೇಶಿಸಿದ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುವಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಉಳಿತಾಯಗಳು ಮತ್ತು ಇತರ ಸಾಲಗಳು ಸೋತಿವೆ. ಹಣವನ್ನು ಕ್ರೋಢೀಕರಿಸುವ ಇತರ ವಿಧಾನಗಳ ಸಾಧನೆಯೂ ಇದೇ ಹಾದಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದಿದೆ.

ಸರ್ಕಾರವು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಆಂತರಿಕ ಕೊರತೆಯನ್ನು ಕೊರತೆ ಆಯವ್ಯಯದ ಮೂಲಕವೂ, ಬಾಹ್ಯ ಕೊರತೆಯನ್ನು ಸ್ಟರ್ಲಿಂಗ್ ಶಿಲ್ಕಿನಿಂದ ಹಿಂಪಡೆಯುವ ಮೂಲಕವೂ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿದೆ. ಈ ಎರಡೂ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೇ ಮಿತಿಯನ್ನು ದಾಟಿದ್ದಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಪಡೆಯಲಾಗಿರುವ ಮತ್ತು ಪಡೆಯಬಹುದೆಂಬ ಆಶ್ವಾಸನೆಯಿರುವ ವಿದೇಶೀ ಸಾಲಗಳು ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಮೇಲಿರುವ

ಸದ್ಯದ ಹೊರೆಯನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಆಂತರಿಕ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಕ್ರೋಢೀಕರಿಸುವಲ್ಲಿನ ಸಮಸ್ಯೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಮುಂಗಡಿಸುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿರುವ ಕ್ರಮಗಳು ತೃಪ್ತಿಕರವಾದ ಫಲವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗಿನ ಸಂಗ್ರಹಗಳು ನಿರೀಕ್ಷೆಗಿಂತ ಬಹು ಕಡಿಮೆ ಇವೆ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ವಾಣಿಜ್ಯ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಈಗ ಅಡಿಯಿಟ್ಟಿರುವ ಕುಸಿತವು ಭವಿಷ್ಯವು ಉತ್ತಮಗೊಳ್ಳುವ ಅವಕಾಶಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿಕೂಲವಾಗಿದೆ.

ಕೊರತೆ ಆಯವ್ಯಯದ ಮೇಲೆ ವರ್ಷದಿಂದ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರುವ ಅವಲಂಬನೆಯು ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗೆ ಉತ್ತೇಜಕವಾಗಿದೆ. ಬೆಲೆಗಳು ಏರಿವೆ. ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೂಲಿ ಮತ್ತು ವೇತನಗಳಿಗಾಗಿ ಬೇಡಿಕೆಯು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದೆ. ಎಲ್ಲಾ ಯೋಜನೆಗಳ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚವೂ ಏರುಮುಖವಾಗಿವೆ. ಇವೆಲ್ಲದರ ಪರಿಣಾಮವೆಂದರೆ ಹಣದ ಕೊರತೆ.

ಸರ್ಕಾರದ ಹಣಕಾಸಿನ ಮತ್ತು ಸಾಲದ ನೀತಿಯು ಖಾಸಗೀ ವಲಯಕ್ಕೂ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ತಂದೊಡ್ಡಿದೆ. ವಿದೇಶೀ ವ್ಯಾಪಾರದ ಶಿಲ್ಕಿನ ಪ್ರತಿಕೂಲ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿದ್ದಾಗ್ಯೂ, ಸರ್ಕಾರದ ಕೊರತೆ ಆಯವ್ಯಯದಿಂದಾಗಿ ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗೆ ಉತ್ತೇಜನ ದೊರೆತಿದೆ. ಈ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗೆ ಕಡಿವಾಣ ಹಾಕಲು, ೧೯೫೨ರ ಜೂನ್‌ನಿಂದಲೇ ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕು ಕೆಲವು ಹಣಕಾಸಿನ ನಿಯಂತ್ರಣಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕಾಯಿತು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಕ್ರಮಗಳು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿರಬಹುದು.

ಪ್ರಥಮ ಯೋಜನೆಯ ಕಡೆಯ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಮೊದಲನೆಯ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ಗತಿಯನ್ನು ಅದೇ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ೧೯೫೨-೫೩ರ ಆಯವ್ಯಯ ಪತ್ರವು ಹೂಡಿಕೆಗೆ ಭಯಪ್ರದವಾಗಿರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಮುಂದಿನ ಕೋಷ್ಟಕವು ಕಳೆದ ಆರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನೋಂದಾಯಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಗಳ ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಅಧಿಕೃತ ಬಂಡವಾಳದ ವಿವರಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ
ಹೊಸದಾಗಿ ನೋಂದಾಯಿತವಾದ ಕಂಪನಿಗಳ ಅಧಿಕೃತ ಬಂಡವಾಳ

ವರ್ಷ	ಕಂಪನಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ	ಅಧಿಕೃತ ಬಂಡವಾಳ (ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಲ್ಲಿ)	ದೊಡ್ಡ ಕಂಪನಿಗಳು	
			ಕಂಪನಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ	ಅಧಿಕೃತ ಬಂಡವಾಳ (ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಲ್ಲಿ)
೧೯೫೧-೫೨	೧೮೬೬	೧೫೨.೨೬	೨೧	೭೫.೨
೧೯೫೨-೫೩	೧೩೩೩	೯೬.೪೨	೧೦	೫೦.೦
೧೯೫೩-೫೪	೧೨೧೧	೧೫೩.೦೨	೭	೧೧೧.೧
೧೯೫೪-೫೫	೧೨೦೩	೨೨೫.೯೮	೪೨	೧೭೮.೦
೧೯೫೫-೫೬	೧೪೪೮	೧೫೬.೯೪	೨೬	೯೩.೦
೧೯೫೬-೫೭	೮೪೮	೨೧೦.೬೪	೨೮	೧೭೦.೫

೧೯೫೭-೫೮ರ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳು ದೊರಕುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಸ್ಟಾಕ್ ಎಕ್ಸ್‌ಚೇಂಜ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಷೇರುಗಳ ಬೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತಿರುವ ಕುಸಿತವು ಬಂಡವಾಳದ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿವೆ. ಎಲ್ಲಾ ತರಹದ ಸೆಕ್ಯೂರಿಟಿಗಳ ಬೆಲೆಗಳು ಇಳಿಮುಖವಾಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕೆಳಗಿನ ಕೋಷ್ಟಕವು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ
ಸೆಕ್ಯೂರಿಟಿಗಳ ಬೆಲೆಗಳ ಸೂಚ್ಯಂಕ

(ಆಧಾರ: ೧೯೪೯-೫೦ = ೧೦೦)

ವರ್ಷ	ಸರ್ಕಾರೀ ಮತ್ತು ಅರೆ ಸರ್ಕಾರಿ	ಸಾಲಪತ್ರಗಳು	ಆದ್ಯತೆಯ ಷೇರುಗಳು	
			(ಸ್ಥಿರ ಲಾಭಾಂಶ)	ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗುವ ಲಾಭಾಂಶದ ಷೇರುಗಳು
೧೯೫೨-೫೩	೯೦.೧	-	೮೭.೩	೯೪.೦
೧೯೫೩-೫೪	೯೦.೪	೧೦೧.೧	೮೭.೩	೯೫.೬
೧೯೫೪-೫೫	೯೦.೫	೧೦೦.೭	೮೮.೪	೧೧೨.೯
೧೯೫೫-೫೬	೯೦.೯	೧೦೦.೮	೮೭.೩	೧೨೧.೬
೧೯೫೬-೫೭	೯೦.೫	೧೦೦.೧	೮೨.೯	೧೨೧.೨
ಜನವರಿ, ೫೮	೮೯.೧	೯೭.೩	೭೧.೪	೯೫.೯
ಫೆಬ್ರವರಿ, ೫೮	೮೨.೨	೯೭.೨	೭೧.೩	೯೬.೫

ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯಲ್ಲಿನ ಇಳಿಕೆ

ಕೇಂದ್ರ ಅರ್ಥ ಸಚಿವಾಲಯದ ೧೯೫೭-೫೮ರ ವರದಿಯ ಪ್ರಕಾರ, ೧೯೫೭ರ ಮೊದಲ ಹನ್ನೊಂದು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ನೊಂದಾಯಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ೮೧೨ ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಅಧಿಕೃತ ಬಂಡವಾಳ ರೂ. ೯೯ ಕೋಟಿ ಇದ್ದಿತು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ರೂ. ೫೨ ಕೋಟಿಯ ಅಧಿಕೃತ ಬಂಡವಾಳದ ೬೧ ಕಂಪನಿಗಳು ಸರಕಾರದವಾಗಿದ್ದವು. ೧೯೫೭ರ ಅಂತ್ಯದ ವೇಳೆಗೆ ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ರೂ. ೧,೧೦೦ ಕೋಟಿ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದ ೨೯,೩೧೫ ಜಾಯಿಂಟ್ ಸ್ಟಾಕ್ ಕಂಪನಿಗಳು ಇದ್ದವು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ರೂ. ೭೪೬ ಕೋಟಿ ಬಂಡವಾಳದ ೯,೨೯೬ ಸರಕಾರೀ ಕಂಪನಿಗಳೂ, ರೂ. ೩೫೬ ಕೋಟಿ ಬಂಡವಾಳದ ೨೦,೦೨೨ ಖಾಸಗಿ ಕಂಪನಿಗಳೂ ಇದ್ದವು.

ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯದ ಕಂಪನಿಗಳನ್ನು ಹೊರತು ಪಡಿಸಿದರೆ, ಖಾಸಗೀ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ಪ್ರಮಾಣ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ, ಯೂನಿಯನ್ ಬ್ಯಾಂಕಿನ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾದ ಶ್ರೀ ಜಿ.ಡಿ. ಬಿರ್ಲಾ ಅವರು ತಮ್ಮ ಹೇಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. “ಕೆಲವು ಹೊಸ ಬಂಡವಾಳ ನೀಡಿಕೆಗಳು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಜಯಶಾಲಿಗಳಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ಇಂತಹವುಗಳು ಅಪವಾದಾತ್ಮಕವಾಗಿವೆ. ಸ್ಟಾಕ್ ಎಕ್ಸ್‌ಚೇಂಜ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಕಂಪನಿಗಳಿಗೆ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸುವಲ್ಲಿನ ವಾತಾವರಣವು ಅಷ್ಟು ಪ್ರಶಸ್ತವಾಗಿಲ್ಲ.”

ರೂಪಾಯಿ ಕರೆನ್ಸಿಯ ಬಂಡವಾಳದ ಕೊರತೆಯು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇರುವುದರಿಂದ ವಿದೇಶೀ ಬಂಡವಾಳವು ಹರಿದು ಬರಲು ಹಾದಿ ಸುಗಮವಾಗಿಲ್ಲ. ಆಂತರಿಕ ಉಳಿತಾಯದ ಪರಿಮಾಣವೂ ಸಹ ವಿದೇಶೀ ಸಹಾಯದ ಹೂಡಿಕೆಯನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತದೆ.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ, ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ನಿಗದಿಪಡಿಸಿರುವ ಬಂಡವಾಳದ ಹೂಡಿಕೆಯ ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎನಿಸುತ್ತದೆ. ೧೯೫೬-೫೭ರ ಪರಿಷ್ಕೃತ ಆಯವ್ಯಯದ ಮತ್ತು ೧೯೫೭-೫೮ರ ಆಯವ್ಯಯದ ಮೇಲೆ, ೧೯೫೭-೫೮ರ ಆರ್ಥಿಕ ಸಮೀಕ್ಷೆಯು ಈ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರ ಮತ್ತು ಸರಕಾರದ ಮೂಲಕ ಹೂಡುವ ಬಂಡವಾಳವು ರೂ. ೧,೩೪೨.೩ ಕೋಟಿ ಇರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯದಲ್ಲಿನ ಬಂಡವಾಳದಲ್ಲಿ ಬಹುಪಾಲು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಅಥವಾ ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ಹೂಡಿಕೆಯೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಮತ್ತು ಸರಕಾರದ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿರುವ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನೋಡಿದರೆ, ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ, ಒಟ್ಟು ಹೂಡಿಕೆ ರೂ. ೩,೮೦೦ ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಆಗುವುದು

ಸಂಶಯ. ಖಾಸಗಿ ವಲಯಕ್ಕೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ತಟ್ಟಿದ ಹಿಂಜರಿತದ ಬಿಸಿಯು ಆ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಹೂಡಿಕೆಯ ಗುರಿಯಾದ ರೂ. ೨,೪೦೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ತಲುಪುವುದಕ್ಕೆ ಅಡಚಣೆಯಾಗಬಹುದು.

ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಿಗಾಗಿ ೧೯೫೬-೫೭ರಲ್ಲಿ ಹೂಡಿದ ಬಂಡವಾಳ ರೂ. ೧೦೦ ಕೋಟಿ ಎಂದು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಖಾಸಗಿ ವಲಯಕ್ಕೆಂದು ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳ ಮೌಲ್ಯ ರೂ. ೧೫೩ ಕೋಟಿ. ೧೯೫೦-೫೧ರ ಸೂಚ್ಯಂಕವನ್ನು ೧೦೦ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದರೆ, ಕ್ಯಾಪಿಟಲ್ ವಸ್ತುಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆಯು ೧೯೫೬-೫೭ರಲ್ಲಿ ಶೇ ೨೦ರಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಮುಂದೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕೋಷ್ಟಕವು ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳ ಮೇಲೆ ಹೂಡಿದ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ

ಖಾಸಗಿ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳ ಮೇಲೆ ಹೂಡಿದ ಒಟ್ಟು ಬಂಡವಾಳ

(ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಲ್ಲಿ)			
ವರ್ಷ	ಆಮದು	ದೇಶೀಯ	ಒಟ್ಟು
೧೯೫೧-೫೨	೮೪.೧೭	೬.೦೫	೯೦.೨೨
೧೯೫೨-೫೩	೭೬.೬೧	೫.೭೪	೮೨.೩೪
೧೯೫೩-೫೪	೭೭.೧೪	೯.೦೮	೮೬.೨೨
೧೯೫೪-೫೫	೭೨.೫೧	೧೮.೩೭	೯೦.೮೮
೧೯೫೫-೫೬	೧೦೫.೦೫	೨೨.೨೬	೧೨೭.೩೧
೧೯೫೬-೫೭	೭೧.೨೦	೨೮.೮೮	೧೦೦.೦೮

(ಆಧಾರ: *United Asia, Nov. 57*)

ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಹಣಕಾಸು

೧೯೫೬-೫೭ರಲ್ಲಿ ಖಾಸಗೀ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಹೂಡಲಾದ ಬಂಡವಾಳವು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕಂಪನಿಗಳಿಂದ ಅಥವಾ ಖಾಸಗಿ ಉಳಿತಾಯದಿಂದಲೇ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಪಾವತಿಯಾದ ಬಂಡವಾಳವು ರೂ. ೫೩ ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಜಾಸ್ತಿಯಾಯಿತು. ಖಾಸಗೀ ವಲಯವು ಭಾರತದ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಹಣಕಾಸು ಸಂಸ್ಥೆ, ಕೈಗಾರಿಕಾ ಸಾಲ ಮತ್ತು ವಿನಿಯೋಗ ಸಂಸ್ಥೆ, ವಾಣಿಜ್ಯ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳು ಹಾಗೂ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪುನರ್ನಿರ್ಮಾಣ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಬ್ಯಾಂಕ್ - ಇವುಗಳಿಂದ ಹಣಕಾಸಿನ ನೆರವನ್ನು ಪಡೆದಿತ್ತು. ಈ ವರ್ಷ ಷೆಡ್ಯೂಲ್ಡ್ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳು ನೀಡಿದ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಸಾಲವು ಅವುಗಳು ನೀಡಿದ ಒಟ್ಟು ಸಾಲದ ಶೇ ೩೮.೫ ರಷ್ಟು ಇದ್ದಿತು. ಇದು ಇದರ ಹಿಂದಿನ ವರ್ಷ ನೀಡಿದ್ದ ಮೊತ್ತಕ್ಕಿಂತ ಶೇ ೪.೨ರಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ

ಇದ್ದಿತು. ಕೊಲಂಬೋ ಯೋಜನೆಯ ಸಲಹಾ ಸಮಿತಿಯ ಆರನೆಯ ವಾರ್ಷಿಕ ವರದಿಯು ಈ ರೀತಿ ಹೇಳುತ್ತದೆ - “ಖಾಸಗೀ ವಲಯವು ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಿಂದ ಪಡೆದ ಸಾಲದ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಆಗಿರುವ ಹೆಚ್ಚಳಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿದ ಆರ್ಥಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಬೆಲೆಗಳ ಏರಿಕೆ ಭಾಗಶಃ ಕಾರಣ. ಆದರೆ ಖಾಸಗೀ ವಲಯದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಹೂಡಲು ಖಾಸಗೀ ಹಾಗೂ ಕಂಪನೀ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿನ ಉಳಿತಾಯವು ಸಾಕಷ್ಟು ಇಲ್ಲ ಎಂಬುದೂ ಇದರಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ.”

೧೯೫೭-೫೮ರಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದ ಯಾವ ಬದಲಾವಣೆಯೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಅಂದಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ವಿಶದವಾಗಿ ವರ್ಣಿಸುತ್ತಾ ಶ್ರೀ ಎ.ಡಿ. ಶ್ರಾಫ್ ಅವರು ಹೀಗೆ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ: “ನೀವು ಖಾಸಗೀ ವಲಯಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಬಂಡವಾಳದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದಾಗ, ಬಂಡವಾಳದ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ನಿರ್ಜೀವವಾಗಿ ಹೋಗಿದೆ. ಹೊಸ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯಲ್ಲಿನ ಷೇರುಗಳ ಹೊಣೆಗಾರರು ಹೊಸ ಹೂಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪಾವತಿಯಾಗದೆ ಅಧಿಕ ಪಾಲನ್ನು, ಕೆಲವು ಪ್ರಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಶೇ. ೯೦ರಿಂದ ೯೫ ರಷ್ಟನ್ನು, ತಮ್ಮ ಬಳಿಯೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವಂತಹ ದುರಂತ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಸಹಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅವಲಂಬಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವೆಂದರೆ, ತಮಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವ ಹಣದ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸಲು ಬ್ಯಾಂಕುಗಳು ಹಣಗಾಡುತ್ತಿವೆ. ಹೂಡಿಕೆದಾರರು ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣವನ್ನು ಹೂಡುವಲ್ಲಿ ನಿರಾಸಕ್ತಿಯನ್ನು ತೋರುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂಬ ವರದಿಯನ್ನು ದಲ್ಲಾಳಿಗಳು ಭಾರತದ ಪ್ರಮುಖ ಸ್ಟಾಕ್ ಎಕ್ಸ್‌ಚೇಂಜ್‌ಗಳಿಗೆ ನೀಡುತ್ತಿರುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ನಿಜಕ್ಕೂ ಶೋಚನೀಯವಾಗಿದೆ. ಆದ್ಯತೆಯ ಷೇರುಗಳನ್ನು ಮಾರಾಟ ಮಾಡಿ ಹಣವನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಪಡೆಯುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸಾಮಾನ್ಯ ಷೇರುಗಳ ಮೇಲೆ ಶೇ ೧೦ರಿಂದ ೧೨ರ ವರೆಗಿನ ಲಾಭಾಂಶದ ಆಕರ್ಷಣೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಖರೀದಿದಾರರನ್ನು ಹಿಡಿಯಬೇಕಾಗಿದೆ.”*

ಹಣಕಾಸಿನ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿರುವ ಈ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ೧೯೫೭-೫೮ರ ಆರ್ಥಿಕ ಸಮೀಕ್ಷೆಯೂ ಈ ರೀತಿ ಬರೆದಿದೆ: - “ಹಣಕಾಸಿನ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿರುವ ಇಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತು ಅಲ್ಪಾವಧಿಯ ಸಾಲಗಳ ಮೇಲೆ ನೀಡಬೇಕಾಗಿರುವ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬಡ್ಡಿದರಗಳು ಬಂಡವಾಳದ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹಣಕಾಸಿನ ಕೊರತೆಯಿರುವುದನ್ನು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುತ್ತದೆ. ಷೇರು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯು ಸತತವಾಗಿ ಇಳಿಮುಖವಾಗಿದೆ. ೧೯೫೭ರ ಆಗಸ್ಟಿನಿಂದ ೧೯೫೭ರ ಅಂತ್ಯದ ವರೆಗಿನ

ಕುಸಿತವು ಶೇ ೨೫ರಷ್ಟು ಇದ್ದಿತು.”

ಬಂಡವಾಳ ನೀಡಿಕೆಯು ೧೯೫೭ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೨೭ ಕೋಟಿಯಿರಬಹುದೆಂದು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ೧೯೫೭ರಲ್ಲಿ ಇದು ರೂ. ೩೫ ಕೋಟಿಯಿದ್ದಿತು. ‘ಬಂಡವಾಳದ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿರುವ ಹಣದ ಕೊರತೆಯಿಂದಾಗಿ ಹಾಗೂ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಕೊರತೆಯಿಂದಾಗಿ ಖಾಸಗೀ ಹೂಡಿಕೆಯು ಕುಸಿಯುತ್ತಿದೆ’ ಎಂಬುದನ್ನು ಸಮೀಕ್ಷೆಯು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿನ ಹಿಂಜರಿತದಿಂದಾಗಿ, ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕುಸಿತವಾಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಅಥವಾ ಬಂಡವಾಳದ ಹಿಂತೆಗೆಯಲ್ಪಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಸರಕಾರವಾಗಲೀ, ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವಾಗಲೀ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಳೆದ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಹತ್ತಿ ಗಿರಣಿಗಳು ಮುಚ್ಚಲ್ಪಟ್ಟವು ಮತ್ತು ಸರಕುಗಳು ಮಾರಾಟವಾಗದೆ ಉಳಿದಿರುವ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅಬಕಾರೀ ಶುಲ್ಕದಲ್ಲಿ ನೀಡಿದ ವಿನಾಯಿತಿಯ ಹೊರತಾಗಿಯೂ, ಉಳಿದ ಗಿರಣಿಗಳಿಗೆ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟಕರವಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿದೆ. ಬೆಂಕಿಪೊಟ್ಟಣದ ಮತ್ತು ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಘಟಕಗಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಸಕ್ಕರೆಯ ಉತ್ಪಾದನೆ ಕಳೆದ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಇಮ್ಮಡಿಯಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಸಕ್ಕರೆಯ ಬೆಲೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿನ ತಾರುಮಾರಿನಿಂದಾಗಿ ಇಂದು ಇದು ಲಾಭಕರ ಉದ್ಯಮವಾಗಿ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ಕಳೆದ ವರ್ಷ ೬೫ ಲಕ್ಷ ಟನ್ನು ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ರಫ್ತು ಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈ ವರ್ಷ, ವಿದೇಶೀ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಸಕ್ಕರೆಯ ಬೆಲೆಯು ಕುಸಿದಿರುವುದರಿಂದ ಮತ್ತು ದೇಶೀಯ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಲೆಗಳು ಏರಿರುವುದರಿಂದ ರಫ್ತು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆಹೋಗಬಹುದು. ಪ್ರತಿ ಮಣಕ್ಕೆ ರೂ. ೧೦. ಆಣೆ ೧೧ರ ದರದಲ್ಲಿ ಅಬಕಾರಿ ಸುಂಕವನ್ನು ಕಟ್ಟುತ್ತಿರುವ ಸಕ್ಕರೆ ಉದ್ಯಮಿಯು ವಿದೇಶೀ ಉತ್ಪಾದಕರೊಡನೆ ಸ್ಪರ್ಧಿಸಲು ತನ್ನ ಉತ್ಪಾದನಾ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ.

ಸರಕಾರದ ನೀತಿಗಳು ಮತ್ತು ಹಣದ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ

ಸರಕಾರವು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿರುವ ತೆರಿಗೆ ನೀತಿಗಳು ಮತ್ತು ನಿಯಂತ್ರಣದ ಕ್ರಮಗಳು ಖಾಸಗೀ ಉದ್ಯಮಿದಾರರಿಗೆ ಅನನುಕೂಲಕರ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿವೆ. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರುವಲ್ಲಿ ಖಾಸಗಿ ವಲಯಕ್ಕೆ ಗುರಿಗಳನ್ನು ನಿಗದಿ ಪಡಿಸಿದ ಮೇಲೆ, ಅವುಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಪೂರೈಸಲು ಖಾಸಗಿ ವಲಯಕ್ಕೆ ಅನುವು ಮಾಡಿಕೊಡುವಂತೆ ಕೆಲವು ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡುವುದು ಸರಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಇಡೀ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಸಮಗ್ರವಾದ ಯೋಜನೆಯಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವಲಯಗಳು ಪರಸ್ಪರ ಪೂರಕವಾಗಿವೆಯೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದೆ. ತನ್ನ

ಸಮಾಜವಾದದ ಉತ್ಸಾಹದಲ್ಲಿ ಸರಕಾರವು ನಿರ್ಮಿಸಿರುವ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೋದ್ಯಮಿಗಳು ಮತ್ತು ವಾಣಿಜ್ಯೋದ್ಯಮಿಗಳು ಭಯಗ್ರಸ್ತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ, ತೆರಿಗೆಯ ಹೊರೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸಾಮಾನ್ಯರ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ತೆರಿಗೆಯಿಂದ ಬರುವ ಒಟ್ಟು ಮೊತ್ತದಲ್ಲಿ ನೇರ ತೆರಿಗೆಯ ಪ್ರಮಾಣವು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಕ್ರಮಕ್ರಮವಾಗಿ ಅವುಗಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯ ಅಲ್ಪವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ಹೊಸ ಪ್ರಸ್ತಾವಗಳು ಸರಕಾರದ ಖಜಾನೆಗೆ ಆದಾಯವನ್ನು ತರುವಲ್ಲಿ ವಿಫಲವಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ಅವು ಭಾವೀ ಹೂಡಿಕೆದಾರರನ್ನು ಉತ್ಪಾದನಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಿಂದ ಭೂಮಿ ಕಟ್ಟಡ ನಿರ್ಮಾಣದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳತ್ತ ಓಡಿಸಲು ಮಾತ್ರ ಸಫಲವಾಗಿವೆ. ಆಸ್ತಿ ವರ್ಗಾವಣೆಯ ಮೇಲಿನ ತೆರಿಗೆಯು ಅದನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಂದಿನಿಂದ ಇಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ಕೇವಲ ರೂ. ೫.೫ ಕೋಟಿಯ ಆದಾಯವನ್ನು ತಂದು ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಬೋನಸ್ ಷೇರುಗಳ ಮೇಲಿನ ತೆರಿಗೆಯು ೧೯೫೬-೫೭ರಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ರೂ. ೨೬.೫ ಕೋಟಿಯಿತ್ತು ಮತ್ತು ೧೯೫೮ರ ಫೆಬ್ರವರಿಯ ವರೆಗೆ ಅದು ರೂ. ೧೬.೪ ಕೋಟಿಯಿತ್ತು. ೧೯೫೮-೫೯ರ ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿ, ಈ ಬಾಬಿನಿಂದ ಬರುವ ಆದಾಯವನ್ನು ರೂ. ೧.೫ ಕೋಟಿಯೆಂದು ಅಂದಾಜುಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಕಡ್ಡಾಯ ಠೇವಣಿ ಯೋಜನೆಯ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿದ್ದ ಅಲ್ಪ ಮೊತ್ತವಾದ ರೂ. ೩೦ ಕೋಟಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಸರಕಾರವು ೧೯೫೭ರ ಡಿಸೆಂಬರ್ ೩೧ರ ವರೆಗೆ ರೂ. ೪ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದೆ. ವೆಚ್ಚದ ಮೇಲಿನ ತೆರಿಗೆ, ಕೊಡುಗೆಗಳ ಮೇಲಿನ ತೆರಿಗೆ, ಸಂಪತ್ತಿ ತೆರಿಗೆ - ಇವುಗಳು ೧೯೫೮-೫೯ರ ಆಯವ್ಯಯಪತ್ರದ ಪ್ರಕಾರ ರೂ. ೧೮ ಕೋಟಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆದಾಯವನ್ನು ತರುವ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ನೀಡಿರುವ ರಿಯಾಯತಿಯು, ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯ ಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡದಿದ್ದರೂ, ಕಂಪನಿಗಳ ಲಾಭದ ಸ್ವಲ್ಪ ಭಾಗವು ಹರಿದುಹೋಗಲು ಅನುವುಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತದೆ.

ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು, ಉದ್ದೇಶಿತ ಯೋಜನಾವೆಚ್ಚವನ್ನು ಈ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೂ ದುರದೃಷ್ಟಕರವಾಗಿ ಸರಕಾರವು ವರ್ಷದಿಂದ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾದ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಮಾಡುವ ತನ್ನ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತಿದೆ. ತಮ್ಮ ಹೇಳಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಉದ್ಗರಿಸಿದುದನ್ನು ಮತ್ತು ಸಮೀಕ್ಷೆಗಳು ಕಂಡ ಸತ್ಯವನ್ನು ಸರಕಾರದ ನೀತಿಯನ್ನಾಗಿ ಅಥವಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನಾಗಿ ರೂಪಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವರು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಯೋಜನೆಯ ಜೀವಾಳ ಎಂದು ಯಾವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೋ ಅದನ್ನು ಎಲ್ಲಿಯೂ ನಿರ್ಧರಿಸಿಲ್ಲ ಅಥವಾ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸಿಲ್ಲ. ೧೯೫೮-೫೯ರ

ಆಯವ್ಯಯ ಪತ್ರವು ರೂ. ೧೦೧೭ ಕೋಟಿಯ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿದೆ. ಹಿಂದಿನ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳನ್ನಾಗಲೀ, ಇಂದಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನಾಗಲೀ ಗಣನೆಗೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳದೆ ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ತೆರಿಗೆಗಳು ಮತ್ತು ಇತರ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು ಅವು ಉದ್ದೇಶಿತ ಮಟ್ಟಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆಯ ಆದಾಯವನ್ನು ತಂದುಕೊಡುತ್ತವೆ ಎಂಬ ಸೂಚನೆಗಳಿವೆ. ಸರಕಾರದ ಬಳಿ ಉಳಿದಿರುವ ಒಂದೇ ಒಂದು ಮಾರ್ಗವೆಂದರೆ ಅದರ ಮುದ್ರಣಶಾಲೆ. ಕಳೆದ ಬಜೆಟ್ ಕೊರತೆಯನ್ನು ರೂ. ೨೭೫ ಕೋಟಿಯೆಂದು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ರೂ. ೩೮೦ ಕೋಟಿಗೆ ಪರಿಷ್ಕರಿಸಲಾಯಿತು. ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಮೊದಲ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಆಯವ್ಯಯದ ಕೊರತೆಯನ್ನು ರೂ.೬೦೦ ಕೋಟಿಯೆಂದು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿದ್ದರೆ, ವಾಸ್ತವ ಕೊರತೆ ರೂ. ೭೦೨ ಕೋಟಿಯಾಗಿತ್ತು. ಮುಂದಿನ ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿ ಕೊರತೆಯ ಅಂದಾಜು ರೂ. ೨೦೫ ಕೋಟಿ ಎಂದಿದೆ. ಅದು ಕನಿಷ್ಠ ರೂ. ೩೦೦ ಕೋಟಿಯಾಗುವತ್ತ ಧಾವಿಸುತ್ತಿದೆ. ಸತತವಾಗಿ ಏರುತ್ತಿರುವ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವೆಚ್ಚವು ಬೆಲೆಗಳ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಏರಿಸಿದೆ. ಮುಂದಿನ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಆಮದುಗಳ ಮೇಲೆ ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಿನ ನಿಯಂತ್ರಣವಿರುವುದರಿಂದ, ಯಾವುದೇ ತರಹದ ಸಂಕೋಚನಶೀಲ ಶಕ್ತಿಗಳು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಬೆಲೆಗಳು ನಾಗಾಲೋಟದಲ್ಲಿ ಮೇಲೇರುತ್ತವೆ. ಏರುತ್ತಿರುವ ಬೆಲೆಗಳು, ಕುಗ್ಗುತ್ತಿರುವ ಉತ್ಪಾದನೆ, ಗಿರಣಿಗಳ ಮುಚ್ಚುವಿಕೆ, ಏರುತ್ತಿರುವ ನಿರುದ್ಯೋಗ - ಇವೆಲ್ಲವೂ ಇಡೀ ಆರ್ಥಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಸಂಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಈಡುಮಾಡುತ್ತವೆ. “ಈಗಾಗಲೇ ಹಲವಾರು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಘಾಸಿಯಾಗಿರುವ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಸರಕಾರವು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಹಠವನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ, ಅದು ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದು ತನ್ನ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ಮೆರೆಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಮಾತ್ರ. ಅದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕಾರಣವೆಂದರೆ, ಆಳುವ ಪಕ್ಷದವರು ಹಿಂದಿನ ಚುನಾವಣೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಜನಗಳ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮುಂದಿನ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿನ ತಮ್ಮ ಸಾಧನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅತಿಯಾದ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಮತ್ತು ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಸಿದ್ದರು. ಇದನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸದೆ ಇದ್ದರೆ, ಮತ್ತೆ ಜನಗಳ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ರಾಜಕೀಯ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಮತ್ತೊಂದು ಕಾರಣ. ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಕಾರಣವೆಂದರೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ನಿರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಸದ್ಯದ ಆರ್ಥಿಕ ಹಂದರವನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡದೆ ಮುಂದುವರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಜನಗಳಿಗೆ ಹೇಳುವ ಧೈರ್ಯ ಆಳುವ ಪಕ್ಷದವರಿಗೆ ಇಲ್ಲದಿರುವುದು.”

* * * *

ಅಧ್ಯಾಯ ೧೯

ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಮತ್ತು ಆದ್ಯತೆಗಳು

ಯೋಜನೆಯೆಂದರೆ ಕೇವಲ ಭೌತ ಹಾಗೂ ಆರ್ಥಿಕ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಮತ್ತು ವೆಚ್ಚದ ಅಂದಾಜುಗಳ ಸಮತೋಲನವನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಸಾಮಾನ್ಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಆದ್ಯತೆಗಳನ್ನು ನಿಗದಿಮಾಡುವುದು ಬಹುಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಿದವರಿಗೆ ವಾಸ್ತವತೆ ಅಥವಾ ಧೈಯದ ಅರಿವು ಇಲ್ಲದಿರುವುದನ್ನು ತಮ್ಮ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಕೃಷಿಗೆ ಪ್ರಥಮ ಆದ್ಯತೆಯನ್ನು ನೀಡಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಈ ಆದ್ಯತೆಯನ್ನು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಭಾರಿ ಮತ್ತು ಮೂಲಭೂತ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಬದಲಾಯಿಸಿತು.

ಕೃಷಿ

ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ಶೇ ೧೫.೧ ರಷ್ಟು ಪಡೆದಿದ್ದ ಕೃಷಿ ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ವೆಚ್ಚವು ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಶೇ. ೧೧.೮ರಷ್ಟಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಬಾಬಿಗೆ ನಿಗದಿ ಮಾಡಿರುವ ಅಂದಾಜು ವೆಚ್ಚವು ರೂ. ೫೬೮ ಕೋಟಿಯಾಗಿದ್ದು, ಅದರಲ್ಲಿ ರೂ. ೩೪೧ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಕೃಷಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಮೀಸಲಿಡಲಾಗಿದೆ. ಕೃಷಿಗೆ ನಿಗದಿಮಾಡಿರುವ ರೂ. ೩೪೧ ಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಕೃಷಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗಾಗಿ ರೂ. ೧೨೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ನೀಡಿ, ಉಳಿದ ಹಣವನ್ನು ಪ್ರಾಣಿಸಾಕಾಣಿಕೆ, ಅರಣ್ಯ ಮೊದಲಾದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಮೀಸಲಿಡಲಾಗಿದೆ. ಈ ರೂ. ೧೨೦ ಕೋಟಿಯ ಮೊತ್ತದ ನಿಗದಿಯನ್ನು ಇನ್ನೂ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿದರೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ರೂ. ೧೨೦ ಕೋಟಿ ಹಣವನ್ನು ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ಎತ್ತಿಡಲಾಗಿದೆ.

ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು 'ಕೃಷಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ'ಗಳಿಗಂದು ನಿಗದಿಪಡಿಸಿದ್ದ ರೂ. ೨೪೦ ಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಶೇ.

೮೧.೨ರಷ್ಟು ಅಂದರೆ, ರೂ. ೧೯೬ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಕೃಷಿಗೆ ಮುಡಿಪಾಗಿಡಲಾಗಿತ್ತು. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಉದ್ದೇಶಿಸಲಾಗಿರುವ ರೂ. ೧೨೦ ಕೋಟಿಯು 'ಕೃಷಿ'ಗಾಗಿ ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಲಾಗಿರುವ ಒಟ್ಟು ೩೪೧ ಕೋಟಿಯ ಶೇ ೪೯.೯೦ ಮಾತ್ರ. ಈ ವಲಯಕ್ಕೆ ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಲಾದ ಮೊತ್ತವು ಮೊದಲ ಯೋಜನೆಯ ಶೇ. ೮.೪ರಿಂದ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಶೇ. ೩.೫ಕ್ಕೆ ಇಳಿದಿದೆ.

ಕೃಷಿಯಂತಹ ಪ್ರಮುಖ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ದೋಷಯುಕ್ತ ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರ, ಕಳಪೆಯಾದ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳ ಜ್ಞಾನ, ದೂರದೃಷ್ಟಿಯು ಸಂಪೂರ್ಣ ಅಭಾವ - ಇವು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವನ್ನು ಕೈಹಿಡಿದು ನಡೆಸಿರಬಹುದು. ಆತುರದಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯೀಕರಣ ಮಾಡಿದುದರಲ್ಲಿ, ಅನಗತ್ಯವಾಗಿ ಸರಳೀಕರಿಸಿದುದರಲ್ಲಿ ಯೋಜನೆಯು ಎಡವಿರಬಹುದು. ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಆಹಾರದ ಅಭಾವವು ತೀವ್ರವಾಗಿದ್ದಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ, ಆಯೋಗವು ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆದ್ಯತೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿತು. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಆಹಾರದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಸಮಾಧಾನಕರವಾಗಿದ್ದಿತು. ನಾವು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿದಿದ್ದರೂ, ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ ಸತತವಾಗಿ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಬೆಳೆಯು ಬಂದಿತು. ಕಾರಣಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸ್ತವತೆ ಅಥವಾ ಅದೃಷ್ಟದ ನಡುವೆ ಇರುವ ಭೇದವನ್ನು ಆಯೋಗವು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲವಾಗಿ ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಂತ್ರಸ್ತಭಾವದಿಂದ ಇದ್ದಿತು. ಹೀಗಾಗಿ, ಆಯೋಗವು ಕೃಷಿಯನ್ನು ಆದ್ಯತೆಯ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಳಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಿತು.

ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಎರಡು ವರ್ಷದ ಒಳಗೇ ಮತ್ತೆ ತಲೆಹಾಕಿದ ವಿಷಮ ಆಹಾರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಕೃಷಿ ವಲಯದ ನೈಜ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಮನಗಾಣುವುದರಲ್ಲಿ ಆಯೋಗವು ವಿಫಲವಾದುದನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿತು. ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಅತಿಯಾದ ನಿರಾಶಾವಾದದ ಬಗ್ಗೆ ಈ ಮೊದಲು ಅಪಹಾಸ್ಯಮಾಡಿಕೊಂಡು ನಕ್ಕಿದ್ದ ಪ್ರಕೃತಿಯು ಈಗ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಅತಿಯಾದ ಆಶಾವಾದವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಎಡವಿದ ಬಗ್ಗೆ ನಗದೆ ಇರಲು ಕಾರಣಗಳೇ ಇರಲಿಲ್ಲ.*

ಈ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿನ ಆಯೋಗದ ವೈಫಲ್ಯ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಎಲ್ಲಾ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರಗಳನ್ನು ತಲೆಕೆಳಗುಮಾಡಿತು. ೧೯೫೨ರ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಆಹಾರದ ಬೆಲೆಗಳು ಆಕಾಶದತ್ತ ಮೊಗಮಾಡಿದಾಗ, ಮತ್ತು ಅಭಾವದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು

ದೇಶದ ಎಲ್ಲೆಡೆ ವ್ಯಾಪಿಸತೊಡಗಿದಾಗ, ಸರಕಾರ ಮತ್ತು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗಗಳು ಎಲ್ಲಿಯೋ ಏನೋ ಪ್ರಮಾದವಾಗಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಯೋಚಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದವು. ಬೆಲೆಗಳನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಣದಲ್ಲಿಡಲು, ಹಲವಾರು ಅಲ್ಪಾವಧಿಯ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು. ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಎಲ್ಲಾ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಿಗೆ ನಿರ್ದೇಶನವನ್ನು ಇತ್ತು, ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳ ಮೇಲೆ ರೂ. ೫೦,೦೦೦ ಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಾಲವನ್ನು ನೀಡದಂತೆ ನಿರ್ಬಂಧಿಸಿತು. ನ್ಯಾಯಬೆಲೆಯ ಅಂಗಡಿಗಳು ತೆರೆಯಲ್ಪಟ್ಟವು. ಅಮೆರಿಕಾ, ಕೆನಡಾ, ಮತ್ತು ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯಾಗಳಿಂದ ಆಹಾರವನ್ನು ಆಮದುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಏರ್ಪಾಟುಗಳನ್ನು ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಸರಕಾರದ ಈ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಕ್ರಮಗಳು, ನಾವು ಈ ಹಿಂದೆ ಚರ್ಚಿಸಿದ ಇಂತಹ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಕ್ರಮಗಳಿಗಿಂತ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಭಿನ್ನವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಕ್ರಮಗಳ ಪರಿಣಾಮಗಳೂ ತಾತ್ಕಾಲಿಕವೇ ಆಗಿದ್ದವು.

ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳ ವಿಚಾರಣಾ ಸಮಿತಿ: ಕಳೆದ ವರ್ಷದ ಮೊದಲ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸರಕಾರವು ಒಂದು ಸಮಿತಿಯನ್ನು ನೇಮಿಸಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ವಹಿಸಿದ ಕಾರ್ಯಗಳು ಇಂತಿದ್ದವು:

೧. ಈಗಿನ ಆಹಾರದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸುವುದು ಮತ್ತು ೧೯೫೫ರ ಮಧ್ಯಭಾಗದಿಂದ ಆರಂಭವಾದ ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳ ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗೆ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದು.
೨. ಮುಂದಿನ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿನ ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳ ಬೇಡಿಕೆ ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ದೊರಕುವಿಕೆಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಅಂದಾಜುಮಾಡುವುದು, ಮತ್ತು
೩. ಬಳಕೆದಾರರ ಹಿತವನ್ನೂ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಬೆಳೆಗಾರರಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಕರಾಗಿರುವಂತಹ ಬೆಲೆಗಳನ್ನು ಶಿಫಾರಸ್ ಮಾಡುವುದು ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯಾಗುವಂತಹ ಬೆಲೆಯ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸುವುದು.

ಈ ಸಮಿತಿಯು ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆ ಮತ್ತು ವಿತರಣೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಸರಕಾರದ ನೀತಿಗಳನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿ, ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಅನಿಶ್ಚಿತತೆ ಹಾಗೂ ಡೋಲಾಯಮಾನ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು ಈ ನೀತಿಗಳ ಲಕ್ಷಣಗಳಾಗಿದ್ದವು ಎಂಬ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು.

ಗುರಿಗಳ ಬದಲಾವಣೆ: ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿದ್ದ ೭೬ ಲಕ್ಷ ಟನ್‌ಗಳ ಗುರಿಗೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ, ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೋಟಿ ಟನ್ನುಗಳ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಗುರಿಯನ್ನು, ಅಂದರೆ, ಶೇ. ೧೫ ರಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಳವನ್ನು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ೧೯೫೫-೫೬ರ ಉತ್ಪಾದನೆಯಾದ ೬.೫ ಕೋಟಿ

ಟನ್ನುಗಳನ್ನು ಆಧಾರವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಾಗಿತ್ತು. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಲಿಯು ಈ ಗುರಿಯನ್ನು ಕಡಿಮೆಯೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿ ಅದನ್ನು ೧.೫೫ ಕೋಟಿ ಟನ್ನುಗಳಿಗೆ ಏರಿಸಿತು. ಈ ಗುರಿಯನ್ನು ಕೆಳಕಂಡ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಮೂಲಕ ಸಾಧಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಲಾಯಿತು.

ಕೋಷ್ಟಕ

ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಗುರಿ

ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ	ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಉತ್ಪಾದನೆ	
	ಮಿ.ಟನ್ನು	ಶೇಕಡಾವಾರು
೧. ದೊಡ್ಡ ನೀರಾವರಿ	೩.೦೨	೧೯.೫
೨. ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ	೧.೮೯	೧೨.೨
೩. ಕೃತಕ ಮತ್ತು ಸಾವಯವ ಗೊಬ್ಬರಗಳು	೩.೨೨	೨೪.೩
೪. ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಿದ ಬೀಜಗಳು	೩.೪೨	೨೨.೦
೫. ಭೂಸ್ವಾಧೀನ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ	೦.೯೪	೬.೧
೬. ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೊಳಿಸಿದ ಕೃಷಿ ಪದ್ಧತಿ	೨.೪೭	೧೫.೯
ಒಟ್ಟು	೧೫.೫೧	೧೦೦.೦

ಈ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಮನಸೋ ಇಚ್ಛೆಯಾಗಿ ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಲಿಯು ಪರಿಮಾಣಾತ್ಮಕ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಏರಿಸಿದರೂ, ಅದಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಹಣಕಾಸಿನ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಏರಿಸಲಿಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳೊಡನೆ ಮತ್ತು ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವರೊಡನೆ ಚರ್ಚಿಸಿ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಗುರಿಯಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಶೇ ೬೦ರಷ್ಟನ್ನು ಸಾಧಿಸಬಹುದು ಎಂಬ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಸಮಿತಿಯು ಬಂದಿತು. ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಲಿಯು ಗುರಿಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಯೇ ತೀರಬೇಕು ಎಂಬ ಒತ್ತಾಯವನ್ನು ತಂದರು. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಜನತೆಗೆ ಏನನ್ನೂ ತಿಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ಈ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ನಿಗದಿಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದವರ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕೇಳಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅವರಿಗೆ ಯಾವ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನೂ ನೀಡಿಲ್ಲ. ಈ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ರೈತನಿಂದ ಆತನ ಅಗತ್ಯಗಳೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಯಾವ ವಿಧಾನವೂ ಲಭ್ಯವಿಲ್ಲ. ಸರಕಾರವು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಮತ್ತು ಮಾಡಿದಷ್ಟನ್ನು ಬೆಳೆಯುವಂತೆ ಮಾಡುವ ರಷ್ಯಾದ ವಿಧಾನವನ್ನು

ಅನುಸರಿಸದೆ, ಈ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ವಿಕೇಂದ್ರೀಕರಣಗೊಳಿಸಿದರೆ, ನಾವು ಬೆಳೆಗಾರರನ್ನೂ ಅವರ ಮುಂದಿನ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು, ಈ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯ ಅಭಾವ: ಇಂದಿನವರೆಗೂ ಸಮುದಾಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ, ಆಹಾರ ಹಾಗೂ ಕೃಷಿ ಮತ್ತು ನೀರಾವರಿ ಸಚಿವಾಲಯಗಳ ನಡುವೆ ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಇಲ್ಲ. ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಕೆಲಸಗಳು ವಿವಿಧ ಇಲಾಖೆಗಳಿಂದ ಅಲ್ಲಿಷ್ಟು ಮತ್ತು ಇಲ್ಲಿಷ್ಟು ಎಂಬಂತೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನೂ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಏಕೀಕರಿಸಿದರೆ, ಅಪವ್ಯಯವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬಹುದು ಮತ್ತು ಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಸಿಗುವ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಬಹುದು. ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ, ಕೃಷಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಮಾಡಲು ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಕಾರ್ಯಗಳ ಕಾಣಿಕೆ ಅತ್ಯಮೂಲ್ಯವಾದುದು ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗಿತ್ತು. ಹಿಂದಿನ ಪ್ರವೃತ್ತಿ, ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಮೊದಲ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಕೆಲಸ ಇವುಗಳನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಈ ವಿಷಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದ ಸಮಿತಿಯೂ ಇದೇ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿತ್ತು ಮತ್ತು ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಅಂದಾಜುಗಳು ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಕೈಗೊಡುವ ಸಂಭವವಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿತ್ತು.

ಕೋಷ್ಟಕ

ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ	ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಗುರಿ (ಮಿ.ಟನ್ನುಗಳಲ್ಲಿ)	ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಗುರಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಧನೆಯ ಶೇಕಡಾವಾರು	ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುವರಿ (ಮಿ. ಟನ್ನುಗಳಲ್ಲಿ)
೧. ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ	೧.೮೯	೯೫	೧.೮೦
೨. ಕೃತಕ ಮತ್ತು ಸಾವಯವ ಗೊಬ್ಬರ	೩.೭೭	೮೦	೩.೦೨
೩. ಸುಧಾರಿತ ಬೀಜಗಳು	೩.೪೨	೬೦	೨.೦೫
೪. ಭೂಸ್ವಾಧೀನ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ	೦.೯೪	೭೫	೦.೭೧
೫. ಸುಧಾರಿತ ಕೃಷಿ ಪದ್ಧತಿಗಳು	೨.೪೭	೫೦	೧.೨೪
೬. ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ನೀರಾವರಿ	೩.೦೨	೫೦	೧.೫೧
ಒಟ್ಟು	೧೫.೫೧	೬೬.೬	೧೦.೩೩

ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯ: ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ವಿವಿಧ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಗುರಿಯನ್ನು ಪರಿಷ್ಕರಿಸಿತು. ೧೯೫೮ರ

ಏಪ್ರಿಲ್ ೨೧ರಂದು ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನ ಸದಸ್ಯರ ಸಲಹಾ ಸಮಿತಿಗೆ ನೀಡಿರುವ ಒಂದು ಪತ್ರದ ಪ್ರಕಾರ ದೊಡ್ಡ ನೀರಾವರಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಮೂಲಕ ೨.೨೬ ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಮೂಲಕ ೨.೨೪ ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಗುರಿಯನ್ನು ಇಡಲಾಗಿದೆ. ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವು ಇದರಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿರುವ ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆಗೆ ಇವು ಹೆಚ್ಚಿನ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ನೀಡಬಲ್ಲವು. ಆದರೆ ಅವುಗಳಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾದಷ್ಟು ಗಮನವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆಹಾರ ಹಾಗೂ ಕೃಷಿ ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸಚಿವಾಲಯದ ಸಮನ್ವಯ ಸಮಿತಿಯು ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾದ ವೆಚ್ಚವು ರಾಜಸ್ಥಾನವನ್ನು ಉಳಿದಂತೆ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಆತಂಕವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದೆ.*

ಹಲವಾರು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಸಂಪೂರ್ಣ ವಿವರಗಳನ್ನು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸಿಲ್ಲ ಅಥವಾ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಭಾಗಗಳನ್ನು ಯೋಜಿತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತಂದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ವಾಸ್ತವಾಂಶವನ್ನು ನಾವು ಈ ಮೊದಲು ಹೇಳಿದ್ದೇವೆ. ನೀರಾವರಿ ದರಗಳನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವಾಗ ಅವುಗಳಿಗೆ ಆಗಿರುವ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಆಧರಿಸಲಾಗಿದೆಯೇ ಹೊರತು ಕೃಷಿಕರ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಅಥವಾ ಪಾವತಿಮಾಡುವ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಲಾಗಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳ ವೆಚ್ಚವನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿ, ಏಕರೂಪದ ದರಗಳನ್ನು 'ನಿವ್ವಳ ಆದಾಯದ' ನೀತಿಯ ಮೇಲೆ ವಿಧಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಸಮಿತಿಯು ಶಿಪಾರಸ್ಸು ಮಾಡಿತ್ತು. ನೀರಿನ ದರಗಳಿಗೆ ಸಹಾಯಧನವನ್ನು ನೀಡಿ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿದರೂ ಅಧಿಕ ಉತ್ಪಾದನೆಯಿಂದಾಗಿ ದೇಶಕ್ಕೆ ಅದರಿಂದ ಧೀರ್ಘಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಲಾಭವೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳ ಆಮದು ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದರಿಂದ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದಲ್ಲಿ ಉಳಿತಾಯವಾಗಿ ತಕ್ಕಣದಲ್ಲಿಯೂ ನಮಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಕೃಷಿ ಉತ್ಪನ್ನಗಳ ಸಮೃದ್ಧಿಯಿಂದ ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಗೆ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಹಿಂಜರಿತಕ್ಕೆ ಕಡಿವಾಣ ಬಿದ್ದು, ಆರ್ಥಿಕ ವಲಯದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೂ ಸಹಕಾರಿಯಾಗುತ್ತದೆ.

ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ರೂಪಿಸುವಾಗ ಸ್ಥಳೀಯರ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಬೇಕು. ಜಲವಿತರಣಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದಾಗಿ, ಒಂದು ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಜಮೀನುಗಳೂ ಒಂದು ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗಾಗಲೇ ಭಾವಿ ಅಥವಾ ಕೆರೆಗಳಿಂದ ನೀರನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೆ ಮತ್ತೆ ನೀರನ್ನು ಹರಿಸಿ ಇತರ ಪ್ರದೇಶಗಳನ್ನು

* 'Hindustan Times', Delhi ed., April 22, 1958

ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸುವುದರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ದೊಡ್ಡ, ಮಧ್ಯಮ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳ ನಡುವೆ ಸಮನ್ವಯವಿರಬೇಕು. ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದರ ಮೇಲೆ ಸವಾರಿಮಾಡುವುದರ ಬದಲು ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿರುವ ಹಾಗೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಅಸಮರ್ಪಕ ಚರಂಡಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಅಸಮರ್ಪಕ ಯೋಜನೆಗಳಿಂದಾಗಿ ದೊಡ್ಡ ನೀರಾವರಿಯಿಂದ ಉಂಟಾಗಿರುವ ಉಪದ್ರವಕಾರಿ ಪರಿಣಾಮವೆಂದರೆ ನೀರು ಹರಿದು ಹೋಗದೆ ನಿಲ್ಲುವುದು. ಪಂಚಾಬಿನಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಎರಡು ದಶಲಕ್ಷ ಎಕರೆ ನೀರಾವರಿ ಜಮೀನು ಈ ಅಸಮರ್ಪಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದಾಗಿ ಕೃಷಿಗೆ ಅಯೋಗ್ಯವಾಗಿದೆ. ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗಿದ್ದರೂ, ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಗಮನ ಅತ್ಯಲ್ಪ.

ಪ್ರವಾಹ ನಿಯಂತ್ರಣ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು, ಅವುಗಳು ಕೃಷಿಯ ಮೇಲೆ ಯಾವ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಬೀರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸದೆ, ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು. ನೂರಾರು ಮೈಲಿ ಉದ್ದದ ಕಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಲಾಯಿತು. ಆದರೆ ಇವುಗಳಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಮದಗಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ನೀರಿನ ಹರಿಯುವಿಕೆಗೆ ಅಡಚಣೆಯುಂಟಾಗಿ, ಆಸುಪಾಸಿನ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೆ ಭಾರಿ ತೊಂದರೆಯುಂಟಾಯಿತು. ವಿನಾಶವನ್ನು ಹೊತ್ತುತರುವ ಪ್ರವಾಹವು ಮೆಕ್ಕಲು ಮಣ್ಣನ್ನೂ ಹೊತ್ತುತರುತ್ತದೆ. ಪ್ರವಾಹ ನಿಯಂತ್ರಣ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ನಡೆದಿರುವಂತಹ ಕೆಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಕಟ್ಟೆಗಳು ಪಾಳು ಭೂಮಿಯನ್ನಲ್ಲದೆ ರಕ್ಷಿಸಲು ಬೇರೆ ಏನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅಲ್ಲಿನ ಜನರು ದೂರುತ್ತಾರೆ.

ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಸಿಗಬೇಕಾದ ಮನ್ನಣೆ ದೊರೆತಿಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಒಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಇಲಾಖೆಯನ್ನು ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗಾಗಿ ತೆರೆಯುವುದು ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಸೂಕ್ತ ಹಣಕಾಸನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯ. ಸರ್ಕಾರವು ಇರಬಹುದಾದ ತಾಂತ್ರಿಕ ತೊಡಕುಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿ, ಬೇಕಾದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿದರೆ, ಬಾವಿಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದು, ಕೆರೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಮೊದಲಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಜನತೆಯ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದಲೇ ನೆರವೇರಿಸಬಹುದು. ಹೊಸವನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದರ ಜೊತೆಗೆ, ಹಳೆಯವನ್ನು ದುರಸ್ತುಮಾಡಿ ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದೂ ಅಷ್ಟೇ ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಕೃತಕ ಮತ್ತು ಸಾವಯವ ಗೊಬ್ಬರಗಳು: ಕೃತಕ ಮತ್ತು ಸಾವಯವ ಗೊಬ್ಬರಗಳು ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆಯ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಕೃತಕ ಗೊಬ್ಬರಗಳಿಗೆ ಇರುವ ಬೇಡಿಕೆಯು ದೇಶೀಯ ಉತ್ಪನ್ನವನ್ನು ಮೀರಿ ಬೆಳೆದಿದೆ.

ಇವುಗಳನ್ನು ವಿವೇಚನೆಯಿಲ್ಲದೆ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ರೈತರಿಗೆ ಕೃತಕ ಗೊಬ್ಬರಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸದ್ಯದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ರೈತರು ತಮ್ಮ ಅನುಭವದಿಂದಲೇ ಪಾಠ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಕೃತಕ ಗೊಬ್ಬರಗಳಿಗಿರುವ ಬೇಡಿಕೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು, ದೇಶೀಯ ಉತ್ಪನ್ನದಲ್ಲಿ ಏರಿಕೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಅದನ್ನು ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಕೃತಕ ಗೊಬ್ಬರಗಳ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವುದು ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯ ಮತ್ತು, ಅಗತ್ಯವಿದ್ದರೆ, ಖಾಸಗೀ ವಲಯಕ್ಕೆ ಈ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಅನುಮತಿಕೊಡಬಹುದು.

ಕೃತಕ ಗೊಬ್ಬರಗಳಿಗೆ ಇರುವ ಬೇಡಿಕೆಯು ಸರ್ಕಾರದ ಪ್ರಯತ್ನವಿಲ್ಲದೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ಬೇಡಿಕೆಯ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಅಂದಾಜು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಆಹಾರ ಮತ್ತು ಕೃಷಿ ಸಚಿವಾಲಯದ ಪ್ರಕಾರ ಈ ಬೇಡಿಕೆಯು ಯೋಜನೆಯ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಮೀರಿ ಮೇಲೇರುತ್ತಿದೆ. ಅಮೋನಿಯಾ ಸಲ್ಫೇಟ್‌ನ ಬೇಡಿಕೆಯು ೧೯೫೭-೫೮ ಮತ್ತು ೧೯೫೮-೫೯ರಲ್ಲಿ ಕ್ರಮವಾಗಿ ೧೩.೪ ಮತ್ತು ೧೪.೫ ಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳು ಎಂಬುದು ಈಗಿನ ಅಂದಾಜು. ಆದರೆ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಈ ವರ್ಷಗಳಿಗೆ ನಿಗದಿತವಾದ ಗುರಿಗಳು ಕ್ರಮವಾಗಿ ೯.೫ ಮತ್ತು ೧೨ ಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳು.

ಸಾವಯವ ಗೊಬ್ಬರಗಳ ಶೇಖರಣೆಯನ್ನು ಉತ್ತಮಪಡಿಸುವುದೂ ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. “ನೈಟ್ರೋಜಿನ್‌ಯುಕ್ತ ಗೊಬ್ಬರಗಳಷ್ಟು ಕೊರತೆಯಿಲ್ಲದೆ ಇರುವ ಎಣ್ಣೆ ಹಿಂಡಿ, ಮೀನಿನ ಗೊಬ್ಬರ, ಮೂಳೆ ಗೊಬ್ಬರ, ಸೂಪರ್ ಫಾಸ್ಫೇಟು ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವಂತೆ ರೈತರನ್ನು ಪುಸಲಾಯಿಸಬೇಕು” ಎಂದು ಸಮಿತಿಯು ಒತ್ತಾಯಮಾಡಿದೆ.

ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳ ವಿಚಾರಣಾ ಸಮಿತಿಯು ತನ್ನ ವರದಿಯನ್ನು ೧೯೫೭ರ ನವೆಂಬರ್‌ನಲ್ಲಿಯೇ ಸಲ್ಲಿಸಿದ್ದರೂ, ಈ ಸಮಿತಿಯ ಶಿಫಾರಸ್ಸುಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಲು ಸರ್ಕಾರವು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಯಾವ ಕ್ರಮಗಳನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳ ಯೋಜನೆಗಳು ೧೯೫೮-೫೯ರಲ್ಲಿ ಆಹಾರದ ಉತ್ಪಾದನೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಒತ್ತನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಬಾಂಬೆಯೊಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದ ಯಾವ ರಾಜ್ಯವೂ ಕೃಷಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಗಮನಾರ್ಹವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಕೃಷಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಪರಿಷ್ಕೃತ ಗುರಿಯು ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಮೊದಲನೆಯ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ರೂ. ೫೨ ಕೋಟಿಯಿದೆ. ಆದರೆ, ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಕಡೆಯ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ, ಅಂದರೆ ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ, ಅದು ರೂ. ೭೯.೫ ಕೋಟಿಯಿತ್ತು. ೧೯೫೭-೫೮ಕ್ಕೆ ನಿಗದಿಮಾಡಿದ

ಮೊತ್ತವು ರೂ. ೭೭ ಕೋಟಿಯಿತ್ತು. ಇದು ೧೯೫೫-೫೬ರ ಪರಿಷ್ಕೃತ ಗುರಿಗಿಂತ ರೂ. ೨೫ ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿತ್ತು. ೧೯೫೮-೫೯ಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಸಂಖ್ಯೆಗಳು ದೊರೆತಿಲ್ಲ. ಆದರೂ, ವೆಚ್ಚದ ಸಂಖ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಗಮನಾರ್ಹ ಹೆಚ್ಚುವರಿಯೇನೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಆದ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಪುನಾರೂಪಿಸುವಿಕೆ

ಉಳಿತಾಯ ಮಾಡುವುದು, ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿನ ಹಣಕಾಸಿನ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವುದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ ವಿಷಯವೇ ಆಗಿದೆ. ಆದರೆ, ಆಹಾರ ಉತ್ಪಾದನಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಉಳಿತಾಯ ಮಾಡಿ, ಆಡಳಿತದ ವೆಚ್ಚಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಭಾರಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದು ಥೋಂಗೀ ಉಳಿತಾಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ, ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಆರ್ಥಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಅಡಚಣೆಯು ಉಂಟಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಆಹಾರ ಮತ್ತು ಕೃಷಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಆರ್ಥಿಕ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಸೋತಿಯಾದುದೇ ಕಾರಣ. ದೇಶಭಕ್ತಿ ಅಥವಾ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗಾಗಿ ನಾವು ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಾವಲಂಬನೆಯ ನೀತಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಅದೊಂದೇ ಉಳಿದೆಲ್ಲಾ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಆರ್ಥಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಕಾರಣದಿಂದ ನಾವು ಇದಕ್ಕೆ ಒತ್ತನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಆಹಾರವು ಎಲ್ಲಾ ಮಾನವರ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಅಗತ್ಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಅದನ್ನು ಸ್ವಂತ ಉತ್ಪಾದನೆಯಿಂದ ಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಅಥವಾ ಆಹಾರವನ್ನು ಬೇರೆಯವರಿಗೂ ನೀಡುವಷ್ಟು ಬೆಳೆಯುವಂತಹ ಬೆಳೆಗಾರರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಸೇವೆಗಳನ್ನು ಮಾರುವುದರ ಮೂಲಕ ಗಳಿಸಬೇಕು. ಇದು ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗಬೇಕಾದರೆ, ಲಾಭದಾಯಕವಾಗಿರಬೇಕಾದರೆ, ಮತ್ತು ಅನಿರ್ಬಂಧಿತವಾಗಿ ನಡೆಯಬೇಕಾದರೆ, ಬೆಳೆಗಾರ ಮೊದಲು ತನ್ನ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟನ್ನು ಬೆಳೆಯಬೇಕು ಮತ್ತು ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ಸೇವೆ ಮತ್ತು ವಸ್ತುಗಳಿಗೆ ಬೆಲೆಕೊಡುವಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸ್ಥಿತಿವಂತನಾಗಿರಬೇಕು. ಬಲವಂತದಿಂದಾಗಿ, ವಸಾಹತು ಅಥವಾ ಸರಕಾರದಿಂದ ಪ್ರಣೀತವಾದ ಸಮಾಜವಾದಿ ಅಥವಾ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ಆರ್ಥಿಕ ವಾತಾವರಣದಿಂದಾಗಿ, ಬೆಲೆಗಳ ತಂತ್ರದಿಂದಾಗಿ, ಕಡ್ಡಾಯ ಸಂಗ್ರಹದಿಂದಾಗಿ ಅಥವಾ ಇತರ ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ ಬೆಳೆಗಾರ ತನ್ನ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ತ್ಯಾಗಮಾಡಿ ತನ್ನ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಮಾರಬೇಕಾಗಿ ಬರಬಹುದು. ಸಮಾಜದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯವಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕಿರುವ ಒಂದೇ ಪರಿಹಾರವೆಂದರೆ ಆಹಾರದ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಅಧಿಕಗೊಳಿಸುವುದು.

ಸರಕಾರಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ನೀಡುತ್ತಿರುವ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ನಂಬಬಹುದಾದರೆ, ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆ ವೃದ್ಧಿಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಅವುಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಕೂಡ ಆಹಾರ ವಸ್ತುಗಳ ಕೊರತೆಯಿದೆ ಮತ್ತು ಬೆಲೆಗಳು ಏರುತ್ತಿವೆ. ೧೯೫೫-೫೬ರಲ್ಲಿ ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳ ಆಮದು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಇರಲಿಲ್ಲವಾದರೂ, ನಂತರದ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಡುತ್ತಿದೆ. ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತಿರುವ ಹೆಚ್ಚಳದ ದರವು ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ಏರಿಕೆಯ ದರಕ್ಕೆ ಸಮನಾಗಿಲ್ಲ. ಭೂಮಿಯ ಮೇಲಿನ ಒತ್ತಡವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವ ಮತ್ತು ಕೈಗಾರಿಕೀಕರಣದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇವಲ ಒಂದು ಕ್ಷೇತ್ರದಿಂದ ಮತ್ತೊಂದಕ್ಕೆ ಈ ಒತ್ತಡವನ್ನು ವರ್ಗಾಯಿಸುವುದೇ ಆಗಿದೆ. ಅದು ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯವೇ ಆದರೂ ಮುಖ್ಯ ಪ್ರಶ್ನೆ ಅದಲ್ಲ. ಇಂದು ಒಂದು ಸಾವಿರ ಜನರಲ್ಲಿ ೭೦೬ ಜನರು ಕೃಷಿ ಅಥವಾ ತತ್ಸಂಬಂಧಿ ವೃತ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ೫೦೦ಕ್ಕೆ ಇಳಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ಈ ೫೦೦ ಜನರ ಜೀವನವನ್ನು ಅದು ಉತ್ತಮಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಈ ೫೦೦ ಜನರು ಉಳಿದ ೫೦೦ ಜನರಿಗೆ ಆಹಾರವನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕು, ಅಥವಾ ಈ ೫೦೦ ಜನರು ತಮ್ಮ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಮತ್ತೂ ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕು ಕಾರಣ ಕೃಷಿ ಕ್ಷೇತ್ರದಿಂದ ನಿರ್ಗಮಿಸಿದ ೨೦೬ ಜನರಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಕಚ್ಚಾವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕು, ಅದರಲ್ಲಿ ಬಹುಪಾಲುನ್ನು ಕೃಷಿ ಕ್ಷೇತ್ರವೇ ಒದಗಿಸಬೇಕು. ಸದ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೃಷಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವ ೭೦೬ ಜನರು ತಮ್ಮ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಿಕೊಂಡ ನಂತರ ಉಳಿದ ೨೯೪ ಜನರಿಗೆ ಒದಗಿಸಲು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ೭೦೬ ಜನರ ಆಹಾರ ಉತ್ಪಾದನಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲು, ಅಥವಾ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಾಕಾಗುವಷ್ಟನ್ನಾದರೂ ಬೆಳೆಯುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಯಾವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನೂ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಹೊಂದಿಲ್ಲ.

ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಮಾರುವಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಕೃಷಿಕರು ಬೆಳೆಯದಿದ್ದರೆ, ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರ ಪರಸ್ಪರವಲಂಬನವು ಕೃತಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೊಂದರ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿರಬಹುದು. ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳ ಸಂಗ್ರಹಣೆ ನಡೆದಿರಬಹುದು, ಬೆಳೆಗಾರರು ಕೈಗಾರಿಕಾ ಉತ್ಪನ್ನಗಳನ್ನು ಸರಕಾರವು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಿದ ಬೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ಒತ್ತಾಯದ ವಾತಾವರಣವು ಇರಬಹುದು. ಅಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಮೌಲ್ಯ ಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಗಣನೆಗೆ ತಂದುಕೊಂಡಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ನಿಯಂತ್ರಿತ ಪದಾರ್ಥಗಳಾದ ಸ್ಪೀಲ್, ಸಿಮೆಂಟ್, ಕೃತಕ ಗೊಬ್ಬರ - ಇವುಗಳ ಬೆಲೆಗಳು

ಎರಲು ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಕೃಷಿಯನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತೇಜನವನ್ನು ನೀಡಿದ ದೇಶಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಜೀವನದ ಮಟ್ಟವು ಕುಸಿದಿದೆ. ಬ್ರಿಟನ್ ಮತ್ತಿತರ ಯೂರೋಪಿನ ದೇಶಗಳು ತಮ್ಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಕ್ಷೇಮವನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಕಾರಣ ಆ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಕೃಷಿಯ ಉತ್ಪಾದನೆ ಬೇಡಿಕೆಗಿಂತ ಅಧಿಕವಾಗಿದೆ. ಜೊತೆಗೆ ಆ ದೇಶಗಳ ವಸಾಹತುಶಾಹಿಗಳ ಬಲವು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ಭಾರತದಲ್ಲಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಬೇರೆಯದಾಗಿದೆ.

ಕೃಷಿಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯು ಆರ್ಥಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಅನಿವಾರ್ಯ ಅಗತ್ಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಕೃಷಿಯ ಈ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರಬೇಕಿತ್ತು. ಆದರೆ ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡಿರುವ ನೀರಾವರಿ, ಪ್ರಾಣಿ ಸಾಕಾಣಿಕೆ, ಅರಣ್ಯೀಕರಣ ಮೊದಲಾದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಯೋಜನೆಗಳು ಇಂತಹ ವಿಶಾಲ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆಗೆ ಸಹಾಯವಾಗಬಹುದಿತ್ತು ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತನೆ ನಡೆಸಿಲ್ಲ. ಸಮುದಾಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಿಸ್ತರಣಾ ಸೇವೆಗಳಂತಹ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಹಣೆಯ ಬರಹವೂ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿಲ್ಲ. ಇವುಗಳು ಕೃಷಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಒಂದು ಅವಿಭಾಜ್ಯ ಅಂಗವಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ವಿವಿಧ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಬೇರೆಬೇರೆಯ ಸಚಿವಾಲಯಗಳ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದು, ಈ ಸಚಿವಾಲಯಗಳ ನಡುವೆ ಸಮನ್ವಯದ ಅಭಾವವಿದೆ.

ಭೂ ಸುಧಾರಣೆ

ಆಹಾರ ಮತ್ತು ಇತರ ಕೃಷಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಹೆಚ್ಚಳದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಭೂ ಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸದೆ ಇರುವುದು ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ನ್ಯೂನತೆ. ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಭೂಸುಧಾರಣೆಯ ಮುನ್ನಡೆ ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಮೊದಲನೆಯ ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಗಳ ಪುನರ್ವಿಮರ್ಶೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ತರಾಟೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದೆ. ಮಧ್ಯವರ್ತಿಗಳನ್ನು ತೊಲಗಿಸಲು ಒಮ್ಮತವು ಮೂಡಿದ್ದು, ಬಹುತೇಕ ರಾಜ್ಯಗಳು ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಇದರ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿವೆ. ಆದರೆ ಹಿಡುವಳಿಯ ಮೇಲಿನ ಮಿತಿಯ ಹಾಗೂ ಭೂಮಿಯ ಮರುಹಂಚಿಕೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಕ್ರಮವನ್ನೂ ಅವು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವ ಪಟ್ಟಭದ್ರ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳು ಅಥವಾ ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರದ ತತ್ವಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿನ ಅಜ್ಞಾನವೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿರಬಹುದು. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ, ಸಮಸ್ಯೆಯ ಸಾಮಾಜಿಕ

ನ್ಯಾಯದ ಬಗ್ಗೆಯೇ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ಇತರ ಮಾಲಿಕತ್ವಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಈ ತತ್ವವನ್ನು ಕೇವಲ ಭೂ ಹಿಡುವಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅನ್ವಯಿಸುವುದನ್ನು ಭೂಮಾಲೀಕರು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ನ್ಯಾಯದ ಅಗತ್ಯವು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವಷ್ಟೇ ನಗರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇದೆ. ಎಲ್ಲಾ ಭೂಮಿಯನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿ ಸಾಮೂಹಿಕ ಅಥವಾ ಸಹಕಾರೀ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದ ಬೇಸಾಯಮಾಡುವ ಕ್ರಮವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದರೆ ಹಿಡುವಳಿಗಳ ಮೇಲಿನ ಮಿತಿಗೆ ಯಾವ ಅರ್ಥವೂ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಎರಡೂ ಪದ್ಧತಿಗಳಿಗೆ ಒತ್ತನ್ನು ನೀಡುವ ಆಯೋಗದ ಕ್ರಮವು ಅಂತರ್ವಿರೋಧದಿಂದ ಕೂಡಿದೆ. ಭೂಮಿಯನ್ನು ಸಮಾಜೀಕರಣಮಾಡಬೇಕಾದರೆ, ಅದರ ಉತ್ಪನ್ನಗಳನ್ನು ಸಾಮಾಜಿಕ ನ್ಯಾಯದ ದೈಯಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ವಿತರಣೆ ಮಾಡಿದರೆ, ಸಾಮಾಜಿಕ ನ್ಯಾಯದ ಅಗತ್ಯಗಳು ತಮ್ಮಿಂದ ತಾವೇ ಪೂರೈಸಲ್ಪಡುತ್ತವೆ.

ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಒಂದು ಸಮಗ್ರ ಭೂ ಒಡತನದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನೂ ಉದ್ದೇಶಿಸಿಲ್ಲ. ಗುತ್ತಿಗೆ ನಿಯಂತ್ರಣದಿಂದ ಹಿಡಿದು ಸಹಕಾರೀಕರಣದವರೆಗೆ ಹತ್ತು ಹಲವು ಸುಧಾರಣೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅದು ಮಾತನಾಡುತ್ತದೆ. ರೈತ ಅಥವಾ ಉಳುವವನು ಭೂಮಿಯ ಜೊತೆ ಹೊಂದಿರುವ ಸಂಬಂಧದ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಜನೆಗೆ ಸರಿಯಾದ ಕಲ್ಪನೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ರೈತ-ಭೂಮಿಯ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರೆ, ಹಿಡುವಳಿಯ ಒಗ್ಗೂಡಿಕೆ, ಗುತ್ತಿಗೆಯ ನಿಯಂತ್ರಣ, ಭೂಸ್ವಾಮ್ಯದ ನಿರ್ಧಾರ, ಭೂ ಅಡಮಾನ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳ ಸ್ಥಾಪನೆ, ಇತ್ಯಾದಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೊಳಿಸಬಹುದು. ಕುಟುಂಬ-ವ್ಯವಸಾಯದ ಬದಲಾಗಿ, ಸಮುದಾಯ ವ್ಯವಸಾಯ, ಸಹಕಾರೀ ವ್ಯವಸಾಯ, ಇಡೀ ಹಳ್ಳಿಯೇ ಒಂದು ಘಟಕವಾಗಿ ಮಾಡುವ ವ್ಯವಸಾಯ, ಭೂಸೇನೆಯಿಂದ ವ್ಯವಸಾಯ - ಈ ರೀತಿಯ ವ್ಯವಸಾಯದ ಬಗ್ಗೆ ಆಯೋಗವು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಆಗ ಉಂಟಾಗುವ ವ್ಯವಸಾಯದ ರೂಪಾಂತರವು ಬೇರೆಯ ರೀತಿಯದೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ.

ಸಹಕಾರೀ ಕೃಷಿ

ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯು ಗ್ರಾಮದ ಆರ್ಥಿಕತೆಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಸಹಕಾರೀ ಗ್ರಾಮ ಚಳವಳಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಗುರಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂಬ ಸಲಹೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಸಾಕಾರಗೊಳಿಸುವಲ್ಲಿ ಭೂದಾನ ಚಳವಳಿಯು ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿತ್ತು. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು 'ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿರುವ ಇಡೀ ಭೂಮಿಯು ಸಮುದಾಯದ ಸಹಕಾರೀ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವವರೆಗೂ ಸಹಕಾರೀ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸುತ್ತಾ

ಹೋಗಬೇಕು.”* ಇಂದಿನ ನೀತಿಯನ್ನು ಸಂಕ್ರಮಣಕಾಲದ ನೀತಿಯನ್ನಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ‘ಸ್ವಯಂಪ್ರೇರಿತ’ ಅಥವಾ ‘ಸಹಕಾರಿ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸುವ ಹಕ್ಕು’, ಅಥವಾ ‘ಒಬ್ಬನ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ವರ್ಗಾಯಿಸುವ ಹಕ್ಕು’ ಮುಂತಾದ ನುಡಿಗಟ್ಟುಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅರ್ಥವೂ ಇಲ್ಲ. ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಪ್ರಾಯೋಜಿಸಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಲ್ಲಿ, ಸಹಕಾರೀ ಬೇಸಾಯವೇ ಅತ್ಯಂತ ವಿರೋಧವನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿರುವುದು ಗಮನಾರ್ಹ ವಿಷಯ. ಮುಸ್ಲೋರಿಯಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರೀ ಚಳವಳಿಯ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಸೇರಿದ್ದ ರಾಜ್ಯಗಳ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಸಭೆಯು, ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಿಸ್ತರಣಾ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಹಕಾರೀ ಬೇಸಾಯದ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವ ಗುರಿಯನ್ನು ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿ ಶಿಫಾರಸ್ಸು ಮಾಡಿತ್ತು. ಕೃಷಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಚೈನಾದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಸಹಕಾರೀ ಚಳವಳಿಯನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಲು ಅಲ್ಲಿಗೆ ತಂಡವೊಂದನ್ನೂ ಕಳುಹಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ೧೯೫೨ರ ಮೇ ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ಆ ತಂಡವು ತನ್ನ ವರದಿಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿತ್ತು. ಚೈನಾದ ಸಹಕಾರೀ ಚಳವಳಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಅಪಾರವಾಗಿ ಪ್ರಭಾವಿತವಾಗಿದ್ದ ಆ ತಂಡವು ಸಹಕಾರವೇ ನಮ್ಮ ಗ್ರಾಮೀಣ ಆರ್ಥಿಕತೆಗೆ ರಾಮಬಾಣವೆಂದು ತನ್ನ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದರೂ, ತಂಡದ ಇಬ್ಬರು ಸದಸ್ಯರು ತಮ್ಮ ತೀವ್ರ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ದಾಖಲಿಸಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲಿ ಬಣ್ಣಬಣ್ಣವಾಗಿ ದಾಖಲಿಸಿದ್ದ ಚೈನಾ ಸರ್ಕಾರದ ಸಹಕಾರೀಕರಣದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಿಸ್ಸಂಶಯವಾಗಿ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ವಾತಾವರಣಕ್ಕೆ ಹೊಂದುವಂತಹವುಗಳಲ್ಲ.

ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರೀ ಬೇಸಾಯ ಪದ್ಧತಿಗೆ ತೀವ್ರ ವಿರೋಧವಿರುವುದನ್ನು ಈ ತಂಡವು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. “ಕಳೆದ ಕೆಲವು ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮೊಡನೆ ಚರ್ಚಿಸಿದ ಹಲವಾರು ಭಾರತೀಯ ಚಿಂತಕರು ಸಹಕಾರೀ ಬೇಸಾಯದ ಉಪಯುಕ್ತತೆ ಹಾಗೂ ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಗಂಭೀರವಾದ ಶಂಕೆಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದರು. ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖ ಪಾತ್ರವಹಿಸುವವರೂ ಸೇರಿದಂತೆ ಕೆಲವರು, ಸಹಕಾರೀ ಬೇಸಾಯದ ಕ್ರಮವು ನಮ್ಮ ಜನತೆ ಜಾಯಮಾನಕ್ಕೆ ಹೊಂದುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ರೈತರಿಗೆ ಭೂಮಿಯ ಸಂಗಡ ಅವಿನಾಭಾವದ ಸಂಬಂಧವಿದೆ. ನಮ್ಮ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ಹೊರತಾದ ಬಲವಂತ ಮತ್ತು ಶಕ್ತಿಯ ಉಪಯೋಗಗಳಿಲ್ಲದೆ ಈ ಚಳವಳಿಯನ್ನು ಸಾರ್ಥಕಗೊಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ತರ್ಕಬದ್ಧವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿದರೆ, ಸಹಕಾರೀ ಚಳವಳಿಯು ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ರೂಪವನ್ನು ತಳೆದ ಸಮಾಜದ

* ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ, ಪು. ೨೦೬

ರೂಪುಗೊಳ್ಳುವಿಕೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿ ಅದು ರೈತರ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಮತ್ತು ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟರಿ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ವಿರೋಧವನ್ನು ತರುತ್ತದೆ. ಸಹಕಾರೀ ಬೇಸಾಯದಲ್ಲಿ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ರೈತರು ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ, ಉತ್ಪಾದನೆಯು ಕುಸಿಯುತ್ತದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಉತ್ಪಾದನಾ ವೆಚ್ಚವು ಹೆಚ್ಚಾಗಲೂಬಹುದು ಎಂಬ ಭಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಈಗಾಗಲೇ ದೇಶದ ಕೆಲವು ಕಡೆ ಇರುವ ಸಹಕಾರೀ ಬೇಸಾಯವನ್ನು ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ, ರೈತರಿಗೆ ಸಾಲಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ, ಅವರ ಬೆಳೆಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹ ಮಾಡಿ ಮಾರಾಟ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಹಕಾರೀ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸುವುದು ಉತ್ತಮ ಮತ್ತು ಇದರಿಂದ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಉಳಿತಾಯವೂ, ಕಾರ್ಯಕ್ಷಮತೆಯಲ್ಲಿ ಏರಿಕೆಯೂ ಉಂಟಾಗಿ, ಅದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳ ಒಟ್ಟಾರೆ ಉತ್ಪಾದನೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ ಎಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಅವರು ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಜಪಾನಿನ ಅನುಭವವನ್ನು ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿ ನೀಡುತ್ತಾರೆ.”*

ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರೀ ಬೇಸಾಯದ ತತ್ವ ಮತ್ತು ಅನುಷ್ಠಾನಗಳ ಬಗ್ಗೆ ವಿವರವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸುವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಹೊಂದಿಲ್ಲ. ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಉದ್ಧರಣವು ‘ಭಾರತದ ಚಿಂತಕರ, ಆಡಳಿತಗಾರರ ಮತ್ತು ಸಾರ್ವಜನಿಕರ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಸಬಲ್ಲ ನಾಯಕರ’ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ಇಂತಹವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ದುರ್ಲಕ್ಷಿಸಿ, ಹಿಮಾಲಯದ ಆಚೆಗಿನ ಫೋಷಣಾ ವಾಕ್ಯಗಳಿಗೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಬೆಲೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ನಿಜಕ್ಕೂ ದುರದೃಷ್ಟಕರ. ಇದೊಂದು ಅದ್ಭುತವಾದ ಪ್ರಮಾದ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಭೂಮಿ-ಉಳುವವನ ನಡುವೆ ಇರುವ ಅನುಪಾತವು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಮತ್ತು ಯಾಂತ್ರೀಕೃತ ಬೇಸಾಯಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲಕರವಾಗಿಲ್ಲ. “ಪ್ರಕೃತ ಇರುವ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಕೆಲವು ಹಂತಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಕೃಷಿಯಲ್ಲಿ, ಯಾಂತ್ರೀಕೃತ ಬೇಸಾಯದಿಂದ ಒದಗುವ ಲಾಭವನ್ನು ನಿರುದ್ಯೋಗದ ಸಾಮಾಜಿಕ ನಷ್ಟವು ಇಲ್ಲವಾಗಿಸುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಆಯೋಗವೇ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.**

ನಮ್ಮ ಉತ್ಪಾದನೆಯು ಹೆಚ್ಚಾಗಬೇಕೆಂದರೆ ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರುವ ನಿರುದ್ಯೋಗವನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಬೇಕಾದರೆ ಸಹಕಾರೀ ಬೇಸಾಯ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಕೈಬಿಡಬೇಕು. ಸಹಕಾರೀ ಬೇಸಾಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದ ಯಂತ್ರಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸದಿದ್ದರೂ, ಅರೆಕಾಲಿಕ ಉದ್ಯೋಗವು ನಿರುದ್ಯೋಗವಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿತವಾಗಬಹುದು. ಬದಲಿ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ನಾವು ನೀಡಲು ಶಕ್ತರಾಗುವವರೆಗೆ ‘ಈಗ ಅವ್ಯಕ್ತ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವ

* Report of the Indian Delegation to China on Agrarian Co-operation, p. 125

** The Second Five Year Plan, p. 113

ನಿರುದ್ಯೋಗವನ್ನು ಬಟಾಬಯಲಿಗೆ ತರುವ ಕೆಲಸವು ವಿವೇಕಯುತವಾದುದಲ್ಲ. ಅರೆಕಾಲಿಕ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿರುವವರು ಪೂರ್ಣಕಾಲದ ಉದ್ಯೋಗಿಗಳಾಗುವಂತಹ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ನಾವು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬೇಕು. ಇದು ಕುಟುಂಬವನ್ನು ಆಧರಿಸಿದ ಸಾಂದ್ರೀಕೃತ ಬೇಸಾಯವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದರೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಜೊತೆಗೆ, ಇದು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಸರ್ವತೋಮುಖ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಕೃಷಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತದೆ.

ತಾತ್ವಿಕ ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟರೂ, ಸಹಕಾರೀ ಬೇಸಾಯದಿಂದ ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಲಾಭವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಆಯೋಗಕ್ಕೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಗಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿಯೂ, ಕೃಷಿಯಂತಹ ಒಂದು ಪ್ರಮುಖ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಗಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಇದು ಸಕಾಲವಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನಾವು ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಸಹಕಾರೀ ಸೇವಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದೇವೆ. ಇವುಗಳ ಕಾರ್ಯವೈಖರಿಯು ನಮಗೆ ಸಂತೋಷದಾಯಕವಾಗಿಲ್ಲ. ಸಹಕಾರೀ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಉತ್ಪಾದನಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರುವುದು ಕಷ್ಟಕರವಾದದ್ದು, ಅದು ವಿವಿಧ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಮಾಣೀಕರಣಗೊಳಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದ ಕೃಷಿ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೂ ಕಷ್ಟಕರವಾದದ್ದು. ರೈತರಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಿದ್ದಷ್ಟು ಸಾಲಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ಸೌಲಭ್ಯಗಳು ಇನ್ನೂ ನಮ್ಮ ಬಳಿ ಇಲ್ಲ. ಸಾಲದ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಈಗ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಬಡ್ಡಿಗೆ ಸಾಲಕೊಡುವ ಹಣವಂತರು ಪೂರೈಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಒಮ್ಮೆ ಸಹಕಾರಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾದರೆ, ಸಾಲಗಳನ್ನು ನೀಡುವ ಇವರು ರಂಗದಿಂದ ನಿರ್ಗಮಿಸುತ್ತಾರೆ. ಬಡ್ಡಿಯ ಮೂಲಕ ರೈತರ ರಕ್ತವನ್ನು ಹೀರುವವರ ಬಗ್ಗೆ ನಮಗೆ ಅತಿಶಯವಾದ ಒಲವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವರು ರೈತರಿಗೆ ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾದ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸಹಕಾರೀ ಬೇಸಾಯವು ಹೊರಲಾರದ ಹೊರೆಯನ್ನು ಸರಕಾರದ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸುತ್ತದೆ.

ಸಾಲ ನೀಡುವ ಮತ್ತು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ನೆರವನ್ನು ನೀಡುವ ಸಹಕಾರೀ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು: ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಸಹಕಾರೀ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಚಿತ್ರವು ರೈತರಿಗೆ ಹಣಕಾಸು ಮತ್ತು ಇತರ ನೆರವನ್ನು ನೀಡುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನ್ಯೂನತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದುದಾಗಿದೆ. ಗ್ರಾಮೀಣ ಸಾಲ ಸಮೀಕ್ಷಾ ವರದಿಯು ಕೃಷಿಕರ ಸಾಲದ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ರೂ. ೭೫೦ ಕೋಟಿಯೆಂದು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಕೆಳಕಂಡ ಮೂಲಗಳಿಂದ ಪಡೆಯಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತದೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ

ಹಣಕಾಸಿನ ಮೂಲ	ಸಾಲಗಳ ಅನುಪಾತ	
	ಒಟ್ಟು ಮೊತ್ತದ ಶೇಕಡಾವಾರು	ಮೊಬಲಗು (ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಲ್ಲಿ)
ಸರಕಾರ	೩.೩	೨೫
ಸಹಕಾರೀ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು	೩.೧	೨೩
ಬಂಧುಗಳು	೧೪.೨	೧೦೬
ಭೂಮಾಲೀಕರು	೧.೫	೧೧
ಸಾಲ ಕೊಡುವ ರೈತರು	೨೪.೯	೧೮೭
ಸಾಲಕೊಡುವ ವೃತ್ತಿಪರರು	೪೪.೮	೩೩೬
ವ್ಯಾಪಾರ	೫.೫	೪೧
ವಾಣಿಜ್ಯ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳು	೦.೯	೭
ಇತರೆ	೧.೮	೧೪
ಒಟ್ಟು	೧೦೦.೦	೭೫೦

ಈ ವರದಿಯ ಸಲ್ಲಿಕೆಯ ದಿನದಿಂದ ಈಚೆಗೆ ಸಾಲ ನೀಡುವ ಸಹಕಾರೀ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಂದು ಪ್ರಗತಿಯಾಗಿದೆ. ಗ್ರಾಮೀಣ ಸಾಲ ಸಮೀಕ್ಷಾ ಸಮಿತಿಯ ಶಿಫಾರಸ್ಸಿನ ಪ್ರಕಾರ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕೃಷಿ ಸಾಲ ನಿಧಿ (ದೀರ್ಘಕಾಲಿಕ) ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕೃಷಿ ಸಾಲ ನಿಧಿ (ಸ್ಥಿರೀಕರಣ) ಎಂಬ ಎರಡು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ನಿಧಿಗಳನ್ನು ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕಿನ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಲಾಗಿದೆ. ಮೊದಲನೆಯದಕ್ಕೆ ರೂ. ೧೦ ಕೋಟಿಯ ಆರಂಭಿಕ ಮೊತ್ತವನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕು ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ವಾರ್ಷಿಕ ರೂ. ೫ ಕೋಟಿಯ ಮೊತ್ತವನ್ನು, ಅದರ ಬಂಡವಾಳವು ರೂ. ೩೫ ಕೋಟಿಯಾಗುವವರೆಗೆ ನೀಡುತ್ತದೆ. ಅದು ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳಿಗೆ ಸಹಕಾರೀ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಸಾಮಾನ್ಯ ಷೇರುಗಳಲ್ಲಿ ವಿನಿಯೋಗಿಸಲು ಸಾಲವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಎರಡನೆಯ ಸಂಸ್ಥೆಯು ಅಲ್ಪಾವಧಿಯ ಸಾಲಗಳನ್ನು ಮಧ್ಯಮಾವಧಿಯ ಸಾಲಗಳನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಲು, ರಾಜ್ಯಗಳ ಸಹಕಾರೀ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಸಾಲವನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ೧೯೫೬ರ ಜೂನ್ ೩೦ರಿಂದ ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕು ಈ ನಿಧಿಗೆ ವಾರ್ಷಿಕ ರೂ. ೧ ಕೋಟಿಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದೆ.

ಸಮಿತಿಯು ಸಹಕಾರೀ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಸಾಲ ನೀಡುವ ಮತ್ತು ಇತರ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳ ನಡುವೆ ಸಮನ್ವಯವಿರಬೇಕೆಂದು ಶಿಫಾರಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿತ್ತು. ೧೯೫೬ರ ಜೂನ್‌ನಲ್ಲಿ

ಕೃಷಿ ಉತ್ಪನ್ನ (ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಉಗ್ರಾಣ) ಸಂಸ್ಥೆಯ ಕಾನೂನು ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಇದರ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯಗಳ ಉಗ್ರಾಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಹಕಾರೀ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಉಗ್ರಾಣ ಮಂಡಲಿಯು ೧೯೫೬ರ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೧ರಂದು ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಕೃಷಿ ಉತ್ಪನ್ನಗಳನ್ನು ಶೇಖರಿಸಿ ಇಡುವುದಕ್ಕೆ ಉಗ್ರಾಣಗಳ ನಿರ್ಮಾಣವನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಮಾರಾಟವನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಈ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಸಹಕಾರೀ ರಂಗದ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಹಕಾರೀ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಉಗ್ರಾಣ ಸಂಸ್ಥೆ, ಆಹಾರ ಹಾಗೂ ಕೃಷಿ ಸಚಿವಾಲಯ ಮತ್ತು ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕು ಇವುಗಳು ಜಂಟಿಯಾಗಿ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕು. ಮುಂದಿನ ಕೋಷ್ಟಕವು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಆಗಿರುವ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ

ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ	೧೯೫೬-೫೭ರ ಗುರಿಗಳು	೧೯೫೬-೫೭ರ ಸಾಧನೆಗಳು
೧. ದೊಡ್ಡಪ್ರಮಾಣದ ಸಹಕಾರೀ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು	೧,೨೭೦	೧,೪೨೯
೨. ಮಾರಾಟದ ಸಹಕಾರೀ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು	೩೭೯	೨೮೦
೩. ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳ ರಿ-ಆರ್ಗನೈಜೇಷನ್	೧೯೩	೧೩೪
೪. ದೊಡ್ಡ ಸಹಕಾರಿ (ಸಾಲ) ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಮತ್ತು ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಂದ ಉಗ್ರಾಣಗಳ ನಿರ್ಮಾಣ	೬೨೬	೫೯೪
೫. ಸಹಕಾರಿ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು	೮	೮

೧೯೫೬-೫೭ನೇ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ರೂ. ೬೫ ಕೋಟಿಯ ಸಾಲವನ್ನು ನೀಡಿದವು. ಈ ಮೊತ್ತವು ೧೯೫೭-೫೮ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೧೦೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ತಲುಪುವ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಕೃಷಿಕರಿಗೆ ಸಹಕಾರೀ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಂದ ದೊರಕುವ ಸಾಲದ ಮೊತ್ತವು ೧೯೫೧-೫೨ರಲ್ಲಿದ್ದ ಶೇ. ೩ರಿಂದ ಶೇ ೧೦-೧೨ಕ್ಕೆ ಏರುವ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಿದೆ.

ಈ ಸಾಧನೆಯೂ ಬಹಳ ದುಬಾರಿಯಾದುದೇ. ೧೯೫೮ರ ಏಪ್ರಿಲ್‌ನಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಸಹಕಾರಿಗಳ ಸಮ್ಮೇಳನದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಯವರು ಗ್ರಾಮೀಣ ಸಾಲ ಸಮೀಕ್ಷಾ ಸಮಿತಿಯ ಶಿಫಾರಸ್ಸನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡದ್ದು ಸರಕಾರ ಮಾಡಿದ ಒಂದು ತಪ್ಪು ಎಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು. ಸಹಕಾರೀ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಸರಕಾರದ

ಪ್ರವೇಶದಿಂದಾಗಿ ಜನತೆಯ ಉದ್ಯಮಶೀಲತೆಯನ್ನು ಕೊಂದುಹಾಕಿತು. ಅದು ಜನತೆಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವಾಗಿ ಈಗ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ಭಾರತದ ಸಹಕಾರೀ ಚಳವಳಿಯಲ್ಲಿ ಬಹುಕಾಲ ಒಡನಾಟವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದ ಸರ್ ಮಾಲ್ಕೋಮ್ ಡಾರ್ಲಿಂಗ್ ಅವರು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ ತಮ್ಮ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಯೋಜನೆಗಳ ನೆಲೆಗಟ್ಟನ್ನೇ ಟೀಕಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ವಿವೇಚನೆಯಿಲ್ಲದೆ ಗ್ರಾಮೀಣ ಸಾಲ ಸಮೀಕ್ಷಾ ಸಮಿತಿಯ ವರದಿಯನ್ನು ಸಹಕಾರೀ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಆಧಾರವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದೆ ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. “ಅತ್ಯಂತ ಕಡಿಮೆ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಗುರಿಯನ್ನು ಯೋಜನೆಗಳು ಹೊಂದಿವೆ ಮತ್ತು ಈ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರುವ ಹೊಣೆ ಹೊತ್ತಿರುವ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಈ ‘ಗುರಿಗಳ ಬಂಧಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ’” ಎಂದೂ ಅವರು ನುಡಿದಿದ್ದಾರೆ*.

ಸರಕಾರೀ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವನ್ನು ಹುಡುಕುವುದು ನಮಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಸಹಕಾರೀ ತತ್ವವನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ರಂಗಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಜನತೆಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವಂತನಕವಾದರೂ, ಸಹಕಾರೀ ಕೃಷಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಮಾಡುವ ಈ ಅಪಾಯಕಾರೀ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮುಂದೂಡುವುದು ಒಳಿತು ಎಂಬ ಸಲಹೆಯನ್ನು ನಾವು ಕೊಡುತ್ತೇವೆ.

ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು

ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಕೃಷಿ ಮತ್ತು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ನಡುವಿನ ಆದ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಲ್ಲಟಗೊಳಿಸಿದುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಕೈಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲೂ ವಿವಿಧ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ನಡುವೆಯೂ ಅಂತಹ ಪಲ್ಲಟವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದೆ. “ಮೂಲಭೂತ ಮತ್ತು ಭಾರಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುವ ತ್ವರಿತ ಗತಿಯ ಕೈಗಾರಿಕೀಕರಣವು” ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಮುಖ್ಯ ತತ್ವಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿದೆ. ಯೋಜನೆಯು ಕೆಳಕಂಡ ಆದ್ಯತೆಗಳನ್ನು ನಿಗದಿಮಾಡಿದೆ:

೧. ಕಬ್ಬಿಣ ಮತ್ತು ಸ್ಟೀಲ್, ಸಾರಜನಕದ ಗೊಬ್ಬರಗಳನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ಭಾರಿ ರಾಸಾಯನಿಕಗಳು - ಇವುಗಳ ತ್ವರಿತ ಉತ್ಪಾದನೆ ಮತ್ತು ಭಾರಿ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಮತ್ತು ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳನ್ನು ಉತ್ಪಾದಿಸುವ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ,
೨. ಅಲ್ಯೂಮಿನಿಯಂ, ಸಿಮೆಂಟು, ರಾಸಾಯನಿಕ ಪಲ್ಪುಗಳು, ಬಣ್ಣ

* The Hindu, Madras : February 23, 1958

ಮತ್ತು ರಂಜಕದ ಗೊಬ್ಬರಗಳು ಹಾಗೂ ಅಗತ್ಯ ಔಷಧಗಳು - ಇವುಗಳ ಉತ್ಪಾದನಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದು,

೨. ಈಗಾಗಲೇ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿರುವ ಮುಖ್ಯವಾದ, ಅಂದರೆ ಸೆಣಬು ಮತ್ತು ಹತ್ತಿ ಬಟ್ಟೆಗಳ ಮತ್ತು ಸಕ್ಕರೆಯ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳನ್ನು ನವೀಕರಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಅವುಗಳನ್ನು ಆಧುನಿಕೀಕರಣಗೊಳಿಸುವುದು,
೪. ಸ್ಥಾಪಿತ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಮತ್ತು ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಅಂತರವಿರುವ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿತ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು,
೫. ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಉತ್ಪಾದನಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ದೇಶದ ವಿಕೇಂದ್ರೀಕೃತ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಉತ್ಪಾದನಾ ಗುರಿಯನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಗ್ರಾಹಕ ವಸ್ತುಗಳ ಉತ್ಪಾದನಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದು”.

ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು: ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಆದ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಉತ್ಪಾದನೆ ಮತ್ತು ಬಂಡವಾಳ ವಿನಿಯೋಗದ ಗುರಿಗಳನ್ನು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಲಾಯಿತು. ಭಾರತದಲ್ಲಿರುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸದೆ, ಅಥವಾ ಯೋಜನೆಗಳ ತಾಂತ್ರಿಕ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸದೆ, ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ತನ್ನ ಕೈಗಾರಿಕಾ ನೀತಿಯನ್ನು ರಷ್ಯಾದ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದ ನೀತಿಗಳನ್ನನುಸರಿಸಿ ರೂಪಿಸಿದೆ. ಮೂಲಭೂತ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಕೈಗಾರಿಕಾ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳಿಗೆ ತಳಪಾಯವನ್ನು ಹಾಕುತ್ತವೆ ಎಂಬುದು ತಾರ್ಕಿಕವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಗ್ರಾಹಕ ವಸ್ತುಗಳ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ಮೊದಲು ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುವ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನೂ, ಅದಕ್ಕೂ ಮೊದಲು ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಕಬ್ಬಿಣ ಮತ್ತು ಸ್ಟೀಲ್ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನೂ ಸ್ಥಾಪಿಸಬೇಕು. ಆದರೆ, ಮೂಲಭೂತ ಮತ್ತು ಭಾರಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಕೈಗಾರಿಕಾ ವಿಕಾಸದ ಆರಂಭದ ನಂತರ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡವು ಎಂಬುದೂ ನಮಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ.

ಕೈಗಾರಿಕಾ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸುವಾಗ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು, ಬಂಡವಾಳವನ್ನು, ತಾಂತ್ರಿಕ ಮತ್ತು ನಿರ್ವಹಣಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನಷ್ಟೇ ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದೆ, ಅದರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಇವುಗಳಿಗೆ ಹೂಡಿದ ಬಂಡವಾಳ, ಕೆಲವು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಮೇಲೆ ವಿನಿಯೋಗಿಸಿದ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು ಉಳಿದ ಅಥವಾ ಭಾಗಶಃ ಹೊರಗಿಟ್ಟಿರುವ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಮೇಲೆ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಬೀರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ ನೋಡಬೇಕು.

ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷಿಯ ಯೋಜನೆಯೆಂದು

ಕರೆದಾಗ, ನಾವು ಅದನ್ನು ಅದರ ಗಾತ್ರದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತಲ್ಲ, ಆದರೆ ನಮಗಿರುವ ಸೀಮಿತ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಯೋಜನೆಯ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷಿಯ ಗುರಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತು. ಯೋಜನೆಯ ಆದ್ಯತೆಗಳನ್ನು ತಿರುವುಮುರುವು ಮಾಡಿದರೆ, ಅಗತ್ಯವಾದ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಕ್ರೋಢೀಕರಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾದೀತು.

ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಹೆಚ್ಚಿನ ಬಂಡವಾಳದ ಆಕಾಂಕ್ಷಿಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಬಹುಶಃ ಹೊರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಹೊರೆಯನ್ನು ಅವು ದೇಶದ ಮೇಲೆ ಹೇರುತ್ತಿವೆ. ಯೋಜನೆಯು ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಉದ್ಯೋಗಾಕಾಂಕ್ಷಿಗಳ ಉದ್ಯೋಗದ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳನ್ನೂ ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಕಡೆ, ನಮಗೆ ಬಂಡವಾಳದ ಕೊರತೆಯಿದೆ, ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ಕೈಗಾರಿಕೀಕರಣ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ, ನಮ್ಮ ಜನತೆಗೆ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಒದಗಿಸಲು ವಿಫಲರಾಗುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

ನಮಗೆ ಅಗತ್ಯವಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳನ್ನೂ ನಾವು ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ತಾಂತ್ರಿಕ ಮತ್ತು ಇತರ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗಳನ್ನೂ ವಿದೇಶದಿಂದ ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ವಸ್ತುಗಳಿಂದ ಈಗಾಗಲೇ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಖಾತೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು ಉಂಟಾಗಿದೆ.

ನಮಗೆ ಆಂತರಿಕ ಬಂಡವಾಳದ ಕೊರತೆಯು ಬಿಸಿ ತಟ್ಟಿದೆ. ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸಲು ಬೇರೆ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಹಣವನ್ನು ಇತ್ತ ಹರಿಸಲು ಸರಕಾರವು ಸಾಧ್ಯವಾದ ಎಲ್ಲ ಕ್ರಮಗಳನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ, ಈ ಮೊದಲು ಕಡಿಮೆ ಆದ್ಯತೆಯ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಮತ್ತೂ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಸರಿಯುತ್ತಿವೆ. ತೆರಿಗೆಗಳು ಮತ್ತು ಕೊರತೆಯ ಆಯವ್ಯಯವು ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಗೆ ಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಗ್ರಾಹಕ ವಸ್ತುಗಳ ಹಾಗೂ ಉತ್ಪಾದನೆಗೆ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿರುವ ವಸ್ತುಗಳ ಆಮದಿನ ಮೇಲೆ ವಿಧಿಸಿರುವ ನಿಯಂತ್ರಣಗಳು ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಗೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ಪುಷ್ಟಿಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿವೆ. ಏರುತ್ತಿರುವ ಬೆಲೆಗಳು ಉಳಿತಾಯದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿ, ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಮಾಡಿ, ಆಂತರಿಕ ಬಂಡವಾಳದ ಕೊರತೆಯನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿವೆ.

ಮೂಲಭೂತ ಹಾಗೂ ಭಾರಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಸಿಗುವ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯದಿಂದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ವೆಚ್ಚಗಳನ್ನು ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚುಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ, ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ರೈಲ್ವೆಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆಂದು ರೂ. ೧,೧೨೫ ಕೋಟಿಯನ್ನು ತೆಗೆದಿರಿಸಿದೆ. ಆದರೂ ರೈಲ್ವೆಯು ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಯಾಣಿಕರನ್ನೂ, ಎಲ್ಲಾ ಸರಕುಗಳನ್ನೂ ಸಾಗಿಸಲು ಸಮರ್ಥವಾಗಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಾರಿಗೆಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ನಮಗೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ಹಣದ

ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಒಮ್ಮೆ ಪ್ರಗತಿಯ ಪಥದಲ್ಲಿ ಅಡಚಣೆಯು ಸೃಷ್ಟಿಯಾದರೆ, ಅದರಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ ದುಷ್ಪರಿಣಾಮಗಳು ಸಾಲುಸಾಲಾಗಿ ಬರುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತವೆ ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಮರೆತಿದೆ. ಆಯೋಗವು ಪ್ರತಿ ಹೆಜ್ಜೆಗೂ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ, ಎಲ್ಲಾ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಅಂತರವು ಇದ್ದು ಈಗ ಅದನ್ನು ತುಂಬುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದೇ ತಿಳಿಯದ ಹಾಗೆ ಆಗಿದೆ. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಅಡ್ಡಿ-ಅಡಚಣೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತಲೇ ಇದ್ದು, ಅದು ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸಫಲವಾಗಿದೆ.

ಭಾರಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳುವುದರ ಮೂಲಕ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ರಾಜನಿಕ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ತರಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶ ಆಯೋಗದ್ದು. ಕೃಷಿ-ಸಮಾಜದ ಬದಲಿಗೆ ಕೈಗಾರಿಕಾ-ಸಮಾಜವನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದು ಇದರ ಗುರಿ. ನಾವು ಪಿರಮಿಡ್ಡನ್ನು ತಲೆಕೆಳಗಾಗಿ ಕಟ್ಟಲಾರೆವು. ಕೈಗಾರಿಕೇಕರಣದ ತಳಹದಿಯಾಗಿ ಮೊದಲು ವಿಕೇಂದ್ರೀಕೃತ ಗ್ರಾಹಕ ವಸ್ತುಗಳ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ತಳಪಾಯ ವಿಶಾಲವಾದಷ್ಟೂ ಪಿರಮಿಡ್ಡಿನ ಗಾತ್ರ ಮತ್ತು ಎತ್ತರ ಅಧಿಕವಾಗುತ್ತದೆ.

ಗ್ರಾಮ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು: ಆಯೋಗವು ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಗ್ರಾಮ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಗಮನಹರಿಸಿದೆ ಮತ್ತು ಅವಕ್ಕಾಗಿ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ರೂ. ೨೦೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿಟ್ಟಿದೆ. ಆದರೆ, ಇವಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಸಾಂದರ್ಭಿಕ ಅಗತ್ಯದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದವೇ ಹೊರತು, ಈ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಉಪಯುಕ್ತತೆಯನ್ನಾಗಲೀ, ಅವುಗಳ ಪಾತ್ರದ ಮಹತ್ವವನ್ನಾಗಲೀ ಕುರಿತ ನಿಶ್ಚಿತಾಭಿಪ್ರಾಯದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದವಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ, ವಿಕೇಂದ್ರೀಕೃತ ಕ್ಷೇತ್ರವು ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಗ್ರಾಮ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ಕರಕುಶಲ ಮಂಡಲಿಯು ಪೋಷಿಸುವ ಪಾರಂಪರಿಕ ಗ್ರಾಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗಷ್ಟೇ ಸೀಮಿತವಾಗಿದೆ. ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ನೀಡಿರುವ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ನೀಡುವ ಮುಂದಿನ ತಃಖ್ತೆಯಿಂದ ವಿವಿಧ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಸಾಪೇಕ್ಷ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಕೋಷ್ಟಕ

ಗ್ರಾಮ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ವಿತರಣೆ ಮಾಡಲು ನಿಗದಿಮಾಡಿರುವ ವೆಚ್ಚ

	(ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಲ್ಲಿ)
ಕೈಗಾರಿಕೆ	ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚ
೧. ಕೈಮಗ್ಗ	೫೯.೫೦
ಹತ್ತಿ ನೆಯ್ಗೆ	೫೬.೦
ರೇಷ್ಮೆ ನೆಯ್ಗೆ	೧.೫
ಉಣ್ಣೆಯ ನೆಯ್ಗೆ	೨.೦
೨. ಖಾದಿ	೧೬.೭೦
ಉಣ್ಣೆ ನೂಲು ತೆಗೆಯುವುದು ಮತ್ತು ನೆಯ್ಗೆ	೧.೯
ವಿಕೇಂದ್ರೀಕೃತ ಹತ್ತಿ ನೂಲನ್ನು ತೆಗೆಯುವುದು ಮತ್ತು ಖಾದಿ	೧೪.೮
೩. ಗ್ರಾಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು	೩೮.೮೦
ಭತ್ತವನ್ನು ಕುಟ್ಟುವುದು	೫.೦
ವನಸ್ಪತಿ ಎಣ್ಣೆ (ಗಾಣ)	೬.೭
ಚರ್ಮದ ಪಾದರಕ್ಷೆಗಳು ಮತ್ತು ಚರ್ಮವನ್ನು ಹದಮಾಡುವುದು	೫.೦
ಬೆಲ್ಲ ಮತ್ತು ಬಿಂಡಸಾರಿ	೭.೦
ಬೆಂಕಿಕಡ್ಡಿ (ಗೃಹಕೈಗಾರಿಕೆ)	೧.೧
ಇತರ ಗ್ರಾಮಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು	೧೪.೦
೪. ಕರಕುಶಲ ಕಲೆಗಳು	೯.೦೦
೫. ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು	೫೫.೦೦
೬. ಇತರ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು	೬.೦೦
ರೇಷ್ಮೆ ಕೈಗಾರಿಕೆ	೫.೦
ತೆಂಗಿನ ನಾರನ್ನು ನೂಲುವುದು ಮತ್ತು ನೆಯ್ಗೆ	೧.೦
೭. ಸಾಮಾನ್ಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು (ಆಡಳಿತ, ಸಂಶೋಧನೆ ಇತ್ಯಾದಿ)	೧೫.೦೦
ಒಟ್ಟು	೨೦೦.೦೦

ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚವಲ್ಲದೆ, ರೂ. ೮೦ ಕೋಟಿ ಮೊತ್ತವನ್ನು 'ಅಂಬಲ್ ಚರಖಿ' ಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗಾಗಿ ವೆಚ್ಚಮಾಡಲಾಗುವುದು.

ಇಲ್ಲಿನ ಇಡೀ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವೇ ಸಹಾಯಧನಗಳನ್ನು ನೀಡುವುದು ಮತ್ತು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಜೀವಂತವಾಗಿರುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಇದು ಆರ್ಥಿಕ ಅಗತ್ಯವನ್ನುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ರಾಜಕೀಯ ಅಗತ್ಯವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಯೋಜನೆಗಳಿಗಾಗಿ ರೂ. ೫೫ ಕೋಟಿಯನ್ನು ವೆಚ್ಚಮಾಡಲು ಉದ್ದೇಶಿಸಲಾಗಿದೆ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಈ ಕ್ಷೇತ್ರವು ಕೈಗಾರಿಕೀಕರಣದ ತಳಪಾಯವಾಗಿದೆ. ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಮೇಲಿನ ನಮ್ಮ ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚಿಸಿದ್ದೆವು ಮತ್ತು ಸರಕಾರದ ಸಹಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಹೇಗೆ ಈ ಕ್ಷೇತ್ರವು ಮುನ್ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೆವು. ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಗ್ರಾಹಕ ವಸ್ತುಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಬಿಡಿಭಾಗಗಳು ಮತ್ತು ಇತರ ಪರಿಕರಗಳನ್ನೂ ಉತ್ಪಾದಿಸುತ್ತವೆ.

ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಸಂಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಮಂಡಲಿ - ಇವುಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವ ಮೂಲಕ ಈ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಗಮನವನ್ನು ಹರಿಸಲಾಯಿತು. ಆದರೆ, ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಅಪಾರವಾದವುಗಳು ಮತ್ತು ವೈವಿಧ್ಯಮಯವಾದವುಗಳು. ಅವುಗಳಿಗೆ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ನೀಡಿರುವ ಸಹಾಯಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಹಾಯದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಒಂದು ಕಡೆ ದೊಡ್ಡ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಹಣದ ಅಭಾವವಿದೆ, ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಹಾಯವನ್ನು ಬಯಸುವ ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ೧೯೫೭-೫೮ರ ಆಯವ್ಯಯ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ರೂ. ೮೫ ಲಕ್ಷವನ್ನು ನೀಡಲು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಪರಿಷ್ಕೃತ ಅಂದಾಜು ರೂ. ೩೮.೮ ಲಕ್ಷಕ್ಕೆ ಇಳಿದಿದೆ ಮತ್ತು ೧೯೫೮-೫೯ರ ಆಯವ್ಯಯ ಪತ್ರ ರೂ. ೯.೮ ಲಕ್ಷವನ್ನು ಈ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ನೀಡಲು ಉದ್ದೇಶಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇದೇ ರೀತಿ, ಕೈಮಗ್ಗವನ್ನು ವಿದ್ಯುತ್ ಮಗ್ಗಗಳನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಕೇಂದ್ರವು ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳಿಗೆ ೧೯೫೬-೫೭ರಲ್ಲಿ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ನೀಡಿದ್ದ ರೂ. ೬.೯೫ ಕೋಟಿಯ ನೆರವು, ೧೯೫೮-೫೯ರಲ್ಲಿ ರೂ. ೬.೧೯ ಕೋಟಿಗೆ ಇಳಿದಿದೆ. ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರವು ತನ್ನ ೧೯೫೭-೫೮ರ ಮತ್ತು ೧೯೫೮-೫೯ರ ಆಯವ್ಯಯ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಕ್ರಮವಾಗಿ ೧೫೨.೨೬ ಕೋಟಿ ಮತ್ತು ರೂ. ೧೯೩.೦೯ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಕೈಗಾರಿಕಾ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ನೀಡಿದೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ರೂ. ೩೯ ಲಕ್ಷ ಮತ್ತು ರೂ. ೯.೮ ಲಕ್ಷವನ್ನು ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಈ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಗೊತ್ತುಪಡಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಗ್ರಾಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಉತ್ತಮವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಯದಮೇಲೆ ಲೋಕಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಕೇಂದ್ರ ಸಮುದಾಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸಚಿವ ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಕೆ. ಡೆ ಅವರು "ಈ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ನಾವಿನ್ನೂ ಕಾರ್ಯಾರಂಭ ಮಾಡಿಲ್ಲವೆಂದೇ ನಾನು ಹೇಳಬೇಕು. (ಸದಸ್ಯರೊಬ್ಬರು: ನೀವು ಕಾರ್ಯಾರಂಭ ಮಾಡುವುದೇ ಇಲ್ಲವೇ?) ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಶ್ನೆಯೆಂದರೆ ಗ್ರಾಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಉತ್ಪನ್ನಗಳನ್ನು ಮಾರುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದು. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಕೈಗಾರಿಕಾ ನಿರ್ದೇಶನಾಲಯ ಮತ್ತು ಕೈಗಾರಿಕೋದ್ಯಮಿಗಳಿಬ್ಬರಿಗೂ ನಗರಪ್ರದೇಶಗಳ ಕಡೆ ಅತಿಯಾದ ಒಲವಿದೆ"*

ಸರಕಾರದ ನೀತಿಯಲ್ಲಿನ ತಾರುಮಾರುಗಳಿಂದಾಗಿ, ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಹೂಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಮೂರನೆಯ ಉದ್ದೇಶವೂ ಸಫಲವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಯೋಜನೆಯು ೮೦ ಲಕ್ಷ ಹೊಸ ಉದ್ಯೋಗಗಳನ್ನು ಸೃಜಿಸುವ ಗುರಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿತ್ತು. ಕೇಂದ್ರದ ಅರ್ಥ ಸಚಿವ ಶ್ರೀ ಮೊರಾರ್ಜಿ ದೇಸಾಯಿಯವರ ಅಂದಾಜಿನಂತೆ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಮೊದಲ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ೨೦ ಲಕ್ಷಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಲಾಗಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ, ಸರಕಾರವು ಇಲ್ಲಿಯೂ ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವಲ್ಲಿ ವಿಫಲವಾಗಿದೆ. ಹಿಂದಿನ ಬಾಕಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸದೆ, ಹೊಸ ಉದ್ಯೋಗಾಕಾಂಕ್ಷಿಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಕೊಡುವಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನೋಡಿದರೂ, ಆಯೋಗವು ಕನಿಷ್ಠಪಕ್ಷ ೩೬ ಲಕ್ಷ ಜನರಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಕೆಲವು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಕುಸಿತದಿಂದಾಗಿ ಇತ್ತೀಚಿನ ಉದ್ಯೋಗದಿಂದ ಜನರನ್ನು ತೆಗೆಯುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನೂ ಗಮನಿಸಿದರೆ ಸಮಸ್ಯೆಯು ಮತ್ತಷ್ಟು ಗಂಭೀರವಾಗುತ್ತದೆ.

ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯೊಂದಿಗೆ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ತಾಂತ್ರಿಕ ಮತ್ತು ವೃತ್ತಿಗಳಿಗೆ ಪೂರಕವಾದ ಶಿಕ್ಷಣದೊಂದಿಗೆ ತಳುಕು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರಬೇಕು. ಆದರೆ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷಿಯ, ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ನಾವು ಹಮ್ಮಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ, ಅದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾದ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗಳಿಗೆ ತರಬೇತಿಕೊಡುವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳತ್ತ ಗಮನ ಹರಿಸದಿರುವುದು ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾಗಿದೆ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ, ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೂ ಮೊದಲು ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ತರಬೇತಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಬೇಕು. ಆದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಆದ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಹಿಂದುಮುಂದು ಮಾಡಬೇಕು. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಪಾರ ಕಾರ್ಮಿಕ ಶಕ್ತಿಯಿದ್ದರೂ, ಅವರಿಗೆ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ

* 'The Hindu', Madras; April 6, 1958

ಅಗತ್ಯವಾದ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಮತ್ತು ತರಬೇತಿಯನ್ನು ನೀಡುವವರೆಗೆ, ಈ ಶಕ್ತಿಯ ಉಪಯೋಗವನ್ನು ನಾವು ಪಡೆಯಲಾರವು. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ರೂಪಿತವಾದ ಭಾರಿ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಕಡಿಮೆ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಕಾರ್ಮಿಕರನ್ನು ಬಯಸುತ್ತವೆ ಆದರೆ, ಅವರಲ್ಲರಿಗೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ತಾಂತ್ರಿಕ ತರಬೇತಿಯ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಕುಶಲತೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯು ವಿಕಾಸಶೀಲವಾದುದರಿಂದ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಕುಶಲತೆಯ ವಿಶಾಲ ತಳಹದಿಯ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ತಾಂತ್ರಿಕ ತರಬೇತಿಯ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವತ್ತ ನಾವು ತಿರುಗಬೇಕಿತ್ತು. ಶಿಕ್ಷಣದ ಪ್ರಸಾರಕ್ಕೆ ನಾವು ತೊಡಗಿದರೆ, ಮೊದಲು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ನಂತರ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆರೆಯುವ ಕ್ರಮವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬಾರದು. ವಿಕೇಂದ್ರೀಕೃತವಾದ ವಿಶಾಲ ತಳಹದಿಯಿರುವ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಉದ್ಯೋಗಾಕಾಂಕ್ಷಿಗಳಲ್ಲಿರುವ ಕುಶಲತೆಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ನೀಡಬಲ್ಲವಾಗಿದ್ದವು ಮತ್ತು ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕುಶಲತೆಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಹೀಗಾಗಿದ್ದಿದ್ದರೆ, ಇಂತಹವರ ಮಧ್ಯದಿಂದ ಕೆಲವರು ಅಗತ್ಯವಾದ ಕುಶಲತೆಯಲ್ಲಿ ಪರಿಣತರಾಗಿ ಹೊರಹೊಮ್ಮಿ, ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಅತ್ಯಂತ ಸಂಕೀರ್ಣ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನೂ ಬಿಡಿಸಬಲ್ಲಂತಹ ಕೌಶಲ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ನಿರ್ವಹಣೆಯ ಸ್ವರೂಪದ ಕಡೆಗೂ ಆಯೋಗವು ಸಾಕಷ್ಟು ಗಮನವನ್ನು ಹರಿಸಿಲ್ಲ. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯದ ತೀವ್ರ ಗತಿಯ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆ. ಸರಕಾರೀ ವಲಯದ ಉದ್ಯಮಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಇದೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿನ ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಸ್ವರೂಪ, ಆಡಳಿತ ಮಂಡಲಿ, ಶಿಕ್ಷಿತ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ವರ್ಗ, ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟ್ ಮತ್ತು ಸಚಿವಾಲಯಗಳೊಡನೆ ಇರಬೇಕಾದ ಸಂಬಂಧ, ಕಂಟ್ರೋಲರ್ ಆಫ್ ಆಡಿಟರ್ ಅವರ ಅಧಿಕಾರ ವ್ಯಾಪ್ತಿ, ಬೆಲೆ ಮತ್ತು ಹೂಡಿಕೆಯ ನೀತಿಗಳು - ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಇನ್ನೂ ಅನಿರ್ಧಾರಿತವಾಗಿಯೇ ಇವೆ. ಈ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಯೋಜಿತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉಪಕ್ರಮಿಸದೆ ಇದ್ದರೆ, ಹಗರಣಗಳು, ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಕೆಟ್ಟ ಆಡಳಿತ ನಿರ್ವಹಣೆ, ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಣದ ಅಪವ್ಯಯ - ಇವುಗಳು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ನಮಗೆ ಎದುರಾಗುತ್ತವೆ. ಅಂದಾಜು ಸಮಿತಿ ಮತ್ತು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಲೆಕ್ಕಪತ್ರ ಸಮಿತಿಗಳು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯದ ಉದ್ಯಮಗಳ, ಮತ್ತು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಒಂದೊಂದು ಉದ್ಯಮಗಳ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಆಡಳಿತದ ಬಗ್ಗೆ ಹಲವಾರು ಶಿಫಾರಸ್ಸುಗಳನ್ನು ನೀಡಿವೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಸರಕಾರವು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದ ಯಾವ ಕ್ರಮವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ.

* * * *

ಅಧ್ಯಾಯ ೨೦

ತೀರ್ಮಾನಗಳು ಮತ್ತು ಸಲಹೆಗಳು

ನಾವು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಸ್ಥೂಲ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದ್ದೇವೆ. ವಿವಿಧ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯಗಳ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ವಿವರವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸುವ ಆವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ. ಹಲವರು ವಿವಿಧ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಉದ್ಯಮಗಳತ್ತ ಆಕರ್ಷಿತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಆ ಉದ್ಯಮಗಳನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡಿರುವವರೆಗೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ತಮ್ಮ ಕನಸುಗಳನ್ನು ನನಸು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಶಕ್ತರಾಗಿರುವವರೆಗೆ, ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಇಂತಹವರ ಮೂಲಕವೇ, ತನ್ನ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಸ್ಥೂಲವಾದ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಮೇಲೆ ಅವರ ಯೋಗಕ್ಷೇಮವು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸುವಾಗ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಪುನಾರೂಪಿಸುವ ಸದ್ಯದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಸಾಕಷ್ಟು ಒತ್ತಡಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿದೆ. ಪರಿಣಾಮದ ವೈಶಾಲ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ಒಟ್ಟಾರೆಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅರಿವಿಲ್ಲದ ಸ್ಥಳೀಯರಿಂದ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳಿಂದ ಈ ಒತ್ತಡವು ಬೀಳುತ್ತಿದೆ. ಕೇವಲ ಇಂತಹ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಮುನ್ನಡೆಸುವುದಿಲ್ಲ. ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಅನುಷ್ಠಾನವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೇವಲ ಅವುಗಳ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ನುಡಿಯುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಪೂರ್ವಭಾವಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರಗಳು ಅಸಮರ್ಥನೀಯವಾಗಿದ್ದವು ಎಂದು ಈಗ ಹೇಳಬಹುದು. ಅದು ಬಳಸಿದ ತಂತ್ರವು ಅಪೈಜ್ಞಾನಿಕವಾಗಿದ್ದು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಹೊಂದುವಂತಹುದಲ್ಲ. ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಮನಸ್ಸಿಯಾಗಿ ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಲಾಯಿತು. ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು ವಾಸ್ತವತೆಯಿಂದ ದೂರವಾಗಿದ್ದವು. ಹೆಚ್ಚು ಸಂಘಟಿತವಾದ ವಲಯವು ಸಂಘಟಿತವಾಗಿಯೇ ಇಲ್ಲದ ವಲಯಗಳೊಡನೆ ಸಹಜೀವನ ನಡೆಸುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿರುವ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಶೀಲ ದೇಶಗಳ

ಅರ್ಥಿಕತೆಯ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಆಯೋಗವು ಸರಿಯಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಿರುವ ಆರ್ಥಿಕತೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನೂ ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಕಳೆದ ಎಂಬತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿರುವ ವ್ಯಾಪಾರ, ವಾಣಿಜ್ಯ, ಕೈಗಾರಿಕಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಬ್ರಿಟಿಷರ ಮುಕ್ತ ಉದ್ಯಮಶೀಲತೆ, ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ವೈಯಕ್ತಿಕ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಂತಹವುಗಳು. ರಷ್ಯಾದ ಆದರ್ಶಗಳತ್ತ ಪ್ರೇಮದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಹರಿಸಿರುವ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಉದ್ಯಮಶೀಲತೆಯನ್ನು ಸರಕಾರೀಕರಣಗೊಳಿಸುವ ಗುರಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಆದರೆ ಅದು ಹಳೆಯ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಕಿತ್ತುಹಾಕಲು ಬಯಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆಯೋಗದ ಈ ಇಬ್ಬಂದಿತನವು ಅನಿಶ್ಚಿತತೆಯ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದೆ. ಗಾಂಧಿವಾದಿಗಳು, ಸರ್ವೋದಯವಾದಿಗಳು, ಪಶ್ಚಿಮದ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವಾದಿಗಳು, ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿಗಳು ಮತ್ತು ಸಮಾಜವಾದಿಗಳು ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಅದನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಜಗ್ಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಸಂತೋಷಗೊಳಿಸಬೇಕು. ಆಯೋಗವು ಬೇಟೆಯಾಡಲ್ಪಡುವ ಪ್ರಾಣಿಯಂತೆಯೂ ಆಡಬೇಕು, ಅದನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುವ ಬೇಟೆನಾಯಿಯಂತೆಯೂ ಓಡಬೇಕು. ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷದೊಡನೆ ಮಿಳಿತಗೊಂಡಿರುವ ಮತ್ತು ಚುನಾವಣೆಯನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಆಯೋಗವು ಪಕ್ಷದ ರಾಜಕೀಯ ಹಾಗೂ ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಣಾಮಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸಬೇಕು. ಇವೆರಡರ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅನುಕೂಲಕರ ಸಮತೋಲನವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದು ಆಯೋಗಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ.

ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ನಾಲ್ಕು ರೀತಿಯ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿತ್ತು - ೧) ಜನತೆಯ ಜೀವನ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಸುಧಾರಿಸುವುದು, ೨) ಮೂಲಭೂತ ಹಾಗೂ ಭಾರೀ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಶೀಘ್ರಗತಿಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ, ೩) ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳ ವಿಸ್ತರಣೆ ಮತ್ತು ೪) ವಿವಿಧ ವರ್ಗಗಳ ನಡುವೆ ಇರುವ ವರಮಾನ ಮತ್ತು ಸಂಪತ್ತುಗಳ ಅಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಕಡಿಮೆಗೊಳಿಸುವುದು. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಶ್ಲಾಘ್ಯ ಹಾಗೂ ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯ ಧ್ಯೇಯಗಳೇ. ಆದರೆ, ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಂತಹ ಯೋಜನೆಯೊಂದು ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಾಧಿಸುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವೇ ಸರಿ. ಭಾರೀ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬಂಡವಾಳ ಬೇಕು. ಈ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಜನತೆಯು, ಯಾವ ವಿಧಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಆಗಲಿ, ಉಳಿತಾಯ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಅದರ ಅನುಭೋಗದ ಪ್ರಮಾಣವು ಏರುವ ಹಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಪ್ರಕೃತ ನಮ್ಮ ಜನತೆಯು ಜೀವನ ಮಟ್ಟ ಅತಿ ಕೆಳಗೆ ಇದ್ದು, ಅಂತಹ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಅನುಭೋಗದ ಕಡೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಓಲುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಹೊಂದಿದೆ.

ಅಧಿಕ ಬಂಡವಾಳದ ಅಗತ್ಯವಿರುವ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಂದ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳ ವಿಸ್ತರಣೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ತಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಮತ್ತು ಹೊಂದದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು, ಪರಸ್ಪರ ಪೂರಕವಾಗಿರದಿದ್ದರೆ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಬೇರೆ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಅನುಕೂಲಗಳು ದೊರೆಯದಿದ್ದರೆ, ಇವೆರಡೂ ಕೂಡಿಬಾಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಭಾರಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡುವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಂದ ವರಮಾನದಲ್ಲಿನ ಅಸಮಾನತೆಯನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಯೋಜನೆಗಳ ಕಾರ್ಯವೈಖರಿಯು ಬಡವರು ಮತ್ತು ಪಕ್ಷಪಾತ ಬಡವರಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಶ್ರೀಮಂತರು ಮತ್ತು ಪಕ್ಷಪಾತ ಶ್ರೀಮಂತರಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಎರಡೂ ಪಕ್ಷದವರು ಅತ್ಯಪ್ತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಏರುತ್ತಿರುವ ಬೆಲೆಗಳಿಂದ ಬಡವರು ಕಷ್ಟಕ್ಕೊಳಗಾಗಿದ್ದರೆ, ಶ್ರೀಮಂತರು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರುವ ನಿರ್ಬಂಧಗಳು ಮತ್ತು ನಿರುತ್ತೇಜನಗೊಳಿಸುವ ತೆರಿಗೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಅಸಂತುಷ್ಟರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅಸಮಾನತೆಯು ತೊಡೆದು ಹೋಗದಿದ್ದರೂ ಅಭದ್ರತೆ ಮತ್ತು ಅನಿಶ್ಚಿತತೆಗಳು ಮಾತ್ರ ಭವಿಷ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿಚ್ಚಳವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ.

ಮೂಲಭೂತ ಮತ್ತು ಭಾರಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಸ್ಥಾಪನೆಯ ಮೂಲಕ ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳು ಮತ್ತು ಕೈಗಾರಿಕಾ ಉತ್ಪನ್ನಗಳಿಗಾಗಿ ವಿದೇಶಗಳ ಮೇಲಿನ ದೇಶದ ಅವಲಂಬನವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುವ ಎಂಬ ಉದ್ದೇಶವಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ವಿದೇಶಗಳ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಅವಲಂಬಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಕೃಷಿಯ ಮೇಲಿನ ಒತ್ತಡವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಕೈಗಾರಿಕೀಕರಣವು ಶಿಫಾರಸ್ಸು ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಆದರೆ ಕೈಗಾರಿಕೀಕರಣವು ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ಘಟಕಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ದೇಶೀ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ನುಂಗಿಹಾಕುವ ಮೂಲಕ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಜನರು ಬೀದಿಗೆ ಬೀಳುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯು ಬೇರೆ ದೇಶಗಳು ಅನುಸರಿಸಿದ ಮಾರ್ಗದಿಂದ ಬೇರೆಯಾದ, ಅಥವಾ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನಿರ್ಮಿಸಲು ಉದ್ದೇಶಿಸಿರುವ ಮಾರ್ಗದಿಂದ ಬೇರೆಯಾದ ಹಾದಿಯನ್ನು ತುಳಿಯಬೇಕಾದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ. ನಾವು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿಸಲಿದ್ದೇವೆ. ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಸೃಷ್ಟಿಸಿರುವ ಗಂಡಾಂತರವನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನಾವೀಗ ಹೊಸ ಮಾರ್ಗ ಮತ್ತು ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ.

ಮರುರೂಪಿಸುವಿಕೆ ಮತ್ತು ಅವಧಿಯ ವಿಸ್ತರಣೆ

ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಮರುರೂಪಿಸಬೇಕು ಅಥವಾ ಅದರ ಅವಧಿಯನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಾಗಿದೆ. ನಾವು

ಎರಡನ್ನೂ ಮಾಡುವಂತೆ ಸಲಹೆಮಾಡಬೇಕು. ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ವಿಭಜಿಸಲ್ಪಡದ ಹಲವಾರು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಇರುವುದರಿಂದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಗಾತ್ರವನ್ನು ಕಡಿಮೆಗೊಳಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ, ಅದು ಹಣಕಾಸಿನ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಅಸಮತೋಲನಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಬಹುದು. ಆದರೆ, ಈ ಸಮತೋಲನದ ದೃಷ್ಟಿಯು ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಮರುರೂಪಿಸಬೇಕು ಎಂದಾಗ ಈ ಸಮತೋಲನವನ್ನು ಅಳವಡಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದು ನಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಇದರಿಂದ ಕೆಲವು ಯೋಜನೆಗಳ ಗುರಿಯನ್ನು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಬೇಕಾಗಬಹುದು, ಮತ್ತೆ ಕೆಲವದರ ಗುರಿಗಳು ಇನ್ನೂ ಅಧಿಕವಾಗಬಹುದು. ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಸಮತೋಲನವನ್ನು ಹೊಂದಿದ, ಸಮಗ್ರವಾದ ಮತ್ತು ಸಮನ್ವಯದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಒಂದು ಯೋಜನೆ ಇರಬೇಕು.

ಕೆಲವು ಯೋಜನೆಗಳು ಈಗಾಗಲೇ ಪ್ರಾರಂಭಗೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ ಮತ್ತು ಕೆಲವು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ತಕ್ಷಣ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕಿರುವುದರಿಂದ, ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಪರಿಮಾಣಾತ್ಮಕ ಗಾತ್ರವನ್ನು ಕಡಿಮೆಗೊಳಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಹೋಗಬಹುದು. ಬೆಲೆಗಳು ಏರುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಮತ್ತು ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸದೆ ಇರುವಂತಹ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಹಣಕಾಸಿನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಯೋಜನೆಯ ಗಾತ್ರ ಇನ್ನೂ ದೊಡ್ಡದಾಗುವುದಂತೂ ನಿಶ್ಚಿತ. ಇಷ್ಟು ಗಾತ್ರದ ಯೋಜನೆಯ ಆರ್ಥಿಕ ಹೊರೆಯನ್ನು ಹೊರುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವೀಗಾಗಲೇ ನೋಡಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ಆಂತರಿಕ ಮತ್ತು ವಿದೇಶೀ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು ಸೀಮಿತವಾದವುಗಳು.

ವಿದೇಶೀ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು ನಮ್ಮ ಕೈಗೆಟುಕುವಷ್ಟು ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದರೂ ಅವುಗಳ ಮೇಲೆಯೇ ಅವಲಂಬಿಸುವುದು ಸಲ್ಲ. ಅವು ಕೇವಲ ವೇಗವರ್ಧಕಗಳಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡಬಲ್ಲವೇ ಹೊರತು ನಮ್ಮ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಅವೇ ಅಡಿಗಲ್ಲಾಗಲಾರವು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸುವುದು ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯ. ಎಷ್ಟು ಅವಧಿಯವರೆಗೆ ಇದನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಬೇಕು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಈಗಲೇ ಹೇಳುವುದು ಕ್ಷೇಮವಲ್ಲ. ಕಾರಣ, ಪುನಾರೂಪಿಸಿದ ಯೋಜನೆಯ ಗಾತ್ರದ ಮೇಲಷ್ಟೇ ಅದು ನಿರ್ಧರಿಸಲ್ಪಡಬೇಕು. ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಅವಧಿಗೆ ಬದ್ಧವಾಗಿರಿಸುವುದನ್ನು ಕೆಲವರು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿ ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತಗೊಳಿಸಲು ಪ್ರವೃತ್ತರಾಗೋಣ. ಎಲ್ಲಾ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನೂ ಪಾಶವೀ ಶಿಸ್ತಿಗೆ ಒಳಪಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಏಕೈಕ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತಗೊಳಿಸಲು ತೊಡಗಿದರೆ, ಅದು ಅಪವ್ಯಯದಲ್ಲಿ ಪರ್ಯವಸಾನವಾಗಬಹುದು, ಕೆಲವು ಬಾರಿ ವಿಷಣ್ಣತೆ ಮತ್ತು ಆಶಾಭಂಗಕ್ಕೆ

ಎಡೆಕೊಡಬಹುದು. ನಮ್ಮ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಚುನಾವಣೆಗಳಿಗೆ ಯೋಜನೆಗಳು ತಳುಕು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ, ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಹಕಾರ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ದೊರಕುವ ಸಂಭವವಿದೆ ಮತ್ತು ವಸ್ತುನಿಷ್ಠ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಗೆ ಅವಕಾಶವಿರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯ ಸೋಂಕು ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಖಾಸಗೀ ವಲಯಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ವರ್ಗಾವಣೆ: ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಮತ್ತು ಖಾಸಗೀ ವಲಯಗಳ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಕುರಿತು ಮರುಚಿಂತನೆ ನಡೆಯಬೇಕು. ಆಯೋಗವು ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ನಿರ್ಧಾರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಅದು ರಾಜಕೀಯರಹಿತವಾದ ಆರ್ಥಿಕ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸಬೇಕು. ೧೯೫೬ರ ಕೈಗಾರಿಕಾ ನೀತಿ ಠರಾವಿನ ಮಿತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಹಲವಾರು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಖಾಸಗೀ ವಲಯಗಳಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಬಹುದು. ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳ ಅಧೀನದಲ್ಲಿರುವ ಕೆಲವೊಂದು ಮುಖ್ಯ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಕೆಳಕಂಡ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಕೊಟ್ಟಿದೆ.

**ಕೋಷ್ಟಕ
ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಯೋಜನೆಗಳು**

ರಾಜ್ಯ	ಯೋಜನೆ
ಮೈಸೂರು	೧. ಮೈಸೂರು ಕಬ್ಬಿಣ ಮತ್ತು ಉಕ್ಕು ಕಾರ್ಖಾನೆ - ವಿಸ್ತರಣೆ ೨. ಸರಕಾರೀ ಪಿಂಗಾಣಿ ಕಾರ್ಖಾನೆ - ವಿಸ್ತರಣೆ ೩. ಮೈಸೂರು ಉಪಕರಣಗಳ ಕಾರ್ಖಾನೆ- ವಿಸ್ತರಣೆ ೪. ಸರಕಾರೀ ವಿದ್ಯುತ್ ಕಾರ್ಖಾನೆ - ವಿಸ್ತರಣೆ ೫. ಸರಕಾರೀ ಸಾಬೂನು ಕಾರ್ಖಾನೆ - ವಿಸ್ತರಣೆ ೬. ಕೇಂದ್ರೀಯ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕಾರ್ಯಾಗಾರ
ಪಶ್ಚಿಮ ಬಂಗಾಳ	೧. ದುರ್ಗಾಪುರ ಕಲ್ಲಿದ್ದಲು-ಗೂಡೂಲೆ ಯೋಜನೆ
ಆಸ್ಸಾಂ	೧. ಬಟ್ಟೆ ಗಿರಣಿ ೨. ನೂತ ರೇಷ್ಮೆ ಗಿರಣಿ ೩. ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆ
ಉತ್ತರ ಪ್ರದೇಶ	೧. ಉತ್ತರ ಪ್ರದೇಶ ಸರ್ಕಾರದ ಸಿಮೆಂಟ್ ಕಾರ್ಖಾನೆ - ವಿಸ್ತರಣೆ ೨. ಉತ್ತರ ಪ್ರದೇಶ ಸರ್ಕಾರದ ಪಿಂಗಾಣಿ ಸಲಕರಣೆಗಳ ಕಾರ್ಖಾನೆ - ವಿಸ್ತರಣೆ

ಹೈದರಾಬಾದ್	೧. ಪ್ರಾಗಾ ಉಪಕರಣಗಳ ಕಾರ್ಖಾನೆ - ವಿಸ್ತರಣೆ ೨. ಹೈದರಾಬಾದ್ ಚರ್ಮ ಹದಮಾಡುವ ಕಾರ್ಖಾನೆ
ತಿರುವಾಂಕೂರು- ಕೊಚಿನ್	೧. ತಿರುವಾಂಕೂರು ರಬ್ಬರ್ ಕಾರ್ಯಾಗಾರ - ವಿಸ್ತರಣೆ ೨. ಬಿಳಿ-ಜೇಡಿಯೋಜನೆ - ವಿಸ್ತರಣೆ ೩. ತಿರುವಾಂಕೂರು ಲೋಹ-ಕಾರ್ಖಾನೆ - ವಿಸ್ತರಣೆ ೪. ಗಡುಸು-ಮರಳು-ಇಟ್ಟಿಗೆ ಕಾರ್ಖಾನೆ
ಆಂಧ್ರ	೧. ಶ್ರೀ ವೆಂಕಟೇಶ್ವರ ರಟ್ಟು ಕಾರ್ಖಾನೆ - ವಿಸ್ತರಣೆ ೨. ಆಂಧ್ರ ಕಾಗದದ ಕಾರ್ಖಾನೆ - ವಿಸ್ತರಣೆ ೩. ಕುಂಬಾರಿಕೆ ಕಾರ್ಖಾನೆ - ವಿಸ್ತರಣೆ
ಮಧ್ಯ ಭಾರತ	೧. ಹತ್ತಿ ನೂಲುವ ಗಿರಣಿ ೨. ಬಟ್ಟೆ ಮನೆ ೩. ವಿಲೇಯಕ ಆಹರಣ ಸ್ಥಾವರ (Solvent extraction plant) ೪. ಗ್ವಾಲಿಯರ್ ಚರ್ಮದ ವಸ್ತುಗಳ ಮತ್ತು ಚರ್ಮಹದಮಾಡುವ ಕಾರ್ಖಾನೆ ೫. ಗ್ವಾಲಿಯರ್ ಕುಂಬಾರಿಕೆ ಕಾರ್ಖಾನೆ - ವಿಸ್ತರಣೆ
ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ	೧. ರೇಷ್ಮೆ ನೂಲುವ ಕಾರ್ಖಾನೆ ೨. ಸರಕಾರೀ ಉಣ್ಣೆ ಕಾರ್ಖಾನೆ - ವಿಸ್ತರಣೆ ೩. ಸರಕಾರೀ ಔಷಧ ಕಾರ್ಖಾನೆ - ವಿಸ್ತರಣೆ ೪. ರೇಷ್ಮೆ ನೇಯುವ ಕಾರ್ಖಾನೆ - ವಿಸ್ತರಣೆ
ಕೊಡಗು	೧. ಗಂಧದ ಮರದ ಎಣ್ಣೆಯ ಕಾರ್ಖಾನೆ ೨. ಚೌಬೀನೆ ಹದಗೊಳಿಸಿಕೆ ಆವಿಗೆ ೩. ಕ್ರಿಯೋಸೋಟ್ ಎಣ್ಣೆ ಕಾರ್ಖಾನೆ
ಪಾಂಡಿಚೆರಿ	೧. ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆ ೨. ನೂಲುವ ಗಿರಣಿ

ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವುಗಳನ್ನು ಖಾಸಗೀ ವಲಯಕ್ಕೆ ನಿರ್ಭಯವಾಗಿ ವಹಿಸಿಕೊಡಬಹುದು. ಸಾಬೂನು, ಬಟ್ಟೆ, ಸಕ್ಕರೆ, ಸಿಮೆಂಟು, ಪೋರ್ಸಿಲೈನ್, ಕಾಗದ, ಸೆರಾಮಿಕ್, ಚರ್ಮ - ಇವೆಲ್ಲವೂ ಕೈಗಾರಿಕಾ ನೀತಿಯ ಠರಾವಿನ 'ಎ' ಮತ್ತು 'ಬಿ' ಅನುಸೂಚಿಗಳ ಪರಿಧಿಯ ಹೊರಗೇ ಇರುವಂತಹವು. ತಾನು ಅನಗತ್ಯವಾಗಿ ಹೆಗಲಿಗೇರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಹೊರೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಭಾಗವನ್ನು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯವು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಆದ್ಯತೆಗಳ ಮರು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸುವಿಕೆ: ಆದ್ಯತೆಗಳ ಮರು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸುವಿಕೆಯು ಇಂದಿನ ತುರ್ತು ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇದೇನೂ ಅಷ್ಟು ಸುಲಭದ ಕೆಲಸವಲ್ಲ. ಸದ್ಯದಲ್ಲಿ ಆದ್ಯತೆಯ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಮೇಲಿರುವ ಭಾರೀ ಮತ್ತು ಮೂಲಭೂತ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸುವುದು ಒಮ್ಮೆಗೇ ಮಾಡಲಾಗದಂತಹದು. ಈ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೇ ಕೋಟ್ಯಂತರ ರೂ.ಗಳನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿಯಾಗಿದೆ. ಈ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಬೇಕು. ಆದರೆ, ೧೯೫೮-೫೯ರ ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿ ರೂ ೫೦ ಲಕ್ಷ ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಿರುವ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಸ್ಪೀಲ್ ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಬೇಡ. ಈಗ ಯೋಜಿತವಾಗಿರುವ ಸ್ಪೀಲ್ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ತಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂಬ ಮಾತು ಒಪ್ಪತಕ್ಕದ್ದೇ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ, ನಮ್ಮ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೇ ವಿನಹ, ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅನಗತ್ಯವಾಗಿ ಇನ್ನಷ್ಟು ಸಂಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿಸಬಾರದು.

ಕೃಷಿಗೆ ಮೊದಲಿದ್ದ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವನ್ನು ಹಿಂದಿರುಗಿಸಿ ಎಂದು ಒತ್ತಾಯಮಾಡಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕೃಷಿಗೆ ಈಗ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಹಣಕಾಸಿನ ಸಹಾಯ, ಕೇವಲ ಭಾಷಣದ ಅನುಕಂಪವಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಈ ಹಿಂದಿನ ಅಧ್ಯಾಯಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ನೀಡಿರುವ ಇತರ ಹಲವಾರು ಸಲಹೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಪುನರುಚ್ಚರಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಕೈಗಾರಿಕೀಕರಣದ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ, ವಿಕೇಂದ್ರೀಕೃತವಾದ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಮೊದಲ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯವನ್ನು ನೀಡಬೇಕು. ತಾಳೆಬೆಲ್ಲ, ಖಾದಿ, ನೀರಾ ಇತ್ಯಾದಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗಾಗಿ ಆಯೋಗವು ತನ್ನ ಹಳೆಯ ಗೀಳುಗಳನ್ನು ಬಿಡಬೇಕು. ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ವಿಂಗಡಿಸಬೇಕು. ನೂಲುತೆಗೆಯುವ ಗಿರಣಿಗಳು ಎಲ್ಲಾ ತರಹದ ನೂಲುಗಳನ್ನೂ ನೂಲಲಿ, ಮತ್ತು ಕೈಮಗ್ಗ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯುತ್ ಮಗ್ಗಗಳು ಎಲ್ಲಾತರಹದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು, ಕನಿಷ್ಠ ಆಂತರಿಕ ಉಪಯೋಗಕ್ಕಾಗಿಯಾದರೂ, ತಯಾರಿಸಲಿ.

ಆದ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಮರುರೂಪಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಮರು ನಿಗದಿಮಾಡುವುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಕೊರತೆಯನ್ನು ತುಂಬುವ, ಅತಿಯಾದ ಕೊರತೆ ಆಯವ್ಯಯಗಳಿಂದಂಚಾಗಬಹುದಾದ ಅಪಾಯಗಳನ್ನು ತಡೆಯುವ ಮತ್ತು ಇತರ ಸಂಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಗುರುತರವಾದ ಕಾರ್ಯಗಳೂ ಇವೆ. ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಜೀವನ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಏರಿಸಬೇಕೆಂಬ ಚೋರಾದ ಕೂಗು ಜನತೆಯಿಂದ ಬರುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಉಳಿತಾಯವನ್ನು ಯಾವ ಸರಕಾರಕ್ಕೂ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಸರಳ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ, ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಪರಂಪರೆ ಹಾಗೂ ತಾತ್ವಿಕತೆಯಿಂದಾಗಿ, ಉಳಿತಾಯವನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚುಮಾಡುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿದೆ.

ದುಂದುಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ತಾತ್ಕಾರದಿಂದಲೇ ಕಾಣಲಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿ ಕುಟುಂಬವೂ ಉಳಿತಾಯವನ್ನು ಮಾಡುವಂತೆ ವಿಧಿಸಬೇಕು. ಈ ಪಾರಂಪರಿಕ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ಉಪಯೋಗವನ್ನು ಸರಕಾರವು ಪಡೆದುಕೊಂಡರೆ, ಉಳಿತಾಯವು ಅಧಿಕಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಆರ್ಥಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ನಾವು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ 'ಯಜ್ಞ'ವೆಂಬ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ತಮ್ಮ ಕೈಲಾದುದನ್ನು ಹವಿಸ್ಸಾಗಿ ಅರ್ಪಿಸಬೇಕು.

ಉಪದೇಶಕ್ಕಿಂತ ಅನುಕರಣೆಯವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಜನತೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಹೆಚ್ಚು ತ್ಯಾಗಮಾಡುವಂತೆ ಪ್ರೇರೇಪಿಸಬಹುದು. ನಾವು ಈ ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಾಗಿ ತ್ಯಾಗವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಿದ್ದರೆ, ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮತ್ತು ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿರುವ ಇತರರು ತಮ್ಮ ಆಡಂಬರದ ಜೀವನಶೈಲಿಯನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಬೇಕು. ಅವರು ಸರಳ ಜೀವನವನ್ನು, ಸರಳವೆಂದರೆ ವಿದೇಶೀ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಕಿತ್ತೊಗೆದು ಸ್ವಾತಂತ್ರವನ್ನು ಗಳಿಸುವ ಹೋರಾಟವನ್ನು ಮಾಡುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವರು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ರೀತಿಯ ಸರಳ ಜೀವನವನ್ನು, ನಡೆಸಬೇಕು. ಅವರು ರೂ. ೧,೦೦೦ಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನವೇತನ ಮತ್ತು ಭತ್ಯೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆ-ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಇತರರಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿಯಾಗಬೇಕು.

ಸರಕಾರೀ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ಉಳಿತಾಯವನ್ನು ಮಾಡುವುದು ನಮ್ಮ ಸೂತ್ರವಾಗಬೇಕು ಮತ್ತು ಇದನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸುವಹಾಗಿಲ್ಲ. ಜನತೆ ತಾವು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಹಣವನ್ನು ಸರಕಾರೀ ಖಜಾನೆಗೆ ಕೊಡುವುದು ಅದನ್ನು ಸಾಮಾಜಿಕ ಒಳಿತಿಗಾಗಿ ಅತಿ ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ವೆಚ್ಚಮಾಡಲಿ ಎಂದು. ೧೯೪೯ರಲ್ಲಿ ಸರಕಾರವು ಮಿತವ್ಯಯದ ಬಗ್ಗೆ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕಿಂದು ಒಂದು ಸಮಿತಿಯನ್ನು ನೇಮಿಸಿತು. ಶ್ರೀ ಜಾನ್ ಮಥಾಯ್ ಅವರು ಕೇಂದ್ರದ ಹಣಕಾಸು ಸಚಿವರಾಗಿರುವವರೆಗೆ ಸರಕಾರವು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವೆಚ್ಚದ ಮೇಲೆ ಕಡಿವಾಣವನ್ನು ಹಾಕಿತು. ಅವರ ನಿರ್ಗಮನದ ನಂತರ ಈ ನೀತಿಯನ್ನು ವಿಪರ್ಯಯಿಸುತ್ತಿರುವುದು. ಕೇಂದ್ರ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ಮಿತವ್ಯಯಕ್ಕೆ ತಾವು ಕಟಿಬದ್ಧವಾಗಿರುವುದಾಗಿ ಘೋಷಿಸಿದರೂ, ಹಲವಾರು ವರದಿಗಳು ಸರಕಾರದ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿನ ಅನಗತ್ಯತೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ನಿಯಮಬಾಹಿರತ್ವವನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಬಯಲಿಗಳೆದರೂ, ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಿರುವುದು ಅತ್ಯಲ್ಪ. ಕೇಂದ್ರ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವೆಚ್ಚ ರೂ. ೧,೮೦೦ ಕೋಟಿಯಿಂದ ರೂ. ೧,೯೦೦ ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಇದೆ. ಸರಕಾರಗಳು ತಮ್ಮ ಮಾಮೂಲು ವೆಚ್ಚಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರೂ ಮಿತವ್ಯಯದ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾಗಿ ಅನುಸರಿಸಿದರೆ ಕನಿಷ್ಠ ರೂ. ೭೦ರಿಂದ ೮೦ ಕೋಟಿಯಷ್ಟನ್ನು

ಉಳಿತಾಯ ಮಾಡಬಹುದು. ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮತ್ತು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ತಮ್ಮ ವಾಸ್ತವ ವೆಚ್ಚಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಭತ್ಯೆಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವುದನ್ನು ನಿಷೇಧಿಸಿದರೆ, ಸಾಕಷ್ಟು ಉಳಿತಾಯವು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಾ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯೇತರ ವೆಚ್ಚಗಳನ್ನು ಕನಿಷ್ಠ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ತಗ್ಗಿಸಲಿ. ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ತಪ್ಪು ಒಪ್ಪುಗಳಿಂದ ಆಗುವ ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಅವರನ್ನೇ ಜವಾಬ್ದಾರನ್ನಾಗಿಸುವುದರಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಹಣವನ್ನು ಉಳಿಸಬಹುದು.

ತೆರಿಗೆ ಸಂಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಆಡಳಿತ ಯಂತ್ರದೊಡನೆ ಸಹಯೋಗವಿಲ್ಲದೆ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಸರಕಾರವು ಏರಿಸುತ್ತದೆ. ಎಷ್ಟು ಬಗೆಯ ತೆರಿಗೆಗಳಿವೆಯೋ ಅಷ್ಟು ತರಹದ ಆಡಳಿತ ಯಂತ್ರಗಳು ಇವೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಆಡಳಿತ ಯಂತ್ರಗಳ ನಡುವೆ ಹಾಗೂ ಇತರ ಆಡಳಿತ ಯಂತ್ರಗಳ ನಡುವೆ ಸಮನ್ವಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕು. ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಂತೀಯ ತೆರಿಗೆ ಸಂಗ್ರಹದ ಅಧಿಕಾರ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸುತ್ತದೆ. ಅದು ಕೇಂದ್ರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿರಲಿ, ಪ್ರಾಂತಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿರಲಿ ಅಥವಾ ಸ್ಥಳೀಯವಾಗಿರಲಿ, ಎಲ್ಲಾ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನೂ ಕೇಂದ್ರವೇ ಸಂಗ್ರಹಿಸಲಿ. ಇದರಿಂದ ಸಂಗ್ರಹಣಾ ವೆಚ್ಚ ಮತ್ತು ತೆರಿಗೆಗಳ್ಳತನ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ವರಮಾನ ತೆರಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಆಗುವ ತೆರಿಗೆಗಳ್ಳತನವನ್ನು ತಡೆದರೆ, ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಏರಿಸುವ ಆವಶ್ಯಕತೆಯೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಡೀ ತೆರಿಗೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನೇ ದುರಸ್ತಿಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ದೇಶವು ಸಂಕಷ್ಟದಲ್ಲಿರುವಾಗ, ತೆರಿಗೆಯ ಪ್ರತಿ ಪೈಸೆಯನ್ನೂ ಸಂಗ್ರಹಿಸಲು ತನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನೂ ಸರಕಾರವು ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ, ರಾಜಧನ ಮತ್ತಿತರ ರಾಜಕೀಯ ಪಿಂಚಣಿಯನ್ನು ನೀಡುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ರಾಜರುಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವರು ಮತ್ತು ಇತರರು ವಿದೇಶೀ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಲ್ಲಿ ಖಾತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ. ಯುದ್ಧದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸರಕಾರವು ತನ್ನ ಪ್ರಜೆಗಳ ಎಲ್ಲಾ ವಿದೇಶೀ ಸೆಕ್ಯೂರಿಟಿಗಳನ್ನೂ ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಇದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಅವಿರೋಧಿ ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಿಂದ ಆಹಾರ ಮತ್ತು ಯುದ್ಧೋಪಕರಣಗಳನ್ನು ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಅಗತ್ಯವಾದ ಹಣಕಾಸು ದೊರಕಿತ್ತು. ನಾವು ಅವುಗಳನ್ನು ಕನಿಷ್ಠಪಕ್ಷ ವಿದೇಶೀ ನಿಧಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಇಡಲಾರವೆ? ಅದು ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ನಮ್ಮ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟನ್ನು ನಿವಾರಿಸಲು ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆ. ತೆರಿಗೆ ವಿಚಾರಣಾ ಸಮಿತಿಯು ವೈಯಕ್ತಿಕ ವರಮಾನದ ಮೇಲೆ ಮಿತಿಯನ್ನು ಹೇರುವಂತೆ ಸಲಹೆಯನ್ನು ನೀಡಿತ್ತು. ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನ ಅಂದಾಜು ಸಮಿತಿಯು ಖಾಸಗಿ ವಲಯದ ನೌಕರರ ವರಮಾನದ ಮೇಲೆಯೂ ಮಿತಿಯಿರಬೇಕೆಂದು ವಾದಿಸಿತ್ತು. ಈ ಸಲಹೆಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಖಾಸಗಿ ವಲಯದ ನೌಕರರ ವರಮಾನದ ಮೇಲೆ ಮಿತಿಯನ್ನು ಹೇರುವುದಿರಲಿ, ತನ್ನ ನೌಕರರ

ವರಮಾನದ ಮೇಲೆಯೂ ಗರಿಷ್ಠ ಮಿತಿಯನ್ನು ನಿಗದಿಪಡಿಸಲು ಸರಕಾರವು ಯೋಚಿಸಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಭತ್ಯೆಗಳನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿ ವೇತನದ ಮಿತಿಯನ್ನು ರೂ. ೨೦೦೦ಕ್ಕೆ ನಿಗದಿಗೊಳಿಸುವುದು ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯ. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ನೀಡಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಯೋಜನಾ ಬಾಂಡುಗಳನ್ನು ಸರಕಾರವು ನೀಡಬಹುದು.

ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಸರಕಾರವು ಸಾರ್ವಜನಿಕರಿಂದ ಸಾಲದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹಣವನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದೆ. ಸರಕಾರದ ಉದ್ದಿಮೆಗಳ ಷೇರುಗಳನ್ನು ಸಾರ್ವಜನಿಕರಿಗೆ ನೀಡುವುದು ಕೂಡ ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯ. ನಿಯಂತ್ರಣಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಷೇರುಗಳನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸರಕಾರವು ಉಳಿದ ಷೇರುಗಳನ್ನು ಸಾರ್ವಜನಿಕರಿಗೆ ನೀಡಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಿರುವ ಜನಗಳಿಗೆ ಉತ್ತೇಜನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಂತೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಜೊತೆಗೆ, ಸಾರ್ವಜನಿಕರೂ ಈ ಉದ್ದಿಮೆಗಳ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಪಾಲುದಾರರಾಗಬಹುದು. ಹೀಗೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕರು ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಪಾಲುಗೊಳ್ಳುವುದು ಸರಕಾರವು ಈ ಉದ್ದಿಮೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಂದಿರುವ ನಿಯಂತ್ರಣಕ್ಕಿಂತಲೂ ಉತ್ತಮ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ಬಡ್ಡಿಯೊಂದಿಗೆ ಮರುಪಾವತಿ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಸಾಲದಂತೆ ಅಲ್ಲದೆ, ಸಾರ್ವಜನಿಕರ ಷೇರಿನ ಹಣವು ಹಿಂದಿರುಗಿಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಅದು ಹೊರೆಯಾಗದು. ಸಣ್ಣ ಉಳಿತಾಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನದೊಂದಿಗೆ ರಾಜ್ಯ ಲಾಟರಿ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನೂ ಜಾರಿಗೆ ತರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬಹುದು. ಹಿಂದಿನ ವರ್ಷ ಬಹುಮಾನದ ಬಾಂಡುಗಳ ಯೋಜನೆಯು ಇದ್ದಿತು. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಲಿಯು ಕೂಡ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿತು. ಇದು ಕೂಡ ಸಣ್ಣ ಉಳಿತಾಯಕ್ಕೆ ಉತ್ತೇಜನವನ್ನು ಕೊಡಬಹುದು.

ವಿದೇಶೀ ವ್ಯಾಪಾರದ ಶಿಲ್ಕು ಕೂಡ ದೊಡ್ಡ ತಲೆನೋವಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿನ ಆಮದಿನ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಕನಿಷ್ಠ ಪ್ರಮಾಣಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಬೇಕು. ಬಹುತೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ, ದೇಶೀ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ವಿದೇಶೀ ವಸ್ತುಗಳಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಬಹುದು. ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯವನ್ನು ಗಳಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ರಫ್ತನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಬೇಕು, ಆದರೆ ಆರ್ಥಿಕ ಹಿಂಜರಿತದ ಕಾರಣದಿಂದ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸೇವೆಗಳಿಂದ ಬರುವ ವರಮಾನವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಸರಕಾರವು ಈಗಾಗಲೇ ಹಲವಾರು ಹಡಗುಗಳನ್ನು ಖರೀದಿಸಿದೆ. ನಮ್ಮ ಸರಕು ಸಾಗಣೆಯ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಜಲಸಾರಿಗೆಯ ಮೇಲಿನ ವಿಮಾ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸರಕಾರವು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ರಫ್ತಿನಲ್ಲಿರುವ ಅಪಾಯಗಳ ವಿರುದ್ಧ ವಿಮೆಯನ್ನು ಇಳಿಸಲು ಸಂಸ್ಥೆಯೊಂದನ್ನು ಈಗಾಗಲೇ ಸ್ಥಾಪಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಇದನ್ನು ಉಳಿದಂತೆ ಇತರ ವಿಮಾ ಸೇವೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬಹುದು. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಆಮದಿನ ಮೇಲೆ ನಾವು ವಸ್ತುವಿನ ಮೌಲ್ಯ, ವಿಮೆ ಮತ್ತು ಸಾಗಾಣಿಕೆ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ನಾವು ಭರಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ, ಆದರೆ ರಫ್ತನ್ನು ಹಡಗಿಗೆ ಸಾಮಾನನ್ನು ತುಂಬುವ ವರೆಗಿನ ವೆಚ್ಚದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇದನ್ನು ತಿರುವುಮುರುವು ಮಾಡಿದರೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯವನ್ನು ಗಳಿಸಬಹುದು. ಕೇವಲ ಕೆಲವು ವಸ್ತುಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದರೂ ಅದು ನಮಗೆ ದೊಡ್ಡ ಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡಿತು.

ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯನ್ನು ಪಾರಂಪರಿಕ ವಿಧಾನಗಳಿಂದ ನಿಯಂತ್ರಿಸಿದರೆ ರಫ್ತು ಮಾಡಬಹುದಾದ ವಸ್ತುಗಳ ಪ್ರಮಾಣ ಅಧಿಕವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಕೆಲವು ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ, ಇದು ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಕಡಿಮೆಗೊಳಿಸುವಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಪೂರ್ಣಗೊಳ್ಳುವ ಹಾಗೂ ತನ್ನ ಉತ್ಪನ್ನಗಳನ್ನು ರಫ್ತುಮಾಡಬಲ್ಲಂತಹ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸಬೇಕು. ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಕೆಲವು ಮುಖ್ಯ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಪಟ್ಟಿಮಾಡಿದೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಬಚೆಟ್ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವುದು ರದ್ದಾಗಿದ್ದು ಈ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯು ಮತ್ತೆ ಆರಂಭವಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಯೋಜನೆಗಳ ಆದ್ಯತೆಯನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಮಾಡಬಹುದು.

೧. ಈಗಾಗಲೇ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿರುವ ಮತ್ತು ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಯೋಜನೆಗಳು.
೨. ಮೇಲಿನ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಿರುವ ಇತರ ಯೋಜನೆಗಳು.
೩. ಅಧಿಕ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ರಫ್ತು ಮಾಡುವಂತಹ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಉತ್ಪಾದಿಸುವ ಯೋಜನೆಗಳು.
೪. ವಿದೇಶೀ ನಿಧಿ ಅಥವಾ ಸಾಲಗಳ ಸಹಾಯವನ್ನು ಪಡೆಯಲಿರುವ ಯೋಜನೆಗಳು.
೫. ಒಂದೆರಡು ವರ್ಷ ಮುಂದೂಡಬಹುದಾದ ಯೋಜನೆಗಳು.
೬. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿರುವ ಆದರೆ ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕತೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸದ, ಈಗ ಕೈಬಿಡಬಹುದಾದ ಯೋಜನೆಗಳು.

ಕೊರತೆ ಆಯವ್ಯಯ

ಕೊರತೆ ಆಯವ್ಯಯಕ್ಕೆ ಇರಬಹುದಾದ ಮಿತಿಯನ್ನು ನಾವು ಈಗಾಗಲೇ

ತಲುಪಿದ್ದೇವೆ. ಬೆರಿಸ್ತೀನ್ ನಿಧಿಯ ಮಿಷನ್ ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಕಡೆಯ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಿಗೆ ರೂ. ೩೫ ರಿಂದ ೪೦ ಕೋಟಿಯ ಕೊರತೆಯು ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿ ಅಪಾಯಕರ ಮಿತಿಯ ಒಳಗೆ ಇರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿತ್ತು. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಸಂಖ್ಯೆಯು ರೂ. ೧೨೫ರಿಂದ ೨೦೦ ಕೋಟಿಯ ಸುಮಾರಿನಲ್ಲಿ ಇರಬಹುದು. ಸರಕಾರವು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿರುವಂತಹ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಿ ತೆರಿಗೆ ಪ್ರಸ್ತಾವಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿದ ಶ್ರೀ ಕಲೋದರ್ ಅವರು ಈ ಮಿತಿಯನ್ನು ರೂ. ೨೫೦ ಕೋಟಿ ಎಂದು ನಿಗದಿಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ತೆರಿಗೆ ವಿಚಾರಣಾ ಆಯೋಗ ಹಾಗೂ ಇತರ ಸಮಿತಿಗಳು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮೇಲಿನ ಮಿತಿಯನ್ನು ನಿಗದಿಪಡಿಸಿಲ್ಲ. ಕೊರತೆಯು ರೂ. ೯೦೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ದಾಟುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕಳೆದ ವರ್ಷ ಶ್ರೀ ಟಿ.ಟಿ. ಕೃಷ್ಣಮಾಚಾರಿಯವರು ಭರವಸೆಯನ್ನು ನೀಡಿದ್ದರು. ರೂ. ೧,೨೦೦ ಕೋಟಿಯ ಮಿತಿಯು ಅತಿಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದರು. ಈಗಾಗಲೇ ಕೊರತೆಯು ರೂ. ೨೦೨ ಕೋಟಿಯನ್ನು ತಲುಪಿದೆ ಎಂಬ ಕಾರಣದಿಂದ ಹೊಸ ಹಣಕಾಸು ಸಚಿವರಾದ ಶ್ರೀ ಮೊರಾರ್ಜಿ ದೇಸಾಯಿಯವರು ಈ ಮಿತಿಯನ್ನು ರೂ. ೧,೨೦೦ ಕೋಟಿಗೆ ಏರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ರೂ. ೬೦೦ ಕೋಟಿಯ ಪರಿಷ್ಕೃತ ಮಿತಿಯನ್ನು ಮೀರಿದೆ. ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಯನ್ನು ತಡೆಯಲು ಈಗ ತೀವ್ರ ಕ್ರಮಗಳ ಅಗತ್ಯವಿದೆ.

ಸರಕಾರವು ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳು ಮತ್ತು ಇತರ ಗ್ರಾಹಕ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಸಾಕಷ್ಟು ದಾಸ್ತಾನನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಕಡಿಮೆ ಬೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಇತರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಮಾರುವ ಚಿಲ್ಲರೆ ಅಂಗಡಿಗಳನ್ನು ತೆರೆಯಬೇಕು. ಸರಕಾರದ ಹಾಗೂ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯದ ನೌಕರರಿಗೆ ಅಗತ್ಯ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಬೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಾರುವಂತಹ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ವೇತನ ಹೆಚ್ಚಳದ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಕೆಲಮಟ್ಟಿಗೆ ಪೂರೈಸಿದಂತೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿರುವ ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು ತನ್ನ ಕೈಮೀರಿ ಹೋಗದಂತೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಸರಕಾರವು ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅಧಿಕ ಉತ್ಪಾದನೆಯಿಂದ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಗ್ರಾಹಕ ವಸ್ತುಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆಯಿಂದ, ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಯನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ತಡೆಗಟ್ಟಬಹುದು. ಇಂದಿನ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಇದರ ಅರ್ಥ ಖಾಸಗೀ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಮೇಲಿರುವ ನಿಯಂತ್ರಣವನ್ನು ಸಡಿಲಗೊಳಿಸುವುದು. ಇದನ್ನು ಖಾಸಗೀ ವಲಯಕ್ಕೆ ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಡುವುದು ಎಂದೂ ಅರ್ಥೈಸಬಹುದು. ಆದರೆ, ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಕೊರತೆ ಮತ್ತು ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕಚ್ಚಾ ವಸ್ತುಗಳ ಅಭಾವದಿಂದಾಗಿ, ಸರಕಾರವು ಖಾಸಗೀ ವಲಯದಲ್ಲಿ ವಿಸ್ತರಣೆಗೆ ನಿರ್ಬಂಧಗಳನ್ನು ಹೇರಿದೆ. ಕೆಲವು ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕಚ್ಚಾವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುವ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತೇಜನ ದೊರಕಬಹುದಾದರೂ,

ಆಮದಿನ ಮೇಲೆ ವಿಧಿಸಿರುವ ನಿರ್ಬಂಧಗಳಿಂದ ಕೆಲವು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಆದರೆ ಇವೆಲ್ಲದರ ಒಟ್ಟಾರೆ ಪರಿಣಾಮವೆಂದರೆ, ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆ. ಇಡೀ ಕೈಗಾರಿಕಾ ನೀತಿ ಮತ್ತು ಆಮದು ನೀತಿಗಳೆರಡನ್ನೂ ಆಮೂಲಾಗ್ರವಾಗಿ ಪರಿಷ್ಕರಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಎರಡನ್ನೂ ಸಮನ್ವಯಗೊಳಿಸಬೇಕು.

ಯೋಜನಾ ಯಂತ್ರ

ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಇಡೀ ಯೋಜನಾ ಯಂತ್ರದ ಸಂಪೂರ್ಣ ದುರಸ್ತಿಯಾಗಬೇಕು. ನಾವು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದಂತೆ, ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗಕ್ಕಾಗಲೀ ಅಥವಾ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಲಿಗಾಗಲೀ ಸಾಂವಿಧಾನಿಕ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲ. ಇವೆರಡರ ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಎಲ್ಲಿಯೂ ವಿವರಿಸಿಲ್ಲ. ಸಚಿವ ಸಂಪುಟವು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ನಿರ್ಣಯಗಳು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲ್ಪಟ್ಟಿವೆಯೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಲ್ಲ.

ಇತ್ತೀಚಿನ ತನ್ನ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಲೋಕಸಭೆಯ ಅಂದಾಜು ಸಮಿತಿಯು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದ ಅಸಂಬಂಧತೆಯತ್ತ ಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆದಿತ್ತು. ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಪುನಾರಚನೆಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಅದು ಒತ್ತಾಯಿಸಿತ್ತು. ಅದರ ಪ್ರಕಾರ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಮತ್ತು ಚಟುವಟಿಕೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಇರಿಸಿಕೊಂಡಿರಲೇಬಾರದು. ಸಚಿವ ಸಂಪುಟದ ಸದಸ್ಯರು ಆಯೋಗದ ಸದಸ್ಯರಾಗಿರಬಾರದು. ಆಯೋಗದ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರೂ ಅಲ್ಲದ, ಉಪಾಧ್ಯಕ್ಷರೂ ಅಲ್ಲದ ಯೋಜನಾ ಮಂತ್ರಿಗಳಿದ್ದು ಒಂದು ಬಗೆಯ ಅಸಂಗತವಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ. ಶ್ರೀ ಪಿ.ಸಿ. ಮಹಾಲನೊಬಿಸ್ ಅವರು ಆಯೋಗದ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಯುವುದನ್ನು ಅಂದಾಜು ಸಮಿತಿಯು ಆಕ್ಷೇಪಿಸಿತ್ತು. ತಜ್ಞರನ್ನು ಒಳಗೊಂಡ ಆಯೋಗವು ರಾಜಕೀಯದ ಸೋಂಕಿಲ್ಲದೆ, ಆಳುವ ಪಕ್ಷದ ಮರ್ಜಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸದೆ ಇರುವ ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಬೇಕೆಂಬುದು ನಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಆಯೋಗವು ವಸ್ತುನಿಷ್ಠವಾದ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ತಳಹದಿಯ ಮೇಲೆ ರೂಪಿಸಬೇಕು. ಅದು ವಿವಿಧ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಆಗಿರುವ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಲೋಪದೋಷಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸಬೇಕು. ಅಂತಹ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಅದು ರಾಜಕೀಯದವರ ಕೈಗೊಂಬೆಯಾಗಲಾರದು.

ಆಯೋಗವು ವಿವಿಧ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಶಾಖೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರಬೇಕು. ರಾಜ್ಯಗಳ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ, ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳು ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಮುಖ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸುತ್ತವೆ. ಕೇವಲ ಸಮನ್ವಯದ ಕೆಲಸಗಳು ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯಗಳ

ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಯೋಜನಾ ಹಂದರದೊಳಗೆ ಅಳವಡಿಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಇಂತಹ ಕಾರ್ಯವೈಖರಿಯಿಂದ ಯಾವ ಸಾವಯವ ಸಂಬಂಧವುಳ್ಳ, ಸಮಗ್ರವಾದ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಯೋಜನೆಗೆ ಏಕ ಸರಕಾರದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಈಗ ಯೋಜನಾ ಕಾರ್ಯಗತಿಗೆ ಅಡಚಣೆಯುಂಟಾಗುತ್ತಿರುವುದು ನಮ್ಮ ಸಂವಿಧಾನದ ಪ್ರಕಾರ ಇರುವ ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ. ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಗಳೂ ಸೇರಿದಂತೆ ಎಲ್ಲರೂ ರಾಜ್ಯಗಳ ಬೇಜವಾಬ್ದಾರಿ ವರ್ತನೆಯನ್ನು ಆಕ್ಷೇಪಿಸುತ್ತಾರೆ. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಲಿಯು ಠರಾವುಗಳನ್ನು ತರುತ್ತದೆ, ಗುರಿಗಳನ್ನು ನಿಗದಿಪಡಿಸುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ಪರಿಷ್ಕರಿಸುತ್ತದೆ, ಆದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಒತ್ತಾಯ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ತನ್ನ ನಿರ್ಧಾರಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಮೊಂಡುತನವನ್ನು ತೋರುವ ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ದಂಡಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವೂ ಇಲ್ಲ. ಏಕ ಸರಕಾರ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ನಾವು ಜಾರಿಗೆ ತರದಿದ್ದರೂ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಲಿಯನ್ನು ಪುನಾರಚಿಸಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೊಳಿಸಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ನೀಡಬೇಕು. ಸಂಸತ್ತಿನ ಸಾರ್ವಭೌಮತ್ವಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ತರದಹಾಗೆ ಇದನ್ನು ಹೇಗೆ ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರಬಹುದು ಎಂಬುದು ಸಂವಿಧಾನ ತಜ್ಞರಿಗೆ ಬಿಟ್ಟ ವಿಷಯ. ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದ ಅಥವಾ ವಿವಿಧ ಸಚಿವಾಲಯಗಳ ಕೈಕೆಳಗೆ ಹಲವಾರು ಸಮನ್ವಯ ಸಮಿತಿಗಳು ಮತ್ತು ಸಲಹಾ ಸಮಿತಿಗಳು ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿವೆ. ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವಲ್ಲಿ ಈ ಸಮಿತಿಗಳ ಕಾಣಿಕೆ ಅಷ್ಟೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಅವುಗಳು ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಅಥವಾ ಅವುಗಳ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ಬೆಂಬಲವಾಗುವಂತೆ ಕೆಲವು ಠರಾವುಗಳನ್ನು ತರುತ್ತವೆ, ಅಥವಾ ಕೆಲವೊಂದು ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಮುಂದಿಡುತ್ತವೆ ಅಷ್ಟೆ. ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಈ ಸಮಿತಿಗಳ ಠರಾವನ್ನು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಯೋಜನಾ ಚೌಕಟ್ಟನ್ನು ರೂಪಿಸುವಾಗ ಆರ್ಥಿಕ ತಜ್ಞರು ನೀಡಿದ ಸಲಹೆಗಳನ್ನೂ ಆಯೋಗವು ಗಮನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಸಂಬಂಧ ಪಟ್ಟ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಮತ್ತು ಆ ಆಸಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧ ಪಟ್ಟ ಸಲಹಾ ಸಮಿತಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಆ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಚರ್ಚಿಸಿ ರೂಪಿಸುವುದು ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯ.

ಜನತೆಯು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ತಮ್ಮ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ನೀಡಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ, ಆಯೋಗವು ವಿವರವಾಗಿ ಮಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುವುದು ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕ. ವಿವರವಾದ ಮಾಹಿತಿಯ ಅಲಭ್ಯತೆಯಿಂದಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಸಂಪಾದಕೀಯಗಳು, ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳ ಠರಾವುಗಳು, ವಾಣಿಜ್ಯ ಮಂಡಲಿ, ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘಗಳು, ಆರ್ಥಿಕ ತಜ್ಞರ ಲೇಖನಗಳು ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಕೇವಲ

ಸಾಮಾನ್ಯ ತತ್ವ ಮತ್ತು ನೀತಿಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಚರ್ಚಿಸುತ್ತವೆ. ಯೋಜನೆಗೆ ಆಂತರಿಕ ಹಣಕಾಸು, ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯ, ಮಾನವ ಶಕ್ತಿ, ಕಚ್ಚಾ ವಸ್ತುಗಳು, ವಿದೇಶೀ ವ್ಯಾಪಾರ, ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆ ಸಾರಿಗೆ ಸೌಕರ್ಯ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಸಮತೋಲನದ ಅಗತ್ಯವಿರುತ್ತದೆ. ಇವುಗಳೆಲ್ಲವುಗಳನ್ನೂ ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬಚ್ಚಿಟ್ಟು ತಯಾರಿಸಬೇಕು. ಯೋಜನೆಯ ಅಂಶಗಳ ಬಗ್ಗೆ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳು ಕೂಡ ಯಾವ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನೂ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಕೃತ ಸಾಲಿನ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ಯೋಜನೇತರ ಅಂಶಗಳನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ವರಮಾನವನದ ಬಗೆಗಾಗಲೀ ಸಂಪನ್ಮೂಲದ ಬಗೆಗಾಗಲಿ ಯಾವ ಮಾಹಿತಿಯೂ ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಯೋಜನೆಯು ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ, ನಮ್ಮ ಆಯವ್ಯಯಗಳು ಯೋಜನಾಭಿಮುಖವಾಗಿರಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ ವರ್ಷವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಈ ಬಗ್ಗೆ ನಾವು ಈಗಾಗಲೇ ಹೇಳಿದ್ದೇವೆ ಮತ್ತು ಲೋಕಸಭೆಯ ಅಂದಾಜು ಸಮಿತಿಯೂ ಇದನ್ನೇ ಒತ್ತಾಯಿಸುತ್ತಿದೆ.

ಹಣಕಾಸಿನ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಅಳಿದ ಹಾಗೆಯೇ ಯೋಜನೆಗಳ ಪರಿಮಾಣಾತ್ಮಕ ಸಾಧನೆಯನ್ನೂ ಅಳಿಯುವ ಸಾಧನಗಳು ಇರಬೇಕು. ಅಂತಹ ಸಾಧನವು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಮತ್ತು ಖಾಸಗೀ ವಲಯಗಳೆರಡರ ಸಾಧನೆಗಳನ್ನೂ ಮಾಪನಮಾಡುವ ಹಾಗೆ ಇರಬೇಕು. ಹಣಕಾಸಿನ ವೆಚ್ಚ ಮತ್ತು ವಾಸ್ತವ ಪರಿಮಾಣದ ಗುರಿ ಇವೆರಡರ ನಡುವಿನ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧವು ದೃಢವಾಗಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಲ್ಪಡಬೇಕು. ಅದಿಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೆ ಕನಿಷ್ಠ ತ್ಯಾಗದಿಂದ ಗರಿಷ್ಠ ಪ್ರಮಾಣದ ಲಾಭವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೇವೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬುದು ಜನತೆಗೆ ಮತ್ತು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಹಿತವಾದ ಮಧ್ಯಮ ಸ್ಥಿತಿಯು ನಮ್ಮ ಗುರಿಯಾಗಬೇಕು.

* * * *

ಅಧ್ಯಾಯ ೨೧

ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದ ಅವ್ಯವಹಾರಿಕ ಮತ್ತು ನಿರಾಶಾದಾಯಕ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ

ದ್ವಿತೀಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಮರುರೂಪಿಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಗುರುತಿಸಿರುವಾಗ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಲಿಯು ತನ್ನ ೧೯೫೮ರ ಮೇ ೩ರ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚದ ಗುರಿಯಾದ ರೂ. ೪,೮೦೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡಲು ನಿರಾಕರಿಸಿತು. ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಮಂಡಲಿಗೆ ಬರೆದ ತನ್ನ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚದ ಗುರಿಯನ್ನು ರೂ. ೩೦೦ ಕೋಟಿ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿ ರೂ. ೪,೫೦೦ ಕೋಟಿಗೆ ನಿಗದಿಪಡಿಸಿರುವುದಾಗಿ ತಿಳಿಸಿತು. ಯೋಜನೆಯ ವಿವಿಧ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅಸಮತೋಲನವನ್ನು ತೊಡೆಯಬೇಕಾದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಇದು ಕನಿಷ್ಠ ಗುರಿಯಾಗಿರಬೇಕು ಎಂಬುದು ಆಯೋಗದ ಭಾವನೆ. ಆಯೋಗದ ಬಳಿ ಕೇವಲ ರೂ. ೪,೨೬೦ ಕೋಟಿಯ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು ಮಾತ್ರ ಇದ್ದುದರಿಂದ, ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ಅವಶ್ಯಕ ಎಂಬುದು ಇರದ ಅರ್ಥ. ಈ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳ ವಿವರ ದೊರಕುತ್ತಿಲ್ಲ. ರೂ. ೨,೦೨೨ ಕೋಟಿಯನ್ನು ದೇಶದ ಆಂತರಿಕ ಮೂಲಗಳಿಂದಲೂ, ರೂ. ೧೦೩೮ ಕೋಟಿಯನ್ನು ವಿದೇಶೀ ಅನುದಾನದಿಂದಲೂ ಮತ್ತು ರೂ. ೧,೨೦೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಕೊರತೆ ಆಯವ್ಯಯದ ಮೂಲಕವೂ ಪಡೆಯಬಹುದು ಎಂಬುದು ಆಯೋಗದ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರವಾಗಿತ್ತು. ಉಳಿದ ರೂ. ೨೪೦ ಕೋಟಿಯ ಕೊರತೆಯನ್ನು ನೀಗಿಸಲು ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಕುಸಿಯುತ್ತಿರುವ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಮೂಲಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕೊರತೆ ಆಯವ್ಯಯಕ್ಕೆ ಮಿತಿಯನ್ನು ಹೇರಬೇಕು ಎಂದು ಆಯೋಗವು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಹೆಚ್ಚುವರಿ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ವಿಧಿಸುವುದು, ಸಾಲಗಳನ್ನು ಎತ್ತುವುದು ಹಾಗೂ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವೆಚ್ಚಗಳಲ್ಲಿ ಮಿತವ್ಯಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದು - ಇವುಗಳ ಮೂಲಕ ರೂ. ೨೪೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಸರಿತೂಗಿಸಬೇಕು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ರೂ. ೧೦೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚುವರಿ ತೆರಿಗೆಗಳ ಮೂಲಕ, ರೂ.

ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದ ಅವ್ಯವಹಾರಿಕ ಮತ್ತು ನಿರಾಶಾದಾಯಕ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ೨೮೯

೬೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಸಾಲ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಉಳಿತಾಯಗಳ ಮೂಲಕ ಹಾಗೂ ರೂ. ೮೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ಮಿತವ್ಯಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಮೂಲಕ ಮತ್ತು ತೆರಿಗೆ ಹಾಗೂ ಸಾಲಗಳ ಬಾಕಿಯನ್ನು ವಸೂಲು ಮಾಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಸಂಗ್ರಹಿಸಬೇಕೆಂಬ ಗುರಿಯನ್ನು ಹಾಕಲಾಯಿತು. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರವು ಈಗಾಗಲೇ ಸಾಕಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚುವರಿ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ವಿಧಿಸಿರುವುದರಿಂದ, ಅದಕ್ಕೆ ರೂ. ೪೦ ಕೋಟಿಗಿಂತ ಅಧಿಕ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ವಿಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎನ್ನಲಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ರಾಜ್ಯಗಳು ಉಳಿದ ರೂ. ೬೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಕ್ರೋಢೀಕರಿಸಲು ಹೆಚ್ಚುವರಿ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಪುನಾರೂಪಿಸಿದ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಈ ಕೆಳಗಿನಂತೆ ವಿವಿಧ ಕ್ಷೇತ್ರವಾರು ಕೆಳಗಿನಂತೆ ವಿನಿಯೋಗಿಸಲು ಉದ್ದೇಶಿಸಿದೆ:

ಕೋಷ್ಟಕ

ಪರಿಷ್ಕೃತ ಯೋಜನಾವೆಚ್ಚ (ರೂ. ೪,೫೦೦ ಕೋಟಿ)

(ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಲ್ಲಿ)

ಪ್ರಮುಖ ಬಾಬು	ಮೂಲ ಅಂದಾಜು		ಪರಿಷ್ಕೃತ ಅಂದಾಜು	
	ಮೊಬಲಗು	ಶೇಕಡಾವಾರು	ಮೊಬಲಗು	ಶೇಕಡಾವಾರು
೧. ಕೃಷಿ ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ	೫೬೮	೧೧.೮	೫೧೦	೧೧.೩
೨. ನೀರಾವರಿ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯುತ್	೯೧೩	೨೦.೦	೮೨೦	೧೮.೨
೩. ಕೈಗಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ಗಣಿಗಾರಿಕೆ	೬೯೦	೧೫.೪	೬೯೦	೧೫.೬
೪. ಗ್ರಾಮ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು	೨೦೦	೪.೪	೧೬೦	೩.೫
೫. ಸಾರಿಗೆ ಮತ್ತು ಸಂಪರ್ಕ	೧೩೮೫	೩೦.೯	೧೩೪೦	೨೯.೮
೬. ಸಮಾಜ ಸೇವೆಗಳು	೯೪೫	೨೧.೨	೮೧೦	೧೮.೦
೭. ಇತರೆ	೯೯	೨.೨	೭೦	೧.೬
ಒಟ್ಟು	೪೮೦೦	೧೦೦.೦	೪೫೦೦	೧೦೦.೦

ಪರಿಮಾಣಾತ್ಮಕ ಗುರಿಗಳು

ವಿವಿಧ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿನ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಪರಿಷ್ಕರಿಸಲಾಯಿತು. ಆದರೆ ಹೊಸದಾಗಿ ನಿಗದಿಪಡಿಸಿದ ಗುರಿಗಳು ನಮಗೆ ದೊರಕಿಲ್ಲ. ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಳವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಆಯೋಗವು ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸಿದೆ. ೧೯೫೬-೫೭ನೇ ಸಾಲಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ, ೧೯೫೭-೫೮ನೇ ಸಾಲಿನ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆಯು ೨ ದಶಲಕ್ಷ

ಟನ್ನುಗಳಷ್ಟು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಅಂದಾಜುಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಅಧಿಕಗೊಳಿಸಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಆಯೋಗವು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿಲ್ಲ. ಕೃಷಿ ಉತ್ಪಾದನೆಗೆ ನಿಗದಿಪಡಿಸಿರುವ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮೊತ್ತದ ವಿವರಗಳನ್ನು ಇನ್ನೂ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಆಯೋಗವು “ಕೃಷಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕು, ಮತ್ತು ಪ್ರಾಣಿ ಸಾಕಾಣಿಕೆ, ಅರಣ್ಯ, ಮಣ್ಣಿನ ಸಂರಕ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ಇತರ ಬಾಬಿನ ವೆಚ್ಚಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆಗೊಳಿಸಬೇಕು” ಎಂಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಈ ಬಾಬಿನ ವಿಳಂಬದ ಮುನ್ನಡೆಗಳು ಕೃಷಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಮೇಲೆ ಯಾವ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬೀರುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಾದು ನೋಡಬೇಕು.

ದೊಡ್ಡ ಮತ್ತು ಮಧ್ಯಮ ಪ್ರಮಾಣದ ನೀರಾವರಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಗುರಿಯನ್ನೂ ಪರಿಷ್ಕರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ಗುರಿಯನ್ನು ೧೨ ದಶಲಕ್ಷ ಎಕರೆಯಿಂದ ೧೦.೪ ದಶಲಕ್ಷ ಎಕರೆಗೆ ಇಳಿಸಲಾಗಿದೆ. “ವಿತರಣೆಗಾಗಿ ಕಾಲುವೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಹರಿಗಾಲುವೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದು ಹಾಗೂ ನೀರನ್ನು ತಡೆಡಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಬೇಕಾದ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವುದು, ಪಾತ್ರೆಕಿಯ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವುದು, ಹೊಸ ಬೆಳೆಗಳನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಕೃಷಿಕರಿಗೆ ನೆರವು ನೀಡುವುದು - ಈ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಗಮನಕೊಡದೆ ಇದ್ದ ಕಾರಣದಿಂದ ಹಾಲಿ ಇರುವ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳಿಂದ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಪಡೆಯಲಾಗಲಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಆಯೋಗವು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಟ್ಟಿದೆ.

ಮಿಡ್ಲೆ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಸ್ಥಾಪಿತ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಗುರಿಗಳನ್ನೂ ೩.೫ ದಶಲಕ್ಷ ಕಿಲೋ ವ್ಯಾಟ್‌ನಿಂದ ೩ ದಶಲಕ್ಷ ಕಿಲೋ ವ್ಯಾಟ್‌ಗೆ ಇಳಿಸಲಾಯಿತು.

೧೯೬೦-೬೧ರಲ್ಲಿ ಕಲ್ಲಿದ್ದಲಿನ ಉತ್ಪಾದನೆಯು ಮೂಲ ಗುರಿಯಾದ ೬೦ ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳಿಗಿಂತ ೪ ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳಷ್ಟು ಕಡಿಮೆಯಾಗಬಹುದು ಎಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಲಾಗಿದೆ. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ೨೨ ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್ನು ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿತ್ತು. ಇದರಲ್ಲಿ ೧೨ ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳನ್ನು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯದಿಂದ ಬರಬೇಕು ಎಂಬುದು ಆಯೋಗದ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿತ್ತು. ೧೯೫೬-೫೭ನೇ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ, ಉತ್ಪಾದನೆಯು ಹೆಚ್ಚಿದುದು ೧.೮೪ ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳಷ್ಟು ಮಾತ್ರ. ಈ ಹೆಚ್ಚಳದಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯದ ಕೊಡುಗೆ ಕೇವಲ ೨ ಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳು ಮಾತ್ರ. ವಿವರವಾದ ಅನ್ವೇಷಣೆಯಲ್ಲಿ, ಯೋಜನಾ ವರದಿಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವುದರಲ್ಲಿ, ಹಳೆಯ ಗುತ್ತಿಗೆ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಇದುವರೆಗೂ ಗಣಿ ತೋಡಿರದ ಜಾಗಗಳನ್ನು ಸ್ವಾಧೀನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಅಗತ್ಯವಾದ ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳಿಗೆ ಆದೇಶಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಯೋಜನೆಯ ಮೊದಲ

ಎರಡು ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದು ಹೋದವು ಎಂದು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ತನ್ನ ಟಿಪ್ಪಣಿಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಕಡೆಯ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯದ ಉದ್ದಿಮೆಗಳು ಉತ್ತಮ ಫಲಿತಾಂಶವನ್ನು ನೀಡಲಿವೆ ಎಂಬ ಆಶಾವಾದವನ್ನು ಯೋಜನೆಯು ಹೊಂದಿದೆ. ಅಷ್ಟಾದರೂ, ಕಲ್ಲಿದ್ದಲಿನ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಗುರಿಯಾದ ೧೨ ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಗುರಿಯನ್ನು ೬.೬ ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳಿಗೆ ಇಳಿಸಲಾಗಿದೆ. ಮಧ್ಯ ಭಾರತದ ಕಲ್ಲಿದ್ದಲು ಗಣಿಗಳಿಂದ ೧.೪ ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಮಾಡಲು ಖಾಸಗೀ ವಲಯಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ವಿನಾಯಿತಿಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಾಗಿದೆ.

ಖಾಸಗೀ ವಲಯದ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಆಯೋಗವು, ಹಲವು ಕೈಗಾರಿಕಾ ಯೋಜನೆಗಳ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚವು ಅಧಿಕವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಖಾಸಗೀ ವಲಯದ ಮಧ್ಯಮ ಮತ್ತು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿನ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ಗುರಿಯನ್ನು ರೂ. ೬೮೫ ಕೋಟಿಯಿಂದ ರೂ. ೮೪೦ ಕೋಟಿಗೆ ಏರಿಸಲಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಕಳೆದ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ, ವಾರ್ಷಿಕ ರೂ. ೧೩೫ ಕೋಟಿಯಿಂದ ೧೪೦ ಕೋಟಿಯವರೆಗಿನ ಬಂಡವಾಳವು ಹೂಡಲಾಗಿತ್ತು. ಒಟ್ಟು ಬಂಡವಾಳದ ಹೂಡಿಕೆಯು ರೂ. ೪೭೫ ಕೋಟಿಯಾಗಬಹುದು. ಇದರಲ್ಲಿ ಆಧುನಿಕೀಕರಣಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತು ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿರುವ ರೂ. ೧೦೦ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಸೇರಿಸಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ, ಕೊರತೆಯು ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ರೂ. ೨೭೫ ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಆಗುವ ಸಂಭವವಿದೆ.

ಆಯೋಗವು ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳ ಗುರಿಯನ್ನು ೮೦ ಲಕ್ಷಗಳಿಂದ ೬೨ ಲಕ್ಷಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಿತು. ಈ ಇಳಿತಕ್ಕೆ ಯೋಜನೆಯ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಕಡಿತೆವೊಂದೇ ಕಾರಣವಲ್ಲ, ಜೊತೆಗೆ, ಈ ಮೊದಲು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿದ್ದ ಗುರಿಯು ವಾಸ್ತವತೆಯನ್ನು ಮೀರಿದ ಅಂದಾಜಾಗಿತ್ತು ಎಂಬುದೂ ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು.

ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಆಯೋಗವು ಪುನರ್ಪರಿಶೀಲಿಸಿರುವ ರೀತಿ ಕೇವಲ ಸಾಮಾನ್ಯ ತರಹದ್ದು. ಇಡೀ ಯೋಜನೆಯೇ ನಿರುತ್ಸಾಹದ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿರುವಾಗ ಮತ್ತು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಪುನರ್ಪರಿಶೀಲನೆಗೆ ಒಳಪಡಿಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವು ತುರ್ತಾಗಿ ಇರುವಾಗ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗಿನ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಆಯೋಗವು ವಿವರವಾಗಿ ನೀಡಬಹುದಿತ್ತು ಮತ್ತು ಕಡಿಮೆಯಾದ ಸಾಧನೆಗೆ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಸಂಕಷ್ಟದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳನ್ನು ವಿಮರ್ಶಿಸಬಹುದಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದ್ದಿದ್ದರೆ, ಯೋಜನೆಯ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಕರಾರುವಾಕಾಗಿ ಹೇಳಲು

೨೯೨ ದೀನ್ ದಯಾಳ್ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಅವರ ಸಮಗ್ರ ಬರಹಗಳು ಸಂಪುಟ ೪

ಆಯೋಗಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಬಹುದಿತ್ತು. ಈಗಿರುವ ಹಾಗೆ, ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಅಂದಾಜು ಈಗ ಆಶಾವಾದದ ಕಡೆ ಓಲಿದೆ. ಯೋಜನೆಯ ಮೊದಲೆರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚದ ಗುರಿಯಾದ ರೂ. ೧,೪೯೬ ಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಆಯವ್ಯದ ರೂ. ೭೦೨ ಕೋಟಿ ಕೊರತೆಯೂ ಸೇರಿದೆ. ವಿದೇಶೀ ನೆರವನ್ನು ರೂ. ೨೨೬ ಕೋಟಿಯೆಂದು ಅಂದಾಜಿಸಲಾಗಿದೆ. ಆಂತರಿಕ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿದುದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆಯಿವೆ ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಮುಂದಿನ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಉತ್ತಮಗೊಳ್ಳುವ ಸಂಭವವೇನೂ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಿಂದ ಸಾಲಗಳನ್ನು ಎತ್ತಲು ಅವಕಾಶವಿದೆಯಾದರೂ, ಸಣ್ಣ ಉಳಿತಾಯ ಮತ್ತು ವರಮಾನದಲ್ಲಿನ ಉಳಿತಾಯಗಳು ಆಯೋಗವು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿನ ಕೊರತೆಗೆ ನಿಗದಿಪಡಿಸಿರುವ ರೂ. ೧,೨೦೦ ಕೋಟಿಯ ಮಿತಿಯು ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅತಿಯಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಸರಕಾರಗಳು ತಮ್ಮ ವೆಚ್ಚಗಳನ್ನು ಗಮನಾರ್ಹವಾಗಿ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡದೆ ಹೋದರೆ, ಈ ಮಿತಿಯನ್ನು ಮೀರಿ ಕೊರತೆಯು ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ಅನುಭವವನ್ನು ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ, ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಇತರ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ಮಿತವ್ಯಯದಿಂದ ರೂ. ೮೦ ಕೋಟಿಯ ಮೊತ್ತವನ್ನು ಉಳಿಸುವುದು ಸಂಶಯಾಸ್ಪದವಾಗಿದೆ. ಆಯೋಗವು ಬುದ್ಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ರೂ. ೪,೨೬೦ ಕೋಟಿಯ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಯೋಜನೆಯ ಗುರಿಯನ್ನೂ ಇದೇ ಮಿತಿಯ ಒಳಗೆ ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅಂತಹ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ರೂ. ೩೦೦ ಕೋಟಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕಡಿತವನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆಯೋಗವು ಹೆಚ್ಚುವರಿಯಾಗಿ ರೂ. ೨೪೦ ಕೋಟಿಯ ಮೂಲಗಳನ್ನು ಅರಸುವಂತೆ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ತಾಕೀತು ಮಾಡಿದೆ.

ವಾಸ್ತವತೆಯನ್ನು ಎದುರಿಸುವಲ್ಲಿನ ಪಲಾಯನವಾದ

ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ರೂ. ೩೦೦ ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವ ಆಯೋಗದ ಪ್ರಸ್ತಾವವು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಲಿಯ ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಪಡೆಯುವಲ್ಲಿ ವಿಫಲವಾಯಿತು. ಮಂಡಲಿಯು ತನ್ನ ಮೊದಲಿನ ಗುರಿಯಾದ ರೂ. ೪,೮೦೦ ಕೋಟಿಗೇ ಬಲವಾಗಿ ಅಂಟಿಕೊಂಡು ಮತ್ತು ಈ ಅವಾಸ್ತವಿಕ ಗುರಿಗೇ ತನ್ನ ಒಲವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದೆ. ಈ ಒಲವಿಗೆ ಆರ್ಥಿಕ ವಾಸ್ತವತೆಗಳು ಕಾರಣವಲ್ಲ, ಬದಲಿಗೆ ಪಕ್ಷಪಾತ ಪೀಡಿತವಾಗಿರುವ ರಾಜಕಾರಣದ ದೂರದೃಷ್ಟಿಯ ಅಭಾವ. ಒಮ್ಮೆ ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಸಿರುವ ಭರವಸೆಯ ಭವನವನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ ನಂತರ, ಯೋಜನೆಯ ಗಾತ್ರವನ್ನು ಕುಗ್ಗಿಸುವುದರಿಂದ ಸೋಲನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಂತೆ

ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದ ಅವ್ಯವಹಾರಿಕ ಮತ್ತು ನಿರಾಶಾದಾಯಕ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ೨೯೩

ಆಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಮಂಡಲಿಯ ಭಾವನೆಯಾಗಿದೆ. ಆಯವ್ಯಯವನ್ನು ಕುರಿತು ನಡೆದ ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರದ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಾ ರಾಜ್ಯಗಳ ಸಚಿವರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಖಾತೆಯ ಯೋಜನಾ ವ್ಯಯದ ಗುರಿಯನ್ನು ಕಡಿತಗೊಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಭರವಸಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಒಟ್ಟಾರೆ ಯೋಜನಾ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ತೀವ್ರ ಕಡಿತವನ್ನು ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಲಿಗೆ ಕಷ್ಟಕರವಾಗಿದೆ.

ಮಂಡಲಿಯು ಕೆಲವೊಂದು ಇಂದ್ರಜಾಲದ ಆಟಕ್ಕೆ ಈಗ ಮುಂದಾಗಿದೆ. ಅದು ಇಡೀ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಎರಡು ಭಾಗವನ್ನಾಗಿ ವಿಭಜಿಸಿದೆ. ಮೊದಲನೆಯ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೇ ಸಾಕಷ್ಟು ಮುಂದುವರಿದ ಯೋಜನೆಗಳು ಮತ್ತು ಕೃಷಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ನೇರವಾಗಿ ನೆರವಾಗುವಂತಹ ಯೋಜನೆಗಳು ಇದ್ದು, ಇವುಗಳ ಒಟ್ಟು ವೆಚ್ಚ ರೂ. ೪,೫೦೦ ಕೋಟಿ. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಅಂದಾಜು ವೆಚ್ಚ ರೂ. ೩೦೦ ಕೋಟಿಯಿದ್ದು, ಅದು ಇತರ ಎಲ್ಲಾ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ಈ ವಿಭಜನೆಯು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಪರಿಷ್ಕರಿಸದೆ, ಹಳೆಯ ಗಾತ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಅವುಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಮೊದಲನೆಯ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿರುವ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಪುನರ್ವಿಮರ್ಶಿಸಿದರೂ, ಏರುತ್ತಿರುವ ವೆಚ್ಚದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿರುವ ಯೋಜನೆಗಳು ರೂ. ೩೦೦ ಕೋಟಿಯ ಮಿತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸಲ್ಪಡುವುದು ಅಸಾಧ್ಯ.

ಆಯೋಗವು ಪ್ರಸ್ತಾವಮಾಡಿದಂತೆ ಮಂಡಲಿಯು ಗುರಿಗಳನ್ನು ಪರಿಷ್ಕರಿಸಿತು. ಯೋಜನಾ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಸಮುದಾಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಪೂರ್ಣಗೊಳ್ಳುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಅರಿವಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಅಂತಿಮ ವರ್ಗದಲ್ಲಿರುವ ವಿಭಾಗಗಳನ್ನು ೧೯೬೩ರ ಅಕ್ಟೋಬರ್‌ನಲ್ಲಿ ನೀಡಬೇಕೆಂದೂ, ಉಳಿದ ವಿಭಾಗಗಳನ್ನು ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಉಳಿದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ನೀಡಬೇಕೆಂದೂ ನಿರ್ಧರಿಸಲಾಯಿತು. ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ವಿಕೇಂದ್ರೀಕರಣ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವಂತೆ ಮಂಡಲಿಯು ರಾಜ್ಯಸರಕಾರಗಳಿಗೆ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಮಾಡಿತು. ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಅಂತ್ಯದ ವೇಳೆಗೆ ದೇಶದ ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ಪಂಚಾಯತಿಗಳು ತಲೆಯೆತ್ತಿರುತ್ತವೆ ಎಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಪುನಾರೂಪಿಸಿ ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಲೋಪದೋಷಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸಲು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿಲ್ಲ. ಆದ್ಯತೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಬದಲಾವಣೆಗಳಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಯಾಗಿ, ಭಾರಿ ಮತ್ತು ಮೂಲಭೂತ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ನಿಗದಿತವಾದ ಮೊತ್ತದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಳವನ್ನು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಕೃಷಿ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ

ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಅವುಗಳಿಗೆ ನಿಗದಿಯಾಗಿದ್ದ ಮೊತ್ತವನ್ನು ಕಡಿಮೆಗೊಳಿಸಲಾಗಿರುವುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಒಟ್ಟು ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಶೇಕಡಾವಾರು ಪ್ರಮಾಣ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ. ಪರಿಮಾಣಾತ್ಮಕ ಮತ್ತು ಹಣಕಾಸಿನ ಗುರಿಗಳ ನಡುವೆ ಹಾಗೂ ವಿವಿಧ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಪರಿಮಾಣಾತ್ಮಕ ಗುರಿಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವ ಅಸಮತೋಲನವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಸಿರುವುದಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ ಪುರಾವೆಗಳು ದೊರಕುವುದಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಎರಡು ವಿಭಾಗಗಳನ್ನಾಗಿ ವಿಭಜಿಸಿದ ಅಥವಾ ಕೆಲವು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಮೂರನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗೆ ಮುಂದೂಡಿದ ಕ್ರಮವನ್ನು ಯೋಜನೆಯ ಪುನಾರೂಪಣೆ ಅಥವಾ ಪುನಾರಚನೆಯೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಲಿಯು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲು ಎದೆಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಅದರ ಈ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿನ ಕಡಿತೆವೆಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು.

ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಲಿಯ ತೀರ್ಮಾನಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಟೀಕಿಸುವುದು ವ್ಯರ್ಥಪ್ರಯತ್ನವಾಗುತ್ತದೆ. ರಾಜಕೀಯ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ಕಣ್ಣಿನ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಲಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಈಗಾಗಲೇ ಗಮನಿಸಿದ್ದೇವೆ. ವಾಸ್ತವತೆಯನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ಹಿಂದೇಟು ಹಾಕುವುದರ ಮೂಲಕ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಲಿಯು, ಯೋಜನೆ ಎಂಬುದು ದೇಶವನ್ನು ಹೊಸದಾಗಿ ಕಟ್ಟುವ, ಸಮೃದ್ಧವನ್ನಾಗಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿರದೆ, ರಾಜಕೀಯದ ಆಟದ ವಸ್ತುವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಖಚಿತವಾಗಿ ಸಾಬೀತು ಮಾಡಿದೆ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ, ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಧ್ಯೇಯಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಅಪಾರವಾಗಿ ತ್ಯಾಗಮಾಡಿದ ನಂತರವೂ ಉಳಿದ ದೇಶಗಳು ಸಾಧಿಸಿರುವುದರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪಾಂಶವನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

* * * *

ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣ

BLANK PAGE

ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣ

೧೯೬೬ರ ಜೂನ್ ೫ನೇ ದಿನ ತಡರಾತ್ರಿ ಹನ್ನೊಂದು ಗಂಟೆಗೆ ಅವಸರವಾಗಿ ಕರೆದ ಪ್ರತಿಕಾಗೋಷ್ಠಿಯಲ್ಲಿ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರವು ಭಾರತೀಯ ರೂಪಾಯಿಯ ಸಮವಿನಿಮಯ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಬಂಗಾರದ ೦.೧೮೬೬೨೧ ಗ್ರಾಮ್‌ನಿಂದ ೦.೧೧೮೫೧೬ ಗ್ರಾಮ್‌ಗೆ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣಗೊಳಿಸಲಾದ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುವ ಟಿಪ್ಪಣಿಯೊಂದನ್ನು ಪತ್ರಕರ್ತರ ಕೈಗೆ ಕೊಡಲಾಯಿತು. ಇದರಿಂದ ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ಶೇಕಡ ೩೬.೫ ರಷ್ಟು ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣಗೊಳಿಸಿದಂತಾಗಿತ್ತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಅಮೆರಿಕದ ಡಾಲರ್ ಮತ್ತು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸ್ಟರ್ಲಿಂಗ್‌ಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ಶೇಕಡ ೫೭.೫ ರಷ್ಟು ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣಗೊಳಿಸಿದಂತಾಗಿತ್ತು. ಹೊಸ ವಿನಿಮಯ ದರದಂತೆ ಅಮೆರಿಕದ ಒಂದು ಡಾಲರ್‌ಗೆ ೭.೫೦ ರೂ.ಗಳು ನಿಗದಿಯಾಯಿತು. ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಪೌಂಡ್‌ಗೆ ಹಿಂದಿನ ದರವಾದ ೧೩.೩೩ ರೂ.ಗಳ ಬದಲು ೨೧ ರೂ. ಅನ್ನು ಸಮ ವಿನಿಮಯ ದರವೆಂದು ಘೋಷಿಸಲಾಯಿತು. ಈ ಹೊಸ ದರ ೧೯೬೬ ಜೂನ್ ೬ನೇ ದಿನಾಂಕದಿಂದ ಜಾರಿಗೆ ಬರುವುದಾಗಿತ್ತು. ಹೊಸ ದರದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ವಿನಿಮಯ ವ್ಯವಹಾರಗಳು ನಡೆಯುವುದನ್ನು ಸುಗಮಗೊಳಿಸಲು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ವಿವೇಚನಾಧಿಕಾರದ ಅಧಿನಿಯಮದ ಮೇರೆಗೆ ಜೂನ್ ೬ ಮತ್ತು ೭ನೇ ದಿನಾಂಕಗಳಂದಿಗೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ರಜೆಗಳನ್ನು ಘೋಷಿಸಲಾಯಿತು.

ಸೋಲನ್ನು ಸಂಕೇತಿಸುವ ಕ್ರಮ

ಭಾರತದ ಹಣಕಾಸು ಸಚಿವರು ಮತ್ತು ಯೋಜನಾ ಸಚಿವರು ಸಂಸತ್ತಿನ ಒಳಗೂ ಹೊರಗೂ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದ ವದಂತಿಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದ್ದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದ ಈ ನಿರ್ಧಾರ ಇಡೀ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನೇ ಚಕಿತಗೊಳಿಸಿದ್ದು ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಆಘಾತ ನೀಡಿತು. ಬೇಗ ಮಲಗಿ ಬೇಗ ಎಳಬೇಕೆಂಬ ರೂಢಿಯಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇಟ್ಟಿರುವ ಭಾರತದ ನಮ್ಮಂತಹ ಜನರಲ್ಲಾದರೂ ಹಣಕಾಸು ಸಚಿವ ಶ್ರೀ ಸಚ್ಚಿದ್ರ ಚೌಧರಿಯವರು ಅಪರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಈ ಪ್ರಸಾರವನ್ನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡವರು ಬಹುಕಡಿಮೆ. ಬೆಳಗಿನ ಸುದ್ದಿ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಅಕ್ಷರಗಳ ತಲೆ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾದ ಸರ್ಕಾರದ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಓದಿದಾಗ ಸರ್ಕಾರ

ತೋರಿದ ವಿವೇಕಭಾವ ಮತ್ತು ಸಂಪತ್ತುಹರಣ ಕ್ರಮ ತೆರೆದುಕೊಂಡಿತ್ತು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಹಣವನ್ನು ಬಳಸಿದರೂ ಅದು ಹೇಗೆ ಕಾರ್ಯನಿರತವಾಗಿರುತ್ತದೆಂದು ತಿಳಿದವರು ಕಡಿಮೆ. ವಿದೇಶಿ ಹಣ ಚಲಾವಣೆಯೊಂದಿಗಿನ ಸಂಬಂಧ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಕೀರ್ಣವಾದುದು. ಅದು ಪರಿಣತರನ್ನು ಗೊಂದಲಕ್ಕೆ ದೂಡುತ್ತದೆ. ಜನ ಸಾಮಾನ್ಯ ಅಪಮೌಲ್ಯದ ಅರ್ಥಿಕತೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯಲಾರ. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ಇದು ಅಸಾಮಾನ್ಯ ಕ್ರಮ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ರಂಗದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಸೋಲನ್ನು ಮತ್ತು ಅವಮಾನವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಾಗಿದೆ ಎಂದು ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಅವನು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ಖರೀದಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಹಣಕಾಸು ಸಚಿವರು ಜನರ ಜೇಬಿಗೆ ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಕತ್ತರಿ ಹಾಕಿರುವುದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಸರ್ಕಾರದ ವಕ್ತಾರರು ನೀಡುವ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರತಿಪಾದನೆಗಳು ಅವನನ್ನು ಗೊಂದಲಗೊಳಿಸುತ್ತವೆಯೇ ಹೊರತು ಅವನಿಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವನಲ್ಲಿ ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಯನ್ನು, ಸಿಟ್ಟನ್ನು ಮೂಡಿಸುತ್ತವೆ. ಈ ರೀತಿ ಉತ್ಸಾಹವನ್ನು ಕುಗ್ಗಿಸುವ ಮತ್ತು ಮಾಸಿಕ ದುಗುಡವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಸ್ಥಿತಿ ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕತೆಯ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನು ಕಾಪಾಡಲಾರದು. ತಪ್ಪು ಔಷಧವನ್ನು ಸೂಚಿಸಿ ಸರಿಯಲ್ಲದ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ನೀಡಿರುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ನಿರಾಶಾವಾದ ಆತ್ಮಹತ್ಯಾಕಾರಿಯಾಗಬಹುದು. ಈ ಭಾವನೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಿ ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನು ಉಳಿಸಬೇಕು. ಇಷ್ಟು ನಿಸ್ಸಂದಿಗ್ಧವಾಗಿ ವಿಫಲಗೊಂಡ ವೈದ್ಯನನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಲು ಇದು ಕಾರಣವಾದರೆ ಯಾವುದೇ ಮೋಹ ನಮ್ಮನ್ನು ಅಧೀರಗೊಳಿಸದಿರಲಿ.

ಸ್ವರ್ಣಯುಗ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ

ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕತೆ ತೀರ ಕೆಳಸ್ತರದಲ್ಲಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವಂತಿಲ್ಲ. ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದಿಂದಾಗಿ ಯೋಜನೆಗಳು ವಿಫಲವಾಗಿವೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಸರ್ಕಾರದ ಕಾರ್ಯನೀತಿಗಳು ಕೂಡ. ಸರ್ಕಾರ ಈ ಅಂಶವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಂತಾಗಿದೆ. ಅವರು ಹೇಳಿದ ಸ್ವರ್ಣಯುಗ ಸನಿಹದಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ನಾವು ಯೋಜನೆ ಅವಧಿಯ ಪ್ರಾರಂಭ ಘಟ್ಟದಲ್ಲಿದ್ದದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಕೆಟ್ಟ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದೇವೆ. ಯೋಜನೆಗಳು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲು ಜನರು ತಮ್ಮ ಪಾಲಿನ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇಷ್ಟು ಕಾಲ ನಾವು ಸುಖವಾಗಿ ಬದುಕಿದ್ದೆವು ಎಂದು ಪ್ರಧಾನಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿರುವುದು ಗಾಯಕ್ಕೆ ಬರೆ ಎಳೆದಂತಾಗಿದೆ. ಆಕೆ ಸೇರಿರುವ ವರ್ಗ ಸುಖವಾಗಿ ಬದುಕಿದ್ದಿರಬಹುದು, ಆದರೆ ಶ್ರೀಸಾಮಾನ್ಯರಲ್ಲ. ಜನ ಕಷ್ಟ ಪಟ್ಟು ದುಡಿದಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಕಷ್ಟದಿಂದ ಬದುಕಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಸಂಕಷ್ಟ ಅನುಭವಿಸಿದ್ದಾರೆ. ತಾವು ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಹಸಿವಿನಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿರುವುದರ ಜತೆಗೆ ಅವರು ಸರ್ಕಾರದ ವೈಭವದ ಯೋಜನೆಗಳ

ಅಧಿಕ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಭರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಸಮೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಬೆವರು ಸುರಿಸಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಸಮಾಜವಾದಕ್ಕಾಗಿ ಶ್ರಮಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಎಲ್ಲ ಮರೀಚಿಕೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಗುರಿಗಳು ಸನಿಹದಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಗೋಚರಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಕೊರತೆ ಆಯವ್ಯಯದ ತಂತ್ರಗಾರಿಕೆ

ದೇಶವು ಮೂರು ಯೋಜನೆಗಳಿಗಾಗಿ ೨೦,೦೦೦ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದೆ. ಈ ಹಣವೆಲ್ಲ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಯಿತು? ಇದು ಪಂಡಿತ್ ಜವಾಹರಲಾಲ್‌ರವರು ಒಮ್ಮೆ ಸಂಸತ್ತಿನಲ್ಲಿ ತಾವೇ ಕೇಳಿಕೊಂಡ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಅವರಿಗೆ ಅದಕ್ಕೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಕಳೆದ ಹದಿನೈದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಆಗಿರುವ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಂಪತ್ತು ಮತ್ತು ಆದಾಯದಲ್ಲಿನ ಹಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿನ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಪಿ.ಸಿ. ಮಹಾಲಾನೊಬಿಸ್ ಅವರ ನೃತ್ಯತ್ವದಲ್ಲಿ ಸಮಿತಿಯನ್ನು ರಚಿಸಿದರು. ಸಾಕಷ್ಟು ಶ್ರಮವಹಿಸಿದ ಸಮಿತಿ ತನ್ನ ವರದಿಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿತು. ಅದು ಆದಾಯ ಮತ್ತು ಸಂಪತ್ತು ಕೇಂದ್ರೀಕೃತವಾಗಿದ್ದು ಕೆಳ ಮತ್ತು ಮಧ್ಯಮವರ್ಗದವರ ಸ್ಥಿತಿ ಶೋಚನೀಯವಾಗಿದೆ ಎಂಬ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು.

ಸರ್ಕಾರದ ವೈಭವದ ಯೋಜನೆಗಳ ಭಾರಿ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಭರಿಸಲು ಮತ್ತು ನಾಗರಿಕ ಆಡಳಿತದ ನಿರಂತರ ವಿಸ್ತರಣೆಯ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಸರಿದೂಗಿಸಲು ಜನ ಸಹಿಸಲಾಗದಷ್ಟು ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಪಾವತಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮೊದಲ ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಾರಂಭದ ೧೯೫೧-೫೨ರಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ತೆರಿಗೆ ಆದಾಯ ೬೩೮ ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳು (ಕೇಂದ್ರದ್ದು ೩೫೭ ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳು ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯಗಳದ್ದು ೨೮೧ ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳು) ೧೯೬೫-೬೬ರಲ್ಲಿ ಅದು ೨೭೨೨.೬೬ ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಿಗೆ (ಕೇಂದ್ರದ್ದು ೧೬೮೨.೭೬ ಕೋಟಿ ರೂ. ಗಳು ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯಗಳದ್ದು ೧೦೩೯.೯೦ ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳು) ಏರಿತು. ನಮ್ಮ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಾಲ ೧೯೫೦-೫೧ರ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿದ್ದದ್ದು ೨೦೫೪.೩೩ ಕೋಟಿಗಳಿದ್ದರೆ ಅದು ೧೯೬೫-೬೬ರ ಕೊನೆಗೆ ೭೮೩೭.೪೯ ಕೋಟಿ ರೂ. ಗಳಿಗೆ ಏರಿತು. ೧೯೫೦-೫೧ರ ಕೊನೆತಲ್ಲಿದ್ದ ೩೨.೦೩ ಕೋಟಿಗಳ ವಿದೇಶಿ ಸಾಲಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ೧೯೬೫-೬೬ರ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಅದು ೨೭೬೩.೮೦ ಕೋಟಿ ರೂ. ಗಳನ್ನು ತಲುಪಿತ್ತು. ಸಾಮಾನ್ಯನ ಜೇಬಿನಿಂದ ಕೊನೆಯ ಕಾಸನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಸರ್ಕಾರ ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಉಳಿತಾಯ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಮ್ಮಿಕೊಂಡಿತು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಾಯ ಠೇವಣಿಗಳ ಯೋಜನೆ ಇತ್ಯಾದಿ ಸೇರಿತ್ತು. ಹಣ ಸಂಗ್ರಹಿಸಲು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಂದರ್ಭವನ್ನೂ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು. ಚೀನೀಯರು ನೀಫಾದಲ್ಲಿ (NEFA) ಧಾಳಿಯನ್ನು ತಡೆಯಲಿ ಮಾಡಿದ ಪ್ರಯತ್ನ

ಅಲ್ಲ. ಆದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ರಕ್ಷಣಾ ನಿಧಿಗೆ ಹಣ ಸಂಗ್ರಹಿಸಲು ಎಲ್ಲ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಲಾಯಿತು ಹಾಗೂ ಈಗ ಹಲವರು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿಗರು ಹಣ ದುರುಪಯೋಗಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ವರದಿಗಳು ಬರುತ್ತಿವೆ. ಈ ಎಲ್ಲ ಕರಭಾರಗಳ ನಡುವೆಯೂ ಸರ್ಕಾರ ತನ್ನ ವೆಚ್ಚಗಳನ್ನು ಸರಿದೂಗಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಕೊರತೆ ಹಣಕಾಸು ತೋರಿಸಿ ನೋಟುಗಳನ್ನು ಮುದ್ರಿಸುವ ತಂತ್ರಗಾರಿಕೆ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕಳಿದಿದೆ. ಕೊರತೆ ಹಣಕಾಸು ನೀತಿಯ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅವಲಂಬಿಸುವುದರಿಂದ ಆಗಬಹುದಾದ ಹಣದುಬ್ಬರದ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರತಿ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲೂ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ವರ್ಷ ವರ್ಷವೂ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಹಣಕಾಸು ಸಚಿವರೂ ಮುಂದೆ ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಾಗಿ ಭರವಸೆ ನೀಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಎಚ್ಚರಿಕೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಗಮನ ಕೊಟ್ಟಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ವಾಗ್ದಾನಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸಿಲ್ಲ. ಮೊದಲ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ೪೨೦ ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳ ಕೊರತೆ, ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ೧೩೯೧.೬ ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳ ಕೊರತೆ, ಮೂರನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ೧೨೨೫.೪ ಕೋಟಿಗಳ ಕೊರತೆ-ಹೀಗೆ ಮೂರನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಹದಿನೈದನೇ ವರ್ಷದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಒಟ್ಟು ೩೧೩೭ ಕೋಟಿ ರೂ. ಗಳ ಕೊರತೆ ಕಂಡು ಬಂದಿತು. ಇದಲ್ಲವೂ ಬೆಲೆಗಳ ಅತೀರಕೆ ಏರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪರ್ಯಾವಸನವಾಗಿದೆ. ಕಳೆದ ದಶಕದಲ್ಲಿ ಶೇ ೮೦ರಷ್ಟು ಬೆಲೆಗಳು ಏರಿರುವುದನ್ನು ಹಣಕಾಸು ಸಚಿವರು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ಪ್ರಸ್ತುತ ಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ.

ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದ ಬೆಂಬಲಿಗರು ಈ ಕ್ರಮವನ್ನು ವಾಸ್ತವತೆಗೆ ನೀಡಿದ ಮಾನ್ಯತೆಯೆಂದೂ ಉತ್ತಾದನೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ಸುಧಾರಣೆಯೆಂದೂ ವಿದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ರಫ್ತನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತದೆಂದೂ ಆಮದನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಿ ನಮ್ಮ ವ್ಯಾಪಾರದ ಸಮತೋಲನದ ಕೊರತೆಯನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುತ್ತದೆಂದೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇವೆಲ್ಲ ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರದ ಯಾವುದೇ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಸಾಮಾನ್ಯ ಪ್ರತಿಪಾದನೆಗಳು. ಆದರೆ ಅವೆಲ್ಲ ಕೆಲವು ಪರಿಭಾವಿತ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಂಧುವಾಗತಕ್ಕವು. ಸರ್ಕಾರದ ಮತ್ತು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದ ಸಿದ್ಧಾಂತಕಾರರ ಮೇಲೆ ಈ ಪರಿಭಾವಿತ ಸ್ಥಿತಿಗಳನ್ನು ಅನುಕೂಲ ಸಿಂಧುವಾಗಿ ಅಲಕ್ಷಿಸಿ ಒಂದು ರಾಜಕೀಯ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಲು ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಲಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಧಾನಮಂತ್ರಿ ಶ್ರೀಮತಿ ಇಂದಿರಾ ಗಾಂಧಿಯವರು ಹೈದರಾಬಾದಿನಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಸರ್ಕಾರ ತನ್ನ ಹಳೆಯ ಕಾರ್ಯನೀತಿಗಳಿಂದ ವಿಚಲಿತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಘೋಷಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಶ್ರೀ ಅಶೋಕಮಹಾರವರು ಯೋಜನೆಯ ಸ್ವರೂಪವು ಜ್ಞಾಪನ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ನಿವೇದಿಸಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯವು

ಆರ್ಥಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿರುವುದು ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹಳೆಯ ಕಾರ್ಯನೀತಿಗಳು ಮುಂದುವರಿಯಲಿ ಅಥವಾ ಅದರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿರಲಿ ಅದು ಕೇವಲ ಸ್ವರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದೇ ಹೊರತು ಸ್ವರೂಪಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಪುಸ್ತಕದ ತಪ್ಪು ಅಧ್ಯಾಯವನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ವಿನಾಕಾರಣ ಅಸ್ವಸ್ಥತೆ ಕಾರ್ಯನೀತಿಗಳ ಫಲಶ್ರುತಿ ಇದು ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿದ್ದರೆ ಇದನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುವುದು ಮುಂಬರುವ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತಷ್ಟು ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದ ಸರಮಾಲೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆಂದು ನಾವು ಊಹಿಸಬಹುದಷ್ಟೆ? ಸುಕರ್ನೋ ಅಳ್ಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಇಂಡೋನೇಷ್ಯದಲ್ಲಾದಂತೆ ನಾವೂ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿಯೂ ಅದೇ ವಿನಾಶದ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿದ್ದೇವೆ.

ವಿದೇಶಿ ಹಣದ ಕಾಳಸಂತೆ

ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣವನ್ನು ವಾಸ್ತವತೆಗೆ ನೀಡಿದ ಮಾನ್ಯತೆ ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಇದು ರೂಪಾಯಿಯ ಅಧಿಕೃತ ಮತ್ತು ಅನಧಿಕೃತ ದರಗಳನ್ನು ಸಮಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣಗೊಳಿಸುವ ಮುಂಚೆ ಪ್ರತಿ ಡಾಲರ್‌ಗೆ ೪.೭೬ ರೂ.ಗಳ ಬೆಲೆ ಇದ್ದರೆ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣಕ್ಕಿಂತ ಕೇವಲ ಒಂದು ವಾರದ ಹಿಂದಿನ ಅನಧಿಕೃತ ದರ ೯.೨೦ ರೂ.ಗಳು ಅನಧಿಕೃತ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ದರವಿರಬಹುದಾದ ಸಾಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವಂತಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ರೂಪಾಯಿಯ ಅಧಿಕೃತ ವಿನಿಮಯ ದರವನ್ನೂ ಶೇಕಡ ೧೦೦ ರಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದಂತಾಗಿದ್ದದ್ದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಅಂದರೆ ಅನಧಿಕೃತ ವಿನಿಮಯಕ್ಕೆ ಪ್ರೀಮಿಯಂ ಇದೆ. ಇದರಿಂದ ಗಣನೀಯ ಪ್ರಮಾಣದ ವಿದೇಶಿ ವಿನಿಮಯ ಅಧಿಕೃತ ಏಜೆನ್ಸಿಗಳ ಮೂಲಕ ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲದೆ ಸಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ ಎಂದಂತಾಯಿತು. ಈ ಅಂತರವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವ ಮೂಲಕ ಸರ್ಕಾರ ಬ್ಯಾಂಕ್‌ಗಳ ಮೂಲಕ ಗಳಿಸುವ ವಿದೇಶಿ ವಿನಿಮಯದಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಹತ್ತಿಕ್ಕುವ ಭರವಸೆ ಹೊಂದಿದೆ. ಆದರೆ ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಯೆಂದರೆ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದ ಅನಂತರ ಅನಧಿಕೃತ ದರವೂ ರೂ. ೧೪ಕ್ಕೆ ಏರಿರುವುದು, ಸರ್ಕಾರದ ಕ್ರಮ ಯಶಸ್ಸು ಕಾಣುವುದು ಅಸಂಭವ ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ.

ಇಚ್ಛಾನುಸಾರಿ ವಿನಿಮಯ ನಿಯಂತ್ರಣ ಮತ್ತು ಅನಧಿಕೃತ ವ್ಯವಹಾರಗಳು

ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಅನಧಿಕೃತ ವ್ಯವಹಾರಗಳಾಗುವುದು ಮೂಲತಃ ರೂಪಾಯಿಯ ಕಡಿಮೆ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ದರದಿಂದಲೂ, ತದ್ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಈ ರೂಪಾಯಿಯ ಬೆಲೆಯಲ್ಲಿ

ಪತನ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಸರ್ಕಾರದ ಕ್ರಮ ಸಾಂದರ್ಭಿಕ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಹಿಮ್ಮುಖಗೊಳಿಸಿದೆ. ಅಧಿಕೃತ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗಾಗಿರುವ ವಿನಿಮಯ ನಿಯಂತ್ರಣಕ್ಕೆ ಇಚ್ಛಾನುಸಾರಿ ಮತ್ತು ತಾರತಮ್ಯದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಈ ನೀತಿ ಅನನುಕೂಲವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಜನರು ತಮ್ಮ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅನಧಿಕೃತ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸುತ್ತಾರೆ. ಕಾನೂನುನಿಷ್ಠ ನಾಗರಿಕರಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಈ ಹಾದಿಯನ್ನು ತುಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಜನರು ವಿದೇಶಗಳಿಗೆ ತೆರಳುವಾಗ ಅವರಿಗೆ ವಿದೇಶಿ ವಿನಿಮಯದ ಅಗತ್ಯವಿರುತ್ತದೆ. ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕ್ ವಿನಿಮಯ ನಿಯಂತ್ರಣ ಕಾಯಿದೆ ಅಡಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನಿಗದಿ ಮಾಡುವ ಮೊತ್ತವು ನೀವು ಯಾವ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರವಾಸವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡಿದ್ದೀರೋ ಅದಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಮಟ್ಟವನ್ನು ನಿವಹಿಸುವುದಿರಲಿ ನಿಮಗೆ ಭೌತಿಕವಾಗಿ ಬದುಕಲು ಅಗತ್ಯವಿರುವಷ್ಟಕ್ಕೂ ಅದು ಸಾಲುವುದಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚು ಜನರಿಗೆ ಸಾಲ ಪಡೆಯಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಹಾಗೂ ಕೆಲವರು ಮಾತ್ರ ಭಿಕ್ಷೆ ಪಡೆಯಬಲ್ಲರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಅನಧಿಕೃತ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ವಿದೇಶಿ ಹಣವನ್ನು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಜನರ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಅಧಿಕೃತ ಮಾರ್ಗಗಳ ಮೂಲಕ ಈಡೇರಿಸುವುದಾದರೆ ಯಾರೂ ಕಾಳ ಸಂತೆಗೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕಾಳಸಂತೆ ಬೆಲೆಗಳು ಅಧಿಕೃತ ದರಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿರುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ಕೃತಕವಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸದಿದ್ದಾಗ ಇರಬಹುದಾದುದಕ್ಕಿಂತ ಅಧಿಕವಾಗಿರುವುದನ್ನು ನಾವು ಬಲ್ಲೆವು.

ವಿನಿಮಯ ನಿಬಂಧನೆಗಳ ಕ್ರಮಬದ್ಧತೆಯ ಅಗತ್ಯ

ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಿವಾರಿಸಲು ವಿನಿಮಯ ನಿಯಂತ್ರಣವನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಲು ಸಲಹೆ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ವಿನಿಮಯವನ್ನು ಮುಕ್ತವಾಗಿ ನಿಗದಿಗೊಳಿಸುವುದರಿಂದ ಕಾಳಸಂತೆ ಕೊನೆಗಾಣಿಸಬಹುದು. ಅಲ್ಲಿ ಆಮದು ಪರವಾನಗಿಗಳ ಅಗತ್ಯವಿರಬಾರದು. ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳೇ ಪ್ರಧಾನ ಪಾತ್ರವಹಿಸಬೇಕು. ಅಂದರೆ ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ಮುಕ್ತಗೊಳಿಸುವುದೆಂದು ಅರ್ಥ ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಅರ್ಥ ತಜ್ಞರಾದ ಡಾ. ಬಿ.ಆರ್. ಶೆಣೈರವರು ಮುಂದಿಟ್ಟರು. ಅವರು ಈಗಿನ ರೂಪಾಯಿಯ ಅಧಿಕೃತ ಮೌಲ್ಯವು ಸಹ ಅಧಿಕ ಮೌಲ್ಯ ನಿರ್ಧಾರಣೆಯದಾಗಿದೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದರು. ಅವರ ಪ್ರಕಾರ ಈ ಅಧಿಕ ಮೌಲ್ಯ ನಿರ್ಧಾರಣೆಯ ರೂಪಾಯಿ ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಹೊಕ್ಕಿರುವ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರವನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಕೊನೆಗಾಣಿಸಲಾರದು ಎಂದು ಡಾ. ಶೆಣೈ ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿವೇಚನೆ ಇದೆ. ಆದರೆ ಇದು ಆರೋಗ್ಯವಂತ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸಹಜ ಜೀವನ ಮತ್ತು ದಿನಚರಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಲು ದುರ್ಬಲ ವೃದ್ಧ ರೋಗಿಗೆ ಸಲಹೆ ನೀಡಿದಂತೆ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಈ ಆರ್ಥಿಕತೆ ಅದನ್ನು ಭರಿಸಲಾಗದು. ಡಾಲರ್‌ಗೆ ಅಧಿಕ ಬೇಡಿಕೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಡಾಲರ್ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ರೂಪಾಯಿಯ ಮೌಲ್ಯ ಬಿದ್ದು ಹೋಗಿದೆ. ಡಾಲರನ್ನು ಮತ್ತಷ್ಟು ದುಬಾರಿಗೊಳಿಸುವುದರಿಂದ ಈ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಇದರಿಂದ ಅಗತ್ಯವಿರುವವನ ಖರ್ಚಿನಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಂತನಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಇದಂತೂ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಕಾರ್ಯನೀತಿ ಇಲ್ಲದಿರುವುದನ್ನೇ ಒಂದು ಕಾರ್ಯನೀತಿ ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಮಿಗಿಲಾಗಿ ವಿದೇಶಿ ವಿನಿಮಯದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಮ್ಮ ಬದ್ಧತೆಗಳು ಎಷ್ಟು ಭಾರ ಮತ್ತು ಧಾವಂತದ್ದಾಗಿವೆ ಅಂದರೆ ವಿನಿಮಯ ನಿಯಂತ್ರಣದಲ್ಲಿ ಮಾಡುವ ಯಾವುದೇ ಯೋಜನಾರಹಿತ ಸಡಿಲಿಕೆಯೂ ದಿವಾಳಿತನಕ್ಕೆ ದಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಡುವುದು ಖಚಿತ. ನಮಗೆ ಅಗತ್ಯವಿರುವುದು ವಿನಿಮಯ ನಿಬಂಧನೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕುವುದು ಅಥವಾ ಉದಾರೀಕರಣಗೊಳಿಸುವುದಾಗದೆ ಕ್ರಮಬದ್ಧಗೊಳಿಸುವುದಾಗಿದೆ.

ಸ್ವದೇಶಿ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯ ಪುನಶ್ಚೇತನ ಮತ್ತು ಸ್ವಾವಲಂಬನೆ

ವಿನಿಮಯ ನಿಬಂಧನೆಯನ್ನು ಕ್ರಮಬದ್ಧಗೊಳಿಸುವ ಕಾರ್ಯಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಜೀವನ ಕುರಿತ ಸಮಗ್ರ ದೃಷ್ಟಿ ಕೋನದಲ್ಲಿ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಕ ಬದಲಾವಣೆ ತರುವಂತಿರಬೇಕು. ಸ್ವದೇಶಿ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯನ್ನು ಪುನಶ್ಚೇತನಗೊಳಿಸೋಣ. ನಾವು ಬಹುತೇಕ ಎಲ್ಲ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯೂ ವಿದೇಶಗಳಿಂದ ಅದರಲ್ಲೂ ಪಶ್ಚಿಮದಿಂದ ಹರಿದುಬರಬೇಕು ಎಂಬ ತಪ್ಪು ವಿಚಾರವನ್ನು ದೈವಸಿದ್ಧಾಂತವೆಂಬಂತೆ ನಂಬಿಕೆಯಿಂದ ನಾವಾಗಿಯೇ ಹೊರ ಬರಬೇಕು. ಆತ್ಮಗೌರವ ಮತ್ತು ಸ್ವಾವಲಂಬನೆ ಮಾತ್ರ ಡಾಲರ್‌ಗಿರುವ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡುತ್ತದೆ. ದಟ್ಟಣೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಅನಾನುಕೂಲತೆಯನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ರೈಲ್ವೆ ಇಲಾಖೆಯು “ತೀರ ಅಗತ್ಯವಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಪ್ರಯಾಣಿಸಿ” ಎಂದು ಯುದ್ಧಕಾಲದಲ್ಲಿ ಘೋಷಣೆ ಹೊರಡಿಸಿತ್ತು. “ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾಗಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ವಿದೇಶಿ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ ಕೊಳ್ಳಿ, ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾಗಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ವಿದೇಶಗಳಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿ” ಎಂಬುದು ಇಂದು ನಮ್ಮ ಘೋಷಣೆಯಾಗಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆಗಳು ಲಭ್ಯವಿರುವ ವಿದೇಶಿ ನೆರವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸದೇ ನಮ್ಮ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರಬೇಕು; ನಾವು ನಮ್ಮ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಕ್ರೋಡೀಕರಿಸಲು ವಿಫಲವಾದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ವಿದೇಶಿ ನೆರವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು. ರೂಪಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ವ್ಯವಹರಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿರುವಾಗ ಡಾಲರನ್ನು ಏಕೆ ಬಳಸಬೇಕು?

ಆಮದು ಬದಲಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಲೇಬೇಕು

ಪಾಕಿಸ್ತಾನದೊಂದಿಗೆ ನಮ್ಮ ಸಂಘರ್ಷವಾದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ವಿದೇಶಿ ನೆರವು ನಿಂತುಹೋಗಿ ನಾವು ತೀವ್ರತರವಾದ ಆಮದು ಬದಲಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತಂದೆವು. ಆಗಲೇ ನಮಗೆ ವಿದೇಶಿ ನೆರವಿನೊಂದಿಗೆ ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡ ಯೋಜನೆಯ ಫಲವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕತೆ ಎಷ್ಟೊಂದು ದೀನವಾಗಿ ಪರಾವಲಂಬಿಯಾಗಿದೆ ಎಂಬುದು ಅರ್ಥವಾದದ್ದು. ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಈಡೇರಿಕೆಯೇ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಮತ್ತು ಸ್ವಾವಲಂಬನೆಗೆ ನಮಗಿರುವ ಏಕಮಾತ್ರ ದಾರಿ. ಈ ಮಧ್ಯಂತರ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಕೊರತೆ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಂಜರಿಕೆ ಆಗುವುದು ನಿಶ್ಚಿತ. ಆದರೆ ಆಮದು ಬಿಡಿಭಾಗಗಳ ಬದಲು ಹೊಸ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ವಿನ್ಯಾಸಗೊಳಿಸಿ ತಯಾರಿಸಿದರೆ ಆರ್ಥಿಕತೆ ಚೇತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ದುರದೃಷ್ಟವಶಾತ್ ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಲು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ದೂರದೃಷ್ಟಿ ನಿರ್ಧಾರ ಮತ್ತು ದೇಶಭಕ್ತಿಯ ಕೊರತೆಯಿದೆ. ಅದರ ಬದಲು ಅವರು 'ಏಡ್ ಇಂಡಿಯಾ ಕನ್‌ಸೋರ್ಟಿಯಂ'ನಿಂದ ಯೋಜನೇತರ ಸಾಲವಾಗೀ ೬೭೫ ಕೋಟಿ ರೂ. ಗಳ ಸಾಲಕ್ಕೆ ಶರಣಾಗುವ ಜಾರು ದಾರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಯುವ ಮೂಲಕ ಒಳಮಾರ್ಗವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸಾಲದಿಂದ ಉದಾರವಾಗಿ ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಆಮದು ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ಕೊರತೆಯಿಂದಾಗಿ ಉತ್ಪಾದನೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿರುವ ಅಥವಾ ನಿಧಾನಗೊಂಡಿರುವ ಉದ್ಯಮಗಳಿಗೆ ನೆರವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇದೂ ಕೂಡ ಆಮದು ಬದಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಕೆಡಕನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅಗತ್ಯವೇ ಅನ್ವೇಷಣೆಯ ತಾಯಿ ಎಂಬುದು ಹಳೆಯ ಮಾತು. ಈಗ ವಿದೇಶೀ ಉತ್ಪನ್ನಗಳು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವುದರಿಂದ ಅವನ್ನು ದೇಶದೊಳಗೆ ತಯಾರು ಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನದ ಅಗತ್ಯವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ದೇಶೀಯ ಉತ್ಪನ್ನದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆಲೆಯಿಂದಾಗಿ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣವಾದ ಮೇಲೂ ತಗಲುವ ವೆಚ್ಚದ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ವಿದೇಶಿ ವಾಲಿನ ಕಡೆಯೇ ಅನುಕೂಲಕರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದಿಂದ ಆಮದು ಬದಲಿ ಉದ್ಯಮಗಳ ಮೇಲೆ ಒತ್ತಡ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅವನ್ನು ಮುಚ್ಚಬೇಕಾದ ಪರಿಣಾಮಗಳುಂಟಾದರೆ ಯಾರೂ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.

ವ್ಯಾಪಾರ ಕೊರತೆಯನ್ನು ಅದು ಅಳಿಸಿಹಾಕುತ್ತದೆಯೆ?

ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದಿಂದ ನಮ್ಮ ವಿದೇಶಿ ವ್ಯಾಪಾರದ ಮೇಲೆ ಉಂಟಾಗಿರುವ ವಾಸ್ತವ ಪರಿಣಾಮವೇನು? ಅದು ರಫ್ತನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿ ಆಮದುಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿದೆಯೆ? ನಾವು ನಮ್ಮ ವ್ಯಾಪಾರ ಕೊರತೆಯನ್ನು ಅಳಿಸಿಹಾಕಬಲ್ಲೆವೆ? ವಿದೇಶಿ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವವರು ಅಷ್ಟು ಆಶಾವಾದಿಗಳಾಗಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರಿ ವಕ್ತಾರರು

ಅದು ಆಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಆದರೆ ಹೇಗೆ ಎಂದು ಹೇಳಲು ಅವರು ಸಮರ್ಥರಾಗಿಲ್ಲ. ನಾವು ಈ ಸನ್ನಿವೇಶವನ್ನು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಪರಿಕ್ಷಿಸೋಣ.

ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣವು ದೇಶದ ಸರಕುಗಳು ವಿದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅಗ್ಗವಾಗಿ ದೊರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣಕ್ಕೊಳಗಾಗುವ ಮೊದಲು ಅಮೆರಿಕದ ಒಬ್ಬ ಖರೀದಿದಾರ ಒಂದು ಡಾಲರ್ ವೆಚ್ಚಮಾಡಿದರೆ ಭಾರತದ ೪.೭೬ ರೂ ಮೌಲ್ಯದ ಸರಕನ್ನು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಈಗ ಒಂದು ಡಾಲರ್‌ಗೆ ಅವನಿಗೆ ರೂ. ೭.೫೦ರ ಮೌಲ್ಯದ ಸರಕು ಲಭ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಇತರ ಯಾವುದೇ ದೇಶದ ಸರಕುಗಳಿಗಿಂತ ಭಾರತದ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಖರೀದಿಸಲು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ. ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು ೧) ಹಿಂದೆ ಖರೀದಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಸರಕುಗಳಿಗಿಂತ ಅವನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಸರಕು ಬೇಕಾಗಿರುವಾಗ ಮತ್ತು ೨) ನಾವು ಹಳೆಯ ಬೆಲೆಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದಾಗ. ಆದಾಗ್ಯೂ ವಿದೇಶಿ ಅನುಭೋಗಿಗೆ ನಮ್ಮ ಸರಕುಗಳು ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಬೇಕಿರದಿದ್ದಾಗ ಅವನು ಹಿಂದೆ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಷ್ಟೇ ಸರಕನ್ನು ಕೊಂಡು ನಮಗೆ ಕಡಿಮೆ ಪಾವತಿಸಬಹುದು. ಇಂತಹ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ವಿದೇಶಿ ವಿನಿಮಯದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶವೇ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು. ನಮ್ಮ ಉತ್ಪನ್ನಗಳು ಅಗತ್ಯ ಸರಕುಗಳ ವರ್ಗದಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಭಾರತೀಯ ರಫ್ತುದಾರ ಬೆಲೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತಾನೆ. ಉತ್ಪಾದಕ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದಿಂದ ಉಂಟಾದ ಲಾಭವನ್ನು ಅನುಭೋಗಿಗೆ ವರ್ಗಾಯಿಸುವ ಬದಲು ಅವನು ತನ್ನ ಸರಕುಗಳಿಗೆ ಬೆಲೆ ಏರಿಸಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಲಾಭಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಈ ಅಂಶದಿಂದಾಗಿ ಸರ್ಕಾರ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದ ಜೊತೆಜೊತೆಗೆ ಅನೇಕ ಸರಕುಗಳ ಮೇಲೆ ರಫ್ತು ಶುಲ್ಕವನ್ನು ವಿಧಿಸಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿತು. ಹೀಗೆ ಈ ಆಧಿಕ್ಯ ರಫ್ತುದಾರನಿಗೆ ದಕ್ಕದೆ ಖಜಾನೆಗೆ ಸಂದಾಯವಾಗುವಂತಾಯಿತು.

ಹೀಗಾಗಿ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದಿಂದಾಗಿ ಈ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ರಫ್ತಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅವಕಾಶ ಲಭ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟ. ವಿದೇಶದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಬೆಲೆ ಹಳೆಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲೇ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿತು. ಪ್ರಮಾಣದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವುಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ನಮಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ ಅಲ್ಲದೇ ಬೆಲೆಗಳು ಕಡಿಮೆಯಾದರೂ ಅವುಗಳ ಬೇಡಿಕೆ ಹೆಚ್ಚಲು ಅವಕಾಶವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣಕ್ಕೆ ವಾಣಿಜ್ಯ ಸಚಿವಾಲಯದ ವಿರೋಧ

ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರದ ವಾಣಿಜ್ಯ ಸಚಿವಾಲಯದ ೧೯೬೫-೬೬ರ ವರದಿಯಂತೆ ಶೇಕಡ ಎಂಬತ್ತಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ರಫ್ತುಗಳು ಈ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹಾಗೂ ಸಾಕಷ್ಟು ತಾರ್ಕಿಕವಾಗಿ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದ ವಿರುದ್ಧ

ತನ್ನ ವಾದವನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟಿತು. ವರದಿಯ ೩೭ನೆಯ ಪುಟದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಿದೆ:

“ಇತ್ತೀಚೆಗೆ, ನಮ್ಮ ಹಣದ ಮೌಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವ ಬಗ್ಗೆ ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳು ಕೇಳಿಬಂದಿವೆ. ಶೇಕಡ ೮೦ ರಿಂದ ೮೨ರಷ್ಟು ನಮ್ಮ ರಫ್ತು ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು ಬಹುತೇಕವಾಗಿ ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಬೆಲೆಗೆ ಮಾರಾಟವಾಗುತ್ತಿವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮ ವಾರ್ಷಿಕ ರಫ್ತುಗಳ ಕೇವಲ ಶೇಕಡ ೧೮ ರಿಂದ ೨೦ ರಷ್ಟು ಭಾಗಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಆಮದು ಹಕ್ಕು ಮತ್ತು ಅಥವಾ ನಗದು ಸಹಾಯ-ಧನದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಈ ಸ್ಥಿತಿಯು ಅನುಬಂಧ XX(ಬಿ), (ಸಿ) ಮತ್ತು (ಡಿ) ಇವುಗಳಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಅನುಬಂಧ XX ಮತ್ತು (ಡಿ) ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ನಮೂದಾಗಿರುವ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು ಬಹುತೇಕ ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಬೆಲೆ ದರಗಳಲ್ಲಿ ಬಿಕರಿಯಾಗುತ್ತಿವೆ. ಆದಕಾರಣ ಅವುಗಳ ರಫ್ತಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಮುಖ್ಯ ನಗದು ಸಹಾಯವನ್ನಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಆಮದು ಹಕ್ಕನ್ನಾಗಲಿ ನೀಡಲಾಗಿಲ್ಲ ಅಥವಾ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ ಹಾಗೂ ಸ್ಥಳೀಯ ಮತ್ತು ಕೇಂದ್ರೀಯ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಮುಖ ನ್ಯೂನತೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ನಗದು ಧನಸಹಾಯದ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಒಟ್ಟು ೮೦೭೫ ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳ (೧೯೬೫) ವಾರ್ಷಿಕ ರಫ್ತಿನಲ್ಲಿ ಈ ಬಾಬುಗಳ ರಫ್ತಿನ ಮೊತ್ತ ಒಂದು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ರೂ. ೬೬೬.೬ ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳು (೧೯೬೫). ಹೀಗೆ ಸುಮಾರು ನಮ್ಮ ವಾರ್ಷಿಕ ರಫ್ತಿನಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ ೮೨.೮ ರಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು-ಕಡಿಮೆ ವಿಶ್ವದ ಸಮವಿನಿಯ ಬೆಲೆಗಳಲ್ಲಿದೆ.

ಅನುಬಂಧ XX(ಸಿ) ನಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗಿರುವ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು ಆಮದು ಹಕ್ಕು ಮತ್ತು ಅಥವಾ ನಗದು ಸಹಾಯಧನಗಳ ನೆರವಿನಿಂದ ರಫ್ತು ಮಾಡಲ್ಪಡುತ್ತಿರುವ ವಸ್ತುಗಳು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಾಬಿನಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಬಾಬಿಗೆ ಇರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಬಹು ದೊಡ್ಡದಾಗಿದ್ದರೂ ಆ ಬಾಬುಗಳ ಆಂತರಿಕ ಬೆಲೆಗಳು ಅವುಗಳ ವಿಶ್ವದ ಬೆಲೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಸಸ್ಯೋತ್ಪನ್ನ ಎಣ್ಣೆಗಳು ಮತ್ತು ಮಿಶ್ರಿತ ರೇಷ್ಮೆಗಳ ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಬೆಲೆಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಪರಸ್ಪರ ಶೇಕಡ ೨೦೦ ರಷ್ಟು ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಇತರ ಪ್ರಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಅವುಗಳಲ್ಲಿನ ಬೆಲೆಗಳ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಶೇಕಡ ೩೦ ರಿಂದ ಶೇಕಡ ೮೦ ರಷ್ಟಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಬಾಬುಗಳ ರಫ್ತುಗಳಿಂದ ಬರುವ ಒಟ್ಟು ವಾರ್ಷಿಕ ಮೊತ್ತ ೧೪೦.೯ ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳು (೧೯೬೫). ಈ ರೀತಿ ನಮ್ಮ ಒಟ್ಟು ವಾರ್ಷಿಕ ರಫ್ತಿನ ಮೊಬಲಗಿನಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಶೇಕಡ ೧೭.೨ ರಷ್ಟಕ್ಕೆ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಹಾಯಧನೀಕರಣದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ನಮ್ಮಂತಹ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪರ ಆರ್ಥಿಕತೆಗಳಲ್ಲಿನ ಉತ್ಪಾದನ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿರುವ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ವ್ಯತ್ಯಾಸದಿಂದಾಗಿ ಈ ಉತ್ಪನ್ನಗಳ ಸ್ಥಳೀಯ ಬೆಲೆಗಳು ಮತ್ತು ಜಾಗತಿಕ ಬೆಲೆಗಳ

ನಡುವಿನ ಅಸಮತೆ, ಹೇಗಿದೆ ಎಂದರೆ ಯಾವ ಸಮರೂಪ ಪರಿಹಾರ ಅಥವಾ ಮೌಲ್ಯೀಕರಣ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯಿಂದಲೂ ಇದನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಲಾಗದು.”

ಈ ಮೇಲ್ಕಂಡ ವರದಿಯ ನಮ್ಮ ಹಣದ ಮೌಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾಡಬಹುದಾದ ಯಾವುದೇ ಬದಲಾವಣೆಯೂ ಅನುಬಂಧ XX(ಬಿ) ಮತ್ತು (ಡಿ) ಗಳಲ್ಲಿನ ನಮ್ಮ ರಫ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ ೮೨ ರಷ್ಟು ಭಾಗಕ್ಕೆ ವಿದೇಶಿ ವಿನಿಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರಿ ನಷ್ಟವುಂಟುಮಾಡುವುದಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ವಿದೇಶಿ ವ್ಯಾಪಾರದ ಈ ಬಾಬುಗಳಿಗೆ ಅವುಗಳ ರಫ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಅಧಿಕ ತೆರಿಗೆ ವಿಧಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆಯಾದರೂ ಅಂತಹ ಕ್ರಮದಿಂದ ನಾವು ವಿದೇಶ ವಿನಿಯಮವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಖಾಶರಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ನಿರ್ಧರಿಸಬೇಕು. ಈ ರೀತಿಯ ಭಾರಿ ರಫ್ತು ತೆರಿಗೆಗಳು ಅನಪೇಕ್ಷಿತ ಪದ್ಧತಿಯಾಗಿದ್ದು ಪ್ರಪಂಚದ ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳು ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅನುಮೋದಿಸಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಒಟ್ಟು ಉತ್ಪಾದನೆ ವಾರ್ಷಿಕವಾಗಿ ಸುಮಾರು ೧೫,೦೦೦ ಕೋಟಿ ರೂ. ಗಳಾಗಿದ್ದು ಅದರಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ೨,೨೫೦ ಕೋಟಿ ರೂ. ಗಳು ವಿದೇಶಿ ವ್ಯಾಪಾರದಿಂದ ಬರುತ್ತವೆ. ಇದು ಶೇಕಡ ೧೫ ರಷ್ಟು ಮಾತ್ರ. ಈ ೨,೨೫೦ ಕೋಟಿ ರೂ. ಗಳಲ್ಲಿ ೧೪೨೫ ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳು ಆಮದಿನಿಂದ ಬರುವುದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಹಣದ ಚಲಾವಣಾ ಮೌಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾಡುವ ಯಾವುದೇ ಬದಲಾವಣೆಯೂ ಈ ಆಮದು ಸಾಮಗ್ರಿಗಳಿಂದ ತಯಾರಿಸುವ ಎಲ್ಲ ಉತ್ಪನ್ನಗಳ ಆಂತರಿಕ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತದೆ. ಇದು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿರುತ್ತದೆಂದರೆ ಕಾರ್ಮಿಕ ವರ್ಗಗಳ ಜೀವನ ಮಟ್ಟ ಮತ್ತು ಸಂಬಳದ ಸ್ವರೂಪ ಬಹಳ ವೈಪರೀತ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಡಿಮೇಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಈ ಆಮದುಗಳಿಂದ ತಯಾರಿಸಿದ ವಸ್ತುಗಳ ರಫ್ತಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಸಾಕಷ್ಟು ದೃಢವಾದ ಸಹಾಯಧನ ನೀಡುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆ.

ರಫ್ತು ವರ್ಧನೆಗೆ ಪ್ರತಿಕೂಲ ಪರಿಣಾಮ

ನಮ್ಮ ಒಟ್ಟು ವಾರ್ಷಿಕ ರಫ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಶೇಕಡ ೧೮ ರಿಂದ ೨೦ ರಷ್ಟಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಹೆಚ್ಚಳದ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇದೆ. ಈ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿ ಬಟ್ಟೆಗಳು ಮತ್ತು ನೂಲು, ಉಣ್ಣೆ ತಯಾರಿಕೆಗಳು, ಎಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಸರಕುಗಳು, ರಾಸಾಯನಿಕಗಳು ಮತ್ತು ಸಂಬಂಧಿತ ಉತ್ಪನ್ನಗಳು, ಚರ್ಮ ಮತ್ತು ಚರ್ಮ ಸರಕುಗಳು, ಪ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್ ಸರಕುಗಳು ಹಾಗೂ ತೆಂಗಿನ ನಾರು ತಯಾರಿಕೆಗಳು ಸೇರಿವೆ. ೧೯೬೫ರಲ್ಲಿ ಈ ಸರಕುಗಳ ಮೌಲ್ಯ ೧೪೦.೯೦ ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿ ಬಟ್ಟೆಯೊಂದೇ ೨೨.೮೬ ಕೋಟಿ ರೂ. ಗಳಾಗುತ್ತದೆ. ಸೈದ್ಧಾಂತಿಕವಾಗಿ ಈ ಬಾಬುಗಳನ್ನು ವಿದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ ೫೭.೫ ರಷ್ಟು ಅಗ್ಗವಾಗಿ ಮಾರಬಹುದು.

ಆದರೆ ಅದು ವಾಸ್ತವವಲ್ಲ. ವಿವಿಧ ರಘು ವರ್ಧನೆ ಯೋಜನೆಗಳಿಂದಾಗಿ ಈ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಈಗಾಗಲೇ ಅಗ್ಗವಾದ ಮತ್ತು ಸ್ಪರ್ಧಾತ್ಮಕ ಬೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾರಲಾಗಿದೆ. ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದ ಅನಂತರ ಎಲ್ಲ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಿಂಪಡೆಯಲಾಯಿತು. ತತ್ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ತಯಾರಿಕರಿಗೆ ಈ ಸರಕುಗಳನ್ನು ರಘು ಮಾಡುವುದು ಇನ್ನು ಲಾಭಕರವಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಮನವರಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ಸಚಿವರು ಹೊಸ ರಘು ವರ್ಧನೆ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವುದಾಗಿ ಭರವಸೆ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಸಚಿವಾಲಯ ಆ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದಾಗಿ ತಿಳಿದುಬಂದಿದೆ. ಅದೇ ವೇಳೆಗೆ ಈ ಬಾಬುಗಳ ವಿದೇಶಿ ವ್ಯಾಪಾರ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಸ್ಥಗಿತವಾಗಿದೆ. ಹೆಚ್ಚು ಸ್ಪರ್ಧೆಯನ್ನೆದುರಿಸುತ್ತಿರುವ ಈ ಕೆಲವು ಬಾಬುಗಳಲ್ಲಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಇತರರ ಕೈ ಸೇರಿದರೆ ಅದನ್ನು ಮತ್ತೆ ಪಡೆಯುವುದು ಕಷ್ಟ ಕಳೆದ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ರಘಿನ ವರ್ಧನೆಯಲ್ಲಿ ಏನನ್ನು ಗಳಿಸಲಾಗಿತ್ತೋ ಅದು ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದ ಜತೆಗೆ ಸರ್ಕಾರದ ನಿರ್ಧಾರದ ಕೊರತೆ ಮತ್ತು ಅಧಿಕಾರಶಾಹಿ ಧೋರಣೆಯಿಂದಾಗಿ ನಾಶವಾಗುವುದು ಖಚಿತ.

ಆಮದು ಬಿಡಿಭಾಗಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ವೆಚ್ಚ

ಈ ಸರಕುಗಳ ರಘುಗಳ ಮೇಲೆ ಪ್ರತಿಕೂಲ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುವ ಇನ್ನೊಂದು ಅಂಶವಿದೆ. ಅವುಗಳ ತಯಾರಿಕೆಗೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಶೇಕಡವಾರು ಆಮದು ಬಿಡಿಭಾಗಗಳ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದ ತರುವಾಯ ಈ ಆಮದುಗಳ ವೆಚ್ಚವೂ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಈ ಸರಕುಗಳ ತಯಾರಕರು ಆಮದು ಬಾಬುಗಳನ್ನು ಈಗಾಗಲೇ ಪ್ರೀಮಿಯಂ ಮೇಲೆ ಖರೀದಿಸುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಅದರ ಒಟ್ಟಿನ ಪರಿಣಾಮ ಗಮನಾರ್ಹವಲ್ಲ ಎಂದು ಕೆಲವರು ವಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ರಘುಗಳ ಉದಾರೀಕರಣದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಈ ಕಾಳಸಂತೆ ಬೆಲೆಗಳು ಇಳಿಯುತ್ತವೆ. ಆಗ ಈ ಆಮದು ಸರಕುಗಳ ಬೆಲೆ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಇದ್ದುದಕ್ಕಿಂತ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಪ್ರತಿಪಾದನೆ ಸಾಮಾನ್ಯೀಕರಣವಾದ ಹೇಳಿಕೆಯೇ ಹೊರತು ಅದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪ್ರಸಂಗಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿದ್ದಲ್ಲ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಆಮದು ಸವಲತ್ತುಗಳಿಂದ ಲಾಭ ಪಡೆಯುವವರು ರಘುದಾರರು. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಆಮದು ಸರಕುಗಳನ್ನು ದೇಶದೊಳಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಾರುತ್ತಾರೆ. ಅದರಿಂದಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಉತ್ಪನ್ನಗಳನ್ನು ಹೊರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅಗ್ಗದ ದರದಲ್ಲಿ ಮಾರಾಟಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಆಮದು ಉದಾರೀಕರಣ ನೀತಿ ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾದುದು. ಅದು ಯೋಜನೇತರ ನೆರವಿನ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿತವಾಗಿದೆ. ಅಂತಹ ನೆರವು ಲಭ್ಯವಾಗುವ ಸಂಭವವೂ ಕಡಿಮೆ.

ರಘುಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳವಾರು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿದರೆ

ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದಿಂದಾಗಿ ನಮ್ಮ ರಘುಗಳು ಹೆಚ್ಚುವ ಯಾವುದೇ ಸಾಧ್ಯತೆ ಕ್ಷೀಣಿಸಿದೆ. ಈ ಕೆಳಕಂಡ ಪರಿಶಿಷ್ಟದಲ್ಲಿ ರಘುಗಳ ಪ್ರದೇಶವಾರು ವಿವರಗಳನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿದೆ.

ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು	ಲಕ್ಷರೂ.ಗಳಲ್ಲಿ	ರಘುಗಳು
	೧೯೬೫	೧೯೬೪
೧. ಪಶ್ಚಿಮ ಯೂರೋಪ್	೨೨೩,೭೯	೨೫೦,೫೧
i) ಐರೋಪ್ಯ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ	೫೫,೨೨	೬೦,೨೨
ii) ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯ (ಯು.ಕೆ.)	೧೫೦,೭೫	೧೭೦,೯೯
iii) ಇತರ ಪಶ್ಚಿಮ ಐರೋಪ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು	೧೭,೮೨	೧೯,೩೦
೨. ಏಷ್ಯಾ ಮತ್ತು ಒಸಾನಿಯ	೧೮೬,೮೮	೨೦೩,೬೭
i) ಈ.ಸಿ.ಎ.ಎಫ್.ಈ. (ಚೀನಾದಲ್ಲಿ)	೧೫೮,೯೭	೧೭೬,೪೨
ii) ಏಷ್ಯಾದ ಉಳಿದಭಾಗ ಮತ್ತು ಒಸಾನಿಯ	೨೭,೯೧	೨೭,೨೫
೩. ಆಫ್ರಿಕಾ	೫೫,೫೯	೪೫,೦೮
೪. ಅಮೆರಿಕ	೧೮೪,೫೭	೧೭೭,೫೭
i) ಕೆನಡ	೨೧,೭೭	೧೭,೬೪
ii) ಅಮೆರಿಕ ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು	೧೪೯,೩೨	೧೪೧,೧೧
iii) ಲ್ಯಾಟಿನ್ ಅಮೆರಿಕ	೧೩,೮೫	೧೭,೬೪
iv) ಇತರರು	೧,೬೩	೧,೬೩
೫. ಪೂರ್ವ ಐರೋಪ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು	೧೫೩,೬೫	೧೩೨,೯೯
ಸೋವಿಯೆತ್ ರಷ್ಯಾ	೮೯,೪೪	೭೨,೨೭
	ಒಟ್ಟು ಮೊತ್ತ	೮೦೭,೪೮
		೮೦೯,೮೨

ಕಳೆದ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಪೂರ್ವ ಐರೋಪ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಮತ್ತು ಸೋವಿಯೆತ್ ರಷ್ಯಾದೊಡನೆ ರಘು ಗಣನೀಯವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿದೆ. ೧೯೫೩ರಲ್ಲಿ ಅದು ಕೇವಲ ೩.೩ ಕೋಟಿ ರೂ. ಗಳಷ್ಟಿದ್ದಿತು. ೧೯೬೫ರಲ್ಲಿ ಅದು ೧೫೩.೫೯ ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಿಗೆ ಏರಿತು. ಈ ಎಲ್ಲ ವ್ಯಾಪಾರವೂ ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯಿತು. ಈ ದೇಶಗಳೊಂದಿಗೆ ರೂಪಾಯಿ ಪಾವತಿ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಅನೇಕ ವ್ಯಾಪಾರ ಒಪ್ಪಂದಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದ ಅನಂತರ ಈ ಒಪ್ಪಂದಗಳಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಾಟುಗಳನ್ನು ಮಾಡುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಭಾರತೀಯ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಹಳೆಯ ಬೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾರಬೇಕಾಗಿ ಬಂದರೆ ರಘುದಾರರು

ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣ ನಷ್ಟ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಂಭವಿದೆ. ವಾಣಿಜ್ಯ ಸಚಿವರು ವಿದೇಶಿ ಗ್ರಾಹಕರೊಂದಿಗೆ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರು ಭಾರತೀಯ ರಫ್ತುದಾರನಿಗೆ ಆಗುವ ನಷ್ಟವನ್ನು ಗಮನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಸೋವಿಯೆತ್ ರಷ್ಯಾ ಈಗ ರೂಬಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಪಾವತಿ ಮಾಡಲು ಒತ್ತಾಯಿಸುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ವರದಿಯಾಗಿದೆ.

ಪ್ರತಿಕೂಲ ವ್ಯಾಪಾರ ಪಾವತಿ ಅನಿವಾರ್ಯ

ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿಯೂ ಆಮದುಗಳನ್ನು ದುಬಾರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿದೆ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಆಮದುಗಳನ್ನು ಭಾರಿ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಆಮದು ಹುಂಡಿ ಇನ್ನೂ ಏರುತ್ತದೆ. ಆಮದುಗಳ ಇಳಿಕೆ, ಯೋಜನೆಯ ಆಕಾರ ಮತ್ತು ಗಾತ್ರವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಯೋಜನೆಗಳಿಂದಾಗಿಯೇ ನಮ್ಮ ಆಮದುಗಳು ಸಹ ಅಸ್ಥಿರವಾಗಿವೆ. ಮಿಗಿಲಾಗಿ, ಆಮದುಗಳ ಬಹುಭಾಗ ಸರ್ಕಾರಿ ಲೆಕ್ಕದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಜೊತೆಗೆ ಕಾರ್ಯೋಜನೆ ನೆರವು ಅಥವಾ ಒಪ್ಪಂದಗಳೊಂದಿಗೆ ತೆಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುವ ಆಮದುಗಳೂ ಇವೆ. ಆಮದುಗಳ ಶೇಕಡವಾರು ಹೆಚ್ಚಿರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳನ್ನು (೪೧೯ ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳು) ಬಿಟ್ಟರೆ ಅತಿದೊಡ್ಡ ಆಮದು ಹುಂಡಿ ಆಹಾರದ್ದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆಮದು ಬೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಗುವ ಯಾವುದೇ ಹೆಚ್ಚಳ ಆಮದನ್ನು ಕಡಿಮೆಗೊಳಿಸುವುದರ ಮೇಲೆ ಉಂಟುಮಾಡಬಹುದಾದ ಪರಿಣಾಮ ತುಂಬಾ ಕಡಿಮೆ. ವಿನಿಮಯ ನಿಯಂತ್ರಣ ಮತ್ತು ಆಮದು ಪರವಾನಗಿ ಪದ್ಧತಿಗಳಿಂದಾಗಿ ಆಮದು ವಸ್ತುಗಳ ಕುರಿತಂತೆ ಇರುವ ಆಯ್ಕೆ ತೀರ ಕಡಿಮೆ ಮತ್ತು ಮಿತಿಗೊಳಪಟ್ಟದ್ದು. ಸರ್ಕಾರ ಆಮದುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತೆ ನಿಯಂತ್ರಣ ಬಿಗಿಗೊಳಿಸದಿದ್ದರೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆ ತರದಿದ್ದರೆ ಆಮದುಗಳು ಕಡಿಮೆಯಾಗುವ ಸಂಭವವಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರ ಆಮದುಗಳನ್ನು ಉದಾರಗೊಳಿಸಲು ಮತ್ತು ವಿದೇಶಿ ಬಂಡವಾಳಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ಈಗಾಗಲೇ ಬದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಅದು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಭವಿಷ್ಯದ ಔದ್ಯಮೀಕರಣ ವಿದೇಶಿ ಶಾಂತಿಕತೆಯನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ವಿದೇಶಿ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ವಿದೇಶಿ ಸಹಭಾಗಿತ್ವವೂ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ವಿದೇಶಿ ಕಂಪನಿಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ಹೂಡಿಕೆಯನ್ನು ಯೋಜಿಸಲು ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ನೀತಿಗಳನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸಲು ಮುಕ್ತ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಭರವಸೆ ನೀಡಿದಂತೆ ಅವಮಾನಕರವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಕುಬ್ಯಾಕ ರಸಗೊಬ್ಬರ ಒಪ್ಪಂದ ವ್ಯವಹಾರ ಅಪವಾದವಾಗಿ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ.

ಕೇಂದ್ರದ ಗಣಿ ಖಾತೆ ಸಚಿವರಾದ ಶ್ರೀ ಎಸ್.ಕೆ.ಡೇ ಅವರು ಸರ್ಕಾರ ಅಧಿಕ ಭಾಗದ ಷೇರುಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೂ ಆಂದ್ರದ ತಾಮ್ರ ಉತ್ಪಾದನಾ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಅಮೆರಿಕದ ಪಾಲುದಾರರಿಗೆ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ವಹಿಸಿಕೊಡಲಾಗುವುದೆಂದು ಹೇಳಿದರೆಂದು ವರದಿಯಾಗಿದೆ. ಇದೆಲ್ಲ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿಯೇ ಹೆಚ್ಚು ವ್ಯವಸ್ಥಾಪನಾ ಆಮದಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಕೂಲ ವ್ಯಾಪಾರ ಶುಲ್ಕ ಅನಿವಾರ್ಯ ಅಧಿಕ ವಿದೇಶಿ ನೆರವಿನ ಭರವಸೆ ಸಿಕ್ಕಿರುವುದರಿಂದ ಬಹುಶಃ ನಾವು ಇದನ್ನು ಭರಿಸಲು ಶಕ್ತವಾಗಬಹುದು.

ದೇಶೀ ಹೂಡಿಕೆದಾರರಿಗೆ ಏನೂ ಸಹಾಯವಿಲ್ಲ.

ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದಿಂದಾಗಿ ವಿದೇಶಿ ವ್ಯಾಪಾರದಿಂದ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಇತರ ಲೆಕ್ಕಗಳಲ್ಲೂ ನಾವೇ ನಷ್ಟ ಅನುಭವಿಸುವವರು. ನಾವು ವಿದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರವಾಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ತೆರಬೇಕಾದರೆ ನಮಗೆ ವಿದೇಶಿ ಪ್ರವಾಸಿಗರು ಕೊಡುವ ಹಣ ಕಡಿಮೆ. ವಿದೇಶಿ ಪಾಲುದಾರರೂ ಅನುಕೂಲಕರವಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ. ಅದೇ ಮೊತ್ತದ ಡಾಲರ್ ಅಥವಾ ಸ್ವರ್ಲಿಂಗ್‌ನಿಂದ ಬಂಡವಾಳದಲ್ಲಿ ಅವರು ಹೆಚ್ಚಿನ ಶೇಕಡಾಂಶವನ್ನು ಹೊಂದಬಹುದು. ಒಂದು ಜಂಟಿ ಹೂಡಿಕೆ ಕಂಪನಿಯನ್ನು ಒಂದು ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳ ಬಂಡವಾಳದಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಿಲಿಯನ್ ಡಾಲರ್ ಬಂಡವಾಳ ಹಾಕುವ ಅಮೆರಿಕದ ಹೂಡಿಕೆದಾರ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಶೇಕಡ ೪೭.೬ರಷ್ಟು ಷೇರುಗಳನ್ನು ಪಡೆದರೆ ಈಗ ಅವನು ಪಡೆಯಬಹುದಾದ ಷೇರು ಶೇಕಡ ೭೫ ರಷ್ಟು. ಇಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಪಾಲುದಾರ ಆ ಕಂಪನಿಯ ಮೇಲೆ ಹಿಡಿತ ಹೊಂದಲು ಹೆಚ್ಚು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಹೂಡಬೇಕು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅದು ಸುಲಭವಾಗಿ ವಿದೇಶಿ ಬಂಡವಾಳಿಗರ ಕೈಗೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದಿಂದ ನಾವು ದೇಶಿ ಹೂಡಿಕೆದಾರರಿಗೆ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯಿಂದ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿಲ್ಲ.

ಹೆಚ್ಚಿನ ಭಾರ ಕಾಲ್ಪನಿಕವಲ್ಲ.

ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದಿಂದಾಗಿ ವಿದೇಶಿ ಸಾಲಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಇತರ ಹೊಣೆಗಳಿಗೆ ನಾವು ತೆರಬೇಕಾದ ಸೇವಾ ಶುಲ್ಕ ಶೇಕಡ ೫೭.೫ ರಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರ ೧೯೬೬-೬೭ರ ಸಾಮಾನ್ಯ ಅಯವ್ಯಯ ಮಂಡಿಸುವಾಗ ನೀಡಿದ ವಿವರಣಾ ಜ್ಞಾಪನ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ೧೯೬೫-೬೬ರ ಹಣಕಾಸು ವರ್ಷದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ಭಾರತದ ಹೊರಗೆ ಎತ್ತಿದ ಸಾಲ ೨,೬೨೯.೧೦ ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳು ಎಂದಿದೆ. ಅದು ಈಗ ೪೧೦೦೦ ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಅಧಿಕವಾಗುತ್ತದೆ.

ಹಣಕಾಸು ಸಚಿವರು ಈ ವಿರಿಕೆ ಕಾಲ್ಪನಿಕವಾದದ್ದೆಂದು ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಈ ಸಾಲಗಳನ್ನು ವಿದೇಶಿ ಹಣದಲ್ಲೇ ಪಾವತಿಸಬೇಕು. ಈ ಹಣವನ್ನು ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣಕ್ಕಿಂತ ಮುಂಚೆ ಇದ್ದುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ರಫ್ತು ಮಾಡುವ ಮೂಲಕ ಗಳಿಸಿದ ಹಣದಿಂದ ಪಾವತಿಸಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಸರಕುಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿದ ಸಾಲಭಾರ ವಾಸ್ತವವೇ ಹೊರತು ಕಾಲ್ಪನಿಕವಲ್ಲ.

ಸರ್ಕಾರದ ಸಾಲಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಖಾಸಗಿ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೂ ವಿದೇಶೀ ಬಾಧ್ಯತೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಏಜೆನ್ಸಿಗಳ ಮೂಲಕ ಸಾಲ ಪಡೆದಿರುತ್ತವೆ; ಇನ್ನು ಅನೇಕರು ಮುಂದೆ ಪಾವತಿಸುವ ಷರತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳನ್ನು ಖರೀದಿಸಿರುತ್ತವೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಅವು ಭವಿಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಪಾವತಿಸುವ ಕಂತುಗಳಿಗೆ ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ತರಬೇಕಾದ ಮೊಬಲಗು ಅಧಿಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ವಿದೇಶಿ ಪೇಟೆಂಟ್‌ಗಳಿಗೆ ತರಬೇಕಾದ ಗೌರವಧನಕೋಸ್ಕರ ಹೆಚ್ಚಿನ ಭಾರ ಹೊರಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಭಾರತೀಯ ಗ್ರಾಹಕನಿಗೆ ಅಧಿಕ ಭಾರ

ಬಂಡವಾಳ ಹೊರಹರಿಯುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣ ನಿರುತ್ತೇಜಕವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿತು. ವಿದೇಶಿ ಕಂಪನಿಗಳೂ ತಮ್ಮ ಲಾಭಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುವ ಬದಲು ಇಲ್ಲೇ ಮರುಹೂಡಿಕೆ ಮಾಡತೊಡಗಿದವು. ಆದರೆ ನಾವು ತಿಳಿದಿರುವಂತೆ ಮರು ಹೂಡಿಕೆ ಮತ್ತು ಲಾಭಾಂಶಗಳ ಘೋಷಣೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ನಿರ್ಧಾರಗಳನ್ನು ಬಂಡವಾಳ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ವಿದೇಶಿ ಷೇರುದಾರರಿಗೆ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದಿಂದ ವಿನಿಮಯದಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತಿದ್ದ ನಷ್ಟವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ಈ ಕಂಪನಿಗಳು ಲಾಭಾಂಶಗಳನ್ನು ವಿದೇಶಿ ಹಣಚಲಾವಣೆಯ ದರದಲ್ಲಿ ಕೊಡಲು ನಿರ್ಧರಿಸಬಹುದು. ಹೀಗೆ ಅವು ಹೆಚ್ಚಿನ ಲಾಭವನ್ನು ಗಳಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತವೆ. ತಮ್ಮ ಉತ್ಪಾದನಾ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ವಸ್ವಾಮ್ಯ ಅಥವಾ ಬಹುತೇಕ ಸರ್ವಸ್ವಾಮ್ಯದ ಸ್ಥಾನ ಹೊಂದಿರುವ ಈ ವಿದೇಶೀ ಕಂಪನಿಗಳು ತಮ್ಮ ಉತ್ಪಾದನೆಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆಲೆ ನಿಗದಿ ಮಾಡುವ ಮೂಲಕ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಲಾಭಗಳಿಸುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇದೆ. ಈ ಅಧಿಕ ಭಾರವನ್ನು ಹೊರಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಭಾರತೀಯ ಗ್ರಾಹಕ.

ಯೋಜನೆಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರತಿಕೂಲ ಪರಿಣಾಮ

ಎಲ್ಲ ವಿದೇಶೀ ನೆರವು ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣಗೊಳಿಸಬೇಕೆಂಬ ಒತ್ತಡ ಬಂದದ್ದು ಗುಟ್ಟಲ್ಲ. ಈಗ ವಿದೇಶೀ

ನೆರವು ಬರಬಹುದಾದರೂ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದಿಂದ ಯೋಜನೆಗೆ ಪ್ರಯೋಜನವಾದಂತಿಲ್ಲ. ಈಗಾಗಲೇ ಯೋಜನೆಗಳ ಹಣಕಾಸು ಗುರಿಗಳು ಮೇಲೆ ಹೋಗಿವೆ. ನಾಲ್ಕನೆ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ ಹಣಕಾಸಿನ ವಿನಿಯೋಗದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅತಿ ದೊಡ್ಡದಾದರೂ ಭೌತಿಕವಾಗಿ ಅದು ಚಿಕ್ಕದಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಭೌತಿಕ ಸಾಧನೆಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದಾಗ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಘಟಕಕ್ಕೂ ನಾವು ಅಧಿಕ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಪಾವತಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟ. ಹೀಗೆ ನಮ್ಮ ಭೌತಿಕ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣಗೊಂಡಿವೆ. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆಗಳು ಬಂಡವಾಳ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿವೆ. ಹಣದುಬ್ಬರದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಬೇಕಾದರೆ ನಮ್ಮ ಭವಿಷ್ಯದ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಬಂಡವಾಳ ಪ್ರಧಾನವಾಗದಂತೆ ಯೋಜಿಸಬೇಕು; ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶ ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕು; ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಆದಾಯದ ಹೆಚ್ಚಳ ದರದಲ್ಲಿ ಆಗಿರುವ ಹಿಂಜರಿತವನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಡಬೇಕು. ಆದರೆ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣವು ವಿರುದ್ಧ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ನಮ್ಮ ಎಲ್ಲ ಯೋಜನೆಗಳ ಬಂಡವಾಳ ಅಭಾವವಿರುವ ದೇಶಕ್ಕೆ ಇದು ವರವಲ್ಲ. ಯೋಜನಾ ಸಚಿವರು ಅಂತಹ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡದ್ದು ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾಗಿದೆ.

ಗ್ರಾಹಕನನ್ನು ನೆಲಕಚ್ಚಿಸುವ ಹೊರೆ

ವಿರುತ್ತಿರುವ ಬೆಲೆಗಳು ಭಾರತೀಯ ಆರ್ಥಿಕತೆಯ ದೌರ್ಬಲ್ಯ ಕಳೆದ ಒಂದು ದಶಕದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಸಗಟು ವ್ಯಾಪಾರದ ಬೆಲೆಗಳ ಸೂಚಿ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಶೇಕಡ ಎಂಬತ್ತರಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿದೆ. ಗ್ರಾಹಕರ ಬೆಲೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಹೆಚ್ಚಳ ಇನ್ನೂ ಜಾಸ್ತಿ. ಸೂಚ್ಯಂಕ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕುವಾಗ ನಿಯಂತ್ರಿತ ಬೆಲೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಲೆಕ್ಕಹಾಕಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನಾವು ತಿಳಿದಂತೆ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ಆಳುವುದು ಕಾಳಸಂತೆಯ ದರಗಳೇ ಹೊರತು ನಿಯಂತ್ರಿತ ದರಗಳಲ್ಲ. ಮಿಗಿಲಾಗಿ, ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸಗಟು ಸದರ ಮತ್ತು ಚಿಲ್ಲರೆ ದರಗಳು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಇವೆ. ಬಹುತೇಕ ಸರಕು ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಕೊನೆಯ ಸ್ತರದಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಅದನ್ನು ಗ್ರಾಹಕರಿಗೆ ವರ್ಗಾಯಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಸರ್ಕಾರ ಬೆಲೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಿಮಿತಕ್ಕೆ ತರುವುದಾಗಿ ಭರವಸೆ ನೀಡುತ್ತಾ ಘೋಷಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದೆ. 'ಬೆಲೆ ರೇಖೆಯನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳಿ' ಎಂಬುದು ಘೋಷಣೆಯಾಗಿದೆ. ಇತರ ಎಲ್ಲ ಘೋಷಣೆಗಳಂತೆಯೇ ಇದನ್ನು ವಾಸ್ತವಾಂಶ ಮರೆಮಾಡಲು ಹೊರಡಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಸರ್ಕಾರದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳ ನಡುವೆಯೂ ಕಳೆದ ಒಂದು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಬೆಲೆಗಳು ಶೇಕಡ ೨೫ ರಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿವೆ. ಅಂತಹ ತೀವ್ರ ಹೆಚ್ಚಳವು ಸಂಬಳ ಗಳಿಸುವವರು ಮತ್ತು ಇತರ ಕೆಳ ಆದಾಯ ಗುಂಪುಗಳಿಗೆ ಭರಿಸಲಾರದ ಭಾರ ಹೊರಿಸಿದೆ. ಗ್ರಾಹಕನು ಬೆಲೆ ಹೆಚ್ಚಳದ

ಭಾರದಿಂದ ತಿಣುಕುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣ ಅವನಿಗೆ ಊರುಗೋಲಾಗದೆ ಒಂದು ಹೊರೆಯಾಗಿ ಅವನ ಸೊಂಟ ಮುರಿಯುತ್ತಿರುವುದಲ್ಲದೆ ಆತನನ್ನು ನೆಲಸಮ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಸರ್ಕಾರ ಏಕೆ ಅಷ್ಟು ದಯಾಹೀನವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಬೆಲೆ ಹೆಚ್ಚಳ ಒಂದು ಆರ್ಥಿಕ ವಾಸ್ತವ

ಜೂನ್ ೫ರ ತಮ್ಮ ಆಕಾಶವಾಣಿ ಪ್ರಸಾರದಲ್ಲಿ ಹಣಕಾಸು ಸಚಿವರು ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿನ ಬೆಲೆ ಹೆಚ್ಚಳವಾಗಬಹುದೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಪ್ರಧಾನಮಂತ್ರಿಗಳು “ಹೆಚ್ಚಳವಿಲ್ಲ” ಎಂಬ ಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಇಂದು ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆ ಒಂದು ಚರ್ಚಾಸ್ಪದ ವಿಷಯವಾಗಿ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ಅದು ವಾಸ್ತವ, ಅದನ್ನು ನಾವು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು. ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಅಂತಹ ಹೆಚ್ಚಳಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಿದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದ ಸುಲಭ ಬಲಿಪಶು ವರ್ತಕನನ್ನು ದೂರುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಆಮದು ಸರಕಿನ ಬೆಲೆಗಳ ಹೆಚ್ಚಳದ ಬಗ್ಗೆ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವ ಸಿದ್ಧವಸ್ತುಗಳ ತಯಾರಿಕೆಗೆ ಆಮದು ಸರಕುಗಳ ಅಗತ್ಯವಿದೆಯೋ ಅಂತಹ ವಸ್ತುಗಳ ಬೆಲೆ ಪ್ರಮಾಣಾನುಗತವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಎಲ್ಲ ತಯಾರಕರ ವಸ್ತುಗಳ ಬೆಲೆ ಹೆಚ್ಚುವುದು ಅವರ ಬಂಡವಾಳ ವೆಚ್ಚದಿಂದಾಗಿ, ಹಳೆಯ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ರಫ್ತುದಾರರು ಹಣ ಗಳಿಸಬೇಕಾದರೆ ಅವರ ರಫ್ತು ಸರಕುಗಳ ಬೆಲೆಗಳು ಹೆಚ್ಚಬೇಕು, ಇಲ್ಲವೇ ರಫ್ತುಗಳನ್ನು ಉತ್ತೇಜಿಸಲು ವಿದೇಶಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗಳಿಗೆ ಈ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮೀಸಲಿಡಬೇಕು. ತಕ್ಷಣ ಉತ್ಪಾದನೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿದ್ದರೆ ದೇಶದೊಳಗಿನ ಬಳಕೆಗೆ ವಿನಿಯೋಗಿಸುವ ರಫ್ತು ವಸ್ತುಗಳ ಪ್ರಮಾಣ ತಗ್ಗಿಸಬೇಕು. ಪೂರೈಕೆ ಇಳಿಮುಖವಾದಾಗ ಬೆಲೆಗಳು ಹೆಚ್ಚುತ್ತವೆ. ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದ ಅನಂತರ ಎಲ್ಲ ವಿದೇಶಿ ಧನಸಹಾಯಗಳು ಬರುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಹಣದ ಪೂರೈಕೆ ತಾನಾಗಿಯೇ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ ಹಣದುಬ್ಬರವನ್ನು ತಡೆಯಬೇಕಾದರೆ ಸರ್ಕಾರ ತೀವ್ರತರವಾಗಿ ತನ್ನ ವ್ಯಯವನ್ನು ಕಡಿತಗೊಳಿಸಬೇಕು. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಧಾನಮಂತ್ರಿಗಳು ಕರೆ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಘೋಷಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಯಾವುದೇ ದೃಢವಾದ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಂಡಿಲ್ಲ. ತದ್ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರ ಕೈಗೊಂಡ ಕ್ರಮಗಳು ಹಣದುಬ್ಬರಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿವೆ. ನಿಯಂತ್ರಣಗಳನ್ನು ಹೇರುವುದು. ಸುಲಭ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಲು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಬೇಕು. ಅಂದರೆ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ವೆಚ್ಚ ತಗಲುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಿ ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಭ್ರಷ್ಟವಾಗಿದೆಯೋ ಅಲ್ಲಿ ವಿತರಣಾ ವೆಚ್ಚ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಈ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಗ್ರಾಹಕರು ಭರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಸೂಪರ್ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಅಥವಾ ಮಹಾಮೋಸ

ಸರ್ಕಾರ ಆಹಾರ ವಸ್ತುಗಳು ಮತ್ತು ಇತರ ಅಗತ್ಯ ಬಳಕೆ ವಸ್ತುಗಳ ಆಮದಿಗೆ ಸಹಾಯಧನ ನೀಡುವುದಾಗಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿತು. ಸೂಪರ್ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗಳು ಮತ್ತು ಬಳಕೆದಾರ ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳ ಸ್ಥಾಪನೆಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿತು. ಅಂತಹ ಒಂದು ಸೂಪರ್ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ನವದೆಹಲಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲಾಯಿತು. ಈ ಕಾರ್ಯ ಯೋಜನೆಗೂ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ. ಭುವನೇಶ್ವರದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಅಧಿವೇಶನದಲ್ಲಿ ಕೈಗೊಂಡ ನಿರ್ಣಯದಂತೆ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳು ಮತ್ತು ಇತರ ಗ್ರಾಹಕ ವಸ್ತುಗಳ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ಭಾಗಶಃ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣಗೊಳಿಸುವ ಯೋಜನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಮೊದಲೇ ಈ ಚಿಂತನೆ ನಡೆದಿತ್ತು. ಈ ಕ್ರಮಗಳಿಂದ ಬೆಲೆಗಳು ಇಳಿದವೆ? ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವಂತೆ ಸರ್ಕಾರಿ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿನ ಸೇವಾ ವೆಚ್ಚ ಖಾಸಗಿ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕಿಂತ ದುಬಾರಿ. ಹೇಗಾದರೂ ಇಂತಹ ಮಳಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೃತಕವಾಗಿ ಬೆಲೆಗಳು ಕಡಿಮೆ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿರುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸರ್ಕಾರ ಸಹಾಯಧನ ನೀಡುತ್ತಿರುವುದು ಬೇರೆ ಮಾತು. ಆದರೆ ಈ ಸಹಾಯಧನವನ್ನು ಗ್ರಾಹಕನೇ ತೆರಿಗೆ ರೂಪದಲ್ಲಿ ತೆರಬೇಕು. ಹಣಕಾಸು ಸಚಿವರು ಆಮದು ಸರಕುಗಳು ಮತ್ತು ಇತರ ಗ್ರಾಹಕ ಸರಕುಗಳಿಗೆ ಸಹಾಯಧನ ನೀಡಲು ಹೊಸದಾಗಿ ರಫ್ತು ಸರಕುಗಳಿಗೆ ವಿಧಿಸಿರುವ ತೆರಿಗೆಗಳಿಂದ ಬರಬಹುದಾದ ೧೬೫ ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳನ್ನು ವಿನಿಯೋಗಿಸುವ ಇಂಗಿತ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸಹಾಯಧನ ನೀಡುವುದು ನಿಜವಿದ್ದರೆ ಮತ್ತೆ ಅದು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿರಬೇಕಾದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಸಂಪನ್ಮೂಲ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನದು. ಅಪಮೌಲ್ಯದಿಂದ ನಷ್ಟಕ್ಕೊಳಗಾದ ಗ್ರಾಹಕರು ಮತ್ತು ಉತ್ಪಾದಕರ ಸಂಖ್ಯೆ ಕೋಟಿಗಟ್ಟಲೆ ಇದೆ. ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸುವ ಅಲ್ಲೊಂದು ಇಲ್ಲೊಂದು ಸಾಂಕೇತಿಕ ಮಳಿಗೆಗಳು ಪ್ರಚಾರ ತಂತ್ರವಾಗಬಲ್ಲವೇ ಹೊರತು ಅದರಿಂದ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಅಪಾರ ಸಂಖ್ಯೆಯ ನೊಂದವರಿಗೆ ಮತ್ತು ಬಡವರಿಗೆ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗದು. ಸರ್ಕಾರ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ತನ್ನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ಕೊಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಅದು ಎಲ್ಲಿಂದ ಹಣ ತರುತ್ತದೆ. ಆಯವ್ಯಯ ಈಗಾಗಲೇ ಕೊರತೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿದೆ. ಹಣಕಾಸು ಸಚಿವಾಲಯದಿಂದ ಲೋಕಸಭಾ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ಬಂದಿರುವ ಟಿಪ್ಪಣಿಯಂತೆ ಈ ಕೊರತೆ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದಿಂದ ಆದುದಲ್ಲ ಹಾಗೂ ಅದು ಇತರ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದಿಂದ ಉಂಟಾದ ಋಣಭಾರವನ್ನು ಇನ್ನೂ ಅಂದಾಜಿಸಬೇಕಿದೆ. ಅಂದರೆ ಇದು ಕೊರತೆ ಆಯವ್ಯಯವನ್ನು ನಿವಾರಿಸಲು ಕೊಟ್ಟ ಭರವಸೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಯನ್ನು

ಮೀರಿ ಅಧಿಕವಾದ ಭಾರಿ ಕೊರತೆ ಹಣಕಾಸು ವ್ಯವಹಾರದ ಹೊರೆಯಲ್ಲವೆ? ಈ ಎಲ್ಲ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆಲೆಗಳ ಹೆಚ್ಚಳಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತವೆ.

ಸೂಪರ್ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗಳ ಯೋಜನೆ ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಮಹಾ ಮೋಸವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಮದ್ರಾಸಿನ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಸಚಿವರಾದ ಶ್ರೀ ವೆಂಕಟರಮಣರವರು ಮಾಡಿರುವ ಅತಿ ಕಹಿಯಾದ ಟೀಕೆಗಿಂತ ಉತ್ತಮ ಟೀಕೆ ಇನ್ನೊಂದಿರಲಾರದು. ಅವರು ಹೇಳುವಂತೆ “ಸರಕುಗಳು ಹೆಚ್ಚಿದ್ದಾಗ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟ್‌ನ ಸ್ಟೋರ್‌ಗಳನ್ನು ತೆರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ ಅಭಾವವಿರುವ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯಬೆಲೆ ಅಂಗಡಿಗಳನ್ನು ತೆರೆದಿರುವುದನ್ನು ನಾನು ಬಲ್ಲೆ. ಕೊರತೆಯಿರುವ ದೇಶಕ್ಕೆ ಇಲಾಖಾ ಮಳಿಗೆಗಳನ್ನು ತೆರೆಯುವ ಸಲಹೆ ನೀಡುವುದು ವಿರೋಧಾತ್ಮಕವಾದ ವಿಚಾರವಾಗಿದೆ.”

ಬೆಲೆ ಸ್ಥಗಿತಗೊಳಿಸದೆ ವೇತನ ಸ್ಥಗಿತಗೊಳಿಸುವುದು ಅಮಾನವೀಯ

ಬೆಲೆಗಳು ಏರುಮುಖವಾಗಿವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಉದ್ಯೋಗಿಗಳು ತಮ್ಮ ತುಟ್ಟಭತ್ಯೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಬೇಡಿಕೆ ಇಡುವುದು ತಾರ್ಕಿಕವಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಉದ್ಯೋಗ ಪತಿಗಳ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುವವರು ಸಂಬಳದ ಹೆಚ್ಚಳದಿಂದ ಉತ್ಪಾದನಾ ವೆಚ್ಚ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆಯಾದ ಕಾರಣದಿಂದ ವೇತನ ಸ್ಥಗಿತ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಸಂಬಳ ಮತ್ತು ಬೆಲೆಗಳು ಪರಸ್ಪರ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತುವುದು ಕಳೆದ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ಈ ವಿಷ ವರ್ತುಲವನ್ನು ಭೇದಿಸಬೇಕು. ಆದರೆ ಬೆಲೆ ಸ್ಥಗಿತವಾಗದೆ ಸಂಬಳ ಸ್ಥಗಿತ ಮಾಡುವುದು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಸರಿಯಾದ ದಾರಿಯಲ್ಲ ಮತ್ತು ಲಾಭಗಳನ್ನು ಸ್ಥಗಿತ ಮಾಡದೆ ಸಂಬಳ ಸ್ಥಗಿತ ಮಾಡಲಾಗದು. ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಬೆಲೆಗಳ ಹೆಚ್ಚಳ ಎಷ್ಟು ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿದೆ ಎಂದರೆ ಅವುಗಳ ಸ್ಥಗಿತವಿಲ್ಲದೆ ಸಂಬಳ ಸ್ಥಗಿತದ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುವುದು ಅಮಾನವೀಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಕಾರ್ಮಿಕರ ಜೀವನ ಮಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಗಣನೀಯ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ತನ್ಮೂಲಕ ಅವರ ಕಾರ್ಯಕ್ಷಮತೆಯನ್ನು ಕುಗ್ಗಿಸಿ ಉತ್ಪಾದನಾ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಉತ್ಪಾದನಾ ಶಕ್ತಿಯ ಹೆಚ್ಚಳ ಇಂದಿನ ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಕಾರ್ಮಿಕನು ಅರೆಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಮತ್ತು ಅಸಂತೃಪ್ತನಾಗಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರ ತನ್ನ ತಪ್ಪು ಗ್ರಹಿಕೆಯಿಂದ ರೂಪಿಸಿದ ನೀತಿಗಳಿಂದ ಉಂಟಾದ ದುಷ್ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಮಿಕನ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸಬಾರದು.

ತುಟ್ಟ ಭತ್ಯೆಯನ್ನು ತಟಸ್ಥಗೊಳಿಸಿ ಭಾಗಶಃ ವಸ್ತು ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪಾವತಿಸಬೇಕು

ಸರ್ಕಾರ ಶೇಕಡ ನೂರರಷ್ಟು ತುಟ್ಟ ಭತ್ಯೆಯನ್ನು ತಟಸ್ಥಗೊಳಿಸುವ ತತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕೆಂದು ನಾವು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಹೀಗೆ ತಟಸ್ಥಗೊಳಿಸಿದ ಮೊಬಲಗಲ್ಲ ಹಣದ ರೂಪದಲ್ಲಿರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿ ಭಾಗಶಃ ಮೊಬಲಗನ್ನು ವಸ್ತು ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪಾವತಿಸಬಹುದು ದಿನಬಳಕೆಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಸಂಘಟಿತ ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೂ ಸರ್ಕಾರಿ ಉದ್ಯೋಗಿಗಳಿಗೂ ಅಗ್ಗದ ಬೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಪೂರೈಸಬೇಕು. ನಿಜವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇದರಿಂದ ಕೆಲಸಗಾರನಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಈ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಈಗಾಗಲೇ ಮುಂದಿಟ್ಟಿವೆ.

ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣ ಅನಿವಾರ್ಯವೇನಲ್ಲ

ಸಮಗ್ರ ಅವಲೋಕನದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದ ಪರಿಣಾಮಗಳು ಅಲ್ಪ ಕಾಲಾವಧಿಗಾಗಲಿ, ದೀರ್ಘ ಕಾಲಾವಧಿಗಾಗಲಿ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲಕರವಲ್ಲ. ಈ ನಿರ್ಧಾರ ಅನಿವಾರ್ಯವಲ್ಲ. ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ “ವಿದೇಶಿ ನೆರವಿನ ಎಲ್ಲ ಮಾತುಕತೆಗಳೂ ಈ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನೂ ಅವಲಂಬಿಸಿದ್ದವು.” ನಾವು ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಿಸಲು ನಿರಾಕರಿಸಿದ್ದರೆ ‘ಏಡ್ ಇಂಡಿಯಾ ಕನ್‌ಸೊರ್ಟಿಯಮ್’ ನಮಗೆ ನೆರವು ನೀಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾವು ಈ ನೆರವಿಲ್ಲದೆ ನಿರ್ವಹಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಬಹುದಿತ್ತು. ಅದು ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಅನುಕೂಲಕರವೂ ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ಗೌರವಯುತವೂ ಆಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಅದು ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ನೀತಿಗಳಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನೂ ತರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕತೆಯು ಸಮತಲವಾಗಿ ಸಾಗಬೇಕಾದರೆ ಅಂತಹ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಈಗಲಾದರೂ ಮಾಡುವುದು ಒಳಿತು. ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣ ನಮ್ಮ ಹೊರೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಿದೆ. ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ವಿದೇಶಿ ನೆರವು ಮತ್ತೆ ದೊರೆತಿರುವುದರಿಂದ ಅಂತಹ ಅಗತ್ಯ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಮಧ್ಯಂತರ ಸಮಯ ಸಿಕ್ಕಿದೆ. ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿಧಾನಗತಿಯ ಹಿಂಜರಿಕೆಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ತೋರಿಸುತ್ತಿದೆ. ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗ ತನ್ನದೇ ಆದ ಆಲೋಚನೆ ಹೊಂದಿದೆ. ಈ ಲೋಪಗಳನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಲು ಅಗತ್ಯವಿರುವ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಿ ನಿರ್ಧಾರಗಳನ್ನು ಅದು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಾರದು.

ರಾಜಕೀಯ ಒತ್ತಡಕ್ಕೆ ಬಲಿ

ರಾಜಕೀಯ ಒತ್ತಡದಿಂದ ಈ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ ಎಂಬ ವಿಚಾರವನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವುದು ಸುಲಭವಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರ ಎಷ್ಟೇ ನಿರಾಕರಿಸಿದರೂ

ಯಾರೂ ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಜನರನ್ನು ವಿಶ್ವಾಸಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಅದು ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಇರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಹಿಂದಿನ ಹಣಕಾಸು ಸಚಿವರಾದ ಶ್ರೀ ಟಿ.ಟಿ. ಕೃಷ್ಣಮಾಚಾರಿಯವರು ಮುಖವಾಡವನ್ನು ಸರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಕಾರ್ಯಕಾರಿ ಸಮಿತಿ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ಅಪಮೌಲ್ಯಗೊಳಿಸಲು ವಿಶ್ವಬ್ಯಾಂಕ್ ಮತ್ತು ಅಮೆರಿಕ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಒತ್ತಡವಿದ್ದರೂ ಕಳೆದ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಅದನ್ನು ತಡೆಹಿಡಿದಿದ್ದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆಂದು ವರದಿಯಾಗಿದೆ. ಪ್ರಸ್ತುತ ಸರ್ಕಾರ ಸಹ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣಗೊಳಿಸದೆ ನೆರವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿರುವುದು ನಮಗೆ ತಿಳಿದುಬಂದಿದೆ. ಆದರೆ ಅಮೆರಿಕ ಸರ್ಕಾರ ಪಟ್ಟು ಬಿಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಬಹುಶಃ ತಾಷ್‌ಮೆಂಟ್ ಶೃಂಗಸಭೆಯ ಸೋನಿಯತ್ ರಷ್ಯಾದ ಒತ್ತಡಕ್ಕೆ ಬಲಿಯಾಗಿದ್ದೆವು. ಅದು ಸಂಕಷ್ಟದ ಮತ್ತು ನೋವಿನ ವಿಷಯವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಅನಂತರ ಅದು ತನ್ನ ಬಲ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಲು ಬಯಸಿರಬಹುದು. ಅಲ್ಲಿ ನಾವು ಕೇವಲ ಒತ್ತಡಕ್ಕೆ ಬಲಿಯಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರ ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ಅಪಮೌಲ್ಯಗೊಳಿಸುವ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೂ ತನಗೂ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲವೆಂದು ನೆರವನ್ನು ಪುನರಾಂಭಿಸುತ್ತ ಅಮೆರಿಕ ಸರ್ಕಾರವು ತಿಳಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಅದು ಒಂದು ಅಧಿಕೃತ ಪ್ರಕಟಣೆಯಾಗಿದ್ದು ಅದರಲ್ಲಿ ವಾಸ್ತವಾಂಶಕ್ಕಿಂತ ತಾಂತ್ರಿಕ ಹೇಳಿಕೆ ಮಾತ್ರವೇ ಅಡಗಿದೆ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ 'ನ್ಯೂಯಾರ್ಕ್ ಟೈಮ್ಸ್'ನ ವರದಿ ಹೆಚ್ಚು ಅರ್ಥಗರ್ಭಿತವಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಈ ಕೆಳಗಿನಂತೆ ವರದಿಯಾಗಿದೆ:-

“ಭಾರತೀಯ ಆರ್ಥಿಕ ನೀತಿಗಳಲ್ಲಿನ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಅಮೆರಿಕ ಮತ್ತು ವಿಶ್ವಬ್ಯಾಂಕಿನ ಸತತ ಒತ್ತಡವೇ ಕಾರಣ. ಅಮೆರಿಕ ಒತ್ತಡ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಭಾರತದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸಾಧಿಸಲು ಮತ್ತು ಅದರ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲು ಅಗತ್ಯವಿರುವ ವಿದೇಶಿ ವಿನಿಮಯದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಭಾಗವನ್ನು ಅಮೆರಿಕವೇ ಭರಿಸುತ್ತಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಮೆರಿಕದ ಸಲಹೆಗಳು ಸೂತ್ರಧಾರಿ ರೂಪದವಾಗಿರಲಿ ಅಥವಾ ಷರತ್ತುಗಳಾಗಿರಲಿ ವಿಶ್ವಬ್ಯಾಂಕ್ ಕೊಡುವ ನೆರವಿಗೆ ಹಾಕುವ ಷರತ್ತುಗಳನ್ನು ಭಾರತ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳದೆ ಬೇರೆ ದಾರಿಯಿಲ್ಲ. ಭಾರತ ಬೇರೆಯೂ ಸಹಾಯವನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವಂತೆಯೂ ಇಲ್ಲ.”

ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಸರ್ಕಾರ ಈ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡ ರೀತಿಯೂ ಅಸಮರ್ಪಕವಾಗಿತ್ತು. ನಮ್ಮದು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಂತಹ ಪ್ರಮುಖ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಮುನ್ನ ಸರ್ಕಾರ ಸಚಿವ ಸಂಪುಟದ ಮತ್ತು ಸಂಸತ್ತಿನ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಪಡೆಯಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಪ್ರಕಟಣೆ ಹೊರಡಿಸುವ ಮೊದಲು ಸಂಪುಟದ

ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಒಪ್ಪಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು. ಆದರೆ ಅದೊಂದು ನೆಪಮಾತ್ರಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಶಾಸ್ತ್ರ. ಆ ಮೊದಲೇ ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಗಳು ನಿರ್ಧಾರ ಕೈಗೊಂಡು; ಅದನ್ನು ಅಂತರ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹಣಕಾಸು ನಿಧಿಗೆ ತಿಳಿಸಿಯಾಗಿತ್ತು.

ರಾಷ್ಟ್ರ ತನ್ನನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು

ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಅಮೆರಿಕ ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಭೇಟಿ ನೀಡಿದ್ದಾಗ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದರೆಂದು ನಂಬಲು ಕಾರಣಗಳಿವೆ. ಈ ನಿರ್ಧಾರ ವಿದೇಶಿ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ಅಧೀನತೆ ಹಾಗೂ ದೀನತೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದೆ. ನಾವು ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಿಸಿರುವುದರೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನೂ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಿಸಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ಸಾರ್ವಭೌಮತೆ ಹಿನ್ನಡೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದೆ.

ಸರ್ಕಾರ ತನ್ನ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದ ತರುವಾಯ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲೂ ನಿಧಾನಗತಿ ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಹಾಗಾಗಬಾರದು. ನಮ್ಮ ಪಾಲಿನ ಅನುಸರಣೆ ಕಾರ್ಯವೆಂದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅವಮಾನದ ಪ್ರತೀಕವಾಗಿರುವ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಕೊನೆಗೊಳಿಸುವಂತೆ ಜನರ ಪ್ರತಿರೋಧ ಮತ್ತು ಅವರ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಸಂವೇದನೆಗಳನ್ನು ಒಗ್ಗೂಡಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಸಂಘಟಿಸುವುದು. ಇದರಿಂದ ಮಾತ್ರ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಸಾರ್ವಭೌಮತೆಯನ್ನು ಪುನರ್ ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ನಮ್ಮ ಗೌರವವನ್ನು ಮತ್ತೆ ಗಳಿಸಬಹುದು. ರಕ್ಷಾಕವಚವನ್ನು ಎಸೆಯಲಾಗಿದೆ. ಭಾರತದ ದೇಶಭಕ್ತ ಪುತ್ರ ಪುತ್ರಿಯರು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡು ರಾಷ್ಟ್ರದ ರಾಜಕೀಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಪುನರ್ ಊರ್ಜಿತಗೊಳಿಸಬೇಕು. ಶಾಂತಿ, ಸಮೃದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಗೌರವಕ್ಕೆ ಅದು ಮಾತ್ರವೇ ದಾರಿಯಾಗಬಲ್ಲದು.

ವಂದೇಮಾತರಂ

ಅನುಬಂಧ - ಅ

ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ಆಪತ್ತು

ಜೂನ್ ೨೨ರ ತಡರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಹಣಕಾಸು ಸಚಿವ ಸಚಿನ್ ಚೌಧುರಿ ಅವರು ಚಿನ್ನದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ ೨೬.೨ರಷ್ಟು ಮತ್ತು ಡಾಲರ್, ಪೌಂಡ್ ಸ್ವರ್ಲಿಂಗ್ ಮತ್ತು ರೂಬಲ್ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ ೨೨ರಷ್ಟು ರೂಪಾಯಿಯ ಅಪಮೌಲ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದರು. ಈ ಪ್ರಕಟಣೆ ಅಂತಹ ಕ್ರಮ ಕೈಗೊಳ್ಳಲು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಒತ್ತಡ ಹಾಕಿದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಉಳಿದವರೆಲ್ಲರನ್ನು ಚಿಕ್ಕಿತಗೊಳಿಸಿತು. ಇದರಿಂದ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಆಘಾತವಾಯಿತು ಮತ್ತು ಜೂನ್ ೬ರ ಸೋಮವಾರ ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲೋಲಕ್ಕಲ್ಲೋಲ ಉಂಟಾಯಿತು. ಸರ್ಕಾರದ ನುಡಿಗಳು ತಮ್ಮ ಮೌಲ್ಯವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡವು.

ಜನರು ರೂಪಾಯಿಯ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಗಳನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ವಿರೋಧಿಸಿದರು. ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದ ವಿರುದ್ಧ ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ವಾದಗಳನ್ನು ಮುಂದಿಡಲಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ಲಾಗ ಹಾಕಲು ಕಳೆದ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದಿದ್ದೇನು? ಆರ್ಥಿಕತೆ ತೀವ್ರ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿರುವುದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಆಯವ್ಯಯ ಮಂಡಿಸಿದಾಗಲೇ ಅದು ಹಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗಿದ್ದ ಮೇಲೆ ಸಂಸತ್ತು ಅಧಿವೇಶನದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಈ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಏಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ? ಸಂಸತ್ತನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿರುವ ಸರ್ಕಾರದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗೆ ಇದು ದಿಕ್ಕೂಚಿಯಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಸಾರ್ವಭೌಮತ್ವದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಮತ್ತು ಅತ್ಯಂತ ವಿಷಯಗಳೆಲ್ಲದರ ಬಗ್ಗೆ ಅಧಿಕಾರ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಿರುವ ಸಂಸತ್ತಿಗೆ ಈ ತೀರ್ಮಾನ, ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಲಾಗಿಲ್ಲ. ಈಗಾಗಲೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಮುಗುಂ ಆಗಿ ಅಂಗೀಕರಿಸುವಂತೆ ಸಂಸತ್ತನ್ನು ಕೋರಲಾಗಿದೆ.

ಸರ್ಕಾರಿ ವಕ್ತಾರರು ಏನೇ ಹೇಳಿದರೂ ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹಣಕಾಸು ನಿಧಿ (ಐ.ಎಂ.ಎಫ್), ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಂಶೋಧನಾ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಲಿ (ಐಬಿಆರ್‌ಡಿ) ಹಾಗೂ ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಒತ್ತಡದಿಂದಾಗಿ ಈ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ಈ ಎಲ್ಲ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲೂ ಅವರು ನೀಡಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಆರ್ಥಿಕ ನೆರವು ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಯಾವುದೇ ನಿರ್ಬಂಧ ರಹಿತವಾಗಿರಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ನಾವು ಮೂರ್ಖರಾಗಿ ಹಾಗೆಯೇ ನಂಬಿದ್ದೆವು ಸಹ. ಅವರು ಪಾಕಿಸ್ತಾನದೊಂದಿಗಿನ

ಯುದ್ಧದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವರ ನೆರವು ನಿಲ್ಲಿಸಿದಾಗ ಈ ನಿರ್ಬಂಧಗಳು ಗೋಚರವಾಗತೊಡಗಿದವು. ಆಗಿನಿಂದ ಅವರು ಉರುಳನ್ನು ಬಿಗಿಗೊಳಿಸತೊಡಗಿದರು. ಜನರು ದೇಶಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಈ ಒತ್ತಡಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಭಟಿಸಲು ಸಿದ್ಧರಾದರೂ ಸರ್ಕಾರ ತನ್ನ ಪುಕ್ಕಲುತನದಿಂದಾಗಿ ಅವುಗಳಿಗೆ ಬಲಿಯಾಯಿತು. ತಾಷ್ಕೆಂಟ್ ಫೋಷಣೆಯಲ್ಲಿ ಕದನವಿರಾಮಕ್ಕೆ ಸಹಿ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಹಿಡಿದು ಕಾಶ್ಮೀರದ ಹಾಜಿಪೀರ್ ಮತ್ತಿತರ ಕಡೆಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ ಪಡೆಗಳನ್ನು ವಾಪಾಸು ಪಡೆಯುವುದು ಮತ್ತು ರಾಸಾಯನಿಕ ಗೊಬ್ಬರದ ವ್ಯವಹಾರ ಹಾಗೂ ರೂಪಾಯಿ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣ ಈ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲೂ ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಬಲಿಗೊಡಲಾಗಿದೆ. ಈ ಸ್ವಾ ಇಂಡಿಯಾ ಕಂಪನಿ ಮತ್ತು ಮೊಫಲ್ ಆಳ್ವಿಕೆಯ ಚರಿತ್ರೆ ಪುನರಾವರ್ತನೆಗೊಂಡಂತಾಗಿದೆ.

ಜನತೆ ಜಾಗೃತವಾಗಬೇಕು. ಹುಲಿ ಮನುಷ್ಯನ ರಕ್ತದ ರುಚಿ ಕಂಡಿದೆ. ನರ ಭಕ್ಷಕ ವಿಶ್ರಮಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ಅಪಮೌಲ್ಯಗೊಳಿಸಿದ್ದಷ್ಟಕ್ಕೆ ನೆರವು ಹರಿದು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಪಾಕಿಸ್ತಾನದೊಂದಿಗೆ ಶಾಂತಿಯುತವಾಗಿರುತ್ತೇವೆಂಬ ಭರವಸೆ ಬೇಕು. ಹಾಗೆಯೇ ಪಾಕಿಸ್ತಾನದ ದುಷ್ಪ್ರತ್ಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕುರುಡಾಗಿರುವ ಈ ಶಕ್ತಿಗಳ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲ್ಲ ಪಾಕಿಸ್ತಾನ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಷರತ್ತುಗಳನ್ನು ಹೇರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬಹುದು. ಕಾಶ್ಮೀರದ ಬಗೆಗೆ ಒಪ್ಪಂದ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಎಲ್ಲ ನೆರವಿಗೂ ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕವಾಗಬಹುದು.

ಪಾಕಿಸ್ತಾನವು ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟ್ ಚೀನಾದೊಂದಿಗೆ ಶಾಮೀಲಾಗಿದ್ದರೂ ನಮಗೆ ನಮ್ಮ ರಕ್ಷಣಾ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಕಡಿತಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಸಲಹೆ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಭಾರತ ಅಣ್ಣಸ್ತಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುವುದು ಈ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಿಗೆ ಪಥ್ಯವಲ್ಲ. ಅಪಾಯ ಸಂಭವಿಸಿದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಈ ನೆರವು ನೀಡುವ ದೇಶಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಬಹುದೆಂದು ನಮಗೆ ಭರವಸೆ ನೀಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿಯೂ ಇಂತಹ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವವನು ನಮ್ಮನ್ನು ಸುಲಿಯುವವನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಸ್ವತಂತ್ರ ಭಾರತ, ಕಂಪನಿ ರಾಜ್ಯದ ಆಳ್ವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ವಿನ್ಯಾಸಗೊಳಿಸಿ ರೂಪಿಸಿದ ಲಾರ್ಡ್ ವೆಲ್ಲೆಸ್ಲಿಯ ಸೈನಿಕ ಸಹಾಯ ಪದ್ಧತಿಯ ಒಪ್ಪಂದದಡಿ ಹಿಂದಿನ ರಾಜರುಗಳ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು ಇದ್ದ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಇಳಿದಿದೆ. ಒಂದು ಹೊಸ ಪರಮಾಧಿಕಾರದ ಶಕ್ತಿ ಹೊರಹೊಮ್ಮುತ್ತಿದೆ. ಸಂಕಷ್ಟದಲ್ಲಿರುವುದು ರೂಪಾಯಿಯಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ.

ಈ ತೀರ್ಮಾನದ ಆರ್ಥಿಕ ಅನುಷ್ಠಾನಗಳನ್ನು ಸಹ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು. ಈ ಕ್ರಮವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸುವ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟ ಹೆಜ್ಜೆ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ನಿಸ್ಸಂದೇಹವಾಗಿ ಇದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರ ತನ್ನ ಆರ್ಥಿಕ ನೀತಿಗಳು ಮತ್ತು ಯೋಜನೆಗಳ ವೈಫಲ್ಯವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಂತಾಗಿದೆ. ನಾವು ಅನುಮಾನಿಸಿದ್ದು ಸರಿಯೆಂದು

ಸಾಬೀತಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರದ ಪ್ರಚಾರ ತಪ್ಪಾಗಿದೆ. ಆರ್ಥಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ಸುಧಾರಣಾ ಕ್ರಮಗಳು ಜರುಗಬೇಕಿರುವುದೇನೂ ನಿಜ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಸರ್ಕಾರ ಯಾವುದೇ ರೋಗ ತಪಾಸಣೆ ಮಾಡದೆ ಕಂಪನಿ ಮಾರಾಟಗಾರ ನೀಡಿದ ಸಲಹೆಯ ಪೇಟೆಂಟ್ ಔಷಧಿಯನ್ನು ನಿಗದಿ ಮಾಡಿದಂತಿದೆ. ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣವು ರಫ್ತಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಆದರೆ ಎಲ್ಲ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೂ ಅಲ್ಲ.

ವಾಣಿಜ್ಯ ಸಚಿವಾಲಯ ತನ್ನ ೧೯೬೫-೬೬ರ ವರದಿಯನ್ನು ಲೋಕಸಭೆಯ ತನ್ನ ಕೊನೆಯ ಅಧಿವೇಶನದಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸಿದೆ. ಅದರಿಂದ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣ ರಫ್ತುಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಆಮದನ್ನು ದುಬಾರಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಬೆಲೆಗಳು ಹೆಚ್ಚುತ್ತವೆ ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಬೆಲೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡ ರೂಪಾಯಿ ರಫ್ತುಗಳ ಮೂಲಕ ಹೆಚ್ಚು ಗಳಿಸುವ ಸಂಭವವಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಹನ್ನೆರಡು ಬಾಬುಗಳ ಮೇಲೆ ರಫ್ತು ಸುಂಕ ವಿಧಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಅಷ್ಟೇ ಮೊತ್ತದ ವಿದೇಶಿ ವಿನಿಮಯ ಗಳಿಸಲು ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಮಾಣದ ರಫ್ತು ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಸ್ಥಿರವಾದ ಬೇಡಿಕೆಯಿಲ್ಲದ ಪ್ರಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಅದೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಮಿಗಿಲಾಗಿ, ನಮ್ಮ ವ್ಯವಸಾಯದ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ವ್ಯವಸಾಯ ಆಧಾರಿತ ರಫ್ತುಗಳಿಗೆ ಪರಿಮಿತಿ ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಹೆಚ್ಚನ್ನು ರಫ್ತು ಮಾಡಿದರೆ ಆಂತರಿಕ ಬಳಕೆಗೆ ಉಳಿಯುವುದು ಕಡಿಮೆ. ಇದು ಕೊರತೆಗೆ ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆಲೆ ಏರಲು ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಸರ್ಕಾರ ಬೆಲೆ ಇಳಿಸಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಸಹಾಯಧನ ನೀಡುತ್ತದೆ. ಈ ಮೊತ್ತ ೧೬೫ ಕೋಟಿ ರೂ. ಗಳೆಂದು ಅಂದಾಜು. ಅದನ್ನು ರಫ್ತುಗಳ ಮೇಲೆ ವಿಧಿಸುವ ಸುಂಕಗಳು ಮತ್ತು ರಫ್ತುಗಳ ಮೇಲಿನ ಆಮದು ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವ ಮೂಲಕ ಭರಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅಂದಾಜು ಕಡಿಮೆಯೇ ಇದೆ. ಅದನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಉನ್ನತ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಬಹುದು. ಖಜಾನೆ ಅಂತಹ ಬಾರಿ ಹೊರೆಯನ್ನು ಕೊರತೆ ಹಣಕಾಸಿನ ಪೂರೈಕೆಯಿಲ್ಲದೆ ಭರಿಸಬಲ್ಲದೆ? ಸರ್ಕಾರ ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ನೀಡಿಲ್ಲ. ಸಚಿವಾಲಯಗಳಿಗೆ ಮಿತವ್ಯಯ ಸಾಧಿಸುವ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲ.

ಸರ್ಕಾರ ಆಮದನ್ನು ಉದಾರೀಕರಣಗೊಳಿಸಲು ಉದ್ದೇಶಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳ ಭಾರಿ ಬೆಲೆ ಅದಕ್ಕೆ ಮಿತಿ ಹಾಕುತ್ತದೆ. ಈ ಕ್ರಮ ಪರವಾನಗಿಗಳು ಮತ್ತು ಅನುಮತಿಗಳಿಂದಾಗಿ ಉಂಟಾಗಿರುವ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರವನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟುವಲ್ಲಿ ಆರೋಗ್ಯಕರ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುವ ಬಗ್ಗೆ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇದು ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಬಳಕೆದಾರರ ಮೇಲೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಸಣ್ಣ ಮತ್ತು ಮಧ್ಯಮ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಮೇಲೆ ಗಂಭೀರ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರಲಿದೆ. ಉದಾರೀಕೃತ ಆಮದುಗಳು ದೊಡ್ಡ ಮತ್ತು ಹಣಕಾಸಿನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಬಲವಾದ ಘಟಕಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲಕರವಾಗಿವೆ. ದುರ್ಬಲ ಘಟಕಗಳು ಪ್ರಯೋಜನ ಪಡೆಯುವ ಸಂಭವ ಕಡಿಮೆ. ಅಧಿಕ ಉತ್ಪಾದನೆಯ

ನಿರೀಕ್ಷೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗಲಾರದು. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಆಮದು ವೆಚ್ಚದಾಯಕವಾದಂತೆಲ್ಲ ವಿದೇಶೀ ವಿನಿಮಯದ ಕ್ರೋಢೀಕರಣ ಆತ್ಮಗೃಹವಾಗುತ್ತದೆ. ಆಮದುಗಳಲ್ಲಿ ಅನುಸರಿಸುವ ಮುಕ್ತ ವ್ಯವಹಾರ ದಿವಾಳಿತನಕ್ಕೆ ದಾರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರ ಅದಕ್ಕೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲಾರದು. ಏಡ್ ಕನ್‌ಸೋರ್ಟಿಯಂ (ನೆರವು ಸಂಸ್ಥೆ) ಇದನ್ನು ಒತ್ತಾಯಿಸುತ್ತಿದೆ. ಇದು ಅವರಿಗೆ ಭಾರತೀಯ ಆರ್ಥಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೈವಾಡ ನಡೆಸಲು ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸುತ್ತದೆ.

ಬದಲಾದ ವಿನಿಮಯ ದರದಲ್ಲಿ ಆಮದುಗಳ ನಿರ್ವಹಣೆಗೆ ನಮಗೆ ೧೧೦೦ ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಉದಾರೀಕರಣದಿಂದಾಗಿ ವಿದೇಶಿ ಉತ್ಪಾದಕರು ಅವರ ಅಧಿಕ ಉತ್ಪನ್ನಗಳನ್ನು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ತಂದು ಸುರಿಯುವ ಅಪಾಯವಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಮತ್ತೆ ಅವರು ನಮ್ಮ ಆಮದು ಬದಲಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆ ಮಾಡುವ ಸಂಭವವುಂಟು. ಪರಿಣಾಮದಲ್ಲಿ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣವು ಆಮದು ಬದಲಿಗೆ ಸ್ವದೇಶಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ತಿಲಾಂಜಲಿ ನೀಡಿದೆ. ವಿದೇಶಿ ಉತ್ಪಾದಕರು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ಆಳುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಆಮದು ಹುಂಡಿ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಈ ಹುಂಡಿಯನ್ನು ನಾವು ಭರಿಸುವುದು ಹೇಗೆ? ವಿದೇಶಿ ಸರ್ಕಾರಗಳ ಮತ್ತು ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಏಜೆನ್ಸಿಗಳ ನೆರವಿನ ಮೂಲಕ ಇದನ್ನು ತುಂಬಬೇಕು. ಈಗ ಇದು ಬಹುಮುಖವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಬೇಕು. ಇದು “ಸ್ವಾವಲಂಬನೆಯ” ದಾರಿಯಲ್ಲ ನಾವು ನಮ್ಮ ವಾಣಿಜ್ಯ ಕೊರತೆಯನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ.

ಯಾವುದೇ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೂ ಈ ಕ್ರಮವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುವಂತಿಲ್ಲ. ಇದು ವಿವೇಚನೆಯಿರುವ ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರವೂ ಅಲ್ಲ, ಗೌರವಯುತ ರಾಜಕೀಯವೂ ಅಲ್ಲ. ಇದು ಪ್ರಪಂಚದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಭಾರತದ ಸ್ಥಾನಮಾನವನ್ನು ತಗ್ಗಿಸುತ್ತದೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಂದು ಜನ ‘ನಮ್ಮ’ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಸಮ್ಮತಿ ಸೂಚಿಸಿದರೆ ಅಥವಾ ಶ್ಲಾಘಿಸಿದರೆ ಅದನ್ನು ಅವರು ಮೆಚ್ಚುಗೆಯಿಂದ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳಲಾಗದು; ಅದು ಅವರಿಗೆ ಸೂಕ್ತವಾಗಿದೆ ಎಂದಷ್ಟೇ ಹೇಳಬಹುದು. ರೂಪಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ಇಡೀ ದೇಶವೇ ಅಪಮೌಲ್ಯಗೊಂಡು ನಿಂತಿದೆ. ಇದನ್ನು ಒಂದು ಉತ್ತೇಜಕ ಎಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರೂ ಮುಂದೆ ಇದೇ ಒಂದು ಗೀಳಾಗುವ ಆತಂಕವಿದೆ. ಈ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಇಂಡೋನೇಷ್ಯಾ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿದೆ. ಈ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ಕೆಲವು ಅನುಕೂಲಗಳು ಒದಗಬಹುದಾದರೂ ಸರ್ಕಾರ ನಾಲ್ಕನೆ ಯೋಜನೆಯ ಮೂಲ ರೂಪವನ್ನು ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸದಿದ್ದರೆ ಅದು ಈಡೇರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಾಲ್ಕನೆಯ ಯೋಜನೆ ಅದು ಇರುವಂತೆಯೇ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದುಕೊಂಡರೆ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರ ದುಂದು ವೆಚ್ಚ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿದರೆ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣ ಆತ್ಮಘಾತಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಸೋಲು, ವಂಚನೆ ಮತ್ತು

೩೨೪ ದೀನ್ ದಯಾಳ್ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಅವರ ಸಮಗ್ರ ಬರಹಗಳು ಸಂಪುಟ ೪

೩೨೪

ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣ -ಇವು ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರದ ಸಾಧನಗಳಾಗುತ್ತವೆ. ೧೯೬೨ರಲ್ಲಿ ರಕ್ಷಣಾ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ತಾಷ್ಕೆಂಟ್‌ನ ರಾಜತಾಂತ್ರಿಕ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಈಗ ೧೯೬೫ರ ಜೂನ್‌ನಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಿಕ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಆದ ವೈಫಲ್ಯಗಳಿಗೆ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್‌ನ ದುರಾಡಳಿತದ ಸಂಚಿತ ಪರಿಣಾಮವೇ ಕಾರಣ. ನಾವು ಸೊಂಟಕಟ್ಟಿ ದೇಶವನ್ನು ಅವಮಾನ ಮತ್ತು ಅನಾಹುತದಿಂದ ರಕ್ಷಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಆರ್‌ಗನೈಸರ್, ಜೂನ್ ೧೨, ೧೯೬೬)

ಅನುಬಂಧ ಬಿ

ಜನಸಂಘದ ಭಾರತೀಯ ಕಾರ್ಯಸಮಿತಿಯು ಲಕ್ನೋದಲ್ಲಿ ೧೯೬೬ರಲ್ಲಿ ಜುಲೈ ೧೨ ಮತ್ತು ೧೩ ರಂದು ನಡೆದ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ ನಿರ್ಣಯ

ರೂಪಾಯಿಯ ವಿದೇಶಿ ವಿನಿಮಯ ದರವನ್ನು ಅಪಮೌಲ್ಯಗೊಳಿಸುವ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರದ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಭಾರತೀಯ ಜನಸಂಘ ಖಂಡಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ನಿರ್ಧಾರ ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಅಸಮರ್ಥನೀಯವಾದುದು ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ಅಪಮಾನಕರ. ಅದು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಭಾವನೆಗೆ ಮತ್ತು ದೇಶದ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾದುದು. ಈ ನಿರ್ಧಾರ ಸಂಸತ್ತಿನ ಸಂಪೂರ್ಣವಾದ ಅವಗಣನೆಗೆ ಮತ್ತು ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಒತ್ತಡಗಳಿಗೆ ಮಣಿಯುವಿಕೆಗೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿದೆ. ದುಃಖಕರವಾಗಿ ಕುಸಿದಿರುವ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಪರಿವರ್ತಿಸುವ ಮತ್ತು ಪುನಶ್ಚೇತನಗೊಳಿಸುವ ಕಠಿಣ ಕ್ರಮವೆಂದು ಸರ್ಕಾರ ಅದನ್ನು ಕರೆದಿದೆ. ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಅಪಮೌಲ್ಯ ಯಾವುದೇ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯಲ್ಲ ಎಂದು ನಾವು ಪರಿಗಣಿಸಿರುವಾಗ ಸರ್ಕಾರ ಈ ಕ್ರಮವನ್ನು ದುಡುಕಿ ಅವಲಂಬಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಅದರ ಆಡಂಬರದ ಯೋಜನೆಗಳ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯನೀತಿಗಳ ಸೋಲಿನ ನಾಟಕೀಯ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕಾರ್ಯನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ತಂದಿಲ್ಲ, ಆರ್ಥಿಕತೆಯ ಒಂದು ಭಾಗಕ್ಕೆ ಅದು ಕನಿಷ್ಠ ಮಟ್ಟದ ಅನುಕೂಲವನ್ನು ತಂದು ಕೊಡಬಹುದಾದರೂ ಅದರ ಒಟ್ಟಿನ ಪರಿಣಾಮ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಹಾನಿಕಾರಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದ ಅರ್ಥ ನೀತಿಯನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಲು ಮುಂದಿಡಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಪ್ರಮುಖವಾದವೆಂದರೆ ಅದು ರಫ್ತನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿ ಆಮದನ್ನು ಕಡಿಮೆಗೊಳಿಸಿ ಪ್ರತಿಕೂಲ ಪಾವತಿ ಶಿಲ್ಕಿನ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಕಡಿಮೆಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು. ಈ ವಾದ ಕೆಲವು ಊಹಿಸಲಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ತಾತ್ಕಿಕ ಮಾನ್ಯತೆ ಹೊಂದಿದೆ. ರಫ್ತುಗಳ ಪ್ರಮಾಣ ಸ್ಥಿತಿಸ್ಥಾಪಕತ್ವ ಹೊಂದಿದ್ದು ಮತ್ತು ಸಿದ್ಧವಸ್ತುಗಳು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಆಂತರಿಕವಾಗಿ ತಯಾರಾಗಿದ್ದು ಸ್ಥಿರವಾದ ಬೆಲೆ ಹೊಂದಿದ್ದರೆ ಈ ನೀತಿ ಸಿಂಧುವಾಗುತ್ತದೆ. ಬೇಡಿಕೆ ಕೂಡ ಸ್ಥಿತಿಸ್ಥಾಪಕತ್ವ

ಹೊಂದಿರಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಶೇಕಡ ಎಂಬತ್ತರಷ್ಟು ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿದೆ. ಅದಲ್ಲದೇ, ಸರ್ಕಾರ ಬಹಳಷ್ಟು ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ಮೇಲೆ ರಫ್ತು ಸುಂಕವನ್ನು ಹೇರಿದೆ, ಎಲ್ಲಾ ರಫ್ತುವರ್ಧನೆ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಗಿತಗೊಳಿಸಿದೆ, ಆಮದುಗಳನ್ನು ಮುಕ್ತಗೊಳಿಸಿ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವಕ್ಕೆ ಸಹಾಯಧನ ನೀಡಿದೆ. ಇದು ಈ ವಾದವನ್ನು ಕೂಡ ಅಸಮರ್ಥನೀಯಗೊಳಿಸಿದೆ. ಅಲ್ಪಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣ ನಮ್ಮ ಪಾವತಿ ಶಿಲ್ಕನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದಲ್ಲದೆ ಅದು ವಿದೇಶಗಳಿಂದ ಮತ್ತು ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಂದ ಯಥೇಚ್ಛವಾಗಿ ಸಾಲ ಪಡೆಯುವುದನ್ನು ಅಗತ್ಯವಾಗಿಸುತ್ತದೆ.

ಅಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಉತ್ಪನ್ನಗಳನ್ನು ಅಗ್ಗವಾಗಿ ಉತ್ಪಾದಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ರಫ್ತು ಮಾಡಬಹುದಾದ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳಿವೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ, ಪೂರ್ವ ಯೂರೋಪಿನ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೆವು. ಅವುಗಳೊಡನೆ ನಾವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಾಟಿ ಮಾರಾಟ ಅಥವಾ ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾರಾಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ, ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣವಾದ ಮೇಲೆ ಅದು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಅವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಬೆಲೆ ವ್ಯತ್ಯಯವು ರಫ್ತುಗಳ ಪರವಾಗಿಲ್ಲದ ಕಾರಣ, ಸಾಕಷ್ಟು ಬೆಂಬಲಬೆಲೆ ಇಲ್ಲದೆ ಈ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಹೆಚ್ಚಿನ ರಫ್ತಿನ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿಲ್ಲ.

ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣ ನಮ್ಮ ವಿದೇಶಿ ಸಾಲಗಳ ಸೇವಾದರವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದೆ. ಅದು ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಇತರ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ತಡವಾಗಿ ಹಣ ಪಾವತಿ ಮಾಡುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಂಡವರ ಹೊರೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತದೆ. ಸಹಭಾಗಿತ್ವದ ಒಪ್ಪಂದಗಳಲ್ಲಿ ಅದು ವಿದೇಶಿ ಹೂಡಿಕೆದಾರನಿಗೆ ಲಾಭ ತಂದುಕೊಡುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಬಂಡವಾಳದ ತನ್ನ ಭಾಗವನ್ನು ಸರಿದೂಗಿಸಲು ಹೆಚ್ಚಿನ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತುಂಬಬೇಕಾದ ಭಾರತೀಯ ಪಾಲುದಾರನ ಮೇಲೆ ಭಾರಿ ಹೊರೆಯನ್ನು ಹೊರಿಸಿದೆ.

ವಿವಿಧ ಉದ್ಯಮಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ಅವುಗಳನ್ನು ಆಂತರಿಕವಾಗಿ ಪೂರೈಕೆ ಮಾಡಬಲ್ಲ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವುದೇ ಸೂಕ್ತ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನವೂ ನಡೆದಿಲ್ಲ. ಆಮದಿನ ಅವ್ಯವಸ್ಥಿತ ಉದಾರೀಕರಣ ಆಮದು ಪರ್ಯಾಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗಿದೆ.

ಸರ್ಕಾರ ಆಶ್ವಾಸನೆಗಳ ಹೊರತಾಗಿಯೂ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದ ನಂತರ ಬೆಲೆಯೇರಿಕೆಯಾಗಿರುವುದು ವಾಸ್ತವ. ಸರ್ಕಾರದ ಭರವಸೆಗಳು ಯಾರಿಗೂ ಸಮಾಧಾನ ತಂದಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರ ಸ್ಥಾಪಿಸುವ ಸಹಕಾರಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗಳು ಮತ್ತು ಸೂಪರ್ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗಳು ಶುಷ್ಕ ಸಿದ್ಧಾಂತದ ಸಮಾಜವಾದಿಗಳ ಹೆಬ್ಬಯಕೆಯನ್ನು ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸಬಹುದಾದರೂ ಗ್ರಾಹಕನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಸಹಕಾರಿಯಾಗೇನೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಬಹಳ ತೀವ್ರತೆಯಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದನೆ ಮತ್ತು ಉತ್ಪಾದನಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳು ಹೆಚ್ಚಿದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣದ ನಂತರ ಬೆಲೆಗಳು ಏರುವುದು ಖಂಡಿತ. ಹೆಚ್ಚಿದ ಬಂಡವಾಳ ನೆಲೆಯ ಮತ್ತು ಉತ್ಪಾದನಾ ವೆಚ್ಚ ರಫ್ತಿಗೆ ಅಧಿಕ ಪ್ರಮಾಣದ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ಅಗತ್ಯ ಬಿದ್ದಿದ್ದು ದೇಶದೊಳಗಿನ ಬಳಕೆಗೆ ಉಳಿವೆ ಅತ್ಯಲ್ಪ ಭೌತಿಕ ಸರಕುಗಳು ಮತ್ತು ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು ಇವೆಲ್ಲ ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಗೆ ಗುಪ್ತ ಕಾರಣಗಳಾಗಿವೆ. ಇದರೊಂದಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದ ಹಣದುಬ್ಬರ ಪರವಾದ ಹಣಕಾಸು ನೀತಿ ಮುಂದುವರಿದರೆ ಮತ್ತು ಏರುತ್ತಿರುವ ಬೆಲೆಗಳಿಗೆ ಆಕಾಶವೇ ಎಲ್ಲೆ ಎಂಬ ಅದರ ಕಾರ್ಯನೀತಿಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ಇದು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಹಾಳಾಗಲು ದಾರಿಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಎಲ್ಲ ಸಹಾಯದ ಸಂಧಾನಗಳೂ ರೂಪಾಯಿಯ ಅಪಮೌಲ್ಯೀಕರಣಕ್ಕಿದ್ದ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ರಾಜಕೀಯ ಒತ್ತಡದ ಮೇರೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಕೂಡ ಹಿಂದಿನ ಅನುಭವಗಳು ವಿದೇಶಿ ನೆರವು ಲಾಭಕರ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿರುವುದು ಕಡಿಮೆ ಎಂದು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕತೆಯ ಸಮತೋಲವಿಲ್ಲದ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಸಹಜ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಬದಲು ವಿದೇಶಿ ನೆರವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲೊಂದು ಇಲ್ಲೊಂದು ಮೇಲ್ಮೋಟಕ್ಕೆ ಎದ್ದು ಕಾಣುವ ಯೋಜನೆಗಳು ಮತ್ತು ಸ್ಥಾವರಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆದಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಸಾಮರಸ್ಯವಿಲ್ಲ, ಯೋಜನೆಯಿಲ್ಲ. ವಿದೇಶಿ ಬಂಡವಾಳ ಮತ್ತು ತಾಂತ್ರಿಕ ಜ್ಞಾನದ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡರೂ ಕಳೆದ ಹದಿನೈದು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಇಷ್ಟೊಂದು ಕಿಂಚಿತ್ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಷ್ಟೇ ಏಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಜನಸಂಘವು ಈ ನೆರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಪ್ರಗತಿ ಸಾಧಿಸಬಹುದೆಂದು ನಂಬಿದೆ. ನಮಗೆ ಏನು ಬೇಕೋ ಅದನ್ನು ನಾವು ಸಂಪಾದಿಸಲೇಬೇಕು ಮತ್ತು ಅದು ಸಾಧ್ಯ ಕೂಡ. ಸ್ವದೇಶಿ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯನ್ನು ಪುನಶ್ಚೇತನಗೊಳಿಸುವುದನ್ನು ಭಾರತೀಯ ಜನಸಂಘ ಆರಂಭವಾದಾಗಿನಿಂದಲೂ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ.

ಈ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಜನಸಂಘದ ಸಲಹೆಗಳು :

೧. ಸರ್ಕಾರದ ವೆಚ್ಚಗಳಲ್ಲಿ ತೀವ್ರ ಕಡಿತ;
೨. ಕೊರತೆ ಹಣಕಾಸು ನಿರ್ವಹಣೆಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುವುದು;
೩. ವಿದೇಶಿ ನೆರವಿನ ಮೇಲೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅವಲಂಬಿಸದಂತೆ ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಲಭೂತ ಬದಲಾವಣೆ ತರುವುದು;
೪. ದೇಶೀಯ ಔದ್ಯಮಿಕ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ಇರುವ ಎಲ್ಲ ಅಡಚಣೆಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವುದು ;
೫. ಜನರಿಗೆ ಸಕಾರಣವಾದ ದರಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಸರ್ಕಾರಿ ನೌಕರರಿಗೆ ಮತ್ತು ಸಂಘಟಿತ ವಲಯಗಳ ಉದ್ಯೋಗಿಗಳಿಗೆ ಸಹಾಯಧನ

೩೨೮ ದೀನ್ ದಯಾಳ್ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಅವರ ಸಮಗ್ರ ಬರಹಗಳು ಸಂಪುಟ ೪

ನೀಡಿದ ದರಗಳಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯ ಪದಾರ್ಥಗಳು ದೊರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು.

೬. ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ, ಗ್ರಾಹಕ ಸರಕು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಆದ್ಯತೆ ನೀಡುವುದು.

೩೨೯

ಅನುಬಂಧ - ಇ

ಅನುಬಂಧ - XX / ಬಿ

ವಿಶೇಷ ನೆರವಿಲ್ಲದೆ ರಫ್ತಾದ ವಸ್ತುಗಳು

ಕ್ರಮ.ಸಂಖ್ಯೆ	ವಸ್ತುಗಳು	ಮೌಲ್ಯ ಲಕ್ಷ ರೂ.ಗಳಲ್ಲಿ	
		೧೯೬೫	೧೯೬೪
೧	ನಾರು ಉತ್ಪಾದಕರು	೧೮೪,೦೦	೧೬೧,೦೦
(ಅ)	ನಾರು ಬಟ್ಟೆ ಮತ್ತು ಚೀಲಗಳ ಬಟ್ಟೆ	೧೧೦,೦೦	೧೦೧,೮೮
(ಆ)	ಗೋಣಿ ಚೀಲಗಳು	೬೫,೦೫	೫೨,೬೭
(ಇ)	ಗೋಣಿ ಹಗ್ಗ ಮತ್ತು ನೂಲು ಹುರಿ	೧,೯೫	೧,೩೨
೨.	ಚಹಾ	೧೧೪,೭೬	೧೨೩,೪೫
೩.	ಮಸಾಲೆ ಪದಾರ್ಥಗಳು	೨೦,೬೯	೧೬,೧೦
(i)	ಮೆಣಸು	೯,೮೦	೫,೫೮
(ii)	ಏಲಕ್ಕಿ	೩,೬೮	೩,೦೭
(iii)	ಮೆಣಸಿನಕಾಯಿ	೧,೨೨	೩,೩೦
(iv)	ಶುಂಠಿ	೧,೪೮	೧,೩೩
(v)	ಇತರೆ	೪,೦೧	೨,೮೨
೪.	ಕಾಫಿ	೧೧,೪೧	೧೩,೬೩
೫.	ಲೋಹದ ಗುಜರಿ	೬,೨೫	೫,೦೮
	ಕಬ್ಬಿಣ ಮತ್ತು ಉಕ್ಕಿನ ಗುಜರಿ	೬,೧೪	೪,೮೬
೬.	ನೇಯ್ಗೆಯ ನೂಲುಗಳು (ಹುರಿ ಅಥವಾ ಬಟ್ಟೆ ಮತ್ತು ಚಿಂದಿಯಾಗಿ ತಯಾರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿಲ್ಲದೇ ಇರುವುದು)	೨೬,೩೪	೩೨,೪೩
(ಅ)	ಹತ್ತಿ	೧೩,೮೬	೧೫,೦೬
(i)	ಕಚ್ಚಾ ಹತ್ತಿ	೧೦,೧೩	೧೧,೪೫

೩೩೦ ದೀನ್ ದಯಾಳ್ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಅವರ ಸಮಗ್ರ ಬರಹಗಳು ಸಂಪುಟ ೪

(ii)	ಹತ್ತಿ ಚಿಂದಿ	೩,೬೭	೩,೫೧
(ಆ)	ಉಣ್ಣೆ ಮತ್ತು ಇನ್ನಿತರೆ	೬,೯೫	೯,೭೩
	ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಕೂದಲು, ಕಚ್ಚಾ ಉಣ್ಣೆ	೬,೨೮	೯,೩೫
(ಇ)	ಹತ್ತಿ ಮತ್ತು ಸೆಣಬು ನಾರನ್ನು		
	ಬಿಟ್ಟು ಮಿಕ್ಕ ಸಸ್ಯಮೂಲದ ನಾರು	೧,೬೫	೨,೯೪
	(i) ತೆಂಗಿನ ನಾರು	೫೫	೧,೨೭
	(ii) ಸೆಣಬು, ಸೆಣಬಿನ ದಾರ ಮತ್ತು ಚಿಂದಿ	೮೦	೧,೩೨
(ಈ)	ಕಚ್ಚಾ ಸೆಣಬು	೩,೦೦	೩,೯೨
(ಉ)	ನೆಯ್ಯದಾರದ ಚಿಂದಿ ಸಾಮಗ್ರಿ	೮೮	೭೮
(೭)	ಗೋಡಂಬಿ ತಿರುಳು	೨೯,೦೦	೨೬,೫೬
(ಉ)	ಇತರೆ ಹಣ್ಣುಗಳು		
	(ಅಕ್ಷೋಟಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡು)	೨,೬೦	೨,೭೯
(ಒ)	ತಾಜಾ ಮತ್ತು ಒಣಗಿದ ತರಕಾರಿಗಳು	೩,೭೦	೫,೬೨
(i)	ಈರುಳ್ಳಿ	೨,೩೭	೩,೨೮
(ii)	ಧಾನ್ಯಗಳು	೫೦	೮೯
(iii)	ಇತರೆ ತರಕಾರಿಗಳು	೭೨	೧,೪೩
೧೦.	ಪ್ರಾಣಿ ಮತ್ತು ತರಕಾರಿ ಕಚ್ಚಾ		
	ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು, ತಯಾರಿಕಾ		
	ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗಾಗಿ ತಿನ್ನಲಾರದ		
	ಎಸ್‌ಇಎಸ್ ಎಕ್ಸೈಟ್ ಮೂಳೆಗಳು	೧೫,೫೦	೧೬,೩೪
(ಅ)	ಗೋಂದು ರಾಳ ಮತ್ತು ಅರಗು	೭,೩೪	೭,೪೭
	ಅರಗು	೪,೦೨	೪,೨೫
(ಆ)	ಕಚ್ಚಾ ಓಪಿಯಂ	೨,೩೨	೨,೬೪
(ಇ)	ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಔಷಧಿ ಮತ್ತು ದ್ರವ್ಯಗಳ		
	ತಯಾರಿಕೆಗೆ ಬಳಸುವ ಸಸ್ಯಗಳು		
	ಬೀಜಗಳು, ಹೂಗಳು, ಮತ್ತು		
	ಅವುಗಳ ಭಾಗಗಳು	೩,೮೫	೩,೯೨
	ಬೀಡಿ ಎಲೆಗಳು	೯೫	೧,೦೨
(ಈ)	ಬಣ್ಣ ಹಾಕುವ ಮತ್ತು ಚರ್ಮ		
	ಹದ ಮಾಡುವ ಸ್ಥಾವರಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ		
	ಸಸ್ಯಗಳು ಮತ್ತು ಸಸ್ಯಗಳ ಭಾಗಗಳು	೮೦	೮೯

ಅನುಬಂಧಗಳು

೩೩೧

(ಉ)	ಒರಟು ಕೂದಲು	೧,೧೯	೧,೩೨
೧೧.	ಮೇವು, ಹೊಟ್ಟು, ಅರೆಹೊಟ್ಟು	೧,೧೮	೮೯
೧೨.	ಸಕ್ಕರೆ ಮತ್ತು ಸಕ್ಕರೆ ತಯಾರಿಕೆಗಳು	೧೨,೨೦	೧೯,೫೭
(ಅ)	ಸಕ್ಕರೆ	೧೨,೧೧	೧೯,೫೩
(ಆ)	ಸಕ್ಕರೆ ಕಾಕಂಬಿ	೧೧,೮೫	೧೯,೫೩
(ಇ)	ಕಾಕಂಬಿ	೨೫	೧೮
೧೩.	ಕಚ್ಚಾ ಚರ್ಮ ಮತ್ತು ಚಕ್ಕಳ		
	ಹಾಗೂ ಶುದ್ಧ ಮಾಡದ ಚರ್ಮ	೩೫,೦೬	೩೨,೬೧
೧೪.	ಖನಿಜಗಳು, ಇಂಧನ, ಕೀಲೆಣ್ಣೆಗಳು		
	ಮತ್ತು ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಪದಾರ್ಥಗಳು	೯೬೮	೧೧,೦೬
(ಅ)	ಪೆಟ್ರೋಲಿಯಂ ಉತ್ಪನ್ನಗಳು	೫,೨೫	೭೪೬
(i)	ಮೋಟಾರ್ ಸ್ಪಿರಿಟ್	೩,೮೫	೫,೨೯
(ii)	ಪ್ಯಾರಾಫಿನ್ ಮೇಣ	೪೦	೭೯
(ಆ)	ಕಲ್ಲಿದ್ದಲು, ಕಿಟ್ಟಿ ಮತ್ತು	೩,೭೫	೪,೨೪
	ಕಲ್ಲಿದ್ದಲಿನ ಇಟ್ಟಿಗೆ	೩,೭೨	೩,೯೫
೧೫.	ಎಣ್ಣೆ ಬೀಜಗಳು, ಎಣ್ಣೆ ಕಾಯಿಗಳು		
	ಮತ್ತು ಎಣ್ಣೆ ತಿರುಳುಗಳು	೨೩	೪,೨೪
	ಕಡಲೆಕಾಯಿ ಬೀಜ	೨	೩,೯೩
೧೬.	ಸೌದೆ, ಮರದ ದಿಮ್ಮಿಗಳು ಮತ್ತು		
	ಬಿರಡೆ ಮರದ ಉತ್ಪನ್ನಗಳು	೨೩೨	೨,೫೪
	ಬೀಟೆ ಮರ	೧,೫೮	೧,೭೮
೧೭.	ಸುಣ್ಣು, ಸೀಮೆಂಟ್ ಮತ್ತು ಬೆಸುಗೆ ಹಾಕುವ		
	ಕಟ್ಟಡ ಸಾಮಗ್ರಿ, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಗಾಜು ಮತ್ತು		
	ಜೇಡಿಮಣ್ಣು	೪೨	೧೭
೧೮.	ಮಾಂಸ ಮತ್ತು ಮಾಂಸದ ತಯಾರಿಕೆಗಳು	೪೫	೨೦೭
೧೯.	ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಚರ್ಮದ ಚೀಲಗಳು	೧೩೧	೯೯
೨೦.	ಆಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಅಥವಾ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲದ		
	ಜೀವಂತ ಪ್ರಾಣಿಗಳು	೫೯	೬೧
೨೧.	ಲೋಹಯುಕ್ತ (ಖನಿಜದ) ಅದುರು	೫೬೧೭	೫೭೨೦
(ಅ)	ಕಬ್ಬಿಣದ ಅದುರು ಮತ್ತು ಸಾರಗಳು	೩೯,೨೦	೩೫,೮೨
(ಆ)	ಮ್ಯಾಂಗನೀಸ್ ಅದುರು	೯,೨೦	೧೩,೨೮

೩೩೨ ದೀನ್ ದಯಾಳ್ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಅವರ ಸಮಗ್ರ ಬರಹಗಳು ಸಂಪುಟ ೪

೩೩೪

(ಇ)	ಇತರೆ ಅದುರುಗಳು	೭,೭೭	೮,೧೦
೨೧.	ಉತ್ಪಾದನಾ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಮೂಲೆಗಳು	೨,೮೫	೨,೬೫
೨೨.	ತಂಬಾಕು	೨೩,೩೮	೨೩,೮೨
೨೪.	ಕಾಗೆ ಬಂಗಾರ	೧೦,೭೨	೯,೬೯
೨೫.	ಕಯನ್ಯೆಟ್ ಅದುರು	೬೮	೬೯
೨೬.	ಇತರೆ ಖನಿಜಗಳು	೨,೮೮	೧,೩೭
೨೭.	ಕಬ್ಬಿಣಯುಕ್ತ ಮ್ಯಾಂಗನೀಸ್	೪,೮೨	೭೦೨
೨೮.	ಉಪ್ಪು	೬೨	೫೮
೨೯.	ಹಿಂಡಿ	೩೬,೧೮	೩೭,೭೯
೩೦.	ಮರು ರಫ್ತು ವಸ್ತುಗಳು ಸೇರಿದಂತೆ ಇತರೆ ಬಾಬುಗಳು	೨೪,೫೮	೧೪,೬೫
	ಮೇಲಿನದರ ಒಟ್ಟು ಮೊತ್ತ	೬೪೦,೯೯	೬೩೩,೮೧

ಅನುಬಂಧ - ಈ

ಅನುಬಂಧ XX ೩

ವಿಶೇಷ ರಫ್ತು ಪ್ರವರ್ಧನಾ ಕಾರ್ಯಯೋಜನೆಗಳು (ಕಚ್ಚಾ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು, ಬಿಡಿ ಭಾಗಗಳು ಮತ್ತು ಸಂಬಂಧಿತ ಮೂಲ ಕಚ್ಚಾ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು) ಒಳಗೊಂಡ ರಫ್ತು ಬಾಬುಗಳ ಪಟ್ಟಿ

ಕ್ರ. ಸಂಖ್ಯೆ	ಬಾಬುಗಳು	ಮೌಲ್ಯ ಲಕ್ಷ ರೂ.ಗಳಲ್ಲಿ	
		೧೯೬೫	೧೯೬೪
೧.	ಹತ್ತಿ ಬಟ್ಟೆಗಳು ಮತ್ತು ನೂಲು	೬೩,೨೫	೬೪,೩೬
(ಅ)	ಹತ್ತಿ ಬಟ್ಟೆಗಳು	೫೬,೭೦	೫೮,೧೨
(i)	ಗಿರಣಿ ತಯಾರಿತ ಹತ್ತಿ ತುಂಡು ಸರಕುಗಳು	೪೭,೩೮	೫೦,೪೨
(ii)	ಕೈಮಗ್ಗದ ಹತ್ತಿ ತುಂಡು ಸರಕುಗಳು	೯,೩೨	೭,೭೨
(ಬಿ)	ಹತ್ತಿ ಹುರಿ ಮತ್ತು ನೂಲು	೬,೫೫	೬,೨೪
೨.	ಇತರೆ ಹತ್ತಿ ಬಟ್ಟೆಗಳು	೮,೦೦	೮,೧೫
(i)	ಹಾಸಿಗೆ ಲೈನನ್, ಮೇಜಿನ ಲೈನನ್ ಪ್ರಸಾಧನ ಕೊಠಡಿಯ ಲೈನನ್ ಅಡಿಗ ಮನೆ ಲೈನನ್	೩,೩೦	೪,೦೦
(ii)	ಬಿಡಿ ಲೆಕ್ಕದ ಟವಲ್‌ಗಳು ಮೇಲುಡುಪು ಇತ್ಯಾದಿ (Apparel)	೧,೯೫	೨,೦೪
(iii)	ಚಾದರಗಳು, ಪ್ರವಾಸಿ ರಗ್‌ಗಳು, ಉಣ್ಣೆ ಬಿಟ್ಟು ಇತರ ಎಲ್ಲ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ರಕ್ಷಾ ಚೀಲಗಳು	೨,೮೦	೨,೮೬
೩.	ಎಣ್ಣೆ ತಯಾರಕರು (ನೆಲ ಹಾಸುಗಳು ಮತ್ತು ರಗ್‌ಗಳು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ)	೧,೪೦	೧,೨೯
		೨,೧೫	೯೭

೩೩೪ ದೀನ್ ದಯಾಳ್ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಅವರ ಸಮಗ್ರ ಬರಹಗಳು ಸಂಪುಟ ೪

೪.	ಎಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಸರಕುಗಳು	೧೯,೭೫	೧೩,೧೫
(i)	ಕೊಳವೆಗಳು ಮತ್ತು ಸಲಕರಣೆಗಳು	೧,೧೦	೩೯
(ii)	ಉಕ್ಕಿನ ಟ್ಯೂಬ್‌ಗಳು ಮತ್ತು ಸಲಕರಣೆಗಳು	೧,೧೦	೪೮
(iii)	ಎರಕಗಳು ಮತ್ತು ಕುಲುಮೆಗಳು	೮	೮
(iv)	ದೂಲಗಳು, ತೊಲೆಗಳು, ಕೋನಗಳು ಆಕಾರಗಳು ಇತ್ಯಾದಿ	೨,೦೨	೧,೪೫
(v)	ಲೋಹ ತಯಾರಿಕರು	೪,೭೦	೪೦೭
(vi)	ಯಂತ್ರಗಳು ಮತ್ತು ಸಾರಿಗೆ ಸಲಕರಣೆ	೯,೮೭	೭೯೭
(vii)	ಉಕ್ಕು ಪಿರೋಪಕರಣ	೧೩	೧೫
(viii)	ಭತ್ತಿಗಳು	೩೦	೩೩
೫.	ರಾಸಾಯನಿಕಗಳು ಮತ್ತು ಸಂಬಂಧಿತ ಉತ್ಪನ್ನಗಳು	೮,೯೧	೮,೨೯
(i)	ಸುಂಗಧ ದ್ರವ್ಯಗಳು, ಅಲಂಕಾರ ಸಾಧನಗಳು ಮತ್ತು ಪ್ರಸಾದನ ವಸ್ತುಗಳು	೭೧	೭೧
(ii)	ಗಾಜು ಮತ್ತು ಗಾಜಿನ ಪಾತ್ರೆಗಳು	೫೨	೫೧
(iii)	ರಾಸಾಯನಿಕ ಮೂಲ ಮತ್ತು ಸಂಯುಕ್ತ ಪದಾರ್ಥಗಳು	೧,೮೫	೧,೮೩
(iv)	ಔಷಧಿಗಳು ಮತ್ತು ಔಷಧ ತಯಾರಿಕೋಪಕರಣಗಳು	೧,೭೮	೧,೮೩
(v)	ರಬ್ಬರ್ ತಯಾರಿಕರು	೨,೧೦	೧,೩೧
(vi)	ಪಾದರಕ್ಷೆ (ಚರ್ಮದ್ದನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ)	೧,೯೫	೨,೧೦
೬.	ಚರ್ಮ ಮತ್ತು ಚರ್ಮದ ಸರಕುಗಳು	೫,೨೧	೬,೭೬
(i)	ಶುದ್ಧೀಕರಿಸಿದ ಮತ್ತು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಿದ ಚರ್ಮ	೧,೨೨	೩,೧೯
(ii)	ಚರ್ಮದ ತಯಾರಿಕೆಗಳು	೨೨	೧೮
(iii)	ಪಾದರಕ್ಷೆ ಚರ್ಮ	೩,೦೫	೨,೯೫
(iv)	ಪ್ರವಾಸಿ ಸರಕುಗಳು	೭	೪೪
೭.	ಕಾಗದ ಮತ್ತು ಕಾಗದದ ತಯಾರಿಕೆಗಳು	೨,೦೦	೨೦೮
(i)	ಪುಸ್ತಕಗಳು ಮತ್ತು ಮುದ್ರಿತ ಸಾಮಗ್ರಿ	೯೨	೧,೧೭
(ii)	ಕಾಗದ ಮತ್ತು ಕಾಗದದ ಬೋರ್ಡ್ ತಯಾರಿಕೆ	೧,೦೮	೯೧
೮.	ಸಂಸ್ಕರಿಸಿದ ಆಹಾರ	೧,೧೫	೫೮
(i)	ಸಕ್ಕರೆ ಮಿಠಾಯಿ ತಯಾರಿಕಾ ಘಟಕ	೬	೫

ಅನುಬಂಧಗಳು

೩೩೫

(ii)	ಪಿಷ್ಟ ಮತ್ತು ಪಿಷ್ಟ ಸಂಬಂಧಿ ವಸ್ತುಗಳು	೭೫	೧೯
(iii)	ಬಿಸ್ಕೆಟ್‌ಗಳು	೧೭	೧೭
(iv)	ಇತರೆ ಆಹಾರ ತಯಾರಿಕೆಗಳು	೧೭	೧೭
೯.	ಮೀನು ಮತ್ತು ಮೀನಿನ ತಯಾರಿಕೆಗಳು	೬,೭೫	೬,೫೩
(i)	ತಾಜಾಮೀನು ಮತ್ತು ಕೇವಲ ಸಂರಕ್ಷಿಸಿರುವುದು	೫,೯೫	೫,೮೩
(ii)	ಮೀನಿನ ತಯಾರಿಕೆಗಳು	೮೫	೭೦
೧೦.	ಕೈಗಲಸದ ವಸ್ತುಗಳು (ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಮತ್ತು ಅರೆ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಪಚ್ಚೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು)	೮,೮೩	೧೧,೬೭
೧೧.	ಅಗರಬತ್ತಿಗಳು	೨೪	೨೯
೧೨.	ಕ್ರೀಡಾ ಸರಕುಗಳು	೭	೬೦
೧೩.	ಪ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್ ಸರಕುಗಳು	೭೦	೩೭
೧೪.	ತೆಂಗಿನ ನಾರು ತಯಾರಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ನೇಯ್ಗೆ	೧೦,೫೧	೧೧,೪೯
(i)	ತೆಂಗಿನ ನೇಯ್ಗೆ	೬,೭೫	೭,೪೨
(ii)	ತೆಂಗಿನ ಚಾಪೆಗಳು ಮತ್ತು ಚಾಪೆತರದವು	೩,೭೬	೩,೭೧
೧೫.	ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕ ತೈಲಗಳು	೨,೭೩	೨,೯೯
ಒಟ್ಟು		೧೪೦,೯೦	೧೩೮,೨೮

* ೧೯೬೫ರ ಜನವರಿ-ನವೆಂಬರ್ ತಿಂಗಳ ವಾಸ್ತವಾಂಶಕಗಳು ಮತ್ತು ೧೯೬೫ರ ಡಿಸೆಂಬರ್ ತಿಂಗಳ ಅಂದಾಜುಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿ.

ಅನುಬಂಧ - ಉ

ಅನುಬಂಧ XX ಡಿ

ಸಂಬಂಧಿತ ಆಮದುಗಳಿಗೆ ಬಾಧ್ಯವಾದ ರಫ್ತು ಬಾಬುಗಳ ಪಟ್ಟಿ

(ರಫ್ತಿನ ಮೌಲ್ಯ ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಲ್ಲಿ)

ಕ್ರ.ಸಂಖ್ಯೆ	ಬಾಬುಗಳು	೧೯೬೫	೧೯೬೪
೧.	ಸಸ್ಯಮೂಲ ಎಣ್ಣೆಗಳು (ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕವಲ್ಲದವು) ಮತ್ತು ಜಲಜನಕ ಸಂಸ್ಕೃತ ಎಣ್ಣೆಗಳು	೪,೫೩	೧೪,೩೦
(ಅ)	ಹರಳೆಣ್ಣೆ	೨,೨೦	೩,೮೦
(ಆ)	ಕಡಲೆಕಾಯಿ ಎಣ್ಣೆ	-	೭,೭೧
(ಇ)	ಇತರ ಸಸ್ಯಮೂಲ ಎಣ್ಣೆಗಳು	೨,೧೦	೨,೪೬
(ಈ)	ಜಲಜನಕ ಸಂಸ್ಕೃತ ಎಣ್ಣೆಗಳು	೨೩	೩೩
೨.	ತೆರೆದ ಸಿನಿಮೋಟೋ ಗ್ರಾಫಿಕ್ ಫಿಲ್ಮ್‌ಗಳು -(ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಿರಲಿ ಇಲ್ಲದಿರಲಿ)	೧,೮೫	೨,೨೦
೩.	ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಮತ್ತು ಅರೆ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಹರಳುಗಳು = ಕತ್ತರಿಸಿ ಕೂರಿಸಿದ ವಜ್ರಗಳು ಮತ್ತು ರತ್ನಗಳು ಇತ್ಯಾದಿ	೧೪,೮೦	೧೩,೦೨
೪.	ಸಿಂಥೆಟಿಕ್ ದಾರದ ಬಟ್ಟೆಗಳು ಮತ್ತು ಸ್ವನ್ ಗಾಜು	೪,೪೧	೮,೨೧
	ಆರ್ಟ್ ಸಿಲ್ಕ್ ಮತ್ತು ಬಟ್ಟೆಗಳು	೪,೨೬	೮,೦೯
	ಒಟ್ಟು	೨೫,೫೯	೩೭,೭೩

* ೧೯೬೫ರ ಜನವರಿ-ನವಂಬರ್ ತಿಂಗಳ ವಾಸ್ತವಾಂಕಗಳು ಮತ್ತು ೧೯೬೫ರ ಡಿಸೆಂಬರ್ ತಿಂಗಳ ಅಂದಾಜುಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿ.

ಅನುಬಂಧ - ಊ

ಭಾರತಕ್ಕೆ ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಪ್ರಧಾನ ಪದಾರ್ಥಗಳು

ಕ್ರ.ಸಂಖ್ಯೆ	ಬಾಬುಗಳು	ಮೌಲ್ಯ ಲಕ್ಷ ರೂ.ಗಳಲ್ಲಿ	
		೧೯೬೫	೧೯೬೪
೧.	ಧಾನ್ಯಗಳು	೨೯೦	೨೬೬
೨.	ಡೈರಿ ಉತ್ಪನ್ನಗಳು ಹಣ್ಣುಗಳು ಮತ್ತು ತರಕಾರಿಗಳು ಎಣ್ಣೆಬೀಜಗಳು ಇತ್ಯಾದಿ	೨೫	೨೧
೩.	ರಬ್ಬರ್	೬	೮
೪.	ತಿರುಳು ಮತ್ತು ತ್ಯಾಜ್ಯ	೫	೯
೫.	ಕಚ್ಚಾ ಹತ್ತಿ	೫೧	೫೮
೬.	ಕಚ್ಚಾ ಮರ ಮತ್ತು ಆಟದ ವಸ್ತುಗಳು ಕಚ್ಚಾ ಸೆಣಬು ಸಿಂಥೆಟಿಕ್ ಬಟ್ಟೆಗಳು	೮	೧೧
೭.	ಗೊಬ್ಬರಗಳು ಖನಿಜಗಳು, ಇಂಧನ ಮತ್ತು ಕೀಲೆಣ್ಣೆಗಳು ರಾಸಾಯನಿಕ ಮೂಲವಸ್ತುಗಳು ಮತ್ತು ಸಂಯುಕ್ತಗಳು ಬಣ್ಣ ಹಾಕುವ ಮತ್ತು ಹದಮಾಡುವ ಪದಾರ್ಥಗಳು	೧೨	೪
೮.	ವೈದ್ಯಕೀಯ ಮತ್ತು ಔಷಧೀಯ ಉತ್ಪನ್ನಗಳು ಕಾಗದ, ಕಾಗದ ಬೋರ್ಡ್ ಇತ್ಯಾದಿ ಹತ್ತಿ ದಾರ ಮತ್ತು ಹುರಿ ಕಬ್ಬಣ ಮತ್ತು ಉಕ್ಕು ಕಬ್ಬಣೇತರ ಲೋಹಗಳು	೬೩	೮೨
		೩೭	೩೪
		೭	೯
		೧೦	೮
		೧೪	೧೨
		೭	೧೩
		೧೦೫	೧೦೫
		೬೭	೫೮

೩೩೮ ದೀನ್ ದಯಾಳ್ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಅವರ ಸಮಗ್ರ ಬರಹಗಳು ಸಂಪುಟ ೪

(i) ತಾಮ್ರ	೩೭	೨೫
(ii) ಸತು	೧೫	೧೦
(iii) ತವರ	೭	೮
(iv) ಅಲ್ಯೂಮಿನಿಯಂ	೭	೭
ಲೋಹಗಳ ತಯಾರಿಕೆಗಳು	೧೭	೧೫
ಯಂತ್ರಗಳು	೪೧೯	೩೮೮
ಸಾಗಣೆ ಸಲಕರಣೆಗಳು	೬೭	೬೩
ಉಪಕರಣಗಳು, ಯಂತ್ರ ಸಲಕರಣೆಗಳು		
ಮತ್ತು ಪರಿಕರಗಳು ಇತ್ಯಾದಿ	೧೪	೧೪
ಬೇರೆಯವು	೯೨	೯೫
ಒಟ್ಟು	೧,೩೮೩	೧,೩೩೪